This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

+ *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.

+ *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.

+ *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.

+ *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at http://books.google.com/

R. i. 221

303120153l

ASHMOLEAN LIBRARY, OXFORD
This book is to be returned on or before
the last date stamped below.

12 FEB 1997
02 JAN 1997
29 JUL 1999

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ

ΥΠΟ

ΤΗΣ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ

ΔΑΠΑΝΗ͂ι ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΚΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ.

ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΕΤΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

1862.

(*τεῦχος Α'—ΙΒ'.*)

«καὶ τῷδε κέρδει κέρδος ἄλλο τίκτεται».

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ,

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΗΣ ΛΑΚΩΝΙΑΣ.

1863.

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΤΟΙΣ ΦΙΛΟΙΣ ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΑΣ

ΧΑΙΡΕΙΝ.

ὁ σοφὸς ὑπουργὸς τῆς παιδείας κύριος Μιχαὴλ Ποτλῆς, θέλων νὰ ἀναζωπυρήσῃ τὰς ἀρχαιολογικὰς σπουδὰς ἐν Ἑλλάδι καὶ νὰ καταστήσῃ τὰ μέσα τῆς ἐπιστήμης ἀσφαλέστερα καὶ κοινότερα τοῖς θιασώταις αὐτῆς, εὑρὼν συνεργὸν καὶ τὴν τοῦ βασιλέως προθυμίαν, ἐξέδωκε τὸ ἑξῆς διάταγμα τῇ 2 Μαρτίου 1861.

ΟΘΩΝ

ΕΛΕῼ ΘΕΟΥ

ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ.

ἐπὶ τῇ προτάσει τοῦ ἡμετέρου ἐπὶ τῶν ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῆς δημοσίας ἐκπαιδεύσεως ὑπουργοῦ ἀπεφασίσαμεν καὶ διατάττομεν τὰ ἑξῆς.

ἄρθρ. 1. ἡ σύνταξις καὶ ἔκδοσις τῆς δαπάνῃ τῆς κυβερνήσεως ἐκδιδομένης ἀρχαιολογικῆς ἐφημερίδος ἀνατίθεται εἰς ἐπιτροπήν, ἐκλεγομένην ὑπὸ τοῦ συμβουλίου τῆς ἀρχαιολογικῆς ἑταιρίας, εἴτε ἐκ τῶν ἰδίων αὐτοῦ μελῶν εἴτε ἐκτὸς αὐτῶν.

μόνιμα μέλη τῆς ἐπιτροπῆς ταύτης θεωροῦνται πάντοτε ὅ τε γενικὸς ἔφορος τῶν ἀρχαιοτήτων καὶ ὁ ἐν τῷ πανεπιστημίῳ καθηγητὴς τῆς ἀρχαιολογίας.

ἄρθρ. 2. εἰς τὴν ἐπιτροπὴν ταύτην ἀπόκειται νὰ κανονίσῃ συνεννοουμένη μετὰ τοῦ ἡμετέρου ὑπουργοῦ τῶν ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῆς δημοσίας ἐκπαιδεύσεως, τὸ σχῆμα καὶ τὴν ἐσωτερικὴν οἰκονομίαν τῆς ἐφημερίδος ταύτης, τὰς περιόδους τῆς ἐκδόσεως αὐτῆς, τὸν ἀριθμὸν τῶν ἐκδοτέων ἑκάστοτε ἀντιτύπων, τὴν διάθεσιν αὐτῶν, τὴν τιμὴν τῆς συνδρομῆς ἐκείνων, ὅσοι δὲν λαμβάνουσιν αὐτὴν δωρεὰν καὶ πᾶν ὅ τι ἄλλο δύναται νὰ συντελέσῃ εἰς τὴν πρόοδον καὶ βελτίωσιν τοῦ ἔργου τούτου.

ἄρθρ. 3. εἰς τὸν ἡμέτερον ἐπὶ τῶν ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῆς δημοσίας ἐκπαιδεύσεως ὑπουργὸν ἀνατίθεται ἡ δημοσίευσις καὶ ἐκτέλεσις τοῦ παρόντος διατάγματος.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 2 Μαρτίου. 1861.

ΟΘΩΝ.

Μ. ΠΟΤΛΗΣ.

ἀφοῦ διὰ τοῦ βασιλικοῦ τούτου διατάγματος τὸ συμβούλιον τῆς ἀρχαιολογικῆς ἑταιρίας ἀνεδέχθη τὴν ἔκδοσιν τῆς ἀρχαιολογικῆς ἐφημερίδος, ἐξελέξατο τὴν εἰς σύνταξιν τῆς ἐφημερίδος ἐπιτροπὴν ἐκ δέκα καὶ τεσσάρων ἀνδρῶν τῶνδε· Ἀλεξάνδρου Ῥαγκαβῆ, Ἀχιλλέως Ποστολάκα, Βασιλείου Σχινᾶ, Γρηγορίου Παπαδοπούλου, Δημητρίου Σεμιτέλου, Εὐθυμίου Καστόρχη, Κ. Σ. Πιττάκη, Λυσάνδρου Καφτανζόγλου, Πέτρου Περβάνογλου, Παναγιώτου Εὐστρατιάδου, Σπυρίδωνος Φιντικλῆ, Στεφάνου Κουμανούδου, τοῦ ἔναγχος τελευτήσαντος μακαρίτου Γεωργίου Βελλίου καὶ τοῦ ταῦτα γράφοντος.

ἡ ἐπιτροπὴ δ' αὕτη κανονίσασα τὰ τῆς ἐκδόσεως τῆς ἀρχαιολογικῆς ἐφημερίδος ὑπέβαλεν εἰς τὴν ἔγκρισιν τοῦ ὑπουργοῦ, ὃς διὰ τοῦ ὑπ' ἀρ. πρωτ. 479 (διεκπ. 331) ἀπὸ 23 Ἰανουαρίου 1862 ἐγγράφου πρὸς τὸν πρόεδρον τῆς ἀρχαιολογικῆς ἑταιρίας κύριον Φίλιππον Ἰωάννου ἐκύρωσε τοὺς ὅρους τῆς ἐκδόσεως.

τῶν οὕτω δὲ κανονισθέντων κυριώτερα νομίζομεν εἰς γνῶσιν τῶν ἀναγνωστῶν τῆς παρούσης ἐφημερίδος τὰ ἑξῆς.

ἡ παροῦσα νέα περίοδος τῆς ἀρχαιολογικῆς ἐφημερίδος περιλαμβάνει τὴν ὅλην ἀρχαιολογίαν, ἀλλὰ προκρίνονται αἱ περὶ ἐπιγραφῶν καὶ μνημείων τῆς τέχνης πραγματεῖαι καὶ εἰδήσεις. πάντα δὲ θὰ συνοδεύωνται μὲ πανομοιότυπα λιθογραφήματα ἢ ξυλογραφήματα.

πᾶν τὸ πρὸς ἔκδοσιν πέμπεται πρὸς τὸν ἐκδότην τέλειον, ἤτοι ἐντελῶς πλῆρες, καὶ μετὰ τῶν ἀναγκαίων ἀπεικασμάτων, δι' ἃ παρέχει ὁ ἐκδότης τοῖς ἐν Ἀθήναις οὖσι τὸν τεχνίτην· θὰ ᾖ δὲ ὑπογεγραμμένον ὑπὸ τοῦ γράψαντος καὶ θὰ ἐκδίδηται οὕτω, καὶ δὴ ὅλως μὲν ἄκριτον, ἐὰν φέρῃ τὴν ὑπογραφὴν ἑνός τινος τῶν ἀνωτέρω εἰρημένων κυρίων, ὑποβαλλόμενον δὲ πρῶτον εἰς κρίσιν ἁρμοδίου ἐπιτροπῆς, ἐὰν ἄλλου ἔργον τύχῃ.

ἐκδότης δὲ τῆς ἀρχαιολογικῆς ἐφημερίδος διὰ τὸ ἔτος 1862 ἐξελέχθη ὑπὸ τῆς ἀνωτέρω εἰρημένης ἐπιτροπῆς ὁ τὰ παρόντα γράφων, δι' οὗ θὰ γίνηται πᾶσα σχέσις ἀφορῶσα τὴν ἀρχαιολογικὴν ἐφημερίδα, εἴτε προφορικὴ εἴτε ἔγγραφος. ἡ ἀρχαιολογικὴ ἐφημερὶς θὰ ἐκδίδηται εἰς τεύχη μηνιαῖα, ὧν τὸ σύνολον θὰ ἀ-

ποτελῆ τεσσαράκοντα καὶ ὀκτὼ τυπογραφικὰ φύλλα τὸ ἔτος κατὰ τὸ σχῆμα τοῦ νῦν ἐκδιδομένου τεύχους. ἕκαστος δὲ πίναξ τῶν ἀπεικασμάτων λογίζεται ὡς ἥμισυ τυπογραφικὸν φύλλον. κατὰ ταύτην οὖν τὴν ἀναλογίαν θὰ γίνηται ἡ διανομὴ τοῦ κειμένου καὶ τῶν πινάκων εἰς τὰ δώδεκα τεύχη τοῦ ἔτους, ἀλλ' οὕτως ὥστε μηδέποτε νὰ περιληφθῶσιν εἰς ἓν τεῦχος πλείονες τῶν ἑπτὰ πινάκων. ἡ δὲ ἐνιαύσιος τιμὴ τῆς ἐφημερίδος ὡρίσθη εἰς δραχμὰς εἴκοσι, προκαταβλητέας τῷ ἐπὶ τῇ ἐκδόσει. τὰ τεύχη δὲ θὰ πέμπωνται διὰ τῶν ἐν Ἀθήναις βιβλιοπωλῶν ἢ δι' οὗ τινος ἂν ὁρίσῃ ὁ παραγγέλλων. εἰς τοὺς ἑταίρους ὅμως τῆς ἀρχαιολογικῆς ἑταιρίας δίδεται ἡ ἀρχαιολογικὴ ἐφημερὶς κατὰ συγκατάβασιν ἀντὶ δραχμῶν δώδεκα, ἐὰν τὴν ζητήσωσιν.

πᾶν ὅ τι πέμπεται εἰς ἔκδοσιν ἐν τῷ προσεχεῖ τεύχει πρέπει νὰ παραδίδηται τῷ ἐκδότῃ πρὸ τοῦ τέλους τοῦ τρέχοντος μηνός. εἰς δὲ τὴν δημοσίευσιν τῶν πεμπομένων τηρεῖται αὐστηρὰ δικαιοσύνη, προκρινομένων ἀεὶ τῶν πρότερον δοθέντων· διὰ δὲ τὰ τυπογραφικὰ καὶ ἄλλα παροράματα δὲν ἐνέχεται ὁ ἐκδότης, ἀλλ' ὁ παρέχων τὸ εἰς ἔκδοσιν, ὃς καὶ ὑπ' αὐτὸ ἀεὶ ὑπογράφεται.

ἐν τέλει σημειόνω διὰ τοὺς μακρὰν τῶν Ἀθηνῶν ὄντας καὶ ἀνευρίσκοντας ἐπιγραφὰς ἢ ἄλλας ἀρχαιότητας ὅτι σκοπὸς τῆς παρούσης ἐφημερίδος δὲν ἶνε κυρίως αἱ μακραὶ καὶ σοφαὶ πραγματεῖαι, ἀλλ' ἡ διάσωσις τῶν ἀρχαίων μνημείων δι' ἀκριβοῦς αὐτῶν ἐκτυπώσεως· διὸ ἀρκεῖ μόνον νὰ ἀντιγραφῇ ἐπιγραφή τις παραδείγματος χάριν πιστῶς καὶ νὰ φέρῃ σημείωσιν τῶν διαστάσεων τοῦ λίθου εἰς γαλλικὰ μέτρα, εἴτε βασιλικά, καὶ τῆς ποιότητος αὐτοῦ, τοῦ σχήματος, τῆς μορφῆς καὶ τοῦ μεγέθους τῶν γραμμάτων καὶ γίνονται τὰ ἀποστελλόμενα δεκτὰ εἰς δημοσίευσιν· εὐπροσδεκτότερα ὅμως εἰσίν, ἐὰν ἀπεικονισθῶσιν ὅσον δυνατὸν πανόμοια.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 29 Ἰαννουαρίου 1862.

ὁ ἐπὶ τῇ ἐκδόσει
τῆς ἀρχαιολογικῆς ἐφημερίδος
ΑΘ. Σ. ΡΟΥΣΟΠΟΥΛΟΣ.

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ

ΥΠΟ

ΤΗΣ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ

ΔΑΠΑΝΗ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΚΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ.

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'. ΕΤΟΣ Α'. 1862. ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ. ΤΕΥΧΟΣ Α'. ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ.

Α'

ΕΛΛΗΝΙΚΑΙ ΕΠΙΓΡΑΦΑΙ.

ἀριθμὸς 1.

Ψήφισμα ὀργεώνων εἰς τὴν ἱέρειαν Γλαῦκον.

(ὅρα πίνακα Α'.)

Θ ε ο ί.

ἐπὶ Ἡρακλείτου ἄρχοντος Μουνιχιῶνος
ἀγορᾷ κυρίᾳ Πάρμονος Παρμενίσκου
Ἐπεικίδης εἶπεν· ἐπειδὴ Γλαῦκον, ἱέ-
ρεια λαχοῦσα εἰς τὸν ἐνιαυτὸν τὸν ἐπὶ
Εὐφιλήτου ἄρχοντος, κ[α]λῶς καὶ εὐσεβῶς
τὴν ἱερωσύνην ἐξήγαγεν καὶ τὰ λοιπὰ
ἐφιλοτιμήθη, ὅσα προσῆκεν τεῖ θεῷ,
ὅπως ἂν οὖν καὶ οἱ ὀργεῶνες φαίνωνται
χάριν ἀποδιδόντες ταῖς φιλοτιμουμέ-
ναις τῶν λαγχανουσῶν ἱερειῶν εἴς τε
τὴν θεὸν καὶ εἰς τὸ κοινὸν τῶν ὀργεώνων,
ἀγαθεῖ τύχει ! δεδόχθαι τοῖς ὀργεῶσιν
ἐπαινέσαι τὴν ἱέρειαν Γλαῦκον καὶ
στεφανῶσαι θαλλοῦ στεφάνῳ εὐσε-
βείας ἕνεκεν τῆς εἰ[ς] τὴν θεὸν καὶ φιλο-
τιμίας τῆς εἰς ἑαυτούς. ἀναθεῖναι δὲ
αὐτῆς καὶ εἰκόνα ἐν τῷ ναῷ· στεφανοῦν
δὲ καὶ εἰς τὸν ἔπειτα χρόνον κατ' ἐνιαυ-
τ]ὸν καθ' ἑκάστην θυσίαν καὶ ἀναγορεύειν
τ]ὸν στέφανον αὐτῆς τοὺς ἐπιμελητάς. ἀνα-
γ]ράψαι δὲ τόδε τὸ ψήφισμα τοὺς ὀργεῶνας
ἐν στήλει λιθίνει καὶ στῆσαι ἐν τῷ τεμέ-
νει [τῆς θεο]ῦ.

οἱ ὀργεῶνες
τὴν ἱέρειαν
Γλαῦκον.

ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη (ἀρ. 1. πίνακι Α') εὑρέθη πρ? μηνὸς εἰς τοὺς Μύλους Πειραιῶς, θέσιν οὕτω καλουμένην, καὶ ἠγοράσθη παρὰ τοῦ φιλοτίμου δημάρχου Πειραιῶς κυρίου Λουκᾶ Ῥάλλη διὰ τὸ ἐν Πειραιεῖ ἀρχαιολογικὸν μουσεῖον, ὃ πρῶτος αὐτὸς ἵδρυσε καὶ φιλοτιμεῖται νὰ πλουτίζῃ. πάσῃ μηχανῇ θηρεύων τὰς αὐτοῦ ἀνευρισκομένας ἀρχαιότητας, πολλὰς δὲ καὶ αὐτὸς ἀνασκάπτων. τοῦτο δὲ τὸ μουσεῖον θὰ ὀνομάζωμεν τοῦ λοιποῦ μ ο υ σ ε ῖ ο ν Π ε ι ρ α ι ῶ ς πρὸς διάκρισιν τῶν ἐν Ἀθήναις.

τὸ ἀξιόλογον τῆς παρούσης ἐπιγραφῆς δὲν χρήζει σχολίων διὰ τοὺς γνωρίζοντας εἰς πόσην ἀβεβαιότητα εὑρίσκονται τὰ περὶ ὀργεώνων καὶ τῶν ὁμοίων αὐτοῖς ἐν Ἀττικῇ κ ο ι ν ῶ ν· ἔπειτα οὐδὲ τόπος ἔμεινε σήμερον νὰ γράψω τι περιττότερον περὶ αὐτῆς, ἀλλ' οὐδὲ πρέπον νομίζω νὰ κατατρίβω εἰς μάτην τὸν χρόνον καὶ νὰ γεμίζω τὸν χῶρον τῆς παρούσης ἐφημερίδος ἐπαναλαμβάνων πράγματα γνωστὰ καὶ εἰκοτολογῶν ἀναπόδεικτα, ἐνῷ ἔχομεν τόσην ὕλην ἐπιγραφικὴν καὶ ἔργα τῆς τέχνης παντοῖα, περιμένοντα ζωὴν καὶ σωτηρίαν διὰ πανομοιοτύπου ἐκδόσεως ἐν τῇδε τῇ βίβλῳ. οἱ θέλοντες οὖν μερικωτέρας πληροφορίας περὶ τῶν ὀργεώνων καὶ τῶν κατ' αὐτούς, ἃς ἀναζητήσωσιν εἰς τὰ ἀρχαιολογικὰ

βιβλία τοῦ Wachsmuth, τοῦ Hermann καὶ ἄλλων σοφῶν, καὶ εἰς τὸ ἀρχαιολογικὸν λεξικὸν τοῦ Pauly ἐν λέξει ὀργεῶνες, καὶ εἰς ὅσα οὗτοι παραπέμπουσι. πρὸς παραβολὴν δὲ παραπέμπω εἰς μίαν ὁμοίαν ἐπιγραφὴν τῶν ὀργεώνων, ἐκδοθεῖσαν ὑπὸ Σ. Α. Κ. ἐν ἀρ. 5 τοῦ πρώτου καὶ μόνου φυλλαδίου τοῦ ἐπιγραφομένου "ἑλληνικαὶ ἐπιγραφαὶ κατὰ τὸ πλεῖστον ἀνέκδοτοι, ἐκδιδόμεναι δαπάνῃ τῆς ἐν Ἀθήναις ἀρχαιολογικῆς ἑταιρίας, ἐν Ἀθήναις 1860"* εἰς 4ον σελ. 4—5, καὶ εὑρεθεῖσαν ὡσαύτως ἐν Πειραιεῖ καὶ ἴσως ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ. ἔτι δὲ καὶ τῶν ὑπὸ τοῦ κυρίου Ῥαγκαβῆ ἐν Antiquités Helléniques ἐκδοθεισῶν ἀξία παραβολῆς ἐστι μάλιστα ἡ ἐν ἀρ. 809, τόμῳ Β' σελ. 429 ἑπ., πρὸς δὲ καὶ τὸ τῶν Σαραπιαστῶν ψήφισμα ἐν Corp. inscript. Graec. ἀρ. 120. ἡ ἐπιγραφὴ ἀνήκει εἰς τοὺς χρόνους τοὺς περὶ τὴν 120—130 ὀλυμπιάδα, ὡς ἐκ τοῦ χαρακτῆρος τῆς γραφῆς λαβεῖν ἐστιν. ἀναγκαῖον δὲ κρίνω νὰ σημειώσω ἐνταῦθα τοῦτο πρὸς ἀποφυγὴν πολλῶν μερικωτέρων παρατηρήσεων, ὅτι τὸ ἀπείκασμα τῆς ἐπιγραφῆς ἐν πίνακι Α' ἐγένετο μετὰ μαθηματικῆς ἀκριβείας καὶ καθόλου καὶ ἐπὶ μέρους.

τὸ Μουνιχιῶν ἐν τῷ 1 στίχῳ φέρει τὴν δευτέραν συλλαβὴν, τὸ νι, διὰ τοῦ ἰῶτα, ὡς καὶ ἐν τῷ εἰρημ. φυλλ. Α'. 5, 2· καθόλου δ' ἐν ταῖς ἐπιγραφαῖς συνήθως διὰ τοῦ ἰῶτα καὶ τοῦτο καὶ τὸ σύστοιχον Μουνυχία εὕρηται. ἐν στίχῳ 16 τὸ παρεμβληθὲν ἐν ἀγκύλαις ς ἐλησμονήθη ὑπὸ τοῦ λιθοξόου, ὃς ἄλλως λίαν καλῶς ἔγραψε τὰ γράμματα.

ὁ λίθος ἶνε λευκὸς μαρμάρινος, ἔχων μόνον τὴν φέρουσαν τὰ γράμματα ἐπιφάνειαν λείαν, τὰς δὲ λοιπὰς τραχείας. εὑρέθη δὲ εἰς δύο τεθλασμένος καὶ ἔχει ὅλος ὕψος μὲν μέτρ. γαλλ. 1,11, πλάτος δὲ ἄνω μὲν ὑπὸ τὸ ἀέτωμα 0,38, κάτω δὲ, πρὸς τὸ μέρος ἔνθα ἐδηλώθη ἡ τραχύτης μέχρι τῆς ὁποίας ἦν ἐμπηγμένος ἐν τῇ βάσει, ἢ δὲν ἀνευρέθη, ἢ μᾶλλον δὲν ἀνεζητήθη, 0,44 καὶ βάθος 0,14—15.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 29 Ἰανουαρίου 1862.

Ἀθ. Σ. Ῥουσόπουλος.

* τοῦτο τὸ φυλλάδιον θὰ σημειόνω τοῦ λοιποῦ συντόμως οὕτω· Φυλλ. ἀρχ. ἑτ. Α'.

ΝΕΚΡΙΚΑΙ ΕΠΙΓΡΑΦΑΙ.

(Ὅρα πίνακα Β'—Ε').

Ἀρ. 2· [καὶ 4159
Στρατονίκη
Ἀπολλοδώρου
Μιλησία
Πυθοκλέους
Πρασιέως
γυνή

Ἐπὶ στήλης ἐπιτυμβίου λίθου τοῦ Ὑμηττοῦ· εὑρέθη τὸ 1861 εἰς τὸ δυτικὸν τῶν Ἀθηνῶν· τὸ ὕψος τῆς στήλης ἐστὶ 61 0/0 ἡ δὲ διάμετρος αὐτῆς 29· Στρατονίκη Ἀπολλοδώρου καὶ αὐτὴ [ἑτέρα δὲ τῆς παρούσης] εὑρέθη ἐν τῇ ὑπ' ἀριθ. 895 ἐπιγραφῇ τῆς συλλογῆς τοῦ Βοικχίου· τοῦ Δήμου Πρασιαὶ ἐφύλαξαν οἱ σημερινοὶ Ἕλληνες τὸ ἀρχαῖον ὄνομα μέχρι τοῦδε· τὸ δημοτικὸν Μιλησίου ἀναφέρεται εἰς τὸν Ἀττικὸν Δῆμον Μιλήσιος ὡς ἀναφέρεται καὶ εἰς ἄλλας ἐπιγραφάς. Κ. Σ. Π·

3 [καὶ 4160
Μητρόδιος
Ἑρμίου
Ἀμφιπολίτης

Ἐπὶ στήλης ἐπιτυμβιου λίθου τοῦ Ὑμηττοῦ. Εὑρέθη καὶ αὐτὴ εἰς τὸ αὐτὸ μέρος ἔνθα καὶ ἡ ἀνωτέρω καὶ κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον· τὸ ὕψος τῆς στήλης, ἔστιν ἑνὸς μέτρου, ἡ δὲ διάμετρος αὐτῆς 23. Κ. Σ. Π.

4 [καὶ 4161
Σωσίχη
Μεσσηνία

Ἐπὶ στήλης ἐπιτυμβίου λίθου τοῦ Ὑμηττοῦ, ηὗρον αὐτὴν τῇ ά. Νοεμβρ: 1861 εἰς τὸ αὐτὸ μέρος ἔνθα καὶ τὴν ἀνωτέρω· τὸ ὕψος τῆς στήλης ἔστι 20· ἡ δὲ διάμετρος 17 0/0· ὄνομα κύριον Σωσίχη δωρικῶς εὕρηται δὶς μόνον εἰς τὴν ὑπ' ἀριθμὸν 1608 ἐπιγραφὴν τῆς συλλογῆς τοῦ Βοικχίου καὶ εἰς ἑτέραν τῶν Δελφῶν.

5 [καὶ 4162	6 [καὶ 4163
Ζωΐλος	Καλλίστρατος,
Ξένωνος	Ἀλαιεὺς
Φλυεὺς	
Ζήνων	Δημήτριος καλ
Ζωΐλου	λιστράτου Ἀλαιέυς
Ἀλαιεὺς	
ζῇ	

Ἐπὶ στήλης ἐπιτυμβίου λίθου τοῦ Ὑμηττοῦ. Εὑρέθη εἰς τὰς Ἀθήνας ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Σπυρ. Πατούσα

ἐν τῇ ἐκεῖ ἐκκλησίᾳ τῆς μεταμορφώσεως, ἣν νῦν ἐξηφάνισαν ᾠκοδομήσαντες οἰκίαν· τὰς ἐπιγραφὰς ταύτας γεγραμμένας ἐξ ἑκατέρων τῶν μερῶν τῆς αὐτῆς στήλης ἐδημοσίευσεν ὁ Βοίκχ· τὴν μὲν πρώτην ὑπ' ἀριθμὸν 787 ἐξ ἀντιγράφου τοῦ Τσάνδλερ καὶ Φουρμόντη καὶ Μουστοξύδου, τὴν νεωτέραν ὑπ' ἀριθ· 574 ἐκ τῶν αὐτῶν· δὲν ἤθελον δημοσιεύσῃ ἐκ νέου ταύτας, ἂν συγκρίνας τὸ ἀντίγραφον μετὰ τοῦ πρωτοτύπου δὲν εὕρισκον τὰς ἀκολούθους διαφοράς· ἐν τῇ πρώτῃ τῆς ἐκδόσεως τῆς Βοικχίου τὸ Ξ γέγραπται οὕτω Ξ εἰς δὲ τὸν λίθον εἶναι οὕτως ἐγκεχαραγμένον Ξ ἄνευ γραμμῆς καθέτου. Ἀποφαίνεται δὲ ὡς νὰ ἦσαν γεγραμμέναι ἐπὶ δύω στηλῶν [ἐν ᾧ εἰσὶν ἐπὶ τῆς αὐτῆς στήλης] καὶ ὅτι ἐπὶ τῆς στήλης τοῦ Ζωΐλου ἦν εἰκών τις γυναικεία, τοιοῦτόν τι δὲν ὑπάρχει· ἡ τελευταία γραμμὴ ΖΗ εἶναι κατώτατα γεγραμμένη τῶν ἄλλων γραμμῶν.

7 [καὶ 4164

Ἀρίστων
Θεμιστοκλέους
Ἀφιδναῖος

Ἐπὶ στήλης ἐπιτυμβίου λίθου τοῦ Ὑμηττοῦ εὑρέθη τὸ 1861 Δεκεμβρίου · 20 εἰς τὰς κατὰ τὴν Ἁγίαν Τριάδα ἀνασκαφὰς πρὸς ἐπιπέδωσιν τῶν παρακειμένων ὁδῶν· τὸ ὕψος τῆς στήλης εἶναι 81 0/0 ἡ δὲ διάμετρος αὐτῆς 22· οἱ εἰς τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην σημειούμενοι πατὴρ καὶ υἱὸς Αρίστων καὶ Θεμιστοκλῆς εἶναι ἴσως πρόγονοι τῶν ὁμωνύμως ἀναφερομένων εἰς τὴν ὑπ' ἀριθ. 3398 ἐπιγραφὴν τῆς ἀρχαιολογικῆς ἐφημερίδος.

8 [καὶ 4165

Μενεκράτης
Μηνοφίλου
Σαρδιανείου
Χαῖρε

Ἐπὶ στήλης ἐπιτυμβίου λίθου τοῦ Ὑμηττοῦ· εὑρέθη καὶ αὐτὴ εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν ἔνθα καὶ ἡ ἀνωτέρω καὶ κατὰ τὸ αὐτὸν χρόνον. Τὸ ὕψος τῆς στήλης εἶναι 87 ἡ δὲ διάμετρος αὐτῆς 17.

9 [καὶ 4166

Περμενίσκος
Παρμενίσκου
Ἀντιοχεὺς

Ἐπὶ στήλης ἐπιτυμβίου λίθου τοῦ Ὑμηττοῦ, εὑρέθη καὶ αὐτὴ εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν ἔνθα καὶ ἡ ἀνωτέρω καὶ κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον· τὸ ὕψος τῆς στήλης εἶναι 100 ἡ δὲ διάμετρος αὐτῆς 30.

10 [καὶ 4167

Γενναῖος
Δημητρίου
Ἡρακλεώτης

Ἐπὶ στήλης ἐπιτυμβίου λίθου τοῦ Ὑμηττοῦ εὑρέθη καὶ αὐτὴ εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν ἔνθα καὶ ἡ ἀνωτέρω

Τὸ ὕψος τῆς στήλης εἶναι 71, ἡ δὲ διάμετρος αὐτῆς 20.

11 [καὶ 4168

Σώστρατος

Ἐπὶ στήλης πλακωτῆς λίθου τοῦ Ὑμηττοῦ εὑρέθη καὶ αὐτὴ ἔνθα καὶ ἡ ἀνωτέρω· τὸ ὕψος τῆς στήλης ἐστὶ 77, τὸ πλάτος 21 καὶ τὸ πλάτος 20 ὁ Σώστρατος οὗτος οὐκ ἦν Ἀθηναῖος.

12 [καὶ 4169

Θρασυκλῆς
Ἀρχελάου
Λευκονοεὺς

Ἐπὶ στήλης ἐπιτυμβίου λίθου τοῦ Ὑμηττοῦ εὑρέθη καὶ αὐτὴ ἔνθα καὶ ἡ ἀνωτέρω καὶ κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον. Τὸ ὕψος τῆς στήλης ἐστι 73 0/0, ἡ δὲ διάμετρος αὐτῆς 30 σώζει ἴχνη ἐρυθροῦ χρώματος δι' οὗ ἦσαν κεχρωματισμένα τὰ γράμματα, ὅπως εὐανάγνωστα ὦσιν· τὰ γράμματα ΚΛ εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν εἰσὶν γεγραμμένα βαθύτερα

13 [καὶ 4170

Λυκότας
Ἱππονίκου
Κερκυραῖος

Ἐπὶ στήλης ἐπιτυμβίου λίθου τοῦ Ὑμηττοῦ. Εὑρέθη καὶ αὐτὴ περὶ τὴν Ἁγ. Τριάδα. Τὸ ὕψος τῆς στήλης εἶναι 69 ἡ δὲ διάμετρος αὐτῆς 29· ἡ ἄρχουσα τῆς δευτέρας γραμμῆς ἐξέχει κατὰ τὴν σειρὰν τῶν ἄλλων δύω γραμμῶν· ὄνομα κύριον Λυκότας ἅπαξ μόνον εὑρηται παρὰ ἀνωνύμῳ καὶ Εὐσεβ. Χρ. Α. ὡς ὄνομα Λάκωνος νικήσαντος στάδιον τῇ 42 Ὀλυμπ.

14 [καὶ 4171

Διονύσιος
Δημητρίου
Χρηστὸς

Ἐπὶ στήλης ἐπιτυμβίου λίθου τοῦ Ὑμηττοῦ εὑρέθη καὶ αὐτὴ ἔνθα καὶ ἡ ἀνωτέρω καὶ κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον ταῖς ἀνωτέρω· ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῆς στήλης φαίνεται χρῶμα ἐρυθροῦν δι' οὗ ἐκοσμεῖτο αὕτη. Τὸ ὕψος τῆς στήλης εἶναι 80 0/0, ἡ δὲ διάμετρος αὐτῆς 17.

15 [καὶ 4172
Ἀντισθένης
Ξενοκρίτου
Ἀφιδναῖος

Ἐπὶ στήλης ἐπιτυμβίου λίθου τοῦ Ὑμηττοῦ. Εὑρέθη καὶ αὐτὴ πρὸς τὸ αὐτὸ μέρος Δεκεμ. 20. Τὸ ὕψος τῆς στήλης ἐστι 90 0/0· ἡ δὲ διάμετρος αὐτῆς 27 0/0, κάτωθεν τῆς ἐπιγραφῆς ἐπὶ τῆς στήλης ὑπάρχει τύπος ἀμφορέως, ὅστις ἦν ἐρυθρᾷ κεχρωματισμένος, ἴχνη τῆς βαφῆς ταύτης φαίνονται ἐπὶ τοῦ τύπου· τὸ Θ εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν ἐστὶ οὕτω; Φ ἐγχαραγμένον κατὰ τὸν ἀρχαϊκώτερον τρόπον, ἴσως δὲ εἶναι καὶ λάθος τοῦ ἐγχαράκτου τῶν γραμμάτων· ὁ εἰς τὴν δευτέραν γραμμὴν σημειούμενος Ξενόκριτος εἶναι ἴσως τῆς αὐτῆς γενεᾶς Ξενοκρίτῳ τῷ Ἀφιδνεῖ πατρὶ Σωτηρίδος ἀναφερομένῳ ἐν τῇ ὑπ' ἀριθμὸν 610 τῆς ἀρχαιολογικῆς ἐφημερίδος.

16 [καὶ 4173
Ὁμοῖον
Ἡρακλείτου
Ἀνκυρανὴ

Ἐπὶ στήλης ἐπιτυμβίου λίθου τοῦ Ὑμηττοῦ, εὑρέθη καὶ αὐτὴ κατὰ τὸ αὐτὸ μέρος ἔνθα καὶ ἡ ἀνωτέρω καὶ κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον. Τὸ ὕψος τῆς στήλης εἶναι 59 ἡ δὲ διάμετρος αὐτῆς 26· κύριον ὄνομα Ὁμοῖον οὐδετεροφανὲς πρῶτον ἐνταῦθα εὕρηται, Ὁμοία δὲ ἅπαξ μόνον ἐν τῇ ὑπ' ἀριθμῷ 3386 τῆς συλλογῆς τοῦ Βοιχίου. Ἐκ τῆς καταλήξεως τοῦ ὀνόματος εἰς ΟΝ εἰκάζομεν ὅτι ἦτον αὐτὴ ἑταιρίς.

17 καὶ 4174
Ἀρίστιον
Ἀρίστονος

Ἐπὶ στήλης ἐπιτυμβίου λίθου τοῦ Ὑμηττοῦ εὑρέθη καὶ αὐτὴ ἔνθα καὶ ἡ ἀνωτέρω καὶ κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον· τὸ ὕψος τῆς στήλης εἶναι 29 ἡ δὲ διάμετρος αὐτῆς 23· καὶ ταύτην νομίζομεν, ὡς καὶ τὴν ἀνωτέραν ἑταιρίδα· ἦσαν δ' αὗται συνήθως ξέναι, καὶ οἱ τάφοι τούτων ἐτίθεντο εἰς τὰς λεωφόρους συνήθως ὅπως εὑρίσκονται εὐμαρῶς ἐκ τῶν συγγενῶν αὐτῶν καὶ γνωρίμων τῶν ἐρχομένων εἰς Ἀθήνας.

18 [καὶ 4175
Ἐπ]αντιγόνα
Δι]ογένου
Μι]λησία

Ἐπὶ στήλης ἐπιτυμβίου λίθου τοῦ Ὑμηττοῦ· εὑρέθη καὶ αὐτὴ ἔνθα καὶ ἡ ἀνωτέρω καὶ κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον. Τὸ ὕψος τῆς στήλης εἶναι 28 ἡ δὲ διάμετρος αὐτῆς 28, τὰ γράμματα εἰσὶν ἐντὸς γραμμῶν ἐγχαραγμένα εἰς τὸν λίθον· ἡ στήλη εἶναι ἠκρωτηριασμένη.

19 [καὶ 4176
Βρόμιος
Διονυσοδώρου
Ἡρακλεώτης

Ἐπὶ στήλης ἐπιτυμβίου λίθου τοῦ Ὑμηττοῦ. Εὑρέθη καὶ αὐτὴ εἰς τὴν Ἁγίαν Τριάδα. Τὸ ὕψος τῆς στήλης εἶναι 51, ἡ δὲ διάμετρος αὐτῆς 26· ὄνομα κύριον Βρόμιον τρὶς εὕρηται ἐν τῇ ὑπ' ἀριθ. 1177 τῆς συλλογῆς τοῦ Βοιχ. καὶ ἐν τῇ ὑπ' ἀριθ. 3263 τῆς ἀρχαιολογικῆς ἐφημερίδος, καὶ θηλυκὸν Βρομία ἐν τῇ ὑπ' ἀριθμ. 1694 τῆς αὐτῆς ἐφημερίδος. Βρόμιος δ' ἐκαλεῖτο καὶ ὁ υἱὸς τοῦ Αἰγύπτου, ὡς Ἀπολλόδωρος, καὶ τῷ Βάκχῳ τὸ ἐπίθετον τοῦτο ἐδίδετο.

20 [καὶ 4178
Ζωσίμη
Βρομίου
Ἡρακλεῶτις
Βρομίου
Ἡρακλεώτου
γυνὴ

Ἐπὶ στήλης ἐπιτυμβίου λίθου τοῦ Ὑμηττοῦ· εὑρέθη καὶ αὐτὴ πλησίον τῆς ἀνωτέρω καὶ κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον· τὸ ὕψος τῆς στήλης εἶναι 85, ἡ δὲ διάμετρος αὐτῆς 30· ἐκ τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης ἀριδηλοῦται, ὅτι ἀμφότεροι οἱ τάφοι ἦσαν τῶν δύω συζύγων· εἰς τὸν τῆς Ζωσίμης εὑρέθησαν μικρά τινα φύλλα μυρσίνης σχηματίζοντα ἴσως στέφανον· ἤμην παρὼν ὅταν ἤνοιξαν τὸν τάφον αὐτῆς, ἧς τὰ ὀστᾶ λευκότατα ὄντα εὑρέθησαν ἐν τάξει ἐντὸς τῆς λάρνακος, προσβληθέντα δὲ ὑπὸ τοῦ ἀτμοσφαιρικοῦ ἀέρος κατεστάθησαν ἐν βραχὺ τέφρα· τὸν νήδυμον καὶ μακρὸν ὕπνον τοῦ ἀνδρογόνου τούτου κατετάραξε τὸ λίαν φιλοπερίεργον τῶν σημερινῶν ἀνθρώπων.

21 [καὶ 4178
Εὐμήδης
Εὐγείτονος
Λευκονοεὺς

Ἐπὶ στήλης [ἧς τὸ ἥμισυ κατὰ μῆκος σώζεται] ἐπιτυμβίου λίθου τοῦ Ὑμηττοῦ· εὑρέθη καὶ αὐτὴ εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν ἔνθα καὶ ἡ ἀνωτέρω τὸ 1861· τὸ ὕψος

τῆς στήλης ἐστι 47 ποδῶν.

22 [καὶ 4179
Δημόφιλος
Μηνοδότου
Ἀραφήνιος

Ἐπὶ στήλης ἐπιτυμβίου λίθου τοῦ Ὑμηττοῦ, εὑρέθη καὶ αὐτὴ περὶ τὸ αὐτὸ μέρος. Τὸ ὕψος τῆς στήλης εἶναι ἑνὸς μέτρου καὶ 15 0/0 ἡ δὲ διάμετρος 27 0/0.

23 [καὶ 4180
Μάνιος Βράκκιος
Μανίου Χολλίδης

Ἐπὶ στήλης ἐπιτυμβίου λίθου τοῦ Ὑμηττοῦ. Εὑρέθη εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν ἔνθα καὶ ἡ ἀνωτέρω καὶ κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον· τὸ ὕψος τῆς στήλης εἶναι 96, ἡ δὲ διάμετρος αὐτῆς 27· ἐσώθη καὶ ἡ βάσις τῆς στήλης ἥτις τέτμηται κατὰ τὸ κάτω· ὁ τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης Μάνιος Βράκκιος Μανίου Χολλίδης ἐστιν πιθανῶς ὁ αὐτὸς Μανίῳ Βραχχίῳ Χιλλίδῃ ἀναφερομένῳ ἐν τῇ ὑπ' ἀριθμῷ 3400 ἐπιγραφῇ τῆς ἀρχαιολογικῆς ἐφημερίδος.

24 [καὶ 4181
Νικαία
Ἀπολλωνίου
Ἐφεσία

Ἐπὶ στήλης ἐπιτυμβίου λίθου τοῦ Ὑμηττοῦ εὑρέθη ἔνθα καὶ ἡ ἀνωτέρω καὶ κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον· τὸ ὕψος τῆς στήλης εἶναι ἑνὸς μέτρου καὶ 11 0/0, ἡ δὲ διάμετρος αὐτοῦ 38· ὄνομα κύριον θηλικὸν Νικαία· εὕρηται καὶ ἀλλαχοῦ.

25 [καὶ 4182
Πόπλειος Κορνήλιος
Χιονίδης Λαμπρεύς
Ποπλίου Κορνηλίου Νη
ρίτου Λαμπρέως
υἱός

Ἐπὶ στήλης ἐπιτυμβίου λίθου Πεντελησίου. Εὑρέθη τῇ 20 Δεκεμβρίου εἰς τὰς κατὰ τὸ Δίπυλον ἰσοπεδώσεις· τὸ ὕψος τῆς στήλης, ἥτις ὅλως σώζεται, εἶναι ἑνὸς γαλλικοῦ μέτρου καὶ 45 0/0· ἡ δὲ διάμετρος αὐτῆς 50 0/0.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 30 Ἰανουαρίου 1862.

Κ. Σ. Πιττάκης.

Β′

ΛΑΤΙΝΙΚΑΙ ΕΠΙΓΡΑΦΑΙ.

Περὶ τεμαχίων πηλίνων με Λατινικὰς ἐπιγραφάς, εὑρεθέντων ἐν Ἀθήναις.

Ὅτι ἐν Ἑλλάδι ὀλίγισται σώζονται Λατινικαὶ ἐπιγραφαὶ ἐκ τῶν τῆς Ῥωμαϊκῆς ἐπικρατήσεως χρόνων, ἄξιον μᾶς ἐφάνη πάντοτε παρατηρήσεως. Μετροῦνται αὗται, οὕτως εἰπεῖν, εἰς τὰ δάκτυλα, καὶ δὲν εἶναι οὐδὲ τὸ πολλοστημόριον τῶν Ἑλληνικῶν, τῶν ἐν τῇ μέσῃ καὶ τῇ βορείῳ Ἰταλίᾳ καὶ ταῖς ἄλλαις βορειοδυτικαῖς τῆς Εὐρώπης χώραις εὑρισκομένων. Δὲν ἐξετάζομεν τώρα ἐδῶ τὸ αἴτιον ἢ τὰ αἴτια τοῦ πράγματος τούτου, ἀρκούμενοι μόνον νὰ εἴπωμεν, ὅτι οὕτως ἔχει, καὶ ὅτι ἂν ἐν Ἑλλάδι Λατινικαὶ ἐπὶ λίθων ἐπιγραφαὶ ἐσώζοντο πλειότεραι τῶν ὅσων σώζονται, δὲν ἤθελεν εἶναι δυσεξήγητον, καθ' ὅσον πολλοὶ Ῥωμαῖοι στρατιωτικοί τε καὶ πολιτικοὶ ἄρχοντες καὶ ἄλλοι ἰδιῶται διέτριβον, ὡς γνωστόν, ἐνταῦθα ἑκόντες καὶ ἄκοντες, καὶ ἑπόμενον ἦτο ἡ ἐνταῦθα διαβίωσίς των ν' ἀφήσῃ ἴχνη εἰς ἐπιγραφὰς ἐπιτυμβίους ἢ ἀλλοίας δημοσίων πράξεων. Τὸ νὰ εὑρίσκωνται ὅμως τώρα ἐνιαχοῦ τῆς Ἑλλάδος ἐπιγραφαὶ Λατινικαὶ ἐπὶ ἔργων τῆς τέχνης, ἂν καὶ εἰς μικρὸν ποσόν, τοῦτο εἶναι δυσεξηγητότερον. Ἡ τέχνη τῆς Ἑλλάδος ἡ ἐξαισία κατέκλυσεν ὁμολογουμένως ὅλον τὸν Ῥωμαϊκὸν κόσμον, καὶ τὰ αὐτῆς ἔργα, μάλιστα τὰ ἐζωγραφημένα ἀγγεῖα, ἂν καὶ εὔθραυστα, διαφυγόντα ὅμως τοῦ μακροῦ χρόνου τὴν βλάβην, εἰς μυριάδας ἀνασκάπτονται σήμερον ἐκ τῶν ἐν Ἰταλίᾳ τάφων, φέροντα πλειστάκις καὶ ἐπιγραφὰς Ἑλληνικάς, τὰ ἀσφαλέστατα πρὸς τοῖς ἄλλοις μαρτύρια τῆς αὐτῶν πατρίδος. Ἐνῷ δὲ τοῦτο οὕτως ἔχον διαδηλοῖ, ὅτι οὐ μόνον αὐτάρκης ἦν ἡ Ἑλλὰς κατὰ τὴν τέχνην, ἀλλὰ καὶ περιουσίαν εἶχε τεχνικῶν προϊόντων τόσην, ὥστε εἰς μέγα ποσὸν νὰ ἐξάγῃ αὐτὰ εἰς ἄλλους τόπους, περίεργον βέβαια πρέπει νὰ φανῇ, ὅτι ἐν ταῖς ἐσχάταις ταύταις ἡμέραις εὑρήματά τινα γενόμενα πιθανολογοῦσι καὶ τὸ ἐναντίον, εἰσαγωγὴν εἰς τὴν Ἑλλάδα ἀγγείων τέχνης Ἰταλικῆς· ὥστε νὰ εἴπῃ τις, ἢ ὅτι θὰ συνέβαινε καὶ τὸ πάλαι ἐν Ἑλλάδι ὅ,τι σήμερον ἐν τῇ φιλοτέχνῳ Γαλλίᾳ καὶ τῇ ἄλλῃ Εὐρώπῃ συμβαίνει, ἔνθα οἱ ἄνθρωποι, ἂν καὶ πλουτοῦσιν ἐγχωρίων καλῶν τῆς κεραμευτικῆς τέχνης προϊόντων, οὐχ ἧττον ὅμως ἀσμένως δέχονται εἰσαγώγιμα καὶ τὰ ἐκ Κίνας καὶ Ἰαπωνίας ἰδιόμορφα ἀγγεῖα, ἢ ὅτι αἱ χρεῖαι τοῦ βίου αἱ κοιναὶ ἐπροκάλουν τὴν διὰ τοῦ ἐμπορίου μετακομιδὴν τῶν ἀγγείων, ἄνευ ἐνδιαφέροντος πρὸς ἰδιάζου-

σάν τινα τέχνην. Ἰδοὺ δὲ διὰ τί οὕτω ταῦτα λέγομεν.

Πρὸ τριῶν τεσσάρων ἐτῶν, εὑρίσκοντο ἐκ διαλειμμάτων ἐν αὐταῖς ταῖς Ἀθήναις τεμάχια διάφορα καὶ μάλιστα πάτοι ἀγγείων πηλίνων, τὰ ὁποῖα ἔχουσι βαμμένην τήν τε ἔσω καὶ ἔξω ἐπιφάνειαν μὲ τὸ αὐτὸ χρῶμα ἢ βερνίκιον ἐρυθρὸν, ὡς τοῦ κοραλλίου, ἢ ὀλίγῳ χλωμότερον καὶ ὀλίγην ἔχον λάμψιν. Ἡ ἔξω ἐπιφάνεια τῶν τεμαχίων τούτων ἔχει ἐνίοτε κοσμήματά τινα ἔκτυπα, οἷον φυτῶν ἕλικας, ἄνθη, ζῶα, μορφὰς ἀνθρωπίνας ἢ προσωπίδας· ἓν δὲ μόνον ἐκ Μήλου προερχόμενον χεῖλος τοιούτου ἀγγείου ἔχει Νίκην πτερωτὴν ἐπὶ ἅρματος τεθρίππου καὶ ἓν ἄλλο τεμάχιον ἐξ Ἀθηνῶν ὁμοίως ἵππους τέσσαρας, ἀλλὰ κολοβούς· οἱ δὲ πάτοι ἐκ τῶν ἐντὸς ἔχουσιν ἐπιγραφὰς Λατινικὰς ἐκτύπους διὰ σφραγίδων ἐπὶ μαλακοῦ ἔτι τοῦ πηλοῦ ἐντυπωθείσας. Αἱ σφραγῖδες εἶναι ποικίλαι τὸ σχῆμα, στρογγύλαι, τετράγωνοι, ἐπιμήκεις καὶ ἀλλοῖαι· συχνάκις δὲ ἴχνος ποδὸς ἀνθρώπου ἢ μᾶλλον πέλμα σανδαλίου ἀποτελεῖ αὐτὰς, καὶ ἐντὸς αὐτοῦ εἶναι τὰ γράμματα, δηλοῦντα ὀνόματα κύρια, ὁτὲ μὲν ὁλόκληρα, ὁτὲ δὲ ἐπιτετμημένα. Μία μόνη σφραγὶς τετράγωνος ἔχει ἀντὶ γραμμάτων μορφὴν νεανικὴν γυμνὴν, κρατοῦσαν τῇ χειρὶ κλάδον. Πάντα ταῦτα τὰ τεμάχια, εἶναι συνηγμένα ἐν τῷ Μουσείῳ τῆς ἀρχαιολογικῆς ἡμῶν ἑταιρίας, τῷ ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ, καὶ συμποσοῦνται τὰ μὲν ἀλλοῖα τεμάχια εἰς 13, οἱ δὲ πάτοι εἰς 42. Εἰς τὴν μελέτην αὐτῶν προσελθόντες ὅτε ἔτι ἦσαν ὀλίγα, εἴδομεν ὅτι μία τῶν ἐπιγραφῶν τῶν πάτων ἔδιδε σαφῶς τὸ ὄνομα L. Tetti, καὶ τότε ἀναζητήσαντες εἰς ἀρχαιολογικὰ λεξικὰ βοήθειαν, εὕρομεν, ὅτι τὸ ὄνομα τοῦτο οὕτως ἀναγινώσκεται ἐπὶ ἀγγείου Ἰταλικοῦ, ἐκδεδομένου μετ' ἄλλων ἐν ἰδίῳ βιβλίῳ ὑπὸ τοῦ Ἰταλοῦ Fabroni. Κατὰ τύχην τὸ τοῦ Φαβρωνίου σύγγραμμα εὑρέθη ἐν τῇ ἐνταῦθα δημοσίᾳ βιβλιοθήκῃ, σταλμένον δῶρον ὑπ' αὐτοῦ τοῦ συγγραφέως. Ἐξεδόθη τὸ 1841, καὶ ἐπιγράφεται ὧδε· Storia degli antichi vasi fittili Aretini, con 9 tavole κτλ. μετὰ τοῦ ἐπικεφαλαίου τούτου στίχου τοῦ ποιητοῦ τοῦ α^ου^ μ. Χρ. αἰῶνος Μαρτιαλίου· Arretina nimis ne spernas vasa monemus — Νὰ μὴ καταφρονῇς, παρακαλῶ, τόσον τὰ Ἀρρητινὰ ἀγγεῖα. — Ἤδη ὁ ἀναγνώστης βλέπει, ὅτι τὸ βιβλίον πραγματεύεται περὶ ἀγγείων ἐνεπιγράφων, εὑρεθέντων ἐν Ἀρρητίῳ τῆς Ἰταλίας, πατρίδι τοῦ περιφήμου διὰ τὴν φιλομουσίαν του Μαικήνα. Περιέχει δὲ αὐτῶν ἐπιγραφὰς, 129, προσέτι δεικνύει καὶ ἀπεικονισμένα τμήματά τινα τῶν ἀγγείων τούτων κεκοσμημένα μὲ ἐκτύπους μορφὰς, πάντα δὲ σχεδὸν ἐρυθρὸν ἔχοντα χρῶμα ἢ βερνίκιον, ὡς οἱ ἐν Ἀθήναις εὑρεθέντες πάτοι. Ἕρμαιον ἀληθῶς εὕρημα ἐφάνη ἡμῖν τὸ βιβλίον καὶ ἦτο ὄντως. Ὁ συγγραφεὺς μετ' ἀκριβείας πολλῆς διηγεῖται, πῶς ἤδη ἀπὸ τοῦ 13ου μ. Χρ. αἰῶνος παρετήρησαν οἱ ἰθαγενεῖς Ἰταλοὶ ἀνασκαπτόμενα τοιαῦτα ἀγγεῖα ἐν Ἀρρητίῳ καὶ τοῖς πέριξ, καὶ φέρει μαρτυρίας παλαιῶν Ῥωμαίων περὶ τῆς ἀρετῆς καὶ φήμης τῶν ἀγγείων τούτων, ὡς τὴν ἀνωτέρω τοῦ Μαρτιαλίου (Epigr. XIV, 98, πρόσθες καὶ I, 54) καὶ ἄλλην λίαν ἐπίσημον τοῦ Πλινίου (Hist. nat. XXXV, 46, ἔνθα ὅμως παρὰ τὰ Ἀρρητινὰ καὶ ἄλλων τόπων ἀγγεῖα μνημονεύονται μετ' ἐπαίνων, ἔτι δὲ καὶ τὴν τοῦ σχολιαστοῦ τοῦ Περσίου (in Sat. 1, 145) καὶ τὴν τοῦ Καιλίου Σεδουλίου παρ' Ἰσιδώρῳ τῷ Ἱσπάλεως (Orig. xx, 20) Εἶναι δὲ τὰ νῦν ἐν Ἰταλίᾳ ἀνασκαπτόμενα τεμάχια τοιαῦτα ὁποῖα περιγράφονται ὑπὸ τῶν ἀρχαίων. Μία δὲ μάλιστα τῶν παρὰ Φαβρωνίῳ δημοσιευθεισῶν ἐπιγραφῶν ἡ 76η εἶναι σπουδαιοτάτη, ὡς μνημονεύουσα ῥητῶς τῆς πατρίδος τοῦ κεραμεύσαντος τὸ ἀγγεῖον, αὕτη· A. Titi, figul. Arret.=A. Τιτίου κεραμέως Ἀρρητινοῦ.—Αἱ λοιπαὶ φέρουσι διάφορα κύρια ὀνόματα, πλείονα συνήθως τοῦ ἑνὸς καὶ τὸ πλεῖστον μὲν Ἰταλικῶν γενεῶν, οὐκ ὀλίγα δὲ καὶ Ἑλληνικὰ Ῥωμαϊκοῖς γράμμασιν, ἀλλὰ τὰ Ἑλληνικὰ ταῦτα, ὡς φαίνεται, οὐδέποτε ἀπαντῶνται μόνα, ἀλλὰ συνεζευγμένα μετ' ὀνομάτων ἄλλων καθαρῶς Ἰταλικῶν, καὶ δὴ οὕτως· Archelaus C. Anni, ἢ Phileros L. Tetti· καὶ τὰ μὲν Ἑλληνικὰ, ὡς βλέπει ὁ ἀναγνώστης, κατ' ὀνομαστικὴν, τὰ δὲ Ἰταλικὰ κατὰ γενικὴν, ἐξ οὗ πιθανώτατον γίνεται, ὅτι ἦσαν οἱ Ἕλληνες δοῦλοί τινες ἐργάται ἐν ἐργαστηρίοις Ἰταλῶν κυρίων. Καὶ τὰ ὀνόματα δὲ τὰ Ἑλληνικὰ εἶναι ὡς τὸ πολὺ οὐχὶ ἐλευθεροπρεπῆ, ἀλλὰ δούλοις μᾶλλον προσήκοντα, οἷον Ἔρως, Ἀντέρως, Φιλέρως, Κέρδων, Κόρινθος, Χρῆστος κτλ., ἂν καὶ ὁμολογοῦμεν, ὅτι τὰ τοιαῦτα ὀνόματα προϊόντος τοῦ χρόνου κατήντησαν συνηθέστατα καὶ εἰς τοὺς ἐλευθέρους, ὡς τὸ δεικνύουσι πολλαὶ τῶν μ. Χρ. Ῥωμαϊκῶν χρόνων Ἑλληνικαὶ ἐπιγραφαί. Τότε δηλ. ὅτε πάντες οἱ ἐν τῷ Ῥωμαϊκῷ κράτει ἐλεύθεροί τε καὶ μὴ, ἦσαν δοῦλοι τῶν αὐτοκρατόρων, δὲν ἄξιζε τὸν κόπον νὰ κάμνωσιν οἱ ἄνθρωποι διάκρισιν ὀνομάτων δηλωτικῶν εὐγενείας καὶ δυσγενείας.

Ἐρχόμεθα τώρα εἰς τοὺς ἐν Ἀθήναις εὑρεθέντας πάτους. Ἐκ τῶν 42 δίδομεν ἀντίγραφα τῶν 21, τῶν

πληρεστέρων ἢ σαφεστέρων. Παραβαλλόμεναι αἱ ἐπιγραφαὶ αὐτῶν μὲ τὰς παρὰ Φαβρωνίῳ φαίνονται πολὺ ὅμοιαι ἐν γένει, ἰδίως δὲ ἡ 3η 5η 9η 10η, 11η 12η 13η 14η τῶν ἡμετέρων ἔχουσιν αὐτὰ τὰ παρὰ Φαβρωνίῳ ὀνόματα, τὰ ἐν τοῖς ἀρ. 2—3, 72—74, 60—62, 105, 120, 126, μόνον δὲ ἢ ἄλλως συνδυασμένα ἢ μὲ ἔλλειψιν ἢ περίσσειαν τινῶν γραμμάτων. (α) Ὅτι δὲ δύω μόναι ἐκ τῶν ἡμετέρων ἐπιγραφῶν, ἡ ὑπ' ἀρ. 1 καὶ 2 ταυτίζονται κατὰ πάντα μὲ δύω τῶν τοῦ Φαβρωνίου, τὴν ὑπ' ἀρ. 91 καὶ 92, τοῦτο μᾶς φαίνεται τύχης ἔργον, διὰ τὴν ὀλιγότητα τῶν μέχρι τοῦδε ἐδῶ εὑρεθέντων τεμαχίων.

Ἀλλ' ἂν εἴχομεν ἀνὰ χεῖρας ἓν νεώτερον βιβλίον περὶ τῶν Ἀῤῥητινῶν ἀγγείων, περιέχον ἐπιγραφὰς σφραγίδων 446, τοῦ ὁποίου τὴν ὕπαρξιν ἐμάθομεν πρὸ μικροῦ, ἠδυνάμεθα ἴσως ν' ἀποδείξωμεν πλείονας ἐκ τῶν ἡμετέρων ἐπιγραφῶν ὁμοίας ἢ τὰς αὐτὰς μὲ τὰς ἐν Ἰταλίᾳ εὑρεθείσας. (β) Ἄλλως δὲ πρὸς συμπλήρωσιν τῆς ὁμοιότητος καὶ τῆς ταυτότητος λέγομεν, ὅτι ἐκ τῶν ἐδῶ εὑρεθέντων τμημάτων ἀγγείων τοῦ αὐτοῦ ἐρυθροῦ χρώματος μὲ ἐκτύπους μορφὰς τινὰ εἶναι τοιαῦτα οἷα περίπου τὰ παρὰ τῷ Φαβρωνίῳ, καὶ ἓν μάλιστα, τὸ ἐν τῷ ἡμετέρῳ πίνακι ὑπ' ἀριθ. 39 παριστάνει ἀπαράλλακτον πρόσωπον ἢ προσωπίδα τῇ παρ' ἐκείνῳ ἐν πίν. 2 ὑπ' ἀρ. 8 ἀπεικονισμένῃ. Καλῶς δὲ ποιῶν ὁ Ἰταλὸς ἀρχαιολόγος ἀναφέρει ἐν σελ. 9 τοῦ βιβλίου του τὴν ὀρθὴν παρατήρησιν τοῦ συμπατριώτου του Inghirami, ὅτι αἱ μορφαὶ αὗται σχεδὸν πάντοτε εἶναι ἐπειργασμέναι οὐχὶ ὡς περίπλοκοι αὐτοτελεῖς συνθέσεις ἐκ τῆς μυθολογίας ἢ τῆς ἱστορίας, ἀλλ' ὡς ἁπλᾶ μόνον κοσμήματα, ἐπαναλαμβανόμεναι αἱ αὐταὶ πλεονάκις εἰς τὸν ἔξω γύρον τῶν ἀγγείων κατὰ λόγους συμμετρίας. Ἡμεῖς ἐκ τῶν ἐν Ἀθήναις εὑρεθέντων τοιούτων τεμαχίων, ὄντων 13 (μετὰ καὶ τοῦ ἐκ Μήλου) τὰ πέντε μόνον ἐκρίναμεν ἀναγκαῖον νὰ ἀπεικονίσωμεν ἐνταῦθα πρὸς ἀντιπαραβολήν. Ἴδε ἐν τῷ πίνακι τοὺς ἀρ. 36—40.

Τούτων οὕτως ἐχόντων, ἐρωτᾷ πᾶς τις· ἐν Ἰταλίᾳ ἆρά γε ἐποιοῦντο ταῦτα τὰ ἐν Ἀθήναις εὑρεθέντα ἀγγεῖα καὶ ἐφέροντο ἐδῶ τὸ μὲν ὡς ἐμπόρευμα, τὸ δὲ ὡς ἀγαπητὸν παρακολούθημα τῶν ἐκεῖθεν καταγομένων καὶ ἐνταῦθα διατριβόντων Ῥωμαίων καὶ ἄλλων Ἰταλιωτῶν, ἢ ἐδῶ ἐποιοῦντο κατὰ μίμησιν ἐκείνων; Ἡμεῖς νομίζομεν, ὅτι ἐν Ἰταλίᾳ ἐποιοῦντο, παραδεχόμενοι ὡς καλῶς ἐφαρμοζόμενον ἐνταῦθα τὸ ἐνίοτε ἐπισφαλὲς ἀξίωμα, ubi plura, ibi domestica (=ἔνθα πολλά, ἐκεῖ ἐγχώρια·) καὶ ἐνθυμούμενοι, ὅτι ὁ Πλίνιος ἐν τῷ μνημονευθέντι ἀνωτέρω χωρίῳ εἶπε ῥητῶς· haec per maria terrasque ultro citroque portantur, ὅπερ ἐγράφη μὲν δι' ἀγγεῖα πλειόνων πόλεων Ἰταλικῶν τε καὶ ἄλλων, ἐπισήμων ἐπὶ κεραμευτικῇ, οὐχ ἥκιστα ὅμως ἁρμόζει νὰ νοηθῇ γεγραμμένον περὶ τῶν Ἀῤῥητινῶν ἀγγείων, καθ' ὅσον ταῦτα καὶ ὑπὸ πλειόνων ἄλλων Ῥωμαίων συγγραφέων τιμητικῶς ἀναφέρονται. Δὲν κλονιζόμεθα δὲ εἰς τὴν γνώμην μας ταύτην (ὅτι ἐξ Ἀῤῥητίου εἶναι τὰ ἐν Ἀθήναις εὑρεθέντα), οὐδ' ἐκ τοῦ ἑξῆς περιστατικοῦ· εὑρέθησαν δηλ. οὐ πρὸ πολλοῦ ἐν Ἀθήναις καὶ ἐν Πειραιεῖ τέσσαρες πάτοι ἀγγείων, ἄλλως μὲν ὁμοιότατοι τοῖς τῶν Ἀῤῥητινῶν, ἐπιγραφὰς δ' ἔχοντες Ἑλληνικὰς τὰς δε· δῶρον, χάρις. Ὅτι αἱ ἐπιγραφαὶ αὗται ἀντιστοιχοῦσι πρὸς τὰς ἐπὶ ποτηρίων νεωτερικῶν τῆς Εὐρώπης souvenir κτλ. εἶναι φανερόν. Ἴδε τὰ ὁμοιότυπα αὐτῶν ἐν τῷ πίνακι ὑπ' ἀρ. 22, 23. Εἰκάζομεν δέ, ὅτι ὁπότ' ὧν ἐν τοῖς ἐργαστηρίοις τοῦ Ἀῤῥητίου ἐργαζομένων Ἑλλήνων δούλων ἐνετυποῦντο αὗται αἱ Ἑλληνικαὶ ἐπιγραφαί, καὶ μόνον αὗται, χωρὶς τῆς σημειώσεως τοῦ ἐργαστηρίου Λατινιστί, ἐπειδὴ ἡ τοιαύτη σημείωσις τοῖς ἐφαίνετο ἄσκοπον πρᾶγμα, ἀφοῦ οἱ ἐνταῦθα Ἕλληνες δι' οὓς ἐποιοῦντο, ἠγνόουν τὰ Λατινικά, ἠδύναντο δὲ ἄλλως ἐκ πρώτης ὄψεως εὐθὺς νὰ διακρίνωσι τὴν γνησιότητα τοῦ ξένου κεράμου, καὶ πρὸ πάντων ἐπεθύμουν νὰ βλέπωσιν οἰκείαν τινὰ λέξιν εὔσημον ἐπὶ τῶν ἀγαπητῶν τούτων ξένων προϊόντων, ὅταν μάλιστα τὰ ἐλάμβανον δῶρον παρὰ τῶν ξένων, ὡς εἶναι πιθανὸν ὅτι συνέβαινε πολλάκις, ἢ ὅταν ἀγοράζοντες αὐτὰ χρήμασιν, ἤθελον νὰ τὰ φιλοδωρῶσιν εἰς ἄλλους ὁμογενεῖς. Καλὸν δέ, ὅτι ἐν Ἰταλίᾳ τὸ πάλαι καὶ οἱ ἰθαγενεῖς ἐργοστασιάρχαι καὶ οἱ Ἕλληνες ἐργάται δὲν ἔκρινον πρέπον νὰ ἀσχημονῶσιν ἐν ταῖς τοιαύταις ἐπιγραφαῖς, ὡς οἱ σημερινοὶ τεχνῖται τῆς Νυρεμβέργης, οἵτινες, χαίρειν φράζοντες τῇ εὐπρεπείᾳ, ἐπιτηδεύονται νὰ γράφωσι πολλάκις κακεμφάτους λέξεις Ἑλληνιστὶ ἐπὶ τῶν τῆς τραπέζης πειρουνίων, τῶν στελλομένων εἰς τὰ μέρη τῆς Ἀνατολῆς. Δὲν θέλομεν νὰ ἀποσιωπήσωμεν καὶ τόδε, ὅτι ἔχει τὸ Μουσεῖον τῆς Ἑταιρίας καὶ δύω πάτους, τὸν μὲν ἐρυθροῦ χρώματος, τὸν δὲ μέλανος ἀλαμποῦς μὲ τὰ γράμματα Νικο, ὅπερ βέβαια εἶναι κυρίου ὀνόματος ἀρχή. Αἱ σφραγίδες ὅμως εἶναι διάφοροι. Ἴδε αὐτὰς ἐν τῷ πίνακι ὑπ' ἀρ. 25 καὶ 26.

Ταῦτα περὶ τῶν ἐνεπιγράφων τούτων κεραμίων ἠδυ-

νήθημεν νὰ εἴπωμεν τὸ μὲν εἰς πράγματα στηριζόμενοι καὶ ὑπ' ἄλλων βοηθούμενοι, τὸ δὲ καὶ εἰκοτολογοῦντες. Δημοσιεύοντες δὲ αὐτά, ἀποτεινόμεθα καὶ εἰς τοὺς ἐκτὸς τῶν Ἀθηνῶν ἐν τῇ ἄλλῃ Ἑλλάδι ζῶντας, ὅσοι αὐτῶν εὐκαιροῦσι καὶ εἶναι περίεργοι, καὶ παρακαλοῦμεν αὐτοὺς νὰ ζητῶσι τοιαῦτα ἀγγείων τμήματα περὶ ἑαυτοὺς καὶ νὰ πληροφορῶσι τὸ κοινὸν τῆς Ἑλλάδος περὶ τούτου, ἵνα οὕτω γνωρισθῶσι κάλλιον ταῦτα τὰ οὐχὶ ἀνάξια λόγου προϊόντα τῆς τέχνης. Ἐλπίζομεν δὲ, ὅτι θὰ εὑρίσκωνται τοιαῦτα καὶ ἀλλαχοῦ τῆς Ἑλλάδος καὶ μάλιστα ἐν ταῖς νήσοις, ἔνθα τοσοῦτοι ἐξόριστοι Ῥωμαῖοι διέτριβον τὸ πάλαι.

Εἴχομεν ἤδη γράψει καὶ σχεδὸν παραδώσει εἰς τύπον τ' ἀνωτέρω, ὅτε ἐνεθυμήθημεν νὰ προσθέσωμεν ὡς ἐν ἐπιμέτρῳ ὀλίγα τινὰ καὶ περὶ ἄλλου τινὸς εἴδους ἀγγείων, ἐχόντων καὶ αὐτῶν Λατινικὰς ἐπιγραφὰς ἐντύπους διὰ σφραγίδων. Εὑρέθησαν δηλ. ἀπὸ ἐτῶν τινῶν ἐν Ἀθήναις καὶ ἐν Πειραιεῖ θραύσματα ἀγγείων μεγάλα καὶ δηλοῦντα ὅτι εἰς ἀμφορέας ἀνήκουσιν εὐμεγέθεις· ἔχει δὲ τούτων περὶ τὰ 16 κομμάτια τὸ ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ Μουσεῖον τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρίας. Τούτων ὁ πηλὸς ἐξ οὗ ἐκεραμεύθησαν διαφέρει ἱκανῶς τοῦ τῶν Ἀῤῥητινῶν καὶ ἡ ἐπιφάνειά των εἶναι τεφρόχρους, ὅπερ ἐξ ἀλοιφῆς τινος ἀλαμποῦς προέρχεται. Τὰ γράμματά των φαίνονταί πως τοῦ α ου μ. Χρ. αἰῶνος. Εἶναι δὲ ἐντετυπωμέναι αἱ σφραγῖδες ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπὶ τῶν χειλέων τῶν ἀγγείων, ὀλιγώτεραι δὲ ἐπὶ τῶν λαβῶν, μία δὲ εὑρέθη ἐντετυπωμένη ἐπὶ τῆς ἔξω ἐπιφανείας τοῦ εἰς ὀξὺ ἀπολήγοντος πάτου τοῦ ἀμφορέως. Ἐφεξῆς δίδομεν ἀντίγραφα τῶν σωοτέρων καὶ εὐαναγνωστέρων σφραγίδων, ἐξ ὧν βλέπει τις, ὅτι μόνον μία παρουσιάζει Ἑλληνικὸν ὄνομα. Ἴδε ἐν τῷ πίνακι τοὺς ἀρ. 27—35.

Ἴσως ἔχομεν ἐν τοῖς θραύσμασι τούτοις λείψανα ἀμφορέων, ἐν οἷς κατὰ τοὺς Καισαρείους χρόνους μετεκομίζοντο οἶνοι Ἰταλικοὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὡς ἔχομεν καὶ τὰ πολὺ ἀρχαιότερα λείψανα τῶν Κνιδίων, Ῥοδίων, Θασίων καὶ Κολοφωνίων ἀμφορέων, ὧν λαβὰς ἐνεπιγράφους περὶ τὰς 4 χιλιάδας ἔχει ἐπίσης ἀποτεθησαυρισμένας τὸ ἄνω ῥηθὲν Μουσεῖον· περιμένουσι δὲ καὶ ἐκεῖναι νὰ ἐκδοθῶσι ποτέ. Αἱ ἐπιγραφαὶ τῶν Ἑλληνικῶν τούτων ἀγγείων εἶναι βέβαια κατὰ πολὺ σημαντικώτεραι τῶν Λατινικῶν, ὡς ἀναφέρουσαι ἐπωνύμους ἄρχοντας καὶ μῆνας, καὶ τὰ ἐπ' αὐτῶν ποικιλότατα σύμβολα πολλάκις εἶναι τέχνης ἀρίστης. Πρέπον δὲ εἶναι νὰ μὴ αὐτοσχεδιάσῃ τις περὶ αὐτῶν καὶ νὰ πλανηθῇ εἰς τὴν ἑρμηνείαν των, ὡς ἤδη τινὲς τῶν περὶ αὐτὰ σχολασάντων ἐπλανήθησαν, ὀλιγώτερον δὲ τῶν ἄλλων ὁ Ἄγγλος Stoddart, περὶ οὗ μάλιστα δίκαιον εἶναι νὰ εἴπωμεν, ὅτι ἱκανῶς προεβίβασε τὴν ἑρμηνείαν των ἐν δυσὶ πραγματείαις, ἃς ἐξέδωκε κατὰ τὸ 1848 καὶ 1851 ἐν ταῖς Transactions of the royal society of literature, ἐν Λονδίνῳ. Ἀλλ' οἱ μετ' αὐτὸν δὲν ἐχώρησαν εἰς τὸ ἔργον μετὰ τῆς δεούσης εὐλαβείας.

(α) Τῆς 11ης τῶν ἡμετέρων σφραγίδων ἡ πρώτη λέξις sariva, πάνυ καθαρῶς ἀναγινωσκομένη, μᾶς φαίνεται οὐχὶ κύριον ὄνομα, καὶ εἶναι ἄξιον νὰ ζητηθῇ ἡ σημασία της.

(β) Τὸ βιβλίον τοῦτο εἶναι τὸ τοῦ Gamurrini, ἐν Ῥώμῃ τυπωθὲν τὸ 1859, εἰς 8ον. Ἀνάλυσιν τούτου καὶ ἐπίκρισιν μόνον εἴδομεν ἐν τῷ Bullettino dell' Instituto di corrispondenza Archeologica per l' anno 1859, ἐν σελ. 220—224, γεγραμμένην ὑπὸ τοῦ Cavedoni, ὅστις πολλὰ καὶ σοφὰ παρατηρεῖ, ὡς ἡμῖν ἐφάνη, ἐν οἷς μάλιστα συζητεῖ τὸ περὶ τῆς σημασίας τοῦ ἴχνους τοῦ ἀνθρωπίνου ἐν ταῖς σφραγῖσι, ἂν δηλ. εἶναι σύμβολον κυριότητος τῶν ἐλευθέρων ἐργοστασιαρχῶν ἐπὶ τοῦ τόπου τῆς κεραμείας, ἢ ἂν κατὰ περίστασιν ἐλήφθη ἐκ τῆς παρατηρήσεως τῶν ἰχνῶν, ἃ ἐνετυποῦντο εἰς τὸν νωπὸν πηλὸν ὑπὸ τῶν αὐτὸν κατεργαζομένων δούλων. Ἀλλὰ καὶ ἄλλα πολλὰ λέγονται αὐτόθι ἄξια περιεργείας καὶ δὴ καὶ ὅτι τεμάχια ἀγγείων τοιούτων ἀνευρίσκονται νῦν καὶ ἐν Γαλλίᾳ, καὶ ἐν Ἀφρικῇ καὶ ὅτι καὶ μόνα δούλων ὀνόματα ἀνεγνώσθησαν ἐντὸς τῶν ἰχνοειδῶν σφραγίδων, τοῦθ' ὅπερ καὶ ἡ ἡμετέρα συλλογὴ ἐπιβεβαιοῖ διὰ τοῦ ὑπ' ἀρ. 48. (Co) rinthus.

Στέφανος Κουμανούδης.

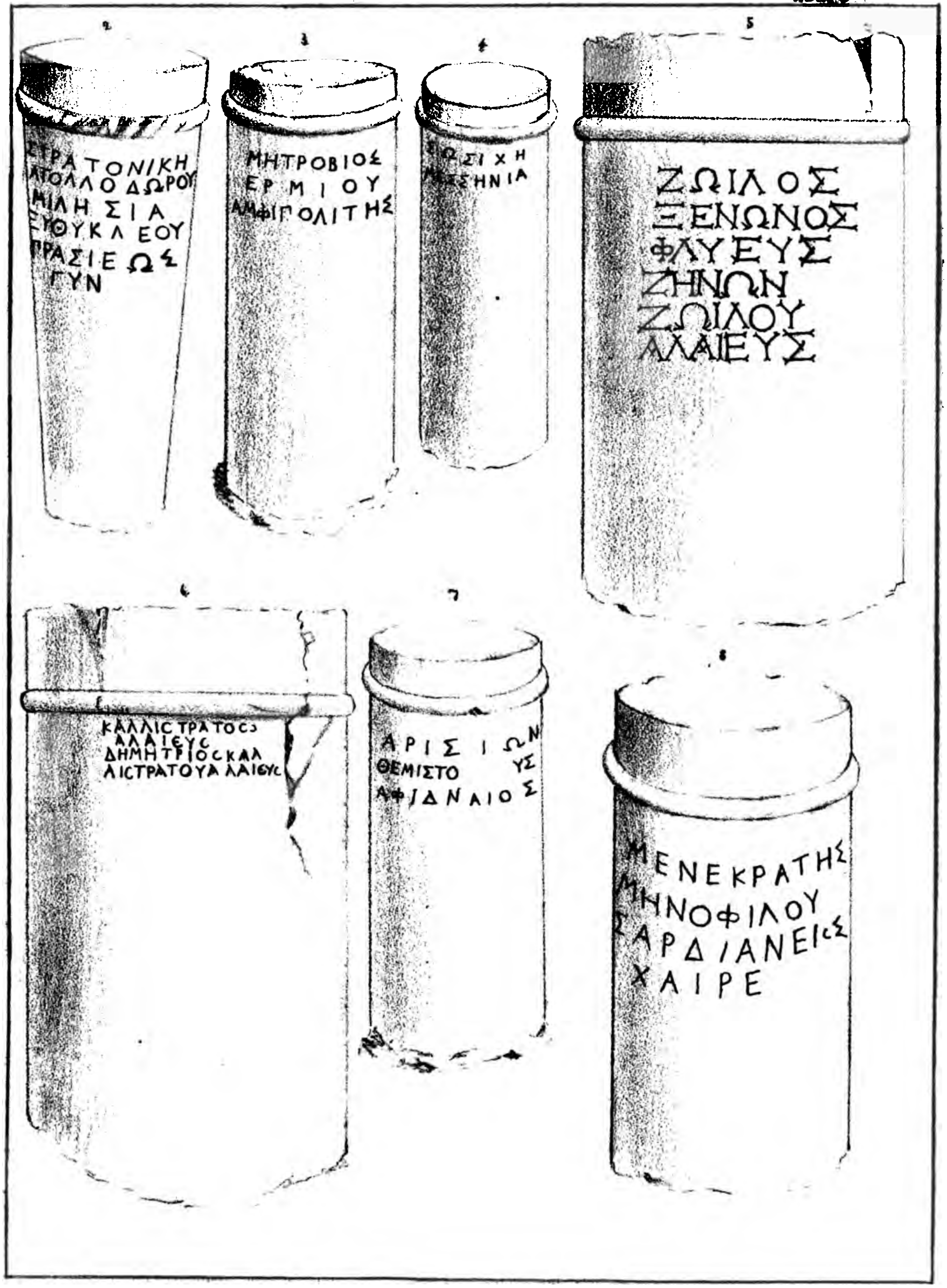
Γ'

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΑΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ.

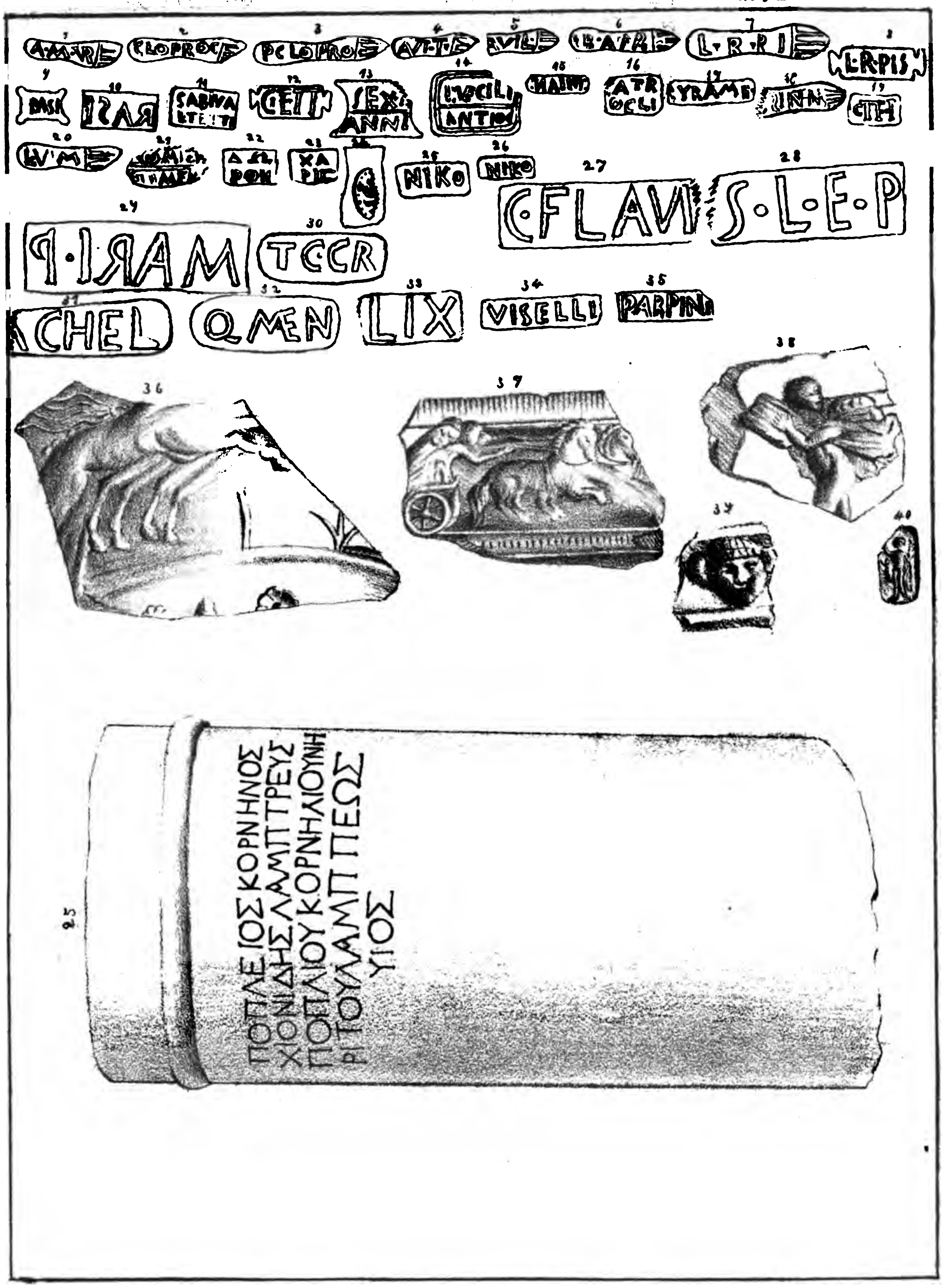
ἡ ἀρχαιολογικὴ ἑταιρία ἐπεχείρησε πρὸ δύο ἑβδομάδων ἀνασκαφὰς τάφων πρὸς τὸ δυτικὸν μέρος τῆς πόλεως, ἤτοι ἔνθεν καὶ ἔνθεν τῆς ὁδοῦ τῆς ἀγούσης εἰς Πειραιᾶ διὰ Μουσείου πρὸς ἀριστερὰν καὶ Πυκνὸς πρὸς δεξιάν. τῶν δὲ ἀνευρεθέντων σπουδαιότεραί εἰσιν εἰς σύντομον εἴδησιν αἱ νεκρικαὶ *ἐπὶ στηλῶν ἐπιγραφαί*, ὧν ἑπτὰ εἶδον ἐγὼ στρογγύλας ὁμοίας τοῖς ἐν πίν. Β' ἀρ. 2 καὶ ἑξῆς, φερούσας τὰ ἑξῆς ὀνόματα. 1) *Διονυσία Τέχνωνος Ἀντιόχισσα.* 2) *Εὐγένεια Νικάνορος Ἰσμηνίου Μαραθωνίου γυνή.* 3) *Ζώϊλος Στράτωνος Ἐπιεικίδης.* 4) *Νικίας Νικίου Γορτύνιος.* 5) *Ἰαμφίπολις Ἀπολλοδώρου Ἀντιόχισσα.* (τὸ Ἰαμφίπολις πρέπει, νομίζω, νὰ ἀναγνωσθῇ *Ἀμφίπολις* καὶ τὸ ἐν ἀρχῇ Ι νὰ θεωρηθῇ σφάλμα τοῦ λιθοξόου, ἀφοῦ μάλιστα κεῖται καὶ ἔξω τοῦ στοίχου τῶν ἄλλων γραμμῶν. τὸ Α ἔχει τεθλασμένην τὴν μεταξὺ κεραίαν, ὡς καὶ ἐν ἀρ. 1, 2, 4. — 6) *Σώπατρος Κάλλωνος Φαληρεύς.*—7) Ἀπολλώνιος *Ἀπολλωνίου Ἀγχυραρανεύς.*

τῇ 31 Ἰανουαρίου 1862. Α. Σ. Ρ.

πίναξ β'.

2
ΣΤΡΑΤΟΝΙΚΗ
ΑΠΟΛΛΟΔΩΡΟΥ
ΜΙΛΗΣΙΑ
ΕΥΘΥΚΛΕΟΥ
ΠΡΑΣΙΕΩΣ
ΓΥΝ
3
ΜΗΤΡΟΒΙΟΣ
ΕΡΜΙΟΥ
ΑΜΦΙΠΟΛΙΤΗΣ
4
ΣΩΣΙΧΗ
ΜΕΣΣΗΝΙΑ
5
ΖΩΙΛΟΣ
ΞΕΝΩΝΟΣ
ΦΛΥΕΥΣ
ΖΗΝΩΝ
ΖΩΙΛΟΥ
ΑΛΑΙΕΥΣ
6
ΚΑΛΛΙΣΤΡΑΤΟΣ
ΑΛΑΙΕΥΣ
ΔΗΜΗΤΡΙΟΣΚΑΛ
ΛΙΣΤΡΑΤΟΥΑΛΑΙΕΥΣ
7
ΑΡΙΣΙΩΝ
ΘΕΜΙΣΤΟ ΥΣ
ΑΦΙΔΝΑΙΟΣ
8
ΜΕΝΕΚΡΑΤΗΣ
ΜΗΝΟΦΙΛΟΥ
ΣΑΡΔΙΑΝΕΙΣ
ΧΑΙΡΕ

18
ΝΤΙΓΟΝΑ
ΟΓΕΝΟΥ
ΛΗΣΙΑ
19
ΡΟΜΙΟΣ
ΙΟΝΥΣΟΔΩΡΟΥ
ΗΡΑΚΛΕΩΤΗ
20
Ω ΣΙΜΗ
ΒΡΟΜΙΟΥ
ΗΡΑΚΛΕΩΤΙΣ
ΒΡΟΜΙΟΥ
ΗΡΑΚΛΕΩΤΟΥ
ΓΥΝΗ
21
ΕΥΜΗΔΗΣ
ΥΤΕΙΤΟΝΟΣ
ΕΥΚΟΝΟΕΥΣ
22
ΗΜΟΦΙΛΟΣ
ΗΝΟΔΟΤΟΥ
ΑΦΗΝΙΟΣ
23
ΜΑΝΙΟΣ ΒΡΑΚΚΙΟΣ
ΜΑΝΙΟΥ ΧΟΛΛΙΔΗΣ
24
ΝΙΚΑΙΑ
ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ
ΕΦΕΣΙΑ

C·FLAV
S·L·E·P
TCCR
LIX
VISELLI
NIKO
ΠΟΠΛΕΙΟΣ ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ
ΧΙΟΝΙΔΗΣ ΛΑΜΠΤΡΕΥΣ
ΠΟΠΛΙΟΥ ΚΟΡΝΗΛΙΟΥ ΝΗ
ΡΙΤΟΥ ΛΑΜΠΤΡΕΩΣ
ΥΙΟΣ

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ

ΥΠΟ

ΤΗΣ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ

ΔΑΠΑΝΗι ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΚΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ.

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'. ΕΤΟΣ Α'. 1862. ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ. ΤΕΥΧΟΣ Β'. ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ.

τιμὴ ἐνιαυσία τῆς ἐφημερίδος ἐκ δώδεκα τευχῶν προκαταβλητέα δραχμαί 20. τοῖς ἑταίροις δὲ τῆς ἀρχαιολ. ἑταιρίας 12. μοναδικὰ τεύχη δὲν ἐκποιοῦνται.

πᾶσα σχέσις ἀφορῶσα τὴν ἀρχαιολογικὴν ἐφημερίδα, εἴτε προφορικὴ εἴτε ἔγγραφος, γίνεται διὰ τοῦ ἐκδότου 'Αθ. Σ. 'Ρουσοπούλου τακτικοῦ καθηγητοῦ τοῦ πανεπιστημίου.

«καὶ τῷδε κέρδει κέρδος ἄλλο τίκτεται».

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ,

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΗΣ ΛΑΚΩΝΙΑΣ.

ἐξεδόθη τῇ 28 Φεβρουαρίου

1862.

μετρος αὐτῆς 0,29 τὰ γράμματα εἰσὶ μικρά.

31 [καὶ 4188

Ἐπικρατὶς
Φίλωνος
Σιδωνία

Ἐπὶ στήλης ἐπιτυμβίου λίθου τοῦ Ὑμηττοῦ· ηὗρον αὐτὴν εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν ἔνθα καὶ τὴν ἀνωτέρω· τὸ ὕψος τῆς στήλης εἶναι 72 ἡ δὲ διάμετρος αὐτῆς 27· τὰ γράμματα εἰσὶ μικρά· ὄνομα κύριον θηλυκὸν Ἐπικρατὶς πρῶτον ἐνταῦθα εὕρηται, Ἐπικράτης δὲ ἀρσενικὸν πολλάκις.

32 [καὶ 4189

Πώλλα
Καστρικία
Δέκμου
θυγάτηρ
Ποπλίου
Φανίου
γυνή

Ἐπὶ στήλης ἐπιτυμβίου λίθου τοῦ Ὑμηττοῦ· ηὗρον αὐτὴν τὸ 1862 Ἰανουαρίου 15 εἰς τὸ βόρειον τῶν Ἀθηνῶν· τὸ ὕψος τῆς στήλης εἶναι 0,72 ἡ δὲ διάμετρος αὐτῆς 0,30· Ἡ ἄρχουσα τοῦ ὀνόματος Πώλλα ἐνταῦθα τῷ Ω γέγραπται ὡς συνήθως, ὥσπερ καὶ εἴς τινας ἄλλας ἐπιγραφάς, εὕρηται δὲ καὶ εἰς ἑτέρας γεγραμμένην ἔχον τὴν ἄρχουσαν τῷ Ο ὡς εἰς τὰς ὑπ' ἀριθ. 887 2230 τῆς συλλογῆς τοῦ Βοιχχίου καὶ εἰς τὴν ὑπ' ἀριθ. 2250 Πόλλις τὸ ἀρσενικόν· τὸ εἰς τὴν δευτέραν γραμμὴν σημειούμενον ὄνομα Καστρικία εὕρηται ἀρσενικῶς καὶ εἰς τὰς ἐπιγραφὰς ὑπ' ἀριθμὸν 2327 2187 τῆς συλλογῆς τοῦ Βοιχχίου, ὥσπερ καὶ τὸ εἰς τὴν ϛ: γραμμὴν Γράνιος εὕρηται καὶ εἰς τὴν ὑπ' ἀριθ. 280 τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἐφημερίδος, καὶ θηλυκῶς Γρανία ἐν τῇ ὑπ' ἀριθ. 5827 τῆς συλλογῆς τοῦ Βοιχχίου.

33 [καὶ 4190

Ἄγ[ις
Κάρπου
Ἀλεξανδρεύς

Ἐπὶ στήλης ἐπιτυμβίου λίθου τοῦ Ὑμηττοῦ· εὑρέθη τὸ 1861 Ἰανουαρίου 16 εἰς τὸ ἀνατολικὸν τῶν Ἀθηνῶν οὐ μακρὰν τοῦ Ὀλυμπιείου· τὸ ὕψος τῆς στήλης, ὅσον σώζεται εἶναι 0,25 ἡ δὲ διάμετρος αὐτῆς 17 τὸ κάτω μέρος τῆς στήλης λείπει.

34 [καὶ 4191

Ἀσία
Ἀντιόχισσα

Ἐπὶ στήλης ἐπιτυμβίου λίθου τοῦ Ὑμηττοῦ· εὑρέθη καὶ αὐτὴ οὐ μακρὰν τῆς ἀνωτέρω· καὶ κατὰ τὸν αὐτὸν περίπου χρόνον· Ἀσία κύριον ὄνομα γυναικὸς εὕρηται καὶ εἰς ἄλλας ἐπιγραφάς· οὕτως ἐκαλεῖτο καὶ ἡ νεωτάτη θυγάτηρ τοῦ Θεμιστοκλέους [Πλούτ. Β. Θεμις.].

35 [καὶ 4192

Σωκράτης
Λε. . . . . .

Ἐπὶ στήλης λίθου Πεντελησίου, εὑρέθη ἐν τῇ αὐτῇ θέσει ταῖς δύω ἀνωτέρω· τὸ ὕψος τῆς στήλης ὅσον σώζεται εἶναι 25, τὸ πλάτος 85, καὶ τὸ πάχος 11· τὸ κάτω μέρος εἶναι ἠκρωτηριασμένον, ἡ στήλη σώζει τὸ ἀέτωμα αὐτῆς.

36 [καὶ 1493

Βενδιδώρα
Βηρεισάδου
Λυσιμαχὶς
Μηνοφίλου
γυνή

Ἐπὶ στήλης ἐπιτυμβίου λίθου τοῦ Ὑμηττοῦ, ηὗρον αὐτὴν τῇ 16 Ἰαννουαρίου 1862 εἰς τὰς κατὰ τὸ Δίπυλον ἐπιπεδώσεις τῶν χωμάτων· τὸ ὕψος τῆς στήλης [ἧς τὸ κάτω μέρος ἐλλείπει] ὅσον σώζεται, εἶναι 29· ἡ δὲ διάμετρος 22, ὄνομα κύριον Βενδιδώρα ἅπαξ εὕρηται ἐν τῇ ὑπ' ἀριθ. 416 ἐπιγραφῇ τῆς συλλογῆς τοῦ Βοιχχίου καὶ ἀρσενικόν, ἅπαξ ὡσαύτως, εὕρηται ἔν τινι Βυζαντινῇ ἐπιγραφῇ· τὸ δὲ ὄνομα Βηρισάδης ἅπαξ μόνον εὕρηται παρὰ Δημοσθένει, οὕτως ἐκαλεῖτο ὁ διάδοχος τοῦ βασιλέως Κότυος, τοῦτον χαλκοῦν ἀναστῆσαι ἐν ἀγορᾷ προέβαλεν ὁ Δημοσθένης.

37 [καὶ 4194

Φιλώτας
Φίλωνος
Θριάσιος

Ἐπὶ στήλης ἐπιτυμβίου λίθου Πεντελησίου, εὑρέθη τὸ 1861 εἰς τὸ δυτικὸν τῶν Ἀθηνῶν παρὰ τὴν Πειραϊκὴν ὁδόν· τὸ ὕψος τῆς στήλης εἶναι 64· ἡ δὲ διάμετρος αὐτῆς 28.

38 [καὶ 4195

Εἰσίων
Προθύμου
Μιλήσιος

Μοιριδίω καὶ Αστηρεσίω
Πανάφυκτον ἀνάγκην

Ἐπὶ στήλης τετραγώνου ἐπιτυμβίου λίθου τοῦ Ὑμηττοῦ· εὑρέθη πρὸς τὸ βόρειον τῶν Ἀθηνῶν παρὰ τὴν Ἀχαρνικὴν πύλην· τὸ ὕψος τῆς στήλης εἶναι 0,20· τὸ πλάτος 24 καὶ τὸ πάχος 7· κύριον ὄνομα Οὔϊνος πρῶτον ἐνταῦθα εὕρηται. Εἰς τὴν δευτέραν γραμμὴν ἀναγινώσκεται Λυκίστου, ὄνομα τοιοῦτον, ἂν ὀρθῶς ἐνεγράφη, πρῶτον ἐνταῦθα εὕρηται, ἴσως ὁ ἐγχαράκτης τῶν γραμμάτων ἔγραψε λανθασμένως οὕτως ἀντὶ Λυκίσκου· ἡ προπαραλήγουσα τῆς τελευταίας γραμμῆς τῷ Ι γέγραπται ἐνταῦθα ἀντὶ τῆς συνήθους γραφῆς τῆς διὰ τῆς ΕΙ.

44 [καὶ 4201

Εὔφρων

Εὐκράτου

Καρδιανὸς

Ἐπὶ στήλης ἐπιτυμβίου λίθου Πεντελησίου· εὑρέθη καὶ αὐτὴ εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν, ἔνθα καὶ ἡ ἀνωτέρω τῇ 10 Αὐγούστου· τὸ ὕψος τῆς στήλης εἶναι 0,50. ἡ δὲ διάμετρος αὐτῆς 16· κάτωθεν ἡ στήλη σώζει τὴν κυκλοφερῆ βάσιν αὐτῆς· πρὸς τὰ ἄνω δὲ τῆς στήλης φαίνονται ῥαβδώσεις.

Κ. Σ. Πιττάκης.

Β΄ ΔΥΩ ΛΙΘΙΝΑ ΣΚΕΥΗ ΑΓΝΩΣΤΟΥ ΧΡΗΣΕΩΣ.

(ὅρα πίνακα Θ΄.)

Δημοσιεύω ἐν τῷ Θ΄. πίνακι εἰκόνας δύω ἀρχαίων λιθίνων σκευῶν, τὰ ὁποῖα ἔχει ἀποκτήσει πρὸ ἱκανοῦ ἤδη καιροῦ τὸ ἐν τῷ πανεπιστημίῳ Μουσεῖον τῆς ἀρχαιολογικῆς ἡμῶν ἑταιρίας. Ἄγνωστον δὲ μοὶ εἶναι, ἂν καὶ ἕτερός τις ἕως τώρα ἀπεικονίσας αὐτὰ ἐξέδωκεν ἔξω τῆς Ἑλλάδος, ὅπερ λίαν ἐνδεχόμενον, ἀφοῦ ἐλευθερίως πάνυ ἡ ἑταιρία συγχωρεῖ παντὶ τῷ ἐπισκεπτομένῳ τὸ Μουσεῖόν της νὰ ἀπεικονίζῃ ὅ,τι θέλει.

Τὸ ὑπ' ἀρθ. 1 σκεῦος, ὂν αὐτοτελές τι χρῆμα καὶ διασωζόμενον καλῶς, εὑρέθη, ὡς παρὰ τοῦ πωλήσαντος αὐτὸ ἐῤῥέθη, κατὰ τοὺς πρὸς δυσμὰς τῶν Ἀθηνῶν ἀμπελῶνας, καὶ εἶναι λίθου Πεντελησίου, πάνυ ἐπιμελῶς καὶ λείως τὰ ἄνω καὶ τὰ πλάγια ἐπειργασμένον, ἡ δὲ ὑποκάτω ἐπιφάνεια ἀφέθη τραχυτάτη. Μῆκος ἔχει, 0,493 πλάτος 0,213, πάχος 0,045. Ἡ αὖλαξ ἡ περιθέουσα τὴν ἑτέραν τῶν στενῶν καὶ τὴν ἑτέραν τῶν μακρῶν πλευρῶν ἔχει πολλὰ ὀλίγον βάθος, ἀπολήγει δὲ εἰς βαθύτερον ὁπωσοῦν στρογγύλον κοίλωμα, τὸ ὁποῖον ὅμως ἐπίμηκες φαίνεται ἐν τῇ εἰκόνι διὰ τὴν προοπτικήν. Αἱ πέντε τρύπαι, οὖσαι χωνοειδεῖς καὶ βαθμιαίως γινόμεναι ἡ μία μείζων τῆς ἄλλης, ἔχουσι τοὺς ἔσω τοίχους τραχεῖς ἐκτὸς τῶν χειλέων μόνον, τὰ ὁποῖα εἶναι ἐπὶ ποσὸν λειότερα. Ἡ ἄνω διάμετρος τῆς μεγίστης 0,065, τῆς δὲ μικροτάτης 0,03. Οὐδὲν ἐγὼ περὶ τῆς χρήσεως τοῦ σκεύοος τούτου ὑπονοῶ.

Ὑπ' ἀρθ. 2 καὶ 3 ἀπεικονίσθησαν δύο κολοβὰ τεμάχια ἀλλοίου τινὸς σκεύους, ἀμφότερα λίθου Πεντελησίου. Τὰ ἔθεσα πλησίον ἀλλήλων καὶ ἐν σχέσει οὕτως εἰπεῖν ὀργανικῇ, διότι πολὺ ὑποπτεύω, μήπως εἶναι ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ ὅλου τεμάχια, ἀφοῦ καὶ ἡ ποιότης τῶν λίθων. καὶ τὸ πάχος καὶ ἄλλα τινὰ ἐντελῶς συμφωνοῦσιν· ἔτι δὲ καὶ ὁ τόπος τῆς εὑρέσεώς των συνηγορεῖ πως ὑπὲρ τῆς ὑποψίας μου. Διότι τὸ μὲν ὑπ' ἀρθ. 2 εὑρέθη ἐν ταῖς περυσιναῖς ἀνασκαφαῖς τῆς ἑταιρίας, ταῖς παρὰ τὸν ἅγιον Δημήτριον Κατηφόρην, ἐντὸς τῶν Ἀθηνῶν, ἔνθα ὑπό τινων ὑπετίθετο τὸ νεώτερον λεγόμενον Πρυτανεῖον, (οὗ ὅμως οὐδὲν ἴχνος ἐφάνη ἐν ταῖς ἀνασκαφαῖς)· τὸ δὲ ὑπ' ἀρθ. 3 ἠγόρασεν ἡ Ἑταιρία παρὰ τοῦ Ἰω. Σπ. Παλαιολόγου, τοῦ κατοικοῦντος πολὺ πλησίον εἰς τὸν τόπον τῆς ἀνασκαφῆς, καὶ αὐτοῦ που, ὡς λέγει, εὑρόντος πρὸ καιροῦ τὸ τεμάχιον τοῦτο.

Τοῦ ὑπ' ἀρθ. 2 αἱ διαστάσεις εἶναι· ὕψος 0,32, πλάτος 0,26. Τὸ ἀρχῆθεν πλάτος τοῦ λίθου πόσον ἦτο, μένει ἄδηλον, πιθανὸν ὅμως θεωρῶ, ὅτι ἦτο τὸ διπλοῦν τοῦ σωζομένου, μάλιστα διὰ τὴν πολλὰ ἐλλιπῆ ἐπιγραφήν, ἥτις ἔχει νῦν οὕτω·

. . . . ἐπὶ τὰ πρυτανεῖα

. . . . λίου Βατῆθεν.

Σχῆμα τῶν γραμμάτων εἶναι τὸ τῶν Μακεδονικῶν χρόνων. Τὸ δὲ τετραγωνικὸν ἐπίπεδον σκάμμα, τὸ ὁποῖον φαίνεται ἐν ἀριστερᾷ τῷ ὁρῶντι, οὐχὶ ὁλόκληρον περισωθὲν, εἶναι λίαν ἀβαθές.

Τὸ ὑπ' ἀρθ. 3 τεμάχιον, ὕψος ἔχον 0,28, πλάτος 0,22, ἴσως μὲν καὶ δὲν εἶναι τοῦ ἀνωτέρω τεμαχίου τὸ κατώτερον μέρος, καθ' ὅσον ἡ θέσις τῶν δύω σειρῶν τῶν ἐντομῶν, τῶν εἰσεχουσῶν εἰς τὸν λίθον, δὲν συμφωνεῖ ἐντελῶς ἐν ἀμφοτέροις, ἀλλὰ αἱ τοῦ δευτέρου τεμαχίου σειραὶ εἶναι μᾶλλον πρὸς τ' ἀριστερὰ τῷ ὁρῶντι, ἔτι δὲ καὶ τὸ μῆκος τῶν ἐντομῶν τούτων εἶναι μικρῷ βραχύτερον ἐν τῷ δευτέρῳ τεμαχίῳ· ἀλλ' ὅμως ἴσως καὶ εἶναι ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ σκεύους ἀπαρτιστικὰ τεμάχια τὰ δύω ταῦτα, καθ' ὅσον εἰς τὸ μέρος τοῦ θραύσματος πρὸς τῇ παραστάδι, αἱ ἀνωμαλίαι αἱ ἐν ταῖς δυσὶ τεμαχίοις δεικνύουσί τινα ὁμοιότητα πρὸς ἀλλήλας, καὶ τὸ δεύτερον τεμάχιον εἰσχωρεῖ πως ὑπὸ τὸ πρῶτον, (ἂν καὶ δὲν δύναμαι νὰ εἴπω, ὅτι ἐντελῶς συναρμόζει)· τὸ δὲ πάχος ἀμφοτέρων

ἄλλου κτιρίου ἐξελάμβανον. τὴν σήμερον ὅμως ἴνε πλέον βεβαιότατον ὅτι τὰ λείψανα τοῦ Ἀθήνησιν Ὀλυμπίου εἶναι αἱ κοινῶς καλούμεναι Κ ο λ λ ώ ν α ι ς (3) παρὰ τὸν Ἰλισσὸν καὶ τὴν Καλλιῤῥόην μεταξὺ Ἀκροπόλεως καὶ σταδίου. ἀβέβαιος ὅμως ἦν μέχρι τοῦδε ἡ θέσις τοῦ βορείου τείχους τοῦ περιβόλου, καὶ φαίνεται ὅτι οὔτε οἱ περὶ τὸν Stuart, οὔτε ὁ Leake ἀνεζήτησαν τὰ ἴχνη αὐτοῦ δι' ἀνασκαφῆς. κατὰ τὸ τέλος οὖν τοῦ παρελθόντος ἔτους ὁδοῦ πάρεργον συνέβη νὰ ἀνασκαφῶσιν οἱ τόποι ἐκεῖνοι καὶ νὰ ἀνακαλυφθῶσιν ἱκανὰ λείψανα τοῦ βορείου τείχους τοῦ περιβόλου, δεικνύοντα ἀναμφιλέκτως τὴν ἀπ' ἀνατολῶν πρὸς δυσμὰς φορὰν τοῦ τείχους τούτου, τὸ ὁποῖον, ὡς αἱ ἀντηρίδες δηλοῦσι, ἀνήκει εἰς τὸν περίβολον τοῦ ναοῦ τοῦ Ὀλυμπίου Διός. καὶ ἡ καταμέτρησις δὲ τοῦ ὅλου περιβόλου, συμπεσοῦσα τῇ μαρτυρίᾳ Παυσανίου (4), κατέστησεν ἀναμφίβολον τὸ πρᾶγμα. διότι ὁ περίβολος ὅλος ἐπιμελῶς καταμετρηθεὶς ὑπ' ἐμοῦ καὶ τοῦ ἀεὶ προθύμου εὑρεθέντος εἰς ἀρχαιολογικοὺς πόνους φίλου Ἰ. Παπαδάκη (5), εὑρέθη ἔχων μῆκος μὲν **204** γαλλ. μέτρα, πλάτος δὲ **130** καὶ περίμετρον **668**, ἤτοι σταδίων ὀλυμπιακῶν τριῶν καὶ τριῶν πέμπτων, δηλαδὴ τεσσάρων περίπου κατὰ τὴν μαρτυρίαν καὶ τοῦ Παυσανίου, ὃς ὅτι δὲν ἠκριβολόγησεν, ὡς ἡμεῖς, ἐν τῇ καταμετρήσει, πάρεργον ἔχων τὸ τοιοῦτον, φανερόν· ἐδήλωσε δὲ καὶ αὐτὸς διὰ τῆς λέξεως μ ά λ ι σ τ α, ὅτι κατὰ προσέγγισιν μόνον εἶπε, καί, ὡς καὶ ἐν τῇ Γενικῇ ἐφημερίδι τῆς Ἑλλάδος ἀρ. **63** τοῦ **1861, 4** Δεκεμβρίου ἔγραψα, δὲν πρέπει νὰ ἐκληφθῇ ἐνταῦθα τὸ μ ά λ ι σ τ α ἀντὶ τοῦ amplius, ὥς τινες, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ π ε ρ ί π ο υ, ἄλλως τε γνωστὸν ὅτι καὶ οἱ ἀκριβέστατοι τῶν παλαιῶν συγγραφέων περὶ τοὺς ἀριθμοὺς ἐν καταμετρήσεσι καὶ ἀριθμήσεσιν, ἀμελοῦντες τὸ ἀκριβές, τὸ στρογγύλον θεραπεύουσι. ὁ γοῦν Θουκυδίδης, συγγραφεὺς εἴπερ τις καὶ ἄλλος ἀκριβής, ἐν τοῖς ἀριθμοῖς τὸ στρογγύλον προκρίνων διὰ τοῦ μ ά λ ι σ τ α δηλοῖ τὸ π ε ρ ί π ο υ, τὴν προσέγγισιν μόνον, καὶ ἔνθα μάλιστα εὔκολον ἦν αὐτῷ καί πως καὶ ἀναγκαῖον νὰ εἴπῃ αὐτὴν τὴν ἀκρίβειαν, ὡς ἐν Β'. ιγ', 5, ὅμως ὥρισε τὸν σταθμὸν τοῦ χρυσελεφαντίνου ἀγάλματος τῆς Ἀθηνᾶς διὰ τῶν λέξεων «τεσσαράκοντα μάλιστα τάλαντα σταθμὸν» ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν τέσσαρα καὶ τεσσαράκοντα· ἀφίνω δὲ τὸν Διόδωρον, πεντήκοντα γράψαντα ἐν ΙΒ'. μ'. καὶ ἄλλους τυφλῶς ἐπακολουθήσαντας τῷ Θουκυδίδῃ, ὧν καὶ Πλούταρχος, ὃς παριδὼν τὸ μ ά λ ι σ τ α τοῦ Θουκυδίδου, ἁπλῶς εἶπε «τὸν τῆς θεᾶς κόσμον ἄγοντα τ ε σ α ρ ά κ ο ν τ α τ ά λ α ν τ α χρυσίου ἀπέφθου» (παρὰ Jahn ἐν Pausaniae descr. arcis Athen. σελ. **11-12**) οὕτως οὖν καὶ παρὰ τῷ Παυσανίᾳ ἐνταῦθα τὸ μ ά λ ι σ τ α τὸ π ε ρ ί π ο υ σημαίνει, ὡς καὶ παρὰ τῷ Θουκυδίδῃ ἐπὶ ἀριθμῶν.

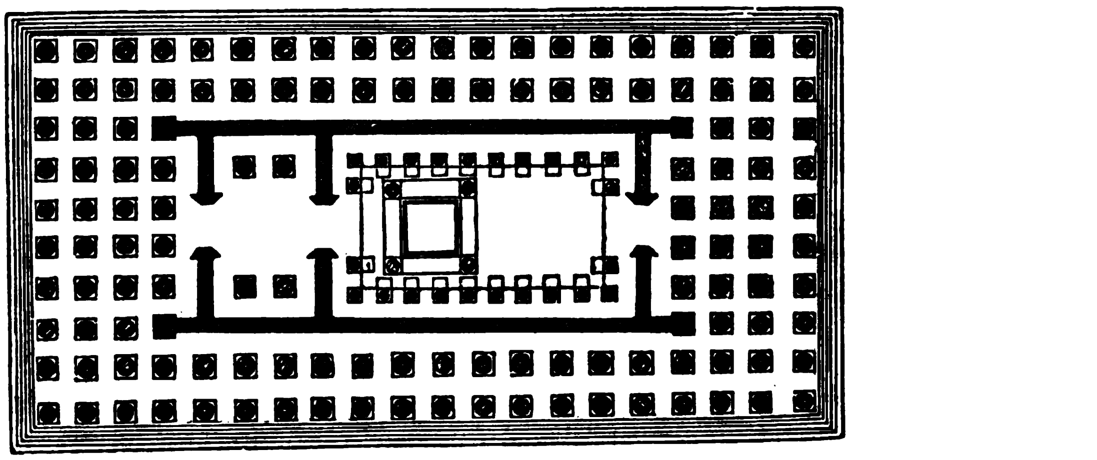
παραβάλλει τὰ ἀνάλογα *Ἱπποδάμιον* καὶ *Ἰσμένιον* [γράφε Ἰσμήνιον.] ὁ τύπος Ὀλύμπιον ἐπικράτησε καὶ παρὰ τῷ Παυσανίᾳ (πρβλ. Siebelis εἰς Ζ', ϐ', 6 τόμ. 3 σελ. 108) καὶ παρὰ Στράβωνι ἐν Θ' σελ. 396 τ. καὶ 404 μ. καὶ παρὰ Διοδώρῳ ἐν ΙΓ', ς'. καὶ Στέφανος δὲ ὁ Βυζάντιος μετεχειρίσθη τοῦτον, ὡς πιθανῶς εἰκάζει Meineke σελ. 491, 11 ὑπεραπολογούμενος κατὰ τῶν ἐκδοτῶν τοῦ Θησαυροῦ Στεφάνου. παρὰ Φωτίῳ ἐν λέξει *Ὀλύμπια* σελ. 241 μ. ἐκδ. G. Hermann, φέρεται κακῶς ἐστιγμένον τὸ χωρίον οὕτω. «Ὀλύμπια, τὰ ἐν Πίσῃ Ὀλύμπια Ἀθήνησι»· στικτέον δὲ καὶ μετὰ τὸ Πίσῃ ὑποστιγμήν, ἵν' ᾖ· Ὀλύμπια, τὰ ἐν Πίσῃ, Ὀλύμπια Ἀθήνησι»· ἐν δὲ τοῖς αὐτοῦ ἐπιφερομένοις «καὶ τὸ ἱερὸν *Ὀλύμπιον*, πεντασυλλάβως, ὡς Ἀσκληπιεῖον», τὸ *Ὀλύμπιον* διώρθωσεν ἤδη Λόβεκκος εἰς Φρύνιχον σελ. 371 ἀρχ. *Ὀλυμπιεῖον*· παρὰ μέντοι τῷ Θουκυδίδῃ ἐπεκράτησεν ὁ τύπος *Ὀλυμπιεῖον* ἀπὸ Βεκκέρου καὶ ἑξῆς, τῶν πρὸ αὐτοῦ ἐκδοτῶν προκρινάντων τὸν ἀδόκιμον τύπον *Ὀλυμπίειον* (πρβλ. Poppo εἰς Θουκ. ς', 65 καὶ Proleg. II. p. 514?). τῶν φερομένων οὖν ἐν τοῖς ἑλληνικοῖς ἀντιγράφοις πέντε διαφόρων τύπων τῆς λέξεως (Ὀ λ ύ μ π ι ο ν, Ὀ λ ύ μ π ε ι ο ν, Ὀ λ υ μ π ε ῖ ο ν, Ὀ λ υ μ π ί ε ι ο ν, καὶ Ὀ λ υ μ π ι ε ῖ ο ν) μόνον οἱ δύο, Ὀ λ ύ μ π ι ο ν καὶ Ὀ λ υ μ π ι ε ῖ ο ν, φαίνονται δόκιμοι, καὶ δὴ ὁ μὲν πεντασύλλαβος Ὀ λ υ μ π ι ε ῖ ο ν φαίνεται τῆς ἀρχαίας Ἀττικῆς ἴδιος καὶ τηρητέος παρὰ τῷ Θουκυδίδῃ, ὁ δὲ τετρασύλλαβος Ὀ λ ύ μ π ι ο ν ὑστερώτερος καὶ κοινότερος. οἱ τύποι Ὀ λ ύ μ π ε ι ο ν καὶ Ὀ λ υ μ π ί ε ι ο ν εἰσὶν ἀδόκιμοι. ὁ δὲ τύπος Ὀ λ υ μ π ε ῖ ο ν, ἀπατώμενος εἰς ἀντίγραφα τοῦ Διοδώρου ὡς διάφορος γραφὴ ἐν ΙΣΤ', ξή καὶ πγ', καὶ ἀγαπηθεὶς ὑπό τινων παρ' ἡμῖν, ἴνε τέρας τῶν ἀντιγραφέων.

3) μεταχειρίζεται δὲ ὁ λαὸς τὸ ὄνομα τοῦτο μόνον κατὰ τὴν φράσιν «'ς τ α ῖ ς Κ ο λ ώ ν α ι ς» ἢ «τ α ῖ ς Κ ο λ ώ ν α ι ς». οἷον· ποῦ πᾷς;—'ς τ α ῖ ς Κ ο λ ώ ν α ι ς. πόθεν ἔρχεσαι;—ἀ π ὸ τ α ῖ ς Κ ο λ ώ ν α ι ς. οἱ θέλοντες δὲ ὀρθότερα λαλεῖν πλημμελοῦσι λέγοντες ε ἰ ς τ ὰ ς σ τ ή λ α ς, ἀ π ὸ τ ὰ ς σ τ ή λ α ς κ. τ. λ.

4) Παυσαν. Α', ιή, 6. «ὁ μὲν δὴ πᾶς περίβολος σ τ α δ ί ω ν μ ά λ ι σ τ α τ ε σ σ ά ρ ω ν ἐστίν, ἀνδριάντων δὲ πλήρης».

5) τούτῳ τῷ ἀνδρὶ ὀφείλω καὶ τὴν ἐξεικόνισιν τοῦ Α' πίνακος ἐν τῷ Α' τεύχει τῆς παρούσης ἐφημερίδος, ἐν ᾧ ὁ λαβὼν ἀδιόρθωτον ἀντίτυπον γραψάτω ἐν σελ. 1 στίχῳ 3 τῆς ἐπιγραφῆς τῶν ὀργεώνων ἀντὶ Π ά ρ μ ο ν ο ς, Π α ρ ά μ ο ν ο ς· ἐν δὲ σελ. 16 στίχῳ 2 κάτωθεν Ἀ γ κ υ ρ α ν ὸ ς ἀντὶ τοῦ Ἀ γ κ υ ρ α ρ α ν ε ύ ς· ἐν δὲ σελ. 10 ς. 3 ἐξέπεσεν ἡ λέξις ἀ γ γ ε ί ω ν μετὰ τὴν λέξιν π η λ ί ν ω ν ἀβλεψίᾳ τοῦ τυπογράφου· αὐτόθι τὰ ἀπὸ σελ. 4 μέχρι τέλους τῆς 9 σελ. εἰσὶν ἅπαντα ἔργα τοῦ Κυρίου Πιττάκη καὶ οὐχὶ μόνον τὰ ὑπ' ἀρθ. 2, 3 καὶ 25, ὥς τινες ἠθέλησαν.

δύο ἀδελφῶν παραστατῶν, εὗρον τὸ ὅλον αὐτοῦ ὕψος ἴσον μέτροις γαλλ. 17,25. τούτων δὲ ἀνήκουσι τῷ μὲν κιονοκράνῳ 2,02, τῇ δὲ βάσει 1,16, ἡ δὲ διάμετρος τοῦ κίονος περὶ μὲν τὴν βάσιν 1,70 κατὰ δὲ τὴν κορυφὴν, ἔνθα ἐπικάθηται τὸ κιονόκρανον 1,49 κατὰ δὲ τὸ μέσον 1,63. ἡ διάμετρος αὕτη ἐμετρήθη ἀπὸ μυχοῦ εἰς μυχὸν τῶν μεταξὺ τῶν ῥαβδώσεων ἡμικυκλικῶν κοιλοτήτων. ἀπὸ δὲ τῆς ἐξωτερικῆς ῥαβδώσεως εἰς ῥάβδωσιν ἡ διάμετρος ἔχει ἄνω μὲν ὑπὸ τὸ κιονόκρανον 1,685, περὶ δὲ τὰ μέσα τοῦ κίονος 1,84. κατὰ δὲ τὴν βάσιν δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ μετρηθῇ. διότι ἦσαν λελωβημέναι αἱ ῥαβδώσεις. τὸ πλάτος δὲ τῶν ῥαβδώσεων εὑρέθη ἄνω καὶ περὶ τὰ μέσα ταὐτὸν, ἤτοι 0,04. τὸ δὲ ἄνοιγμα αὐτῶν, ἢ ἡ ἀπόστασις τῆς μιᾶς ῥαβδώσεως ἀπὸ τῆς ἄλλης ἀπὸ γωνίας μέχρι γωνίας, ἄνω μὲν περὶ τὸ κιονόκρανον 0,18, περὶ δὲ τὸν μέσον κίονα 0.20. ἔχει δὲ ῥαβδώσεις ὁ κίων 24 καὶ μεταξὺ κοιλότητας εἴτε αὔλακας ἴσας. τῶν λοιπῶν δέκα καὶ τριῶν κατὰ τὴν γωνίαν συνισταμένων κιόνων οἱ πλεῖστοι συγκρατοῦνται διὰ ἐπιστυλίων, ὧν τινα λίαν ἐπισφαλῆ φαίνονται. τὸ κρηπίδωμα τοῦ ναοῦ ἐν τῷ ὑποβαλλομένῳ σχεδίῳ τοῦ Κανίνα ὑποδηλοῦται ὡς κλιμακωτὸν, εἴτε ὡς ἐκ πενταπλῆς βάσεως ἀποτελούμενον. καὶ ἐπειδὴ νῦν ὅλως ἐξηφανίσθη προσχωθὲν, ὡς εἴρηται. ἵνα μή τις ὑποθέσῃ τοιαύτας βάσεις ὑποκεχρυμμένας. λέγω ὅτι δὲν ἦσαν ὅλως κλιμακωταὶ βάσεις, ἀλλὰ μία μόνη ἀπότομος ἱκανῶς ὑψηλὴ, καὶ τραχὺν τοῖχον ἔχουσα, ἴσως ὅμως ἐκαλύπτετο ὑπὸ μαρμαρίνων κλιμάκων πέριξ ἡ τοιαύτη βάσις τὸ πάλαι.

ϐ ὅρος Ἀδριανοῦ.

μία τῶν ἀνωτέρω εἰρημένων μεταβολῶν ἐκ τῆς ὁδοποιίας, ἐξ ὧν παρήλλαξεν ἡ ὄψις τῶν περὶ τὸ Ὀλύμπιον τόπων ἵνε καὶ ἡ κάθαρσις τῆς Ἀδριανοῦ ἀψίδος, εἴτε πύλης συνήθως καλουμένης, ἀπὸ τῶν ἀλλοτρίων ἐπ' αὐτῆς ὑστερωτέρων προσθηκῶν. ὅτι τὸ μνημεῖον τοῦτο ἐκτίσθη ὡς αὐτοτελές τι καὶ ὅλως ἀνεξάρτητον καὶ ἀπὸ τοῦ περιβόλου (1) τοῦ Ὀλυμπίου καὶ ἀπὸ τοῦ τείχους τῆς πόλεως, νομίζω ὅτι οὐδεὶς προσεκτικὸς θεατὴς δύναται νὰ ἀμφιβάλῃ, ἰδὼν πρῶτον μὲν ὅτι τὸ μνημεῖον τοῦτο πανταχόθεν ἵνε ὁμαλῶς ἐξεσμένον καὶ οὐδαμοῦ παρέχει ἴχνη συνεχείας αὐτοῦ μετ' ἄλλου κτιρίου· ἔπειτα δὲ ὅτι αἱ δύο αὐτοῦ μεγάλαι ἐπιφάνειαι, εἴτε ὄψεις, ὧν ἡ μὲν βλέπει πρὸς τὴν ἀκρόπολιν καὶ τὰς Ἀθήνας, ἡ δὲ πρὸς τὸ Ὀλύμπιον καὶ τὸν Ἰλισσὸν, εἰσὶν ἐντελῶς ὅμοιαι, ἀρχιτεκτονικῶς ἐξεταζόμεναι, ὥστε νομίζω ὅτι περὶ τούτου δὲν μένει πλέον οὐδὲ μικρὰ ἀμφιβολία. ἀλλὰ καὶ περὶ τοῦ σκοποῦ τοῦ μνημείου τούτου οὐδεμία ἀμφιβολία δύναται νὰ ὑπάρξῃ κατὰ γνώμην τὴν ἐμὴν. ἀφοῦ μεγάλοις γράμμασιν ἐφανερώθη ὑπὸ τῶν κτιτόρων αὐτοῦ, εἴτε Ἀθηναῖοι ἦσαν οὗτοι, εἴτε καὶ αὐτὸς ὁ Ἀδριανὸς, ὅτι ἐκτίσθη ἀντὶ στήλης τὰ ὅρια δεικνυούσης τῆς ἀρχαίας τῶν Ἀθηνῶν πόλεως καὶ τῆς νέας τοῦ Ἀδριανοῦ, ἢ μᾶλλον τοῦ νέου τμήματος τῆς πόλεως τῶν Ἀθηναίων τοῦ κοσμηθέντος ὑπὸ τοῦ Ἀδριανοῦ διὰ τῆς τελειο-

(1) ἡ μόνη σχέσις αὐτοῦ πρὸς τὸν περίβολον τοῦ ναοῦ ἵνε, ἐὰν ἡ περὶ τοῦ κυκλικοῦ τείχους γνώμη μου θεωρηθῇ ὡς ἀληθὴς, ὅτι ἐκ τῆς πύλης, οὕτως ἱσταμενης ἠδύνατό τις διὰ τῆς εἰσόδου τοῦ περιβόλου να ἴδῃ τὸν ἐν τῷ μέσῳ αὐτοῦ ναὸν σχεδὸν πλαγίως, ἀλλ' οὐχ οὕτως ὡς ἀπὸ τῶν πλοπυλαίων ἐν τῇ Ἀκροπόλει τὸν Παρθενῶνα· προβλ. τὰ εἰρημένα μοι ἐν ἀρ. 63 τῆς Γενικῆς Ἐφημερίδος τῆ· Ἑλλάδος, ἃ καί τινες τῶν σπουδαιοτέρων ἑλληνικῶν ἐφημερίδων ἐδημοσίευσαν. χάριν τοῦ κοινοῦ.

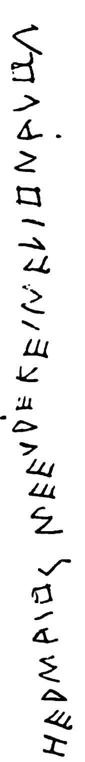
παρ' οὐδενὶ τῶν προσιτῶν ἐμοὶ εὗρον αὐτάς, οὐδ' ἐγὼ κατώρθωσα νὰ τὰς ἐκδώσω ἐντελῶς ὁμοίας· διότι ὁ τυπογράφος οὔτ' αὐτὸς εἶχε τοὺς πρέποντας χαρακτῆρας, οὔτε παρ' ἄλλῳ εὗρε ζητήσας. ὡς λέγει. εἰσὶν ὅμως ἐπὶ τοῦ λίθου παραπλήσιοι τῇ ἐμῇ ἐκδόσει οἱ χαρακτῆρες τῶν γραμμάτων, πλὴν ὅτι ἐκεῖ μὲν ἰσοπαχῆ ἐνεγράφησαν τὰ γράμματα καὶ μετὰ ἀκρεμόνων τερμίων ἀναλόγως μικροτέρων τῶν ἐνταῦθα. Ῥουσόπουλος.

Δ' ΠΟΙΚΙΛΑ.

1) Ἡ ἐν πίνακι Η' εἰκὼν ἶνε ἡ ὑπὸ τοῦ κυρίου Κ. Σ. Πιττάκη μνημονευομένη ἐν σελ. 21 ἀρ. 40. ἔκρινα δὲ εὔλογον τὸ ἀξιολογώτατον τοῦτο νεκρικὸν σῆμα νὰ δημοσιευθῇ ὅλον, καὶ οὐ μόνον τὸ ἀέτωμα αὐτοῦ, ὡς εἶχεν ἀποφασίσῃ ὁ ἀξιότιμος ἐκδότης τῆς ἐπιγραφῆς του· συνηρμολογήθη δὲ ἐκ τῶν διαφόρων αὐτοῦ ἀποκεχωρισμένων μελῶν ὑπὸ τοῦ τεχνίτου ἐπιμελείᾳ καὶ τοῦ ἀρχιτέκτονος κυρίου Λ. Καφτανζόγλου, δι' ὃν προσετέθη καὶ β' πίναξ (Η', β') ἀρχιτεκτονικός.

2) ἡ ἐν πίνακι Ζ' ὑπ' ἀρ. 45 εἰκὼν τῆς Ἀθηνᾶς ἶνε ἐκ τοῦ ἰδιωτικοῦ μουσείου τοῦ καθηγητοῦ τῆς σχολῆς τῶν εὐελπίδων κυρίου Κόμνου, ἀνδρὸς ἐραστοῦ τῶν ἀρχαιοτήτων καὶ ἔχοντος οὐκ ὀλίγας ἀξιολόγους, ὧν τὴν δημοσίευσιν ἐπέτρεψέ μοι. τοῦ λοιποῦ οὖν τὰ παρὰ τούτου ἐκδοθησόμενα θὰ σημειῶνωνται συντόμως διὰ τῶν λέξεων «ἐκ τῆς συλλογῆς Κόμνου». τὸ ἤδη δημοσιευθὲν ἶνε τὸ ἐπάνω μέρος λύχνου εὑρεθέντος οὐ πρὸ πολλοῦ ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸ λέγειν τοῦ κομίσαντος αὐτὸ τῷ κυρίῳ Κόμνῳ· ἀπεικονίσθη δὲ εἰς τὸ φυσικὸν μέγεθος. ἡ ἀνάγλυφος κεφαλὴ τῆς Ἀθηνᾶς ἐξέχει τόσον ὥστε φαίνεται ὅλον αὐτῆς τὸ πρόσωπον ἔνθεν καὶ ἔνθεν· τὸ πρὸς δεξιὰν δ' αὐτῆς ὡς δράκων φαινόμενον μᾶλλον βόστρυχος ἐφάνη μοι. ὅλη δὲ ἡ ἐργασία καλλίστη.

3) τὸ ἐν πίνακι Θ' ὑπ' ἀριθ. 6 ἐκδοθὲν ἀγγεῖον, φέρον ἐγγεγραμμένην ὀξεῖ ὀργάνῳ ἐπιγραφὴν μετὰ κεχρωσμένης εἰκόνος ἀμελέστατα ζωγραφηθείσης, ἶνε ἐκ τῆς ἰδιωτικῆς συλλογῆς τοῦ δικηγόρȣ κυρίȣ Ν. Σαριπόλȣ, κομισθὲν αὐτῷ ἐκ Κύπρȣ. τὸ χρῶμα τῶν εἰκόνων τῆς ἀκεφάλου ταύτης ληκύθου ἶνε μέλαν ἐπὶ ἐρυθροῦ κεραμίνου, ἡ δὲ παράστασις τοιάδε τις· ἐπὶ κλίνης ἀναπαύεταί τις βουκέφαλος ἀνήρ, ὡς ἔοικεν, ἔχων ἐστραμμένην τὴν κεφαλὴν πρὸς ἀριστερὰν, ὅπου γυνή, ἧς τὸ πρόσωπον ἀχαρακτήριστον ὅλως ἀφέθη, ἐπὶ δίφρου καθημένη, προτείνει τι αὐτῷ, ὡς εἰκάσαι ἐστὶ διὰ τῶν χειρῶν· πρὸς ἀριστερὰν δὲ κάθηται ἐπὶ ὀκλαδίου ἑτέρα γυνὴ ὡσαύτως ἀχαρακτήριστον φέρȣσα πρόσωπον, σχεδὸν ἀκέφαλον μόνον τράχηλον ἱκανῶς μακρὸν πρὸς τὸν ἄνδρα τεντόνουσα καὶ ὥσπερ προσέχουσα τῷ διαλόγῳ. κρατεῖ δέ τι καὶ αὕτη ὁμοίως ταῖς χερσί, αἳ ἐν ἑκατέρᾳ οὐδόλως ἐχαρακτηρίσθησαν, φαίνονται δὲ μᾶλλον ὡς ὑπὸ τὸν πέπλον κεκρυμμέναι· πτυχαὶ δέ τινες ἐδηλώθησαν δι' ἐγχαραγμάτων. τῶν εἰκόνων τούτων μόνον τὰ πρόσωπα ὑποδηλοῦσί τι ἀσιανόν· ἡ μορφὴ ὅμως ὅλη καὶ ὁ πηλὸς καὶ ἡ τέχνη καὶ τὰ χρώματα τῆς ληκύθου ταύτης εἰσὶ παρεμφερῆ τοῖς ἀττικοῖς. καὶ δὲν θὰ ἠξίουν αὐτὴν προσοχῆς καὶ λόγου τινὸς, ἂν δὲν ἔφερεν ὑπεράνω τῶν ζωγραφημάτων τὴν ἐπιγραφὴν, ἧς πανόμοιον ἀπείκασμα παρέχω εἰς τὸ πλάγιον τῆς παρούσης σελίδος ὑπ' ἀρ. 45 καὶ ἐνταῦθα κατὰ γράμμα μεταφορὰν ὡς ἐγὼ ἀνέγνωσα·

ἀρ. 45.

ΗΕΡΜΑΙΟΣΜΕΕΥΡΕΚΕΙΜΕΛΙΟΝΑΛΛΟΝ

ἤτοι

Ἑρμαιός με εὗρε, κειμήλιον ἄλλων.

Ἐὰν δὲ ἡ τοιαύτη ἀνάγνωσις ὀρθῶς ἔχῃ, ἔχομεν ἐνταῦθα νέον εἶδος ἐπιγραφῆς ἐπὶ ἀγγείων· ἐγὼ τοὐλάχιστον οὔτε ἐν τῷ δ' τόμῳ τοῦ Corp. I. Gr. εὗρον τοιαύτην ἐπιγραφὴν οὔτε ἐν τῷ καταλόγῳ τῶν ἀγγείων τοῦ βασιλέως τῆς Βαυαρίας Λουδοβίκου ὑπὸ Ἰάνου ἐνθυμοῦμαι ὅτι ἀπήντησα. τὸ ὄνομα δὲ Ἕρμαιος εὑρίσκεται ἐν τῷ C. I. G. ἀρ. 8186 ὡς ὄνομα κεραμέως· τὸ δ' αὐτὸ καὶ ἐν σελ. XIV τοῦ προλόγου τοῦ δ' τόμου καταλεγόμενον τονίζεται προπερισπωμένως Ἑρμαῖος. (ὅρα Ἡρωδιαν. Καθολ. προσῳδ. σελ. 47 Schmidt). ἐπειδὴ ὁ νοῦς τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης ἀλλόκοτός πως φαίνεται, ἵνα βεβαιώσω τὸ πιστὸν τῆς γραφῆς καὶ εὐκολύνω τὸν ἐξεταστὴν παρέσχον διπλοῦν ἀπείκασμα αὐτῆς.

4) ἐπεδείχθησάν μοι δύο σφραγιδόλιθοι, ἀπεικονισθέντες ἐν πίν. Ζ', ἀρ. 46 καὶ 47. ὁ πρῶτος τούτων εὑρέθη ἐντὸς τάφου ὑπὸ τοῦ κτήτορος κυρίου Σπανδονῆ ἐν Ἀμφιπόλει πρὸ 45 περίπου ἐτῶν, ἶνε δὲ σμαράγδινος καὶ φέρει ἄνω μὲν ἐπὶ κυρτῆς ἐπιφανείας καλῶς ἐγγεγλυμμένον Ἀσκληπιὸν ὀρθὸν, τῇ μὲν ἀριστερᾷ ἐπὶ τῇ βακτηρίᾳ ἐρειδόμενον, περὶ ἣν ἑλίσσεται ὁ ἱερὸς αὐτῷ δράκων, πρὸς τὸν θεὸν ἔχων ἐστραμμένην τὴν κεφαλὴν, τῇ δὲ πρὸς τὴν κοιλίαν συνεσταλμένῃ δεξιᾷ τὸν μόνον τὰ ὑπ' αὐτὴν καὶ ἑξῆς μέχρι τῶν ποδῶν καλύπτοντα μέλη τοῦ σώματος χιτῶνα κρατῶν, καλῶς ἐν πτυχαῖς κεχυμένον ἐπὶ τῶν σκελῶν· ὑποκάτω δὲ ἐπὶ τῆς ἀντιθέτου ἐπιπέδου ἐπιφανείας φέρει ἡ σφραγὶς τὴν ἑξῆς ἐπιγραφὴν, δηλοῦσαν ὅτι ἀβραξασικὸν τὸ τεχνούργημα τοῦτο.

ἀρ. 46. ΙΑΧΑΙ / ΒΡΟΥΘ

5) ὡσαύτως ἀβραξασική ἐστι καὶ ἡ ἑτέρα σφραγὶς, κτῆμα τοῦ κυρίȣ Ἰωάννȣ, προὔχοντος ἐκ Κύπρȣ, ἐξ Αἰγύπτȣ καταγομένη καὶ φέρουσα ἄνω μὲν ἐγγεγλυμμένον χαμαιλέοντα ἢ σαύραν μετὰ ἡμισελήνου πρὸ τῆς κεφαλῆς καὶ ἐπιγραφὴν

ἀρ. 47. (ΠΗΡΑ).

ὑποκάτω δὲ ὅσον μέρος διεσώθη φαίνεται λέγειν·

ἀρ. 48. ΚΑΝΘΗ / ΣΟΥΛΕ

ὅτι αἱ ἐπιγραφαὶ αὗται συμβολικαί εἰσι, γνωστὸν τοῖς ἐνδιαφερομένοις· τῆς πρώτης δὲ σφραγίδος ἡ πρώτη λέξις ΙΑΧΑΙ ἶνε καὶ καρκινικὴ, ἤτοι ἀναγινώσκεται ἑκατέρωθεν ὁμοίως, ὥσπερ καὶ ἄλλαι τοιαῦται.

6) εἰς τὰς ἀβραξασικὰς ἀρχαιότητας καταλέγω καὶ μολύβδινόν τινα κύκλον ἀνασκαφέντα πρὸ 20—30 ἐτῶν κατὰ τὰ μεσημβρινὰ μέρη τοῦ Λυκαβηττοῦ ἐν τῇ θέσει, ἣ κοινῶς Δασκαλειὸ καλεῖται καὶ πέραν τοῦ καλουμένου Κολωνακίου κεῖται. αὕτη, πάχος θαλήρου ἔχουσα, φέρει ἔνθεν μὲν δώδεκα διάφορα σύμβολα, κεχωρισμένα ἀπ' ἀλλήλων διὰ γραμμῶν, καὶ ὑπ' αὐτὰ ὀνόματα, γράμμασιν μὲν ἑλληνικοῖς γλώσσης δὲ ἀδήλου ἔμοιγε, τάδε, ὡς ἐγὼ ἀναγινώσκω·

ἀρ. 49.

ΔΕΛΤΙ, ΚΑΓΝ, ΤΕΚΕΛ, ΑΚΑΤ, ΤΑΥΤ, ΤΙΓΕΛ, ΑΑΚ
ΜΕΓΑΡ, ΟΡΟ, ΟΣΙΡ, ΤΟΓΙ, ΙΣΙΣ.

8) ὡς ἀπαρχὴν τῶν καρπῶν τῆς εἰρημένης ἑταιρίας τῶν ἐπιστημόμων Γερμανῶν δυνάμεθα ἤδη νὰ ἀγγείλωμεν τὴν ἀνακάλυψιν θύρας ἢ μᾶλλον ἰχνῶν θύρας ἐπὶ τοῦ ἐδάφȣς πρὸς τὸ βόρειον τέρμα τοῦ μεσοτοίχȣ τȣ̃ διαχωρίζοντος τὸν ὀπισθόδομον τοῦ Παρθενῶνος καὶ τὸν σηκὸν τοῦ ναοῦ. διὰ τῆς ἀνακαλύψεως ταύτης ὁ κύριος Βοεττίχερος ὑποστηρίζει διὰ νέων τεκμηρίων τὴν γνώμην του, ἣν διὰ μακρῶν ἐξέθηκεν ἐν τῷ Φιλολόγῳ, περιοδικῷ συγγράμματι τῆς Γοττίγγης, περὶ τῆς θέσεως τοῦ χρυσελεφαντίνου ἀγάλματος τῆς Ἀθηνᾶς ἐν τῷ Παρθενῶνι. ὡς γνωστὸν ἡ θέσις τοῦ περιφήμου τούτου ἀγάλματος ἐν τῷ ναῷ ἦν ἄγνωστος μέχρι τοῦδε. τῶν διαφόρων δὲ περὶ τούτου γνωμῶν κυριωτέρα ἐφαίνετο ἡ τῶν λεγόντων ὅτι τὸ ἄγαλμα ἵστατο σχεδὸν περὶ τὸ μέσον τοῦ ναοῦ ἐν τῇ θέσει, ἣ ἄνευ μαρμάρων ἀφέθη· ὁ κύριος Βοεττίχερος ὅμως τὸν μὲν τόπον τοῦτον δέχεται ὡς θέσιν τῆς τραπέζης τῆς θεοῦ, τὸ δὲ χρυσελεφάντινον ἄγαλμα αὐτῆς θέτει μακρύτερα πρὸς δυσμὰς ἐντὸς παραστάδος πλησίον τοῦ εἰρημένου μεσοτοίχου, εἰς ὃν καὶ ὄπισθεν ἐστηρίζετο τὸ ἄγαλμα ἀναγκαίως. πρὸς δεξιὰν δὲ τῆς παραστάδος ταύτης καὶ πλησίον τοῦ βορείου τοίχȣ τοῦ Παρθενῶνος ἀνεῦρε τὰ ἴχνη τῆς εἰρεμένης θύρας. θὰ ἀναζητήσῃ δὲ καὶ ἑτέρας θύρας ἴχνη πρὸς ἀριστεράν. ἐνῷ οὖν τὸ μεσότοιχον τοῦτο μέχρι τοῦδε ἐθεωρεῖτο ἄθυρον, νῦν ἀποδεικνύεται ἔνθυρον ἀναγκαίως. ἔχει γὰρ λόγους ἰσχυροὺς ὁ σοφὸς οὗτος ἀρχιτέκτων καὶ διὰ τὰς θύρας ταύτας καὶ διὰ τὴν παραστάδα καὶ ἐκ τῆς ἀρχιτεκτονικῆς καὶ ἐκ τῆς αἰσθητικῆς καὶ ἄλλους, οὓς ἅπαντας ἀναμένομεν νὰ ἴδωμεν εἰς τὸ ἐκδοθησόμενον ὑπ' αὐτοῦ περὶ τοῦ Παρθενῶνος σύγγραμα, οὗ προλεγόμενα τρόπον τινὰ ἦσαν τὰ ἐν τῷ Φιλολόγῳ ἐκδοθέντα.

9) ἐν τῷ κέντρῳ περίπου τοῦ Ἐρεχθείου ἀνευρέθη ἐκ τῶν ἀνασκαφῶν τῶν εἰρημένων ἀνδρῶν πλοῖον χαλκοῦν γλαφυρώτατον, ἔχον μῆκος μὲν ὡς 0,30 γαλλ. μ. πλάτος δὲ 0,07 περίπου. ἶνε δὲ ὅλον μονοκόμματον χυτόν· ἐν τῷ μέσῳ δὲ φαίνονται ἴχνη ἱκανὰ ἐμβόλου σιδηροῦ, ὃ ὁ μὲν κύριος Πιττάκης ἱστὸν λέγει, ὁ δὲ Κύριος Βοεττίχερος λείψανον τοῦ σκεύους, ἐφ' οὗ ἐπεκάθητο, διήκοντος διὰ τῆς τρόπεως. ὡς ὀπή τις δηλοῖ. τὰ ἴχνη ὅμως τῆς ὀπῆς ταύτης, δι' ἧς διήρχετο τὸ σκεῦος τοῦτο λίαν ἀμυδρῶς φαίνονται· διὸ ἐγὼ ὑποθέτω ὅτι τὸ φαινόμενον σιδηροῦν λείψανον τέρμα ἶνε σιδηροῦ τινὸς σκεύους, ἀφ' οὗ ἐκρέμετο τὸ πλοῖον ὡς ἀνάθημα, ἔσωθεν κρατούμενον ἀπὸ κρίκου τινὸς χαλκοῦ ὀργανικῶς συνεχομένου μετὰ τοῦ πλοίου. ὅτι δὲ τὸ πλοῖον τοῦτο ἐχρησίμευεν ὡς λύχνος δηλοῖ ἡ κατὰ τὴν πρῷραν αὐτοῦ ποιηθεῖσα μύξα, ἐν ᾗ σοφῶς κρίκος προσηρμόσθη, ἐφ' οὗ νὰ ἐφησηχάζῃ μὲν ἡ καιομένη θρυαλλίς, νὰ ὑπορρέῃ δὲ τὸ ἔλαιον πάλιν ἐν τῷ λύχνῳ χωρὶς νὰ λείβηται ἔξω. τὴν τοιαύτην μέθοδον πρῶτον ἐνταῦθα εἶδα ἔγωγε. ἐν τῷ ἑπομένῳ δὲ τεύχει θὰ ἐκδοθῇ καὶ ἡ εἰκὼν τοῦ πλοίου τούτου, εὑρισκομένου νῦν ἐν τῷ δημοσίῳ γραφείῳ τοῦ κυρίου ἐφόρου τῶν ἀρχαιοτήτων.

10) εὑρέθη ἐντὸς τάφου πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν σταθμὸς τετράγωνος φέρων ἐπὶ τῆς ἄνω ἐπιφανείας ἔκτυπον ἀμφορέα καὶ πέριξ τὴν ἐπιγραφὴν ΗΜΙΤΡΙΤΟΝ. εἰκόνα αὐτοῦ ἴσως δώσω ἐν τῷ προσεχεῖ τεύχει μετὰ εἰκασίας περὶ τῆς σημασίας τῆς πρωτοφανοῦς ταύτης λέξεως, μᾶλλον δὲ εἰπεῖν δευτεροφανοῦς· διότι εὑρέθη ἐν Ἀθήναις καὶ τῷ 1857 ὅμοιος σταθμὸς μὲ ὁμοίαν ἐπιγραφὴν καὶ ἡμιαμφορέα καὶ ζυγισθεὶς εὑρέθη 160 γαλλ. γραμμ.

11) Ὁ ἐπὶ τῆς τυμβωρυχίας ἐπέδειξέ μοι δύο ἐλάσματα χρυσᾶ, εὑρεθέντα ἐντὸς τάφων, καὶ τὸ μὲν αὐτῶν περὶ τὴν κεφαλὴν τοῦ νεκροῦ, τὸ μεγαλήτερον, τοῦ δὲ μικροτέρου δὲν ἐγνώριζε τὴν θέσιν. τὸ μὲν εἶχε διάμετρον ὡς 0,018, τὸ δὲ ὡς 0,01 γαλλ. μ. πάχος δὲ, τὸ μὲν ὅσον τὸ τοῦ χονδροῦ γραφικοῦ χάρτου, τὸ δὲ μικρότερον, ὅσον τὸ τοῦ κοινοτέρου χάρτου. ἀμφότερα δὲ ἔχουσι τὸ σχῆμα τῶν νομισμάτων καὶ τύπον ἐν τῷ μέσῳ γλαυκὸς ἐντετυπωμένης οὕτως, ὥστε ἐκ μὲν τοῦ ἑνὸς μέρους φαίνεται ἔκτυπος ἡ γλαῦξ, ἐκ δὲ τοῦ ἑτέρου ἔντυπος. τοιοῦτον ἔλασμα εὑρέθη καὶ ἐν Αἰγίνῃ ἐντὸς τάφου κατὰ τὸ 1844, ὡς θαλήρου μέγεθος ἔχον καὶ ὀπὰς περὶ τὸν γῦρον μικράς, τὸν τύπον ὅμως αὐτοῦ δὲν ἠδυνήθην νὰ διακρίνω καλῶς· ἐφάνη δέ μοι Ἀθηνᾶ. εὑρίσκεται δὲ τοῦτο ἐν τῷ ἰδιωτικῷ μουσείῳ τοῦ καθηγητοῦ Oesterley ἐν Ἀννοβέρῳ.

12) ἐν πίνακι Ζ΄. ἀρ. 45 ὁ τεχνίτης δὲν ἐπέτυχε καλῶς τῆς Ἀθηνᾶς τὴν ἐξεικόνισιν, πολὺ δὲ ὀλιγώτερον τὸν ἐν ἀρ. 46 αὐτόθι Ἀσκληπιόν, ὃς ἐπὶ τῆς ὠοειδοῦς ἐπιφανείας τοῦ λίθου τῇ ἀριστερᾷ κρατεῖ τὴν βακτηρίαν. μᾶλλον ἐπιτυχημένη ἶνε ἡ εἰκὼν τῆς ὑπ' ἀρ. 47 σφραγῖδος, ἐξεικονισθεῖσα κατὰ τὴν ἐπὶ τῆς ἐπιπέδου ἐπιφανείας τοῦ ἐρυθροῦ λίθου θέσιν της. ἀμφότεραι ἐξεδόθησαν κατὰ τὸ φυσικὸν μέγεθος καὶ αἱ ὑποκάτω ἔγγραφοι ἐπιφάνειαι ὡς ἐπὶ τῶν λίθων ἐφαίνοντο.

Ἀθ. Σ. Ῥουσόπουλος.

ΔΙΟΡΘΩΣΕΙΣ ΚΑΙ ΠΡΟΣΘΗΚΑΙ.

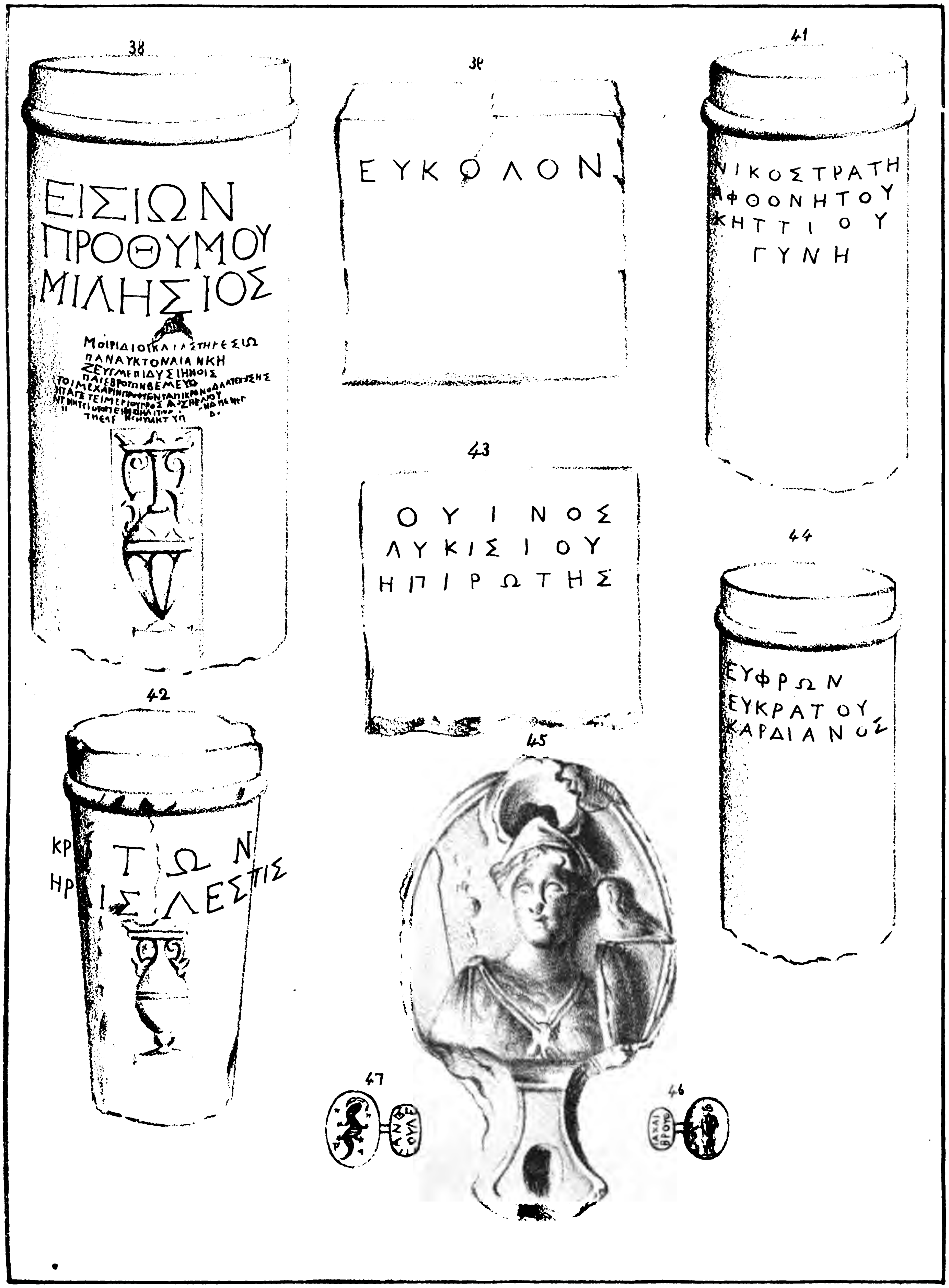
ά. Πιττάκη:

«Παροράματα ἐν τῷ πρώτῳ φυλλαδίῳ· εἰς ὑπ' ἀριθ. 6 ἐπιγραφὴν γράφε Καλλιστράτου ἀντὶ καλλιστράτου.
Εἰς τὴν 9. Γράφε Παρμενίσκου ἀντὶ Περμενίσκου».

β΄. Κουμανούδου:

«Ἐν τῷ τοῦ παρελθόντος τεύχους Εφ πίνακι δὲν ἀπεικονίσθησαν τὰ ἑξῆς γράμματα· ἅπερ εἶναι ὀξεῖ ὀργάνῳ ἐγκεχαραγμένα ὑπὸ τὸν πάτον (ἔξωθεν) τοῦ ἀγγείου ἐκείνου, οὗ εἶναι τὰ ὑπ' ἀρ. 15 δοθέντα· ΝΑΙΙVΙ. Ἀπεικονίσθη δὲ ἐν τῷ πίνακι ἐκείνῳ περιττῶς ἡ ὑπ' ἀρ. 24 περιεσχοινισμένη κολοβὴ σφραγίς.»

γ΄) Ῥουσοπούλου. ἐν τῷ προλόγῳ εἰς τὰ ὀνόματ[illegible] τῆς ἐπιτροπῆς πρόσθες καὶ τὸ τοῦ δόκτωρος Θεοδοσίου Β[illegible]-νιζέλου. ἐν σελ. 27 στίχῳ 9 κάτωθεν γρ. ἀπαντώμενο[illegible]ς ἀντὶ τοῦ ἀπατώμενος. ἐν σελ. 31 τυπογραφικῇ ἀμ[illegible]-λείᾳ ἀφέθησαν ἀδιόρθωτα τὰ ἑξῆς· ς. 5 κάτωθεν πλο[illegible]υ ἀντὶ τοῦ προπυ-, ς. 7 οὕτως ισταμονης [illegible]ντὶ οὕτως ἱσταμένης· σελ. 32 κάτωθεν ς. 1 γρ. [illegible] ά ἀντὶ δ ί ά. ὅρα καὶ τὴν 5 σημ. ἐν σελ. 28.

38
ΕΙΣΙΩΝ
ΠΡΟΘΥΜΟΥ
ΜΙΛΗΣΙΟΣ
39
ΕΥΚΟΛΟΝ
41
ΝΙΚΟΣΤΡΑΤΗ
ΑΦΘΟΝΗΤΟΥ
ΚΗΤΤΙΟΥ
ΓΥΝΗ
43
ΟΥΙΝΟΣ
ΛΥΚΙΣΙΟΥ
ΗΠΙΡΩΤΗΣ
44
ΕΥΦΡΩΝ
ΕΥΚΡΑΤΟΥ
ΚΑΡΔΙΑΝΟΣ
42
ΚΡ ΤΩΝ
ΗΡ ΙΣ ΛΕΣΤΙΣ
45
47
46

πίναξ Η'α!

Ί. Δ. Δούκας Ἐσχ. καὶ Ἐλιθ.

Ὀρθογραφία.

Ί. Σάρχας. Ἐλιθ.

ΑΓΓΕΛΙΑ.

ἡ σεβαστὴ κυβέρνησις τοῦ βασιλέως Ὄθωνος, θέλουσα νὰ καταστήσῃ κοινὰς καὶ χρησίμους τῇ ἐπιστήμῃ τὰς ἐν Ἑλλάδι ἀνακαλυφθείσας καὶ δσημέραι ἀνευρισκομένας ἀρχαιότητας, ἅμα δὲ καὶ νὰ τὰς ἐξασφαλίσῃ διὰ παντὸς ἀπὸ τῆς φθορᾶς διὰ πανομοιοτύπου ἐκδόσεως, ἐχορήγησε τὴν ἀναγκαίαν δαπάνην τῇ ἀρχαιολογικῇ ἑταιρίᾳ εἰς ἔκδοσιν καταλλήλου πρὸς τὸν εἰρημένον σκοπὸν ἀρχαιολογικῆς ἐφημερίδος, ἧς καὶ ἐξῆλθαν ἤδη εἰς φῶς δύο τεύχη τὸ τοῦ Ἰανουαρίου καὶ τὸ τοῦ Φεβρουαρίου μετὰ ἕνδεκα λιθογραφικῶν πινάκων καί τινων ξυλογραφημάτων. οὕτω δὲ θὰ ἐξακολουθῇ καὶ τοῦ λοιποῦ κατὰ μῆνα νὰ ἐκδίδηται ἀδιακόπως, μάλιστα ἐλπίζομεν καὶ νὰ βελτιωθῇ, ἐὰν αἱ πρόσοδοι αὐτῆς ἐκ συνδρομῶν τῶν φιλαρχαίων ἢ τῶν φιλοτίμων ὁμογενῶν αὐξήσωσι. τό γε νῦν ἔχον ὅμως ὑποσχόμεθα ἐκ τῶν ἐνόντων πόρων παρὰ τῆς σεβαστῆς κυβερνήσεως νὰ παρέχωμεν καθ' ἕκαστον ἔτος τεσσαράκοντα καὶ ὀκτὼ τυπογραφικὰ φύλλα εἰς δώδεκα μηνιαίας διανομάς, ἑκάστου λιθογραφικοῦ πίνακος ἀντὶ ἡμίσεος τυπογραφικοῦ φύλλου λογιζομένου. ἡ δὲ ἐνιαυσία τιμὴ αὐτῶν ὡρίσθη εἰς δραχμὰς εἴκοσι καταβλητέας ἐν Ἀθήναις τῷ ἐπὶ τῇ ἐκδόσει τῆς ἐφημερίδος ταύτης τεταγμένῳ. τοῖς ἑτέροις ὅμως τῆς ἀρχαιολογικῆς ἑταιρίας δίδεται συγκαταβατικῶς ἀντὶ δώδεκα δραχμῶν, ὡς συντελοῦσι καὶ ἄλλως εἰς διατήρησιν τῆς ἐφημερίδος. μερικωτέρας δὲ εἰδήσεις περὶ τῆς ἐκδόσεως τῆς ἀρχαιολογικῆς ἐφημερίδος εὑρίσκει ὁ βουλόμενος ἐν τῷ προλόγῳ τοῦ α' τεύχους αὐτῆς· πᾶσα δὲ σχέσις ἀφορῶσα τὰ περὶ αὐτὴν γίνεται διὰ τοῦ ἐνταῦθα ὑπογεγραμμένου.

ὅσοι τῶν κυρίων δημοσιογράφων νομίζουσι τὴν ἀρχαιολογικὴν ἐφημερίδα ἀναγκαίαν, παρακαλοῦνται νὰ ἐκδώσωσι τὴν παροῦσαν ἀγγελίαν δωρεὰν ἐν τοῖς ἑαυτῶν φύλλοις ἢ περιοδικοῖς συγγράμμασιν ἕκαστος.

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 28 Φεβρουαρίου 1862.

ὁ ἐπὶ τῇ ἐκδόσει
τῆς ἀρχαιολογικῆς ἐφημερίδος
ΑΘ. Σ. ΡΟΥΣΟΠΟΥΛΟΣ, Δρ. Φιλ.,
τακτικὸς καθηγητὴς τοῦ πανεπιστημίου Ὄθωνος.

Θημακέως
γυνή.

ἀρ. 55 (ἐν πίν. ΙΒ', 3).
παρ]έδο[σαν . . . . . ?

ἀρ. 56. (ἐν πίν. ΙΒ', 4).
. . . . τη . . . . ?

ἀρ. 57. (ἐν πίν. ΙΒ', 5)
Δ . . . . ?
Αρισ . . . . ?

ἀρ. 58. (ἐν πίν. ΙΒ', 6).
καί]σαρος
σεβα]στοῦ

ἀρ. 59. (ἐν πίν. ΙΒ', 7).
'Αγαθοηλεύς

ἀρ. 60. (ἐν πίν. ΙΒ', 8).
Ρου
η

ἀρ. 61. (ἐν πίν. ΙΒ', 9).
Κ

ἀρ. 62. (ἐν πίν. ΙΒ', 10).
Α

ἀρ. 63. (ἐν πίν. ΙΒ', 14).
Διονύσιος

αὐτο[κράτορα . . . ?

ἀρ. 64. (ἐν πίν. ΙΓ', 7).
α[ὐτοκράτορα . . . ?
Αδ[ριανὸν . . . ?

ἀρ. 65. (ἐν πίν. ΙΓ', 8).
Απολ]λώνιος
. . .] δοντος
Αντι]οχεύς.

ἀρ. 66. (ἐν πίν. ΙΓ', 9).
Λ . . . . . ?
ΗΙ . . . . . ?
ΑΤΟ . . . . ?
≼ ΜΙΙΛ . . . ?
Ο . . . . . ?
ΔΙΗ Γ . . . ?
ΤΑ . . . . ?
Ο . . . . . . ?

ἀρ. 67. (ἐν πίν. ΙΒ', 13).
Χριστό]φορος Α —
Γεορ
γηος
Χ[ατζῆ] Γ[εωργίου]
Παρηος.
Συμεων
παπας
Παρ[ιος]

ἀρ. 50.

ἅπασαι αἱ ἀνωτέρω δεκαοκτὼ ἐπιγραφαὶ ἀπὸ ἀριθμοῦ 50—67 εὑρέθησαν ἐν ταῖς περὶ τὸ 'Ολύμπιον ἀνασκαφαῖς ταῖς μνημονευθείσαις ἐν τῷ Β' τεύχει σελ. 26 καὶ ἑξῆς τῆς παρούσης ἐφημερίδος· τώρα δὲ εὑρίσκονται αἱ μὲν δύο πρῶται ὑπ' ἀρ. 50 καὶ 51 ἐν αὐτῷ τῷ 'Ολυμπίῳ πλησίον τοῦ πεπτωκότος κίονος, ὡσαύτως δὲ καὶ ἡ ὑπ' ἀρ. 67 (ἐν πίνακι ΙΒ' ἀρ. 13) αὐτόθι ἐπὶ τοῦ βορείου τείχους πλησίον τῆς θέσεως ἐν ᾗ καὶ εὑρέθη, αἱ δὲ λοιπαὶ ἅπασαι ἐν τῇ ἀκροπόλει. καὶ δὴ αἱ μὲν ὑπ' ἀρ. 52, 53, 54. 55, 56, 57, 58, 63, 64, 65, καὶ 66, πρὸ τῆς τελευταίας πύλης τῆς κυρίας εἰσόδου ἀπὸ μεσημβρίας εἰς τὴν κλίμακα καὶ τὰ προπύλαια τῆς ἀκροπόλεως ἔξωθεν πρὸς δεξιὰν παρὰ τὸ τεῖχος κείμεναι, αἱ δὲ ὑπ' ἀρ. 60, 61, καὶ 62, ἐπὶ πάτων λύχνων, κατὰ τὸ φυσικὸν μέγεθος ἐξεικονισθεῖσαι, ὡς καὶ ἡ ὑπ' ἀριθ. 59, ἐπὶ λαβῆς 'Ροδίου ἀμφορέως ἐν τῷ αὐτόθι πρὸς δυσμὰς τοῦ κατοικήματος τῶν ἀπομάχων δωματίῳ, * ὃ συγχωρηθήτω νὰ ὀνομάσωμεν εἱρκτὴν τῆς καλῆς 'Αμαζόνος τοῦ Γύψωνος, ἥ, πολλὰς θαλάσσας περάσασα, ἔσχε τὴν τύχην νὰ ἐγκλεισθῇ καὶ δεσμευθῇ αὐτοῦ καὶ νὰ μολύνηται ὑπὸ τῶν ἱερῶν αἰγῶν τῆς ἀκροπόλεως, ἀντὶ νὰ τεθῇ εἰς περιφανές τι καὶ εὐπρόσιτον μέρος, οἷον ἐν τῷ φυσιογραφικῷ μουσείῳ τοῦ πανεπιστημίου ἢ ἐν τῷ ἀναγνωστηρίῳ τῆς βιβλιοθήκης τοῦ πανεπιστημίου, πρὸς τέρψιν τῶν θεατῶν καὶ μόρφωσιν τῆς αἰσθήσεως τοῦ καλοῦ.

*) νῦν δὲ (25 Μαρτίου) ἐνεκλείσθησαν εἰς κιβώτια πάντα τὰ ἐν τῷ δωματίῳ τούτῳ ὑπάρχοντα ἀρχαῖα καὶ φυλάττονται ἐν τῷ κατοικήματι τῶν ἀπομάχων.

σημειώσεις τινὲς εἰς τὰς εἰρημένας ἐπιγραφάς.

τῶν ἐπιγραφῶν τούτων σπουδαιοτέρα ἀναμφιβόλως ἦνε ἡ ὑπ' ἀρ. 50, (ἐν πιν. ΙΑ', 1). εὑρέθη δὲ ἐντὸς τοῦ περιβόλυ τοῦ 'Ολυμπίυ κατὰ τὴν βορειοδυτικὴν αὐτοῦ γωνίαν ἐπὶ βάσεως μαρμαρίνης στρογγύλης μεγίστης τῶν ἐμοὶ γνωστῶν ἐν 'Ελλάδι· ἔχει γὰρ περιφέρειαν 5,75 γαλλ. μ. (διάμετρον δὲ 1,85) καὶ ὕψος 1 μέτρον. ἡ δὲ ἐπιγραφὴ ἐνεγράφη ἐπὶ τῆς στρογγύλης ἐπιφανείας ἐντὸς τετραγώνυ ὀλίγον βαθύτερα λελαξευμένου καὶ λειότερα ἐξεσμένου ὡς πρὸς τὴν λοιπὴν ἐπιφάνειαν τοῦ λίθου, τραχυτάτην ἀφεθεῖσαν, ὡς ἂν ἔμελλε νὰ χρισθῇ ἢ νὰ ἐντοιχισθῇ που ἢ καὶ μὲ ἐλάσματα μετάλλινα νὰ καλυφθῇ. ἀλλὰ καὶ ἡ τὰ γράμματα φέρουσα κοίλη ἐπιφάνεια, ἣ μόνη ἀπεικονίσθη ἐν τῷ πίνακι, ἔχουσα ὕψος μὲν 0,72 πλάτος δὲ 1,34, λίαν ἀμελῶς ἐξέσθη καὶ αὐτὰ τὰ γράμματα ὁμοίως ἀπροσέκτως ἐχαράχθησαν, καὶ θὰ ἔλεγα ὅτι ὁ λίθος οὗτος δὲν ἐχρησίμευσε πρὸς τὸν σκοπὸν δι' ὃν ἐποιήθη κατὰ τὴν μαρτυρίαν τῆς ἐπιγραφῆς, ἂν σημεῖα τρανὰ ὑποφαινόμενα ἐν τῇ ὑποκειμένῃ ἄνω ἐπιφανείᾳ (ὁ γὰρ λίθος ἔτι κεῖται ἀνεστραμμένος) δὲν ἐμαρτύρουν ὅτι 'Αδριανὸς χαλκοῦς ἵστατό ποτε ἐπ' αὐτοῦ.

περὶ τῆς ἀνωμαλίας τῶν γραμμάτων τῆς παρούσης ἐπιγραφῆς δὲν κρίνω ἀναγκαῖον νὰ εἴπω πολλά· διότι μόνη ἡ θέα τῆς πανομοιοτύπου εἰκόνος αὐτῆς ἐν πίνακι ΙΑ', ἀρ. 1, γενομένης διὰ τῆς ἐπιτηδείυ χειρὸς τοῦ φίλυ 'Ι. Γ. Παπαδάκη, * καταδεικνύει ἀκριβῶς ὅλην αὐτῶν τὴν ἀταξίαν καὶ καθόλου καὶ ἐπὶ μέρους. ὁ περιεργότερος ὅμως ἀναγνώστης δύναται νὰ ἴδῃ καὶ ὅσα περὶ αὐτῆς ἔγραψα ἐν ἀρ. 65 καὶ 76 τοῦ Β' ἔτους τῆς Γενικῆς ἐφημερίδος τῆς 'Ελλάδος· ἐνταῦθα δὲ σημειόνω μόνον τὰ ἑξῆς.

ἐν στίχῳ 1 ἐν τῇ τελευταίᾳ συλλαβῇ τῆς τελευταίας λέξεως τὸ μεταξὺ τοῦ Ν καὶ ΟΥ κενὸν διάστημα ἀφέθη οὕτως ἐν τῷ λίθῳ ὑπὸ τοῦ λιθοξόου διὰ ἐνυπάρχουσαν αὐτοῦ βλάβην φυσικὴν τοῦ λίθου.

*) τοῦ αὐτοῦ ἔργα εἰσὶ καὶ αἱ λοιπαὶ ἐν τῷ παρόντι τεύχει ἐπιγραφαὶ πλὴν δύο, ἀρ. 51 καὶ 67.

Ἕλληνες εἰς τὰς κατονομασίας ἐξέφερον τὸ ὄνομα τῆς τοπικῆς τρίβου κατὰ ἀφαιρετικὴν ὁμοιομόρφως καὶ ὁμοιοτρόπως τοῖς Ῥωμαίοις· εἰς δὲ τὴν κατονομασίαν τῶν ὑπάτων μετεχειρίσθησαν τὴν δοτικὴν ἄνευ ὑπογεγραμμένου ἰῶτα εἰς τὰ τῆς πρώτης καὶ δευτέρας κλίσεως ὀνόματα, ἵνα διαστέλληται οὕτω τῆς δοτικῆς ὅτε ἦν δυνατόν. περὶ τῆς γραφῆς τοῦ Κυρεῖνα διὰ τοῦ ει ἐν τῇ δευτέρᾳ συλλαβῇ ἰσχύει ὁ αὐτὸς λόγος δι' ὃν καὶ τὸ μακρὸν ἰῶτα τῆς πρώτης συλλαβῆς τοῦ Πρείσκου καὶ Τειμάρχου καὶ ἄλλα ἐγράφησαν διὰ τοῦ ει (ὅρα, Γεν. ἐφημ. τ. Ἑλλ. ἔτος Β', ἀρ. 76-77). ἐπειδὴ δὲ ἡ φυλὴ Κολλῖνα οὖσα μετὰ τῆς Ἐσκυϊλίνας (Liv. XLV, 15. Pauly Real-Encyclop. τομ. VI. 2 σελ. 2120) τῶν ἀτιμοτέρων, περιελάμβανε κατὰ τὴν γνώμην Μομσένου σχεδὸν πάντας τοὺς νόθους, ἡ δὲ Κυρῖνα Ῥωμαῖον ἄποικον ὑποδηλοῖ, οἱ δύο δὲ μόνον τῶν πρεσβευτῶν κατονομάζονται καὶ ἐκ τῆς φυλῆς, αἱ φυλαὶ δὲ ἐν τοῖς τῶν καισάρων χρόνοις δὲν ἔχουσι πολιτικὴν σημασίαν, ὡς γνωστόν, ὑποθέτω ὅτι ἡ δήλωσις τῆς τρίβου ἐπὶ τῶν δύο τούτων πρεσβευτῶν καταδεικνύει τὴν ἐκ Ῥωμαίων αὐτῶν καταγωγήν. ὥστε δυνάμεθα νὰ δεχθῶμεν ὅτι οἱ μιγάδες κάτοικοι τῆς Λαοδικείας, ἢ γοῦν οἱ διαχειριζόμενοι τὰ κοινά, σχεδὸν ἐξ ἡμισείας Ἕλληνες καὶ Ῥωμαῖοι ἦσαν, ἀφοῦ ἐν τῇ πρεσβείᾳ των τῇ εἰς Ἀθήνας δύο Ἕλληνας καὶ δύο Ῥωμαίους ἐξελέξαντο. δὲν φαίνεται δέ μοι ἀδιάφορος καὶ ἡ τάξις τῶν Ῥωμαίων τούτων πρεσβευτῶν μεταξὺ τῶν δύο Ἑλλήνων, τοῦ Ἀρχελάου καὶ τοῦ Ἀπολλωνίου.

τὸ πραγματικὸν τῆς παρούσης ἐπιγραφῆς καὶ ἄλλως σπουδῆς ἄξιον ὂν παρέσχεν ἔτι καὶ τὰ ἑξῆς, ἄγνωστα ἔμοιγε ἄλλοθεν. πρῶτον μὲν τὰς μνημονευομένας ῥητῶς ἐν Καπετωλίῳ δέλτους, καὶ δεύτερον τὴν ἔλευσιν τοῦ Ἀδριανοῦ καὶ εἰς Λαοδίκειαν τὴν ἐν τῇ Συρίᾳ ἢ τοὐλάχιστον τὰς εὐεργεσίας αὐτοῦ. διότι τὸ νὰ στήσωσιν οἱ Λαοδικεῖς ἐν τῷ Ὀλυμπίῳ ἀνδριάντα αὐτῷ καὶ νὰ δηλώσωσι δι' αὐτοῦ καὶ τῆς ἐπιγραφῆς τὴν ἑαυτῶν εὐγνωμοσύνην, ὥσπερ καὶ ἄλλαι πόλεις, δηλοῖ ὅτι πάντως εὐεργετήθησαν ὑπ' αὐτοῦ, εἴτε ἐκεῖσε ἐλθόντος, ὃ πιθανώτατον φαίνεται ὡς πρὸς τὸν Ἀδριανὸν σχεδὸν ἅπασαν τὴν ῥωμαϊκὴν αὐτοκρατορίαν περιελθόντα, εἴτε καὶ ἄλλως ποιήσαντος πρὸς τοὺς Λαοδικεῖς τούτους ἀξιολόγους εὐεργεσίας. (πρβλ. καὶ τὰ ἐν τῇ Γεν. ἐφημ. τῆς Ἑλλάδ. ἀρ. 85 Ἰαν. 2. 1862 εἰρημένα μοι.)

ἀρ. 51

ἡ ὑπ' ἀρ. 51 ἐπιγραφή, δημοσιευθεῖσα ἐν τῷ Corp. inscr. Graec. ἀρ. 335, καὶ ἀφανισθεῖσα ἔπειτα, ἐξῆλθε τώρα πάλιν εἰς φῶς καὶ κεῖται πλησίον τῆς βάσεως τοῦ πεπτωκότως κίονος, ὡς ἀνωτέρω εἶπα. ἡ πανόμοιος αὐτῆς εἰκὼν ἐν πίνακι ΙΑ', 2, γενομένη ὑπὸ τοῦ ἀδεξίου εἰς ἀντιγραφὴν ἐπιγραφῶν τεχνίτου, δεικνύει μὲν ἀκριβῶς τὸ σχῆμα τοῦ λίθου καὶ τὸ τῶν γραμμάτων, οὐχὶ ὅμως καὶ τὸ κάλλος αὐτῶν, γλαφυρῶς καὶ ἐπιμελῶς ἐγκολαφθέντων ἐπὶ τοῦ λίθου. ὁ λίθος ἔχει ἴσον μῆκος καὶ πλάτος, ἤτοι 0,90×0,90· τὰ δὲ γράμματα ἔχουσιν ὕψος 0,007, πλὴν τῶν τῆς τελευταίας σειρᾶς μικροτέρων ὄντων.

Περὶ τῶν λοιπῶν ἐπιγραφῶν ὀλίγα ἔχω νὰ παρατηρήσω, αὐτὰ τὰ ἀναγκαῖα· καὶ δὴ ἡ μὲν ὑπ'

ἀρ. 52 νεκρικὴ στήλη τῆς Φανοστράτης τεθλασμένη περὶ τὸ μέσον οὖσα, ὡς ἡ εἰκὼν δηλοῖ (πίν. ΙΑ', 3), ἔχει ὅλη ὕψος μὲν 0,53, πλάτος δὲ 0,30 καὶ πάχος 0,12 γαλλ. μέτρου. τὸ δὲ ὕψος τῶν γραμμάτων 0,02. ἡ δὲ ταύτῃ ὁμοία ὑπ'

ἀρ. 53 τῆς χρηστῆς Μελίττης ἔχει ὕψος μὲν 0,36, πλάτος δὲ 0,26 καὶ πάχος, 0,085. ὅλως δὲ συνώνυμος αὐτῇ ΜΕΛΙΤΤΑ ΧΡΗΣΤΗ εὕρηται δημοσιευμένη ὑπὸ Κ. Σ. Π. ἐν τῇ παλ. ἀρχ. ἐφημ. ἀρ. 4129, μὲ μόνην τὴν διαφορὰν ὅτι ἐκεῖ ἐν μιᾷ γραμμῇ κεῖται τὸ ὄνομα, ἐνῷ ἐν τῇ ἡμετέρᾳ εἰς δύο. ἡ δὲ ὑπ'

ἀρ. 54 στρογγύλη στήλη τῆς Καλλιστοῦς ἔχει διάμετρον 0,30 καὶ μῆκος ἴσον (0,30)· τὸ δὲ ὕψος τῶν γραμμάτων 0,02. τὸ δὲ ὑπ'

ἀρ. 55 ἐπιγραφῆς σύντριμμα ἔχει ὕψος μὲν 0,17, μῆκος δέ, 0.28, καὶ βάθος 0,17. τὸ δὲ ὕψος τοῦ Ε= 0,058. ὡσαύτως δὲ τὸ ὑπ'

ἀρ. 56 ἐπιγραφῆς λείψανόν ἐστιν, ἔχον ὕψος 0,14 πλάτος 0,25 καὶ βάθος 0,14. τὸ δὲ ὕψος τοῦ Τ=0, 035. ὅμοιον δὲ καὶ τὸ ὑπ'

ἀρ. 57, ἔχον ὕψος 0,22, πλάτος 0.12 καὶ ὕψος τῶν γραμμάτων 0,03. καὶ τὸ ὑπ'

ἀρ. 58, ἔχον ὕψος 0,11, πλάτος 0,18 καὶ ὕψος τῶν γραμμάτων 0,025. ἡ δὲ ὑπ'

ἀρ. 60 σφραγὶς ἐπὶ κεραμίνου λαβῆς ἀμφορέως μὲ ἐξέχοντα γράμματα παρέχει τοῦτο μόνον τὸ περίεργον, ὅτι ἀντὶ τοῦ Κ ἐν τῇ τελευταίᾳ συλλαβῇ ἔχει τὸ Η κατὰ λάθος τοῦ κεραμέως. ἄλλως δὲ τὸ ὄνομα, ὀρθῶς γεγραμμένον, ἤτοι ΑΓΑΘΟΚΛΕΥΣ, ἀπαντᾶται καὶ εἰς ἄλλας Ῥοδίας λαβάς. αἱ δὲ ὑπ'

ἀρ. 60, 61 καὶ 62 ἐπὶ πάτων λύχνων πλήρεις καὶ κατὰ τὸ φυσικὸν μέγεθος ἀπεικονισθεῖσαι ζητοῦσι τὸν ἑρμηνευτήν των.

ἀρ. 63 ἔχει τὰ γράμματα τῆς πρώτης γραμμῆς μι-

τοῦ πολυπτύχου χιτῶνος. ἔργον τῶν ῥωμαϊκῶν χρόνων. τὸ ὕψος αὐτοῦ 0,49, τὸ πλάτος 0.25. εὑρίσκεται αὐτόθι.

12) ὅμοιον τμῆμα, οὗ τὸ μὲν ὕψος 0,25, τὸ δὲ πλάτος, 0,43, τὸ δὲ βάθος περὶ τὰ μέσα 0,06. τὸ δεξιὸν αὐτοῦ μέρος παρέχει μέρος πολυπτύχου χιτῶνος, τὸ δὲ ἀριστερὸν μέρος ὄφεως, 0,12 μήκους καὶ 0,05 πλάτους. ἡ ἐργασία τῶν καλλιτέρων χρόνων. εὑρίσκεται αὐτόθι.

13) σφίγξ ἐπὶ πέτρας συμφυοῦς αὐτῇ καθημένη. λείπουσι δ' αὐτῆς πάντα τὰ ἄκρα, ἤτοι κεφαλὴ οὐρὰ καὶ τὰ τελευταῖα τῶν κώλων, πλὴν τοῦ ἀριστεροῦ ὀπισθίου ποδός, ὃς ὅλος διεσώθη. μὲ τοὺς ἐμπροσθίους πόδας κρατεῖ κεφαλὴν, μόσχου πιθανῶς, καὶ δὴ ἐψημένου ἤ, ὡς κοινῶς λέγομεν, βρασμένου. τῆς κεφαλῆς ταύτης τὰ περὶ τὴν ῥῖνα καὶ τὸ στόμα μέρη ἀπετρίβησαν ὅλως καὶ δι' αὐτὸ γίνεται δυσδιάγνωστος, τῶν ὀπισθίων ὅμως μερῶν καλῶς διακρίνονται κατὰ τὸ ἀριστερὸν μέρος, ὀφθαλμός, οὖς, κέρας μικρὸν καὶ μέρος τοῦ τραχήλου, ἀκριβῶς τετμημένου κατὰ τὴν τῶν μαγείρων τέχνην. ὑποκάτω δὲ τῆς βάσεως φαίνονται ἴχνη ὀπῆς διηκούσης διὰ παντὸς τοῦ μήκους αὐτῆς, καὶ ἐχούσης διάμετρον 0,03 περίπου, ἐξ ἧς εἰκάζω ὅτι ὡς κρουνὸς πηγῆς ἐχρησίμευσεν ἡ σφίγξ αὕτη εἴτε ἐν ἱερῷ τινι εἴτε καὶ ἐν μαγειρείῳ. ἵνα δὲ μή τις θαυμάσῃ διὰ τὰ περὶ ἐψημένης κεφαλῆς εἰρημένα μοι τὸν παραμέμπω εἰς Πειραιᾶ πρὸς τὸν διευθυντὴν τοῦ ταχυδρομείου κύριον Χαϊκάλην, ὃς ἀνασκάπτων τὰ θεμέλια τῆς οἰκίας του ἀνεῦρε ἀρχαιότητα ἀλλόκοτον ἐκ πρώτης ὄψεως, ἣν ἐπέδειξέ μοι τὸν παρελθόντα Ἰούνιον. ἡ ἀρχαιότης αὕτη, αὐτοτελὴς οὖσα, οὐδὲν ἕτερον παριστάνει ἢ κεφαλὴν μόσχου ἐψημένην καὶ παρ' αὐτῇ τοὺς τέσσαρας τοῦ μόσχου πόδας ὡσαύτως ἐψημένους ἢ βρασμένους, ὥστε ἶνε αὐτόχρημα ὁλόκληρος πατσιᾶς κατὰ τὴν τουρκοβάρβαρον ὀνομασίαν τοῦ πράγματος, καὶ δῆλον ὅτι σύμβολον μαγείρου ἦν· τί γὰρ ἄλλο; — διὰ τὴν τοιαύτην δὲ συγγένειαν τῶν δύο τούτων ἀρχαιοτήτων ἔκρινα εὔλογον νὰ συνεκδώσω ἀκολούθως ἀμφοτέρων τὰ ἀπεικάσματα, ὅπως καὶ ἄλλοι εἰκοτολογήσωσι περὶ αὐτῶν. ἡ εἰρημένη δὲ σφίγξ εὑρίσκεται ἔνθα καὶ τὰ πλεῖστα τῶν λοιπῶν ἐκ τῶν ἀνασκαφῶν τοῦ Ὀλυμπίου, ἤτοι πρὸ τοῦ οἰκήματος τῶν ἀπομάχων τῆς ἀκροπόλεως. τὸ σωζόμενον αὐτῆς μῆκος 0,35, ἡ δὲ περὶ τὴν κοιλίαν περίμετρος 0,38, ἡ δ' ἐργασία καλὴ τῶν ῥωμαϊκῶν χρόνων.

β') ἐκ τῆς ἀρχιτεκτονικῆς

ὀλίγα μόνον τεμάχια ἀνευρέθησαν λόγου ἀνάξια· πρὸς δεῖγμα δὲ ἐξέδωκα τρία μόνον τὰ καλλίτερα ἐν πίνακι ΙΒ' ὑπ' ἀρ. 11, 12 καὶ 13, ὧν τὸ πρῶτον καὶ τὸ τελευταῖον περιέγραψα ἐν τῇ Γεν. ἐφημ. ἀρ. 85 § ζ καὶ ή, τὸ δὲ ὑπ' ἀρ. 12 δὲν χρήζει περιγραφῆς. τὸ ὕψος αὐτοῦ 0,40, τὸ πλάτος 0,28 καὶ τὸ πάχος 0,10. εὑρίσκεται δὲ μεταξὺ τῶν ἐπιγραφῶν πρὸ τῆς εἰσόδου εἰς τὴν ἀκρόπολιν. τὸ ὑπ' ἀρ. 12 τμῆμα κίονος ῥωμαϊκοῦ, ἔχον ἐν ταῖς ῥαβδώσεσι στρίγας, ὁποίας καὶ ὁ δυτικὸς ἱστάμενος τῆς Ἀδριανοῦ στοᾶς ῥυθμοῦ κορινθιακοῦ, ἵσταται ἐν τῇ θέσει ἔνθα καὶ εὑρέθη, ἤτοι ἔξω τοῦ βορείου τείχους τοῦ περιβόλου τοῦ Ὀλυμπίου κατὰ τὴν διεύθυνσιν τοῦ ἐξωτερικοῦ στοίχου τῶν κιόνων τοῦ προνάου, ἀπέχον τοῦ βορείου τείχους 0,5,15 γαλλ. μ., οὐχὶ 15, 15, ὡς ἐν τῇ εἰρημένῃ Γεν. ἐφημ. κατὰ τυπογρ. σφάλμα ἐξεδόθη, καὶ ἐν ἄλλαις ὅσαι ἐξετύπωσαν τὰ ἀρχαιολογικά μου. ἡ περίμετρος τοῦ κίονος=1,90. λευκὸν δὲ μάρμαρον ἡ ὕλη καὶ ταύτης καὶ πάντων τῶν λοιπῶν μνημείων τῶν μέχρι τοῦδε εἰρημένων, ἐπιγραφῶν, πλαστικῶν καὶ ἀρχιτεκτονικῶν· τῶν ἐπιτυμβίων δὲ ἐπιγραφῶν τινὲς ἐκ μαρμάρου ὑμηττίου ἐποιήθησαν, ὡς συνήθως αἱ τοιαῦται.

γ') ἐκ τῆς ἀγγειοπλαστικῆς

ὡσαύτως ὀλίγου λόγου ἄξια εὑρέθησαν αὐτόθεν, ὧν τὰ περιεργότερα ἀπεικονίσθησαν ἐν πίνακι ΙΒ' ἀρ. 6-10.

δ') τῆς δὲ νομισματικῆς

τὰ φανερωθέντα μέχρι τοῦδε ἦσαν·

1) τεσσαράκοντα καὶ πέντε χρυσᾶ νομίσματα, πάντα ὅμοια, κομισθέντα εἰς τὸ ἐθνικὸν καλούμενον νομισματολογικὸν μουσεῖον τὸ ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ τοῦ πανεπιστημίου ὂν (ἄχρηστον δυστυχῶς τῇ ἐπιστήμῃ καὶ τοῖς φοιτηταῖς, ὡς νῦν ἔχει· διότι οὔτε ἐν θήκαις εὑρίσκονται τὰ νομίσματα, ὡς ἐν ἄλλοις μουσείοις, οὔτε κατάλογος αὐτῶν ὑπάρχει φανερὸς παντὶ κ.τ.λ.), ὅπου κἀγὼ ζητήσας εἶδα αὐτά, καλῆς διατηρήσεως ὄντα, καὶ ἀναφερόμενα, καθά μοι εἶπεν ὁ αὐτοῦ εὑρεθεὶς διάσημος ἡμῶν νομισματολόγος κύριος Παῦλος Λάμπρου, κατὰ μέν τινας εἰς Ἰωάννην τὸν Βατάτζην αὐτοκράτορα τῆς Νικαίας, κατὰ ἄλλους δὲ εἰς Ἰωάννην τὸν Κομνηνόν.

2) πολλὰ κερμάτια χάλκινα πολύγωνα καὶ μάλιστα τετραγωνικὰ τὰ πλεῖστα ἐκ τῶν βυζαντινῶν χρόνων τούτων πεντήκοντα εἶδα ἐπιδειχθέντα μοι παρὰ νομισματοκαπήλου τινός.

ταῦτα καὶ τοιαῦτά εἰσι τὰ εὑρεθέντα ἐν ταῖς περὶ τὸ Ὀλύμπιον ἀνασκαφαῖς ταῖς ὁδοποιίας χάριν ἐπιχειρηθείσαις ὑπὸ τοῦ Γάλλου ὁδοποιοῦ τῆς πόλεως Ἀθηνῶν

μένας μορφὰς τὰς προσηκούσας ἐπωνομασίας, πρέπει κατὰ πρῶτον νὰ στηρίξωμεν τὴν ἐξήγησιν ἡμῶν ἐπὶ τῶν μορφῶν, αἵτινες καθαρῶς ἡμῖν ἀφ' ἑαυτοῦ των ἐμφαίνονται, καὶ τοιαῦται εἶναι οἱ δύω ἔρωτες καὶ ὁ Ἑρμῆς. Βλέπομεν λοιπὸν ὅ,τι παρίστανται θεότητες καὶ ὅτι κατὰ συνήθειαν ἐπικρατοῦσαν εἰς τὰ τῆς ἑλληνικῆς τέχνης ἔργα, σπανίως ἐπὶ παραστάσεων ὅπου ἀναφαίνονται θεότητος εὑρίσκομεν παριστωμένας καὶ ἀνθρωπίνας μορφάς, καθὼς καὶ ἐν γένει σπανιώταται εἶναι αἱ παραστάσεις ἱστορικῶν συμβεβηκότων ἐπὶ πηλίνων ἀγγείων, ἐνῷ μέχρι τοῦδε ὀλίγιστα παραδείγματα τοιαῦτα ἀνεφάνησαν ὥστε μετὰ θετικότητος τὴν παράστασιν ταύτην θέλομεν ὡς μυθολογικὴν ἐξηγήσει.—Καὶ πρώτη καὶ κυρία μορφή, ἥτις εὐκολώτερον δύναται νὰ μᾶς ὁδηγήσῃ εἰς ἀνεύρεσιν τοῦ παριστωμένου, εἶναι ἡ ἐν τῷ μέσῳ ἱσταμένη νεανικὴ μορφὴ ἀσιατικὰ ἐνδεδυμένη, ἥτις καθαρῶς ὡς τὸ πρῶτον καὶ κύριον πρόσωπον τῆς παραστάσεως παρουσιάζεται. Καὶ τρεῖς μὲν συνήθως ἥρωας ἀσιατικὰ ἐνδεδυμένους ἐπὶ τῶν πηλίνων ἀγγείων εὑρίσκομεν τὸν Πάριν τὸν Ἄδωνιν καὶ τὸν Γανυμήδην, ὥστε πιθανῶς ἡ παράστασις αὕτη ἐκ τῶν μύθων ἑνὸς τῶν τριῶν τούτων ἐλήφθη.

Καὶ ἀνατρέχοντες τὸν τοῦ Πάριδος μῦθον εὑρίσκομεν ἀναφερόμενον, ὅτι ἀφοῦ εἰς τοὺς γάμους τοῦ Πηλέως καὶ τῆς Θέτιδος ἅπαντες οἱ θεοὶ προσεκλήθησαν, μόνη ἡ θεὰ Ἔρις ἀπεβλήθη αὐτῶν ὅθεν καὶ ὀργισθεῖσα ἔρριψεν χρυσοῦν μῆλον ἐν τῷ μέσῳ τῶν παρευρισκομένων, φέρον τὴν ἐπιγραφὴν «ἡ καλὴ λαβέτω» καὶ ἐκ τούτου μεγίστη ἠγέρθη πάλη μεταξὺ τῶν τριῶν θεαινῶν τῆς Ἥρας τῆς Ἀφροδίτης καὶ τῆς Ἀθηνᾶς περὶ τοῦ τίς ἐξ αὐτῶν ὤφειλε νὰ λάβῃ τὸ μῆλον τοῦτο τοῦ κάλλους, ὥστε ὁ Ζεὺς ἠναγκάσθη νὰ πέμψῃ τὰς τρεῖς ταύτας θεὰς μετὰ τοῦ Ἑρμοῦ πρὸς τὸν Πάριν, ὅστις καὶ ἀπονείμας τὸ μῆλον εἰς τὴν Ἀφροδίτην, συνεργείᾳ αὐτῆς ἔλαβεν τὴν τότε ὡραιοτάτην Ἑλένην τοῦ Μενελάου· αὕτη ἡ αἰτία τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου· (ὅρα περὶ τοῦ μύθου τούτου Εὐριπίδ. Ἰφιγ. ἐν αὐλ. 1302. Παυσ. 5,19.1 Εὐστάθιος σελ. 986, 51 —Ὁμήρου Ἰλιάδ. 24, 45, 29.— Λουκιανὸς Θεῶν Διάλογ. 20, καὶ διάφορα ἄλλα χωρία ἀναφερόμενα παρὰ E. Iacobi εἰς τὸ Λεξικὸν αὐτοῦ τῆς ἑλλ. καὶ ῥωμ. μυθολογίας σελ. 701 κτλ.) Ἂν λοιπὸν παραβάλλωμεν τὴν παράστασιν ἐπὶ τοῦ ἀμφορέως τούτου μετὰ τῶν ὑπὸ τοῦ μύθου ἀναφερομένων, θέλομεν εὕρει πληρέστατα αὐτὴν συμφωνοῦσαν μὲ τὸν μῦθον, διότι ἡ μὲν μεσαία νεανικὴ μορφὴ μετὰ πλείστης ὅσης πιθανότητος ὡς Πάρις δύναται νὰ ἐξηγηθῇ, ὅστις ὡς τοιοῦτος πολλάκις καὶ ἐπὶ ἀπεικονίσεων ἄλλων ἀγγείων ὡς τοιοῦτος εὑρίσκεται καὶ διὰ τῶν δύω δοράτων, τὰ ὁποῖα εἰς τὴν δεξιὰν αὐτοῦ κρατεῖ, ὡς κυνηγὸς καὶ ποιμὴν ἡμῖν ἐμφαίνεται· ὁ Πάρις λοιπὸν οὗτος, ὑπὸ τῶν δύω ἐρώτων σφοδρῶς παρακινούμενος μέλλει νὰ δώσῃ τὸ τῆς ὡραιότητος μῆλον εἰς τὴν πρὸ αὐτοῦ ἀφελῶς καθημένην ὡραιοτάτην θεὰν Ἀφροδίτην, ἥτις πεποιθυῖα εἰς τὴν δύναμιν τῶν θελγήτρων της, καὶ βεβαία τῆς νίκης της, φαίνεται ὑποσχομένη εἰς τὸν Πάριν τὴν τοῦ Μενελάου Ἑλένην. Καὶ ὁ Ἑρμῆς ὡς φαίνεται λαμβάνει μέρος εἰς τὴν διαπραγμάτευσιν ταύτην, φέρων πρὸς περισσοτέραν ὑποστήριξιν τῶν λόγων του τὴν δεξιὰν αὐτοῦ πρὸ τοῦ προσώπου του καὶ ἐνῷ ἡ ὄπισθεν αὐτοῦ ἱσταμένη ὑπερήφανος θεὰ πληρέστατα διὰ τοῦ σκήπτρου, ὅπερ κρατεῖ εἰς τὴν δεξιὰν αὐτῆς καὶ ἐν γένει τῆς ἀλαζόνου στάσεως αὐτῆς ὡς Ἥρα ἡ τοῦ Διὸς σύζυγος ἐν πάσῃ τῇ λαμπρότητι αὐτῆς ἐμφαίνεται, ἥτις προβλέπουσα τὴν μέλλουσαν ἧττάν της, πιθανῶς διαλογίζεται τοῦ μετὰ ταῦτα ὑπὸ Ἑρμοδώρου εἰς δύω ἐπιγράμματα αὐτοῦ ἐκφρασθέντος, ὅστις ἐπικαλεῖ τὸν Πάριν βοῶν βοσκόν, ὡς ἀπονείμαντα τὸ τῆς ὡραιότητος μῆλον εἰς τὴν Ἀφροδίτην. Αἱ τρεῖς δὲ νεανικαὶ μορφαί, αἱ τὴν μεσαίαν ταύτην παράστασιν περιστοιχίζουσαι πιθανῶς ὡς ἑταῖροι τοῦ Πάριδος θέλουσιν ἐξηγηθῇ, οἵτινες καὶ διὰ τῶν δύω δοράτων, ἅπερ κρατοῦσι ἐπ' ἴσης καὶ αὐτοὶ ὡς κυνηγοὶ ἡμῖν ἐμφαίνονται. — Οὕτω λοιπὸν ἐξηγεῖται πληρέστατα καὶ φυσικώτατα ἡ παράστασις αὕτη, ἐνῷ τὴν μόνην ἀνωμαλίαν τῆς παραστάσεως ταύτης, ὅτι δηλαδὴ ἀντὶ τῶν τριῶν θεοτήτων τῆς Ἥρας, Ἀφροδίτης καὶ Ἀθηνᾶς, μόνον δύω τὴν Ἥραν καὶ Ἀφροδίτην εὑρίσκομεν, θέλομεν παραβλέψει διότι τοιαύτην εὑρίσκομεν καὶ ἐπὶ παραστάσεως ἄλλων ἀγγείων τοῦ αὐτοῦ ἀντικειμένου.

Καὶ ταῦτα μὲν περὶ τῆς παραστάσεως ταύτης.

Ἂν δὲ ἀνατρέξωμεν τὰ διάφορα ἔργα τῆς ἀρχαίας τέχνης, τὰ διασωθέντα ἡμῖν, θέλομεν πολλάκις εὕρει τὸν μῦθον τοῦτον μετὰ διαφόρων τροποποιήσεων παριστανόμενον, ἐπὶ πηλίνων ἀγγείων, ἀναγλύφων, κατόπτρων, εἰκόνων διαφόρων τῆς Πομπηΐας, σφραγιδολίθων καὶ νομισμάτων· τὰ ὁποῖα ἅπαντα ἀναφέρονται καὶ περιγράφονται παρὰ Welker εἰς τὰ Annali dell' Inst. XVIII 132—135 R. Rochette Mon. Jned I p 260 Creuzer Deutsch. Schriftt II, 3 p 99 ff. καὶ Overbeck Heroische Gal. I p 206. H.

Π. ΠΕΡΒΑΝΟΓΛΟΥΣ.

ἀνήκουσιν εἰς τὸν κύκλον τῆς στενωτέρας τοῦ θεοῦ πρὸς τὸ ζῶον σχέσεως, φέρουσι αὐτὸ ἐπὶ τῶν ὤμων ἢ ἔτι οἰκειότερον εἰς τὰς ἀγκάλας αὐτοῦ· ὡς παράδειγμα δύνανται νὰ χρησιμεύσωσιν, ὁ Ἑρμῆς ὁ εἰς τὸ ἀγγεῖον τοῦ Σωσίου (5) εὑρισκόμενος, ὅστις φέρει εἰς τὰς ἀγκάλας τὸν κριὸν προσφιλέστερον τοῦ δέοντος, ὁ τὸν κριὸν ἐπὶ τὸν ὤμων φέρων Πὰν εἰς τῷ Tischbein collect. of Engrav. T: II p b 40; ἡ Μαινὰς ἥτις ὁμοίως τράγον ἐπὶ τῶν ὤμων φέρει· (Müllers Denkm· II, XLV. 571 (5), ἡ Ὑγεία μετὰ τοῦ ὄφεως, (Müllers' ε. α. LXI. 792 b.) ἡ τοῦ φθινοπώρου Ὥρα φέρουσα ἐπὶ τῶν ὤμων δορκάδα, ἥτις μᾶλλον ἢ προσφιλῶς ἔχει τὴν κεφαλὴν πρὸς τὴν φορέα ἐστραμμένην. (Museo Burbon Vol. XIV T. 32) παραλείπω πολλὰς ἄλλας παραστάσεις, ὡς τοῦ γνωστοῦ Σατύρου μὲ τὸ ἀρνίον ἐπὶ τῶν ὤμων, οὕτινος ἐκμαγεῖα εἰς ἅπαντα σχεδὸν τὰ μουσεῖα ὑπάρχουσιν.

Ὡς κριοφόρος ἐλατρεύετο ὁ Ἑρμῆς εἰς διαφόρους τόπους, ἰδίως δὲ τὸν Φενεόν, τὴν Τανάγραν, καὶ τὴν Ὀλυμπίαν· (6) εἰς Τάναγραν ἐλέγετο κατὰ Παυσανίαν. (ε.α.) «ὅτι ὁ Ἑρμῆς ἀπέτρεψε νόσον λοιμώδη περὶ τὸ τεῖχος κριὸν περιενεγκών, καὶ ἐπὶ τούτῳ Κάλαμις ἐποίησεν ἄγαλμα Ἑρμοῦ φέροντα κριὸν ἐπὶ τῶν ὤμων· ὃς δ' ἂν ἐφήβων προκριθῇ τὸ εἶδος κάλλιστος, οὗτος ἐν τοῦ Ἑρμοῦ τῇ ἑορτῇ περίεισιν ἐν κύκλῳ τοῦ τείχους ἔχων ἄρνα ἐπὶ τῶν ὤμων.» Ὑπὸ πολλῶν Ἀρχαιολόγων θεωρεῖται ὡς ἀντίτυπον τοῦ ἀγάλματος τούτου τοῦ Καλάμιδος τὸ ἐν Wiltonhouse παρὰ τῷ Salisbury μικρὸν μαρμάρινον ἀγαλμάτιον τῆς συλλογῆς Πέμβροκες, καθ' ὃ ὁ Ἑρμῆς πωγωνοφόρος εἰς τέχνην ἀρχαιοπρεπῆ φέρει κριὸν ἐπὶ τῶν ὤμων· ὁ ἐν Λειψίᾳ καθηγητὴς τῆς ἀρχαιολογίας μάλιστα Κ. Ἰωάννης Ὄβερβεκ (17) ὑπεστήριξε τὴν γνώμην ταύτην, ἐπειδή, ὡς λέγει, εὑρίσκει ἴχνη τοῦ ῥυθμοῦ τῆς τέχνης τοῦ Καλάμιδος εἰς τὸ ἀγαλμάτιον τοῦτο· κατὰ πόσον ἡ γνώμη τοῦ ἐπαξίου τούτου τῶν καλλιτεχνημάτων ἐκτιμητοῦ ὡς πρὸς τὸν ῥυθμὸν τῆς τέχνης τοῦ Καλάμιδος βάσιμος εἶναι, τοῦτο ἐπὶ τοῦ παρόντος ἀφίνομεν ἀνεξέταστον· ἂς ἐξετάσωμεν ὅμως ἂν εἶναι δυνατόν, τὸ μνημονευθὲν ἄγαλμα ὡς ἀντίτυπον τοῦ Καλάμιδος νὰ θεωρηθῇ. Ὁ Ἑρμῆς ἦτο συγγενὴς τῷ Ἀπόλλωνι θεός, διὰ τοῦτο εὑρίσκομεν αὐτοὺς πάντοτε πρὸς ἀλλήλους συνδεδεμένους, καὶ τὰς αὐτὰς ἰδιότητας ἔχοντας, ὁ Ἑρμῆς εἶναι μουσικός, ἀγώνιος ὡς ἐκεῖνος κλπ. ὁ Ἑρμῆς ὡς ὁ νεώτερος τῶν θεῶν ἦτο καὶ ἄγγελος αὐτῶν, εἰς δὲ τὴν Τανάγραν, δι' ἣν τὸ ἄγαλμα τοῦ Ἑρμοῦ ὑπὸ τοῦ Καλάμιδος κατεσκευάσθη, ἐλατρεύετο ὡς προστάτης τῶν γυμνασίων, καὶ ὡς τοιοῦτος ἀπέτρεψε τὴν λοιμώδη νόσον, διὰ τοῦτο κατὰ τὴν ἑορτήν του ἀντιπροσώπει αὐτὸν ὁ ὡραιότερος τῶν ἐφήβων, βεβαίως διὰ τὸν λόγον, ὅτι καὶ ὁ Ἑρμῆς τοιοῦτος ἐθεωρεῖτο, τὸ ἄγαλμα λοιπὸν τοῦ Ἑρμοῦ τὸ εἰς τὴν ἑορτὴν ταύτην ἀναφερόμενον πῶς ἦτο δυνατὸν αὐτὸν πωγωνοφόρον νὰ παριστάνῃ; εἰς τί δὲ βασιζόμενός τις δύναται τὸ ἄγαλμα τῆς συλλογῆς Πέμβροκες τῷ Καλάμιδι νὰ ἀποδώσῃ; νομίζω μὲ πολὺ μεγαλείτερον δίκαιον δύναταί τις μᾶλλον εἰς τὰ νομίσματα τῆς Τανάγρας νὰ ἐμπιστευθῇ, εἰς ἃ καθὼς ἡ ἱστορία τῆς ἑλληνικῆς καλλιτεχνίας διδάσκει τὰ τῆς λατρείας τοῦ τόπου ἀγάλματα συνήθως ἀπετυποῦντο, καθ' ἃ ὁ Ἑρμῆς εἰς νεανικὴν ἡλικίαν παρίσταται κριοφόρος· ὧν δύο εἰσέτι γνωστὰ εἶναι, τὸ μὲν ἓν εἰς τὴν συλλογὴν τοῦ Βρετανικοῦ μουσείου, τὸ δέ ἕτερον εἰς τὴν τοῦ Κ. Πρόκες, ἐδημοσιεύθησαν δὲ διὰ τῆς ἀρχαιολογικῆς τοῦ Γέρχαρδ ἐφημερίδος (7). Ἤθελον ἴσως μοὶ ἀντιτάξει τις τὴν τέως ἐπικρατοῦσαν γνώμην ὅτι ὁ Ἑρμῆς ὑπὸ τῆς ἀρχαίας τέχνης ἀπεικάζετο πωγωνοφόρος, καὶ τοιοῦτον δεικνύουσιν ἡμῖν τὰ ἀρχαῖα ἀγγεῖα· περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου ἐκτεταμένως εἰς τὴν περὶ τοῦ Ἑρμοῦ τοῦ Ὀνάτα διατριβήν μου πραγματευθεὶς νομίζω περιττὸν καὶ αὖθις τὰ αὐτὰ νὰ ἐπαναλάβω, διὰ τοῦτο παραπέμπω εἰς αὐτήν, ἔνθα ὁ ἀναγνώστης εὑρίσκει ἱκανὰ νεανίου Ἑρμοῦ παραδείγματα, καὶ ἐπὶ ἀρχαίων μάλιστα ἀγγείων. Αἱ περὶ τῆς παραστάσεως τοῦ Ἑρμοῦ ὡς ἀνδρὸς ὑπὸ τῆς ἀρχαίας τέχνης γνῶμαι τῶν ἀρχαιολόγων ἐστηρίζοντο μόνον εἰς ἁπλῆν εἰκασίαν σχηματισθεῖσαν ἐκ τῆς ἀγνοίας τῶν παραστάσεων αὐτοῦ ὡς νεανίου, καὶ ἐξ ὁμοίων τοῦ αὐτοῦ εἰς ἀνδρικὴν ἡλικίαν πωγονοφόρου εἰς ἀρχαῖά τινα ἀγγεῖα· ἀλλὰ μήπως τὰ αὐτὰ ἀγγεῖα δὲν παρέχουσιν ἡμῖν εἰκόνας καὶ ἄλλων θεῶν καὶ ἡρώων μὲ ὁμοίας διαφοράς; ὡς παράδειγμα ἀναφέρω τὸν Ἡρακλῆ, μάλιστα ἐπὶ Ἀθηναϊκῶν ἀρχαίων, καὶ τὸν Ἀπόλλωνα εἰς τοῦ Κλιτίου καὶ Ἐργοτίμου τὸ ἀγγεῖον, τὸ ἕτερον τῆς γεννήσεως τῆς Ἀθηνᾶς καὶ ἄλλα τὸν Ἀχιλλέα εἰς πλεῖστα ὅσα· οἵτινες ἅπαντες εἰς τὰ ἀγγεῖα ταῦτα παρίστανται πωγωνοφόροι, ἐν ᾧ εἰς ἄλλα τοὐναντίον, ἡ δὲ γλυπτικὴ ἀπείκαζεν αὐτοὺς πάντοτε ὡς

5) Ἀπεικονισμένον εἰς τὰ Monumenta dell' Instituto I t. 24 25. Annali 1834 p. 426—27. Müller denk d. alten Kunst. 1 XLV. n. 210.

(6) Παυσαν. 9, 22, 2. 5, 14, 7. καὶ 27, 7.)

(7) Archaológisihe Zeitunt 1849 Taf. ix n· 12 καὶ Müller Wieseler Denkm. d. a. Kunst II xxix n. 324a.

Ἐκ τῆς τοιαύτης ἀναγνώσεως τοῦ λίθου πορίζόμεθα ἐπίγραμμα ἄξιον νὰ καθέξῃ χώραν ἐν τῇ ἑλληνικῇ ἀνθολογίᾳ, εἰ καὶ ἐποιήθη, ὡς εἰκάζομεν ἐκ τοῦ σχήματος τῶν γραμμάτων, κατὰ τοὺς πρώτους μετὰ Χριστὸν αἰῶνας. Τούτου οἱ μὲν τέσσαρες πρῶτοι στίχοι ἐσώθησαν τέλειοι, μόνον τὸ ἰῶτα, παραλειφθὲν ὑπὸ τοῦ λιθοξόου ἐν τῇ λέξει ἀνάγκῃ τοῦ ά καὶ ἐν τῇ παισὶ τοῦ β' στίχου, προσετέθη ὡς ἀναγκαῖον πρὸς συμπλήρωσιν τῆς ἐννοίας καὶ τοῦ μέτρου· ἐν ἀρχῇ δὲ τοῦ έ στίχου ἀπετρίβησαν δύο ἢ τρεῖς συλλαβαί, ὡς καὶ ἐν τέλει τοῦ τελευταίου ὡς ἀπαιτούμεναι πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ πενταμέτρου. Τὰ ἔτι σωζόμενα ἐπὶ τοῦ λίθου ἴχνη τούτων σημειοῦνται ἀκριβῶς ἐν τῷ ξυλογραφήματι,ὅπως βοηθήσωσιν εἰς τὴν ἐξ εἰκασίας συμπλήρωσιν τοῦ ὅλου. Καὶ ἄλλως δὲ, κειμένου τοῦ λίθου ἐν τόπῳ παντὶ προσιτῷ, εὐκόλως δύναται ἕκαστος νὰ παραβάλῃ καὶ συμπληρώσῃ κατὰ τὸν αὐτῷ πιθανώτερον τρόπον τὴν ἔννοιαν τοῦ τελευταίου διστίχου, ἔνθα φαίνεταί πως ὕποπτος ἢ ἀσυνήθης καὶ ἐπὶ τῶν δύο γονέων λεγομένη ἡ λέξις σπείρασι, ἧς τὸ ἐν λίθῳ περιττεῦον ν ἀπεβάλομεν χάριν τοῦ μέτρου. Ἡ ἔννοια τοῦ ὅλου ὅμως εἶναι σαφής.

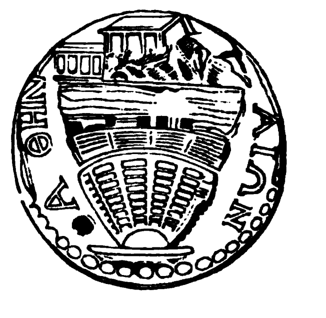
Κεῖται δὲ ὁ ἐφ' οὗ τὸ ἐπίγραμμα τοῦτο λίθος ἐπὶ τῆς πλατείας τοῦ Θησείου, δι' ἔλλειψιν Μουσείου ἢ ἄλλου πεφραγμένου καὶ ἀκριβέστερον φυλασσομένου χώρου, ἐκτεθειμένος οὕτω μετὰ πολλῶν ἄλλων ἀρχαιοτήτων εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ τυχόντος καὶ τὴν κακεντρέχειαν τῶν ξένων ἐκείνων, οἵτινες ἀρέσκονται, ὡς γνωστὸν, νὰ ἀκρωτηριάζωσιν ἀδιακρίτως πάντα τὰ ἀρχαῖα μνημεῖα, μηδ' αὐτῶν τῶν πολυτιμοτάτων φειδόμενοι. Ὀλίγος χρόνος εἶναι, ἀφ' ὅτου ὁ Γάλλος ὁδοποιὸς Δανιὴλ ἔκρινε καλὸν νὰ ἐλευθερώσῃ τὸν χαμαὶ κείμενον κίονα τοῦ Ὀλυμπιείου ἀπὸ τοῦ κιγκλιδώματος, ὅπερ πρὸς φύλαξιν αὐτοῦ εἶχε κατασκευάσει ἡ ἀρχαιολογικὴ ἑταιρία. Ἤδη δὲ μανθάνομεν, ὅτι τινὲς πρὸ μικροῦ ἐλθόντες ἐνταῦθα Ἄγγλοι ἀπέσπασαν ἀπὸ τοῦ κιονοκράνου τεμάχια, ἐκδιώξαντες διὰ τῆς βίας τὸν ἀπὸ τῆς βεβηλώσεως ταύτης τοῦ μνημείου κωλύοντα αὐτοὺς ἀπόμαχον. Ἀλλὰ τὸν κίονα τοῦτον ἀπεφάσισεν, ὡς μανθάνομεν, ἡ ἀρχαιολογικὴ ἑταιρία νὰ περιφράξῃ καὶ πάλιν ἰδίαις δαπάναις. Ἀναγκαῖον ὅμως νὰ ληφθῇ ταχέως πρόνοια καὶ περὶ τῶν ἐπὶ τῆς πλατείας τοῦ Θησείου κειμένων μνημείων τῆς τέχνης, τοὐλάχιστον περί τινων τῆς γλυπτικῆς ἔργων καὶ μάλιστα περὶ τῆς ἀρχαιοτάτης ἐκείνης Θηραίας ἐπιγραφῆς τῆς ἐπὶ μέλανος λίθου, πρὶν ἢ ἐξαλειφθῶσιν τὰ γράμματα διὰ τῆς ὑπὸ τῶν παίδων γινομένης ἐπὶ τοῦ λίθου τριβῆς σκληρῶν πραγμάτων, ἧς τὴν μεγάλην σημασίαν ἐν τῇ ἑλληνικῇ ἱστορίᾳ κατέδειξεν ὁ ὕπατος τῶν φιλολόγων Βοίκχιος ἐν ἰδίᾳ πραγματείᾳ, τυπωθείσῃ ἐν τοῖς ὑπομνήμασι τῆς Ἀκαδημίας τοῦ Βερολίνου τὸ 1836.

Εὐθύμιος Καστόρχης.

β' νεώταται ἀνακαλύψεις.

περὶ τῶν σπουδαίων ἀνακαλύψεων ὑπὸ τῶν γνωστῶν τοῖς ἀναγνώσταις ἐκ τοῦ Β' τεύχους σελ. 37 ἑ. λογίων Γερμανῶν ὀλίγα μόνον δυνάμεθα σήμερον νὰ γράψωμεν δι' ἔλλειψιν τόπου.

1) ὁ μὲν κύριος Στράκκος εὐτύχησε νὰ ἀνεύρῃ, ἀνασκάψας ἐν τῷ θεάτρῳ τοῦ Διονύσου περὶ τὰ μέσα τοῦ κοίλου πρὸς τῇ ὀρχήστρᾳ, δεκατρία ἑδώλια καὶ μίαν κλίμακα, ἐκ λίθου πειραϊκοῦ πεποιημένα· καὶ θρόνον διπλοῦν λευκοῦ μαρμάρου καλῆς ἐργασίας τῶν μακεδονικῶν χρόνων ὡς ἐκ τῆς ἐπιγραφῆς λαβεῖν ἐστιν τῆς ἐπὶ τοῦ ὑποφαινομένȣ θρόνȣ ἐπιμελῶς ἐγγεγραμένης: ΚΗΡΥΚΟΣ. καὶ ἐπὶ ἑνὸς τῶν ἑδωλίων εὑρέθη ἐπιγραφὴ ἐκ τῶν βυζαντινῶν χρόνων ὅτε οἱ καταστρέφοντες πιθανῶς τὸ ἄχρηστον αὐτοῖς θέατρον ἔγραψαν εἴτε παιδιᾶς χάριν, εἴτε καὶ τὴν ἑαυτῶν ἰδιοκτησίαν βεβαιοῦντες: ΛΙΘΟΚωΠωΝΟ ἤτοι λιθοκόπων ὅ[ρος]. αὗται θὰ ἐκδοθῶσι πανομοιότυποι ἀκολούθως, ἀφοῦ ἡ περὶ τῆς ἀνασκαφῆς τοῦ θεάτρου ὑπόθεσις, περιπλεχθεῖσα νῦν, διακριθῇ κατ' εὐχὴν, ὡς πρέπει νὰ ἐλπίζωμεν, καὶ ἐξακολουθήσῃ ἡ ἀνασκαφή, ἀναφανῇ δὲ καὶ ὁ ἕτερος, καὶ πιθανῶς καὶ τρίτος θρόνος, καὶ μετ' ἐπιγραφῶν ἴσως καὶ οὗτοι. νῦν δὲ ὑποφαίνεται ὁ εἷς μόνον σχεδὸν ὅλος μετὰ ἀνακλίσεως ὀπίσω καὶ μέρος μικρὸν τοῦ συνεχομένου αὐτῷ φυσικῶς ἐκ τοῦ αὐτοῦ πεντελησίου λίθου. κωλυθείσης οὖν ἐνταῦθα τῆς ἀνασκαφῆς, ὁ κύριος Στράκκος ἐπεχείρησεν ἄλλην πέριξ τοῦ θεάτρου ἀπὸ δυσμῶν ἀρξάμενος ἐπὶ ἀδιαφιλονεικήτου χώρου τῆς κυβερνήσεως, ἔνθα ἀνακάλυψε μέχρι τοῦδε (29 Μαρτ. 10 Ἀπριλ.) τέσσαρας ἀντηρίδας ἐν συνεχείᾳ μετὰ τοῦ ἀρχικοῦ αὐτῶν τείχους. ἡ θέσις τοῦ θεάτρου, εἰκασθεῖσα τὸ πρῶτον ὑπὸ Χανδλέρου καὶ ἀποδειχθεῖσα ἔπειτα ὑπὸ Λεάκου οὐδενὶ τῶν σπουδαίων ἦν ἄγνωστος· ἡ μορφὴ ὅμως αὐτοῦ μὴ ἀνασκαφέντος καὶ τὸ μέγεθος ἀτελῶς ἐγνωρίζοντο ἐκ τῶν φαινομένων λειψάνων καὶ ἔκ τινος νομίσματος τῶν Ἀθηναίων, οὗ παρέχομεν ἐνταῦθα ἀπείκασμα κατὰ τὸ τοῦ Λεάκου, ὃ ἱκανῶς πιστὸν φαίνεται κατὰ τὴν ὅλην μορφήν.

τα εὑρεθέντα ἑδώλια, λίθου πειραϊκοῦ σκληροῦ πωρίνου ὄντα, διεσώθησαν λαμπρῶς. τὸ πλάτος αὐτῶν διαφέρει 0,90, 0,87, 0,88, 0,89 γαλλ. μ. τὸ δὲ ὕψος = 0,34· ὥστε τὸ πλάτος ὑπερβαίνει πολὺ τὸ διπλάσιον τοῦ ὕψους. τὸ κοίλωμα δὲ ἐφ' οὗ ἡσυχάζουσιν οἱ πόδες τῶν καθημένων ἔχει πλάτος 0,47 0,43 0,44. τὸ δὲ πλάτος τῆς ἕδρας αὐτῆς τοῦ ἑδωλίου 0,32, 0,32[illegible], 0,33, τὸ δὲ πάχος τῶν πλακῶν τούτων τῶν ἑδωλίων 0,10 ἢ 0,9 ἡ φανεῖσα μεταξὺ τῶν κερκίδων κλίμαξ πλατύνεται πρὸς τὰ κάτω, ἔχουσα τὰς βαθμίδας κεκλιμένας καὶ διεξεσμένας πρὸς ἀσφάλειαν τῶν ἀναιβοκαταβαινόντων. ἄλλοτε περισσότερα.

2 ὁ δὲ κύριος Βοεττίχερος ἀνεῦρεν ἴχνη καὶ τῆς ἑτέρας θύρας ἐν τῷ μεσοτοίχῳ τοῦ Παρθενῶνος (ὅρα ἀρχαιολ. ἐφημερ· σελ. 39, 8), καὶ τμήματα ἐπιγραφῶν λογιστικῶν ἐκ τῶν ἀρίστων χρόνων ὀκτώ, ἐκδοθησόμενα ἐνταῦθα προσεχῶς, κατὰ τὴν κυρίαν εἴσοδον εἰς τὸν ναὸν τῆς παρθένου ἀπ' ἀνατολῶν.

3) ὁ δὲ κύριος Κούρτιος ἀναζητεῖ τὴν Πνύκα κατὰ τὰ πρανῆ τοῦ καλουμένου Μουσείου, τὰ πρὸς τὴν ἀκρόπολιν ἐστραμμένα. ὅπου ἀνέσκαψεν ἀνωφελῶς μέχρι τοῦδε εἰς δύο μέρη· θαυμασιώτερα δὲ ἀποβαίνουσι τὰ ἐκ τῶν ἀνασκαφῶν τοῦ αὐτοῦ ἀνδρὸς ἐν τῇ καλουμένῃ Πνυκὶ ἀναφαινόμενα, ἐξ ὧν ἴσως τέλος πάντων ἐξαχθῇ τι βεβαιότερον τεκμήριον τῆς χρήσεως κ[illegible] κλήσεως τοῦ σεβαστοῦ τούτου τόπου.

Α. Σ. ΡΟΥΣΟΠΟΥΛΟΣ.

Tab. 14.

πίναξ ΙΔ'

ΑΓΓΕΛΙΑ.

ἡ σεβαστὴ κυβέρνησις τοῦ βασιλέως Ὄθωνος, θέλουσα νὰ καταστήσῃ κοινὰς καὶ χρησίμους τῇ ἐπιστήμῃ τὰς ἐν Ἑλλάδι ἀνακαλυφθείσας καὶ ὁσημέραι ἀνευρισκομένας ἀρχαιότητας, ἅμα δὲ καὶ νὰ τὰς ἐξασφαλήσῃ διὰ παντὸς ἀπὸ τῆς φθορᾶς διὰ πανομοιοτύπου ἐκδόσεως, ἐχορήγησε τὴν ἀναγκαίαν δαπάνην τῇ ἀρχαιολογικῇ ἑταιρίᾳ εἰς ἔκδοσιν καταλλήλου πρὸς τὸν εἰρημένον σκοπὸν ἀρχαιολογικῆς ἐφημερίδος, ἧς καὶ ἐξῆλθαν ἤδη εἰς φῶς τρία τεύχη τὸ τοῦ Ἰανουαρίου, Φεβρουαρίου καὶ Μαρτίου μετὰ δεκατεσσάρων λιθογραφικῶν πινάκων καί τινων ξυλογραφημάτων. οὕτω δὲ θὰ ἐξακολουθῇ καὶ τοῦ λοιποῦ κατὰ μῆνα νὰ ἐκδίδηται ἀδιακόπως, μάλιστα ἐλπίζομεν καὶ νὰ βελτιωθῇ, ἐὰν αἱ πρόσοδοι αὐτῆς ἐκ συνδρομῶν τῶν φιλαρχαίων ἢ τῶν φιλοτίμων ὁμογενῶν αὐξήσωσι. τό γε νῦν ἔχον ὅμως ὑποσχόμεθα ἐκ τῶν ἐνόντων πόρων παρὰ τῆς σεβαστῆς κυβερνήσεως νὰ παρέχωμεν καθ' ἕκαστον ἔτος τεσσαράκοντα καὶ ὀκτὼ τυπογραφικὰ φύλλα εἰς δώδεκα μηνιαίας διανομάς, ἑκάστου λιθογραφικοῦ πίνακος ἀντὶ ἡμίσεος τυπογραφικοῦ φύλλου λογιζομένου. ἡ δὲ ἐνιαυσία τιμὴ αὐτῶν ὡρίσθη εἰς δραχμὰς εἴκοσι καταβλητέας ἐν Ἀθήναις τῷ ἐπὶ τῇ ἐκδόσει τῆς ἐφημερίδος ταύτης τεταγμένῳ. τοῖς ἑταίροις ὅμως τῆς ἀρχαιολογικῆς ἑταιρίας δίδεται συγκαταβατικῶς ἀντὶ δώδεκα δραχμῶν, ὡς συντελοῦσι καὶ ἄλλως εἰς διατήρησιν τῆς ἐφημερίδος. μερικωτέρας δὲ εἰδήσεις περὶ τῆς ἐκδόσεως τῆς ἀρχαιολογικῆς ἐφημερίδος εὑρίσκει ὁ βουλόμενος ἐν τῷ προλόγῳ τοῦ α' τεύχους αὐτῆς· πᾶσα δὲ σχέσις ἀφορῶσα τὰ περὶ αὐτὴν γίνεται διὰ τοῦ ἐνταῦθα ὑπογεγραμμένου.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 30 Μαρτίου 1862.

ὁ ἐπὶ τῇ ἐκδόσει
τῆς ἀρχαιολογικῆς ἐφημερίδος
ΑΘ. Σ. ΡΟΥΣΟΠΟΥΛΟΣ, Δρ. Φιλ.
τακτικὸς καθηγητὴς τοῦ πανεπιστημίου Ὄθωνος.

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ

ΥΠΟ

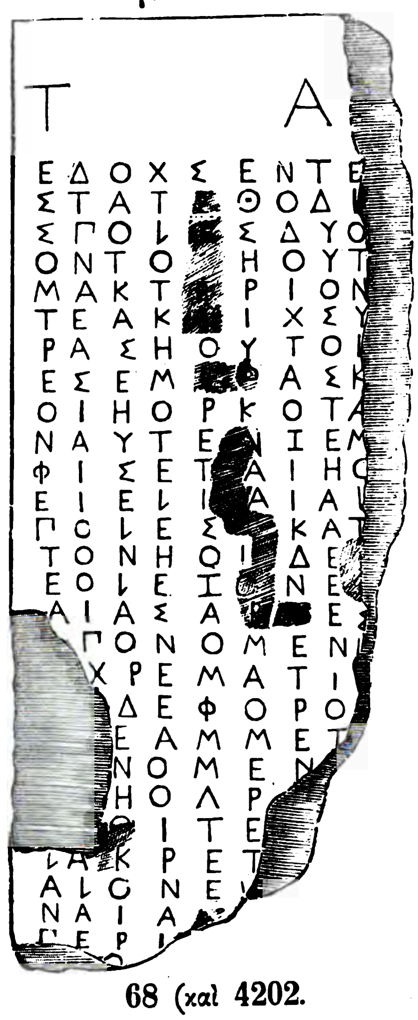
ΤΗΣ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ

ΔΑΠΑΝΗι ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΚΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ.

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β΄. ΕΤΟΣ Α΄. 1862. ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ· ΤΕΥΧΟΣ Δ΄. ΑΠΡΙΛΙΟΥ.

Α΄ ΕΠΙΓΡΑΦΑΙ ΕΛΛΗΝΙΚΑΙ

ἀρ. 68.

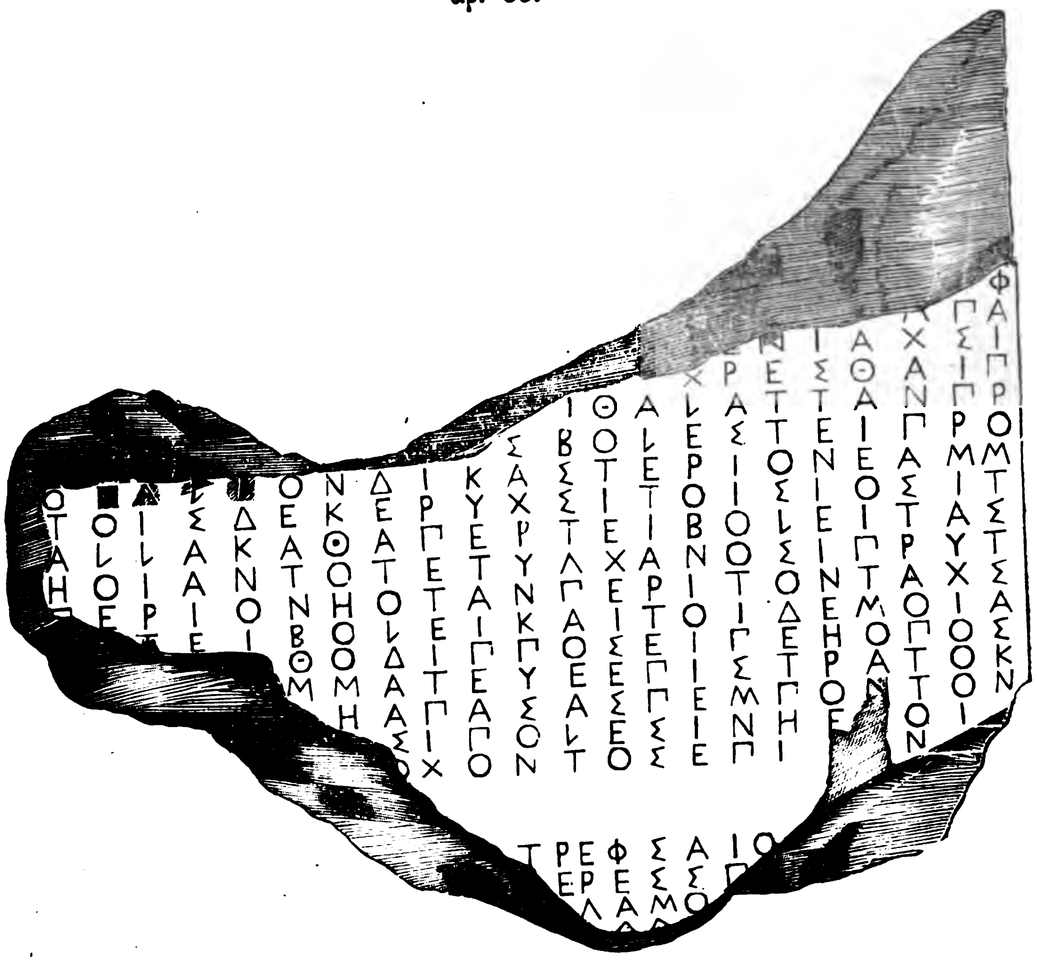
68 (καὶ 4202.

Τάδ[δε οἱ ταμίαι ἀνέγραφαν.
Ἔδοχσε [τε[ῖ Βυλεῖ καὶ τῷ δήμῳ ..... ἐγραμμάτευε.....

ἐπεστάτει [Θ|ο|ύ|δι|ππος . . . . εἶπεν . . . τὰ
ς πό|λεις δύο |καὶ . . . . ἄρχ
οντο[ς| οὗ|τοι . . . . Μαι
μακτηριῶ|νος . . . . τὸν γραμμα
τέα καὶ ξυ[μμάχους . . . . ἐτέ
ρας οὗτοι . . . . τ
ῆς ἡμέρας κ|α . . . .
οἱ δρκοτα|ὶ . . . . τὴ
ν αὐτὴν ζημ|ίαν εἶναι. . . . . τ
εῖ Ἡλιαίᾳ . . . . ταῖς
πόλησι κατ[ὰ τὰ πάτρια . . . .
την δ [ι] δὲ . . . .
ἤθληζον ε[. . . . . . . ἐπὶ τῆς τελευτ
αίας ἀ[ρχῆς . . . .
. πόνο|υ|μ ἐν ἱ . . . .
χρηματί[σαι γνώμην δὲ . . . . τὸν
δὲ φόρον (δοῦναι . . . .
ἐᾶμ με|τὰ . . . .
γ]νώ μ|ην δὲ ξυμβάλλεσθαι . . . .
ὁ γρ[αμματεὺς . . . .
οι τε . . . . κω
λακρέτ[αι . . . . ἀντιπ
άλων ἐ(κ παναθηναίων τῶν μεγάλων ἐς παναθή
ναια (τὰ μικρὰ . . . . υ
περὶ ὧν . . . .
ο . . . .

Κ. Σ. Π.

ἀρ. 69.

69 (καὶ 4203.

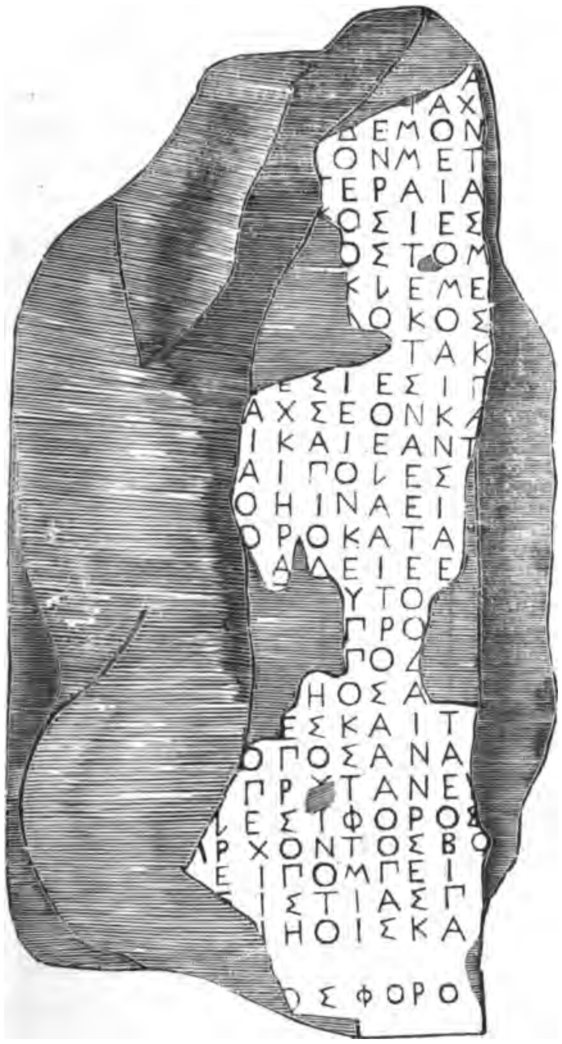
. . . . . . τὸν
δρον . . . .
. . . . . . ἀ)πά
σας . . . ενι ἀξί
ως . χρε[ῖ]σθαι π
. . κατὰ γῆν καὶ κατὰ] θάλατταν πρ
. . . . . τῆ]ς Βο[υ]λῆς τεῖ πρ
. . . τ]ῶν ἄλλων δικαστερίων ἐᾶμ μ
. . . τοῖς δε κέρυξι τοῖς ἰόῦ]σι τ.
. . . καὶ τ']ἄλλα καθάπερ τεῖ Βο[υ]λεῖ τὰς
θυσίας . . . . οἷαν τότε τυγχάνο[υ]σι πρυτα
νείας . . . . . . περὶ ὧν ὅταν περὶ τῶν ταξ
ιαρχῶν . . . ἔδοξε] τεῖ Βο]υ]λεῖ καὶ τῳ Δήμῳ Δ
. . . . ἐγραμμάτευεν) Θο[ύ]διππος εἶπεν ὅπως
. . . ὅς) ἐγρα)μμάτευε ἐπὶ Στρατο
κλέους Ἄρχοντος . . . . . .] πόλεις ἁπάσας πεμπόντων
. . . καὶ ταῖ]σι πόλεσιν ἡ πόλ[ις
. . . . Ἀρχοντος ἐπὶ[τέ[ι]ν[ίκη
. . . ἐπισ) τρέψαι δ . . .
. . . τὰς τρι)ήρ ε[ι]ς σπ·]ου.
. . . . γάμῳ . . .
. . . . α α . . . .

K. Σ. Π.

70 (καὶ 4204.

. . . α . . . . . .
. . . αχ . . . . . τὸν
δὲ . . . . Δέμον . . . . . .
. . τ]ὸν μετ]α . . . .
. . γ]εραιᾶ
. . ξυμμ]αχο[ῦ]σι εἰς (τὸν ἅπαντα χρονον
. . . ος τὸν . . . .
. . . κλημη . . . .
. . . γο)υ)χος μ(η . . . .
. . . ταῦ]τα κα[τὰ τὸν νόμον
. . . ῆσι ἐ[ι]ς ιπ[πέας
. . . τ]άχσεων κα]τα

70

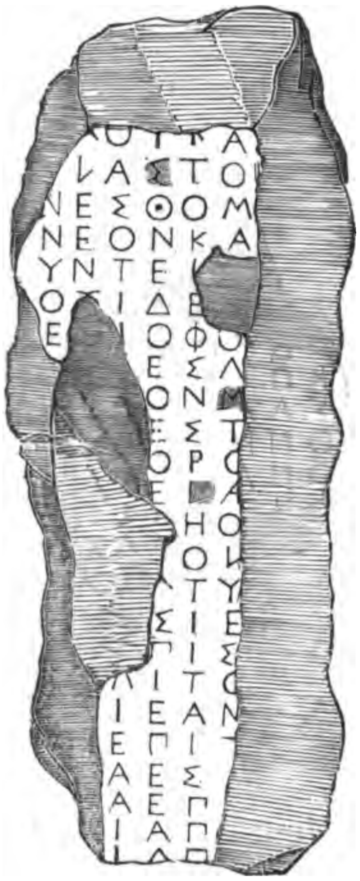

. . . καὶ ἐὰν τα . . . .
. . . κ]αὶ πόλεσι . . . . . .
. . . τ]ο[υ] ἵνα ει . . . . . .
. ώρο[υ] κατὰ [τὰ πάτρια . . . .
. . . αδείη ἢ . . . .
. . . το]ῦτο [π . . . .
. . προ . . . .
. . . ποδ[ῶν . . . .
. . . ὅσαι . . . .
. . . ες καὶ τ[ῶν
. . . ὅπως ἀνα[γράψηι. . . . . .
. . . τοὺς [πρυτάνεις . . . . . .
. . . ταῖς πόλεσι φόρους
. . . Αρχοντος Β[ουλὴ ἐν Βουλευτηρίῳ
. . . τ[εῖ πομπεῖ . . . . .
. . . ιστιας π . . . . . .
. . . οἱ Σχ[αμβωνίδαι . . . .

. . . τό]υ[ς φόρ[ους

Κ. Σ. Π.

71

71 (καὶ 4205.

. . . ιοια
. . . λας το
. . . τοὺς πρυτά[νε]ι[ς θον . . . .
. . . νέων κα[. . . . . . .
. . . σ]υν τει . . . .
. . ο τ[ι δὲ . . . .
. . . ε Ἰοφῶ[ντος
. . . ποι]ῆσα[ι . . . .
. . . τ]ὸν μ]ετα
. . . εςτ . . . . . .
. . . Ἀπολλόδ]ωρο[ν
. . . ἐπα[ινέσαι δὲ καὶ τὴν
. . . ὅ]τι δοκεῖ τῇ Βουλῇ
. . . Ἀπο]λλοδώρου
. . . τύ]χῃ ἀγαθῇ δεδόχθαι
τῷ Δήμῳ . . . τοὺ[ς ἱερ. . .
. . . τοὺς[ἐπισ)τάτας . . .
. . ἀναγράψα(ι τὸ δε)τὸ ψήφισμα

. . . ιεαν . . . .
. . . . . ἐπὶ τ)ὴν . . . . .
. . . . α ες
. . . . . α ἐπι
. . . . ι ἀπ
. . . . Κ Σ. Π.

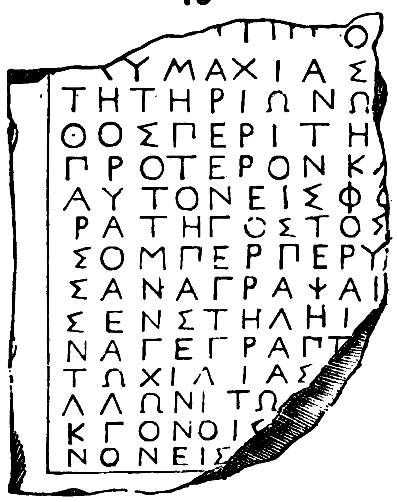
72

72 (καὶ 4206.

. . . . . Ἄρχοντο]ς
. . . . επρ]υτάνευε
. . . , . . ἕκτῳ καὶ . . . . .
. . . . υ οδε ε . . . . .
. . ὅπως(κοινοὶ ὑπάρχωσιν
. . τοὺ(ς ἀγωγέα]ς τοῦ Δήμου
. . τὸν ἡ δὲ (Βουλὴ ἀεὶ Βουλεύουσα
. . . .. να φῆσα
. . . ἕκαστ α
. . τυγχ(άνει
ι ς η ι Κ. Σ. Π.

73

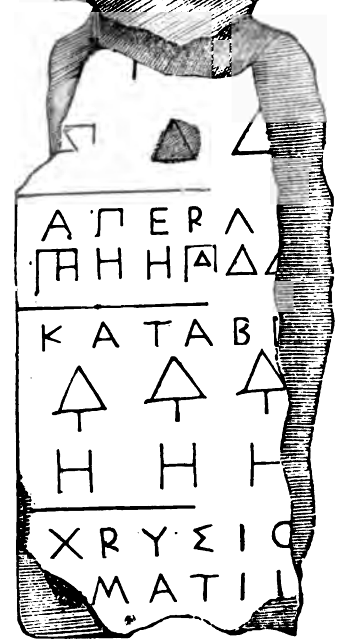
73 (καὶ 4207.

ιι.. ο
να]υμαχίαν

τητηρίων ὡ[ν ἀγα
θὸς (περὶ τὴ[ν Βουλὴν καὶ τὸν Δῆμον καὶ
πρότερον κα[ὶ μετὰ τὸ . . . . . .
αὐτὸν εἰσφορὰς εἰσφέρειν . . . τοὺς στ
ρατηγο]ὺ]ς [ἐπὶ Στράτωνος ἄρχοντος . . . . .
ς ἀναγράψαι)δὲ τόδε τὸ ψήφισμα τὸν γραμματέα τῆς Βουλῆ
ς ἐν στήλῃ)λιθίνῃ καὶ στῆσαι ἐν Ἀκροπόλει
ν ἀγειραπτ . . . . ἐκάσ
τῳ χιλίας)δραχμάς. . . Ἀπο
λλωνιτῶ(ν . . . αὐτοῦ καὶ ἐ
κγόνοις τοῖς (ἐξ αὐτοῦ
νον εἰς) τὸν ἅπαντα χρόνον Κ. Σ. Π.

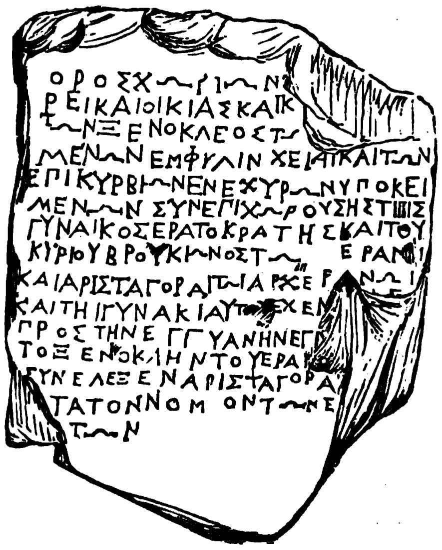

74

75

77

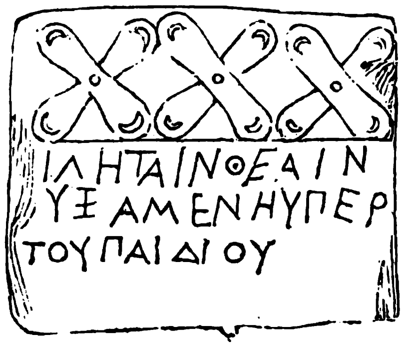
76

80

79

78

82 b

82

81

ἀρ. 76 ὅρος χωρίου καὶ ο[ἰ-
κίας προικὸς ἀπο-
τίμημα Τιμοδίκε[ι
Φιλίππου Ἀναγυρ[ασίου
θυγατρί· ΧΧΧΧ ΓΗ

Ἐπὶ πλακὸς λίθου Ὑμηττείου, ὕψους 0,31, πλάτους 0,24, πάχους 0,05, εὑρεθείσης ἔν τινι ἀγρῷ τοῦ Θριασίου πεδίου παρὰ τὴν ἱερὰν τῆς Ἐλευσῖνος ὁδὸν βορειοανατολικῶς τοῦ κόλπου. Ἐδωρήθη δὲ ὁ λίθος ὑπὸ Ἰω. Λέκκα διὰ τοῦ ἰατροῦ Κ. Π. Δηλιγιάννη εἰς τὸ Μουσεῖον τῆς ἀρχαιολογικῆς ἡμῶν ἑταιρίας, τὸ ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ. Γραμμαί τινες ἐξίτηλοι μεταξὺ τῶν γραμμάτων τῶν σαφῶν φαινόμεναι ἐπὶ τοῦ λίθου τούτου μὲ κάμνουν νὰ πιστεύσω, ὅτι εἶχεν ὁ λίθος ἄλλην πρότερον ἐπιγραφὴν, ὁμοίας ἴσως ἐννοίας. Ἀπέδωκα δὲ ἐν τῷ ξυλογραφήματι, ὅσον ἦτο δυνατόν, καὶ ταῦτα τὰ προτέρων γραμμάτων λείψανα.

Ἀντὶ δὲ σχολίων παραπέμπω περὶ τῶν τοιούτων ὅρων εἰς Ἁρποκρατίωνα ἐν λ. ἀποτίμημα, καὶ εἰς τὴν πολιτικὴν οἰκονομίαν τοῦ Boeckh, τόμ. ά. σελ. 180 τῆς β'. ἐκδ. καὶ εἰς τὸ Σύνταγμα τῶν Ἑλληνικῶν ἐπιγραφῶν τοῦ αὐτοῦ συγγραφέως, τόμ. ά, σελ. 484—5. Ἔγραψε δὲ καὶ ἰδιαιτέραν πραγματείαν περὶ τῶν μνημείων τοῦ εἴδους τούτου ὁ K. Fr. Hermann, τὴν de terminis eorumque religione, Gottingae, 1846, εἰς 4ον. Σημειοῦμεν δὲ ἅπαξ διὰ παντὸς, ὅτι ὅσα ὀνόματα κύρια τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων ἐπιγραφῶν δὲν εὑρίσκομεν ἐν τῷ τοῦ Pape λεξικῷ τῶν κυρίων ὀνομάτων τῆς Ἑλληνικῆς (ἔκδ. β'.), θὰ τὰ ἐκτυπώνωμεν ἀραιοῖς γράμμασι, ὡς ἐδῶ τὸ Τιμοδίκε[ι] φαίνεται.

ἀρ. 77 ὅρος χωρίων . . .
ρει καὶ οἰκίας καὶ κ . . .
τῶν Ξενοκλέους, τω . . .
μένων ἐμ Φυλινχείαι καὶ τῶν
ἐπικυρβίων ἐνεχύρων ὑποκει-
μένων, συνεπιχωρούσης τῆς
γυναικὸς Ἐρατοκράτης καὶ τοῦ
κυρίου Βρουκίωνος τω . . ερανι
καὶ Ἀρισταγόραι τωῖ ἀρχεράνωι
καὶ τηῖ γυναικὶ αὐτοῦ Ἐχε . . . . .
πρὸς τὴν ἐγγύαν, ἣν ἐγ(ράψα?)-
το Ξενοκλῆν τοῦ ἐράνο(υ, ὃν
συνέλεξεν Ἀρισταγόρα(ς
κα)τὰ τὸν νόμον τῶν ἐ(ρα-
νισ)τῶν.

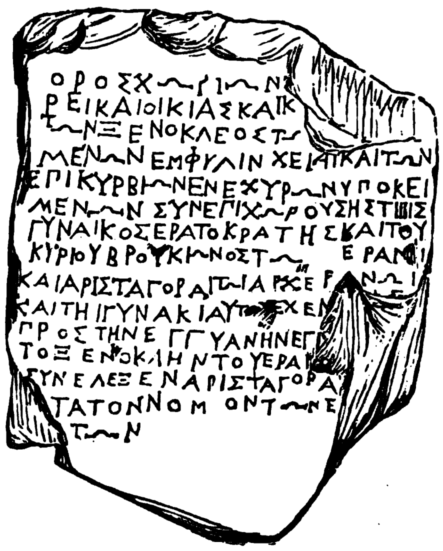
Ἐπὶ πλακὸς λίθου κοινοῦ, ὕψους 0,27, πλάτους 0,23, πάχους 0,05, εὑρεθείσης ἐν Ἀμοργῷ καὶ δωρηθείσης πρὸ ἑνὸς καὶ ἐπέκεινα ἔτους εἰς τὸ Μουσεῖον τῆς Ἑταιρίας ὑπὸ Ν. Βαρβαρήγου, πρώην βουλευτοῦ Θήρας. Ἡ ἐπιγραφὴ ὅτι περιεργοτάτη, πᾶς τις βλέπει· ἴσως δὲ εἶναι καὶ μακροτάτη πασῶν τῶν μέχρι τοῦδε τοῦ τοιούτου εἴδους ἐγνωσμένων. Παρέχει δὲ εἰς ἐμὲ ἱκανὰ τὰ ἄπορα, ὅθεν οὐδ' ἐτόλμησα συμπλήρωσιν πάντων αὐτῆς τῶν χασμάτων. Ἓν τῶν ἀπόρων ἂς εἴπω· πῶς ὁ ἐν στίχῳ 8ῳ Βρουκίων λέγεται κύριος (ἐν νομικῇ σημασίᾳ) τῆς Ἐρατοκράτης, ἥτις δὰ ἔχει ἄνδρα τὸν τοῦ 3ȣ στίχȣ Ξενοκλῆν; Τὸ τοῦ 4ȣ στ. Φυλινχεία πιθανῶς εἶναι τοποθεσίας ὄνομα· τὸ τοῦ 5ȣ στ. ἐπικυρβίων, ἂν καλῶς ἔκαμα γράψας αὐτὸ ἐπίθετον, δὲν εὑρίσκεται ἐν τοῖς λεξικοῖς, ὡς οὐδὲ τὸ τοῦ 9ȣ στ. ἀρχεράνωι, ὅπερ πάντως θὰ εἶναι συνώνυμον τοῦ ἀρχερανιστής, τοῦ μόλις ἐκ γλωσσαρίων παλαιῶν γνωριζομένου· (ἴδε Ἑνρ. Στεφ. θησ. τῆς Ἑλ. γλ. σελ. 2304, 13, τῆς Ἀγγλ. ἐκδ.) καὶ τοῦ ἀρχιερανιστής τοῦ ἐν C. I. Gr. ἀρ. 126.—Ἐν στίχῳ δὲ 8ῳ μετὰ τὸ τω δὲν εἶμαι βέβαιος, ἂν ἓν (τὸ ἰῶτα τῆς δοτικῆς) ἢ δύω γράμματα ἐφθάρησαν ἐπὶ τοῦ λίθου, καὶ ἂν ἐν τῷ τέλει τοῦ στίχου δὲν ἔλειψαν, ἀποκοπέντος ἴσως ἐκεῖ τοῦ λίθου, τινὰ ἔτι γράμματα, τυχὸν τὰ: στῆι. Παραθέτω δ' ἐνταῦθα ἄλλην τινὰ ἐπιγραφὴν, ὁμοίαν κατά τι μὲ τὴν παροῦσαν, εὑρὼν αὐτὴν ἀναφερομένην ὑπὸ Keil ἐν Inscr. Boeot. p. 96, ὡς ἐκδεδομένην ὑπὸ Hoffmann ἐν τῷ συγγράμματι die alten Geogr. u. die alte Geogr. II. p. 36, ἐξ ἀντιγράφου τοῦ Γ. Φίνλαϋ.

«ὅρος χωρίου πε|πραμένου ἐρα|νισταῖς τοῖς | μετὰ Καλλ|ιτέλȣς ΗΗ|ΗΗΔΔ.» Ὁ δὲ νόμος ἐρανιςῶν, ὁ ἐξ Ἀττικοῦ λίθου C. I. Gr. ἀρ. 126 τυπωθεὶς, καὶ κολοβὸς πολὺ εἶναι καὶ κατὰ τὸ διασωζόμενον αὐτοῦ μέρος δὲν φαίνεται κανονίζων τὰ περὶ δανείων ἐκ ταμείων ἐρανιστῶν καὶ τὰ περὶ ἐνεχύρων καὶ ἐγγυῶν, καὶ οὐδὲν λοιπὸν συντελεῖ εἰς κατάληψιν τῆς ἡμετέρας ἐπιγραφῆς, εἶναι δὲ ἐπὶ πᾶσι καὶ πολὺ νεώτερος τοῖς χρόνοις, τοῦ βȣ μ. Χ. αἰῶνος.

ἀρ. 78 ὅρος
μνήμα-
τος Φι-
λοκρά-
τος.

Ἐπὶ στήλης λίθου Πεντελησίου, εὑρεθείσης πέρυσιν ἐνταῦθα ἐν ὁδῷ σταδίου, ἀντικρὺ τῶν βασιλικῶν ἱππο-

77

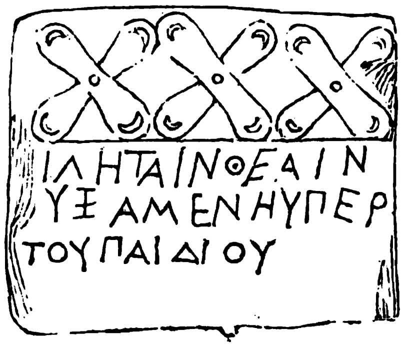
76

80

79

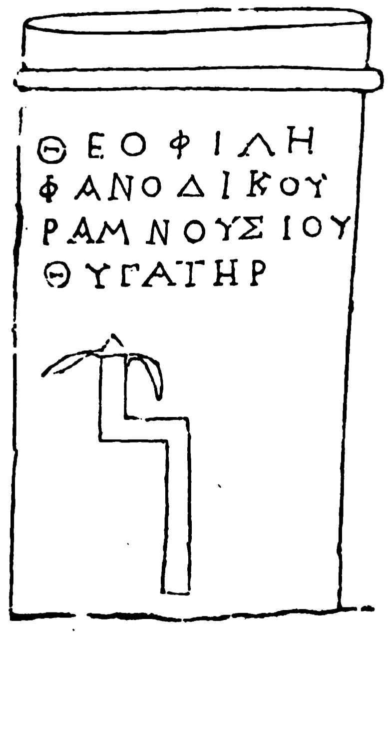
78

82 б

82

81

στασίων κατὰ τὴν ἀνασκαφὴν τῶν θεμελίων τῆς οἰκίας τοῦ Θωμᾶ ἀρχιτέκτονος μετὰ καὶ ἄλλων τριῶν ἐπιτυμβίων κιονίσκων σχήματος τοῦ κοινοτάτου. Πάντες οἱ τέσσαρες λίθοι εἶναι ἱδρυμένοι νῦν ἐν τῇ αὐλῇ τῆς ῥηθείσης οἰκίας. Τοῦ παρόντος λίθου ὕψος, ὅσον ὑπὲρ γῆς φαίνεται, ἐμέτρησα 0,19, πλάτος 0,15, πάχος 0,14. Ἄξιον παρατηρήσεως εἶναι, ὅτι ἐν ἐκείνῃ τῇ θέσει εὑρέθησαν τῷ 1858, ὅτε ἐχαμήλωναν οἱ ὁδοποιοὶ τὸ ἔδαφος, οὐκ ὀλίγοι ὅροι, οἵτινες ἐξεδόθησαν ὑπὸ Κ. Σ. Π. ἐν τῇ Ἀρχ. ἐφημερίδι ὑπ' ἀρ. 3269, 3270 καὶ 3317—3324, καὶ λέγουσιν οἱ μὲν πέντε ἁπλῶς· ὅρος, οἱ τρεῖς· ὅρος κ, εἷς· ὅρος σήματος, ὁ δέκατος δὲ, ὁ περιεργότατος, λέγει· κοινὸς ὅρος ἐτέθη, καὶ ἔπειτα ἔχει τὸν ἄρχοντα ἐφ' οὗ ἐτέθη ὁ ὅρος καὶ τοὺς μάρτυρας, ἐπὶ παρουσίᾳ τῶν ὁποίων ἐγένετο τοῦτο· τὸ μέρος δὲ τῆς γῆς τὸ ὁριζόμενον δὲν ἀναγινώσκεται πλέον ὁλοκλήρως. Οὐ μακρὰν δ' ἐκεῖθεν ἐν τοῖς θεμελίοις τῆς τοῦ Π. Γιαννοπούλου οἰκίας (τῆς ἐν τῇ γωνίᾳ τῶν ὁδῶν σταδίου καὶ Μουσῶν) εὑρέθη καὶ ὁ λίθος ἐκεῖνος ὁ λέγων· ὅρος Μουσῶν κήπου, ὃν ποτε ἐγὼ ἐξέδωκα ἐν τῷ αφ καὶ μόνῳ φυλλαδίῳ ἐπιγραφῶν Ἑλληνικῶν, τῶν δαπάνῃ τῆς Ἀρχαιολογ. ἑταιρίας ἐκδοθεισῶν τῷ 1860. Αὐτόθι εὑρέθησαν τότε καὶ οὐκ ὀλίγα ἡμίεργα γλυπτικῆς τέχνης τεμάχια, (ὧν ἔχει ἓν τὸ τῆς ἑταιρίας Μουσεῖον, σύμπλεγμα Ἀφροδίτης καὶ Ἐρώτων·) καὶ πιθανότης εἶναι, ὅτι καὶ ταῦτα καὶ οἱ ὅροι ἐλαξεύθησαν τὸ πάλαι ἐκεῖ που ἔν τινι λιθοξόου ἐργαστηρίῳ, καὶ κατέμειναν αὐτόθι, καὶ νῦν ἀνευρίσκονται, τοῦτο μᾶλλον, παρὰ ὅτι ἐξ ἄλλων τόπων ἐκεῖσε συνεσωρεύθησαν οἱ πολλοὶ ὅροι δι' ἄγνωστόν τινα ἡμῖν λόγον, ἢ καὶ ὅτι ὁριστικῶς ἐκεῖ ἱδρύθησαν ὡς ἐν θέσει, εἰς ἣν ὅθεν συνέπιπτον πολλαί τινες ὁδοὶ ἢ κῶμαι. Πάντως ὅμως τολμηρὰ πρέπει νὰ φανῇ ἡ τοῦ κυρίου Κ. Σ. Π. συμπλήρωσις, ἣν ἔκαμεν ἐν τῇ Ἀρχαιολ. ἐφημερίδι, προσθεὶς παντοῦ μετὰ τὸ κ τὰ ολυττοῦ, ἵνα ἀπαρτισθῇ ὄνομα δήμου, καὶ ὅλην δὲ προσθεὶς φράσιν εἰς τὸν περιεργότατον ἐκεῖνον δέκατον ὅρον, μετὰ τὰ ἐπὶ τοῦ λίθου· ἀπὸ τῆς ὁρίας τῆς ὁδοῦ, τήν δε τῆς εἰς Κολυττὸν μέχρι τῆς..—Σημειωτέον δὲ, ὅτι μόνον περὶ ἑνὸς λίθου ἐδηλώθη ἐν τῇ ἀρχαιολ. ἐφημερίδι, ὅτι εἶναι ἀποτεθραυσμένος μετὰ τὸ κ. Καὶ ἐγὼ δὲ, ἀναζητήσας τοὺς ὅρους τούτους, εὗρον αὐτῶν τοὺς ἑπτὰ ἱδρυμένους ἐντὸς τοῦ πρὸ τῆς Ἁδριανείου στοᾶς περιφράγματος, καὶ εἶδον ὅτι ἐκ τῶν τριῶν τῶν ἐχόντων τὸ κ μετὰ τὸ ὅρος, μόνον ὁ εἷς ἀληθῶς εἶναι βεβλαμμένος μετὰ τὸ κ ὀλίγον, ἀλλὰ προφανέστατον εἶναι, συγκρίσεως γινομένης τοῦ σχήματος τούτου πρὸς τὸ τῶν ἄλλων δύω, τῶν σωοτάτων, ὅτι οὐδὲν ἀπ' αὐτοῦ γράμμα ἐξέλιπεν, ὡς οὐδ' ἀπὸ τῶν ἄλλων. Δὲν θέλω δὲ ν' ἀποφανθῶ ἐγὼ περὶ τῆς σημασίας τοῦ Κ.

ἀρ. 79 Φίλη ταῖν θεαῖν
ε)ὐξαμένη ὑπὲρ
τοῦ παιδίου.

Ἐπὶ πλακὸς λίθου φαιοῦ, ἴσως Ὑμηττείου, ὕψος ἐχοντος 0,22, πλάτος 0,29, πάχος 0,05, ἐν Ἀθήναις εὑρεθέντος, κατὰ τὸν λόγον τοῦ πωλήσαντος αὐτὸν τῇ Ἑταιρίᾳ. Τὸ κάτω μέρος τοῦ λίθου φαίνεται κάπως ὅτι ἀπετμήθη ἢ ἀπεθραύσθη ἐκεῖ ἔνθα ἤρχιζεν ἔτι ἴσως ἀνάγλυφόν τι ἐπὶ ἐπιφανείας βαθύτερον ἐσκαμμένης· δύσκολον ὅμως νομίζω τοῦτο νὰ βεβαιωθῇ. Ὁπωσδήποτε, τὸ περιεργότατον τοῦ λίθου τώρα εἶναι τὰ ἄνωθεν τῆς ἐπιγραφῆς, ἐν ἐπιφανείᾳ ὀλίγον βαθυτέρᾳ τῆς τῶν γραμμάτων, ἀναγεγλυμμένα ἓξ εἰς τρία ζεύγη χιαστῶς ἡνωμένα σωμάτια, τὰ ὁποῖα ἐγὼ δυσκολεύομαι πολὺ νὰ ἐκλάβω ὡς ἀρχιτεκτονικὰ κοσμήματα ἢ ἄνθη, ἀλλὰ κλίνω νὰ τὰ θεωρήσω ὡς ἄλλο τι ἐμφαίνοντα, ἴσως πλακούντια ἢ πέμματα ἰδιόσχημα, διότι ὁμοιάζουσι τῷ ὄντι τὰ ἐν τοῖς σημερινοῖς ζαχαροπλαστείοις πωλούμενα μπισκῶττα. Εἶναι δὲ οὕτως εἰπεῖν χαρφωμένα ἐν τῷ μέσῳ, καὶ εἰς τὰ ἄκρα των μὲ ἡμισέληνα κεκοσμημένα. Ἡ λάξευσις τοῦ ὅλου ἱκανῶς ἀμελὴς, ὡς ἀναθήματος βέβαια πτωχῆς τινος γυναικός.

ἀρ. 80 ἀγαθῆι) τύχηι,
. . . . . Διωνύσωι τε
. . . . . βωμόν.

Ἐπὶ τετραγώνου κολοβοῦ βωμοῦ, λίθου Πεντελησίου, ὕψους 0,33, πλάτους 0,21, πάχους 0,17. Σώζεται τὸ ἓν τέταρτον περίπου τοῦ ὅλου μνημείου καὶ ἄνωθεν ὁρᾶται ἐξοχῆς στρογγυλῆς καὶ ὑποκοίλου μέρος, βέβαια ἡ ἐσχάρα. Εὑρέθη ἐν Ἀθήναις, κατὰ τὸ βορειοδυτικὸν μέρος τῆς πόλεως, καὶ ἐδωρήθη τῇ Ἑταιρίᾳ ὑπὸ Ἀθ. Γ. Δουρούτη. Τοῦ βου στίχου τὸ τε ἂν εἶναι σύνδεσμος (ὅτε ἤθελεν εἶναι ἔμμετρος ἡ ἐπιγραφή·) ἢ ἀρκτικὴ συλλαβὴ κανενὸς ἐπιθέτου τοῦ Διονύσου, οἷον τοῦ μνημονευομένου τελείου, ἐγὼ ἐπεχω.

ἀρ. 71 Μνησὼ
Κριτοδήμου
Θορικίου
θυγάτηρ,
5. Ἀσκληπιάδου
Βερενικίδου
γυνή.

Τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην φέρει κιονίσκος νεκρικὸς λίθου Πεντελησίου, προπέρυσιν, ὡς ἐῤῥέθη μοι, ἀνασκαφεὶς ἐν τῇ αὐλῇ τῆς ἐνταῦθα ἐν ὁδῷ Αἰόλου Ἐθνικῆς τραπέζης, ἔνθα καὶ διατηρεῖται νῦν. Ὕψος ἔχει 1.13, περίμετρον πρὸς τῇ στεφάνῃ 1,24. Ἐπειδὴ μ' ἐφάνη λίαν περιέργως ἐξειργασμένον τὸ σκεῦος τὸ ὑπὸ τὰ γράμματα, ἀπεικόνισα αὐτὸ πιστῶς διὰ ξυλογραφίας καὶ πρὸς παραβολὴν προσέθηκα ἐν τῷ πίνακι ὑπ' ἀρ. 7 καὶ ἕτερον ὅμοιον κιονίσκον εὑρεθέντα πρὸ δύω ἐτῶν κατὰ τὸ Γεράνι τῶν Ἀθηνῶν, (καὶ διατηρούμενον νῦν ἔμπροσθεν τῆς Ἁδριανείου στοᾶς πρὸ τῆς θύρας τοῦ ξυλίνου κιγκλιδώματος,) ὡς ἔχοντα τὸ αὐτὸ σκεῦος ἀναγεγλυμμένον, μόνον ἁπλούστερον. Ὁ κύριος Κ. Σ. Πιττάκης, ἐκδίδων ἐν ἔτει 1860 ἐν τῇ ἀρχαιολ. Ἐφημερίδ. (φυλλαδ. 52, ἀρ. 3655) τοῦ κιονίσκου ἐκείνου μόνα τὰ γράμματα, ἐσημείωσε περὶ τοῦ σκεύους, ὅτι τὸ θεωρεῖ ἠλακάτην, πιθανὰ λέγων ἐμοί· διότι τί ἄλλο βέβαια δύναται νὰ εἶναι τοιοῦτο ὂν καὶ ἐν ἐπιτυμβίῳ λίθῳ γυναικὸς ὁρώμενον; Ἐπεθύμουν ὅμως νὰ ἐβεβαιοῦτο πλειότερον ὅ,τι ἐκεῖ ὁ ἐκδότης ἐν ὑποσημειώσει προσεπιφέρει· «ὁ τύπος οὗτος εἶναι ἀπαράλλακτος σχεδὸν μετὰ τῆς πρὸ τῆς Ἑλληνικῆς ἐπαναστάσεως ἐν χρήσει ἠλακάτης.» Ἐγὼ ἐξ ἐμῆς παρατηρήσεως οὔτε νὰ βεβαιώσω τοῦτο οὔτε νὰ ἀναιρέσω δύναμαι. Αἱ δὲ πληροφορίαι ὅσαι μ' ἐδόθησαν ἐδῶ παρὰ γυναικῶν τινῶν καὶ ἀνδρῶν εἶναι μὲν κατά τι ἀνεπαρκεῖς, ἀλλὰ μᾶλλον πείθουσαί τινα, ὅτι τοιοῦτο σχῆμα ἠλακάτης οἷον τὸ τῶν δύω κιονίσκων, δὲν γνωρίζεται τώρα παρ' ἡμῖν. Ἐν τῇ πατρίδι μου Ἀδριανουπόλει τὸ σχῆμα τῆς πρὸ 35 ἐτῶν εἰθισμένης ῥόκας (ἠλακάτης), ὡς καλῶς ἐνθυμοῦμαι, εἶναι ὅλως διάφορον τοῦ ἐν τῷ κιονίσκῳ· τὸ ἀποδίδω ἐν τῷ πίνακι ὑπ' ἀρ. 82 β. Ὅλως διάφορα αὐτοῦ εἶναι καὶ τὰ τρία ἄλλα σχήματα ῥόκας, περὶ ὧν ἔλαβα ἐνταῦθα τὰς πληροφορίας. Τούτων τὸ ἁπλούστατον, ξύλον ὀρθὸν, ἔχον ἄνω τὰ ἔρια ἢ τὸ λίνον ἢ τὸ βαμβάκιον περιδεδεμένον, ἤθελεν εἶναι ἀνάξιον λόγου, ἂν δὲν ἦτο πάντη ὅμοιον κατὰ τὴν ἁπλότητα μὲ τὰ ἐπὶ ἀρχαίων ἀγγείων, οἷον παρὰ Panofka, Bilder antiken Lebens, Berlin. 1845, Taf. xix, 2. Τὸ δὲ δεύτερον εἶδος, ξύλον ὂν δίχαλον ἄνω, οὐδεμίαν ἔχει ὄντως καὶ αὐτὸ ὁμοιότητα πρὸς τὸ τῶν νεκρικῶν μας κιονίσκων, ὅπερ φαίνεται ἔχον καὶ πλείονας σκόλλυς (σκουλία) ἢ τολύπας (τουλούπας), διὰ νὰ κατάγωνται πλείονα νήματα ὑπὸ τῆς νηθούσης ἢ τῶν νηθουσῶν γυναικῶν· τὸ τρίτον τέλος εἶδος, κάλαμος ὢν ἄνω ἐσχισμένος καὶ διωγκωμένος εἰς ἀπαρτισμὸν οἱονεὶ κοίλου μήλου ἢ πορτοκαλλίου, καὶ ἐν χρήσει τώρα, ὡς ἐβεβαιώθην, ἔν τε τῷ βασιλείῳ τῆς Ἑλλάδος καὶ τῇ Ἑπτανήσῳ, ὁμοιάζει ἐντελῶς τὸ σχῆμα τὸ ἀπεικονισμένον ἐν τῷ τοῦ A. Rich Dictionnaire des antiquités romaines et grecques, Paris, 1859, ἐν ἄρθρῳ Colus, ἔνθα ὅμως λέγεται, ὅτι ἐλήφθη ἐκεῖνο ἀπὸ ἀρχαίου Αἰγυπτιακοῦ πρωτοτύπου.—Ἐπὶ τέλους ἂς εἴπω, ὅτι ἡ φίλεργος Μνησώ, ἡ παρασχοῦσα ἡμῖν ἀφορμὴν λόγων ὄχι τόσον βεβαίων ὅσον ἐπεθυμοῦμεν, ὑπῆρξε λίαν πιθανῶς μήτηρ ἄλλης τινὸς Μνησοῦς, ἧς ὁ νεκρικὸς κιονίσκος, ἐκδοθεὶς πρὸ ἐτῶν ὑπὸ Κ. Σ. Π. ἐν τῇ Ἀρχ. Ἐφημ. ὑπ' ἀρ. 1636, εὑρίσκεται νῦν παρὰ τὸ Θησεῖον ἱδρυμένος (καταντικρὺ τῆς βορειοανατολικῆς τοῦ ναοῦ γωνίας) καὶ φέρει τάδε· Μνησὼ Ἀσκληπιάδου Βερενικίδου θυγάτηρ, καὶ οὐδὲν ἄλλο. Εἶναι δὲ καὶ τὰ γράμματα τῶν δύω κιονίσκων σχεδὸν πανόμοια.

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 31 Μαρτίου 1862.

Στέφανος Α. Κουμανούδης

Τὰς ἑξῆς τρεῖς ἐπιγραφὰς ἀνεῦρον φίλοι λόγιοι διασκεδάσεως χάριν περιελθόντες μέρη τινὰ τῆς Ἀττικῆς, ἐν οἷς ἦν καὶ ὁ κύριος Ἰωάννης Παππαδάκης, ὃς καὶ ἀπεικόνισεν αὐτὰς τῇ συνήθει αὐτῷ μαθηματικῇ ἀκριβείᾳ χάριν τῆς ἀρχαιολογικῆς ἐφημερίδος, ὑπὲρ ἧς ἀφιλοκερδῶς θυσιάζει τὰς ὥρας τῆς ἀναπαύσεως του.

ἀρ. 82.

Τιμόθεο[ς
Τιμοστράτου
Ἁγνούσιος

εὕρηται ἐπὶ στήλης κειμένης ὡς κατώφλιον νῦν ἐν τῇ θύρᾳ τοῦ περιβόλου τῆς ἐκκλησίας τοῦ Προδρόμου ἐν τῷ χωρίῳ τοῦ Μαρκοπούλου καὶ πιθανῶς αὐτοῦ που πλησίον εὑρέθη, καὶ ὁ ἐν τῇ ἐπιγραφῇ μνημονευόμενος δῆμος Ἁγνοῦς δὲν ἀπεῖχε πολὺ τῆς θέσεως τοῦ Μαρκοπούλου. τὸ μῆκος τῆς μαρμαρίνης ταύτης πλακὸς 0,96 τὸ δὲ πλάτος ἄνω μὲν πρὸς τὰ γράμματα 0,40, κάτω δὲ 0,49 καὶ τὸ πάχος αὐτῆς 0,10. τὸ ἄνω δὲ ἄκρον αὐτῆς καλύπτει ἡ παραστὰς τῆς θύρας, ὥστε ὁ ἀρχιτεκτονικὸς αὐτῆς κόσμος μένει ἄδηλος.

ἀρ. 83.

Νικο]κλείδ[ης
Νικο]φάνου
Ἀναγ]υράσιος
Τιμό]στρατος

εὑρέθη ἐν τῷ χωρίῳ τῆς Ἀττικῆς τῷ καλουμένῳ Βάρη θηλυκῶς, ὅπου θέτεται καὶ ὁ δῆμος Ἀναγυροῦς. τὸ σωζόμενον ὕψος τοῦ λευκοῦ λίθου=0,21, τὸ πλάτος

0,18, τὸ δὲ πάχος ἄδηλον, διότι κεῖται ἐν τῷ λιθοστρώματι ἀλωνίου. τῶν συμπληρωθέντων ὀνομάτων μόνον τὸ δημοτικὸν παρέχω ὡς βέβαιον.

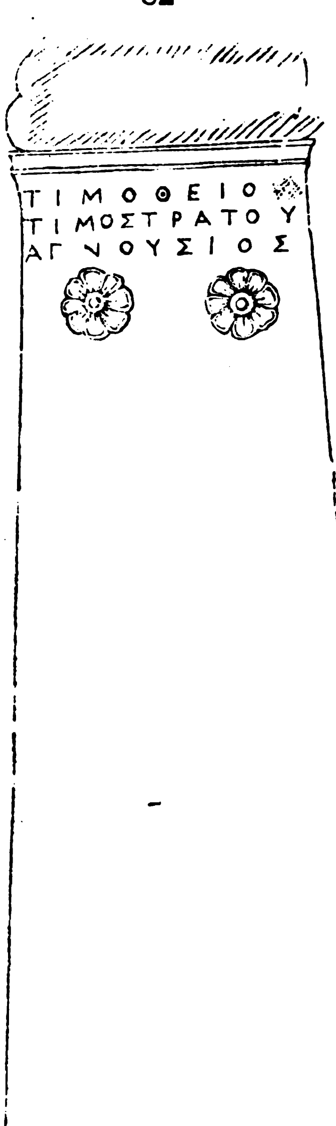
ἀρ. 84.

'Ηρακλειδῶν

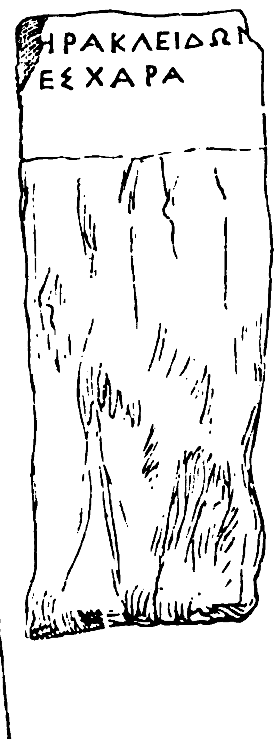
'Εσχάρα.

εὑρέθη ἐν Πόρτο-'Ράφτη. ὅπου τάσσεται ὁ δῆμος Πρασιαί. τὸ ὕψος τῆς στήλης ὅλης=0,49, τὸ δὲ πλάτος 0,21 καὶ τὸ πάχος 0,07 κεῖται δὲ νῦν ἐντὸς τοῦ ἀχυρῶνος τοῦ ἑτέρου τῶν ἐκεῖ καπηλείων. ὑπὲρ τὰ ⅔ τοῦ ὅλου αὐτῆς ἦν ὡρισμένον νὰ ἐμπηχθῇ ἐν τῇ γῇ ὅπως ἀσφαλῶς μένῃ ὡς ὅρος τῆς ἐσχάρας 'Ηρακλειδῶν. ἀλλὰ τίνες ἦσαν οἱ 'Ηρακλεῖδαι οὗτοι οἱ ἔχοναὐτοῦ τὴν ἐσχάραν των διὰ τὰς κοινὰς τοῦ γένους θυσίας; γένος τι τῶν 'Αττικῶν, ἢ ἀποδασμός τις τῶν ἀρχαίων 'Ηρακλειδῶν τῶν εὑρόντων ἄσυλον ἐν τῇ 'Αττικῇ κατὰ τὰ θρυλούμενα ὑπὸ τῶν 'Αττικῶν ποιητῶν καὶ ῥητόρων;

82

84

83

'Αθ. Σ. 'Ρουσόπουλος

Β΄ 'Ανόρυξις τάφων ἀρχαίων εἰς τὰ πέριξ τῶν 'Αθηνῶν δαπάνῃ τῆς ἀρχαιολογικῆς ἑταιρίας.

Πρὸς δυσμὰς τῆς 'Ακροπόλεως τῶν 'Αθηνῶν, οὐ μακρὰν αὐτῆς ὑψοῦνται διάφοροι λόφοι, οἵτινες ἀπὸ μεσημβρίας πρὸς βορρᾶν ἐκτεινόμενοι διαχωρίζουσι τὴν μέχρι τῆς θαλάσσης προχωροῦσαν πεδιάδα ἀπὸ τῆς ἀκροπόλεως καὶ τῆς πόλεως τοῦ Κέκροπος καὶ Θησέως. Οἱ λόφοι οὗτοι ταπεινότεροι τῆς ἀκροπόλεως, διαφέρουσιν οὐσιωδῶς μεταξύ των ὡς πρὸς τὸ ὕψος αὐτῶν, καὶ ἡ κορυφὴ τοῦ μουσείου λόφου, ἐφ' ἧς τὰ λείψανα τοῦ μνημείου τοῦ Φιλοπάππου, ὑπερέχει ἁπάντων— Τὸ μέρος τοῦτο πλείστης ὅσης προσοχῆς καὶ μελέτης χρῄζει, διότι τὸ ἐπὶ τῶν λόφων τούτων ἄπειρον πλῆθος τῶν εἰς τὸν βράχον ἐσκαμμένων ἰχνῶν ἀρχαίων οἰκημάτων (1) καὶ ἱερῶν μᾶς δεικνύει, ὅτι τὸ πάλαι τὸ μέρος τοῦτο πυκνῶς κατῳκεῖτο καὶ ὅτι οἱ ἀρχαῖοι 'Αθηναῖοι ὀρθῶς σκεπτόμενοι, καὶ βεβαίως τὸ κλίμα τῆς 'Αττικῆς ἐπιμελέστερον σπουδάσαντες τῶν τὴν χώραν ταύτην νῦν κατοικούντων, προετίμων τοὺς λόφȣς τούτȣς εἰς κατοικίαν, πάσης ἄλλης θέσεως.—Καὶ οἱ λόφοι μὲν οὗτοι διαφοροτρόπως μέχρι τῆς ἐποχῆς ἡμῶν ἐκλήθησαν, καθ' ὅτι ἐνῷ μέχρι τοῦδε διάφοροι ἐνταῦθα τὸν 'Αγχεσμὸν ἢ καὶ ἄλλους ὑπὸ τῶν ἀρχαίων συγγραφέων ἀναφερομένους λόφους ἐνταῦθα ἐζήτουν, μόλις πρὸ ὀλίγων ἐτῶν ὁ μὲν τῶν Νυμφῶν, ὁ δὲ τῆς Πνυκὸς καὶ ὁ ἕτερος τοῦ Μουσείου ἐκλήθη, καὶ ὀρθῶς ὡς φαίνεται, ἂν καί τινες οὐδόλως ἐνταῦθα τὴν ἀρχαίαν Πνύκα παραδέχονται, πλεῖστα ὑπὲρ τῆς γνώμης αὐτῶν ταύτης συνηγοροῦντα ἐπιφέροντες—Τὸ πρῶτον καὶ κύριον ὅμως, ὅπερ ὡς εἰκὸς τὰ μάλιστα τὴν περιέργειαν ἡμῶν διεγείρει, ὅτε διατρέχομεν τοὺς λόφους τούτους, εἶναι, ὡς ἄνω ἤδη ἐῤῥέθη, τὸ ἄπειρον πλῆθος τῶν ἐνταῦθα ἐπὶ τῶν βράχων εὑρισκομένων ἴχνων, ὧν τὰ μὲν τετραγώνως ἐντὸς τοῦ βράχου ἐσκαμμένα, τὰ δὲ εἰς ἀρχαῖα δοχεῖα (λάκκους) ὕδατος ἢ καὶ εἰς ἀποθήκας τῶν διαφόρων πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαίων εἰδῶν χρησιμεύσαντα (2), ἄλλα δὲ καθαρῶς ἡμῖν τὴν χρῆσιν τῶν ὑδραγωγείων ἐμφαίνουσι· πολλάκις δὲ καὶ κλίμακας ἐπὶ τοῦ βράχου λελαξευμένας εὑρίσκομεν.—"Αν δὲ θελήσωμεν τὴν ἀρχαίαν χρῆσιν τῶν διαφόρων τούτων θέσεων νὰ ἀναζητήσωμεν μετὰ μεγίστης πιθανότητος θέλομεν ἐξηγήσει αὐτὰ ὡς ἴχνη οἰκημάτων, ἐπι τοῦ βράχου τῶν λόφων τούτων ἀνυψωμένων, ἐντὸς τῶν ὁποίων καὶ αἱ κλίμακες καὶ οἱ ὑπόγειοι λάκκοι εἰς ἰδιωτικὴν χρῆσιν εὑρισκόμενοι. — 'Εκ τῶν ἴχνων τούτων σαφῶς ἀποδείκνυται ὅτι ἅπασα ἡ ἐπιφάνεια τῶν τριῶν τούτων λόφων, ἐντὸς τῶν μακρῶν τειχῶν, ἅτινα ὡς γνωρίζομεν τὴν τῶν 'Αθηνῶν πόλιν μετὰ τοῦ Πειραιῶς καὶ Φαλήρου συνέδεον, πυκνῶς ὑπὸ κατοικιῶν κεκαλυμμένη ἦτο, ὅτι τὸ πάλαι πρὸ πάντων τὸ μέρος τοῦτο ὑπὸ τῶν κατοίκων τῆς τοῦ Κέκροπος πόλεως εἰς κατοικίαν αὐτῶν ἐπροτιμᾶτο. Τὸ μόνον ὅμως, ὅπερ φαίνεται ἀντιβαῖνον εἰς τὴν γνώμην ἡμῶν ταύτην, εἶναι, ὅτι ἐνῷ ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς πλευρᾶς τῶν λόφων τούτων οὐδὲν ἴχνος ἀρχαίων τάφων εὑρίσκομεν, αἱ πρὸς δυσμὰς καὶ βορρᾶν πλευραὶ αὐτῶν γέμουσι τοιούτων ἀρχαίων λελαξευμένων τάφων, οἵτινες περιστοιχίζοντες τὰς ἀρχαίας εἰς Πειραιᾶ ἀγούσας ὁδοὺς ἐκτεί-

τοπογραφικῶν καὶ ἐν γένει ἀρχαιολογικῶν μέχρι τοῦδε σκοτεινῶν ζητημήτων.

Ὡς ἄνω ἤδη ἐῤῥέθη ὑπὲρ τοὺς ἑκατὸν ἀνεσκάφησαν τάφοι, ὧν οἱ πλεῖστοι ἦσαν ἐκ τῶν εἰς τὸν βράχον λελαξευμένων καὶ διὰ μιᾶς, δύω ἢ καὶ τριῶν μαρμαρίνων πλακῶν κεκατυμμένων.

Σχεδὸν ἅπαντες οἱ τάφοι οὗτοι ἔχουσι μάκρος δύω μέτρων, βάθος ἑνὸς καὶ μῆκος 0,60 ἑκατομέτρων· πλησίον τῶν τάφων τούτων εὑρέθησαν πολλάκις καὶ στρογγύλα κοιλώματα ἐντὸς τοῦ βράχου, συνήθως 0,40 διαμέτρου καὶ τοῦ αὐτοῦ βάθους, ἅτινα ἀρχικῶς κεκαλυμμένα διὰ τετραγώνων μαρμαρίνων πλακῶν ἐμπεριεῖχον ὀστᾶ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ κεκαυμένου πτώματος (5).

Οἱ τάφοι εὑρέθησαν ἀμφοτέρωθεν τῶν δύω ἀρχαίων ὁδῶν τῶν διὰ τῆς θέσεως ταύτης ἐξ Ἀθηνῶν εἰς Πειραιᾶ ἀγουσῶν συνήθως ὑπὲρ τοὺς ἓξ πλησίον ἀλλήλων, ἐστραμμένοι πρὸς τὴν ἀρχαίαν ὁδὸν (13) καὶ μέχρι τῶν κορυφῶν τῶν τὰς ἀρχαίας ταύτας ὁδοὺς περιστοιχούντων λόφων ἐντὸς τοῦ κλιμακοειδῶς ἐσκαμμένου βράχου αὐτῶν. Ἐπὶ τῆς δυτικῆς πλευρᾶς τοῦ Μουσείου λόφου εὑρέθη πρὸς τούτοις εἰς θέσιν ὅπου ἐκλείπει ὁ βράχος, ἐντὸς τοῦ χώματος ἄπειρον πλῆθος πηλίνων τάφων ἐκ χαμηλῶν ἀρχαιοτέρων καὶ στρογγύλων πηλίνων πλακῶν τῆς ῥωμαϊκῆς ἐποχῆς, ὀλίγαι δὲ καὶ τετράγωνοι πήλινοι λάρνακες μικρῶν παιδίων (8), καὶ εἰς τὸ ἐσωτερικὸν μέρος μικρᾶς τοιαύτης χαμηλῆς πηλίνης πλακὸς εὑρέθη ἀνάγλυφος παράστασις φαλλοῦ (6). Ἐντὸς τοῦ χώματος τοῦ ἐπὶ τῶν διαφόρων τάφων εὑρέθησαν καὶ διάφοροι νεκρικαὶ στρογγῦλαι στῆλαι ἐκ τῶν κοινῶν, αἵτινες οὐχὶ εἰς τὴν ἀρχικὴν αὐτῶν θέσιν ἀλλὰ τῇδε κἀκεῖσε ἐῤῥιμέναι ἦσαν, ὥστε δὲν ἠδυνήθημεν ἐξ αὐτῶν οὐδὲν θετικὸν περὶ τῶν ἐντὸς τῶν τάφων τεθαμμένων νὰ ἐξάξωμεν. Ἐκ τοῦ σχήματος τῶν γραμμάτων τῶν διαφόρων ἐπ' αὐτῶν νεκρικῶν ἐπιγραφῶν δηλοῦται ἡμῖν, ὅτι αἱ πλεῖσται εἶναι ῥωμαϊκῆς ἐποχῆς, ὥστε καὶ ἐκ τούτου μᾶλλον βεβαιούμεθα εἰς τὴν γνώμην ἡμῶν, ἣν ἄνω ἤδη ἀνεφέραμεν, ὅτι δηλαδὴ ἡ πρώην πυκνῶς κατοικουμένη βορειο-δυτικὴ πλευρὰ τῶν λόφων τούτων ἐχρησίμευε κατὰ μεταγενεστέραν ἐποχὴν εἰς ταφήν, ὡς ἐκτὸς τοῦ περιβόλου τῆς πόλεως.

Αἱ ἀκόλουθοι εἶνε αἱ ἐπὶ τῶν στρογγύλων στηλῶν εὑρεθεῖσαι διάφοροι νεκρικαὶ ἐπιγραφαὶ (7).

1 «Ἀπολλώνιος [Ἀπολλωνίου] Ἀγκυρανός» ἐπὶ στρογγύλης νεκρικῆς στήλης, ἧς τὸ ὕψος εἶνε 0,80 ἡ ἄνω διάμετρος 0.35 ἡ δὲ κάτω 0,30· ἐκ τοῦ σχήματος τῶν γραμμάτων ἐξάγεται ὅτι εἶνε μεταγενεστέρας ἐποχῆς.

2 «Σώπατρος [Κάλλωνος] Φαληρεύς» ἐπὶ στρογγύλης στήλης, 0.98 ὕψους 0,25 ἄνω διαμέτρου, εὑρεθείσης πλησίον τῆς ἀνωτέρω· ἀρχαιοτέρας ἐποχῆς.

3 «Ζώϊλος [Στράτωνος] Ἐπεικίδης» ἐπὶ στρογγύλης νεκρικῆς στήλης 0,90 ὕψους, 0,26 ἄνω διαμέτρου· ὡς ἡ ἄνω ἀρχαιοτέρας ἐποχῆς.

4 «Εὐγένεια [Νικάνορος] Ἰσμηνίου [Μαραθωνίου] γυνή» ἐπὶ στρογγύλης νεκρικῆς στήλης, ἧς τὸ κάτω τεθραυσμένον, ὕψους 0,81, ἄνω διαμέτρου 0,61—εὑρέθη παρὰ τὴν τοῦ Ζωΐλου καὶ εἶνε μεταγενεστέρας ἐποχῆς.

5 «Νικίας [Νικίου] Γ·ρτύνιος» ἐπὶ στρογγύλης νεκρικῆς στήλης 0,90 ὕψους, 0,32 ἄνω διαμέτρου, μεταγενεστέρας ἐποχῆς.

6 «Χαρίτων [Ἀνδρονίκου] Ἀντιοχεύς» ἐπὶ στρογγύλης νεκρικῆς στήλης, εὑρεθείσης ἐῤῥιμμένης ἐντὸς τάφου 0,49 ὕψους, 0,12 ἄνω διαμέτρου, μεταγενεστέρας ἐποχῆς.

7 «Χαῖρε» τὸ κάτω μέρος νεκρικῆς στρογγύλης στήλης.

8 «Ἀμφίπολις [Ἀπολλοδώρου] Ἀντιόχισσα» ἐπὶ στρογγ. νεκρικῆς στήλης 0.90 ὕψους 0,30 ἄνω διαμέτρου· καὶ αὕτη μεταγενεστέρας ἐποχῆς.

9 «Διονυσία [Τέχνωνος] Ἀντιόχισσα» ἐπὶ στρογγ. νεκρικῆς στήλης 0.60 ὕψους 0,17 ἄνω διαμέτρου· πρὸς τὰ κάτω στενωτέρας, καὶ αὕτη μεταγενεστέρας ἐποχῆς.

10 «Ναῒς Νικοκλείδ(ου) [Ἡρακλεῶτις] Ἀπολλωνίου [Τερμεσσέ(ως)] γυνή» ἐπὶ στρογγ. νεκρικῆς στήλης 0,80 ὕψους, 0,25 ἄνω διαμέτρου ἀρχαιοτέρας ἐποχῆς.

11 Εὐπορία [χαῖρε]» στρογγύλη νεκρικὴ στήλη 0,65 ὕψους, 0,19 ἄνω διαμέτρου, ἀρχαιοτέρας ἐποχῆς.

12 «Ἀριστοκλέα [Δωσιθέου] Ἀντιόχισσα» ἐπὶ στρογγ. νεκρ. στήλης 0.65 ὕψους, 0,21 διαμέτρου, μεταγενεστέρας ἐποχῆς.

13 «Εἰρήνη [Σπαρτόκου] Αἰνία» στρογγύλη νεκρικὴ στήλη, ἧς τὸ κάτω τεθραυσμένον. Ἄνω διάμετρος 0,15, ἀρχαιοτέρας ἐποχῆς.

14 «Βιότη [Νουμηνίου] Μιλησία» τεμάχιον στρογγύλης στήλης, ἄνω διαμέτρου 0,19 ἀρχαιοτέρας ἐποχῆς.

Καὶ ταῦτα μὲν εἶνε τὰ ἐκτὸς τῶν τάφων εὑρεθέντα. Ἂς στρέψωμεν δὲ νῦν τὴν προσοχὴν ἡμῶν ἐπὶ τῶν ἐντὸς τῶν τάφων εὑρεθέντων.

Καὶ τοὺς μὲν νεκροὺς συνήθως πρὸς τὴν ἀρχαίαν ὁδὸν ἐστραμμένους θέλομεν εὕρει, ὥστε ἡ κεφαλὴ αὐτῶν εἰς τὴν τῆς ἀρχαίας ὁδοῦ ἀντίθετον πλευρὰν τοῦ τάφου συνήθως ὑπάρχει· πολλάκις ὅμως ἐντὸς τοῦ αὐτοῦ τάφου πλειοτέρων πτωμάτων ὀστᾶ ἦσαν, ὅπερ πιθανῶς ἐξηγεῖται, ἐκ τῆς καὶ ἐξ ἄλλων παραδειγμάτων γνωστῆς ἡμῖν συνηθείας τῶν ἀρχαίων, ἐντὸς τοῦ αὐτοῦ τάφου εἰς διαφόρους ἐποχὰς διάφορα μέλη τῆς αὐτῆς οἰκογενείας νὰ θάπτωσι, διότι ἐκ τῶν ἀρχαίων συγγραφέων καὶ διαφόρων ἐπιγραφῶν τὸ τῶν ἀρχαίων προγόνων ἡμῶν πρὸς τοὺς νεκρούς των σέβας γνωρίζοντες, διστάζομεν νὰ πεισθῶμεν, ὅτι εἰς μεταγενεστέραν ἐποχὴν, ἠνεῴχθησαν οἱ τάφοι οὗτοι, καὶ ἐντὸς αὐτῶν ἐτάφησαν ἄλλα σώματα.

Καὶ ὁμολογητέον μὲν, ὅτι ὀλίγα μόνον ἀντικείμενα συγκριτικῶς πρὸς τὰ εἰς τάφους διαφόρων ἄλλων μερῶν τῆς Ἑλλάδος εὑρισκόμενα, εἰς τοὺς ἐνταῦθα ἀνωρυχθέντας τάφους εὑρέθησαν (14). καὶ ἐν γένει τὰ αὐτὰ σχεδὸν ἀντικείμενα ἐντὸς ἁπάντων σχεδὸν τῶν τάφων τούτων, ὑάλινα δηλαδὴ ἀγγεῖα, τῶν ἐν εἴδει φιαλῶν, στενὸν λαιμὸν ἔχοντα καὶ πρὸς τὰ κάτω πλατυνόμενα, συνήθη, ὧν πολλάκις καὶ ἓξ ἐντὸς τοῦ αὐτοῦ τάφου εὑρέθησαν· δυστυχῶς ὅμως ὡς ἐκ τοῦ εὐθραύστου τῆς ὕλης αὐτῶν ὀλίγιστα μόνον ἦτο δυνατὸν νὰ ἐξαχθῶσι σῶα· τὰ ὑάλινα ταῦτα ἀγγεῖα συνήθως εὑρέθησαν παρὰ τὴν κεφαλὴν τοῦ νεκροῦ, σπανίως δὲ καὶ πλησίον τῶν

τεριχῇ οἰκονομίᾳ τῆς ἐφημερίδος ταύτης οὐδόλως συμφέρον νομίζομεν, αἱ συνήθεις νεκρικαὶ ἐπιγραφαὶ νὰ ἐκδίδωνται πανομοιοτύπως· διότι ἡ τοιαύτη πολυτέλεια ἐλαχίστην μόνον παρέχει ὠφέλειαν τῇ ἐπιστήμῃ, ἐνῷ καὶ ἡ δαπάνη καὶ ὁ τόπος κάλλιον δύναται εἰς ἔκδοσιν περιέργων ἐπιγραφῶν καὶ ἄλλων μνημείων τῆς ἀρχαιότητος νὰ χρησιμεύσῃ.

8 Εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν πλησίον τῶν πηλίνων τάφων εὑρέθησαν ἐντὸς τοῦ χώματος διάφοροι πήλινοι ἀμφορεῖς τεθραυσμένοι, ἐντὸς τῶν ὁποίων συνήθως ὀστᾶ, ἢ καὶ μικρὰ ἀγγεῖα.

9 Ἐπὶ εἰκόνων ἀγγείων πολλάκις εὑρίσκομεν νεκροὺς ἐστεμμένην τὴν κεφαλὴν ἔχοντας· οὕτω λ. χ. ἐπὶ ἀγγείου τοῦ Βερολίνου Gerhard Dmll. u Forsch 1861. tf. CLVI. Ἐνῷ ἐπὶ λαμπροῦ ἀγγείου εὑρίσκομεν παριστανόμενον τὸν νεκρὸν Ἀρχέμορον στεφανούμενον ὑπὸ τῆς τροφοῦ (Overbeck Gal. her. Bildw tf IV, 8).

10 Εἰς τὰ πέριξ τῶν Ἀθηνῶν συνήθως εὑρίσκομεν ἐντὸς τῶν τάφων στλεγγίδας σιδηρᾶς, ἐνῷ αἱ ἐντὸς τῶν τῆς Κορίνθου τάφων εὑρηθεῖσαι συνήθως χαλκαὶ εἶναι, ὅθεν καὶ καλλιτέρας διατηρήσεως.

11 Ὡς ἐπληροφορήθημεν εὑρέθησαν ὅμως καὶ εἰς Κόρινθον καὶ Ἀττικὴν κάτοπτρα ἐγκεχαραγμένας ἔχοντα παραστάσεις· εἶναι ὅμως σπανιώτατα.

12 Περὶ τῶν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἐν χρήσει ξυλίνων θηκῶν, ὅρα καὶ Σουΐδαν II σελ. 194. καὶ πολλάκις τεμάχια τοιούτων ἐντὸς τάφων εὑρέθησαν, οὕτω παρὰ Γροπίου εἰς τὰς ἀρχὰς τῆς ἐνεστώσης ἑκατονταετηρίδος ἐντὸς τάφων τῆς Ἀττικῆς (ὅρα Ῥόσσιος. Arch Aufs I σελ. 23)· ὥσπερ καὶ κατὰ τὰ τέλη τοῦ 1860 εἰς τάφους παρὰ τὴν Ἁγίαν Τριάδα.

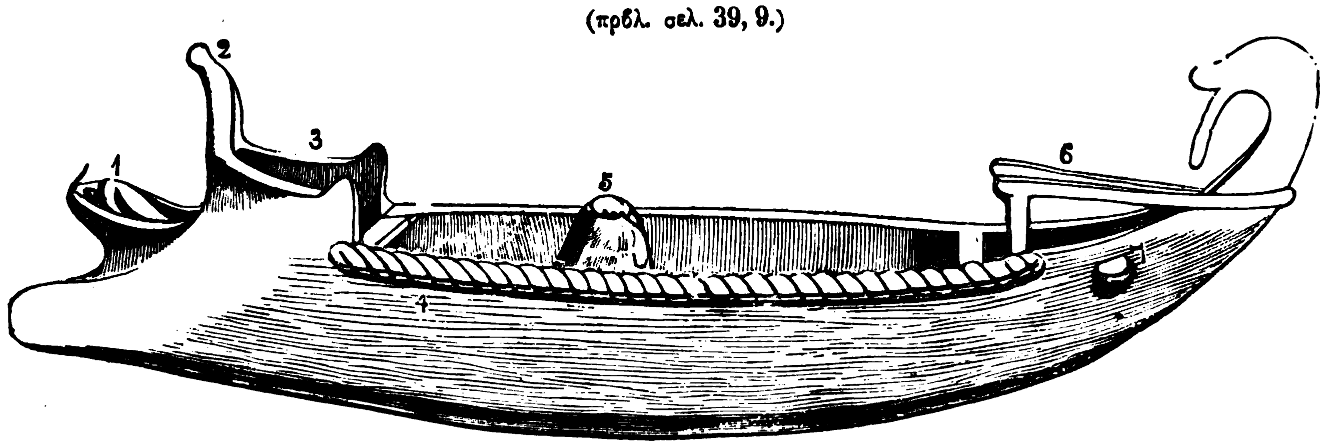
13 Ὥστε αἱ ἀνασκαφαὶ αὗται καὶ αἱ τὸ παρελθὸν ἔτος εἰς Πειραιᾶ γενόμεναι ἀπέδειξαν τὸ ἐσφαλμένον τοῦ ὑπὸ Πλουτάρχου εἰς βίον Σολ. § 10 ἀναφερομένου «θάπτουσι δὲ Μεγαρεῖς πρὸς ἕω τοὺς νεκροὺς στρέφοντες, Ἀθηναῖοι δὲ πρὸς ἑσπέραν».

14 Καὶ Ῥόσσιος (Arch Aufs I, 24)· ἀναφέρει, ὅτι ἐντὸς τῶν τάφων τῶν πέριξ τῶν Ἀθηνῶν συγκριτικῶς ὀλίγα μόνον ἀγγεῖα εὑρέθησαν.

Περβάνογλου.

Γ' *Τὸ ἐν τῷ Ἐρεχθείῳ εὑρεθὲν πλοῖον.*

(πρβλ. σελ. 39, 9.)

Τῇ 27 Φεβρουαρίου, ἐν ταῖς ἐν τῷ Ἐρεχθείῳ ἀρχαιολογικαῖς ἀνασκαφαῖς τοῦ καθηγητοῦ Κ. Βαίττιχερ, κατὰ τὴν 10 ὥραν π. μ. ἀνεκαλύφθη πλοῖον χάλκινον, τοῦ εἴδους τῶν λιβυρνίδων, κομψότατον καὶ σῶον, ὅσον ἔνεστι. Τὸ μῆκος αὐτοῦ, μετρούμενον ἀπὸ τοῦ ἄκρου τοῦ κορύμβου, μέχρι τῆς πρύμνης εἶναι 30 ἑκατοστὰ τοῦ γαλλικοῦ μέτρου, τὸ δὲ πλάτος αὐτοῦ μετρούμενον κατὰ τὸ πλατύτερον μέρος, παρὰ τὸν ἱστὸν εἶναι 5 ἥμισυ ἑκατοστὰ τοῦ γαλλικοῦ μέτρου. Τὸ ὕψος αὐτοῦ ἀπὸ τὴν στείρην τῆς τρόπιδος μέχρι τοῦ τράφηκος καὶ τῶν οἰσύνων ῥιπέων εἶναι 5 ἑκατοστὰ τοῦ γαλλικοῦ μέτρου. Τὸ δὲ βάθος τοῦ κύτους ἢ γάστρας 4 ἑκατοστά. Τὸ ἀνάθημα τοῦτο εὑρέθη ἐναποτεθειμένον ἐπιμελῶς ἐπὶ ὀπῆς τινος, τοῦ ἐκ πλίνθων πωρίνων τοίχου, ὃς διαιρεῖ τὸ Πανδρόσειον ἐκ τοῦ Κεκρωπείου. Ἴσως εἰς τὸ μέρος τοῦτο ἦν τὸ πάλαι τὸ ὑπόγειον ἐκεῖνο τὸ παρὰ τὸ κενοτάφιον τοῦ Κέκροπος καὶ Ἐριχθονίου, περὶ οὗ ποιεῖται μνείαν ὁ Ἀριστοφάνης ἐν τοῖς ἀκολούθοις στίχοις

αἱδρυσόμεθα οὖν αὐτίκα μάλα, ἀλλὰ περίμενε
τὸν πλοῦτον, οὗ περ ἦν ἱδρυμένος
τὸν ὀπισθόδομον ἀεὶ φυλάττων τῆς θεοῦ.

Ὁ Σχολιαστὴς αὐτοῦ ἐξηγῶν τοὺς στίχους τούτους, λέγει ὀπίσω τοῦ νεὼ διπλοῦς τοῖχος ἦν τῆς καλουμένης πολιάδος Ἀθηνᾶς, ἔχων θύραν ὅπου ἦν θησαυροφυλακεῖον· διπλοῦν δὲ τοῖχον ἐννοεῖ ἐνταῦθα ὁ σχολιαστὴς τοὺς δύο τοίχους Α' τὸν διαιροῦντα τὸν ναὸν τῆς Πολιάδος ἀπὸ τὸ Πανδροσεῖον, καὶ Β τὴν διὰ κιόνων διαίρεσιν τοῦ Πανδροσείου ἀπὸ τὸ Κεκρόπειον, ἡ δὲ διαίρεσις, αὕτη καὶ νῦν καταφανής ἐστι. Παράβαλ. περὶ τούτου τὴν ἐπιγραφὴν ὑπ' ἀριθ. 1642 τῆς ἀρχαιολογικῆς ἐφημερίδος, καὶ τὰς εἰς αὐτὴν σημειώσεις. Τὸ ὑπόγειον τοῦτο οἱ χριστιανοί, ὅτε τὸ Ἐρέχθειον εἰς ναὸν τῆς Παναγίας μετεποίησαν, χώσαντες ἐπελάθοντο ἐκεῖ τὸ ἀνάθημα τοῦτο, ἢ καὶ ἐπίτηδες ἀφῆκαν ἐνταῦθα, οὐχὶ ἐν ἐπαφῇ χωμάτων, ἀλλὰ κεκαλυμμένον λατύπῃ ὅπως διατηρηθῇ κάλλιον τοῦτο διὰ τοὺς ἀπογόνους αὐτῶν ὡς καὶ διετηρήθη (1).

---

(1) Σημειοῦμαι ἐνταῦθα, ὅτι ὅσα χάλκινα λείψανα, οἱ

δέχεται μόνον ἐνταῦθα πέριξ τῶν θρόνων νὰ κατασκευάσθῃ οὕτω, κατωτέρω ὅμως ὁριζόντιον. ἐν τούτοις χωρησάσης τῆς ἀνασκαφῆς πρὸς τὰ κάτω εὑρέθησαν ἱστάμεναι καθέτως πλάκες μαρμάριναι ὡς ἑνὸς μέτρου ὕψος ἔχουσαι καὶ ἀνάλογον πλάτος, συνεχόμεναι ἀλλήλαις καὶ οἷον φραγμὸν ἀποτελοῦσαι μεταξὺ τοῦ κυρίως θεάτρου καὶ τῆς ὀρχήστρας. τὸ ἄκομψον ὅμως καὶ ἀνώμαλον καὶ ἁπλῶς εἰπεῖν τὸ ἄτεχνον τῆς συναρμογῆς, ξέσεως καὶ θέσεως τῶν πλακῶν τούτων ἱκανὸν φαίνεταί μοι τεκμήριον ὅτι ὑστερώτερα ἐστήθησαν, εἴτε ἐπὶ τῶν ῥωμαϊκῶν χρόνων ἵνα χρησιμεύωσιν ὡς ἕρκος τῶν ἐν τῇ ὀρχήστρᾳ μονομαχιῶν τυχόν, ὡς ὁ κύριος Στράκκος εἴκασεν, εἴτε καὶ ἐπὶ τῶν τουρκικῶν μᾶλλον χρόνων, ὡς ἐγὼ εἰκάζω (τεκμαίρομαι δὲ ἐκ τῶν συνυπαρχόντων αὐταῖς βαρβαρικῶν τοίχων), ἵνα μεταποιηθῇ ἡ λιθόστρωτος ὀρχήστρα ἄνευ μεγάλης δαπάνης εἰς δεξαμενὴν ὕδατος. ἀλλὰ τὸ ἀληθὲς θὰ φανῇ ἀφοῦ καὶ τοῦτο τὸ μέρος ἀνασκαφῇ. νῦν δὲ ἡ ἀνασκαφὴ ἐτράπη πρὸς δεξιὰν ἢ πρὸς τὸ δυτικὸν τοῦ θεάτρου κατὰ τὴν βούλησιν τοῦ διευθύνοντος τὴν ἀνασκαφὴν ἀρχιτέκτονος κυρίου Στράκκου καὶ τὴν ἐπιθυμίαν τῶν λογίων νὰ ἴδωσι τοὺς ὑποφαινομένους θρόνους καὶ τὰς ἐπ' αὐτῶν ἐπιγραφάς. οὕτω δὲ ἀνεκαλύφθησαν. πρὸς τοῦτο τὸ μέρος δύο μὲν ὁλόκληραι σειραὶ ἑδωλίων καὶ ἡ ἀρχὴ τῆς τρίτης, ὥστε ἔχομεν ἤδη φανερὰς τὰς ἀρχὰς τεσσάρων κ ε ρ κ ί δ ω ν τοῦ κ ο ί λ ο υ καὶ μεταξὺ αὐτῶν κλίμακας τρεῖς. τῶν κλιμάκων δὲ τούτων (ὧν τὸ μὲν πλάτος = 0,725 τὸ δὲ βάθος τῶν βαθμίδων 0,80 καὶ τὸ ὕψος 0,22) ἡ πρώτη εὑρεθεῖσα, ἡ δι' ἧς ἐχώρησε πρὸς τὴν ὀρχήστραν ἡ ἀνασκαφή, ἀνεκαλύφθη καὶ πρὸς τὰ ἄνω σχεδὸν ὅλη. εὑρέθησαν δὲ συνεχῆ παρ' αὐτὴν πρὸς δεξιὰν ἑδώλια δεκαὲξ ἀπὸ τῆς ὀρχήστρας πρὸς τὰ ἄνω ἀριθμηθέντα. αὐτοῦ δὲ εὑρέθη χέρσος γῆ πλέον καὶ διεκόπη ἡ παραιτέρω πρὸς τὰ ἄνω ἀνασκαφή· ὥστε δὲν δυνάμεθα ἀκόμα νὰ εἰκάσωμεν ἂν μέχρι τοῦ πρώτου διαζώματος ἐφθάσαμεν ἢ μέχρι σημείου τινὸς τῆς καταστροφῆς τοῦ θεάτρου. κάτω δὲ ἐν τῷ ἀνασκαφέντι μέρει τῆς προεδρίας εὑρέθησαν θρόνοι μαρμάρινοι εἴκοσι καὶ εἷς, οἱ πάντες μετ' ἐπιγραφῶν δηλουσῶν τοὺς ἐπ' αὐτῶν καθημένους καὶ θεωμένους, ἀλλ' οὐχὶ τοὺς ἐπὶ τῶν χρόνων τῆς ἀκμῆς τοῦ ἑλληνικοῦ δράματος οἱ πλεῖστοι, ἀλλὰ τοὺς ἐπὶ Αὐγούστου καίσαρος καὶ Ἀδριανοῦ, εἰ καὶ οἱ θρόνοι αὐτοί, οἱ πλεῖστοι, φαίνονται ἐκ τῶν καλῶν χρόνων ὄντες, ὡς ἐκ τῆς ἐπιμελοῦς αὐτῶν ἐξεργασίας, καὶ τυχὸν ἀπὸ Λυκούργου τοῦ ῥήτορος ὃς διεκόσμησε καὶ ἀπετελείωσε τὸ θέατρον τοῦτο καθ' ἃ ἐκτενέστερον ἄλλοτε θὰ γράψωμεν. τέσσαρα δὲ εἴδη θρόνων ἐφάνησαν μέχρι τοῦδε, ὧν τὰς εἰκόνας θὰ δώσωμεν ἐν τούτῳ τῷ τεύχει ἢ ἐν τῷ ἑπομένῳ.

προχείρους οὖν ἔχοντες τοὺς θρόνους οἱ τότε Ἀθηναῖοι εἴτε δι' ἔνδειαν εἴτε διὰ κολακείαν ἀπέξεσαν τὰ ὀνόματα τῶν προγόνων των καὶ ἀνεκόλαψαν ἄλλα, καὶ δὴ καὶ ἱερέων ἀποθεωθέντων Ῥωμαίων αὐτοκρατόρων (ἀρ. 98, 99). τῆς τοιαύτης δὲ ἀνοσίου πράξεως σημεῖα, ἄλλου μὲν σαφέστερα ἄλλου δὲ ἀμυδρότερα, εὕρηκα ἐπὶ δέκα καὶ ἑπτὰ θρόνων (ἀρ. 86, 87, 89, 90, 91, 92, 93, 94, 95, 96, 97, 98, 99, 101, 102, 103, 105.) τῶν λοιπῶν δὲ τεσσάρων (ἀρ. 85, 88, 100, καὶ 104), τῶν φερόντων γνησίας τὰς ἐπιγραφάς των, ὁ ὑπ' ἀρ. 104 καὶ μικρότερος τῶν λοιπῶν ἵνα καὶ ἀμελέστερον ἐξεσμένος καὶ μόνος ἄνευ ἀνακλίσεως φαίνεται ὅτι ἐποιήθη. πολλοὶ δὲ τῶν θρόνων μετετέθησαν ἐκ τῆς ἀρχικῆς των θέσεως τότε, ὅτε περ καὶ αἱ ἐπιγραφαὶ αὐτῶν μετεβλήθησαν· οἱ πλεῖστοι ὅμως ἀφέθησαν ἀμετακίνητοι, καὶ μάλιστα οἱ κατὰ τὴν πρώτην σειρὰν τῆς προεδρίας εὐθὺς μετὰ τὴν ὀρχήστραν συντεθειμένοι ἀνὰ πέντε καθ' ἕκαστον ἑδώλιον ἢ μᾶλλον πρὸ ἑκάστης κερκίδος, ἤτοι οἱ ὑπ' ἀρ. 85—89, καὶ 90-94 καὶ 95—96. μετατεθειμένοι δὲ φαίνονται ἐκ τῆς κατὰ τὸ πλάγιον αὐτῶν ἀνωμάλου κατὰ τὴν ἁρμογὴν διεξέσεως οἱ ὑπ' ἀρ. 97, 100, καὶ 102. οἱ δὲ ὑπ' ἀρ. 104 καὶ 105 φαίνονται ἐξ ἀρχῆς πεποιημένοι αὐθύπαρκτοι. οἱ ἀμετατόπιστοι κεῖνται κατὰ συστήματα ἀνὰ πέντε συνάλληλοι, ὡς εἶπα, μονὸς ἐν τῷ μέσῳ καὶ δύο διπλοῖ ἔνθεν καὶ ἔνθεν. οὕτως ἐν ἀρ. 85 κεῖται ἐν τῷ μέσῳ ὁ πολυτελὴς ἀνακλίσει καὶ ἀναγλύφοις ἐκ τῆς διονυσιακῆς μυθολογίας τοῦ ἱερέως τοῦ Διονύσου θρόνος, οὗ θὰ παράσχωμεν ἀκολούθως τὴν εἰκόνα, ἔνθεν δὲ καὶ ἔνθεν δύο μονόλιθοι διπλοῖ, ἀκριβῶς ὅμως κεχωρισμένοι ἀλλήλων, ἀρχιτεκτονικῶς ἐξεταζόμενοι, πρὸς δεξιὰν μὲν ὁ τοῦ πυθοχρήστου ἐξηγητοῦ καὶ ὁ τοῦ ἱερέως τοῦ Ὀλυμπίου Διός, πρὸς ἀριστερὰν δὲ ὁ τοῦ ἱερέως τοῦ Διὸς Πολιέως καὶ ὁ τοῦ θυηχόου θρόνος. φαίνεται δέ μοι ὅτι ἡ θέσις αὕτη τοῦ θρόνου τοῦ ἱερέως τοῦ Διονύσου, δι' ὃν οἱ διονυσιακοὶ ἀγῶνες ἐγίνοντο, ἦν ἡ τιμιωτάτη καὶ ἀρίστη ἐν τῇ προεδρίᾳ καὶ αὐτόχρημα προεδρία, περὶ ἣν ὡς περὶ κέντρον ἦσαν τεταγμέναι αἱ λοιπαὶ τίμιαι ἕδραι. ὡς τοιαύτη δὲ ἡ τοῦ ἱερέως τοῦ Διονύσου ἦν δήπου περὶ τὸ μέσον τῶν λοιπῶν τῆς προεδρίας καὶ ἀπέναντι τῆς θυμέλης, ἡ δὲ ὄπισθεν αὐτοῦ κερκὶς φαίνεται ὅτι ἵνα ἡ μέση τοῦ θεάτρου. κατὰ ταῦτα δὲ ἡ πρώτη ζ ώ ν η τοῦ κυρίως θεάτρου καλουμένη φαίνεται ὅτι εἰς πέντε κερκίδας διῃρέθη. ἐγὼ γοῦν ἐκ τῆς τοιαύτης ἰδέας ὁρμώμενος κατέταξα ἐν-

ἱερέως
Ἀρτέμιδος
Κολαινίδος.

σημείωσις. οἱ λοιποὶ τῆς παρούσης πεντάδος θρόνοι ἄδηλον ἂν σώζονται· διότι αὐτόσε δὲν ἐπροχώρησεν ἀκόμα ἡ ἀνασκαφή.

ἀρ. 97

ΙΕΡΟΜΝΗΜΟΝΟϹ — ἱερομνήμονος]

ἀρ. 98

ΙΕΡΕΩΣ
ΚΑΙΑΡΧΙΕΡΕΩΣ
ΣΕΒΑΣΤΟΥΚΑΙΣΑΡΟΣ

ἱερέως
καὶ ἀρχιερέως
Σεβαστοῦ Καίσαρος.

ἀρ. 99

ΙΕΡΕΩΣ
ΑΔΡΙΑΝΟΥ

ἱερέως
Ἀδριανοῦ
Ἐλευθεραίως.

ЄΛЄΥΘЄΡΑΙωϹ

σημείωσαι τὴν παραλήγουσαν τοῦ Ἐλευθεραίως διὰ τοῦ αι ἐνταῦθα· καὶ ὅλη δὲ ἡ λέξις αὕτη ὑστερώτερα φαίνεται ὅτι ἐνεχαράχθη ἢ αἱ λοιπαὶ δύο τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης.

ἀρ. 100

ΙΕΡΕΩΣ
ΑΠΟΛΛΩΝΟΣΠΥΘΙΟΥ

ἱερέως
Ἀπόλλωνος Πυθίο.

ἀρ. 101

ΔΑΔΟΥΧΟΥ — δαδούχου.

ἀρ. 102

ΚΗΡΥΚΟΣ — κήρυκος.

ἀρ. 103

ΣΤΡΑΤΗΓΟΥ — στρατηγοῦ.

σημ. ἄνω περὶ τὸ μέσον τῆς ἀνακλίσεως κεῖται ἐγγεγραμμένη μικροτέροις γράμμασιν ἐκ χρόνων ὑστερωτέρων ἴσως καὶ ἄλλη ἐπιγραφή: ΚΥΡΙΑ ΙΒ ἤτοι κύρια (ἑδώλια? δώδεκα?). τὸ πρὸ τοῦ Β γράμμα ἶνε ἀσαφὲς ἐπὶ τοῦ λίθου καὶ μᾶλλον τῷ ἰῶτα ὅμοιον ἢ τῷ ἄλφα.

ἀρ. 104

ΙΕΡΕΩΣ
ΟΛΥΜΠΙΑΣ
ΝΙΚΗΣ

ἱερέως
Ὀλυμπίας
νίκης

σημ. ὁ ἱερεὺς οὗτος ἦν, ὡς φαίνεται, ὡρισμένος εἰς ὑποδοχὴν τῶν ὀλυμπιονικῶν.

ἀρ. 105

ΗΠΟΛΙΣ ΩΚΩ
ΜΑΡΚΩΟΥΛΠΙΩ
ΕΥΒΙΟΤΩΤΩΛΑΜ
ΠΡΟΤΑΤΩΥΠΑΤΙ
ΚΩΚΑΙΕΠΩΝΥΜΩ
ΑΡΧΟΝΤΙΤΩΕΥΕΡ
ΓΕΤΗΑΥΤΩΚΑΙΤΟΙϹ
ΥΕΙΟΙϹΑΥΤΟΥΤΕΙϹΑΜΕ
ΝΩΚΑΙΜΑΞΙΜΩ

ἡ πόλις
Μάρκῳ Οὐλπίῳ
Εὐβιότῳ τῷ λαμ-
προτάτῳ ὑπατι-
κῷ καὶ ἐπωνύμῳ
ἄρχοντι τῷ εὐερ-
γέτῃ αὐτῷ καὶ τοῖς
ὑ[ε]ιοῖς αὐτοῦ Τεισαμε-
νῷ καὶ Μαξίμῳ.

σημ. τῆς παρούσης ἐπιγραφῆς αἱ δοτικαὶ ἀφέθησαν ἄνευ ὑπογεγραμμένου ἰῶτα, ἐν ἀρχῇ δὲ τοῦ 8 στίχου παρενεβλήθη Ε μετὰ τὸ Υ. περὶ τοῦ Οὐλπίου πρβλ. Corp. inscr. Graec. ἀρ. 378 καὶ Φιλίστορ. τόμ. Α', σελ. 199.

αὗται εἰσὶν αἱ ἐπὶ θρόνων εὑρεθεῖσαι ἐπιγραφαὶ μέχρι τῆς σήμερον, σπουδαῖαι ἱκανῶς, ὡς πᾶς τις ὁμολογήσει, ἐνθυμηθεὶς ὅτι καὶ νέα τινα παρέχουσι καὶ ἀμφίβολα βεβαιοῦσι καὶ τὸ κυριώτατον, δεικνύουσιν ἡμῖν ὁποῖοί τινες μετεῖχον τῆς προεδρίας ἐν τῷ θεάτρῳ, τοὐλάχιστον κατὰ τοὺς ῥωμαϊκοὺς χρόνους.

Εὑρέθησαν δὲ καὶ ἐπὶ κυβικῶν βάθρων ἐπιγραφαὶ δύο εἰς Ἀδριανὸν ἀναφερόμεναι, ἡ μὲν πλησίον τ

ASHMOLEAN MUSEUM OXFORD

θρόνου τοῦ στρατηγοῦ ἐν τῇ θέσει της διατηρηθεῖσα ἐπὶ τοῦ ἑδωλίου, πρὸς ὃ διακοπεῖσα ὄπισθεν ἡρμόσθη, δίγλωσσος, περιέργως πάνυ κεκαλλιγραφημένη καὶ παρέχουσα τοὺς τίτλους τοῦ Ἀδριανοῦ πρὶν γένη αὐτοκράτωρ· (ἐπὶ δὲ τῆς ἄνω ἐπιφανείας τοῦ βάθρου φαίνονται καλῶς τὰ ἴχνη τοῦ ἀδριάντος τοῦ Ἀδριανοῦ)· ἡ δ' ἑτέρα, ἑλληνικοῖς μόνον γράμμασιν δηλοῦσα ὅτι ἐτίμησαν δι' ἀδριάντος τὸν Ἀδρανὸν, αὐτοκράτορα ἤδη ὄντα, ἐπὶ ὁμοίου μαρμαρίνου βάθρου, κειμένου κατὰ τὴν αὐτὴν θέσιν εἰς τὴν ἀκόλουθον κερκίδα πρὸς δεξιὰν, ἤτοι εἰς τὸ μέσον τοῦ γ' ἑδωλίου. τὸ πλάτος τούτου 0,735, ἄνω δὲ 0,82-83 τὸ δὲ ὕψος 0,55. πλησίον δὲ τοῦ πρώτου βάθρου καὶ ὄπισθεν τοῦ θάκου τοῦ ἱερέως τῆς Ὀλυμπίας νίκης (ἀρ. 104) εὑρέθη ἐν τῇ ἀρχικῇ του θέσει μεγαλήτερον βάθρον ἄνευ ἐπιγραφῆς, ἐκτεινόμενον μέχρι τοῦ πρὸς δεξιὰν τέρματος τοῦ ἐφ' οὗ κεῖται ἡρμοσμένον ἑδωλίου. ἡ πλευρὰ αὐτοῦ = 1,33, ἡ δὲ τῆς ἐπάνω ἐπιφανείας, ὅπου καὶ ἴχνη ἀδριάντος ἢ συμπλέγματος φαίνονται, 1,45 γαλλ. μ.

πλὴν τῶν εἰρημένων ἀνωτέρω ἐπιγραφῶν εὑρέθησαν καὶ διάφορα μικρὰ τμήματα ἐπιγραφῶν νεκρικῶν καὶ ἄλλων ὀλίγου λόγου ἄξια φαινόμενα, δημοσιευθησόμενα ὅμως ἐν καιρῷ· προσέτι πολλὰ λείψανα ἀρχιτεκτονικὰ, οἷον κομψὸν δωρικοῦ ῥυθμοῦ κιονόκρανον καὶ τμῆμα τριγλύφου ἱκανῶς μέγα, ἴσως ἔκ τινος τῶν αὐτόθι ἀναφερομένων ναῶν τοῦ Διονύσου (Παυσαν. Α', κ', 2). δύο κιονόκρανα ἰωνικὰ μετρίας ἐπεξεργασίας, 2 κορινθιακὰ μεγάλα ἐπιμελῶς ἐξειργασμένα, ἀλλὰ ῥωμαϊκῶν χρόνων, ὡς φαίνεται, ἔργα· τμήματα κιόνων διάφορα διαφόρων ἐποχῶν καὶ εἷς κορινθιακοῦ ῥυθμοῦ τῶν καλῶν χρόνων, εὑρεθεὶς ἔξω τοῦ θεάτρου κατὰ τὴν καλουμένην στοὰν τοῦ Εὐμένους καὶ κορμὸς γυναικείου ἀγάλματος ἀρίστης ἐργασίας φυσικοῦ μεγέθους· τμῆμα μικροῦ ἀναγλύφου μετρίας ἐργασίας παριστάνον γυναῖκα κρατοῦσαν γλαῦκα πιθανῶς· ἀλλὰ περὶ τούτων καὶ τοιούτων ἄλλοτε θὰ γράψωμεν διὰ μακροτέρων.

νῦν δὲ δημοσιεύομεν ἐνταῦθα ὡς συνέχειαν τῶν ἐν τῷ κοίλῳ τοῦ θεάτρου εὑρεθεισῶν ἐπιγραφῶν τὴν εἰς Ἀδριανὸν ἑλληνικὴν ἧς τὸ πανόμοιον ξυλογράφημα ἀπετελέσθη. τὴν δὲ λατινοελληνικὴν εἰς τὸ ἑπόμενον τεῦχος.

ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑΚΑΙCΑΡΑΘЄΟΥΤΡΑΙΑΝΟΥ
ΠΑΡΘΙΚΟΥΥΙΟΝΘЄΟΥΝЄΡΟΥΑΥΙѠΝΟΝ
ΑΔΡΙΑΝΟΝCЄΒΑCΤΟΝΗЄΞΑΡЄΙΟΥΠΑΓΟΥ
ΒΟΥΛΗΚΑΙΗΒΟΥΛΗΤѠΝΧ̄ΚΑΙΟΔΗΜΟC
ЄΠΙΜЄΛΟΥΜЄΝΗCΤΗCΟΙΝΗΙΔΟCΦΥΛΗC

ἀρ. 106.

αὐτοκράτορα καίσαρα θεοῦ Τραϊανοῦ
Παρθικοῦ υἱὸν, θεοῦ Νερούα υἱωνὸν,
Ἀδριανὸν σεβαστὸν, ἡ ἐξ Ἀρείου πάγου
βουλὴ καὶ ἡ βουλὴ τῶν Χ καὶ ὁ δῆμος
ἐπιμελουμένης τῆς Οἰνηΐδος φυλῆς.

τῶν εὑρεθέντων δὲ μέχρι τοῦδε τεσσάρων εἰδῶν θρόνων (σελ. 95—96) παρέχομεν ἐν τῷ παρόντι τεύχει τὴν ἀποτελεσθεῖσαν εἰκόνα τῶν δύο τοῦ κυριωτέρου εἴδους. ἀπαράλλακτοι δ' εἰσὶ καὶ οἱ λοιποὶ ἐξ ἑνὸς μὲν λίθου πεντελικοῦ διπλοῖ πεποιημένοι, ὡς οἱ ἀπεικονισθέντες, οἱ ὑπ' ἀρ. 86+87, 88+89, 90+91, 93+94, 95+96, 98+99, καὶ 100+101. μονοὶ δὲ μονόλιθοι οἱ ὑπ' ἀρ. 92, 97. τούτων ἀκέραιοι διεσώθησαν οἱ ὑπ' ἀρ. 86, 91, 92, 96, 97,98, 99, 100, 102, 103, 104, καὶ 105· οἱ δὲ λοιποὶ ἔπαθαν βλάβην τινὰ, οἱ μὲν πολλὴν οἱ δὲ ὀλίγην· καὶ αὐτοῦ δὲ τοῦ ἰδιορρύθμου θρόνου τοῦ ἱερέως τοῦ Διονύσου λείπει τὸ ἄνω μέρος τῆς ἀνακλίσεως. καὶ φαίνονται ἴχνη ὄπισθεν ὅτι ἤδη τὸ πάλαι βλαφθεὶς ἐπεδιορθώθη ἢ καὶ ἐξαρχῆς ἐποιήθη οὕτω δικόμματος. τοιαῦτα δὲ σημεῖα ἐπιμελοῦς ἐπιδιορθώσεως τῶν θρόνων ἤδη κατὰ τοὺς χρόνους τῆς κατασκευῆς των ἢ ὀλίγον ὑστερώτερα φαίνονται καὶ εἰς ἄλλους θρόνους. οἱ πλεῖστοι δὲ ἔχουσι καὶ ὀπὰς κατὰ τὸ μέσον τῆς ἐμπροσθίου ἄκρας τῆς ἕδρας των, εἷς δὲ καὶ εἰς τὸ πλάγιον. διετρυπήθησαν δὲ οὕτως, ὡς εἰκάζω, ἵνα ἀπορρέῃ τὸ ἐν τῇ κοιλότητι συναθροιζόμενον ἐκ τῆς βροχῆς νηρόν. τὸ ἄκομψον δὲ τῆς διατρυπήσεως ταύτης μαρτυρεῖ ὑστερωτέρων ἀπειρόκαλον ἐπίνοιαν, εἰς ὀλίγους μόνον θρόνους μὴ πραγματοποιηθεῖσαν· δυσεξηγητότεραι δὲ φαίνονται ἄλλαι ὀπαὶ κομψότεραι ποιηθεῖσαι κατὰ μέσην τὴν ἀνάκλισιν· οἷον ἐν ἀρ. 86, 91, 92, 88, 89.

τὸ ὕψος τοῦ ἐν τῷ πίν. θρόνου=0, 96, τὸ πλάτος τῶν δύο 1,26 καὶ τὸ βάθος 0,55.

ἡ ἐν τῷ αὐτῷ πίν. ὑπ' ἀρ. 2 εἰκὼν δεικνύει τὸ πλάγιον τοῦ ἐν ἀρ. ἐπιγρ. 100 θρόνου.

τὴν 2 (14) Μαΐου ἀνεκαλύφθησαν καὶ ἕτεροι ἓξ θρόνοι πρὸς τὸ μέρος τῆς δυτικῆς παρόδου τοῦ θεάτρου ἀνὰ τρεῖς ἐξ ἑνὸς ὅλου λίθου λελαξευμένοι, τοῦ εἴδους οὗ ἐν τῷ πίνακι παρέσχομεν εἰκόνα, φέροντες ἐπιγραφάς· οἱ μὲν πρῶτοι τρεῖς κατὰ τὴν πάροδον τάσδε·

1 ΙΕΡΕΩΣ	2 ΙΕΡΕΩΣ	3 ΙΕΡΕΩΣ
ΛΙΘΟΦΟΡΟΥ	ΑΓΛΩΝΕΩΣ	ΑΠΟΛΛΩ
	ΔΙΟΝΥΣΟΥ	ΝΟΣΔΑΦΝΗΦΟΡΟΥ

μετ' αὐτοὺς δὲ κενὸν ἀπέναντι τῆς ὄπισθεν ἀναφανείσης μεταξὺ ἑδωλίων κλίμακος, μεθ' ὃ πάλιν πεντὰς θρόνων μετὰ τῶν ἑξῆς ἐπιγραφῶν, ὧν οἱ δύο τελευταῖοι ἀνεκαλύφθησαν σήμερον τὴν 3 (15) Μαΐου.

1 ΙΕΡΕΩΣ	2 ΙΕΡΕΩΣ	3 ΙΕΡΕΩΣ
ΗΦΑΙΣΤΟΥ	ΟΥΡΑΝΙΑΣ	ΑΝΑΚΩΝ
	ΝΕΜΕΣΕΩΣ	ΚΑΙ ΗΡΩΟΣ
		ΕΠΙΤΕΓΙΟΥ

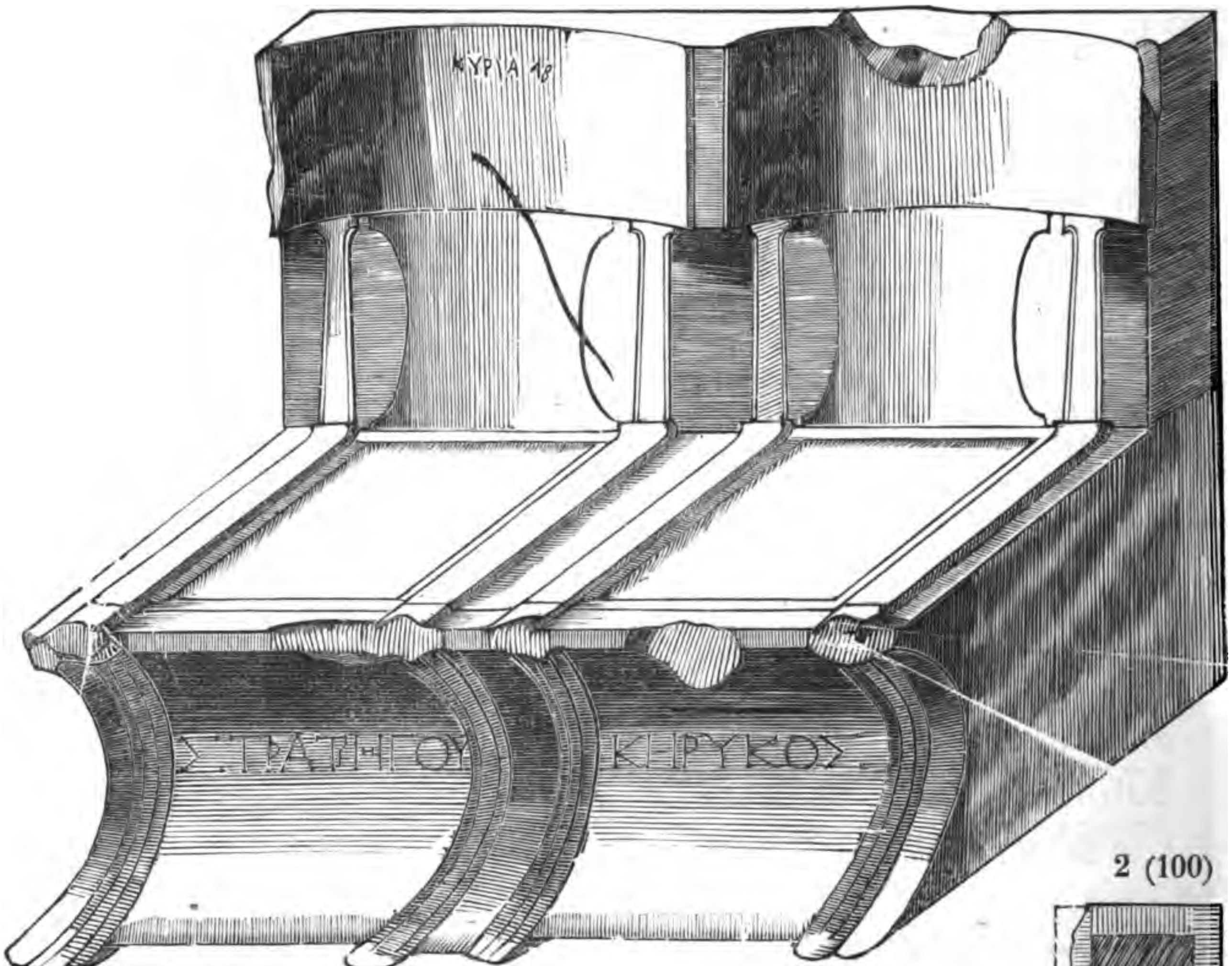
4 ΦΑΙΔΥΝΤΟΥ || ΔΙΟΣ ΟΛΥΜΠΙΟ[Υ || ΕΝΑΣΤ[ΕΙ
5 ΙΕΡΕΩΣ || ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ ΛΥΚΗΟΥ (sic).

τὸ δὲ περιεργότατον· ἀνεκαλύφθη σήμερον καὶ μέρος τῆς ὀρχήστρας καὶ περὶ τὸ μέρος τῆς θυμέλης πλὰξ μαρμαρίνη μῆκος ἔχουσα 1,05, πλάτος 0,70 καὶ ἐν τῷ μέσῳ κυκλικὴν κοιλότητα, ἧς ἡ διάμετρος 0,51, τὸ δὲ βάθος 0,02. τὸ δὲ περὶ αὐτὴν ἔδαφος ἐστρωμένον μὲ ῥομβοειδεῖς πλάκας, ὧν αἱ πλευραὶ=0,23. ἀλλὰ τὸ ἔργον φαίνεται ῥωμαϊκόν.

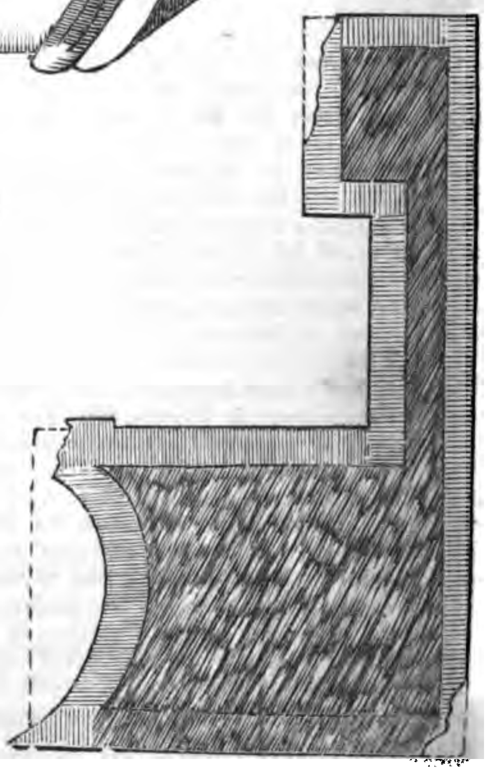
σήμερον 4 (16) Μαΐου ἀνεκαλύφθησαν τάδε· δύο θρόνοι μὲ τὰς ἑξῆς ἐπιγραφάς· 1) ΦΑΙΔΥΝΤΟΥ || ΔΙΟΣΕΚΠΕΙΣΗΣ. 2) ΙΕΡΕΩΣ || ΔΩΔ[εκα] ΘΕΩΝ. καὶ ἐπὶ τμήματος ἑρμοῦ ἧδε. ΓΑ ΕΛΒΙΔΙΟΝ ΣΕΚΟΥΝ || ΔΟΝΠΑΛΛΗΝΕΑ || ΑΡΧΟΝΤΑ || ΕΠΩΝΥΜΟΝ.

Ἀθ. Σ, ΡΟΥΣΟΠΟΥΛΟΣ.

1 (102)

2 (100)

3

4

τυπογραφικὰ καὶ ἄλλα οἱαδήποτε ἁμαρτήματα εἶναι εἰς λογαριασμὸν τοῦ ὑπογράφοντος ἕκαστον ἄρθρον. ὁ ἐκδότης.

ΕΝ ΑΡΧΟΝΤΙ ΣΥΛΛΑ
ΑΡΧΙΔΑΜΟΥ ΚΟΣΜΗΤΕΥΟΝ-
ΤΟΣ ΕΦΗΒΟΙ

ΕΡΕΧΘΕΙΔΟΣ·
Διονύσιος Ὀνάσου Ἀγρυ.
Κάρπος Κάρπου Λαμπ.
Ἐπίκτητος Ἀφροδεισίου.
Εἰσίδωρος Ἀφροδεισίου.
Ζώσιμος Ἀντιόχου.
ΑΙΓΕΙΔΟΣ.
Ζώσιμος Γοργίου Διομ.
Ελπίνικος Ἀρτέμωνος Φι.
Κλ. Νείκων.
Κλ. Ἀσκληπιάδης.
Βερυλανὸς Σωστράτου.
ΠΑΝΔΕΙΟΝΙΔΟΣ.
Φλ. Φωκίων Παιαν.
Φίλιππος Φιλίππου Κυδα.
Κλ. Γαλάκτικος.
Ἐπαφρόδειτος Ἐπαφροδείτου.
Ἀγάθων Νικίου.
ΛΕΩΝΤΙΔΟΣ.
Αἴλ. Θεμιστοκλῆς Χολλ.
Αἴλ. Ἀλκίδαμος Χολλ.
Ἐπίκτητος Ἐπικτήτου ἐξ Οἴ.
Ἐγ. Φρόντων.
Πρῶτος Πρώτου Εὐπυ.
Πωλλίων Ὀκταίου Εὐπυ.
Λεωνίδης Ἡρώδου Χολ.
Εὔοδος Εὐόδου.
Ἀγαθήμερος Διονυσοδώρου.
ΠΤΟΛΕΜΑΙΔΟΣ.
Ἀσκληπιάδης Ἡρακλείδου Βε.
Φλ. Κλειτιανὸς Φλ.
Ἀθηναγόρας Ἀττικοῦ Φλ.
Ἀφροδείσιος Ἀφροδεισίυ Φλ.
Λόγγος Ἑρμείου.
Θεμιστοκλῆς Γραφίκου.
Συμφέρων Καλλιστράτου.
ΑΚΑΜΑΝΤΙΔΟΣ.
Εὔφημος Εὐφήμυ Σφήττιος.
Γράφικος Χάρητος Κεφα.
Λήναιος Εὐθυδόμου.
Κόσμος Ἀγαπητοῦ.
ΑΔΡΙΑΝΙΔΟΣ.
Κλ. Ἀκυλεῖνος Βησαι.
Ἐπιτέρπης Ζωσίμου Βησαι.
Φίλητος Ζωσίμου Βησαι.
Νεικίας Νεικίου.
Φίλητος Εὐτάκτου.
Νούμμιος Βάλης.

ΟΙΝΙΔΟΣ.
Σουλπίκ. Μακάρευς Ἀχαρ.
Σουλπίκ. Ἐπίμαχος Ἀχαρ.
Μαντίας Μαντίυ Φυλάσιος.
Δημήτριος Κριτοβούλου Φυλ.
Βάκχιος Βακχίου Ἀχαρ.
Διονύσιος Ἐπαφροδείτου Ἀχαρ.
Διονύσιος Διονυσίου.
Μάρκος Μάρκου.
ΑΤΤΑΛΙΔΟΣ.
Εἰρήναιος Πωλλίωνος Ἀγν.
Σωτήριχος Σωτηρίχου Σουνιε.
Τύχικος Μενάνδρου.
Νικόστρατος Μενεστράτου.
Μέλισσος Εὐτύχου.
Εὔοδος Εὐόδου.
ΚΕΚΡΟΠΙΔΟΣ.
Ὕλλος Ὕλλου Αἰξωνεύς.
Ἀσκληπιάδης Χρήστου Μελ.
Ζώσιμος Φιλιστίδου Ἁλαι.
Πίστος Πολυνίκου.
Πραιτώριος Νικοκλῆς.
Εὐτυχίδης Σπόρου.
Διονυσόδωρος Ὀνησίμου.
ΙΠΠΟΘΩΝΤΙΔΟΣ.
Ἀγαθοκλῆς Ἀζηνιεύς.
Ἄχαρνος Ἀζηνι.
Ὀστίλιος Μάξιμος Πειραι.
Ὀλύμπικος Σωσιγένους Πει.
Οὐεντίδιος Εἰσίων.
Εὔπορος Εἰσιδώρου.
Ζώπυρος Εἰσιδότου.
Φρόντων Δαιδάλου.
ΑΙΑΝΤΙΔΟΣ.
Εὐτυχίδης Ζωσίμου Μαρα.
Θεογένης Διονυσοδώρου Ῥαμν.
Σωκράτης Μαρα.
Ἡρακλείδης Ἡρακλείδου.
Ἀπολλώνιος Ληναί.
Θάλλος Διονυσοδώρου.
ΑΝΤΟΧΙΔΟΣ.
Ἅγνος Ἐπιγόνου Παλ.
Ζώσιμος Ζωσίμου Ἀναφλ.
Εὔοδος Ἀσκληπιά. Παλ.
Ἡρακλέων Δημητρί. Ἀναφλ
Δημοχάρης Δημοχάρους Ἀναφλ
Δημοσθένης Δάφν.
Σεραπίων Ὀνησί.
Ἀγαθάγγελος Ἀθη.

πρώτης
τάξεως ὑδρο-
τάκτη Δάφνῳ
Ἐλπιδηφόρου
καὶ νεικήσαντι
Φιλαδέλφεια.

τῇ ×
τῷ Ἡρα-
κλεῖ Κω-
πωνίῳ
φιλέρωτι.

βραχεῖαι σημειώσεις εἰς τὴν προκειμένην ἐπιγραφήν.

ἡ φράσις «ἐν Ἄρχοντι Σύλλᾳ» ἐν στίχῳ 1 πρῶτον ἐνταῦθα εὑρέθη, ὅσον ἔγωγε γνωρίζω. τὸ ὄνομα ὅμως τοῦ ἄρχοντος τούτου ἦν γνωστόν, εἰ καὶ ἐν τοῖς ἀμφιβαλλομένοις κατετάσσετο. ὡς καὶ ὑπ' ἐμοῦ ἐν τοῖς πίναξι τῶν μέχρι τῶ 1860 γνωσθέντων ἀρχόντων (*). ὅτι δὲ δὲν ἦνε οὗτος ὁ ἄρχων ὁ περίφημος Λεύκιος Κορνήλιος Σύλλας δηλοῦσιν οἱ ἐν στίχῳ 106 μνημονευόμενοι ἀγῶνες Φιλαδέλφεια, συσταθέντες κατὰ τὴν γνώμην τοῦ σοφοῦ Βοέκχου (ἐν C. I. Gr. ἀρ. 245 τόμῳ Α' σελ. 359,b.) ἐν τοῖς χρόνοις Σεπτημίου Σεβήρου πρὸς τιμὴν τῶν υἱῶν του, τοῦ Καρακάλλα καὶ τοῦ Γέτα, τῶν φιλαδέλφων δῆθεν. ἐὰν οὖν τὸ τμῆμα τοῦτο τῆς ἐπιγραφῆς τὸ φέρον τὴν λέξιν Φιλαδέλφεια θεωρηθῇ σύγχρονον τῇ ἐν τῷ κύκλῳ τῆς ἀσπίδος ἐπιγραφῇ τῇ γενομένῃ ἐν Ἄρχοντι Σύλλᾳ (καὶ δὲν ὑπάρχει λόγος, δι' ὃν νὰ θεωρηθῇ ὑστερώτερον) ὁ ἄρχων οὗτος, ὁ Σύλλας, πρέπει νὰ ζητηθῇ ἐν τοῖς χρόνοις ὅτε ὁ Σεβῆρος ἐχρημάτισεν αὐτοκράτωρ, ἤτοι μεταξὺ τῶν ἐτῶν 193-211 μ. Χρ. ἢ ὀλυμπ. 243—247, ὅπου μόνον εἷς ἄρχων εὑρίσκεται νῦν ἐν τῷ καταλόγῳ, ἤτοι ὁ Φλ. Διογένης Μαραθώνιος ἐν ὀλυμπ. 244, β'. ἐνῷ ὁ περίφημος Σύλλας ἐκυρίευσε τὰς Ἀθήνας τὸ 86 π. Χ. καὶ ἀνεχώρησεν ἐκ τῆς Ἑλλάδος μετὰ δύο ἔτη. ἔπειτα καὶ ὁ ἀριθμὸς τῶν φυλῶν ἐνταῦθα καὶ μάλιστα ἡ Ἀδριανὶς φέρει τὴν ἐπιγραφὴν ἀναμφιβόλως εἰς τοὺς μετ' Ἀδριανὸν καίσαρα χρόνους (117—138 μ. Χ.)· ὥστε οὐδεμία ἀμφιβολία μένει περὶ τῶν χρόνων τῆς παρούσης ἐπιγραφῆς καὶ τοῦ ἐν αὐτῇ ἄρχοντος Σύλλου, ὅτι περὶ τὰ τέλη τοῦ β' αἰῶνος μ. Χ. ἢ ἐν ἀρχῇ τοῦ γ' ἐγένετο. ἀπόκειται δὲ εἰς τοὺς ἀκριβεστέρους ἡ εὕρεσις τοῦ ἔτους. ἐγὼ δὲ καὶ ταῦτα χάριν τῶν ἀπειροτέρων καὶ φιλομαθῶν Ἑλλήνων ἔγραψα, δι' οὓς καὶ τὰ ἑξῆς προσέθηκα. ἐπεὶ πρός γε τὸν σκοπὸν τῆς παρούσης ἐφημερίδος μόνον ἀκριβὲς ἀπείκασμα καὶ κείμενον μετὰ τῆς περιγραφῆς τοῦ λίθου ἤρκει.

εἶχα δὲ ὑπ' ὄψιν εἰς τὰς ἑξῆς σημειώσεις τὸ βιβλίον τοῦ Franz, ἢ, ὡς παρ' ἡμῖν γνωρίζεται ὁ ἀνὴρ ἐκ τῆς γραμματικῆς του καὶ ἐξ ἄλλων, Φρασικλέους, Elementa epigraphices Graecae. Berol. 1840, 4ο. αὐτοῦ ἐν σελίδι 354—374 ἔχει ὁ σοφὸς ἀνὴρ δύο χρησίμους πίνακας τῶν συντετμημένων καὶ συμβολικῶν λέξεων ἢ γραμμάτων, ὧν τὸν μὲν ἐπιγράφει index siglorum ex aetate ante dominationem romanam, σελ. 354—360, τὸν δὲ, index siglorum ex aetate romana. ἀμφότεροι οἱ πίνακες οὗτοι χρήζουσι διορθώσεως καὶ συμπληρώσεως. ἐν τοῖς ἑξῆς σημειόνω τὸν μὲν πρῶτον διὰ τοῦ α', τὸν δὲ δεύτερον διὰ τοῦ β' συντομίας χάριν.

τῶν ἐν τῇ ἀρχῇ τῶν στίχων τῆς παρούσης ἐπιγραφῆς συντετμημένων κυρίων ὀνομάτων τὸ μὲν ΚΛ ἐν στίχ. 13, 14 καὶ 19 σημαίνει Κλαύδιος ὡς καὶ παρὰ Franz ἐν β' κεῖται. τὸ δὲ ΦΛ ἐν στ. 17 καὶ 34 σημαίνει Φλάβιος ἢ καὶ Φλαούϊος κατὰ Franz αὐτόθι. τὸ ΑΙΛ ς. 23 καὶ 24 σημαίνει Αἴλιος. εὑρέθη δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ Αἰλιανὸς, Franz αὐτόθι· ἐνταῦθα δὲ Αἴλιον δηλοῖ. τὸ ΕΓ. ἐν στίχ. 26 σημαίνει Ἐγνάτιος. παρὰ Franz οὐχ εὕρηται, εἰμὴ κατὰ τὴν μορφὴν ΕΓΝΑΤ ἐν β'.

τῶν ἐν τέλει δὲ ἀπὸ πατρὸς ὀνομάτων τὸ μὲν ΛΗΝΑΙ ἐν στ. 90 Ληναίου σημαίνει, ὡς εἰκάζω. παρὰ δὲ Franz λείπει. τὸ δὲ ΑΣΚΛΗΠΙΑ ἐν στ. 95 ἀντὶ τοῦ Ἀσκληπιάδου ἐτέθη, ὡς καὶ ἐν στ. 96 τὸ ΔΗΜΗΤΡΙ ἀντὶ Δημητρίου καὶ ἐν στ. 98 τὸ ΔΑΦΝ ἀντὶ Δάφνου. πάντα δὲ ταῦτα δὲν εὑρίσκονται παρὰ Franz, οὔτε ἐν α', οὔτε ἐν β'. τὸ ἐν στ. 99 ΟΝΗΣΙ εὕρηται παρὰ Franz ἐν β' ἀντὶ τοῦ Ὀνησίμου. τὸ ἐν στ. 100 ΑΘΗ σημαίνει δήπου Ἀθηναίου, παρὰ δὲ Eranz ἐν β' ἀντὶ τοῦ Ἀθήνησιν κεῖται, ὁ δὲ Ἀθήναιος εὕρηται αὐτόθι συντετμημένος ΑΘΗΝΑΙ μόνον.

τῶν δὲ μετὰ ταῦτα δημοτικῶν ὀνομάτων τὸ μὲν ΑΓΡΥ στ. 5 σημαίνει Ἀγρυλῆθεν (ἢ Ἀγρυλεὺς), λείπει δὲ παρὰ Franz. τὸ δὲ ΛΑΜΠ ἐν στ. 6 σημαίνει Λαμπτρεὺς, ὡς καὶ παρὰ Franz κεῖται. τὸ δὲ ΔΙΟΜ στ. 11 σημαίνει Διομιεὺς καὶ λείπει παρὰ Franz. στ. 12 ΦΙ κεῖται ἀντὶ τοῦ Φιλαΐδης, λείπει δὲ παρὰ Franz ἐν τῷ β', ἐν δὲ τῷ α' ὑπάρχει μόνον ΦΙΛΑ. στ. 17 ΠΑΙΑΝ ἀντὶ Παιανιεὺς προσθετέον εἰς τὸν β' τοῦ Franz. στ. 18 ΚΥΔΑ = Κυδαθηναιεὺς κεῖται καὶ παρὰ Fr. ἐν β'. στ. 23, 24 ΧΟΛΛ = Χολλείδης. προσθετέον παρὰ Fr. ἐν β'. ἦν δὲ καὶ ἐξ Αἰγεΐδος Χολλείδης. στ. 25 ΕΞΟΙ = ἐξ Οἴου, κεῖται καὶ παρὰ Fr. ἦν δὲ καὶ Ἱπποθοωντίδος Οἶον (τὸ δεκελεικόν). στ. 27,28 ΕΥΠΥ = Εὐπυρίδης. Fr. σελ. 364, b. στ. 29 ΧΟΛ καὶ τοῦτο Χολλείδης δήπου σημαίνει, ἀφοῦ ἐν τῇ Λεοντίδι κεῖται· ὁ γὰρ Χολαργεὺς τῆς Ἀκαμαντίδος φυλῆς δημότης ἦν. προσθετέον καὶ τοῦτο ἐν τῷ β' τοῦ Fr. στ. 33 ΒΕ = Βερενεικίδης. προσθετέον ἐν τῷ β' τοῦ Franz. στ. 34,

(*) οἱ πίνακες οὗτοι ἐξεδόθησαν πρὸς πρακτικὸν σκοπὸν ὡς παράρτημα τῆς μεταφράσεως τῆς ἑλληνικῆς ἀρχαιολογίας Βογεσήνου τῆς ἐκδοθείσης δαπάνῃ Α. Κορομηλᾶ ἐν Ἀθήναις 1860. ἔκτοτε δὲ συνέλεξα ἐκ τῶν ἀνακαλυφθεισῶν ἐν Ἀθήναις ἐπιγραφῶν ὑπὲρ τοὺς τριάκοντα ἀγνώστους ἄρχοντας, οὓς ἐν καιρῷ θὰ δημοσιεύσω.

35,36. ΦΛ=Φλιεύς. προσθετέον παρὰ Fr. ἐν β'. ἦν δὲ καὶ Κεκροπίδος φυλῆς. στ. 42 ΚΕΦΑ=Κεφαλῆθεν, προσθετέον τῷ Fr. ἐν β'. στ. 46,47, 48, ΒΗΣΑΙ=Βησαιεύς προσθετέον ἐν τῷ δ' τοῦ Fr. ἦν καὶ Ἀντοχίδος. στ. 53,54,58 ΑΧΑΡ=Ἀχαρνεὺς κεῖται παρὰ Fr. ἐν β'. στ. 56 ΦΥΛ=Φυλάσιος. προσθετέον τῷ Fr. ἐν δ'. στ. 63 ΣΟΥΝΙΕ=Σουνιεύς. ἐγγραφθήτω ἐν β' τοῦ Fr. ἦν καὶ Λεοντίδος. στ. 70 ΜΕΛ=Μελιτεύς. καὶ τοῦτο δοθήτω τῷ Fr. στ. 71 ΑΛΑΙ=Ἁλαιεύς. προσλαβέτω καὶ τῦτο ὁ Fr. ἐν δ'. στ. 78 ΑΖΗΝΙ=Ἀζηνιεύς. καὶ τοῦτο δοτέον τῷ αὐτῷ. στ. 79 ΠΕΙΡΑΙ=Πειραιεύς. λείπει παρὰ Fr. στ. 80 ΠΕΙ=Πειραιύς κεῖται παρὰ Fr. ἐν δ'.
στ. 86 ΜΑΡΑ=Μαραθώνιος. Fr. ἐν β'.
στ. 87 ΡΑΜΝ=Ῥαμνούσιος. Fr. ἐν β'.
στ. 93,95 ΠΑΛ=Παλληνεύς. Fr. ἐν δ'.
στ. 94.96.97 ΑΝΑΦΛ=Ἀναφλύστιος. προσθετέον τῷ Fr. ἐν β'.

τῶν κυρίων ὀνομάτων οὐκ ὀλίγα δὲν εὗρον ἐν τοῖς προχείροις μοι λεξικοῖς, οἷον τὰ Ἄχαρνος, Βερυλᾶνος (ἢ Βερυλανός), Γαλάκτικος (ἢ Γαλακτικός), Πωλλίων, Ὀκταῖος, Κόσμος, Ἀκυλεῖνος (ἢ Ἀκυλεινός,) Ἐπιτέρπης, Φίλητος, Νούμμιος, Πραιτώριος. ἀλλὰ καθὼς ὁ Φίλητος εὑρίσκεται ἐν C. I. G. ἀρ. 191 (καὶ Franz El. ep. ἀρ. 104) οὕτω πιθανῶς καὶ ἄλλα, ὧν ἡ ἀναζήτησις ἐν τῷ ἀχανεῖ τούτῳ πελάγει τῶν ἐπιγραφῶν δυσχερεστάτη γίνηται τὸ μὴ ἔχοντι ὥσπερ ναυτικὰς πυξίδας τοὺς πολυποθήτους καὶ μυθώδεις καταντήσαντας πίνακας αὐτοῦ, οὓς εὔχομαι νὰ ἐπιζήσῃ ὁ πατὴρ τοῦ ἔργου.

ἄπορα μοί εἰσιν ἐν τῇ παρούσῃ ἐπιγραφῇ δύο, ὁ ἐν ς. 102-103 ὀδοτάκτης, οὐχ εὑρισκόμενος ἐν τῷ λεξικῷ Passow (έ ἐκδ.), καὶ ὁ ἐν στ. 109-110 Ἡρακλῆς Κωπώνιος. τὸ πρῶτον θὰ ἦτον εὐεξηγητότερον ἂν ἦτο γεγραμμένον ἡ βοτάκτης· τοῦ δὲ δευτέρου παράλληλα εὑρίσκονται καὶ ἄλλα μάλιστα ἐπὶ ἑρμῶν, οἷον ἐν τοῖς ἐκδοθεῖσιν ἐν Φιλίστ. τόμῳ Γ'. σελ. 281: τῷ Ἡρακλεῖ Λεωνίδῃ, σελ. 282: τῷ Ἡρακλεῖ Ἀλεξάνδρῳ, —Ἀπελλᾶ. σελ. 283 τῷ Ἡρ. Νίγερι, καὶ ἄλλα ἐν ἀνεκδότοις εἰσέτι, ἐξ ὧν ἐξάγεται ὅτι οἱ ἔφηβοι οὗτοι ἐτιμῶντο ὡς ἄλλοι Ἡρακλεῖς. οὕτω δὲ καὶ ἐνταῦθα ὁ Κωπώνιος ἐκλήθη Ἡρακλῆς καὶ οὐχὶ ὁ Ἡρακλῆς Κωπώνιος. προσέτι σημειόνω ὅτι ἡ διὰ τοῦ Ω γραφὴ τῆς Λεοντίδος φυλῆς ἵνε βεβαιωμένη καὶ ἐξ ἄλλων πολλῶν ἐπιγραφῶν ἤδη παρὰ Bockh ἐν C. I. τόμῳ Α'. ἀρ. 275 πρβλ. 284. κοινὸν δὲ τὸ Ἱπποθωντίς. περιεργώτερον δὲ φαίνεται τὸ Οἰνὶς ἐν τῇ παρούσῃ ἐπιγραφῇ ἀντὶ τοῦ Οἰνηὶς ἢ Οἰνεῖς.

τελευταῖον σημειώσεως ἄξιον κρίνω καὶ τόδε· ὅτι ἡ τάξις τῶν δεκατριῶν φυλῶν ἐν τῇ παρούσῃ ἐπιγραφῇ δὲν συμφωνεῖ μὲ τὴν ἐν ἄλλαις τὰς αὐτὰς φυλὰς φερούσαις ἐπιγραφαῖς, ἃς ἀνεζήτησα ἐν τῇ συλλογῇ τοῦ Βοέκχου καὶ ἐν τῷ Φιλίστορι· ἡ δὲ διαφορὰ καταφαίνεται ἐν τῷ ἑπομένῳ πίνακι, ὅπου πρῶτον ἐτάχθησαν τὰ ὀνόματα τῶν φυλῶν κατὰ τὴν ἐν τῇ παρούσῃ ἐπιγραφῇ τάξιν, ἔπειτα τὰ ἐν C. I. Gr. καὶ ἐν Φιλίστορι, ὧν τὰ συμφωνοῦντα τοῖς παροῦσιν ὀνόματα ἐδηλώθησαν δι' εἰσαγωγικῶν σημείων μόνον.

Α'	Β'	Γ'	Δ'	Ε'
Ἀρχ. Ἐφ. ἀρ. 107	C. I. Gr. ἀρ. 275.	Φιλίσ. Α' σελ. 384.	Φιλίς. Γ'. σελ. 278.	Φιλ. Α'. σελ. 524.
1 Ἐρεχθεῖς	»	»	»	»
2 Αἰγεῖς	»	»	»	»
3 Πανδειονὶς	»	»	»	»
4 Λεωντίς	»	»	»	»
5 Πτολεμαῖς	»	»	»	Οἰν.
6 Ἀκαμαντίς	»	»	»	Κεκρ.
7 Ἀδριανίς	»	»	»	Ἱπποθ.
8 Οἰνίς	»	»	»	Πτολ.
9 Ἀτταλίς	Κεκρ.	Κεκρ.	Κεκρ.	Ἀκαμ.
10 Κεκροπίς	Ἱπποθ.	Ἱππ.	Ἱπποθ.	Ἀδριαν.
11 Ἱπποθωντίς	Αἰαντ.	Αἰαντ.	Αἰαντ.	Αἰαντ.
12 Αἰαντίς	Ἀντιοχ.	Ἀντιοχ.	Ἀντιοχ.	Ἀντιοχ.
13 Ἀντιοχίς	Ατταλ.	Ἀτταλ.	Ἀτταλίς.	Ἀτταλ.

ἀρ. 108

(ὅρα πίν. ΙΕ'. Γ.)

Διονύσιος Εὐπυρ[ίδης

Προκλῆς Ἡρακλέως.

κεῖται ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ λίθου ἐφ' οὗ καὶ ἡ ἀνωτέρω ὑπ' ἀρ. 107 ἐπιγραφὴ κατὰ τὴν διὰ τοῦ Γ σημειωθεῖσαν πλευράν· περὶ τῆς ἀποδεξιῶν πρὸς ἀριστερὰ φορᾶς τῶν γραμμάτων ὅρα τὴν εἰσαγ. σημ. εἰς τὴν ὑπ' ἀρ. 107 ἐπιγραφήν. ὑπὸ τὴν πρώτην σειρὰν ὑποφαίνονται ἄλλα γράμματα λεπτότερα, ἐξ ὧν διακρίνονται τὰ ἑξῆς στοιχεῖα ΛΥΚ. Ο. Ι . . Λ, μεθ' ὧν συμφωνοῦσι κατὰ τὸ μέγεθος τὰ ΕΥΠΥΡΙ ἐν τέλει τοῦ αὐτοῦ στίχου. ἀτάσθαλα δέ εἰσι καὶ τὰ τελευταῖα τοῦ 2 στίχου μετὰ τῆς ἀξιοσημειώτου καταλήξεως τοῦ Ηρακλέως διὰ τοῦ Ω.

ἀρ. 109

(ἐν πίν. ΙΕ', Α)

καὶ αὕτη κεῖται ἐγγεγραμμένη ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ λίθου κατὰ τὴν ἄνω πλευρὰν τοῦ τετραγώνου τὴν δηλωθεῖσαν ἐπὶ τοῦ πίνακος διὰ τοῦ Α. οὐδένα δὲ νοῦν παρέχουσι τὰ διασωθέντα μέγιστα ἐπὶ τοῦ λίθου τούτου γράμματα, ὅλον αὐτοῦ τὸ πάχος περιλαμβάνοντα, καὶ φαίνεται ὅτι συνείχοντό ποτε μὲ ἄλλα ἐπὶ ἄλλων λίθων, μεθ' ὧν ἦν συνηρμοσμένος καὶ ὁ παρὼν πρὶν μεταποιηθῇ εἰς ἀσπίδα. Ἀθ. Σ. Ῥουσόπουλος.

λλ φαίνεται ἐγκεχαραγμένον εἰς τὸν λίθον· ἐν ἄλλαις δὲ τῶν ἐπιγραφῶν καὶ παρὰ τοῖς συγγραφεῦσιν ἑνὶ λ γέγραπται· ἡ λήγουσα τῆς δοτικῆς τῶν θηλυκῶν ὀνομάτων πανταχοῦ τῆς ἐπιγραφῆς τῇ ει γέγραπται ἐν τῇ ἐπιγραφῇ ταύτῃ, οἷον ἐνάτει (γρ. 4) τεῖ δεκάτει (γρ. 5) ἀγαθεῖ τύχει (γρ. 11). Κ. Σ. Π.

Δημοσιεύσας ἐν τῇ ἀρχαιολογικῇ ἐφημερίδι (τὸ 1860 φυλλάδ. 52) τὴν ἐπιγραφὴν ὑπ' ἀριθ. 3655

Θεοφίλη
Φανοδίκου
Ῥαμνουσίου
θυγάτηρ.

ἐσημείωσα, ὅτι κάτωθεν τῆς ἐπιγραφῆς παρίσταται ἐπὶ τῆς στήλης τύπος Ἠλακάτης καὶ ὅτι ὁ τύπος οὗτος εἶναι ἀπαράλλακτος σχεδὸν τῇ πρὸ τῆς Ἑλληνικῆς ἐπαναστάσεως ἐν χρήσει Ἠλακάτῃ. Πρὸς περισσοτέραν βεβαίωσιν τῶν λεχθέντων μοι προσθέτω, ὅτι ἐν τῇ Ἀκαρνανίᾳ, Αἰτωλίᾳ, Ἀταλάντῃ καὶ ἀλλαχοῦ τῆς στερεᾶς Ἑλλάδος, ὑπάρχει ἐν χρήσει μέχρι τῆς σήμερον τὸ σχῆμα τοῦτο τῆς Ἠλακάτης· ὁ βουλόμενος δύναται νὰ πληροφορηθῇ τοῦτο ἐπιδείξας τὸν τύπον εἰς ἄνδρας τῶν μερῶν ἐκείνων, εἰσὶ δέ τινες καὶ ἐνταῦθα ἐκ τῶν ἀκροφυλάκων, τῶν ἐν τῇ ἀρχαιολογικῇ ὑπηρεσίᾳ, μαρτυροῦντες τὸ ἔθιμον τοῦτο τῆς πατρίδος αὐτῶν.

Κ. Σ. Πιττάκης.

ἀρ. 109.

(*ὅρα πίνακα ΙΖ.*)

εἰσαγωγικαὶ σημειώσεις.

1) *ἡ ἐπιγραφὴ εὑρέθη ἐν ταῖς ἀνασκαφαῖς τοῦ διονυσιακοῦ θεάτρου ἐν μηνὶ Μαΐῳ τοῦ* 1862 *ἐντὸς τοῦ ἐν τῇ θέσει τῆς σκηνῆς ἐν ὑστέροις χρόνοις ἐκ λίθων τοῦ θεάτρου κτισθέντος ὀχυρωματικοῦ τείχους κατὰ τὴν δεξιὰν πάροδον ἐνεκτισμένη, νῦν δὲ μετεφέρθη εἰς τὸ ἐπὶ Ῥηγίλλῃ θέατρον, ὅπου ἐν τῇ θέσει τῆς σκηνῆς κεῖται· γέγραπται δὲ ἐπὶ λίθου φαιοῦ ὑμηττείου διασχιδὸν, ἤγουν στιχηδὸν κατὰ τὸν ἀρχαιότερον τρόπον τῆς γραφῆς ταύτης, καθ' ὃν ἕκαστον γράμμα τῆς ἑπομένης σειρᾶς κεῖται ἀκριβῶς ὑπὸ τὸ ἐν τῇ αὐτῇ θέσει τῆς ἡγουμένης καὶ οὕτω φαίνονται ὡς τὰ κιονηδὸν γεγραμμένα. ἕκαστος στίχος περιέχει τεσσαράκοντα στοιχεῖα, ὧν τὸ φυσικὸν ὕψος ἐπὶ τοῦ λίθου* =0,005. *ἴδιον δὲ χαρακτῆρα ἔχει ἐν τῇ ἐπιγραφῇ ταύτῃ τὸ Φ, οὗ ὁ κύκλος οὐδαμοῦ ἐγράφη πλήρης, ἀλλ' ἀεὶ μόνον τὸ ἄνω ἡμικύκλιον, ὥστε τὸ ὅλον γράμμα ὅμοιον γίνεται τῷ ἀνεστραμμένῳ Ψ.*

2) *τὸ σωζόμενον ὕψος τοῦ λίθου ἶνε* 0,90, *τὸ δὲ πλάτος, ἄνω μὲν κατὰ τὴν ἀρχὴν* 0.35, *κάτω δὲ* 0,36. *τὸ πάχος* 0,15 *γαλλ.* μ.. *λεία δὲ ἐντελῶς ἐξέσθη μόνον ἡ τὰ γράμματα ἔχουσα ἐπιφάνεια ἡ δὲ ὄπισθεν ἀφέθη ἀκατάξεστος. ἐν τῷ μέσῳ δὲ τῆς πλακὸς μεταξὺ τοῦ* 16 *καὶ* 22 *στίχου ὑπάρχει τετραγωνικὴ ἐπιμήκης ὀπὴ δι' ὅλου τοῦ πάχους τοῦ λίθου διήκουσα, ἡ ἐδηλώθη καὶ ἐν τῷ πίνακι. ἀπεξέσθη δὲ τὸ γείσωμα καὶ ὁ λοιπὸς ἀρχιτεκτονικὸς κόσμος τῆς ἐπιγραφῆς, ἵνα μὴ γίνηται ἐμπόδιον εἰς τοὺς μεταχειρισθέντας τὸν λίθον ὡς οἰκοδομήσιμον ἐν τοῖς χρόνοις τῆς βαρβαρότητος.*

3) *τὸ ἀπείκασμα ἐγένετο μετὰ μεγάλης ἀκριβείας ὑπὸ τοῦ φίλου Ι. Γ. Παπαδάκη, προθύμως καὶ ἀφιλοκερδῶς πονοῦντος ὑπὲρ τῆς ἀρχαιολογικῆς ἐφημερίδος.*

4) *ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη, εἰ καὶ ἐπιμελῶς φαίνεται γεγραμμένη, ὅμως ἔχει καί τινα σφάλματα ἐξ ἀμελείας τοῦ λιθοξόου. οὕτω τὸ Θ σπανίως ἔχει τὴν ἐν τῷ μέσῳ στιγμὴν, ἤτοι μόνον ἐν στ.* 35, 38, 41 *καὶ* 43· *ἀλλαχοῦ δὲ ἐπιμελῶς ἐξετάσας δὲν εὗρον τὸ σημεῖον τοῦτο τὸ διασταλτικὸν τοῦ Θ ἀπὸ τοῦ Ο, δι' ὃ δὲν δύναμαι ἐν στίχῳ* 1 *νὰ διισχυρισθῶ ὅτι ὁ νέος ἄρχων Εὔοιος ἐλέγετο ὡς ἐπὶ τοῦ λίθου κεῖται ἢ Εὐθίας, ὡς ἐκ τῆς ἀμελείας τοῦ λιθοξόου λαβεῖν τις δύναται. τὸ Ο μικρὸν τῆς καταλήξεως τῆς αὐτῆς λέξεως ἐν στ.* 1 *εἶχε γραφθῇ πρῶτον ὑπὸ τοῦ λιθοξόου Υ καὶ ἔπειτα διωρθώθη εἰς Ο, ὡς ἐπὶ τοῦ ἀπεικάσματος φαίνεται. ἐν στ.* 5 *ἐν λέξει ΕΠΕΨΗΦΗΖΕΝ, ἔγραφε πρῶτον Σ ἀντὶ τοῦ Ζ καὶ ἔπειτα διώρθωσεν αὐτὸ εἰς Ζ, οὐχὶ ἀντιστρόφως· διότι τοῦ Σ μόλις ὑποφαίνονται τὰ ἴχνη. ἐν στ.* 5 *εἰς τὰς λέξεις ΠΡΟΣΣΟΝ ΒΑΣΙΛΕΑ ἔγραφε Σ ἀντὶ Τ, ὡς ἐν τῷ πίνακι κεῖται πιστῶς. ἐν στίχῳ* 31 *τὸ πρῶτον γράμμα ἔγραψε Κ ἀντὶ* 1, *πλανηθεὶς ὑπὸ τοῦ ἐπιφερομένου Κ. προσέτι καὶ τὸ ἐν στίχῳ* 3 *ΒΟΙΗΔΡΟΜΙΩΝΟΣ ἀντὶ ΒΟΗΔΡΟΜΙΩΝΟΣ, μᾶλλον τῆς ἀμελείας τοῦ λιθοξόου θεωρῶ πλημμέλημα ἢ διάφορον τύπον τοῦ ὀνόματος, οὐκ ἀγνοῶν ὅτι καὶ τὸ βοίδιον δόκιμον καὶ ἀττικόν ἐστιν. ὅρα Φρύν. σελ.* 86 Lob. *Οὔλπιαν. εἰς Δημ. Ὀλ. Γ* § 31 *σελ.* 134 Dind. *καὶ* Lob. *εἰς Φρύν. σελ.* 87.

5) *καὶ ὁ ἡμέτερος δὲ λιθογράφος περιέπεσεν εἰς δύο σφάλματα· ὅτι ἐν στίχῳ* 20 *ἐν λέξει ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΙ ἀφῆκε τὸ Ω κολοβὸν, καὶ ὅτι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἄνοιξε τὰ σκέλη τοῦ Σ περισσότερον τοῦ πρέποντος.*

6) *τῶν ἐμῶν δ' ἐν ἀγκύλαις συμπληρώσεων τοῦ κειμένου, ὅσας μὲν ἔκρινα βεβαίας ἔγραψα γράμμασιν ἰσομεγέθεσι τοῖς τοῦ κειμένου, τὰς δ' ἀμφιβόλους μικροτέροις.*

ἐ]πὶ Εὐοίου ἄρχοντος, ἐπὶ τῆς . . . .
π]ρυτανείας ᾗ Ναυσιμένης ΝαυσικύδουΧολαργεὺ
ς] ἐγραμμάτευεν, Βοηδρομιῶνος ὀγδόῃ ἐπὶ δέκ[α, ἐ-
ν]άτῃ καὶ δεκάτῃ τῆς πρυτανείας, ἐκκλησία κυρί-
α, τῶν προέδρων ἐπεψήφιζεν Ἱερομνήμων Τεισιμάχ-
ου ἐκ Κοίλης καὶ συμπρόεδροι· ἔδοξεν τῇ βουλῇ κ-
αὶ τῷ δήμῳ. Νικήρατος Φιλέου Κεφαλῆθεν εἶπεν· ἐ-
πειδὴ Φιλιππίδης διατετέλεκεν ἐν παντὶ καιρῷ
ἀποδεικνύμενος τὴν πρὸς τὸν δῆμον εὔνοιαν, καὶ ἀ-
ποδημήσας πρὸς τὸν βασιλέα Λυσίμαχον, πρότερον
τε διαλεχθεὶς τῷ βασιλεῖ, ἐκόμισεν τῷ δήμῳ δω-
ρεὰν πυρῶν μεδίμνους ἀττικοὺς μυρίους, τοὺς δια-
δοθέντας πᾶσιν Ἀθηναίοις ἐπ' Εὐκτήμονος ἄρχοντ-
ος, διελέχθη δὲ καὶ ὑπὲρ κεραίας καὶ ἱστοῦ, ὅπως ἂν
δοθῇ τῇ θεῷ εἰς τὰ Παναθήναια τῷ πέπλῳ, ἃ ἐκο-
μίσθη ἐπ' Εὐκτήμονος ἄρχοντος· καὶ νικήσαντος Λυ-
σιμάχου τοῦ βασιλέως τὴν μάχην τὴν Ἰψῷ γενομέν-
ην πρὸς Ἀντίγον]ον κα[ὶ Δημήτριον, τοὺς μὲν τελευτ-
ήσαντας ἐν τῷ κ[ινδύνῳ] τῶν πολιτ[ῶ]ν ἔθαψεν τοῖς
ἑαυτοῦ ἀναλώμασιν, ὅσοι δὲ αἰχμάλωτοι ἐγένοντο,
ἐμφανίσας τῷ βασιλεῖ καὶ λαβὼν αὐτοῖς ἄφεσιν, τ-
οὺς μὲν βουλομέ[νους στρατ]εύεσθαι διῴκησεν ὅπ-
ως ἂν καταχωρισθῶσιν [ἐν] ἡγεμονίαις, τοὺς δὲ προα-
ιρουμένους ἀπιέναι ἀμφιέσας καὶ ἐφόδια δοὺς πα-
ρ' ἑαυτοῦ ἀπέστειλεν οὗ ἕκαστοι ἠβ[ο]ύλοντο, πλείο-
υς ὄντας ἢ τριακοσίους· παρῃτήσατο δὲ καὶ ὅπως ἀ-
ν ἀφεθῶσιν καὶ ὅσοι τῶν πολιτῶν κατελήφθησαν ἐν
τῇ Ἀσίᾳ, εἰργμένοι ὑπὸ Δημητρίου καὶ Ἀντ[ι]γόνο
υ· καὶ τοῖς περιτυγχάνουσιν Ἀθηναίων χρήσιμ-
ος ὢν διατελεῖ καθ' ὅτι ἂν ἕκαστος αὐτὸν παρακαλε-
ῖ· καὶ κομισαμένου τοῦ δήμου τὴν ἐλευθερίαν, διατ-
ετέλεκε λέγων καὶ πράττων τὰ συμφέροντα τῇ τῆς
πόλεως σωτηρίᾳ· καὶ παρακαλῶν τὸν βασιλέα βοηθ-
εῖν καὶ χρήμασιν καὶ σίτῳ, ὅπως ἂν διαμένῃ ὁ δῆμ-
ος ἐλεύθερος ὢν καὶ τὸν Πειραιᾶ κομίσηται καὶ τὰ
φρούρια τὴν ταχίστην· καὶ ὑπὲρ τούτων πάντων πολ-
λάκις μεμαρτύρηκεν αὐτῷ ὁ βασιλεὺς πρὸς τοὺς π-
ρ]εσβεύοντας Ἀθηναίων πρὸς ἑαυτόν· καὶ χειροτον-
ηθεὶ]ς ἀγωνοθέτης ἐπὶ Ἰσαίου ἄρχοντος ἠπήκουσε-
ν τῷ δή]μῳ ἐθελοντὴς ἐκ τῶν ἰδίων, τάς τε πατρίο-
υς θυσία]ς ἔθυσεν τοῖς θεοῖς ὑπὲρ τοῦ δήμου καὶ τὴ
ν πολιτεία]ν ἔδωκεν πᾶσιν Ἀθηναίοις πάντας τοὺς
χρόνους . . . . . .] θε τὸν ἀγῶνα κατεσκεύασεν τῇ δημ-
οκρατίᾳ . . . . . . ι . .] ωτος ὑπόμνημα τῆς τοῦ δήμου
εὐεργεσίας. ἐπεμελή]θη δὲ καὶ τῶν ἄλλων ἀγώνων κα-
ὶ θυσιῶν ὑπὲρ τῆς πόλεω]ς· καὶ εἰς ταῦτα πάντα ἐκ τῶ-
ν ἰδίων ἀναλώσας πολλὰ χρ] ήματα, τὰς εὐθύνας δεδω-
κεν κατὰ τοὺς νόμους, καὶ οὐ]θὲν ὑπεναντίον προ . .
. . . . ι ε . . υ- . . . .

βραχεῖαι σημειώσεις εἰς τὴν προκειμένην ἐπιγραφήν.

1) ἡ παροῦσα ἐπιγραφὴ ἵνε παράλληλος τῇ ἐν ταῖς ἀνασκαφαῖς τοῦ ἁγίου Δημητρίου τοῦ Κατηφόρη ἀνευρεθείσῃ τὸν Φεβρουάριον τοῦ 4861, τῇ δημοσιευθείσῃ ἐν τῷ Φιλίστ. Α' σελ. 132 ἐπ. καὶ ἐν τῇ Ἀρχ. ἐφημ. Πιττάκη ἀρ. 4108. ἀμφότεραι αἱ ἐπιγραφαὶ αὗται τῶν αὐτῶν χρόνων καὶ διαθέσεων προϊόντα οὖσαι χαρακτηρίζουσι λαμπρῶς τὴν εὐτέλειαν τῶν Ἀθηναίων καὶ τὴν ταπείνωσιν τοῦ φρονήματος αὐτῶν ἤδη τότε, κατ' ἀρχὰς δηλαδὴ τοῦ γ' αἰῶνος π. Χ., τόσον, ὅσον καὶ ἐπὶ τῶν ῥωμαϊκῶν χρόνων ἐκ πολλῶν τεκμηρίων ἀποδεικνύεται. πρὸς ἐκτέλεσιν δὲ τῆς εἰκόνος τῶν χρόνων ἐκείνων πρέπει νὰ ληφθῇ καὶ ἡ ὑπὸ τοῦ Πλουτάρχου ἐν βίῳ Δημητρίου δοθεῖσα ὕλη καὶ ὅση ἄλλη ἐχρησίμευσε πρὸς τοῦτο τῷ νεωτέρῳ ἱστοριογράφῳ τῆς Ἑλλάδος Γεωργίῳ Γρώτῃ ἐν τῷ ἐνενηκοστῷ ἕκτῳ κεφαλαίῳ τῆς συγγραφῆς του, τὸ ὁποῖον ἐσφράγισε μὲ τὰς ἑξῆς λέξεις· «ὅταν τοιαῦται ἐπαιτικαὶ πρεσβεῖαι ἦναι αἱ πράξεις εἰς ἃς μεταχειρίζεται ἡ πόλις τῶν Ἀθηναίων τοὺς ἐπισημοτάτους αὐτῆς πολίτας καὶ δι' ἃς αὐτοὺς βραβεύει—τότε ὁ ἱστορικός, ὅστις ἵνε συνειθισμένος εἰς τὸν ἑλληνικὸν κόσμον, ὁποῖον ὁ Ἡρόδοτος, Θουκυδίδης καὶ Ξενοφῶν τὸν διηγοῦνται, αἰσθάνεται πλέον ὅτι ἡ ζωὴ ἐξέλιπεν ἐκ τοῦ ἀντικειμένου του καὶ μὲ θλίψιν καὶ ταπείνωσιν τελειόνει τὴν ἱστορίαν του».

2) ἐκ τῶν ἐν τῇ ἐπιγραφῇ μνημονευομένων ἱστορικῶν συμβάντων καὶ ἀνδρῶν, ὧν βεβαίως γνωρίζομεν τοὺς χρόνους, οἷον τῆς ἐν Ἴψῳ (ἢ Ἴψῳ. Ἀππ. Συρ. 55 Bekk.) τῆς Φρυγίας μάχης ἐν ἔτει 300 π. Χ. ὀλ. 120, ά (ἐν στ 17), τοῦ Εὐκτήμονος ἄρχοντος (ἐν στ. 13 καὶ 16), ὃς ἦρξε τὴν ἐπώνυμον ἀρχὴν ὀλ. 120, β', ἤτοι 299 π. Χ., τοῦ Ἰσαίου ἄρχοντος (στ. 39) ὃς πιθανῶς ὀλ. 132, δ'=285 π. Χ. ἦρξεν· ἐκ τούτων εἰκάζοντες δυνάμεθα νὰ θέσωμεν τὸν ἐν στ. 1 νέον ἄρχοντα Εὔοιον εἰς τὴν 124 ὀλυμπιάδα, ἧς οὐδεὶς ἄρχων ἦν γνωστὸς μέχρι τοῦδε. ἐπειδὴ δὲ ὁ Λυσίμαχος ἀπέθανε τὸ δ' ἔτος τῆς ὀλυμπιάδος ταύτης, ἐν δὲ τῷ ψηφίσματι ὡς ζῶν φαίνεται ὅτι ἀναφέρεται, ὁ Εὔοιος θετέος μεταξὺ τοῦ ά καὶ γ' ἔτους τῆς 124 ὀλυμπιάδος.

3) ὁ δὲ τιμηθεὶς ἐπ' αὐτοῦ ἀνήρ, ὁ Φιλιππίδης (στ. 8), ὁ ἁπλῶς οὕτως ἑνὶ ὀνόματι κληθεὶς πρὸς μεγαλητέραν τιμὴν δήπου, ὡς ἐπιφανής, ἦν ἀναμφιβόλως ὁ γνωστὸς κωμικὸς ποιητὴς «υἱὸς Φιλοχλέους· ἦν δὲ ἐπὶ τῆς ριά ὀλυμπιάδος» κατὰ Σουΐδαν. περὶ τούτου γράφει Πλούταρχος ἐν βίῳ Δημητρίου κεφ. ιϐ' τάδε· «ἦν δὲ ὁ Φιλιππίδης Λυσιμάχου φίλος καὶ πολλὰ δι' αὐτὸν ὁ δῆμος εὖ ἔπαθεν παρὰ τοῦ βασιλέως. ἐδόκει δὲ καὶ πρὸς πρᾶξιν αὐτῷ καὶ πρὸς στρατείαν εὐσύμβολος ἀπαντήσας εἶναι καὶ ὀφθείς. ἄλλως δὲ καὶ διὰ τὸ ἦθος, εὐδοκίμει, μηδὲν ἐνοχλῶν, μηδ' αὐλικῆς περιεργείας ἀναπιπλάμενος. φιλοφρονουμένου δέ ποτε τοῦ Λυσιμάχου πρὸς αὐτὸν καὶ εἰπόντος «ὦ Φιλιππίδη, τίνος σοι τῶν ἐμῶν μεταδῶ;» «μόνον» ἔφη «βασιλεῦ, μὴ τῶν ἀπορρήτων». ταῦτα θαυμασίως συμφωνοῦσι τοῖς ἐν τῇ ἡμετέρᾳ ἐπιγραφῇ. ἐξ ἧς, ὡς νομίζω, ὁρίζονται πλέον καὶ οἱ χρόνοι τοῦ ποιητοῦ τούτου ἀκριβέστερον ἀπὸ τῆς 111—124 ὀλυμπίδος ἢ 336—281 π. Χ., ἀφοῦ κατὰ μὲν τὸν Σουΐδαν «ἦν ἐπὶ τῆς ριά ὀλυμπιάδος, κατὰ δὲ τὴν παροῦσαν ἐπιγραφὴν καὶ ἐπὶ τῆς ρκδ' ὀλυμπιάδος ἔζη. δὲν ἐνορῶ δὲ τὸν λόγον δι' ὃν ὁ Bothe ἐν Poet. com. Graac. fragm. Paris, Didot 1855 σελ. 669, b—ἠθέλησε νὰ τρέψῃ τὰ τοῦ Σουΐδα «ἐπὶ τῆς ριά» εἰς «ἐπὶ τῆς ρκά». ἄλλως δὲ καὶ οἱ λοιποὶ τῶν νεωτέρων σοφῶν περὶ τὴν ρκ' ὀλυμπιάδα ἔτασσον τὴν ἀκμὴν αὐτοῦ. οἷον Bernhardy ἐν Griech. Litt· τόμῳ ϐ', 2 σελ. 615. Ladewig ἐν Pauly Real-Encykl. τόμῳ Ε' σελ. 147 «μεταξὺ 118—22 ὀλυμπ.».

4) δυσκολίαν τινὰ φαίνεται ὅτι παρέχει εἰς τὴν παροῦσαν ἐπιγραφὴν τὸ ἑξῆς· πῶς ἀφοῦ κατὰ τὰ ἤδη ἐγνωσμένα ὁ Πειραιεὺς καὶ τὰ φρούρια, Μουνυχία δήπου καὶ Μουσεῖον, ἐλευθερωθέντα περὶ τὸ 287 π. Χ. διὰ Ὀλυμπιοδώρου (καὶ Πύρρου πιθανῶς), ἀναφέρονται ἐνταῦθα, στίχ. 35, ὡς μήπω ἐλευθερωθέντα; ἢ ποίαν ἄλλην ἐλευθερίαν (στ. 31) παρὰ τὴν ἀπαλλαγὴν ἀπὸ τῆς μακεδονικῆς φρουρᾶς, εἰσαχθείσης ὑπὸ Δημητρίου ἤδη κατὰ τὸ 398 ἔτος, ἐκομίσατο ὁ δῆμος; τούτων καὶ ἄλλων τοιούτων τὴν ἐξακρίβωσιν χρῄζουσαν πραγματείας διεξοδικωτέρας ἀφίνω εἰς τοὺς φιλίστορας· ἀφοῦ καὶ ὁ ὡρισμένος χῶρος διὰ τὸ παρὸν τεῦχος ἐπληρώθη πλέον.

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ Σ. ΡΟΥΣΟΠΟΥΛΟΣ.

ΠΑΡΟΡΑΜΑ.

ἐν σελ. 82 στίχῳ 13 κάτωθεν ἀντὶ 0,96 γράφον 1,96

Α. Σ. Ρ.

τυπογραφικὰ καὶ ἄλλα οἱαδήποτε ἁμαρτήματα ἐν τῇ παρούσῃ ἐφημερίδι εἶναι εἰς λογαριασμὸν τοῦ ὑπογράφοντος ἕκαστον ἐν αὐτῇ ἄρθρον.

ὁ ἐκδότης.

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ

ΥΠΟ

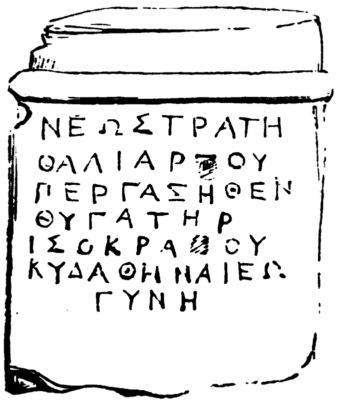
ΤΗΣ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ

ΔΑΠΑΝΗ; ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΚΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ.

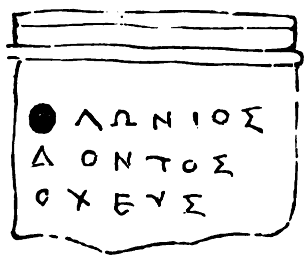
ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'. ΕΤΟΣ Α'. 1862. ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ· ΤΕΥΧΟΣ ΣΤ'. ΙΟΥΝΙΟΥ.

ΕΠΙΓΡΑΦΑΙ ΕΛΛΗΝΙΚΑΙ

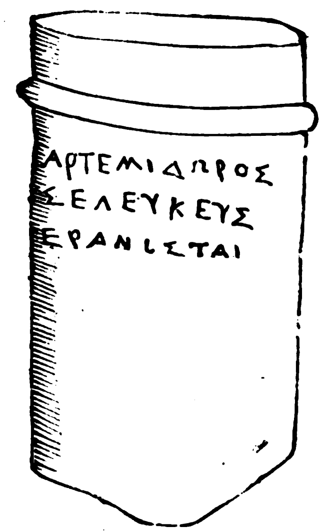
ἀρ. 112

ἀριθ. 113

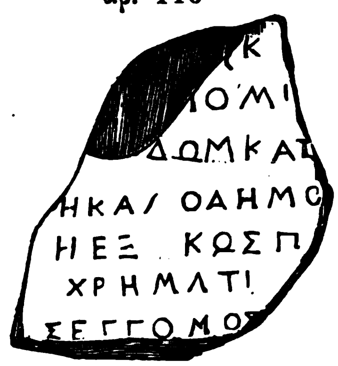
ἀρ. 114

ἀρ. 115

ἀρ. 116

ἀριθ. 117

112

Νεωστράτη
Θαλιάρ[χ]ου
Περγασῆθεν
θυγάτηρ
Ἰσοκράτου
Κυδαθηναιέω[ς
γυνή.

Ἐπὶ στήλης ἐπιτυμβίου λίθου τοῦ Ὑμηττοῦ, εὑρέθη τὸ 1861 Μαρτίου 21 εἰς τὸν Πειραιᾶ, μοὶ ἔδωσε δὲ αὐτὴν ὁ νέος Δημ. Παναγιωτόπουλος· τὸ ὕψος τῆς στήλης, ἧς τὰ κάτω καὶ μέρος τοῦ ἄνω δὲν σώζεται, εἶναι 0,32 τοῦ γαλλικοῦ μέτρου, ἡ δὲ διάμετρος αὐτῆς 0/20· τοῦ αὐτοῦ μέτρου· ὄνομα κύριον θηλυκὸν Νεωστράτη πρῶτον ἐντεῦθα εὕρηται. Νεόστρατος δὲ ἀρσενικὸν εὕρηται ἔν τε τῇ ἀρχαιολογικῇ ἐφημερίδι καὶ τῇ συλλογῇ περὶ Ἀττικῶν δήμων τοῦ Ῥός· τὸ δὲ κύριον ὄνομα Θαλίαρχος εὕρηται μᾶλλον εἰς Σπαρτιατικὰς ἐπιγραφάς· ἔστι δὲ οὐχὶ κοινόν· ἡ στήλη νῦν ὑπάρχει ἐν τῷ γραφείῳ τοῦ γενικοῦ ἐφόρου τῶν ἀρχαιοτήτων. Κ. Σ. Π.

113

Ἀπολ]λώνιος
. . . δόντος
Ἀντ]οχεύς.

Ἐπὶ ἡμίσεως στήλης ἐπιτυμβίου λίθου τοῦ Ὑμηττοῦ· εὑρέθη τὸ 1862 Ἰανουαρ. 26· εἰς τὰς κατὰ τὸ ὀλυμπίειον ἐπιπεδώσεις· τὸ ὕψος τῆς στήλης, ὅσον σώζεται εἶναι 0,29 τοῦ γαλλικοῦ μέτρου, ἡ δὲ διάμετρος αὐτῆς 26 τοῦ αὐτοῦ μέτρου· ἡ στήλη νῦν ὑπάρχει ὅπου καὶ ἡ ἀνωτέρω. Κ. Σ. Π.

114

Ἀρτεμίδωρος
Σελευκεὺς
Ἐρανισταί.

Ἐπὶ στήλης ἐπιτυμβίου λίθου τοῦ Ὑμηττοῦ· εὑρέθη τῇ 5 Φεβρ. 1862 εἰς τὸ βόρειον τῶν Ἀθηνῶν· τὸ ὕψος τῆς στήλης εἶναι 65 τοῦ γαλλικοῦ μέτρου· ἡ δὲ διάμετρος αὐτῆς 20 τοῦ αὐτοῦ μέτρου· περὶ τοῦ ἀξιώματος τῶν ἐρανιστῶν ὅρα τὰς ἐπιγραφὰς ὑπ' ἀριθ. 1-6 267 τῆς συλλογῆς τοῦ Βοιχχίου καὶ τὴν ὑπ' ἀριθ. 35000 τῆς ἀρχαιολογικῆς Ἐφημερίδος· ἡ στήλη νῦν ὑπάρχει ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Κ. Ῥεδελλάκη ἐν Ἀθήναις.

115

τόκ]ος τού|τοις ἐγένετο
χρήμ]ασι ΤΧΧΧΧ ΗΗ
. . . ΗΗ]ΗΗΔΔΠΙ τόκ[ος τούτων
. . . . Δ[redacted]ΙΙΙΙ τόκ|ος τούτων
τάλαντα - - - - Μο[υ]ν[ιῶν
πρυτανείας [redacted] τό|κος τούτων
. . . . ι ( ) Ἀπόλλων[ος τοῦ ἐν Ἐλάει
Ἡρακλέους ἐ[ν Κυνοσάργει
τ]όκος τούτ[ων
Ἀ[πό[λ]λω[νος τοῦ ἐν

Ἐπὶ θραύσματος στήλης λίθου Πεντελησίου· ηὗρον αὐτὸ παρὰ τὸ Ἐρέχθειον. τὸ ὕψος τοῦ λίθου εἶναι 0,13 τοῦ γαλλικοῦ μέτρου, τὸ πλάτος 9 καὶ τὸ πάχος. 5 τοῦ αὐτοῦ μ.· ὁ λίθος εἶναι ἠκρωτηριασμένος καθ' ὅλα τὰ ἄκρα αὐτοῦ· τὰ γράμματά εἰσι ῥαβδωτὰ ἐγκεχαραγμένα· εἰς τὴν πέμπτην γραμμὴν μετὰ τοὺς ἀριθμοὺς Ι-Ι-Ι-ΙΙΙΙC μένει κενὸν ἐπὶ τοῦ λίθου ἑνὸς γράμματος· ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι τῆς αὐτῆς φύσεως τῇ ὑπ' ἀριθμῷ 1204 ἐπιγραφῇ τῆς ἀρχαιολογικῆς ἐφημερίδος καὶ ἴσως συνέχεια ταύτης, ἀλλ' ἐπειδὴ τὸ μεταξὺ τῶν δύο θραυσμάτων λείπει ταῦτα δὲν ἐφαρμόζονται· ὁ λίθος νῦν ὑπάρχει ἐν τῷ γραφείῳ τοῦ ὑποφαινομένου. Κ. Σ. Π.

116

. . . ιχ . . .
τὸμ[ὲν
οἰκο]δομί[ς τῆς
ν καὶ ὁ δῆμο[ς ὁ Ἀθηναίων
καὶ ἡ βουλὴ τῶ[ν ἑξακοσίων
καὶ] χρηματί[σαι γνώμην δὲ ξυμβάλλεσθαι τῆς Βουλῆς
εἰς τὸν Δῆμον ὅτι δοκεῖ τῇ Βουλῇ ἀναγράψασθαι αὐτὸν
καὶ το]ὺς ἐγγόνους
[αὐτοῦ Φυλῆς δήμου καὶ Φρατρίας ἧς ἂν βούληται.

Γέγραπται ἐπὶ θραύσματος στήλης λίθου τοῦ Ὑμηττοῦ· ηὗρον αὐτὸ τὸ 1862 Φεβρ. 15· κατὰ τὴν ἄνοδον τῆς Ἀκροπόλεως παρὰ τὴν πηγὴν Κλεψύδραν· ὁ λίθος εἶναι ἠκρωτηριασμένος καθ' ὅλα τὰ ἄκρα αὐτοῦ· τὸ δὲ ὕψος τοῦ λίθου ὅσον σώζεται εἶναι 0.9· τοῦ γαλλικοῦ μέτρ. τὸ πλάτος 10 0/0 καὶ τὸ πάχος 0,5 τὰ γράμματά εἰσι μικρὰ καὶ ῥαβδωτὰ ἐγκεχαραγμένα. Ἐκ τοῦ διατηρηθέντος μέρους ἐξάγεται ὅτι εἶναι λείψανον ψηφίσματος· ὁ λίθος νῦν ὑπάρχει ἔνθα καὶ ὁ ἀνωτέρω. Κ. Σ. Π.

117

ἔ]αν[δὲ
ίης ἐν σ]τηλη λ[ιθί
νῃ τὸ δὲ ἀνάλωμα δοῦναι] τὴμ πό[λιν] Ἀντιν[ο
άτης - - - - εἶπε τὰ μὲν ἄλλα] καθάπερ τεῖ βο[υ]λε
ῖ ἔδοξεν - - - - - η τῷ Κολοφωνίῳ ε
ἶναι - - - - ἀγαθο[ὺ]ς περὶ τὸν Δῆμ
ον τῶν Ἀθηναίων αὐτούς τε κ[αὶ το[ὺ]ς στρατιώτας τ
- Κολοφωνίων . . . . π[ροεπιμελε[ῖ]σθαι αὐ
- - - ὅ]πως ἂν σῶον εἰ Ἀθην
αίοις καὶ Κολοφωνίοις γεν[έσθαι δὲ αὐτῷ καὶ
ἐγγόνοις τοῖς μετ' αὐτοῦ τοὺς]κεὶ ἐόντας ὅτο[υ] ἂν δ
οκῇ - - - - τὴμ Βο[υ]λὴ[ν τὴν Βο[υ]λεύο[υ]σαν κα
θ' ἅπερ καὶ τοῖς ἄλλοις καὶ] πρόσοδον εἶναι αὐ
τῷ πρός τε τοὺς πρυ[τάνε[ι]ς καὶ τὴμ Β.[υ]λὴ
ν καὶ τῷ Δήμῳ π]ρώτῳ μετὰ τὰ ἱερ
ά - - - - - - μὴ ἐξε[ῖ]ναι αὐτὸν
- - - - - - - - ε]ι το]ῦ Δήμ[ου] Ἀθην
αίων καὶ εἶναι αυτῷ κα[ὶ τοῖς εκγόνοις
. . . . κ]αὶ παντὶ στο 19

Γέγραπται Ἀττικοῖς ὡραίοις γράμμασιν ἐπὶ στήλης λίθου Πεντελησίου· ηὗρον αὐτὴν τὸ 1860 ὀκτώβρ. 20 οὐ μακρὰν τοῦ Πρυτανείου πρὸς τὸ ἀνατολικοβόρειον μέρος τῆς Ἀκροπόλεως· ὁ λίθος εἶναι ἠκρωτηριασμένος κατὰ τὸ ἄνω ἀριστερὸν (τῷ θεωμένῳ) καὶ κάτω μέρος αὐτοῦ· τὸ δεξιὸν εἶναι ὅλως ἀκέραιον· τὰ γράμματά εἰσι ῥαβδωτὰ ἐγκεχαραγμένα· τὸ ο πανταχοῦ ἀναπληροῖ τὴν δίφθογγον ου· τὸ Μ τίθεται ἀντὶ τὸ Ν οἷον τὴμ πόλιν (γραμ 3) τὸμ (γραμ· 6) τὴν (γραμ. 14.) Εἰς τὴν 5 γραμμὴν ἀναγινώσκεται τὸ ὄνομα τῶν Κολοφωνίων· ἡ μετὰ τῆς πόλεως ταύτης φιλία τῶν Ἀθηναίων καὶ ἡ ἀποικία αὐτῶν καὶ συνοίκησις εἰς τὸ χωρίον καλούμενον Νότιον, ἀφ' οὗ Πάχης ὁ στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων ἐκυρίευσε τοῦτο, ἀποδιώξας τοὺς κατέχοντας αὐτὸ βαρβάρους, μαρτυρεῖται ἀπό τε τὸν Θουκυδίδην (Β III § 34) καὶ ἄλλες ἀρχαίους συγγραφεῖς καὶ ἀπὸ τὰς ἐπιγραφὰς ὑπ' ἀρ· 1052, 1340, 1341, 1342, 1345. τῆς ἀρχαιολογικῆς ἐφημερίδος· ὁ λίθος νῦν ὑπάρχει ἔνθα ὁ ἀνωτέρω.

Κ. Σ. Πιττάκης.

ἀριθ. 118

ἀριθ. 118

. . . . η πολλὰ κα . .
. . . . . α

Τάδε διέλυσαν οἱ δικασταὶ (ἐπευδοκούν-
των ἀμφοτέρων· τὰ μὲν κτήματ(α εἶναι τῆς
θεοῦ καὶ μηθενὶ ἐξεῖναι μήτ(ε . . .
μήτε ὑποθεῖναι, ἀλλὰ ἐκ τῶν π(ροσόδων θύ-
ειν τὰς θυσίας τὸν ἱερέα με(τὰ τῶν γειτό-
νων κατὰ τὰ πάτρια.
Ἀπαγορεύει δὲ καὶ ἡ θεὸς κ(αὶ ὁ προφήτης
Καλλίστρατος μηθένα . . . . (κτη-
μάτων τῶν ἑαυτῆς μηδ . . . .
δὲ μισθοῦσθαι . . . . .
μηδὲ κακοτεχνεῖν μ . . . .
της κτήματα μήτε τ . . . . (προφά-
σει μηδεμιαὶ ὡς . . . . (προσό-
δων λαμβανον(τ . .
ειν ἑαυτεὶ . .
καταλε . .
νον δ . .
του . .
μη . . . .
. . . .

Ἐπὶ τεμαχίου στήλης λίθου Πεντελησίου, εὑρεθέντος πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ἐνταῦθα ἐντὸς φρέατος τῆς οἰκίας τοῦ ἰατροῦ Π. Στεφανίτση, τῆς κειμένης παρὰ τὴν ἐκκλησίαν τῆς ἁγίας Εἰρήνης. Ἠγοράσθη τὸ τεμάχιον ὑπὸ τῆς ἀρχ. ἑταιρίας, καὶ εἶναι τώρα ἐν τῷ Μουσείῳ της, τῷ ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ. Ὕψος 0,21, πλάτος 0,24, πάχος 0.10. Τὰ γράμματα, ὡς καὶ τὸ ξυλογράφημα δεικνύει, εἶναι τῶν πρώτων Μακεδονικῶν χρόνων καὶ ϛοιχηδόν. Ἂν οἱ στίχοι 4ος 6ος καὶ 7ος συνεπληρώθησαν ὑπ' ἐμοῦ, ὡς ἔδει, καὶ ἂν ἦτο ἀσφαλὲς νὰ εἴπῃ τις, ὅτι ἕκαστος στίχος εἶχεν ἀπαρεγκλίτως γράμματα 32, κατὰ ταύτην τὴν ἀναλογίαν ἠδύναντο νὰ δοκιμασθῶσι πλείονες ἢ ὅσας ἐγὼ ἔδωκα συμπληρώσεις ὑπὸ τῶν δυναμένων καὶ βουλομένων. Ἐγὼ δὲν ἐπιχειρῶ τοιοῦτό τι, καὶ ἀρκοῦμαι μόνον ἔτι νὰ εἴπω, ὅτι μετὰ τὸ τοῦ 2ου στίχου τελευταῖον Α ὁ λίθος οὐδέποτε εἶχεν ἄλλα γράμματα ἐν τῇ αὐτῇ γραμμῇ, ἀλλ' ἐκεῖ ἔληγεν ἡ φράσις· οὕτω καὶ ἐν τῷ 8ῳ στίχῳ. Ἀφέθη δὲ ἀνέκαθεν κενὸς γραμμάτων τόπος ἑνὸς στίχου μετὰ τὸν 2ον καὶ 8ον στίχον. Τὸ δὲ τρίτον γράμμα τοῦ 19ου στίχου ἂν εἶναι Μ. ἢ Ν, δὲν διαγινώσκω.

Τῇ 17 Μαΐου, 1862.

Στέφανος Α. Κουμανούδης.

Β' Η ΕΝ ΤΩι ΔΙΟΝΥΣΙΑΚΩι ΘΕΑΤΡΩι ΑΝΑΣΚΑΦΗ.

Ἐπανέρχομαι εἰς τὴν ἐν σελίδι 102 τῆς παρούσης ἐφημερίδος διακοπεῖσαν ἔκθεσιν τῆς ἀνασκαφῆς τοῦ διονυσιακοῦ θεάτρου καὶ τῶν ἐξ αὐτῆς ἐξαχθέντων εἰς φῶς μέχρι τῆς σήμερον ἀρχαίων μνημείων.

καθ' ἃ ἐν σελ. 95 ἐδήλωσα, ἡ ὑπὸ τοῦ κυρίου Στράκκου τότε διευθυνομένη ἀνασκαφὴ τοῦ θεάτρου ἐχώρησε κατὰ δύο διευθύνσεις· ἤτοι μία μὲν τάφρος ἀνοίχθη πρὸς δεξιὰν τῶν ἀνακαλυφθέντων θρόνων, παρακολουθοῦσα τὴν προεδρίαν περὶ τὴν ὀρχήστραν καὶ τὸ κοῖλον τοῦ θεάτρου ἐξ ἕως ἑπτὰ μέτρων γαλλικῶν βάθους καὶ τριῶν ἕως τεσσάρων καὶ πλέον πλάτους, καὶ οὕτως ἀνεκαλύφθη συνεχὴς σειρὰ θρόνων πρὸ τῶν κερκίδων πανομοίων τοῖς ἐν σελ. 103 ἀπεικονισθεῖσιν, μέχρι τῆς δεξιᾶς παρόδου ἀπὸ τῆς μέσης τοῦ ἱερέως τοῦ Διονύσου ἐλευθερέως. αὐτοῦ δὲ μεταξὺ τῆς τελευταίας κερκίδος καὶ τοῦ τοίχου τῆς δεξιᾶς παρόδου εὑρέθη κλίμαξ ἀποτερματίζουσα τὸ δεξιὸν πέρας ἢ κέρας τοῦ κοίλου, ὅπως καὶ ἐν τῷ θεάτρῳ τῆς Μήλου, τῶν Πατάρων, τῆς Στρατονικείας καὶ τῆς Δραμυσσοῦ εἰκονίζεται τοιαύτη κλίμαξ (ὅρα Strack das altgriechische Theatergebaeude. Potsdam 1843, πίν. VI, 5 VII, 5, VIII, 7. Wieseler Theatergebaeude etc. Goettingen 1851, πίν. I. 28) καὶ ὁ Vitruvius διαγράφει τὸ ἀρχαῖον ἑλληνικὸν θέατρον (Strack αὐτόθι πίν. VII, 3). τὸ μετὰ τὴν κλίμακα ταύτην πλάτος τοῦ τοίχου τῆς παρόδου ἐκ μονολίθων πλίνθων συγκειμένου ἦν κατὰ τὸ τέρμα τῆς κλίμακος κάτω μετρηθὲν 0, 44 γαλλ. μ. ἐντεῦθεν δὲ ἐχώρησεν ἡ ἀνασκαφή, παρακολουθοῦσα τὸν ἀρχαῖον τοῖχον τῆς δεξιᾶς παρόδου μέχρι τῆς γωνίας τῆς ἐξωτερικῆς τοῦ θεάτρου μέτρα γαλλικὰ 29 περίπου. ἀπὸ δὲ τῆς γωνίας ταύτης μέχρι τοῦ τείχους τῆς καλουμένης στοᾶς τοῦ Εὐμένους ὑπὸ τὸ τεῖχος τῆς ἀκροπόλεως ἤδη πρότερον ὁ κύριος Στράκκος εἶχε περισκάψῃ τάφρον ἱκανῶς βαθεῖαν, ὥστε ἐφαίνοντο οἱ δόμοι τοῦ ἀρχαίου τείχους καὶ ἀντηρίδες (ὅρα σελ. 64 τῆς παρούσης ἐφημερίδος). τὸ τεῖχος τοῦτο τὸ δυτικὸν τοῦ κοίλου τοῦ θεάτρου κατ' ἀρχὰς κατ' εὐθεῖαν γραμμὴν ἀπὸ τῆς γωνίας πρὸς τὴν ἀκρόπολιν χωροῦν μέχρι 17 μέτρων γαλλικῶν, ἔπειτα κλίνει πρὸς τὰ ἔξω καὶ γίνεται καμπύλον καὶ διπλοῦν ἐν μέρει οὕτως ὥστε αἱ φανεῖσαι κατ' ἀρχὰς ἀντηρίδες, ὡς στηρίζουσαι ἔξωθεν τὸ τεῖχος, εὑρέθησαν ὅτι κεῖνται μεταξὺ διπλοῦ τείχους. ἡ δὲ ἔκτασις τοῦ ὅλου ἀπὸ τῆς ἐξωτερικῆς γωνίας τῆς κατὰ τὴν πάροδον μέχρι τοῦ τείχους τῆς στοᾶς τοῦ Εὐμένους, ὑπὸ τὴν ὁποίαν εἰσέρχεται, καταμετρηθεῖσα ὑπ' ἐμοῦ εὑρέθη γαλλ. μέτ. 58, 70 περίπου.

πως ἐκείνην μου τὴν γνώμην.

περὶ ὅλην δὲ τὴν ὀρχήστραν εὐθὺς ὑπὸ τὴν εἰρημένην πρώτην βαθμίδα τοῦ κοίλου ὑποκρύπτεται ὑδραγωγεῖον ἀρχαῖον κατασκευασθὲν ἐπιμελῶς ὅτε περ καὶ τὸ θέατρον, ἵνα δέχηται τὰ ἐκ τῆς βροχῆς νηρὰ καὶ τὰ καταχάλλάζοντα ἀπὸ τοῦ κοίλου τοῦ θεάτρου. τοιοῦτον δὲ ὑδραγωγεῖον εὑρέθη καὶ περὶ τὴν ὀρχήστραν τοῦ ἐπὶ Ῥηγίλλῃ θεάτρου. τοῦ δὲ παρόντος ἐξ ὀπῆς ἀνοιχθείσης ἔμπροσθεν τοῦ θρόνου τοῦ ἱερέως τοῦ Διονύσου μόνον τὸ πλάτος ἠδυνήθην νὰ καταμετρήσω· ἦν δὲ 0,90, τὸ δὲ βάθος δὲν ἠδυνήθη νά μου σώσῃ ὁ ἐργάτης διὰ τὸ στενὸν τῆς ὀπῆς, δι' ἧς δὲν εὐκολύνετο νὰ τὸ καθαρίσῃ ὡς κάτω. αἱ πλευραὶ δὲ τοῦ ὑδραγωγείου τούτου ἦσαν λίθοι πειραϊκοῦ σκληροῦ καλῶς ἐξεσμέναι, ἡ δὲ ῥύσις φανερῶς ἐφαίνετο ἐκ τῆς κλίσεως ἣν εἶχεν ἡ ἐν αὐτῷ ἰλὺς ὅτι πρὸς τὴν ἀριστερὰν πάροδον φέρεται.

ἀφοῦ δὲ καὶ ἐνταῦθα οὕτως ἀπήληξε τὸ ἔργον ἀνοίχθη καὶ ἄλλη τάφρος κατὰ μῆκος τῆς σκηνῆς ἀπὸ τοῦ εὑρεθέντος λογείου τοῦ Φαίδρου πρὸς τὴν δεξιὰν πάροδον. εὑρέθη δὲ μικρὸν μέρος τοῦ λογείου τούτου λιθόστρωτον ἐκ μαρμάρων εἰλημμένων ἐκ τῆς στέγης τοῦ ἀρχαίου θεάτρου καὶ ἐρειδόμενον ἐπὶ τοίχων ἀθλίων ἢ ἐπὶ μεγάλων πλίνθων λιθίνων ἐκ τοῦ ἀρχαίου θεάτρȣ καὶ ἄλλων ὑστερωτέρων χρόνων. τὸ πλάτος τοῦ λιθοστρώτου τούτου ἐδάφους τῆς τοιαύτης σκηνῆς = 3,20, τὸ δὲ μῆκος ἐφάνη μέχρι τῆς δεξιᾶς παρόδου. αὐτοῦ δὲ ὡς ὑποστήριγμα εὑρέθη ὑπὸ τὸ ὑποσκήνιον πλησίον τῆς δεξιᾶς παρόδου καὶ βάθρον μετ' ἐπιγραφῆς. ἐκδοθησομένης κατοτέρω, ἧς ἡ ἀρχὴ « ἡ πόλις Τιβ. Κλ. Καλλιππιανόν ». χωρησάσης δὲ τῆς ἀνασκαφῆς μέχρι τῆς δεξιᾶς κάτω παρόδου τοῦ θεάτρου, εὑρέθη ὅτι ὁ τοῖχος τοῦ προσκηνίου τούτου τοῦ ποιηθέντος ὑποῦ Φαίδρου χωρεῖ ἐντὸς τῆς ὀρχήστρας, στενὴν μόνον διάβασιν ἀφίνων πρὸ τῆς δεξιᾶς κάτω παρόδου καὶ ἔμπροσθεν τῶν τελευταίων πρὸς τὸ δεξιὸν κέρας θρόνων τῆς προεδρίας ὡς ἑνὸς γαλλικοῦ μέτρου.

ἂν καὶ ἡ πρὸς τὴν ὀρχήστραν πρόσοψις τοῦ προσκηνίου τούτου τοῦ Φαίδρου δὲν ἀνεκαλύφθη εἰσέτι ὅλη, ἀλλὰ μόνον μικρὸν μέρος αὐτῆς πρὸς δεξιὰν τῆς πενταβάθμου κλίμακος τῆς σκηνῆς, ὅμως συγχωρεθήτω μοι καὶ ἀπὸ τοῦδε νὰ ἐκφράσω τὴν γνώμην μου περὶ τοῦ πράγματος. νομίζω γὰρ ὅτι ἡ ἐπὶ τῆς ἀνωτάτης βαθμίδος ἐπιγραφὴ τοῦ Φαίδρου κεῖται ἐν τῇ θέσει της καὶ μαρτυρεῖ ὅτι οὗτος κατὰ τὸν γ' αἰῶνα τυχὸν μετὰ Χριστόν, ἴσως ἐπὶ Διοκλητιανοῦ (305 μ. Χ.), ὅτε διὰ τοὺς καταδιωγμοὺς τῶν Χριστιανῶν ἀνεπτερώθησαν αἱ ἐλπίδες τῶν ἐθνικῶν, φιλόμουσός τις ὤν. ἀλλ' οὐχὶ καὶ ἀνάλογα τῆς προθυμίας του χρήματα ἔχων, ἀπεφάσισεν ἐκ τῶν ἐνόντων νὰ ἀναστήσῃ τὸ παλαιὸν θέατρον, ἐν ἐρειπίοις ὂν ἤδη τότε, ὡς φαίνεται. καὶ κατεσκεύασεν ἐκ τῶν λειψάνων σκηνήν τινα κακῶς συντεθειμένην, καὶ δὴ κατὰ τὸν τρόπον τῶν ἐπὶ τῶν ῥωμαϊκῶν χρόνων θεάτρων ἔκτισε τὸ προσκήνιον ἐντὸς τῆς ὀρχήστρας. οὕτως ὡς καὶ εἰς τὸ ἐν Ἄκραις πόλει τῆς Σικελίας θέατρον εὑρέθη (ὅρα Strack Theaterg. πίν. VI, 4 καὶ Wieseler πίν II, 2 πρβλ. σελ. 10) τὸ προσκήνιον μεταπεποιημένον ἐντὸς τῆς ὀρχήστρας, καὶ εἰς τὸ ἐν Συρακούσαις περίφημον ἀρχαῖον θέατρον (ὅρα Wieseler πίν. II. 1 καὶ σελ. 10), καὶ εἰς τὰ ἐν Ταυρομενίῳ καὶ ἐν Κατάνῃ (Wieseler πίν. II, 5 A, μετὰ σελ. 11).

τούτου δὲ τοῦ Φαίδρου ἔργον νομίζω καὶ τὸ λιθόστρωτον ἔδαφος τῆς σκηνῆς· τὴν δε μεταξὺ τοῦ προσκηνίου τούτου καὶ τοῦ κοίλου τοῦ θεάτρου εὑρεθεῖσαν πλάκα μετὰ κυκλικῆς ἐν τῷ μέσῳ κοιλότητος. περὶ ἧς καὶ ἀνωτέρω ἔλεγα καὶ ἐν τέλει τῆς 102 σελ. ἔγραψα ἀκροθιγῶς, θεωρῶ νῦν θέσιν τῆς θυμέλης τοῦ ἀνανεωθέντος καὶ οὕτω μεταποιηθέντος θεάτρου τούτου τοῦ Φαίδρου· καὶ δῆλον ἐκ τῆς κοιλότης ταύτης ὅτι ἡ θυμέλη τοῦ θεάτρȣ τότε κἂν. ἐπὶ Φαίδρου, ἁπλῆ τις στήλη ἦν, σημένη οὐχὶ ἀκριβῶς ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὀρχήστρας, ἀλλὰ μᾶλλον πρὸς τὸ προσκήνιον ἄνευ κρηπιδώματος ἢ βαθμίδων. ἄλλως τε οἱ μὴ μόνον ἐξ ἐγχειριδίων διὰ παιδία τῶν σχολείων μαθόντες τὰ περὶ τοῦ θεάτρου καλῶς γνωρίζουσιν. ὅτι περὶ τῆς μορφῆς καὶ τῆς θέσεως τῆς θυμέλης οὐδὲν βέβαιον ἴνε γνωστὸν μέχρι τῆς σήμερον· ὅσα δὲ περὶ τούτου ἐγράφησαν βασίζονται εἰς ἀντιφατικὰς εἰδήσεις γραμματικῶν καὶ λεξικογράφων ὑστερωτέρων. ἴχνη δὲ θυμέλης βέβαια εἰς τὰ μέχρι τοῦδε ἀνευρεθέντα καὶ ἀνασκαφέντα θέατρα δὲν εὑρέθησαν. διὸ τὸ παρὸν θυμελικὸν ἴχνος, ἐὰν καὶ μετὰ τὴν τελείαν τοῦ θεάτρου ἀνασκαφὴν βεβαιωθῇ, ἴνε πολύτιμον εἰς τὴν ἀρχαιολογίαν τῶν ἑλληνικῶν θεάτρων.

ἐνῷ δὲ ταῦτα μετὰ πολλῆς σπουδῆς ἐγίνοντο, καὶ ἄλλη τάφρος ἀνοίγετο ἀπὸ τοῦ μέσου τοῦ κοίλου. ὃ πρῶτον ἀνεκαλύφθη, περὶ τὴν ὀρχήστραν πρὸς τὴν ἀριστερὰν πάροδον τοῦ θεάτρου. ἀλλ' εἰς αὐτὸ τὸ μέρος δὲν εὑρέθη ἡ σειρὰ τῶν θρόνων τῆς προεδρίας πλήρης, οὐδὲ τὰ πρῶτα μετ' αὐτὴν ἑδώλια ἀβλαβῆ. εὐθὺς γὰρ μετὰ τὸν θρόνον τοῦ ἱερέως Ἀδριανοῦ ἐλευθεραίως τὸν ἐν ἀρ. 9[illegible] ἐκδοθέντα. ὄπισθεν τοῦ ὁποίου ἐφαίνετο τμῆμα κίονο[illegible] στρογγύλου εὐμέγεθες διάμετρον ἔχον 0,50 καὶ ἐπ' α[illegible] τοῦ κτίσματα κακὰ καὶ βάρβαρα, εὑρέθη πλὰξ ἐγκα[illegible]

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ

ΥΠΟ

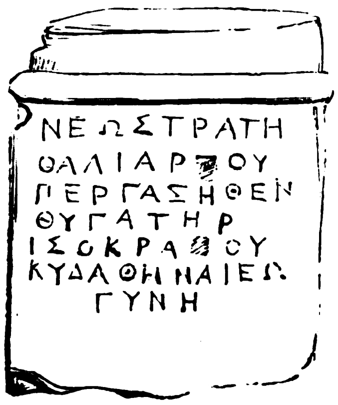
ΤΗΣ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ

ΔΑΠΑΝΗ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΚΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ.

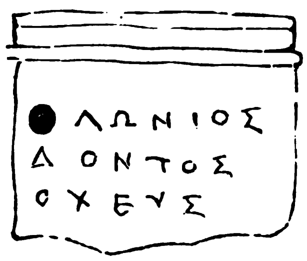
ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'. ΕΤΟΣ Α'. 1862. ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ· ΤΕΥΧΟΣ ΣΤ'. ΙΟΥΝΙΟΥ.

ΕΠΙΓΡΑΦΑΙ ΕΛΛΗΝΙΚΑΙ

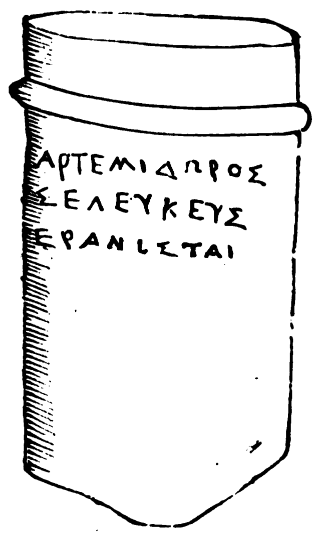
ἀρ. 112

ἀριθ. 113

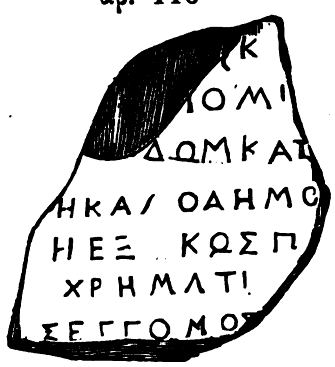
ἀρ. 114

ἀρ. 115

ἀρ. 116

ἀριθ. 117

112

Νεωστράτη
Θαλιάρ[χ]ου
Περγασῆθεν
θυγάτηρ
Ἰσοκράτου
Κυδαθηναιέω[ς
γυνή.

Ἐπὶ στήλης ἐπιτυμβίου λίθου τοῦ Ὑμηττοῦ, εὑρέθη τὸ 1861 Μαρτίου 21 εἰς τὸν Πειραιᾶ, μοὶ ἔδωσε δὲ αὐτὴν ὁ νέος Δημ. Παναγιωτόπουλος· τὸ ὕψος τῆς στήλης, ἧς τὰ κάτω καὶ μέρος τοῦ ἄνω δὲν σώζεται, εἶναι 0,32 τοῦ γαλλικοῦ μέτρου, ἡ δὲ διάμετρος αὐτῆς 0/20· τοῦ αὐτοῦ μέτρου· ὄνομα κύριον θηλυκὸν Νεωστράτη πρῶτον ἐνταῦθα εὕρηται. Νεόστρατος δὲ ἀρσενικὸν εὕρηται ἔν τε τῇ ἀρχαιολογικῇ ἐφημερίδι καὶ τῇ συλλογῇ περὶ Ἀττικῶν δήμων τοῦ Ῥός· τὸ δὲ κύριον ὄνομα Θαλίαρχος εὕρηται μᾶλλον εἰς Σπαρτιατικὰς ἐπιγραφάς· ἔστι δὲ οὐχὶ κοινόν· ἡ στήλη νῦν ὑπάρχει ἐν τῷ γραφείῳ τοῦ γενικοῦ ἐφόρου τῶν ἀρχαιοτήτων. Κ. Σ. Π.

113

Ἀπολ]λώνιος
. . . δόντος
Ἀντ]ιοχεύς.

Ἐπὶ ἡμίσεως στήλης ἐπιτυμβίου λίθου τοῦ Ὑμηττοῦ· εὑρέθη τὸ 1862 Ἰανουαρ. 26· εἰς τὰς κατὰ τὸ ὀλυμπίειον ἐπιπεδώσεις· τὸ ὕψος τῆς στήλης, ὅσον σώζεται εἶναι 0,29 τοῦ γαλλικοῦ μέτρου, ἡ δὲ διάμετρος αὐτῆς 26 τοῦ αὐτοῦ μέτρου· ἡ στήλη νῦν ὑπάρχει ὅπου καὶ ἡ ἀνωτέρω. Κ. Σ. Π.

114

Ἀρτεμίδωρος
Σελευκεὺς
Ἐρανισταί.

Ἐπὶ στήλης ἐπιτυμβίου λίθου τοῦ Ὑμηττοῦ· εὑρέθη τῇ 5 Φεβρ. 1862 εἰς τὸ βόρειον τῶν Ἀθηνῶν· τὸ ὕψος τῆς στήλης εἶναι 65 τοῦ γαλλικοῦ μέτρου· ἡ δὲ διάμετρος αὐτῆς 20 τοῦ αὐτοῦ μέτρου· περὶ τοῦ ἀξιώματος τῶν ἐρανιστῶν ὅρα τὰς ἐπιγραφὰς ὑπ' ἀριθ. 1-6 267 τῆς συλλογῆς τοῦ Βοιχίου καὶ τὴν ὑπ' ἀριθ. 35000 τῆς ἀρχαιολογικῆς Ἐφημερίδος· ἡ στήλη νῦν ὑπάρχει ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Κ. Ῥεβελλάκη ἐν Ἀθήναις.

115

τόκ]ος τού|τοις ἐγένετο
χρήμ]ασι ΤΧΧΧΧ ΗΗ
. . . ΗΗ]ΗΗΔΔΠΙ τόκ[ος τούτων
. . . . Δ▬▬ ΙΙΙΙ τόκ|ος τούτων
τάλαντα - - - - Μυ[υ]σ[ῶν
πρυτανείας ▬ ▬▬ τό|κος τούτων
. . . . ι ( ) Ἀπόλλων[ος τοῦ ἐν Ἑλάει
Ἡρακλέους ἐ[ν Κυνοσάργει
τ]όκος τούτ[ων
Ἀ|πό[λ]λω[νος τοῦ ἐν

Ἐπὶ θραύσματος στήλης λίθου Πεντελησίου· ηὗρον αὐτὸ παρὰ τὸ Ἐρέχθειον. τὸ ὕψος τοῦ λίθου εἶναι 0,13 τοῦ γαλλικοῦ μέτρου, τὸ πλάτος 9 καὶ τὸ πάχος. 5 τοῦ αὐτοῦ μ.· ὁ λίθος εἶναι ἠκρωτηριασμένος καθ' ὅλα τὰ ἄκρα αὐτοῦ· τὰ γράμματά εἰσι ῥαβδωτὰ ἐγκεχαραγμένα· εἰς τὴν πέμπτην γραμμὴν μετὰ τοὺς ἀριθμοὺς Ι-Ι-Ι-ΙΙΙΙC μένει κενὸν ἐπὶ τοῦ λίθου ἑνὸς γράμματος· ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι τῆς αὐτῆς φύσεως τῇ ὑπ' ἀριθμῷ 1204 ἐπιγραφῇ τῆς ἀρχαιολογικῆς ἐφημερίδος καὶ ἴσως συνέχεια ταύτης, ἀλλ' ἐπειδὴ τὸ μεταξὺ τῶν δύο θραυσμάτων λείπει ταῦτα δὲν ἐφαρμόζονται· ὁ λίθος νῦν ὑπάρχει ἐν τῷ γραφείῳ τοῦ ὑποφαινομένου. Κ. Σ. Π.

116

. . . ιχ . . .
τὸμ[ὲν
οἰκο]δωμί:[: τῆς
ν καὶ ὁ δῆμο[: ὁ Ἀθηναίων
καὶ ἡ βουλὴ τω]ν ἑξακοσίων
καὶ] χρηματί]σαι γνώμην δὲ ξυμβάλλεσθαι τῆς Βουλῆς
εἰς τὸν Δῆμον ὅτι δοκεῖ τῇ Βουλῇ ἀναγράψασθαι αὐτὸν
καὶ το]ὺς ἐγγόνους
[αὐτοῦ Φυλῆς δήμου καὶ Φρατρίας ἧς ἂν βούληται.

Γέγραπται ἐπὶ θραύσματος στήλης λίθου τοῦ Ὑμηττοῦ· ηὗρον αὐτὸ τὸ 1862 Φεβρ. 15· κατὰ τὴν ἄνοδον τῆς Ἀκροπόλεως παρὰ τὴν πηγὴν Κλεψύδραν· ὁ λίθος εἶναι ἠκρωτηριασμένος καθ' ὅλα τὰ ἄκρα αὐτοῦ· τὸ δὲ ὕψος τοῦ λίθου ὅσον σώζεται εἶναι 0.9· τοῦ γαλλικοῦ μέτρ. τὸ πλάτος 10 0/0καὶ τὸ πάχος 0,5 τὰ γράμματά εἰσι μικρὰ καὶ ῥαβδωτὰ ἐγκεχαραγμένα. Ἐκ τοῦ διατηρηθέντος μέρους ἐξάγεται ὅτι εἶναι λείψανον ψηφίσματος· ὁ λίθος νῦν ὑπάρχει ἔνθα καὶ ὁ ἀνωτέρω. Κ. Σ. Π.

117

ἐ]αν[δὲ
ίης ἐν σ[τηλη λ[ιθί
νῃ τὸ δὲ ἀνάλωμα δοῦναι] τὴμ πό[λιν] Ἀντιν[ο
άτης - - - - εἶπε τὰ μὲν ἄλλα] καθάπερ τεῖ βο[υ]λε
ῖ ἔδοξεν - - - - - η τῷ Κολοφωνίῳ ε
ἶναι - - - - ἀγαθὸ[ὑ]ς περὶ τὸν Δῆμ
ον τῶν Ἀθηναίων αὐτούς τε κ[αὶ το[ὺ]ς στρατιώτας τ
- Κολοφωνίων . . . . π]ροεπιμελε[ῖ]σθαι αὐ
- - - ὅ]πως ἂν σῶον εἰ Ἀθην
αίοις καὶ Κολοφωνίοις γεν[έσθαι δὲ αὐτῷ καὶ
ἐγγόνοις τοῖς μετ' αὐτοῦ τοὺς]λεὶ ἐόντας ὅτο[υ] ἂν δ
οκῇ - - - - τὴμ Βο[υ]λὴ[ν τὴν Βο[υ]λεύο[υ]σαν κα
θ' ἅπερ καὶ τοῖς ἄλλοις καὶ] πρόσοδον εἶναι αὐ
τῷ πρός τε τοὺς πρυ[τάνε[ι]ς καὶ τὴμ Β.[υ]λὴ
ν καὶ τῷ Δήμῳ π]ρώτῳ μετὰ τὰ ἱερ
ά - - - - - - μὴ ἐξε[ῖ]ναι αὐτὸν
- - - - - - - - ε]ν τοῖ Δήμ[ ] Ἀθην
αίων καὶ εἶναι αυτῷ κα[ὶ τοῖς εκγόνοις
. . . . κ]αὶ παντὶ στο . . . .

Γέγραπται Ἀττικοῖς ὡραίοις γράμμασιν ἐπὶ στήλης λίθου Πεντελησίου· ηὗρον αὐτὴν τὸ 1860 ὀκτώβρ. 20 οὐ μακρὰν τοῦ Πρυτανείου πρὸς τὸ ἀνατολικοβόρειον μέρος τῆς Ἀκροπόλεως· ὁ λίθος εἶναι ἠκρωτηριασμένος κατὰ τὸ ἄνω ἀριστερὸν (τῷ θεωμένῳ) καὶ κάτω μέρος αὐτοῦ· τὸ δεξιὸν εἶναι ὅλως ἀκέραιον· τὰ γράμματά εἰσι ῥαβδωτὰ ἐγκεχαραγμένα· τὸ ο πανταχοῦ ἀναπληροῖ τὴν δίφθογγον ου· τὸ Μ τίθεται ἀντὶ τὸ Ν οἷον τὴμ πόλιν (γραμ 3) τὸμ (γραμ· 6) τὴν (γραμ. 14.) Εἰς τὴν 5 γραμμὴν ἀναγινώσκεται τὸ ὄνομα τῶν Κολοφωνίων· ἡ μετὰ τῆς πόλεως ταύτης φιλία τῶν Ἀθηναίων καὶ ἡ ἀποικία αὐτῶν καὶ συνοίκησις εἰς τὸ χωρίον καλούμενον Νότιον, ἀφ' οὗ Πάχης ὁ στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων ἐκυρίευσε τοῦτο, ἀποδιώξας τοὺς κατέχοντας αὐτὸ βαρβάρους, μαρτυρεῖται ἀπό τε τὸν Θουκυδίδην (Β ΙΙΙ § 34) καὶ ἄλλους ἀρχαίους συγγραφεῖς καὶ ἀπὸ τὰς ἐπιγραφὰς ὑπ' ἀρ· 1052, 1340, 1341, 1342, 1345. τῆς ἀρχαιολογικῆς ἐφημερίδος· ὁ λίθος νῦν ὑπάρχει ἔνθα ὁ ἀνωτέρω.

Κ. Σ. Πιττάκης.

ἀριθ. 118

πως ἐκείνην μου τὴν γνώμην.

περὶ ὅλην δὲ τὴν ὀρχήστραν εὐθὺς ὑπὸ τὴν εἰρημένην πρώτην βαθμίδα τοῦ κοίλου ὑποκρύπτεται ὑδραγωγεῖον ἀρχαῖον κατασκευασθὲν ἐπιμελῶς ὅτε περ καὶ τὸ θέατρον, ἵνα δέχηται τὰ ἐκ τῆς βροχῆς νηρὰ καὶ τὰ καταστάλλάζοντα ἀπὸ τοῦ κοίλου τοῦ θεάτρου. τοιοῦτον δὲ ὑδραγωγεῖον εὑρέθη καὶ περὶ τὴν ὀρχήστραν τοῦ ἐπὶ Ῥηγίλλη θεάτρου. τοῦ δὲ παρόντος ἐξ ὀπῆς ἀνοιχθείσης ἔμπροσθεν τοῦ θρόνου τοῦ ἱερέως τοῦ Διονύσου μόνον τὸ πλάτος ἐδυνήθην νὰ καταμετρήσω· ἦν δὲ 0,90, τὸ δὲ βάθος δὲν ἠδυνήθη νά μου σώσῃ ὁ ἐργάτης διὰ τὸ στενὸν τῆς ὀπῆς, δι' ἧς δὲν εὐκολύνετο νὰ τὸ καθαρίσῃ ὡς κάτω. αἱ πλευραὶ δὲ τοῦ ὑδραγωγείου τούτου ἦσαν λίθου πειραϊκοῦ σκληροῦ καλῶς ἐξεσμέναι, ἡ δὲ ῥύσις φανερῶς ἐφαίνετο ἐκ τῆς κλίσεως ἣν εἶχεν ἡ ἐν αὐτῷ ἰλὺς ὅτι πρὸς τὴν ἀριστερὰν πάροδον φέρεται.

ἀφοῦ δὲ καὶ ἐνταῦθα οὕτως ἀπήληξε τὸ ἔργον ἀνοίχθη καὶ ἄλλη τάφρος κατὰ μῆκος τῆς σκηνῆς ἀπὸ τοῦ εὑρεθέντος λογείου τοῦ Φαίδρου πρὸς τὴν δεξιὰν πάροδον. εὑρέθη δὲ μικρὸν μέρος τοῦ λογείου τούτου λιθόστρωτον ἐκ μαρμάρων εἰλημμένων ἐκ τῆς στέγης τοῦ ἀρχαίου θεάτρου καὶ ἐρειδόμενον ἐπὶ τοίχων ἀθλίων ἢ ἐπὶ μεγάλων πλίνθων λιθίνων ἐκ τοῦ ἀρχαίου θεάτρου καὶ ἄλλων ὑστερωτέρων χρόνων. τὸ πλάτος τοῦ λιθοστρώτου τούτου ἐδάφους τῆς τοιαύτης σκηνῆς = 3,20, τὸ δὲ μῆκος ἐφάνη μέχρι τῆς δεξιᾶς παρόδου. αὐτοῦ δὲ ὡς ὑποστήριγμα εὑρέθη ὑπὸ τὸ ὑποσκήνιον πλησίον τῆς δεξιᾶς παρόδου καὶ βάθρον μετ' ἐπιγραφῆς. ἐκδοθησομένης κατωτέρω, ἧς ἡ ἀρχὴ « ἡ πόλις Τιβ. Κλ. Καλλιππιανόν ». χωρησάσης δὲ τῆς ἀνασκαφῆς μέχρι τῆς δεξιᾶς κάτω παρόδου τοῦ θεάτρου, εὑρέθη ὅτι ὁ τοῖχος τοῦ προσκηνίου τούτου τοῦ ποιηθέντος ὑπὸ τοῦ Φαίδρου χωρεῖ ἐντὸς τῆς ὀρχήστρας, στενὴν μόνον διάβασιν ἀφίνων πρὸ τῆς δεξιᾶς κάτω παρόδου καὶ ἔμπροσθεν τῶν τελευταίων πρὸς τὸ δεξιὸν κέρας θρόνων τῆς προεδρίας ὡς ἑνὸς γαλλικοῦ μέτρου.

ἂν καὶ ἡ πρὸς τὴν ὀρχήστραν πρόσοψις τοῦ προσκηνίου τούτου τοῦ Φαίδρου δὲν ἀνεκαλύφθη εἰσέτι ὅλη. ἀλλὰ μόνον μικρὸν μέρος αὐτῆς πρὸς δεξιὰν τῆς πενταβάθμου κλίμακος τῆς σκηνῆς, ὅμως συγχωρεθήτω μοι καὶ ἀπὸ τοῦδε νὰ ἐκφράσω τὴν γνώμην μου περὶ τοῦ πράγματος. νομίζω γὰρ ὅτι ἡ ἐπὶ τῆς ἀνωτάτης βαθμίδος ἐπιγραφὴ τοῦ Φαίδρου κεῖται ἐν τῇ θέσει της καὶ μαρτυρεῖ ὅτι οὗτος κατὰ τὸν γ' αἰῶνα τυχὸν μετὰ Χριστόν, ἴσως ἐπὶ Διοκλητιανοῦ (305 μ. Χ.), ὅτε διὰ τοὺς καταδιωγμοὺς τῶν Χριστιανῶν ἀνεπτερώθησαν αἱ ἐλπίδες τῶν ἐθνικῶν, φιλόμουσός τις ὤν. ἀλλ' οὐχὶ καὶ ἀνάλογα τῆς προθυμίας του χρήματα ἔχων, ἀπεφάσισεν ἐκ τῶν ἐνόντων νὰ ἀναστήσῃ τὸ παλαιὸν θέατρον, ἐν ἐρειπίοις ὂν ἤδη τότε, ὡς φαίνεται. καὶ κατεσκεύασεν ἐκ τῶν λειψάνων σκηνήν τινα κακῶς συντεθειμένην, καὶ δὴ κατὰ τὸν τρόπον τῶν ἐπὶ τῶν ῥωμαϊκῶν χρόνων θεάτρων ἔκτισε τὸ προσκήνιον ἐντὸς τῆς ὀρχήστρας. οὕτως ὡς καὶ εἰς τὸ ἐν Ἄκραις πόλει τῆς Σικελίας θέατρον εὑρέθη (ὅρα Strack Theaterg. πίν. VI, 4 καὶ Wieseler πίν II, 2 πρβλ. σελ. 10) τὸ προσκήνιον μεταπεποιημένον ἐντὸς τῆς ὀρχήστρας, καὶ εἰς τὸ ἐν Συρακούσαις περίφημον ἀρχαῖον θέατρον (ὅρα Wieseler πίν. II. 1 καὶ σελ. 10), καὶ εἰς τὰ ἐν Ταυρομενίῳ καὶ ἐν Κατάνῃ (Wieseler πίν. II, 5 A, μετὰ σελ. 11).

τούτου δὲ τοῦ Φαίδρου ἔργον νομίζω καὶ τὸ λιθόστρωτον ἔδαφος τῆς σκηνῆς· τὴν δε μεταξὺ τοῦ προσκηνίου τούτου καὶ τοῦ κοίλου τοῦ θεάτρου εὑρεθεῖσαν πλάκα μετὰ κυκλικῆς ἐν τῷ μέσῳ κοιλότητος. περὶ ἧς καὶ ἀνωτέρω ἔλεγα καὶ ἐν τέλει τῆς 102 σελ. ἔγραψα ἀκροθιγῶς, θεωρῶ νῦν θέσιν τῆς θυμέλης τοῦ ἀνανεωθέντος καὶ οὕτω μεταποιηθέντος θεάτρου τούτου τοῦ Φαίδρου· καὶ δῆλον ἐκ τῆς κοιλότητος ταύτης ὅτι ἡ θυμέλη τοῦ θεάτρου τότε κἂν. ἐπὶ Φαίδρου, ἁπλῆ τις στήλη ἦν, σταθμένη οὐχὶ ἀκριβῶς ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὀρχήστρας, ἀλλὰ μᾶλλον πρὸς τὸ προσκήνιον ἄνευ κρηπιδώματος ἢ βαθμίδων. ἄλλως τε οἱ μὴ μόνον ἐξ ἐγχειριδίων διὰ παιδία τῶν σχολείων μαθόντες τὰ περὶ τοῦ θεάτρου καλῶς γνωρίζουσιν. ὅτι περὶ τῆς μορφῆς καὶ τῆς θέσεως τῆς θυμέλης οὐδὲν βέβαιον ἴνε γνωστὸν μέχρι τῆς σήμερον· ὅσα δὲ περὶ τούτου ἐγράφησαν βασίζονται εἰς ἀντιφατικὰς εἰδήσεις γραμματικῶν καὶ λεξικογράφων ὑστερωτέρων. ἴχνη δὲ θυμέλης βέβαια εἰς τὰ μέχρι τοῦδε ἀνευρεθέντα καὶ ἀνασκαφέντα θέατρα δὲν εὑρέθησαν. διὸ τὸ παρὸν θυμελικὸν ἴχνος, ἐὰν καὶ μετὰ τὴν τελείαν τοῦ θεάτρου ἀνασκαφὴν βεβαιωθῇ, ἴνε πολύτιμον εἰς τὴν ἀρχαιολογίαν τῶν ἑλληνικῶν θεάτρων.

ἐνῷ δὲ ταῦτα μετὰ πολλῆς σπουδῆς ἐγίνοντο, καὶ ἄλλη τάφρος ἀνοίγετο ἀπὸ τοῦ μέσου τοῦ κοίλου. ὃ πρῶτον ἀνεκαλύφθη, περὶ τὴν ὀρχήστραν πρὸς τὴν ἀριστερὰν πάροδον τοῦ θεάτρου. ἀλλ' εἰς αὐτὸ τὸ μέρος δὲν εὑρέθη ἡ σειρὰ τῶν θρόνων τῆς προεδρίας πλήρης, οὐδὲ τὰ πρῶτα μετ' αὐτὴν ἑδώλια ἀβλαβῆ. εὐθὺς γὰρ μετὰ τὸν θρόνον τοῦ ἱερέως Ἀδριανοῦ ἐλευθεραίως τὸν ἐν ἀρ. 99 ἐκδοθέντα. ὄπισθεν τοῦ ὁποίου ἐφαίνετο τμῆμα κίονος στρογγύλου εὐμεγέθες διάμετρον ἔχον 0,50 καὶ ἐπ' αὐτοῦ κτίσματα κακὰ καὶ βάρβαρα, εὑρέθη πλὰξ ἐγκαρ-

σίως δι' ἐντομῆς ἐνηρμοσμένη ἐπὶ τοῦ θρόνου τοῦ ἱερέως Ἀδριανοῦ καὶ ὄπισθεν κατὰ τὸ ἄκρον αὐτῆς βάθρον ἐνηρμοσμένον ἐπὶ τῶν ἑδωλίων. οὗ τὴν εἰκόνα καὶ τὴν ἐπιγραφὴν ὅρα ἐν πίνακι Κ', 2. τῆς μαρμαρίνης ταύτης πλακὸς τὸ ὕψος ἦν ἓν γαλλικὸν μέτρον, τὸ μῆκος 1.505 τὸ πάχος 0,20. εὐθὺς δὲ μετὰ τὴν ὀρθὴν ταύτην πλάκα ἐν τῇ θέσει τῶν θρόνων εὑρέθη κλίμαξ λίθου πειραϊκοῦ ἄγουσα ἀπὸ τῆς ὀρχήστρας πρὸς τὰ ἑδώλια, ἐκ πέντε βαθμίδων συγκειμένη. ἑκάστης τῶν ὁποίων τὸ μὲν πλάτος ἶνε 3,20, τὸ δὲ ὕψος 0,16, τὸ δὲ πάχος 0,27-28-30· ἄνω δὲ κατὰ τὴν πέμπτην βαθμίδα φαίνεται ἡ ἀρχὴ τῶν ἑδωλίων καὶ μεταξὺ αὐτῶν κατὰ τὸ μέσον ἀρχὴ κλίμακος χωριζούσης κερκίδας. μετὰ δὲ τὴν ἐν ὑστέροις χρόνοις ποιηθεῖσαν πεντάβαθμον ταύτην κλίμακα. εὑρέθη πάλιν εἷς θρόνος ἐν τῇ θέσει τε. ὁ τελευταῖος τῆς διὰ τὴν εἰρημένην κλίμακα κατασφαγείσης ἀκολούθυ πεντάδος, μετὰ ἐπιγραφῆς ΠΟΛΕΜΑΡΧΟΥ· μετὰ δὲ τοῦτον ἡ συνήθης δίοδος μεταξὺ ἑκάστης πεντάδος θρόνων καὶ τῆς ἑπομένης αὐτῇ, ἄγουσα εἰς τὴν ὄπισθεν μεταξὺ τῶν κερκίδων κλίμακα. ἐνταῦθα καταμετρήσας πάλιν τὸ βάθος τῆς ἀνασκαφῆς μέχρι τοῦ ἐδάφους τῶν θρόνων εὗρηκα μέτρα γαλλ. 6.50 ἀπὸ τοῦ νῦν πατουμένου ἐδάφους.

μετὰ τὴν ἤδη εἰρημένην δίοδον, ἧς τὸ πλάτος ἶνε 0,81, εὑρέθη πάλιν ἐν τῇ θέσει της ὅλη συνεχὴς πεντὰς θρόνων, λεῖα ἔχουσα τὰ πλάγια τὰ κατὰ τὰς ἔνθεν καὶ ἔνθεν διόδους εἰς τὰς κλίμακας. τούτων τῶν πέντε θρόνων ὁ μὲν α', β', γ', καὶ δ', φέρει τὴν ἐπιγραφὴν ΘΕΣΜΟΘΕΤΟΥ, ὁ δὲ πέμπτος τὴν ΙΕΡΟΚΗΡΥΚΟΣ. καὶ οἱ μὲν τρεῖς πρῶτοι διεσώθησαν ὁλόκληροι, τοῦ δὲ δ' καὶ ε', λείπει τὸ ἄνω τῆς ἀνακλίσεως. ἔχουσι δὲ πάντες κατὰ τὸ ἔμπροσθεν μέρος ἐπὶ τῆς ἕδρας ὀπάς. τὸ ὅλον δὲ αὐτῶν μῆκος, ὅπως εὑρίσκονται, =3, 3.

μετὰ ταῦτα τῆς ἀκολούθου σειρᾶς τῶν θρόνων οὐδεὶς εὑρέθη. οὐδὲ ἑδωλίων ἴχνη ὄπισθεν αὐτῶν. τμήματα δὲ μικρὰ μόνον δύο ἐκ θρόνων μετ' ἐπιγραφῶν κολοβῶν, ἀνευρεθέντα αὐτοῦ, τόσον μόνον ἐδήλωσαν, ὅτι ἐκ τοῦ θρόνου τοῦ ἄρχοντος κατ' ἐξοχὴν καὶ τοῦ βασιλέως ἦσαν. μετὰ ταῦτα ἐφάνησαν οἱ δύο τελευταῖοι θρόνοι τῆς ἀκολούθου σειρᾶς ἐξ ἑνὸς λίθου πελεκηθέντες, ὁ μὲν φέρων ἐπιγραφὴν ΙΕΡΕΩΣ || ΙΑΚΧΑΓΩΓΟΥ. ὁ δὲ ΙΕΡΕΩΣ || ΑΣΚΛΗΠΙΟΥ || ΗΡΩΟΣ· ἑκάτερος δὲ διατρυπημένος ὢν κατὰ τὸ ἔμπροσθεν μέρος τῆς ἕδρας ἔχασε τὴν ἀνάκλισιν.

ἔπειτα ὑπάρχει πάλιν δίοδος πρὸς τὴν κλίμακα τῶν κερκίδων καὶ εὐθὺς ἔρχεται ἡ τελευταία σειρὰ τῶν θρόνων κατὰ τὴν ἀριστερὰν πάροδον. τὸ πλάτος τῆς διόδυ ταύτης =0.725. λεῖα δὲ αὐτοῦ καὶ τὰ πλάγια τῶν ἔνθεν καὶ ἔνθεν θρόνων. τῆς τελευταίας δὲ ταύτης σειρᾶς τῶν θρόνων, ἥτις ἓξ δήπου περιεῖχεν. ὥσπερ ἡ τελευταία κατὰ τὴν δεξιὰν πάροδον ἀποδεικνύει, ἓξ ἔχουσα θρόνους, ἐνῷ ἑκάστη τῶν λοιπῶν σειρῶν πέντε, διεσώθησαν μόνον τρεῖς ἐξ ἑνὸς λίθου συγκείμενοι, πάντες ἀφελεῖς, πλὴν μικρᾶς μόνον κατὰ τὸ μέσον τῆς ἀνακλίσεως βλάβης ἐπὶ ἑκάστου. φέρουσι δὲ ἐπιγραφὰς ὁ μὲν α' ΙΕΡΕΩΣ || ΠΥΡΦΟΡΟΥ || ΕΞΑΚΡΟΠΟ=ΛΕΩΣ, ὁ δὲ β' ΙΕΡΕΩΣ ΔΗΜΟΥ || ΚΑΙ ΧΑΡΙΤΩΝ || ΚΑΙ ΡΩΜΗΣ. ὁ δὲ γ' ΚΗΡΥΚΟΣ ΠΑΝΑΓΟΥΣ || ΚΑΙ ΙΕΡΕΩΣ. οἱ δὲ λοιποὶ τῶν θρόνων τῆς ἐξάδος ταύτης δὲν εὑρέθησαν. ἀλλὰ κενὸν μετ' αὐτοὺς καὶ εὐθὺς τεῖχος ὑστερωτέρων χρόνων ἔμπροσθεν εὑρεθὲν ἐμπόδισε τὴν μετὰ πολλῆς βίας γινομένην ἀνασκαφὴν νὰ χωρήσῃ ἐμπρὸς πρὸς τὴν πάροδον καὶ τὴν σκηνήν.

ἶνε δὲ τὸ τεῖχος τοῦτο συνέχεια αὐτοῦ ἐκείνου, περὶ οὗ καὶ ἐπάνω ἔλεγα ὅτι εὑρέθη ἔμπροσθεν τοῦ λογείυ καὶ τῆς σκηνῆς τοῦ Φαίδρου. ἐνταῦθα δὲ κατὰ τὴν ἀριστερὰν πάροδον πλησίον τῆς εἰρημένης ἐξάδος τῶν θρόνων εὑρέθη πολὺ βαθύτερον θεμελιωμένον, ἤτοι ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τοῦ θεάτρου. ἔχει δὲ πλάτος ἐδῶ τὸ τεῖχος τοῦτο μέτρα γαλλ. 2.40. ἡ δὲ φορά του δὲν ἶνε ὅλος παράλληλος τῇ τῆς σκηνῆς τοῦ θεάτρου, ἀλλὰ κλίνει πρὸς ἀνατολάς. ἡ δὲ τοιαύτη αὐτοῦ φορὰ ἐξηπάτησε καὶ τοὺς ἀρίστους ἀρχαιολόγους, ἀφοῦ ἐξέλαβον αὐτὸ ὡς λείψανον τῆς ἀρχαίας σκηνῆς, νὰ ὑποθέσωσιν ἔπειτα ὅτι τὸ μέσον τοῦ θεάτρου ἀντικρύζει ἀκριβῶς εἰς τὸ ὑπὸ τὴν ἀκρόπολιν ἐκεῖνο σπήλαιον. τὸ μεταποιηθὲν εἰς χορηγικὸν μνημεῖον ὑπὸ Θρασύλλου, ὥσπερ καὶ ἐπὶ τῆς εἰκόνος τοῦ νομίσματος (σελ. 64) εὕρισκαν ὅτι φαίνεται. συνεμαρτύρει δέ πως καὶ ὁ Παυσανίας ἐν Α', κά, 5 λέγων «ἐν δὲ τῇ κορυφῇ τοῦ θεάτρου σπήλαιόν ἐστιν ἐν ταῖς πέτραις ὑπὸ τὴν ἀκρόπολιν»· οὕτως π. χ. ἠπατήθη ὁ μέγας Λεάκης (ἐν τῇ τοπογραφ. Ἀθηνῶν σελ. 138 τῆς β' ἐκδόσεως κατὰ τὴν γερμ. μετάφρ. Baiter καὶ Sauppe) καὶ σὺν αὐτῷ καὶ ἄλλοι πολλοὶ καὶ οὐχ οἱ τυχόντες. τώρα δὲ ἡ ἀνασκαφὴ κατέδειξεν ὅτι τὸ μέσον τοῦ θεάτρου δὲν ἀντικρύζει εἰς τὸ σπήλαιον ἐκεῖνο, ἀλλὰ πολὺ δυτικώτερα. καὶ ὅτι ἐν τῷ μέσῳ δὲν ὑπῆρχε κλίμαξ κατὰ τὴν πρώτην ζώνην, ὡς ἐν τῷ νομίσματι (σελ. 64) φαίνεται, ἀλλὰ κερκίς. ἅπασαι δὲ αἱ κερκίδες τῆς κάτω ζώνης δὲν ἦσαν τέσσαρες ἢ πέντε ἢ ἕξ, ὡς

ἐκ τοῦ αὐτοῦ νομίσματος ἠδύνατό τις νὰ εἰκοτολογήσῃ, ἀλλὰ δέκα καὶ τρεῖς.

ἔπειτα δὲ ἐπεχείρησεν ὁ κύριος Στράκκος ἀνασκαφὴν κατὰ τὸ μέρος τῆς σκηνῆς τὸ πλησίον τῆς δεξιᾶς παρόδου, ὅπου ὅμως οἱ πολλοὶ καὶ μεγάλοι λίθοι οἱ εὑρεθέντες αὐτοῦ ἐγκτισμέ ι ἐμπόδισαν αὐτόν, σπεύδοντα. νὰ φθάσῃ τὸ ποθούμενον ἀρχαῖον ἔδαφος. τούτου ἡ εὕρεσις ἀπέκειτο εἰς τὴν ἀρχαιολογικὴν ἑταιρίαν, ἥτις ἀναχωρήσαντος τοῦ κυρίου Στράκκου ἐπεχείρησε τακτικώτερα τὴν ἀνασκαφὴν ἔξωθεν ἀπὸ τοῦ μέρους τῆς σκηνῆς, ὡς καὶ ὁ σοφὸς Στράκκος ηὔχετο καὶ θὰ ἔκαμνεν, ἂν εἶχε τὸν ἀναγκαῖον πρὸς τοῦτο καιρόν.

ἡ ἀρχαιολογικὴ οὖν ἑταιρία νῦν, ἀνασκάψασα τόσον μόνον μέρος τῆς σκηνῆς ὅσον ἐνόμισε πρὸς τὸ παρὸν ἀναγκαῖον ὥστε νὰ μὴ γίνωνται τὰ ἀνευρεθέντα ἐμπόδιον εἰς τὴν μετακόμισιν τῶν χωμάτων καὶ λίθων ἐκ τοῦ ἐσωτερικοῦ τοῦ θεάτρου, ἀνεῦρε τὰ ἴχνη τῆς ἀρχαίας σκηνῆς ὄπισθεν τῆς ὑπὸ Φαίδρου ποιηθείσης· ἀλλ', ὡς εἶπα. ταῦτα θὰ ἀνασκαλευθῶσιν ἀκριβέστερον μετὰ τὴν τελείαν ἀνασκαφὴν τοῦ θεάτρου. τόσον ὅμως ἀρκεῖ νὰ εἴπω, ὅτι ἐφάνη τειχίον μαρμάρινον ἐκ λίθων τοῦ Ὑμηττοῦ κομψῶς ἐξειργασμένον καὶ ἐρειδόμενον ἐπὶ λίθων πειραϊκῶν. ὁποῖοι εἶναι καὶ οἱ ἀποτελοῦντες τὸ κρηπίδωμα τοῦ Παρθενῶνος ὑπὸ τοὺς μαρμαρίνȣς. ἀπέχει δὲ τὸ τειχίον τοῦτο ἀπὸ τοῦ τοίχου τοῦ ἀρχαίου τῆς δεξιᾶς κάτω παρόδου τοῦ θεάτρου μέτρα γαλλ. 4.90, καὶ τόσον ἴσως πρέπει νὰ ὑποτεθῇ τὸ πλάτος τῆς παρόδου. πλάτος δὲ ἔχει τὸ εἰρημένον τειχίον 0,58 γαλλικȣ̀ μέτρȣ. ἀνεφάνησαν δὲ καὶ τῶν παρασκηνίων ἴχνη καὶ τμῆμα δωρικοῦ κίονος ἱκανῶς μέγα ἐπὶ τοῦ εἰρημένου τειχίου τῆς σκηνῆς κατὰ τὸ μέρος αὐτοῦ τὸ πρὸς τὴν δεξιὰν πάροδον, οὗ τὸ πάχος συμφωνεῖ πρὸς τὸ τοῦ τειχίου.

κατὰ τὸ αὐτὸ δὲ μέρος τῆς παρόδου εὑρέθησαν τὰ πλεῖστα καὶ ἄριστα τῶν μέχρι τοῦδε ἀνασκαφέντων, ὡς νὰ ἦσαν ἐπίτηδες αὐτοῦ συσσωρευομένα. τῶν δ' ἀνευρεθέντων μέχρι τοῦδε κυριώτερα εἶναι τὰ ἑξῆς.

α') κολοσσιαῖον μαρμάρινον ἄγαλμα πλουσίως καὶ πάνυ περιέργως ἐπτυχωμένον, τὸ ὁποῖον νῦν ἀναστραφὲν ἔδειξε τὸ κάτω ἥμισυ γυναικὸς μετὰ σπουδῆς βαινούσης καί. ὡς ἐκ τῆς πτυχώσεως τοῦ ἐνδύματος καὶ τοῦ εἰς τὰ πρόσω καμπτομένȣ ἀριστεροῦ σκέλȣς εἰκάζω, σκυπτούσης καὶ κρατούσης τι. καθάπερ ἡνίοχος. ἔχει δὲ τὸ σωζόμενον οὕτω μέρος τοῦ σώματος αὐτῆς μῆκος 2,30 καὶ πλάτος κατὰ τὸ καμπτόμενον. γόνατον 1,15. κάτω δὲ φέρει σύμβολον πηδάλιον ἢ κώπην καὶ ὡς κυμάτων ἀπεικάσματα κατὰ τὴν βάσιν, οἷα καὶ ἐν ἑτέρῳ λίθῳ ἐκ τούτου ἀποτμηθέντος εὑρέθησαν, ἐξ ὧν θάλασσα ἢ γοῦν θαλασσία θεὰ φαίνεταί μοι τὸ ἄγαλμα τοῦτο. τέχνης ὂν οὐ κακῆς τῶν ῥωμαϊκῶν ἴσως χρόνων καὶ λίθου πεντελησίου.

β') τμῆμα ἀγάλματος γυναικείου ποδήρη χιτῶνα ἐνδεδυμένου καὶ τούτου, ἀλλ' ὀρθὴν στάσιν ἔχοντος· τὸ μέγεθος αὐτοῦ μεγαλήτερον μὲν τοῦ φυσικοῦ. μικρότερον δὲ τοῦ ἀνωτέρου· ἡ τέχνη μετρία, ὁ λίθος πεντελικός· σώζεται τὸ κάτω ἥμισυ σχεδὸν τοῦ ὅλου σώματος.

γ') γενναίου Σατύρου ἢ μᾶλλον Σειληνοῦ *) εἰκών, ἐκ λίθου πεντελικοῦ εἰς ἄτλαντα μεταποιηθέντος, ὅπως ὑποβαστάζῃ τι, ὡς ἡ ὄπισθεν αὐτοῦ συμφυὴς τετραγωνικὴ στήλη καταδεικνύει, μῆκος ἔχουσα 1,67. αὐτοῦ δὲ τοῦ Σειληνοῦ τὸ σωζόμενον μῆκος ἀπὸ τοῦ δεξιοῦ γόνατος μέχρι τοῦ τραχήλου 1.58. λείπουσι δὲ αὐτοῦ οἱ πόδες ἀπὸ τῶν γονάτων καὶ ἑξῆς· καὶ τῶν χειρῶν δὲ μόνον μικρὰ ἴχνη φαίνονται ἔνθεν καὶ ἔνθεν τῆς διπλῆς ὀσφύος συμπεφυκότα. νομίζω δὲ ὅτι γενναῖός τις βραχίων, εὑρεθεὶς οὐ μακρὰν τοῦ μέρους τούτου πρὸ πολλῶν ἡμερῶν καὶ εἰς τὴν ἀκρόπολιν μετακομισθείς, τούτου τοῦ Σειληνοῦ μέλος ἦν. τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ μόνον τὰ ἀπὸ τοῦ κάτω χείλους καὶ ἑξῆς ἐσώθησαν. καλυπτόμενα ὑπὸ τῆς μεγαλοπρεπῶς ἐπὶ τοῦ στήθους κεχυμένης αὐτοῦ μακρᾶς καὶ πυκνῆς γενειάδος ἐν σχήματι ἀκτίνων· ἐπ' αὐτῆς δὲ κατέρχονται, ἀπὸ τοῦ ἄνω λείποντος νῦν χείλους λαβόντες τὴν ἀρχήν, εἰς κύκλον συνερχόμενοι οἱ γεναῖοι καὶ μὲ μοῦστον (τρύγα) βεβρεγμένοι αὐτοῦ μύστακες, πράγματα παρέχοντες τοῖς ἀπειροτέροις, ὡς ὁμοιάζοντες μὲ κάπρου χαυλιόδοντας. γυμνὸς δ' ἄλλως ὅλος ὢν φέρει περιεζωσμένον σφικτὰ διάζωμα λίαν μαλλιαρὸν περὶ τὰ αἰδοῖα. αὐτὰ μὲν. λείποντα ἤδη. ἀφίνον ἀκατακάλυπτα, σκεπάζον ὅμως μέρος τῶν μηρῶν καὶ τῆς ὄπισθεν αὐτοῦ συμφυοῦς τῷ σώματι στήλης ἔνθεν καὶ ἔνθεν, ἐφ' ἧς καὶ ἡ ἵππειος αὐτοῦ οὐρὰ ὁμοίως ἑκατέρωθεν τῆς στήλης τεταμένη πρῶτον ὀλίγον ἔπειτα πλατεῖα καταπίπτει κυματηδόν.

τὸ εἰρημένον διάζωμα τοῦ Σειληνοῦ τούτου εὐκόλως τις, μὴ προσέξας ἀκριβῶς, δύναται νὰ τὸ ἐκλάβῃ ὡς τρίχωσιν φυσικὴν αὐτοῦ τοῦ σώματος· ἤδη δέ τινες τῶν παρ' ἡμῖν ἀρχαιολογούντων καὶ ἔπαθαν τοῦτο. ὅμως ἀκριβέστερον ἐξετάσας τις τὸ πρᾶγμα θὰ πεισθῇ ὅτι ἦνȣ ἐπίβλητον τὸ διάζωμα· τὰ δὲ τεκμήρια ἱκανῶς ἐδήλωσεν ὁ τεχνίτης, ἀφήσας καὶ πέριξ καὶ πανταχοῦ τὸ λοι-

*) «τοὺς γὰρ ἡλικίᾳ τῶν Σατύρων προήκοντας ὀνομάζουσι Σιληνούς». Παυσαν. Α', κγ', 6.

μώνυμον μηρὸν, καλῶς εἰς ὄρχησιν παρασκευασμένη φαίνεται· ἤδη δὲ καὶ τὸ πρῶτον πήδημα δοκιμάσασα Νίκης ἄνωθεν καθιπταμένης στάσιν ἔδωκεν εἰς τὸ λαγαρὸν καὶ χαρίεν σῶμά της, οὗ ὁ τοῦ προσώπου σεμνὸς καὶ θεῖόν τι κάλλος ἀπαυγάζων χαρακτὴρ οὔτε ὡς βεβακχευμένην μαινάδα αὐτὴν δεικνύει, οὔτε ὡς τῶν πολλῶν τινα χορεύτριαν. περίεργος δὲ καὶ ὡραία ἵνε καὶ ἡ πλοκὴ τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς, ἧς καὶ αἱ κατὰ τοὺς κροτάφους τρίχες εἰς πλέγμα συνεδέθησαν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς. τὸ ἀνάγλυφον ἐποιήθη ἐκ λίθου πεντελικοῦ ὑποκοίλου, ὡς τὰ σκεβρωμένα ὑπὸ τοῦ ἡλίου σανίδια τῶν τραπεζῶν. λείπουσι δὲ τοῦ ἀναγλύφου μόνον οἱ πόδες καὶ ἡ ἄκρα ῥίς. τὸ σωζώμενον αὐτοῦ ὕψος 1,00, τὸ δὲ τοῦ ἄβακος ἐφ' οὗ ἐποιήθη 1,12, τὸ πλάτος αὐτοῦ 0,65 καὶ τὸ πάχος 0,11. κεῖται δὲ τώρα καὶ τοῦτο μετὰ τῶν ἀνωτέρω εἰρημένων ἐν τῷ περιβόλῳ τῶν ἀπομάχων τῆς ἀκροπόλεως πρὸ τῆς εἰσόδου εἰς αὐτὴν κατὰ τὴν δεξιὰν ἄκραν. τούτου δὲ καὶ τῶν κυριωτέρων ἐκ τῶν λοιπῶν ἐλπίζομεν νὰ δώσωμεν ἀκολούθως καὶ εἰκόνας.

πολλὰ δὲ καὶ ἀξιοσπούδαστά εἰσι τὰ ἐκ τῆς ἀρχιτεκτονικῆς λείψανα, ἐξ ὧν ἀσφαλῶς, ὡς νομίζω, καλὸς ἀρχιτέκτων δύναται νὰ ἀνοικοδομήσῃ τὸ θέατρον. πρὸς τοῦτο δὲ καὶ ἡ ἑταιρία ἐπιμελῶς συναθροίζει τὰ τοιαῦτα λείψανα ἐν τόπῳ ἰδιαιτέρῳ. ἀπαιτεῖται ὅμως πολλὴ προσοχὴ εἰς διάκρισιν τῶν ἀρχαιοτέρων λειψάνων τοῦ ἀρχαίου θεάτρου ἀπὸ τῶν ἐκ τῶν ῥωμαϊκῶν χρόνων, ὅτε ὡς φαίνεται πολλάκις μεταποιήθη τὸ θέατρον, καὶ ἐξ ἄλλων ἐκ διαφόρων οἰκοδομημάτων αὐτοῦ συναθροισθέντων ἐν διαφόροις χρόνοις. ἀξιοσημείωτα δὲ μάλιστα εἶναι τὰ πολλὰ κιονόκρανα παντὸς ρυθμοῦ καλὰ καὶ κακὰ μικρὰ καὶ μεγάλα, ὥστε βλέπει τις ἐνταῦθα ἐκ τῶν λειψάνων τούτων ὅλην τὴν ἱστορίαν τῆς ἀρχιτεκτονικῆς ἀπὸ τῆς ἀκμῆς αὐτῆς μέχρι τῶν χρόνων τῆς βαρβαρότητος. ἐγὼ δὲ σημειόνω ἐνταῦθα τὰ ἑξῆς μόνον, ὡς μᾶλλον συντελοῦντα εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ θεάτρου.

κατὰ τὸν ἀνωτέρω εἰρημένον δεξιὸν ἀρχαῖον τοῖχον τῆς δεξιᾶς παρόδȣ, ὃς μόνος ἀπεκαλύφθη μέχρι τοῦδε, εὑρέθησαν ἐκτισμέναι ἐκ λίθων ὑμηττείων καλῶς πελεκημένων βάσεις τινὲς περίεργοι τετραγωνικαὶ, ὧν ἡ μὲν πρώτη πρὸς δεξιὰν τῷ ἐξερχομένῳ ἐκ τοῦ θεάτρου ἵνε μονόλιθος μῆκος ἔχουσα 0,79 καὶ πλάτος 0,64, ἡ δὲ δευτέρα ἐκ δύο πλίνθων σύγκειται, ὧν ἡ ἐπάνω, μικροτέρα οὖσα, ἔχει μῆκος μὲν 0,82, πλάτος δὲ 0,66· ἡ δὲ ὁμοία αὐτῇ τρίτη ἐκ τριῶν μῆκος μὲν ἔχει 0,99, πλάτος δὲ 0,70. μετὰ δὲ ταύτην εὑρέθη μεγάλη ἐπιμήκης βάσις, ἐκ πολλῶν λίθων ἐκτισμένη εἰς μῆκος 7.54. μεθ' ὃ ἐφάνη ἀρχὴ κλίμακος κατὰ τὸ ἄλλο ἄκρον· ἐξέχει δὲ καὶ τὸ πλάτος αὐτῆς πλέον τῶν λοιπῶν τριῶν εἰς 1,38 γαλλ. μ. . ἐὰν δὲ καὶ κατὰ τὴν ἄλλην πλευρὰν τῆς παρόδου ταύτης εὑρεθῇ ὁμοία, εἰκάσειεν ἄν τις ὅτι καὶ ψαλίδες ἐκτίσθησαν κατὰ τὰς παρόδȣς ἐν τοῖς χρόνοις τῶν Ῥωμαίων, ὁποῖαι τὰ ῥωμαϊκὰ θέατρα χαρακτηρίζουσιν. ἀπέχει δὲ ἡ μεγάλη αὕτη βάσις ἀπὸ τῆς πρὸ αὐτῆς τρίτης 0,67, ἡ δὲ γ' ἀπὸ τῆς β' 1,02 ἡ δὲ β' ἀπὸ τῆς α' 0,82. ὅλον δὲ τὸ μῆκος τȣ τοίχȣ τούτου ἀπὸ τῆς ἐξωτερικῆς γωνίας τοῦ θεάτρου μέχρι τῆς ἄλλης γωνίας τῆς κατὰ τὴν ὀρχήστραν μέτρα γαλλ. 29 περίπου. ἐγκλίνει δὲ πρὸς τὴν ὀρχήστραν, ὡς εἰς τὰ ἀνωτέρω εἰρημένα (σελ. 128) τῆς Μήλου, τῶν Πατάρων καὶ ἄλλα θέατρα.

τμήματα δωρικῶν κιόνων καλῆς ἐργασίας ἐκ πεντελικοῦ μαρμάρου· τούτων τὸ ἐν σελ. 135 μνημονευθὲν, περισκαφὲν ἤδη, εὑρέθη ἔχον 20 ῥαβδώσεις καὶ 1,67 περίμετρον, ὕψος δὲ 2.10, πλησίον δὲ αὐτοῦ ἐφάνη καὶ ἕτερον ἰσομέγεθες τμῆμα δωρικοῦ κίονος ἐπὶ τῆς αὐτῆς γραμμῆς ἱστάμενον καὶ ἀπέχον τοῦ πρώτου 0,68. παράκεινται δὲ αὐτόθι κτίσματα ἐκ λίθων καὶ μαρμάρων μεγάλων. ἕτερον εἶδος κιόνων λίθου πεντελικοῦ, ἐχόντων κατὰ τὸ ἓν μέρος μόνον ἢ ἔνθεν καὶ ἔνθεν ῥαβδώσεις ὁποίας ἔχουσιν οἱ τοῦ κορινθιακοῦ ῥυθμοῦ καὶ οἱ τοῦ Ὀλυμπίου (σελ. 37). ἐξωγκώμενοι δὲ καὶ περιφερεῖς ποιηθέντες κατὰ τὸ μέρος τῶν ῥαβδώσεων, ἀφέθησαν λεῖοι κατὰ τὰ λοιπὰ μέρη. τούτων ἓν τμῆμα, ἀποτερματιζόμενον εἰς λεῖα ἄκρα, καταμετρηθὲν, εὑρέθη ἔχον μῆκος μὲν 3,61, πλάτος δὲ 0,60 καὶ πάχος 1,10· ἔχει δὲ μόνον κατὰ τὴν μίαν πλευρὰν ῥαβδώσεις. εὑρέθη δὲ καὶ βάσις συμφωνοῦσα πρὸς τὸ σχῆμα αὐτῶν καὶ πρὸς τὸ πλάτος τοῦ εἰρημένȣ (σελ. 135) τειχίου τοῦ ἀρχαίου, ὡς φαίνεται, προσκηνίου. παραδοξότερον δὲ ἵνε ἓν τοιοῦτον τμῆμα, πάντοθεν ἔχον ῥαβδώσεις, ὡς ἐκ δύο ἡμικιόνων συγκολληθέντων ποιηθὲν, συρραβδωθείσης καὶ τῆς συνενώσεως αὐτῶν μεταξὺ ϛήλης. προσέτι ἀξιοσημείωτα εἶναι τρία ἐκ τῶν καλῶν χρόνων πλήρη τρίγλυφα, ὅμοια τῷ ἐν σελ. 102 μνημονευθέντι ἐκ λίθου πεντελικοῦ, ἐφ' ἑνὸς τῶν ὁποίων εὑρέθη ἐγγεγραμμένον ἀτέχνως τὸ σημεῖον τοῦ ϛαυροῦ, καὶ τμήματα μεγάλων ἐπιϛυλίων ἐνεπιγράφων, ὧν ἓν μεγάλοις γράμμασι γράφει ὅτι «Δίων ἀνέθηκεν στρατηγοῦντος ἐπὶ τοὺς ὁπλίτας τὸ Ζ' κτλ.», ὡς πληρεστέρα αὐτοῦ ἔκδοσις ὕστερον δηλώσει.

πάντων ὅμως περιεργότεροι εἶναι οἱ περὶ τὴν ὀρχήστραν καὶ κατὰ τὰ πρῶτα ἑδώλια τῆς μέσης κερκίδ

σμένων τυράννων, οἱ ὁποῖοι, διαδήματα μακρὰ περὶ τὴν κεκαλυμμένην κεφαλὴν φοροῦντες καὶ ξίφη δρεπανοειδῆ κρατοῦντες, ἐτόλμησαν νὰ ἀντισταθῶσιν εἰς τὴν πορείαν τοῦ ἀήττητου Διονύσου· αὕτη δὲ ἡ παράστασις εἴτε ὡς ὑποκεχρυμμένη, εἴτε δι' ἄλλην αἰτίαν ἀμελέστερα φαίνεταί μοι ἐξειργασμένη, ὡς καὶ τὰ ὑπ' αὐτὴν γράμματα, καὶ φοβοῦμαι μὴ ὑστερώτερα κατὰ τοὺς ῥωμαϊκοὺς χρόνους ἐποιήθησαν ταῦτα.

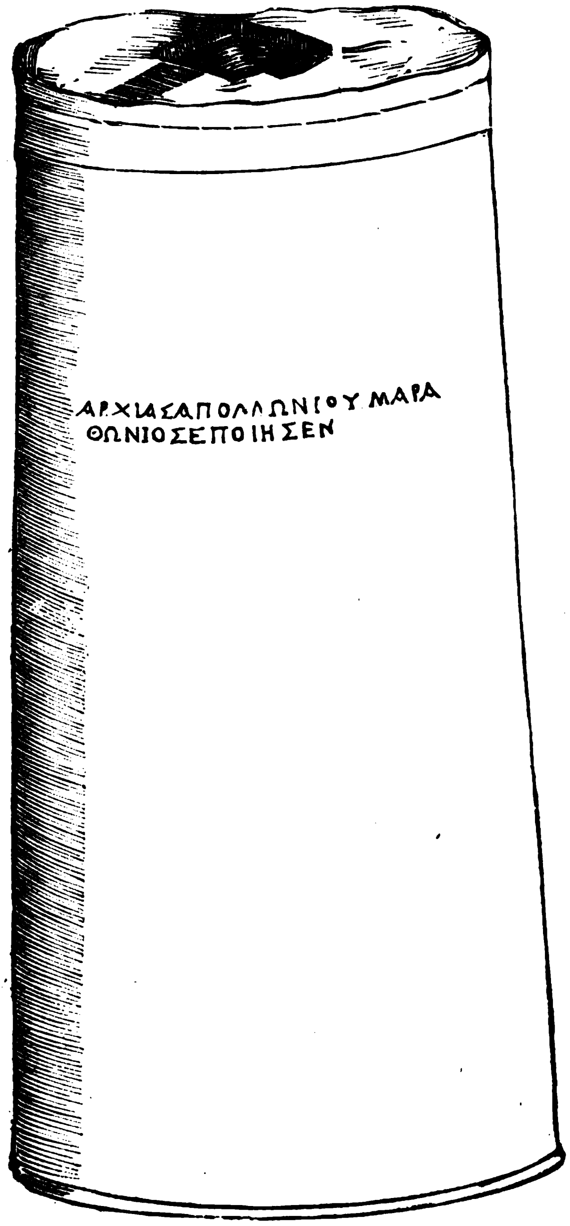
ὁ θρόνος οὗτος κεῖται ἐν τῇ θέσει του· ὅτι τὸ ἄνω ἄκρον τῆς ἀνακλίσεως αὐτοῦ λείπει εἶπα ἤδη ἐν σελ. 101. τώρα δὲ παρέχω αὐτοῦ καὶ τὰ μέτρα. τὸ ὅλον πλάτος τῆς ἀνακλίσεως αὐτοῦ ἔξωθεν καταμετρηθὲν εὑρέθη 0,84, συμμετρηθέντος καὶ τοῦ ἔνθεν καὶ ἔνθεν πρὸς προφύλαξιν τοῦ θρόνου ἀφεθέντος μέρος τοῦ λίθου, ἐφ' οὗ τρόπον τινα ὡς ἐπὶ ἄβακος προσηλώθη ὁ θρόνος. αὐτῆς δὲ τῆς καλλιτεχνικῆς ἀνακλίσεως τὸ πλάτος ἶνε μετὰ τοῦ πάχους τῶν πλαγίων αὐτῆς βραχιόνων 0,67, ἄνευ δὲ τούτων, ἤτοι τὸ ἐσωτερικὸν πλάτος τῆς ἀνακλίσεως τὸ φέρον τοὺς ἀναγεγλυμμένους σατύρους, 0,56· τόσον δὲ ἶνε καὶ τὸ πλάτος τῆς κοίλης ἕδρας ἐντὸς τοῦ θρόνου καταμετρηθὲν, δηλαδὴ 0,56, τὸ δὲ βάθος αὐτῆς 0,48. τὸ ὕψος τῶν ἀναγεγλυμμένων σατύρων κατὰ τὴν ἀνάκλισιν 0,36, τόσον δὲ καὶ τὸ τῆς ἀνακλίσεως ἔσωθεν. τὸ μῆκος τοῦ χώρου τοῦ ὑπὸ τὸν ἄβακα τῆς ἕδρας τοῦ φέροντος τὰ ἀνάγλυφα τὰ ὑπ' ἀρ. 4 ἀπεικονισθέντα 0, 48, τὸ δὲ ὕψος αὐτοῦ 0,13, ἴσον τῷ τῶν ἀναγλύφων. τὸ μῆκος τῆς 0,01 ἐξεχούσης ταινίας τῶν γραμμάτων 0,48, τὸ πλάτος αὐτῆς 0.035· ὅλος δὲ ὁ θρόνος κάτω κατὰ τὴν βάσιν του ἔχει βάθος 0,80· προεξέχουσι δὲ τῶν λοιπῶν οἱ πόδες αὐτοῦ κάτω ἕως 0,10. τὸ δὲ πλάτος τοῦ θρόνου κατὰ τὰ μᾶλλον αὐτοῦ ἀνοιχθέντα γόνατα τῶν ποδῶν 0,72. καθόλου δὲ παρατηροῦμεν εἰς τὴν ἀρχιτεκτονικὴν τῶν θρόνων τούτων, ὅτι ξύλινα ἔργα ἀπομιμεῖται.

ἵνα δὲ λάβῃ τις καὶ τῶν ἑδωλίων ἰδέαν τινά, ἀπεικονίσθη ἐν πίνακι ΙΘ' ἀρ. 3 ἡ ἀρχὴ τῆς μᾶλλον τῶν ἄλλων ἀνακαλυφθείσης μέσης κερκίδος τοῦ θεάτρου μετὰ τῶν ἑκατέρωθεν αὐτῆς κλιμάκων· προσέθηκε δὲ ὁ ἡμέτερος τεχνίτης καὶ δύο καθημένων ἀνθρώπων εἰκόνας, ἵνα δείξῃ τὴν ἀναλογίαν. ἐπειδὴ δὲ ὁ ἀγαθὸς Στράκκος ἀναχωρῶν ἀφῆκέ μοι διάγραμμα τοῦ μέρους τούτου, δῶρον εὐχάριστον, ἐξέδωκα καὶ τοῦτο ἐν πίν. Κ' κατ' ἄδειαν τοῦ δωρητοῦ, σημειώσας ἐν τοῖς θρόνοις τοὺς ἀριθμοὺς, ὑφ' οὓς ἐν τῇ παρούσῃ ἐφημερίδι ἐξεδόθησαν αἱ ἐπιγραφαὶ αὐτῶν.

ἐξ ἀμφοτέρων οὖν τῶν σχεδιασμάτων τούτων βλέπεις τὸ σύστημα τῶν θρόνων πρὸ ἑκάστης κερκίδος καὶ τὸ τῶν ἑδωλίων καὶ τῶν κλιμάκων. μετὰ τὸν λείποντα ἐν τοῖς σχεδίοις λίθινον φραγμὸν τῆς ὀρχήστρας (σελ. 95) ἔρχεται ἡ πρώτη καὶ πλατυτάτη βαθμὶς τῷ σίγμα (σελ. 130), παρέχουσα τόπον ἱκανὸν καὶ διὰ τοὺς θρόνους καὶ διὰ διάβασιν τῶν ἀνθρώπων ἔμπροσθεν αὐτῶν. ἔπειτα πεποίηται μετ' αὐτὴν δευτέρα βαθμὶς ὁμοία μὲν στενωτέρα δὲ τῆς πρώτης, πλάτος ἔχουσα 0,81 καὶ ὕψος 0,21. ἐπ' αὐτῆς εὑρίσκονται οἱ ὑπ' ἀρ. 100 καὶ 101 θρόνοι. μετὰ δὲ ταύτην κεῖνται τὰ ὑποπόδια τῶν πρώτων ἑδωλίων, ὕψος μὲν ἔχοντα 0,18, πλάτος δὲ 0,44. αἱ ἑκατέρωθεν δὲ τῆς κερκίδος κλίμακες ἔχουσιν ἀνὰ μίαν βαθμίδα λίθου πειραϊκοῦ σκληροῦ καθ' ἕκαστον ἑδώλιον, κεκλιμένην καὶ οὐχὶ ὁριζοντίαν· πρὸς ἀσφάλειαν δὲ τῶν ἀναιβοκαταιβαινόντων ἐποιήθησαν διαξέσματα ἐπὶ τῶν βαθμίδων τούτων, ὑποδηλωθέντα ὑπὸ τοῦ τεχνίτου ἐν πίνακι ΙΘ' ἀρ. 3. ὅμοια δὲ εἶναι τοῖς ἐπὶ τοῦ βράχου τῆς ἀκροπόλεως κατὰ τὰ προπύλαια καὶ μετ' αὐτὰ εὐθὺς χάριν τῶν ἀναβαινόντων εἰς τὸν Παρθενῶνα. κατὰ δὲ τὸ λέγειν τοῦ κυρίου Στράκκου τοιαύτη κλίμαξ ἶνε πρωτοφανὴς ἐνταῦθα· διότι εἰς τὰ λοιπὰ θέατρα δύο ὁριζόντιοι κλίμακες κεῖνται καθ' ἕκαστον ἑδώλιον, οὕτω δηλαδὴ ὡς καὶ ἐν τῷ ἐπὶ Ῥηγίλλῃ θεάτρῳ τοῦ Ἡρώδου βλέπομεν. ἡ μεταξὺ τῶν ἀριθμῶν 89 καὶ 97 κλίμαξ ἶνε ἡ πρώτη ἀνακαλυφθεῖσα, κατὰ τὸ μῆκος τῆς ὁποίας εἶπα ἀνωτέρω (σελ 95) ὅτι ἀνεκαλύφθησαν δεκαὲξ ἑδώλια· ἤδη δὲ ἀκριβεστέρας γενομένης πρὸς τὰ ἄνω ἀνασκαφῆς ἐφάνη καὶ ἴχνος δεκάτου ὀγδόου ἑδωλίου καὶ θέσις κενὴ διὰ τὸ καταστραφὲν δέκατον ἕβδομον.

ἔδειξαν δὲ καὶ δυσεξήγητόν τι τὰ ἑδώλια πάντα ὁμοίως, ὅσα ἀνεκαλύφθησαν εἴτε ἐν τῇ θέσει των, εἴτε ἀλλαχοῦ ἐν τμήμασιν. ἶνε δὲ τοῦτο γραμμαί τινες καθέτως ἐγκεχαραγμέναι κατὰ τὴν ἐμπροσθίαν καμπύλην ἐπιφάνειαν ἀναμφιβόλως τότε, ὅτε περ καὶ τὰ ἑδώλια ἐπελεκήθησαν. αἱ γραμμαὶ αὗται ἀπέχουσιν ἀλλήλων συνηθέστατα μὲν 0,33 γαλ. μ., σπανίως δὲ 0,325 ἢ 0,335. δὲν εὑρίσκονται δὲ κατὰ τὴν αὐτὴν θέσιν ἐν ἑκάστῳ ἑδωλίῳ, οὐδ' ἀνταποκρίνονται μὲ τὰς τῶν ὑπερκειμένων ἑδωλίων, ὥστε νὰ ὑποθέσῃ τις ὅτι ἦσαν ἀρχιτεκτονικὰ σημεῖα τῆς κατὰ ἀκτῖνας διαιρέσεως τοῦ θεάτρου· ἀλλὰ μᾶλλον φαίνεται ὅτι ἀκολουθοῦσιν ἀπὸ ἄκρου ἕως ἄκρου τῶν κεράτων ἴδιον σύστημα καθ' ἕκαςον στοῖχον ἑδωλίων δι' ὅλȣ τοῦ ἡμικυκλίȣ λογισθεῖσαι, εἴτε συνυπολογισθεισῶν καὶ τῶν κλιμάκων, ὡς ἐξ ἑνὸς παραδείγματος ἐφάνη, εἴτε καὶ μή. τοῦτο δὲ θὰ γένῃ φανερὸν, ἀφοῦ περισσότερα ἡμικύκλια ἀνακαλυφθῶσιν, καὶ ἀπόκειται εἰς τοὺς

123

ὡς τελευταίαν τῶν ἐκ τοῦ θεάτρου ἐπιγραφῶν δημοσιεύομεν σήμερον τὴν ὑπερκειμένην, εὑρεθεῖσαν κατὰ τὸ ἀριστερὸν μέρος τῆς σκηνῆς ἐπὶ στρογγύλης λιθίνης στήλης. γράφει δὲ σαφῶς τάδε.

'Αρχίας 'Απολλωνίου Μαραθώνιος ἐποίησεν.

τὸ ὄνομα τοῦ τεχνίτου τούτου ἄγνωστον φαίνεται· παρὰ τῷ Brunn τοὐλάχιστον, ἐν Gesch. der griech. Kuenstler, δὲν εὗρηκα τὸν ἀγαλματοποιὸν τοῦτον. ὁ χαρακτὴρ δὲ τῶν γραμμάτων δεικνύει ὅτι ἐν τοῖς χρόνοις τῶν ῾Ρωμαίων ἤκμασε. τὸ ὕψος τῆς στήλης 0,72, ἡ δὲ διάμετρος αὐτῆς 0,35. ἄνω δὲ ἐν τῷ μέσῳ ὑπάρχει ὀπὴ δηλοῦσα ὅτι ἐστάθη ἐπ' αὐτῆς ἄγαλμα.

ΑΘ. Σ. ΡΟΥΣΟΠΟΥΛΟΣ.

Γ' ΠΟΙΚΙΛΑ.

οἱ σοφοὶ Γερμανοί, ὧν τὴν ἔλευσιν ἐν σελ. 37 ἐδηλώσαμεν, ἀνεχώρησαν πλέον πάντες, πεπληρωμένοι νέων γνώσεων, ὡς πάντες οἱ τὴν ῾Ελλάδα ἑκάστοτε ἐπισκεπτόμενοι φιλομαθεῖς, καὶ ἡδονῆς, οἵαν αἰσθάνεται ὁ ἐλθὼν εἰς τὴν πατρίδα καὶ τὴν οἰκίαν πολυποθήτου ἐρωμένης καὶ ἰδὼν καὶ ψηλαφήσας πάντα τὰ λείψανα τῶν κτημάτων αὐτῆς καὶ κοσμημάτων, ὅσα πρότερον ἐκ περιγραφῆς ἄλλων ἐγνώριζεν· ἐρωμένη δὲ τῶν σοφῶν Γερμανῶν ἵνε ἡ ἀρχαία ῾Ελλάς, ἐν ᾗ καὶ ζῶσι πνευματικῶς, πιστεύοντες ὅτι μόνοι ἀνθρώπων ἐγνώρισαν καὶ αἰσθάνονται τὰ θέλγητρα αὐτῆς, καὶ ἴσως οὐκ ἀτόπως τρέφουσι τὴν ἀξίωσιν ταύτην. τῶν ἐνταῦθα δ' ἐλθόντων τὰ φανερὰ ἢ ἐμοὶ δειχθέντα ἔργα, τὰ μὲν ἐδήλωσα ἤδη ἄλλοτε ἐν τῇ παρούσῃ ἐφημερίδι, τὰ δὲ σήμερον λέγω, ἀπονέμων ἅπασι τὸν δίκαιον ἔπαινον καὶ διὰ τὸν τρόπον αὐτῶν, ὅτι οὐδενὶ παρέσχον ἀφορμὰς δυσαρεσκείας, ὡς ἄλλοι ἄλλοτε, καὶ διότι συνετέλεσαν εἰς ἀναζωπύρησιν τοῦ ὑπὲρ τῶν ἀρχαιοτήτων ζήλου παρὰ τοῖς πολλοῖς.

1. ὁ κύριος Βοεττίχερος πλὴν ὅσων ἄλλοτε ἐδήλωσα ἀνεκάλυψε καὶ τάδε. ἄνοιξε τὴν ἀπ' ἀνατολῶν εἴσοδον εἰς τὸν Παρθενῶνα, κατεδαφίσας τὸ αὐτοῦ ὕπαρχον λείψανον τοῦ ἱεροῦ βήματος τῆς ἐκκλησίας, ἐν ᾧ εὑρέθη τάφος, ὡς ἐφαίνετο. αὐτοῦ δὲ εὑρέθησαν αἱ ἐν ἀρ. 68 — 74 ἐκδοθεῖσαι ἐπιγραφαί. εὗρε τὰ μέχρι τοῦδε ἄγνωστα ἀρχιτεκτονικὰ γράμματα τῶν ῾Ελλήνων. εἰσὶ δὲ ταῦτα γραμμαὶ χαραχθεῖσαι ὑπὸ τῶν ἀρχιτεκτόνων ἐπὶ τοῦ λιθοστρώτου ἐδάφους, δηλοῦσαι τὴν θέσιν τῶν τοίχων καὶ τῶν θυρῶν καὶ τῶν τοιούτων· ὡράθησαν δὲ καὶ ἐν τῷ Παρθενῶνι καὶ ἐν τῷ 'Ερεχθείῳ. ἐν τῷ Παρθενῶνι ἀνεκάλυψε μεγάλην ἀρχιτεκτονικὴν οἰκονομίαν εἰς τὴν χρῆσιν τῶν μαρμάρων καθ' ἅπαν τὸ κρηπίδωμα· δηλαδή, ὅπου μὲν ἦν ἀνάγκη νὰ ἀνεγερθῇ τοῖχος ἢ ἄλλοτι βαρύ, ὑπεβλήθησαν ἐπὶ τῶν πειραϊκῶν λίθων τῆς βάσεως παχέα μάρμαρα, ὅπου δὲ μή, καὶ μικρὸς ἂν ἦτο ὁ τόπος, ἀνυψώθη κάτωθεν ὁ πειραϊκὸς λίθος καὶ ἐπεστρώθη λεπτότερον μάρμαρον. ὁ μεταξὺ τοῦ Παρθενῶνος καὶ τοῦ 'Ερεχθείου τόπος ἀνεκάλυψεν ὅτι σύγκειται ἐκ πολλῶν στρωμάτων πελεκητῶν λίθων πολυγώνων ἐντέχνως ἐνηρμοσμένων, ὡς τὰ πολύγωνα ἀρχαῖα τείχη, κάτωθεν ἀπὸ τῆς ἀνωμάλου ἐπιφανείας τοῦ βράχου ἀνυψωθεὶς εἰς ὁριζοντίαν ἐπιφάνειαν μέχρι τῆς μεσημβρινῆς μαρμαρίνης ἐξωτερικῆς ζώνης τοῦ κρηπιδώματος τοῦ 'Ερεχθείου καὶ τοῦ Πανδροσείου, ὑπὸ τὴν πρόσασιν τοῦ ὁποίου τὴν πρὸς τῷ Κεκροπείῳ, τὴν τὰς Κόρας ἔχουσαν, γνωστὸν ἦν ὅτι εἰσήρχετο τεῖχος ἀπὸ δυσμῶν πρὸς ἀνατολὰς ἐκτεινόμενον. δὲν ἐπῆλθεν ὅμως εἰς τὸν νοῦν τινος καὶ νὰ ἐξερευνήσῃ τὸ πάχος τοῦ παραδόξου τούτου καὶ λίαν κακοκτίστου φαινομένου τείχους. νῦν οὖν ἀπεδείχθη ὅτι το ὁρώμενον ἵνε τέρμα τοῦ ἀσφαλῶς ἐκτισμένου τούτου ἐδάφους πρὸς ἰσοπέδωσιν τοῦ μεταξὺ τοῦ 'Ερεχθείου καὶ τοῦ Παρθενῶνος τόπου.

2. ἐντὸς δὲ τοῦ 'Ερεχθείου ἀνεκάλυψε περὶ τὸ κέντρον, ζητῶν τὸ φρέαρ τὸ ὑπὸ τοῦ Παυσανίου μαρτυρούμενον ἐν Α', κς',

6, δύο φυσικὰς ὀπὰς πλησίον ἀλλήλων κειμένας καὶ εἰς βάθος ἀνεξερεύνητον διὰ τὰ ἐμπεσόντα χώματα χωρούσας. οὐ μακρὰν δὲ τούτων μεταξὺ ἀνατολῆς καὶ μεσημβρίας καὶ πλησίον τοῦ τοίχου ἀνεῦρεν ἐντὸς τοῦ ναοῦ καὶ τρίτην ὁμοίαν ὀπὴν περιεξεσμένον ἔχουσαν τὸ στόμιον καὶ βάθος ἄδηλον. αὐτὸ δὲ τὸ φρέαρ δὲν εὑρέθη, οὐδὲ τὸ τῆς τριαίνης σχῆμα ἐν τῇ πέτρᾳ, τὰ μαρτύρια τοῦ Ποσειδῶνος εἰς τὴν ἀμφισβήτησιν τῆς χώρας. κατὰ δὲ τὴν μεταξὺ μεσημβρίας καὶ δύσεως γωνίαν τοῦ ναοῦ ἀνεκάλυψεν ἴχνη χρωμάτων. πιστεύει δὲ ὅτι πάντες οἱ τοῖχοι τοῦ Ἐρεχεθείου ἦσαν ἔσωθεν ἐζωγραφημένοι, τεκμήρια παρέχων τὴν τραχεῖαν αὐτῶν ἐπιφάνειαν, καὶ πιθανὰ λέγει ἔμοι γε, ὅς καὶ τοὺς ἐσωτερικοὺς τοίχους τῆς πινακοθήκης καλουμένης ἐν ἀριστερᾷ τῷ εἰσερχομένῳ εἰς τὰ προπύλαια ὁμοίους εἶδα, καὶ τὸν Παυσανίαν συμμαρτυροῦντα αὐτῷ εὗρον ἐν τῷ μνημονευθέντι τόπῳ· « γραφαὶ δὲ ἐπὶ τῶν τοίχων τοῦ γένους εἰσὶ τοῦ Βουταδῶν ». τὴν ἐλαίαν δὲ τῆς Ἀθηνᾶς ὑποθέτει ἔξω τοῦ ναοῦ πεφυτευμένην πρὸς δυσμὰς τῆς βορείας προστάσεως τῆς πρὸς τοῦ θυρώματος. ἔξω δὲ τοῦ Ἐρεχθείου ἀνεκάλυψε κατὰ τὰς μαρμαρίνας βαθμίδας τοῦ κρηπιδώματος τὰς πρὸς βορέαν ἄνεμον ἴχνη ὑποκεχρυμμένα ποτὲ ὑδραγωγείου, δεχομένου τὰ ἀπὸ τῆς στέγης κατερχόμενα νηρά. κατὰ δὲ τὴν δυτικὴν τοῦ ναοῦ πλευρὰν εὐτύχησε νὰ ἀνεύρῃ, καθαρίσας τὸ κρηπίδωμα, καὶ λείψανα βέβαια τοῦ περιέργυ τούτου ὀχετοῦ.

3. πρὸ τῶν προπυλαίων ἐντὸς τῆς ὑπὸ τῶν Γάλλων ἀνακαλυφθείσης πύλης πιστεύει ὅτι εὕρηκε τὰ ἴχνη τῆς ἀρχαίας κλίμακος ἐπὶ τοῦ βράχου ἐν δεξιᾷ τοῦ ἀναβαίνοντος· ἔνθεν δὲ καὶ ἔνθεν τῆς εἰρημένης πύλης διακρίνει τὰ ἀρχαῖα Κιμώνεια τείχη τῶν ἐπὶ Οὐαλεριανοῦ προσθηκῶν. τὸ δὲ μάλιστα πάντων σπουδαιότατον· πιστεύει ὅτι εὗρε καὶ τὸ ἐπάρατον Πελασγικὸν, τὸ ὑπὸ τὴν ἀκρόπολιν ὃν κατὰ τὸν Θουκυδίδην (ἐν Β', ιζ, 1). θέτει δὲ αὐτὸ ὑπὸ τὸ βόρειον τεῖχος ἀπὸ τοῦ ἄντρυ τοῦ Πανὸς, ὃ ἐκαθάρισε, μέχρι τοῦ ὑπὸ τὴν ἀνατολικὴν γωνίαν τοῦ τείχους σπηλαίου, κατωτέρω τοῦ ὁποίου κεῖται ἡ ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, σημεῖα νομίζων τὰς καθ' ὅλον τοῦτον τὸν τόπον ἀπαντωμένας ἐπὶ τῶν βράχων μικρὰς χειροποιήτους κοιλότητας τὰς δι' ἀναθηματικὰ ἀγαλμάτια ὡρισμένας. τοῦτο δὲ τὸ Πελασγικὸν ἀναζητῶν αὐτοῦ ἀνεκάλυψε μετὰ τοῦ κυρίυ Δουκκερμάννου τὴν ἐν πίνακι ΙΗ', 1 ἀπεικονισθεῖσαν ἐπιγραφὴν, εἰ μὴ διὰ τὸ Πελασγικὸν, διὰ γοῦν τὴν τοπογραφίαν Ἀθηνῶν λίαν σπουδαίαν. ὅρα σελ. 146 ἀρ. 122.

4. ὁ δ' εὐτυχὴς Στράκκος, ὃν ὁ Διόνυσος ἀειθαλεῖ στεφάνῳ δόξης ἐστεφάνωσεν ἐν τῷ θεάτρῳ, ἀνασκάψας περὶ τὴν ἐν Λίμναις κατὰ μέσην τὴν κοιλάδα γνωστὴν μεμονωμένην κ ο λ ώ ν α ν ἀνεῦρε τὴν βάσιν αὐτῆς ἐπὶ κρηπιδώματος καλοῦ ἐκ πλίνθων πειραϊκῶν, καὶ πρὸς μεσημβρίαν αὐτῆς οὐ μακρὰν βάσιν ἑτέρου ὁμοίου στρογγύλου κίονος καὶ ἔδαφος λιθόστρωτον πλησίον αὐτῶν πρὸς δυσμὰς ἐκ τετραγωνικῶν μικρῶν καὶ λεπτῶν μαρμαρίνων πλακῶν· δὲν παρηκολούθησε δὲ τὸ ἔργον. ἐπὶ τοῦ εἰρημένου κίονος, 0,50 ἄνω τῆς βάσεως τρίψας ἐγὼ τὰ χώματα μήπως ὑποκρύπτωσιν ἐπιγραφήν τινα, εὗρον σαφῶς ἐγγεγραμμένα τὰ ἑξῆς μόνον ITTAR, Φράγκου ὄνομα δηλοῦντα πιθανῶς ἐκ τῶν τοῦ μέσου τυχὸν αἰῶνος. ἀλλὰ τοῦτον μὲν ἂς ἀφήσωμεν εἰς τοὺς φιλίστορας. τὸ δὲ ἔργον αὐτὸ, περὶ ὃ ἡ ἀνασκαφὴ ἐγένετο, ῥωμαϊκὸν φαίνεται, ἴσως δὲ καὶ φραγκικὸν ἐκ ῥωμαϊκῶν καὶ ἑλληνικῶν λειψάνων ἀποτελεσθὲν καὶ δὲν θὰ ἦτον ἀλυσιτελὴς εἰς τὴν ἱστορίαν καὶ τοπογραφίαν τῶν Ἀθηνῶν ἡ τελεία ἀνασκαφὴ αὐτοῦ.

5 πρὸς τὸ αὐτὸ δὲ τέλος χρήσιμον φαίνεται καὶ τὸ τυχαίως ἀνασκαφὲν ὑπὸ τοῦ Γάλλου ὁδοποιοῦ κτίριον πρὸς δυσμὰς τυ βασιλικοῦ κήπου καὶ πρὸς δεξιὰν τῆς ὁδοῦ τῆς ἀγούσης εἰς τὸ φραγκικὸν κοιμητήριον καὶ τὸν Ἰλισσὸν ἀπ' Ἀθηνῶν παρὰ τὸν εἰρημένον κῆπον ἔξωθεν. τοῦτο, ὡς ἐκ τοῦ τρόπου τῆς οἰκοδομίας μὲ ἄμμον καὶ ἀσβέστην καὶ λίθους ἀκανονίστους κατὰ τὸν σημερινὸν τρόπον, δέν μοι φαίνεται παλαιότερον τοῦ ιϛ' αἰῶνος μ. Χ. περίεργον δὲ οὐδὲν ἕτερον παρέχει ἡ ἀτελὴς, ὡς φαίνεται, μείνασα οἰκοδομὴ αὕτη ἢ ἔδαφος ἐν τῷ μέσῳ ψηφιδωτὸν ὅμοιον μὲν τῷ ἐν τῷ βασιλικῷ κήπῳ γνωστῷ, κατώτερον δὲ κατὰ τὴν ἐργασίαν καὶ τὸ ἁπλούστερον σχέδιον. ἐστρώθη δὲ καὶ ἀσόφως ἐπὶ ἀδρανῶν χωμάτων, ὥστε πολλαχοῦ ἐκοιλώθη καὶ ἐβλάφθη· τὸ πλεῖστον ὅμως καλῶς διεσώθη μετὰ καὶ τῶν ἀποτερματηρίων ζωνῶν του. ἔχει δὲ μῆκος μὲν μέτρα γαλλ. 25,60, πλάτος δὲ 12.80. ὅτι δὲ τὸ μουσαϊκὸν καλούμενον τοῦτο ψηφοθέτημα δὲν ἶνε ἀρχαιότερον τοῦ περιβάλλοντος αὐτὸ τειχίου, ὥς τις εὐκόλως ἠδύνατο νὰ ὑποθέσῃ ἐκ τῆς κανονικότητος τοῦ σχεδίου τῶν κισσοφύλλων καὶ τῶν τοιούτων, δηλοῖ τὸ ὑποφαινόμενον τῶν τοίχων τῶν τειχίων μύστρισμα, τὸ πληροῦν τοὺς ἁρμοὺς τῶν λίθων τῆς οἰκοδομίας. δὲν ἀνεσκάφη δὲ πέριξ ὅλον τοῦτο τὸ κτίριον.

6. ἀνατολικώτερα δ' ὀλίγον τούτου ὑπεφάνησαν καὶ ἕτερα κτίσματα, ῥωμαϊκῶν χρόνων ταῦτα, ὡς νομίζω, καὶ μεμονωμένον τετραγωνικόν τι κτίσμα ἐκ μεγάλων λίθων βωμῷ παρόμοιον. ἐπειδὴ δὲ ἐνταῦθα ἔφερεν ἡμᾶς ὁ λόγος, λέγομεν ὅτι τοιαῦτα ψηφοθετημένα ἐδάφη, τὰ μὲν καλλίτερα τὰ δὲ χειρότερα, ἀνεκαλύφθησαν πολλαχοῦ ἐν Ἀθήναις ὑπὸ τῶν οἰκοδομούντων οἰκίας, μάλιστα δὲ κατὰ τὴν καλουμένην Πλάκαν· ἀλλὰ τὰ μὲν οἰκονομήθησάν πως ἐν τοῖς ὑπογείοις τῶν οἰκιῶν τὰ δὲ καὶ ἐχώθησαν ἢ κατεστράφησαν διὰ τὰς ἀνάγκας τῆς οἰκοδομῆς. ἓν τούτων ἀθλίας ἐργασίας εὑρέθη καὶ πρὸς βορρᾶν τοῦ Ὀλυμπίου μετὰ καὶ ἄλλων τειχίων, δηλούντων ὅτι καλή τις φραγκικὴ ἢ τουρκικὴ οἰκοδομὴ ἦν ποτε αὐτοῦ. πάντα δὲ ταῦτα κατέστρεψεν ὁ ὁδοποιὸς χάριν τῆς ἰσοπεδώσεως, οὐδὲ τὸν αὐτοφυῆ αὐτοῦ καλῶς ἀνυψούμενον βράχον ἀφήσας εἰς τέρψιν τῶν θεωμένων καὶ ποικιλίαν γραφικήν· ἀλλὰ πάντα μὲ τὴν ἀξίνην ἀποξυρήσας, ἔκτισε καὶ παρὰ τὴν δεξιὰν ὄχθην τοῦ Ἰλισσοῦ τειχίον ὑψηλὸν μέχρι τοῦ σταδίου σχεδὸν παρεκτείνας αὐτό. τὴν δὲ ὑπάρχουσαν ἐν τῷ μεταξὺ ἀρχαίαν δεξιὰν χειροποίητον ὄχθην ἐκ μεγάλων πλίνθων ἠρέμα πρὸς τὸ ῥεῦμα τοῦ ποταμοῦ κοιλαινομένην, ὅπως παρὰ τὸν ἀπέναντι Ἀρδηττὸν, ὅπου οἱ Ἀθηναῖοι δημοσίᾳ τὸν ἡλιαστικὸν ὅρκον ὤμνυον μέχρις Ἀριστοτέλους (ὡς ἀλλαχοῦ δειχθήσεται), μᾶλλον ἑλισσόμενον εἰς τὴν Καλλιρρόην ῥέῃ τὸ νηρὸν καὶ οὐχ ὅπου νῦν, ἐπλάκωσε πλέον ὁ Γάλλος οὗτος μὲ μεγάλους καὶ μικροὺς λίθους, ὁδὸν ἐπάνω κατασκευάσας, καὶ μόλις μία πέτρα ὑποφαίνεται κάτω ὡς σημεῖον τῆς θέσεως

τῆς ἀρχαίας ἐκείνης ὄχθης τοῖς γνωρίσασιν αὐτὴν πρότερον. ταύτην δὲ τὴν ὁδὸν ἀπὸ τοῦ ἐπὶ Ῥηγίλλῃ θεάτρου παρατείνων ἕως ἐδῷ πᾶν τὸ ἐμποδὼν γινόμενον εἰς τὸ αὐτοῦ τέλος ἀφήρη, κατέστρεφε, μετεχειρίζετο, ἠφάνιζεν. οὕτως οὐδὲν ἴχνος ἔμεινε τῶρα τῶν μεταξὺ τοῦ εἰρημένου θεάτρου καὶ τῆς Ἀδριανοῦ κοινῶς καλουμένης πύλης φανερῶν πρότερον λειψάνων ἀρχαίου περιβόλου. κατεστράφη δὲ καὶ τὸ ἀνευρεθὲν καλὸν ῥωμαϊκὸν ὑδραγωγεῖον κατὰ τὸ μέρος τῆς ὁδοῦ τὸ εὐθὺς μετὰ τὸ εἰρημένον θέατρον πρὸς τὸ τοῦ Διονύσου καὶ τὸ στρατιωτικὸν νοσοκομεῖον, ἐμφυτευθέντων ἐν αὐτῷ καὶ δένδρων, ὅπου συνέπεσεν ὁ στοῖχος αὐτῶν ἐπ' αὐτοῦ. μετεκινήθησαν δὲ καὶ οἱ λίθοι πάν ες, οἵ τε ἐκ τοῦ ἀρχαίου τείχους καὶ πολλοὶ ἐκ τῶν τοῦ ἐπὶ Ῥηγίλλῃ θεάτρου εἰς οἰκοδόμησιν τῆς ὄχθης τοῦ Ἰλισσοῦ καὶ ἰδιωτικῶν οἰκιῶν. τὸ δ' αὐτὸ συνέβη καὶ εἰς τὰς ἄλλας ὁδοὺς τὰς ποιηθείσας ὑπ' αὐτοῦ κατὰ τὴν πόλιν καὶ ἔξω αὐτῆς καὶ ἰδία εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ Θησείου. ὅπου, ἀποκόψας τὴν κορυφὴν τοῦ πρὸς μεσημβρίαν τοῦ ναοῦ λόφου, ἐξηφάνισε καὶ ὅσα αὐτοῦ ἐφάνησαν ἀρχαῖα βάθρα καὶ κτίρια ἀναγκαῖα εἰς λύσιν τοῦ δυσχεροῦς περὶ τοῦ Θησείου ζητήματος. ὅμως δὲ καὶ ὠφέλεια οὐ μικρὰ προέκυψεν ἐκ τῶν ἔργων τȣ̃ ἀνδρὸς τούτου. διότι ἀνεκαλύφθησαν πολλὰ καὶ σπουδαῖα μνημεῖα τῆς τέχνης. μάλιστα ἐκ τῆς κατὰ τὴν Ἁγίαν Τριάδα ὁδοποιίας, ὅπȣ τὰ εὑρεθέντα πολλὰ καὶ περίεργα νεκρικὰ μνημεῖα ἱκανῶς ἐδήλωσαν τὸν πέριξ ἐκεῖ ὑποκρυπτόμενον θησαυρὸν, περιμένοντα τὸ φῶς τῆς ἡμέρας καὶ τῆς ἀρχαιολογίας. τελευταῖον, ἄσημον μὲν εὕρημα τοῦ Κυρίȣ Δανιὴλ, ἄξιον δὲ σημειώσεως διὰ τὴν θέσιν ἐν ᾗ ἐστήθη ἔμπροσθεν τοῦ οἰκήματος τῶν ἀπομάχων τῆς ἀκροπόλεως ἐπὶ τῆς αἱμασιᾶς τοῦ κηπαρίου των, ἵνα βλέπηται ὑπὸ παντὸς εἰσερχομένου εἰς τὴν ἀκρόπολιν, ἵνε ἀσχημοτάτη κεφαλὴ γυναικὸς γραίας λίαν ἐφθαρμένη.

7. αἱ ἐν τῇ καλουμένῃ Πνυκὶ ἀνασκαφαὶ τοῦ ἐν Γοττίγγῃ νῦν καθηγητοῦ κυρίȣ Κουρτίου ἐκλόνισαν πολλῶν τὰς δοξασίας περὶ τῆς ὀνομασίας καὶ τῆς χρήσεως τȣ̃ τόπȣ τούτȣ (πρβλ. σ. 64, 3) καὶ ἴσως βεβαιωθῇ ἡ γνώμη του ὅτι *κοινοβωμία* τις ἦν αὐτοῦ τὸ πάλαι. πρὸς ὑποστήριξιν δὲ τῆς γνώμης ταύτης ἴσως συντελεῖ καὶ τὸ παρὰ Ξενοφῶντι ἐν Ἀπομνημ. Α'. ϐ', 2 χωρίον τόδε· «θύων τε γὰρ φανερὸς ἦν (ὁ Σωκράτης) πολλάκις μὲν οἴκοι. πολλάκις δὲ *ἐπὶ τῶν κοινῶν τῆς πόλεως βωμῶν*»· ἐκ δὲ τῆς νῦν γενομένης αὐτοῦ προχείρου ἀνασκαφῆς ἀνεκαλύφθησαν ἐπὶ τοῦ βράχου ἴχνη κλίμακος κατερχομένης ἀπὸ τοῦ καλουμένου βήματος τῆς Πνυκὸς πρὸς τὰ κάτω, ἤτοι πρὸς βορέαν ἄνεμον, καὶ μετὰ τεσσαράκοντα καὶ δύο μέτρα γαλλικὰ ἀπὸ τοῦ καλουμένου βήματος, τέσσαρες ἐπὶ τοῦ βράχου μακραὶ καὶ πλατεῖαι βαθμίδες, παρόμοιοι τοῖς τοῦ εἰρημένȣ βήματος τῆς Πνυκὸς, καὶ πιθανὸν ἐφάνη πολλοῖς ὅτι καὶ ἐνταῦθα ὅμοιον βῆμα ἢ βωμὸς ἦν. μετὰ δὲ ταῦτα ἡ ἀνασκαφὴ τοῦ ἀνοιχθέντος χάνδακος δὲν ἐχώρησε μέχρι τοῦ βράχου· δὲν μένει ὅμως, ὡς νομίζομεν, ἀμφιβολία ὅτι καὶ μέχρι τοῦ κυκλικοῦ πελωρίου τείχους χωροῦσι, ἀφοῦ κάτωθεν αὐτοῦ αἱ ἐπὶ τῶν βράχων λελαξευμέναι βαθμίδες φανερῶς χωροῦσιν ὑπὸ τὰ θεμέλια τοῦ τείχους τούτου, καὶ τεκμήρια ἀκραιφνῆ παρέχουσιν ὅτι τὸ τεῖχος ὑστερώτερα τῆς κλίμακος ἐκτίσθη. περιέσκαψε δὲ ὁ κύριος Κούρτιος καὶ ὅλον τὸ κυκλικὸν τοῦτο τεῖχος μέχρι τῶν ἐπὶ τοῦ βράχου θεμελίων αὐτοῦ, καὶ οὐδαμοῦ εὑρέθη εἴσοδος σαφής. ἄνω δὲ ἐντὸς τοῦ περιβόλου κατὰ τὴν ἀνατολικὴν ἄκραν τοῦ ἐπὶ τοῦ βράχου λελαξευμένου τείχου εὑρέθησαν αὔλακες στεναὶ καὶ βαθεῖαι παράλληλον τοῦ τοίχου διεύθυνσιν ἔχουσαι καὶ ἄλλαι πάλιν ἐγκαρσίαν, ὥστε διαιρεῖται δι' αὐτῶν ἡ πέτρα τοῦ ἐδάφους εἰς τετραγωνικὰ τμήματα μεγαλήτερα καὶ μικρότερα. ἡ τραχύτης τῆς ἐπιφανείας αὐτῶν καὶ ἴχνη σαφῆ ὑποσκάψεως παρέσχον ἄλλοις τε καὶ τῷ τάδε γράφοντι τεκμήρια ὅτι λατομεῖον ἦν τὸ πρᾶγμα, καὶ οἱ πελώριοι τοῦ κυκλικοῦ τείχους λίθοι ἐντεῦθεν ἀπετμήθησαν. τὴν γνώμην δὲ ταύτην ἐπεβεβαίωσε καὶ ὁ ἀρχιτέκτων κύριος Στράκκος· ἄλλα δὲ πάλιν ἐφαίνετο διανοούμενος ὁ κύριος Βοεττίχερος. ἐν τούτοις τεθέντος ὅτι τοῦτο δὲν ἶνε ἡ Πνὺξ, μένομεν ὅλως ἄνευ Πυκνὸς, καὶ τότε δὲν ἐξεύρω εἰς ποίας πέτρας πρέπει νὰ ζητήσωμεν τὸν ἀβράκωτον τῶν Ἀθηναίων δῆμον· διότι εἰς τὰ βόρεια τοῦ Μουσείου (σελ. 64, 3) Πνυκὸς ἴχνη δὲν ἐφάνησαν.

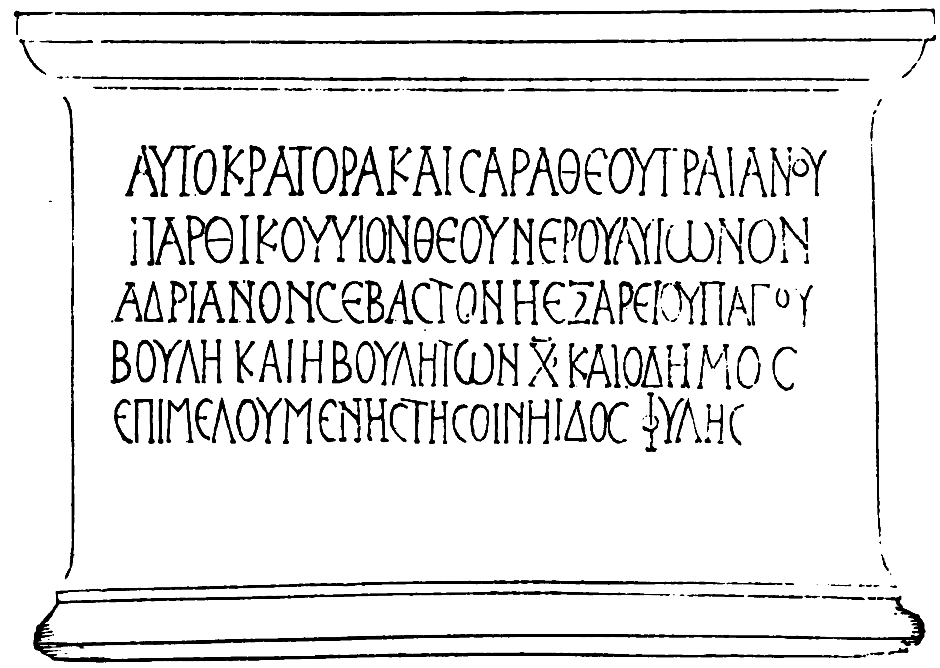
8. ὁ κύριος Κούρτιος ἐπεχείρησε προσέτι καὶ τὴν κάθαρσιν τοῦ ἐν Μουνυχίᾳ σπηλαίου τοῦ καλουμένου κοινῶς τῆς Ἀρετούσας, ὅπου ἐχώρησεν εἰς βάθος ἐνενήκοντα περίπου βαθμίδων λελαξευμένων ἐπὶ τοῦ βράχου. ἀναχωρήσαντος δ' αὐτοῦ ἐξηκολούθησεν ἡ ἀνόρυξις ὀλίγας ἔτι ἡμέρας, ἀλλ' ὁ ἐπιτετραμμένος τὰ κατ' αὐτὴν πεισθεὶς ὅτι δὲν γίνεται σκοπίμως ἡ δαπάνη, ἀνέβαλε τὸ ἔργον μεχρισοῦ εὕρῃ ἐργολάβον κατάλληλον.

τοῦ σπηλαίου τούτου ἡ εἴσοδος κεῖται ἐπὶ τοῦ ὑψίστου λόφου τ ς Μουνυχίας κατὰ τὴν δυτικὴν αὐτοῦ ἄκραν· ἶνε τετραγωνικὴ λελαξευμένη δίοδος ἄνωθεν ἕως κάτω ὁμοίως. φέρεται δὲ πλαγίως κεκλιμένη πρὸς βορρᾶν ὑπὸ τὸν λόφον, τὸ δὲ ποῦ ἄδηλον μέχρι τοῦδε· ἐκ δὲ τῆς ἱστορίας οὐδὲν γνωστὸν περὶ τούτου. ὁ Στράβων ἐν Θ' σελ. 395 τ. γράφων περὶ τῆς Μουνυχίας τάδε· «λόφος δ' ἐστὶν ἡ Μουνυχία χερρονησιάζων καὶ *κοῖλος* καὶ *ὑπόνομος πολὺ μέρος φύσει* τε καὶ *ἐπίτηδες ὥστ' οἰκήσεις δέχεσθαι, στομίῳ δὲ μικρῷ τὴν εἴσοδον ἔχων*» δὲν ἐκφράζεται πολὺ σαφῶς· ἀλλ' ὅμως πιθανὸν καὶ ἡ παροῦσα δίοδος νὰ φέρῃ κάτω εἰς μινυείους τινὰς οἰκήσεις. τὸ γοῦν ἔργον ἀναμφιβόλως λείψανόν ἐστι τῶν πρώτων οἰκητόριων τῆς Μουνυχίας, τῶν ἐξ Ὀρχομενοῦ τῆς Βοιωτίας Μινυῶν, οἵτινες ἐκβληθέντες ἐκεῖθεν ὑπὸ Θρακῶν ἦλθαν εἰς Ἀθήνας ἐπὶ Μουνύχου βασιλέως· ὁ δὲ ἐπέτρεψεν αὐτοῖς νὰ κατοικήσωσι τὸν τόπον τοῦτον, τὴν Μουνυχίαν, ὅστις οὕτως ὠνομάσθη παρ' αὐτῶν πρὸς τιμὴν τοῦ βασιλέως, καθ' ἃ ἔγραψεν Ἑλλάνικος ἐν τῇ δευτέρᾳ Ἀτθίδος, μαρτυρούμενα ὑπὸ Οὐλπιανοῦ ἐν τοῖς σχολίοις εἰς τὸν περὶ τοῦ στεφάνου λόγον τοῦ Δημοσθένους (σελ. 299 Dind.) καὶ ὑπὸ τῶν λεξικογράφων, Ἁρποκρατίωνος, Φωτίου καὶ Σουΐδα (ὅρα Mueller, Fragm. hist. Gr. τόμῳ Α' σελ. 54 ἀπόσπ. 71).

ὁπωσδήποτε τὸ ἔργον τοῦτο ἶνε ἐκ τῶν παλαιοτάτων ἐν Ἀττικῇ τὸ ἀξιολογώτατον καὶ μοναδικὸν εἰς τὸ εἶδός του, καὶ ὀφείλομεν εὐχαριστίας τῷ σοφῷ Κουρτίῳ διὰ τὴν ἐπιχείρησιν του ταύτην, ἂν καὶ δὲν πιστεύομεν ὅτι ἶνε δυνατὸν μὲ δαπάνην ἰδιωτικὴν νὰ καθαρισθῇ τὸ ὅλον· διότι. ἐὰν ἐκ τῆς εἰσόδου πρέπῃ νὰ εἰκάσῃ τις περὶ τοῦ δι' ὃ ἐποιήθη ἡ τοιαύτη εἴσοδος, ἶνε μέγα τι χρῆμα καταφυγῆς. ἐνδέχεται ὅμως και ·ὰ μὴν ἦνε ἄλλο τι ἢ δίοδος κρυφία, ἧς τὸ ἕτερον στόμιον ὁ σοφὸς Βοεττίχερος πιστεύει ὅτι εὕρηκε πρὸς τὰ πρὸς βορέαν ἄνεμον τέρματα τοῦ αὐτοῦ λόφου. Ἀ. Σ. Ῥ.

πίναξ ΚΑ'.

ὅμοιον δὲ βάθρον εὑρέθη καὶ εἰς τὴν πρὸς ἀριστερὰν τῆς μέσης κερκίδα ἐπὶ τοῦ πρώτȣ (ȣ̓χὶ τρίτȣ, ὡς ἄλλος ἔγραψεν) ἐδωλίȣ κατὰ τὸ μέσον ὄπισθεν τοῦ ὑπ' ἀρ. 99 θρόνȣ (ὅρα τὸν Κ' πίνακα καὶ σελ. 133 ἀρχ.). τούτου τὴν εἰκόνα, ὅπως διεσώθη βλέπε ἐν πίνακι ΚΒ' ὑπ' ἀρ. 2, τὰ δ' ἐπ' αὐτοῦ γράμματα λέγουσι τάδε·

ἀρ. 125

αὐτοκράτορα καίσαρα θεοῦ Τρα-
ιανοῦ Παρθικοῦ υἱόν, θεοῦ Νέρουα
υἱωνόν, Ἀδριανὸν σεβαστὸν ἡ ἐξ
Ἀρείου πάγου βουλὴ καὶ ἡ βουλὴ
τῶν χ' καὶ ὁ δῆμος, ἐπιμελουμένης
τῆς Ἀκαμαντίδος φυλῆς.

τὸ ὕψος τοῦ λίθου, πεντελικοῦ ὄντος, 0,52, τὸ πλάτος 0,70 τὸ δὲ βάθος ἄδηλον· διότι δὲν ἀνεσκάφη εἰσέτι ὄπισθεν. πιθανώτατον δὲ ἶνε ὅτι καὶ ἐξ ἄλλων φυλῶν θὰ εὑρεθῶσιν ὅμοια βάθρα μετ' ἐπιγραφῶν.

ἐπειδὴ δὲ ἐνταῦθα εὑρισκόμεθα, ἂς ἀναγνώσωμεν καὶ τὰς τῶν αὐτοῦ κατὰ τὴν προεδρίαν ἐπὶ τῶν σωζομένων θρόνων ἐπιγραφάς, καθ' ἣν εὑρίσκονται σειρὰν περὶ τὴν ὀρχήστραν ἀπὸ τοῦ ὑπ' ἀρ. 99 ἐκδοθέντος ἐν σελ. 99 μέχρι τῆς ἀριστερᾶς κάτω παρόδου, ὧν τὴν τοπογραφίαν ἐν σελ. 133 — 134 εἴδαμεν.

ἀρ. 126

ΠΟΛΕΜΑΡΧΟΥ πολεμάρχου.

ἀρ. 127

ΘΕCΜΟΘΕΤΟΥ θεσμοθέτου.

ἀρ. 128

ΘΕCΜΟΘΕΤΟΥ θεσμοθέτου.

ἀρ. 129

ΘΕCΜΟΘΕΤΟΥ θεσμοθέτου.

ἀρ. 130

ΘΕCΜΟΘΕΤΟΥ θεσμοθέτου.
ΓΟΡ Γορ

σημ. τὸ ὑπὸ τὸ ἀξιωματικὸν ὄνομα Γορ τοῦτο ἐνεγράφη μικροτέροις γράμμασι καὶ ἀτέχνως ὑστερώτερα, ἴσως ὑπό τινος, ὃς ἠθέλησε νὰ ὑπογράψῃ καὶ τὸ ὄνομα τοῦ θεσμοθετήσαντος καὶ μόνον τὴν πρώτην συλλαβὴν ἐπρόφθασε νὰ ζουγρανίσῃ· ἐκαλεῖτο δὲ ὁ ἐγγραφόμενος Γοργίας ἴσως. σημειῶσαι δὲ ὅτι λείπουσιν ἐνταῦθα οἱ δύο τῶν ἓξ θεσμοθετῶν καί τοι τότε θεσμοθέται ἐκαλοῦντο σύμπαντες οἱ ἐννέα ἄρχοντες· (ὅρα Boeckh εἰς C. I. G.380).

ἀρ. 131

ΙΕΡΟΚΗΡΥΚΟΣ ἱεροκήρυκος.

ἀρ. 132

ΒΑCΙΛΕΩ βασιλέω[ς.

ἀρ. 133

ΑΡΧΟΝ ἄρχον[τος.

πειδὴ μᾶς ἐνοχλεῖ τὸ συρρεῦσαν ἐνταῦθα πλῆθος, ἂς διαβῶμεν πρὸ τῆς δεξιᾶς παρόδȣ εἰς τὴν προεδρίαν, ἵνα ἀναγνώσωμεν καὶ τȣ́των σήμερον τὰς ἐπιγραφάς. τὰ μέτρα δὲ αὐτῶν καὶ ἄλλας παρατηρήσεις ἀφίνομεν εἰς ἄλλον καιρόν, ἵνα μὴ ἐνοχλῶμεν τοὺς μετροῦντας τὰ διαβήματά μας.

εὐθὺς οὖν πρὸ τῆς πρώτης κερκίδος τῆς πλησίον τῆς παρόδου ἔχομεν ἓξ θρόνους κατὰ σειρὰν τῶν ἑξῆς ἱερέων.

ἀρ. 139

ΙΕΡΕΩΣ ΔΗΜΗΤΡΟΣ	ἱερέως Δήμητρος
ΚΑΙ ΦΕΡΡΕΦΑΤΤΗΣ	καὶ Φερρεφάττης.

ἀρ. 140

ΙΕΡΕΩΣ	ἱερέως
ΔΙΟΣΤΕΛΕΙ	Διὸς Τελεί-
ΟΥΒΟΥΙΥΓΘ	ου Βουζύγου.

σημείωσαι δὲ ὅτι ἐν τῷ τρίτῳ στίχῳ ὁ λιθοξόος εἶχε γράψη πρῶτον Π ἀντὶ τοῦ Γ καὶ ἔπειτα τὸ διώρθωσεν ἀποξέσας τὸ ἀριστερὸν σκέλος τοῦ Π.

ἀρ. 141

ΙΕΡΕΩΣ	ἱερέως
ΘΗΣΕΩΣ	Θησέως.

ἀρ. 142

ΙΕΡΕΩΣ	ἱερέως
ΛΙΘΟΦΟΡΟΥ	λιθοφόρου.

ἀλλὰ τί σημαίνει, παρακαλῶ, τὸ *λιθοφόρου*;— τοῦτο περιμένομεν νὰ μάθωμεν ἀπὸ τοὺς σοφοὺς ἀρχαιολόγους· ἂν θέλεις ὅμως νὰ ἀκούσῃς καὶ τὴν ἐμὴν γνώμην, φρονῶ ὅτι ἡ λιθοφόρος ἦν πολιορκητικὴ μηχανή, ἣν ἀναφέρει καὶ ὁ Πολύβιος ἐν Δ', νϛ', καὶ οἱ ἑρμηνευταὶ αὐτοῦ ἐρίζουσιν ἂν ναῦς ἦν ἢ ἄλλο τι. ἐγὼ γοῦν μηχανὴν ἐκλαμβάνων τὴν *λιθοφόρον*, πιστεύω ὅτι οἱ τότε Ἀθηναῖοι, ὡς ὥρισαν ἱερέα δήμου καὶ χαρίτων καὶ Ῥώμης (ἀρ. 137) καὶ ἱερέα ὀλυμπίας νίκης (ἀρ. 104), ἐχειροτόνησαν καὶ ἱερέα λιθοφόρου, ἵνα εὔχηται ὑπὲρ τῆς ἐπιτυχίας τῆς μηχανῆς ταύτης. οὕτω δὲ ἑρμηνεύω καὶ τὸν εὐθὺς ἑπόμενον Αὐλωνέα καὶ τὸν παρακάτω (ἀρ. 147) εὑρεθησόμενον *Ἐπιτέγιον ἥρωα*. ἀλλὰ σὲ παρακαλῶ μή μοι πάρεχε πράγματα παρεμβάλλων νῦν τοιαῦτα σκολιὰ ζητήματα· δὲν ἀκούεις τί ὁ Καρίων τοῦ Κωμικοῦ χοροπηδῶν ἐν τῇ σκηνῇ μᾶς λέγει;—

ἄνδρες φίλοι καὶ δημόται καὶ τοῦ πονεῖν ἐρασταί!
ἴτ', ἐγκονεῖτε, σπεύδεθ', ὡς ὁ καιρὸς οὐχὶ μέλλειν,
ἀλλ' ἔστ' ἐπ' αὐτῆς τῆς ἀκμῆς, ᾗ δεῖ παρόντ' ἀμύνειν.

ἀρ. 143

ΙΕΡΕΩΣ	ἱερέως
ΑΥΛΩΝΕΩΣ	Αὐλωνέως
ΔΙΟΝΥΣΟΥ	Διονύσου.

ἀρ. 144

ΙΕΡΕΩΣΑΠΟΛΛΩ	ἱερέως Ἀπόλλω-
ΝΟΣΔΑΦΝΗΦΟΡΟΥ	νος Δαφνηφόρου.

ἐρχόμεθα τώρα εἰς τὴν ἀκόλουθον κερκίδα πρὸ τῆς ὁποίας βλέπομεν πέντε θρόνους· φέρουσι δὲ τὰς ἑξῆς ἐπιγραφάς.

ἀρ. 145

ΙΕΡΕΩΣ	ἱερέως
ΗΦΑΙΣΤΟΥ	Ἡφαίστου

ἀρ. 146

ΙΕΡΕΩΣ	ἱερέως
ΟΥΡΑΝΙΑΣ	οὐρανίας
ΝΕΜΕϹΕΩΣ	Νεμέσεως.

ἀρ. 147

ΙΕΡΕΩΣ	ἱερέως
ΑΝΑΚΩΝ	Ἀνάκων
ΚΑΙΗΡΩΟΣ	καὶ ἥρωος
ΕΠΙΤΕΓΙΟΥ	Ἐπιτεγίου.

ἀρ. 148

ΦΑΙΔΥΝΤΟΥ	φαιδυντοῦ
ΔΙΟΣΟΛΥΜΠΙΘ	Διὸς Ὀλυμπίου
ΕΝΑΣΤΓ'	ἐν ἄστει.

ἀρ. 149

ΙΕΡΕΩΣ	ἱερέως
ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ ΛΥΚΗΟΥ	Ἀπόλλωνος ΛυκΗ'ου.

τῆς δὲ μετ' αὐτὴν πεντάδος πάλιν τῆς πρὸ τῆς τρίτης κερκίδος οἱ θρόνοι τῶν ἑξῆς ἦσαν.

ἀρ. 150

ΦΑΙΔΥΝΤΟΥ	φαιδυντοῦ
ΔΙΟϹΕΚΠΕΙϹΗϹ	Διὸς ἐκ Πείσης.

ἀρ. 163

(ὅρα πίν· ΙΘ΄, 1)

ΙΕΡΙΑCΑΘΗΝΑCΑΘΗΝΙΟΥ

ἱερίας Ἀθηνᾶς Ἀθηνίου.

στραφέντες δ' ἤδη ἂς ἀναγνώσωμεν τὰς πρὸς ἀριστερὰν ἐπὶ τοῦ πρώτȣ ἑδωλίȣ τῆς ἕκτης κερκίδος ἐγγεγραμμένας δύο ἐπιγραφάς, ἐκ τοῦ δ' ἴσως μετὰ Χριστὸν αἰῶνος, ὡς ἐκ τοῦ χαρακτῆρος τῶν γραμμάτων δυνάμεθα νὰ εἰκάσωμεν· κεῖνται δὲ ἐπὶ τȣ̃ ὑποποδίȣ τȣ̃ α' ἑδωλίȣ πρὸ τȣ̃ βάθρȣ τȣ̃ ἀνδριάντος Ἀδριανȣ̃ (ἀρ. 106 σελ. 102) καὶ ἀμυδρὰ ἔχȣσι τὰ γράμματα. α' ΙΕΡΕΙΑΣ ΗΛΙΟΥ, β' ΔΙΟΝΥΣΟΥ. ὁμοίαν δὲ ἐπιγραφὴν εἴδαμεν καὶ ἀνωτέρω (σελ. 100), καταβαίνοντες ἄνωθεν τὰ ἑδώλια τῆς ὀγδόης κερκίδος, ὅτε ἐμετρούσαμεν αὐτά (σελ. 95 καὶ 144). εὑρέθησαν δὲ ὅμοιαι καὶ ἄλλαι ἐπὶ τμημάτων βάθρων, ὄπισθεν τῆς σκηνῆς τώρᾳ ῥιφθέντων, καὶ πιθανὸν ἶνε ὅτι καὶ ἄλλαι θὰ εὑρεθῶσιν, ἀνακαλυφθέντων πάντων τῶν σωζομένων ἑδωλίων, ὥστε νὰ ἐξαχθῇ τι βέβαιον καὶ ἐξ αὐτῶν.

τώρᾳ δὲ ἂς δρασκελίσωμεν τὴν λιθίνην αἱμασιὰν κατὰ τὴν ὀγδόην κλίμακα, ἵνα εἰσέλθωμεν εἰς τὴν τάφρον τῆς ὀρχήστρας (σελ. 129), προσέχοντες μὴν ἐμπέσωμεν εἰς τὴν τρύπαν τοῦ περὶ τὴν ὀρχήστραν ἀρχαίου ὑδραγωγείου (σελ 131). ἰδοὺ ἐφθάσαμεν πρὸ τοῦ λογείου τοῦ Φαίδρου καὶ ἂς παρατηρήσωμεν τὸν χαρακτῆρα τῶν γραμμάτων τῆς ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς ἀνωτάτης πέμπτης βαθμίδος ἐπιγραφῆς, ἣν ἀνωτέρω ἀπεμνημόνευσα (ἐν σελ. 129).

ἀρ. 164

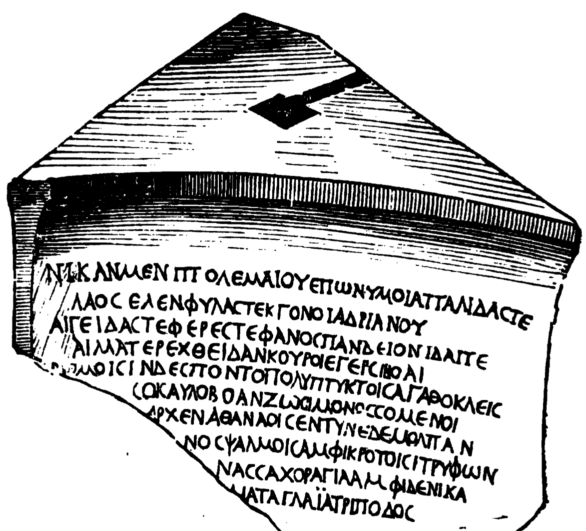
CΟΙΤΟΔΕΚΑΛΟΝΕΤΕΥΞΕΦΙΛΟΡΓΙΕΒΗΜΑΘΕΗΤΡΟΥ
ΦΑΙΔΡΟCΖΩΙΛΟΥΒΙΟΔΩΤΟΡΟCΑΤΘΙΔΟCΑΡΧΟC

τώρᾳ ἰδὼν σκέψου καὶ σὺ ἂν ὀρθῶς εἰκοτολόγησα (σελ. 131 — 132), θέσας τὸν Φαῖδρον τοῦτον περὶ τὰ 305 μετὰ Χριστὸν τοὐλάχιστον.

τὸ ὄνομα Φαῖδρος Ζωΐλου μὲ τὴν προσθήκην Παιανιεὺς ἦν γνωστὸν ἤδη, ὡς τεχνίτου, ἔκ τινος ὡρολογίου μαρμαρίνου, μετακομισθέντος ὑπὸ τοῦ Ἐλγίνȣ εἰς Λονδῖνον (ὅρα C. I. Gr. ἀρ. 522 καὶ Pauly Real —Encycl. τόμῳ Ε΄ σελ. 1417). ἔτασσον δὲ αὐτὸν τὸν τεχνίτην οἱ σοφοί, ἐκ τοῦ χαρακτῆρος τῶν γραμμάτων μόνον κρίνοντες, οἱ μὲν ἐν τοῖς χρόνοις τῶν Ἀντωνίνων, οἱ δὲ ἐν τοῖς τοῦ Σεπτημίου Σεβήρου· εἰκότα λέγοντες ὥς γ' ἐκ τοῦ χαρακτῆρος τῶν γραμμάτων, τὰ ὁποῖα διαφέρουσιν ἔν τισιν ἀπὸ τῶν τῆς ἡμετέρας ἐπιγραφῆς. ἐκεῖνα δηλαδὴ καὶ καθόλου καλλίτερα φαίνονται τῶν τῆς ἡμετέρας ἐπιγραφῆς καὶ καθ' ἕκαστον παραβαλλόμενα· μάλιστα δὲ ἀξιοσημείωτον ἶνε ἐν ἐκείνῃ τῇ ἐπιγραφῇ τὸ ο μικρὸν, κύκλος ὢν ἰσοϋψὴς τοῖς ἄλλοις γράμμασι. διὸ ἔγωγε δυσκόλως πείθομαι τοῖς νομίζουσι τὸν Φαῖδρον τοῦτον μὴ εἶναι ἄλλον ἄνθρωπον, ἀλλ' ἐκεῖνον. πιθανώτερον δέ μοι φαίνεται νὰ ἐκλάβω ἐκεῖνον ὡς πάππον τοῦ ἡμετέρου, καὶ μάλιστα ἀφοῦ οὗτος δὲν χαρακτηρίζεται ὡς τεχνίτης, ὥς τις ἐκ τοῦ ἔτευξε (ὃ ἀντὶ τοῦ ἐδείματο ἐνταῦθα κεῖται) ἠδύνατο νὰ εἰκάσῃ, ἐκλαβὼν αὐτὸ ἀντὶ τοῦ ἐποίησε, ἀλλ' ὡς Ἀτθίδος ἀρχός, ἤγουν ὡς πολιτικὸς ἀνήρ, εἴτε ἄρχοντα ἐπώνυμον θέλει τις νὰ ὑπονοήσῃ ἐν τῇ ποιητικῇ ταύτῃ περιφράσει, εἴτε ἡγεμόνα καὶ στρατηγόν, ὡς ἐγὼ μᾶλλον νομίζω. οἷος ἐχρημάτισε καὶ πρὸ αὐτȣ̃ ὁ εἰρημένος Δέξιππος, ὁ νικήσας τȣ̀ς Γότθȣς τῷ 269 μ. Χ. ἀλλὰ περὶ μὲν τούτων ἂς φροντίσωσιν οἱ φιλίστορες· σὺ δέ μοι πρόσθες τὸ ἐπίθετον Φιλόργιος εἰς τὰ ἄλλα τοῦ Διονύσου, καταλληλότατον ὂν τῷ φίλῳ τῶν ὀργίων θεῷ.

τὰς λοιπὰς ἐκ τοῦ θεάτρου ἐπιγραφὰς ἀναζήτησε μόνος, διότι ἐγὼ ἐμποδίζομαι νὰ σὲ ξεναγήσω· εἰς ὁδηγίαν σου ὅμως παράλαβε τὰ ἑξῆς ἀντίγραφα μετά τινων ξηρῶν σημειωμάτων.

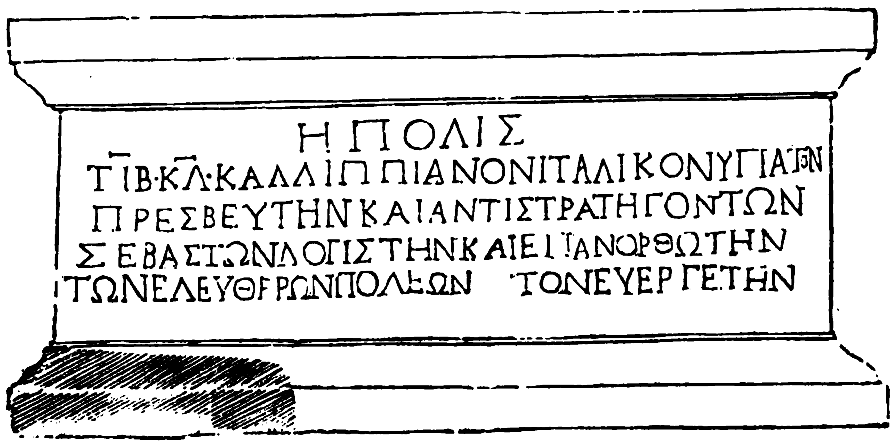
ἀρ. 165

νίκαν μὲν Πτολεμαίου ἐπώνυμοι, Ἀτταλίδας τε
λαὸς ἕλεν, φυλᾶς τ' ἔκγονοι Ἀδριανοῦ,
Αἰγείδας τε φερεστέφανος, Πανδιονίδαι τε,
αἷμά τ' Ἐρεχθειδᾶν, κοῦροι ἐγερσιβόαι·
ῥυθμοῖσιν δὲ ἕποντο πολυπτύκτοις ἀγαθοκλεῖς
. . σοις αὐλοβόαν Ζώσιμον ὀσσόμενοι.
. . . . ἄρχεν Ἀθανάοις, ἔντυνε δὲ μολπάν
. . . . νος ψαλμοῖς ἀμφικρότοισι Τρύφων
. . . . νασσα χορηγία, ἀμφὶ δὲ νίκα
. . . . ια τ' ἀγλαΐα τρίποδος.

τὸ ὕψος τοῦ λίθου 0,38, τὸ πλάτος 0,50. ἄνω δὲ ἡ τριγωνικὴ ἐπιφάνεια κατὰ τὸ μέσον ἔχει ὀπὴν, ἥτις καὶ ἐν τῷ ξυλογραφήματι ἐδηλώθη. ἡ ὄπισθεν δὲ γωνία κομμένη ἐξ ἀρχῆς ἦν, ὥστε γίνονται αἱ πλευραὶ τοῦ τριγώνου ἄνισοι· ἤτοι ἡ ἐμπροσθινὴ 0,50, ἡ δεξιὰ 0,38, ἡ ἀριστερὰ 0,41. τὰ ἀραιοτυπομένα δὲν ὑπάρχουσιν ἐν τῇ νέᾳ ἐκδόσει τοῦ λεξικοῦ Passow ὑπὸ Rost καὶ Palm. ὁ λίθος πεντελικῷ ὅμοιος.

ἀρ. 166

ἡ πόλις
Τιβ. Κλ. Καλλιππιανὸν Ἰταλικὸν ὕπατον
πρεσβευτὴν καὶ ἀντιστράτηγον τῶν
Σεβαστῶν λογιστὴν καὶ ἐπανορθωτὴν
τῶν ἐλευθέρων πόλεων τὸν εὐεργέτην.

τὸ ὕψος τοῦ βάθρου, φέροντος ἄνω καὶ ἴχνη συγκολλήσεως τοῦ ἀνδριάντος, 0,46, τὸ δὲ μῆκος ἄνω μὲν 0,87, κάτω δὲ 0,82 τὸ δὲ βάθος 0,485. ὁ λίθος πεντελικός.

ἀρ. 167

ΟΔΗΜΟΣ
ΒΑΣΙΛΕΑΑΡΙΟΒΑΡΞΑΝΗΝ
ΦΙΛΟΠΑΤΟΡΑΤΟΝΕΚΒΑΣΙ
ΛΕΩΣΑΡΙΟΒΑΡΞΑΝΟΥΦΙ
ΛΟΡΩΜΑΙΟΥΚΑΙΒΑΣΙΛΙΣ
ΣΗΣΑΘΗΝΑΙΔΟΣΦΙΛΟΣΤΟΡ
ΓΟΥΤΟΝΕΑΥΤΟΥΕΥΕΡΓΕ
ΤΗΝΑΝΕΘΗΚΕΝ

ὁ δῆμος
βασιλέα Ἀριοβαρζάνην
φιλοπάτορα, τὸν ἐκ βασι-
λέως Ἀριοβαρζάνου φι-
λορωμαίου καὶ βασιλίσ-
σης Ἀθηναΐδος φιλοστόρ-
γου, τὸν ἑαυτοῦ εὐεργέ-
την, ἀνέθηκεν.

ἐπὶ στήλης πεντελικῆς στρογγύλης (πρβλ. σελ. 129), ἐκκυλισθείσης τώρᾳ ἔξω τῆς σκηνῆς τοῦ θεάτρου πρὸς μεσημβρίαν. τὸ ὕψος αὐτῆς 1,64, ἡ διάμετρος δὲ κάτω μὲν 0,745 καὶ γράμμα ἐπ' αὐτῆς Γ, ἄνω δὲ 0,715 καὶ γράμμα ἐπ' αὐτῆς Β. τὰ δὲ γράμματα ταῦτα εἰσὶ σημεῖα τῶν τεχνιτῶν πρὸς ὁδηγίαν εἰς τὴν ἁρμογὴν τῶν συνθέτων λίθων, ὁποῖα εὑρέθησαν καὶ ἐπὶ τῶν φατνωμάτων τοῦ Θησείου, καὶ ἐν τῷ Ἐρεχθείῳ καὶ ἀλλαχοῦ· εὑρέθησαν δὲ πλησίον τοῦ τμήματος τοῦ εἰρημένου κίονος καὶ δύο ἄλλα ὅμοια τμήματα λίθου πεντελικοῦ, μέλη τῆς αὐτῆς στήλης πιθανῶς. τοῦ ἑτέρου τούτων ἡ μία διάμετρος 0,69 καὶ γράμμα ἐπ' αὐτῆς Δ.

ἀριθ. 168

(ὅρα πίνακα ΚΓ')

. . γρ]αμματ . . . . . ?
οἵδε]διεδίκασαν . . . . ?
κατὰ τὸ τοῦ δήμου [ψήφισμα.
Ἐπικράτης δημο . . . . ?
Πυθόδωρος Πυθ[ο . . . . . . ?
Θ]εοδώρου Σωσίστρατος Κηρυ[κίωνος.
Πο]λυκράτους Κηρυκίων Σωσιστ[ράτου
Δημητρίου Φιλοκράτης Φιλο [. . . . . . ?
Σμικρωνίδης Με [. . . . . . ?
Ἀρίστανδρος Λυ [. . . . . . ?
Ονήτωρ Ὀνασάν[του ?
Ἀρισ[τ]οφῶν Ναυκ [. . . . ?
Φειδεκράτης Ἀ [. . . . . ?
Κτήσων Φρύνου Ε [. . . . ?
Ῥοῖκος Φιλίνου . . . . . . ?
Μνησίστρατος Φ [. . . . . ?
Καλλίμαχος Με [. . . . . ?
Φιλόστρατος [. . . . . ?
Λύκων Γλαυκέ[του . . . . ?
Πρᾶος Ξενοκ[ράτου . . . . ?
Ἄδειστος Πο [. . . . . ?
Θεοὶ
Σάτυρος Νι [. . . . . ?
Κη [. . . . ?
Θεοκλ [. . . . ?
Κηφισιεὺ[ς .
Εὐχαρίδης . . . ?
ἐκ Κηδῶν
Πολύκλ [. . . ?
Λαμπτρε[ύς.
Ἀριστοκρ[. . . ?
Λαμπτρεύ[ς.
Φρύνιχο[ς . . . ?
Εὐωνυμ[εύς.
Εὔκο[λος . . . ?
Ἀνα[γυράσιος.
Ἀρ[χ . . . ?

εὑρέθη τὸν μῆνα Ἰούνιον ἐν τῷ διονυσιακῷ θεάτρῳ καὶ τώρᾳ κεῖται ἐν τῷ περιβόλῳ τῶν ἀπομάχων τῆς ἀκροπόλεως κατὰ τὴν ἀνατολικὴν γωνίαν ἐπὶ τοῦ τειχίου. ὁ λίθος πεντελικός· τὸ ὕψος αὐτοῦ 0,50, τὸ πλάτος 0,25 ἄνω καὶ 0,17 κάτω· τὸ δὲ πάχος 0,14· τὸ δεξιὸν αὐτοῦ πλάγιον φαίνεται λίαν ἐπιμελῶς ἐξεσμένον, ὡς ἂν ἦν ὡρισμένον νὰ ἐναρμοσθῇ εἰς ἄλλον λίθον, οὗ συνέχεια φαίνονταί μοι τὰ πρὸς δεξιὰν γράμματα ΕΟΔΩΡΟ, ΟΛΥΚΡΑΤΟΣ κτλ., τὰ ὁποῖα δὲν κεῖνται ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ στοίχου μὲ τὰ λοιπὰ τοῦ παρόντος λίθου. ἐν στ. 4 ἐν λέξει ΕΠΙΚΡΑΤΗΣ ὁ χαράξας τὰ γράμματα τεχνίτης (περὶ τὸ 400 ἔτος π. Χ.) ἔγραψε Τ ἀντὶ τοῦ Α, καὶ ἔπειτα τὸ διώρθωσεν, ὡς καὶ ἐν τῷ ἡμετέρῳ πίνακι φαίνεται. ἐν στ. 12 ἐν λέξει ΑΡΙΣΤΟΦΩΝ δὲν φαίνεται ἴχνη τοῦ Τ ἐπὶ τοῦ λίθου. ἐκ τῶν τελευταίων γραμμάτων τῆς ἐπιγραφῆς, τὰ ὁποῖα μικρότερα ἐν σχήματι κύκλου ἐγράφησαν, φαίνεται ὅτι ἦν ἱκανῶς μεγάλη. περίεργα ὀνόματα τὰ Φειδεκράτης καὶ Ἄδειστος ἐν στ. 13 καὶ 21.

ἀρ. 169

(ὅρα πίν. ΚΔ, 1)

ἄρχων
Πολύκλειτος Ἀλεξάνδρου Φλυεὺς
ἀνέθηκεν.

εὑρέθη ἐν τῷ θεάτρῳ τὸν μῆνα Ἰούνιον καὶ νῦν κεῖται ἐν τῇ ἀκροπόλει, ὅπου καὶ τὰ ἄλλα τὰ ἐκ τοῦ θεάτρου· γέγραπται δὲ ἐπὶ λίθου πεντελικοῦ τετραγωνικοῦ, οὗ τὴν φέρουσαν τὰ γράμματα πλευρὰν βλέπεις ἐν τῷ πίνακι. ἴνε τεθλασμένος εἰς δύο καὶ ἄνω ἔχει βαθεῖαν κοιλότητα, ἐξ ἧς εἰκάζω, ὅτι βωμὸς ἦν τὸ ἀνάθημα, οὗ ἡ ἐσχάρα μόνον διεσώθη· ἄλλος δ' ἐὰν θέλῃ ἂς τὸ ἐκ-

ἀρ. 180

(ὅρα πίνακα ΚΕ'.)

εὑρέθη τὸν Ἰούνιον τȣ̃ 1862 ἐν τῷ θεάτρῳ τȣ̃ Διονύσȣ, εἰς οὗ τὸ τέμενος καὶ ἐξ ἀρχῆς ἐστήθη, ὡς αὐτὴ ἡ ἐπιγραφὴ μαρτηρεῖ ἐν στ. 19 καὶ 55. ἡ στήλη ἐποιήθη ἐκ μαρμάρȣ ὑμηττείȣ, εὑρέθη δὲ, εἰς δύο ἴσα τμήματα τεθλασμένη περὶ τὸ μέσον, σχεδὸν ὅλη, μικροῦ μέρους ἐξαιρουμένου πρὸς τὰ κάτω, ὡς ἐν τῷ πίνακι φαίνεται. τὸ ὕψος αὐτῆς 1,28 τὸ δὲ πλάτος ἄνω μὲν 0,47 κάτω δὲ 0,50· τὸ πάχος 0,12. ὑπὸ τοῦ χρόνου καὶ τῆς ὑγρασίας ἔπαθεν ὁ λίθος καὶ εὐκόλως νῦν ἀποτρίβεται εἰς λεπτὴν ἄμμον, μάλιστα κατὰ τὸ ἄνω ἥμισυ, ὅπου καὶ τὰ γράμματα δι' αὐτὸ λίαν ἀμυδρὰ φαίνονται ὁ πίναξ ἐγένετο διὰ χειρὸς τοῦ γνωστοῦ τοῖς ἀναγνώσταις τῆς παρούσης ἐφημερίδος φίλου Ι. Γ. Παπαδάκη, οὗ τὸ ἀντίγραφον πολλάκις παρεβλήθη μὲ τὸ ἀρχέγραφον καὶ ἐγένετο ἀκριβέστατον. περὶ τοῦ πρώτου γράμματος ἐν στίχῳ πρώτῳ, τοῦ Θ, δὲν ἐπείσθη ὁ κύριος Παπαδάκης ὅτι φαίνεται· τὸ προσέθηκα ὅμως ἐγὼ ἐνιδὼν αὐτοῦ τὰ ἴχνη ὑπεράνω τοῦ Ρ τοῦ β' στίχου, συμμαρτυρήσαντός μοι καὶ τοῦ τεχνίτου Γεωργίου Κολμάννου, ὃς κατέβαλε τὴν πρέπουσαν ἐπιμέλειαν εἰς ἐγχάραξιν τῆς ἐπιγραφῆς. οὕτω δὲ ἀπετελέσθη τὸ πανομοίωμα τῆς ἐπιγραφῆς θαυμάσιον καὶ ἄνευ σφάλματος παρ' ἡμῶν· ὅσα δὲ φαίνονται ἐπ' αὐτοῦ εἶναι τοῦ παλαιοῦ χαράκτου πλημμελήματα. ταῦτα δὲ εἶναι τὰ ἑξῆς· ἐν στίχῳ 10 ἐν λέξει ΟΙΣΟΥΣΑΜ ἔγραφε Μ ἀντὶ τοῦ Ν· ἐν στ. 15 ἐν λέξει ΣΤΕΦΑΝΩΣΑΙ, ἀντὶ τοῦ πρώτου Σ εἶχε γράψῃ Ο καὶ ἔπειτα τὸ διώρθωσεν εἰς Σ, ἀφήσας ὅμως καὶ τὰ ἴχνη τοῦ Ο· ἐν στίχῳ 20 μετὰ τὸ 13 γράμμα, τὸ Ν, καὶ πρὸ τοῦ μετ' αὐτὸ φαινομένου Λ ὑπάρχει τόπος δι' ἓν γράμμα μόνον, ἐνῷ λείπουσι τρία εἰς συμπλήρωσιν τῆς λέξεως, δηλαδὴ τὰ ΑΝΑ, καὶ φαίνεται, ὅτι ὁ τεχνίτης διὰ τὸ τελικὸν Ν τῆς ἡγουμένης λέξεως ἐλησμόνησε τὰ δύο ἀρκτικὰ τῆς ἑπομένης καὶ ἀντὶ νὰ γράψῃ ΓΕΝΟΜΕΝΟΝΑΝΑΛΩΜΑ, ἔγραφε ΓΕΝΟΜΕΝΟΝΑΛΩΜΑ. ἐν στίχῳ 45 εἰς τὴν προτελευταίαν λέξιν τὸ Γ ἀντὶ τοῦ Κ δὲν πρέπει νὰ θεωρηθῇ σφάλμα, ὡς τὸ ἐν στίχῳ 10 εἰρημένον Μ, ἀλλὰ συμπνευματισμὸς μᾶλλον. τοιαῦτα δὲ ὀρθογραφικὰ ἰδιώματα παρατηροῦμεν καὶ ἄλλα· οἷον τὴν ἑνικὴν δοτικὴν τῶν θηλυκῶν ὀνομάτων τῆς πρώτης κλίσεως εὑρίσκομεν ἐνταῦθα ὁτὲ μὲν εἰς ΗΙ καταλήγουσαν, ὁτὲ δὲ εἰς ΕΙ· οὕτως ἐν στίχῳ 3 καὶ 30 ΗΙ, ἐν στίχῳ 4 καὶ 31 δὶς ΕΙ. ὡσαύτως ἐν στίχῳ 14 καὶ 38· ἐν στίχῳ 54 ἀναμὶξ τὸ μὲν οὐσιαστικὸν καταλήγει εἰς ΗΙ τὸ δὲ ἐπίθετον εἰς ΕΙ (ΣΤΗΛΗΙΛΙΘΙΝΕΙ). διὰ τοῦτο ἐν στίχῳ 19, ὅπου ἡ αὐτὴ φράσις εὑρίσκεται δὲν δυνάμεθα μετὰ βεβαιότητος νὰ εἴπωμεν ἂν ἡ λείπουσα κατάληξις τοῦ ἐπιθέτου ἦν ΕΙ ἢ ΗΙ. εἰ καὶ πιθανώτερον φαίνεται τὸ ΕΙ.

ὅσα γράμματα ἐν τῷ πίνακι φαίνονται περιεστιγμένα, δὲν διακρίνονται καλῶς ἐν τῇ στήλῃ, ἀλλὰ λίαν ἀμυδρῶς διὸ τινὰ αὐτῶν δὲν πρέπει νὰ θεωρηθῶσιν ἀσφαλῆ, οἷον καὶ τὸ ἐν στίχῳ 9 ΚΑΤΑΛΕΓΘΕΙΣΗΣ, ὅπου τοῦ μὲν 7 γράμματος, τοῦ Γ, φαίνονται ἴχνη, τοῦ δὲ ὀγδόου, τοῦ Θ, οὐδέν. διὸ δὲν ἐδηλώθη ἐν τῷ πίνακι. τοῦτ' αὐτὸ δὲ συνέβη καὶ εἰς τὰ λοιπὰ πανταχοῦ τῆς ἐπιγραφῆς. ἐν στίχῳ 10 τὸ ὄνομα τῆς καλῆς κανηφόρου καὶ μετὰ πολλὰς καὶ ἐπιμόνους ἐπισκέψεις δὲν ἐδυνήθην νὰ ἐπαναφέρω εἰς τὴν ζωὴν, φθονήσαντος τοῦ θεοῦ της. ὡσαύτως δὲ καὶ τὸ ὄνομα τοῦ διδασκάλου ἐν τῷ τελευταίῳ στίχῳ (64) ἔμεινε τεθαμμένον ἐν τῇ στήλῃ.

τῶν λοιπῶν δὲ ἡ εὕρεσις δὲν ἦτο δύσκολος. δύο ὅμως μένουσιν ἔτι ἀμφίβολα· τὸ ἀρκτικὸν γράμμα τοῦ Τ ε ν έ μ α χ ο ς ἐν στίχῳ 45, τὸ ὁποῖον ἐπιθυμοῦσα νὰ ἦτο μᾶλλον Μ, ἀλλὰ τὰ σωζόμενα ἴχνη δὲν ἐσυγχώρησαν τοιαύτην ἀνάγνωσιν. καὶ ὡς Ξ δὲ καὶ ὡς Π καὶ Ζ ἢ Γ ἴχνη δυνατὸν νὰ τὰ ἐκλάβῃ τις, ἀλλὰ πιθανώτερον ἐφάνη μοι τὸ Τ. τὸ δεύτερον δύσκολον ὄνομα ἶνε ἐν στίχῳ 52, ὅπου κατὰ τὰ ἴχνη τῆς στήλης ἔγραψα ΜΙΚΚΕΟΥ. ἂς εἰκοτολογήσῃ δὲ καὶ ἄλλος ὅπως θέλει, ἰδὼν τὴν στήλην, κειμένην νῦν ἐν τῷ ἐπὶ Ῥηγίλλῃ θεάτρῳ πλησίον τῆς ὑπ' ἀρ. 111.

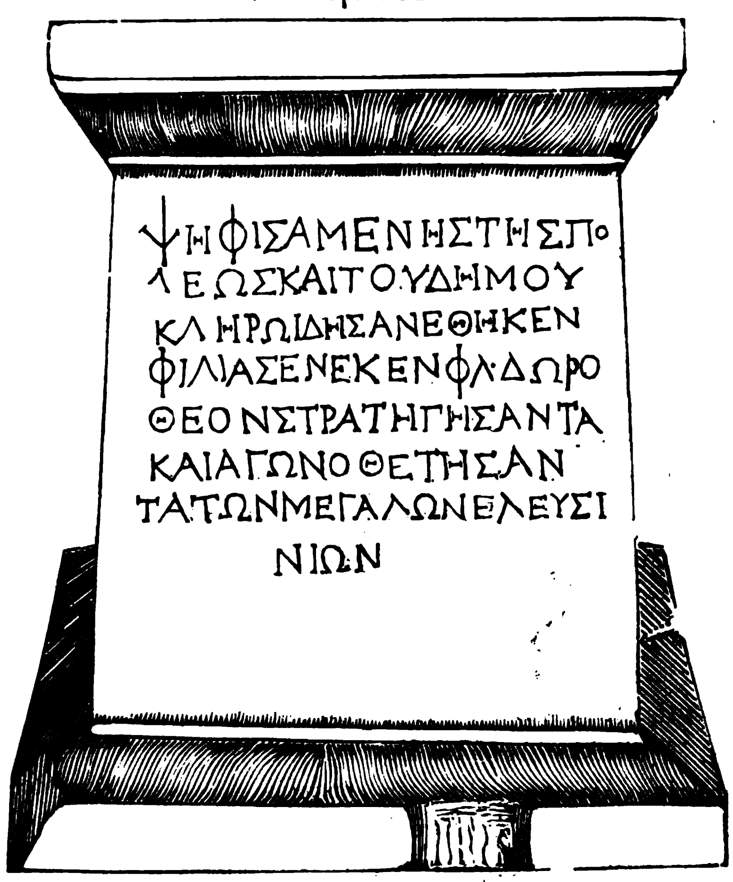
ἔτι σημειώσεως ἀξία ἶνε καὶ ἡ διάστασις τῶν ὀνομάτων ἀπ' ἀλλήλων ἐν στίχῳ 41 καὶ ἑξῆς, ὡς ἐν τῷ πίνακι φαίνεται. πρβλ. ἐπιγραφ. 1 καὶ σελ. 15. καὶ ἐπειδὴ ἐπὶ τοῦ πραγματικοῦ τῆς ἐπιγραφῆς δὲν μέλλω νὰ ἐπιφέρω παρατηρήσεις διὰ τὸ πλῆθος τῆς ὑπαρχούσης ὕλης εἰς ἔκδοσιν, σημειόνω τελευταῖον ἐνταῦθα ὅτι ὁ ἐν τῇ ἐπιγραφῇ ἄρχων Ζ ώ π υ ρ ο ς ἤδη πρῶτον ἀναφαίνεται. περὶ τοῦ Π τ ο λ ε μ α ι ὶ ς (ϛ. 1 καὶ 29) πρβλ. Φρύνιχ. σελ. 39 ἐκδ. Lobeck.

της, Γόργιν Ξανθίππου Φιλαΐδην, [Ἀ]ριστείδην Ζωΐλου Κηφισιέα, Νουμήνιον Μενάνδρου Ἁλαιέα, Ἀλέξανδρον Ἀντιγόνου Ὀτρυνέα, Τιμοκράτην Τιμοκράτου Θορίκιον, Θάρσυτον Σωσάδου Φιλαΐδην, Μένανδρον Ξένωνος Ὄῆθεν, Βάκχιον Βακχίου Θριάσιον, Δάφνιν Φανο[ίκου Ἀφιδναῖον, Θεόδωρον Δημητρίου Κυδαθηναιέα, Ἀθηνά[δ]ην Κρατέμου Ῥαμνούσιον, Μενέδαμον Ἀνδροσθένου Φιλαΐδην, Διονύσιον Ξεν[ωνος Ἀμαξαντέα, Φιλόπολιν [Μ]ικκέου Ποτάμιον, Ἴωνα Ἀριστοβούλου Ἀμφ[ι]τροπῆθεν, Νέαρχον Χαίρωνος Θριάσιον. ἀναγράψαι δὲ τόδε [τ]ὸ ψήφι[σμα τὸν γραμματέα τὸν κατὰ πρυτανείαν ἐν στήλῃ λιθίνῃ καὶ στῆσ[αι ἐν τῷ τεμένει τοῦ Διονύσου· τὸ δὲ γενόμενον ἀνάλωμα εἰς ταῦτα μ[ερισαι τὸν ταμίαν τῶν στρατιωτικῶν.

ἡ βουλὴ
ὁ δῆμος
τοὺς παῖδας
τοὺς ἐλευθέρους καὶ τὸν
διδάσκαλον
αὐτῶ[ν . . . ο
σ . . . .

ὁ δῆ[μος
τοὺς [ἐπιμελητ[ὰς τῆς
πο[μπῆς.

ἀρ. 181

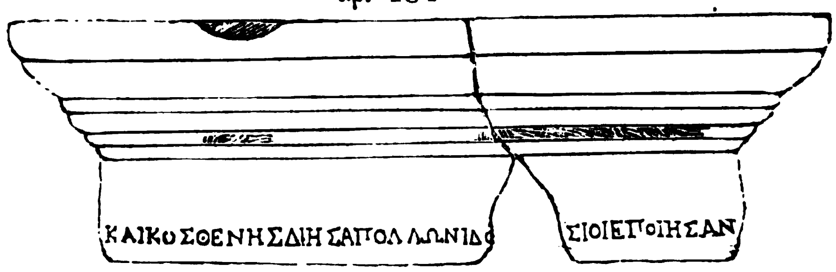

Μένανδρος.
Κηφισόδοτος Τίμαρχος ἐπόησαν.

παρ' ἐλπίδα ἐπρόφθασε σήμερον κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς διορθώσεως τοῦ φύλλου καὶ ἡ παροῦσα ξυλογραφία τοῦ ἐν σελ. 158 μνημονευθέντος βάθρου, περὶ οὗ λέγω τώρα τὰ ἑξῆς μόνον.

τὰ συγκεχυμένα γράμματα ἐν τέλει τοῦ δευτέρου στίχου, οὕτως εὑρίσκονται ἐπὶ τοῦ λίθου, ὃς κεῖται τώρα, ἔνθα καὶ εὑρέθη χωμένος. τὸ ὕψος αὐτοῦ 1,09, τὸ πλάτος 0,58, τὸ βάθος ἢ τὸ πλάτος τῆς ἀριστερᾶς του πλευρᾶς 1,15. ἂν καὶ εἰς τὴν δεξιάν τε πλευρὰν καὶ τὴν ὄπισθεν ἔχει γράμματα μένει ἄδηλον ἀκόμα. ἡ κάτω καὶ ἄνω ἐπιφάνεια τοῦ βάθρου εὑρέθησαν ἐσκαμμέναι περὶ τὸ μέσον εἰς ἱκανὸν βάθος. τὸ ἀσύνδετον ἐν ς. 2 δὲν ἶνε πρωτοφανὲς, ὡς καὶ ἡ ἑπομένη ἐπιγραφὴ μαρτυρεῖ.

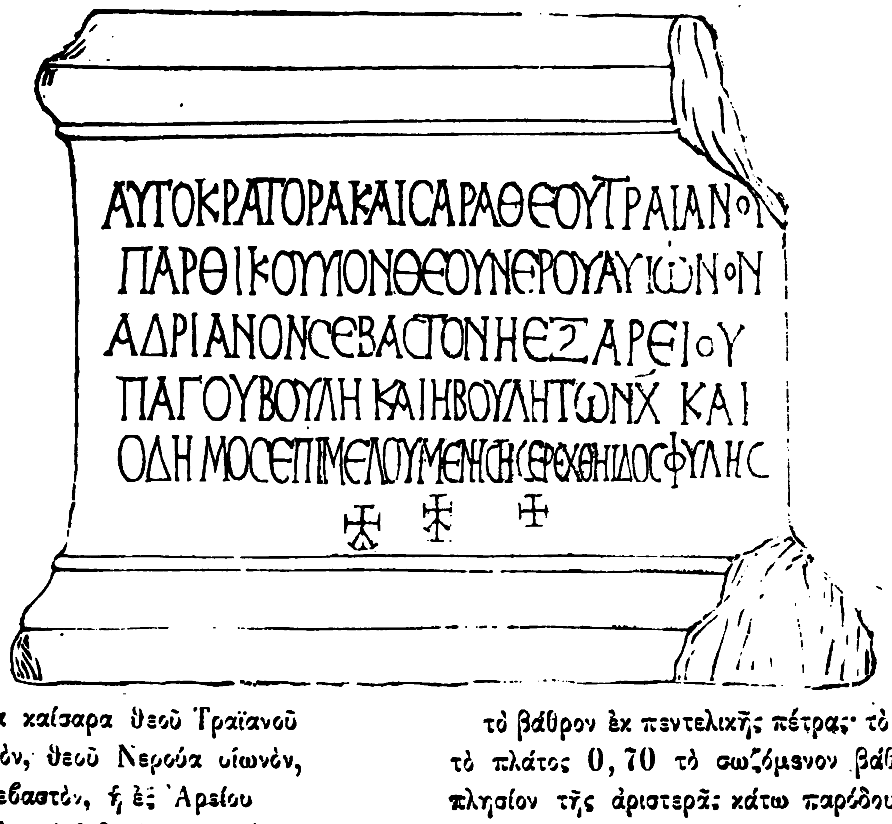
ἀρ. 184

Καικοσθένης Δίης Ἀπολλωνίδ[ου Φυλά]σιοι ἐποίησαν

εὑρέθη αὐτόθι τῇ 27 Ἰουνίου, ὅπου καὶ μένει ἀκόμα προσωρινῶς· τὸ ὕψος τοῦ λίθου 0,24, τὸ πλάτος 0,80, τὸ βάθος 0,62. τὸ ὄνομα τοῦ τεχνίτου Καικοσθένους ἦν γνωστὸν τοῖς ἐν Ἀθήναις καὶ ἐξ ἄλλης ἐπιγραφῆς εὑρεθείσης ἐν ταῖς ἀνασκαφαῖς τοῦ ἁγίου Δημητρίου τοῦ Κατηφόρη, καὶ δημοσιευθείσης μικροῖς γράμμασιν ὑπὸ τοῦ Φιλίστορος ἐν Α', σελ. 196,3 οὕτω « Καϊκοσθένης ἐποίησε ».

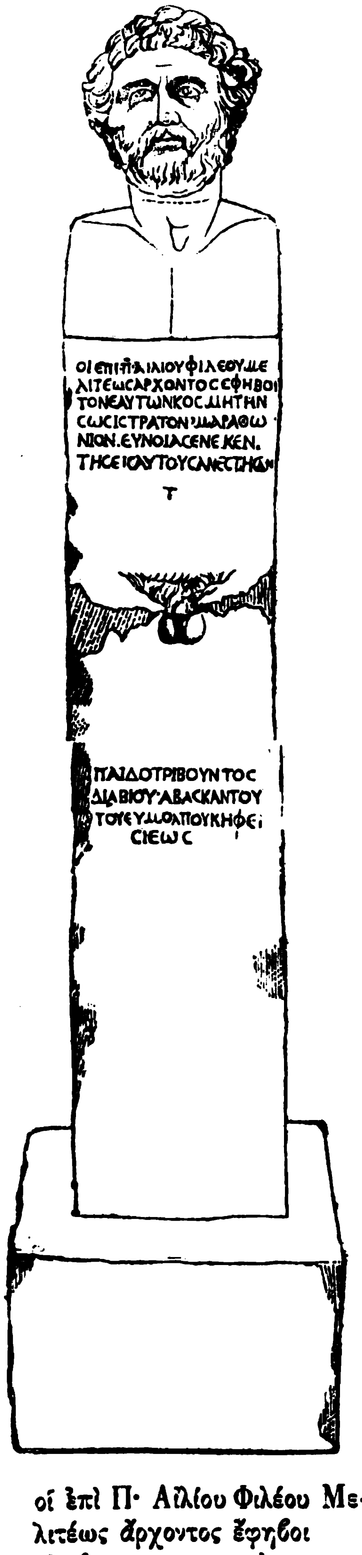
ἀρ. 184

Αὐτοκράτορα καίσαρα θεοῦ Τραϊανοῦ
Παρθικοῦ υἱὸν, θεοῦ Νερούα υἱωνὸν,
Ἀδριανὸν σεβαστὸν, ἡ ἐξ Ἀρείου
πάγου βουλὴ καὶ ἡ βουλὴ τῶν χ' καὶ
ὁ δῆμος, ἐπιμελουμένης τῆς Ἐρεχθηΐδος φυλῆς.

τὸ βάθρον ἐκ πεντελικῆς πέτρας· τὸ ὕψος αὐτοῦ 0,6[illegible] τὸ πλάτος 0,70 τὸ σωζόμενον βάθος 0,48. εὑρέθ[illegible] πλησίον τῆς ἀριστερᾶς κάτω παρόδου (πρβλ. σελ. 15[illegible]) καὶ τώρα ἐστήθη κατὰ τὸ πρῶτον ἑδώλιον πλησίον τ[illegible] αὐτῆς παρόδου, ὄπισθεν τοῦ ὑπ' ἀρ. 138 θρόνου.

ἀρ. 186

οἱ ἐπὶ Π· Αἰλίου Φιλέου Με-
λιτέως ἄρχοντος ἔφηβοι
τὸν ἑαυτῶν κοσμητὴν
Σωσίστρατον Μαραθώ-
νιον εὐνοίας ἕνεκεν
τῆς εἰς αὐτοὺς ἀνέστησαν.
Τ
παιδοτριβοῦντος
διὰ βίου Ἀβασκάντου
τοῦ Εὐμόλπου Κηφει-
σιέως·

ἐπὶ στήλης ἑρμοῦ πεντελικοῦ, οὗ ξυλογραφημένη εἰκὼν παράκειται. εὑρέθη τῇ 17 Φεβρουαρίου 1861 ἐν ταῖς ἀνασκαφαῖς τοῦ ἁγίου Δημητρίου τοῦ Κατηφόρη μετὰ πολλῶν καὶ ἄλλων, καὶ νῦν ἐστήθη κατὰ τὴν βορείαν στοὰν τῆς ἀνατολικῆς αὐλῆς τοῦ πανεπιστημίου μετὰ καὶ ἄλλων, ὧν αἱ κεφαλαί, εὑρεθεῖσαι μεταξὺ τῶν ἐν τῷ μουσείῳ ἐκ τοῦ αὐτοῦ τόπου συναχθεισῶν τεσσάρων καὶ τριάκοντα, ἡρμόσθησαν, καὶ οἱ ὁποῖοι θὰ ἐκδωθῶσιν ἀκολούθως καλλίτερα, ὡς ἐλπίζω. ὁ παρὼν ἐξεδόθη μόνον ὡς πρόδρομος, ἵνα φανῇ τὸ σχῆμα τῶν τοιούτων ἑρμῶν. καὶ ὁ μὲν χαρακτὴρ τῶν γραμμάτων ἐπέτυχε, οὐχὶ δὲ καὶ ὁ τοῦ προσώπου τοῦ κοσμητοῦ Σωσιστράτου. τὸ ὕψος ὅλον ἀπὸ τῆς κορυφῆς μέχρι τῆς βάσεως 1,95, τὸ πλάτος τῆς ἐμπροσθινῆς ἐπιφανείας ἄνω μὲν 0,33, κάτω δὲ 0,31· τὸ δὲ πάχος, κατὰ τὴν δεξιὰν πλαγίαν πλευρὰν καταμετρηθὲν, ἄνω 0,26, κάτω 0,25. τῆς δὲ βάσεως τοῦ ἑρμοῦ τὸ ὕψος 0,30, τὸ δὲ πλάτος 0,51 καὶ τὸ πάχος ἢ βάθος 0,47. ἡ στίξις τοῦ ·Π· ἐν ς. 1, ἦν γνωστή. τὸ Τ ἐν στίχῳ 7 ἐγράφη ἔπειτα ὑπό τινος ὡς ἀρχὴ ἐπιγραφῆς Τῷ Ἡρακλεῖ δεῖνα. ὅρα ἀνωτ. ἐπιγρ. ἀρ. 107, ς. 108 καὶ σελ. 111 τελ. ὁ ἐπώνυμος ἄρχων ἐκ ταύτης τῆς ἐπιγραφῆς τὸ πρῶτον ἐγνώσθη.

τὴν ἐπιγραφὴν τοῦ ἑρμοῦ τούτου, ἀκεφάλου ἔτι ὄντος, μικροῖς γράμμασιν ἐξέδωκεν ὁ Φιλίστωρ ἐν Α' σελ. 516.

Παροράματα τυπογραφικά.

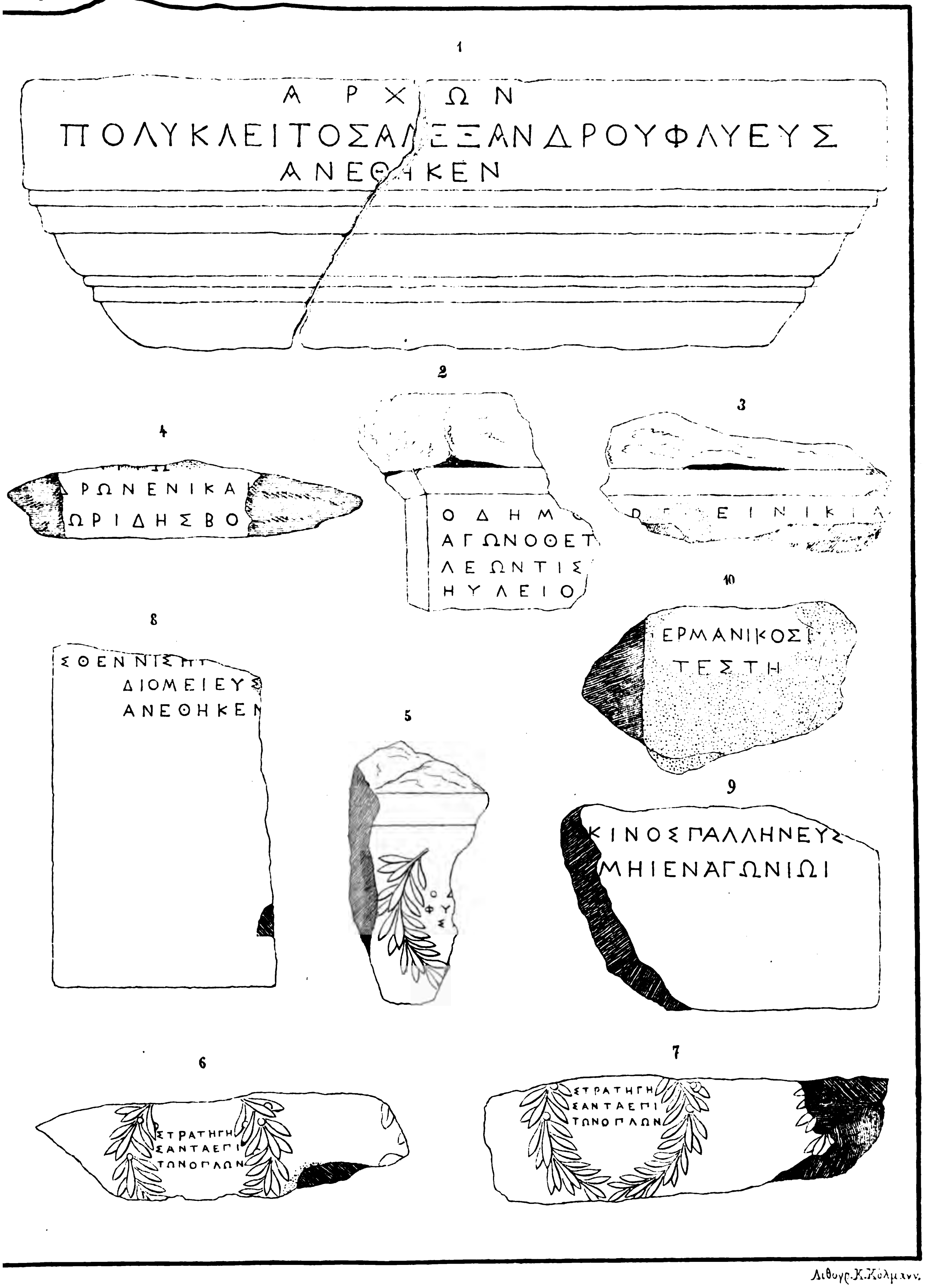
σελ. 107	στ.	2	ἀντὶ	ΑΡΧΙΔΑΜΟΥ	γράφου	ΑΛΚΙΔΑΜΟΥ.
» 111	»	27	»	γίνηται	»	γίνεται
» 113	»	1	»	ἀρ. 108	»	ἀρ. 110
» 115	»	14	»	ἀρ. 109	»	ἀρ. 111
» 117	»	29	»	τοῖς περιτυγχ.	»	τοῖς ἀεὶ περιτυγχ.
» 131	»	5	»	κατασταλ-	»	καταστα-
» »	»	17	»	ἀπήληξε	»	ἀπέληξε
» »	»	29	»	κατοτέρω	»	κατωτέρω
» 133	»	33	»	3,3	»	3,23
» 145	»	28	»	Σεκούν-	»	Σεκοῦν-

Παρατήρησις.

Ἡ ὑπ' ἀρ. 113 δημοσιευθεῖσα ἐν τῷ ς' τεύχει ἐπιγραφὴ εἶνε, ὡς φαίνεται, ἡ ἐν ἀρ. 65 ἐν πίνακι ΙΓ', 8 τοῦ Γ' τεύχους ἐκδεδομένη.

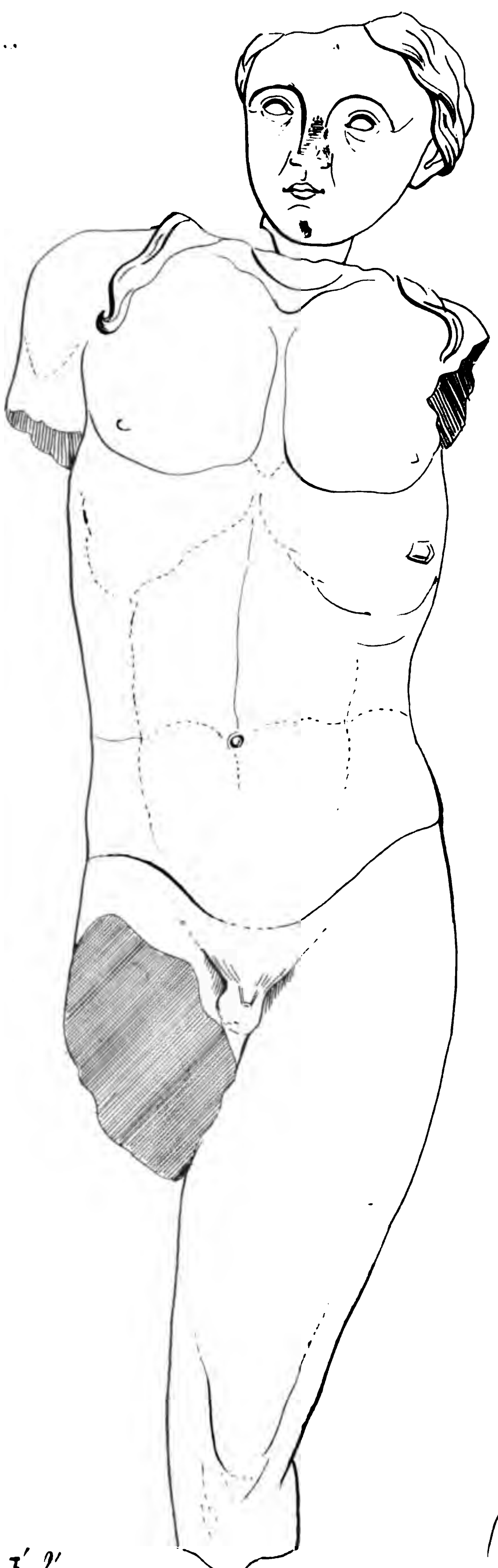
ἐν Ἀθήναις τῇ 6 Ἰουλίου 1862.

ΑΘ. Σ. ΡΟΥΣΟΠΟΥΛΟΣ.

Λιθογρ. Κ. Κόλμανν.

1

σελ. 137, ζ', η'.

2

σελ. 138, ϑ'.

σελ. 139.

3

Έχ. υπό Ν. Φαρμακίδη

Σάρμας ἐτ.

τοῖς ἀναγνώσταις καὶ κριταῖς τῆς παρούσης ἐφημερίδος γνωστὸν ἔστω ὅτι αἱ πραγματεῖαι αἱ φέρουσαι τὴν ὑπογραφὴν ἑνός τινος τῶν ἐκλεχθέντων ὑπὸ τῆς ἀρχαιολογικῆς ἑταιρίας ὡς συντακτῶν (ὧν τὰ ὀνόματα ἐδημοσιεύσαμεν ἤδη ἐν ἀρχῇ τοῦ πρώτου τεύχους) καταχωρίζονται ἄκριτοι, κατὰ τὴν λέξιν τοῦ κανονισμοῦ· τουτέστι δὲν τροποποιοῦνται, οὐδὲ ἀποπέμπονται ὑπὸ τοῦ ἐκδότου. πᾶς τις ὅμως τῶν ἐχόντων τὸ δικαίωμα τοῦ γράφειν ἐν τῇ παρούσῃ ἐφημερίδι, δύναται νὰ ἐπικρίνῃ τὰ ἤδη δημοσιευθέντα (ἄνευ ὕβρεων καὶ προσωπικῶν προπηλακισμῶν), μάλιστα δὲ καὶ νὰ ἀναδημοσιεύσῃ τὰ ἐσφαλμένα. διὸ οἱ φέροντες τὴν εὐθύνην τῶν γραφομένων διὰ τῆς ὑπογραφῆς των, ἂς προσέχωσι πολὺ εἰς τὴν ἀκριβῆ ἀντιγραφὴν τῶν ἐπιγραφῶν, ἀπομιμούμενοι ἀκριβῶς καὶ τὸ σχῆμα τοῦ λίθου καὶ τὰ ἐπ' αὐτοῦ γράμματα, ὧν ἕκαστον πρέπει νὰ κῆται εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν ἔνθα καὶ ἐπὶ τοῦ λίθου. ἀνάγκη δὲ νὰ σημειώνωνται καὶ αἱ διαστάσεις τȣ λίθȣ, μῆκος, πλάτος, πάχος, κατὰ μέτρα γαλλικά, καὶ ἡ ποιότης αὐτοῦ, εἰ δυνατόν· ἀναγκαίως δὲ ἡ θέσις αὐτοῦ ἐν ᾗ εὑρέθη καὶ ἐν ᾗ κεῖται νῦν, ὅπως ὁ βουλόμενος ἐξελέγχῃ τὰ γεγραμμένα.

αἱ δὲ παρ' ἄλλων πεμπόμεναι εἰς τὸν ἐκδότην πραγματεῖαι ὑποβάλλονται εἰς κρίσιν πρῶτον, γινομένην ὑπὸ ἐπιτροπῶν ὡρισμένων ὑπὸ τῆς ἀρχαιολογικῆς ἐφορίας· ὥστε καὶ δι' αὐτὰς δὲν ἐνέχεται ὁ ἐκδότης.

ἐπιγραφὰς δὲ μόνον μετὰ τῶν εἰρημένων ἀνωτέρω ἀναγκαίων σημειώσεων εὐχαρίστως δημοσιεύει ὁ ἐκδότης, ὅταν μετὰ τοῦ ἀντιγράφου συναποστέλληται καὶ πανόμοιον ἐκ τοῦ λίθου ἔκμαγμα. τοῦτο δὲ γίνεται οὕτω· ἀφοῦ πρῶτον πλύνῃς καλῶς τὸν λίθον ἢ τὸ φέρον τὴν ἐπιγραφὴν, ὅ τι δήποτε καὶ ἂν ᾖ νε, βρέχεις ἔπειτα καλῶς μὲ νηρὸν καὶ εὐθὺς ἐπιβάλλεις χάρτην τυπογραφικόν· τοῦτον ἐπιστρώνεις τότε καλῶς καὶ μὲ τὴν βούρτσαν τῶν φορεμάτων σȣ κτυπᾷς ἐπ' αὐτοῦ πανταχοῦ ὥστε νὰ εἰσχωρήσῃ ὁ χάρτης εἰς τὰ γράμματα· ἔπειτα τὸν ἀφίνεις ἐπάνω οὕτως ἕως νὰ στεγνώσῃ. οὕτω δὲ ἔχεις θαυμάσιον ἀποτύπωμα τῆς ἐπιγραφῆς, εἰς ὃ δύναται νὰ βασισθῇ ὁ ἐκδότης εἰς κατασκευὴν τοῦ πίνακος.

ἐν Ἀθήναις τῇ 28 Ἰουνίου 1862.

ὁ ἐκδότης.
τῆς ἀρχαιολογικῆς ἐφημερίδος.

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ

ΥΠΟ

ΤΗΣ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ

ΔΑΠΑΝΗ͂ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΚΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ.

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β΄. ΕΤΟΣ Α΄. 1862. ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ· ΤΕΥΧΟΣ Η΄. ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ.

Α΄ ΕΛΛΗΝΙΚΑΙ ΕΠΙΓΡΑΦΑΙ.

ἀρ. 188
Δῶρος
Ἀπολλωνίου
Ἀντιοχεύς.

ἀριθ. 189
Πόπλιος
Λικίννιος
Ἀπολλώνιος
Σφήττιος.

ἀρ. 190
Ν]ίκη
Λ]υσίου
Ηρα]κλεῶτις.

ἀρ. 191
Ἀπολλωνία
Ἀπολλωνίου
Μαγνῆτις
Δάμωνος
Λακεδαιμονίου
γυνή.

ἀρ. 192.
Ἑλένη
Ζεφύρου
Ἀντιόχισσα
Ἀριστοδήμου
Ἀχαρνέως
γυνή.

ἀρ. 193
Βιότη
Δημαινέτου
Ἡρακλεῶτις.

ἀρ. 194
Εὔτυχος
Αἴσχρωνος
Ἀντιοχεύς

ἀρ. 195
Κῶτις
Κεφαλίωνος
Ἡρακλεῶτις.

ἀρ. 196
Θάλεια
Ἡρακλεῶτις.

ἀρ. 197
Βακχὶς
Ἡρακλείτυ
Μιλησία.

ἅπασαι αἱ ἀνωτέρω δέκα νεκρικαὶ ἐπιγραφαὶ ἀπὸ ἀρ. 188 — 197 εὑρέθησαν ἐν τῇ κατὰ τὸ Γεράνιον Ἀθηνῶν οἰκίᾳ τοῦ κυρίου Λυσάνδρου Καυτανζόγλου, αἵ πλεῖσται τοῦτο τὸ ἔτος· κεῖνται δὲ αὐτόθι. τὰ ἀπεικάσματα αὐτῶν ἐν ἀρχῇ τοῦ παρόντος τεύχους ἐγένοντο ὑπὸ τοῦ Κυρίου Ι. Γ. Παπαδάκη, καὶ ἔστωσαν παράδειγμα τοῖς δημοσιεύουσιν ἐν τῇ παρούσῃ ἐφημερίδι νεκρικὰς ἐπιγραφὰς τῆς χρήσεως τοῦ τόπου καὶ τῆς οἰκονομίας, ὅπως τοῦτο μὲν μὴ καταχρῶνται τὴν ἀφεθεῖσαν αὐτοῖς ἐλευθερίαν ὑπὸ τοῦ κανονισμοῦ παρέχοντες ἀπεικάσματα μεγάλα καὶ ζημιόνοντες οὕτω τὴν ἐφημερίδα διὰ τῆς χρήσεως πολλῶν πινάκων ἀναγκαίων διὰ σπουδαιοτέρας ἐπιγραφάς· τοῦτο δέ, ὅπως μὴ παρὰ τὰ κανονισμένα δημοσιεύωσι τοιαύτας ἐπιγραφὰς ἄνευ ἀπεικασμάτων, μηδὲ γνωμοδοτῶσιν ἐν τῇ παρούσῃ ἐφημερίδι δημοσίᾳ ἄλλα παρὰ τὰ κοινῇ τότε δόξαντα, ὅτε ὁ κανονισμὸς ἐγίνετο, παρόντων καὶ τῶν νῦν ἀλλοφρονησάντων.

τὰ μέτρα τῶν κιονίσκων τούτων εἰσὶ τάδε·

ἀρ. 1 (188) ἔχει διάμετρον 0,32· ἀρ. 2 [189] ἔχει διάμετρον 0,26· ἀρ. 3 [190] ἔχει διάμετρον 0,30· τὸ μῆκος δὲ τῶν τριῶν τούτων ἄδηλον, ὡς ἐμπηγμένων ἐν τῇ γῇ. ἀρ. 4 (191) ἔχει διάμετρον 0,25 καὶ μῆκος 0,80· ἀρ. 5 (192) διάμετρον 0,35 καὶ μῆκος 1,00· ἀρ. 6(193) διάμ. 0,20 καὶ μῆκος 0,60. ἀρι. 7 (194) διάμ. 0,20 καὶ μῆκος 0,77· ἀρ. 8 (195) διάμ. 0, 18 καὶ μῆκος 0,55. ἀρ. 9 (196) διάμ. 0,18 καὶ μῆκος 0,60· ἀρ. 10 (197) διάμ. 0,20 καὶ μῆκος 0,66. ἡ ὕλη αὐτῶν μάρμαρον κοινόν.

ἐν Ἀθήναις τῇ 18 Αὐγούστου 1862.

Ἀθαν. Σ. Ῥουσόπουλος.

ἀρ. 198.

(ὅρα πίν. ΚΗ΄.)

ΟΙ ΟΡΓΕΩΝΕΣ.

Τοὺς ἐπιδε
δωκότας.

Ἐπὶ Δημο)γένου Ἄρχοντος Μουνιχιῶνος, ἀγορᾷ κυρίᾳ, Σίμων Σίμωνος Π[ροβαλίσιος εἶπεν
ἐπειδὴ συμβαίνει εἰςά)ε (ὶ τὰ (ἀν)αλώματα γείνεσ(θ)αι καὶ δια(ταῦτα - - - - - - τῇ
αὐτ)εῖ λανγχάνουσᾳ ἱερεία διάταξιν τινα ἑα(υτῇ . . .)γενέσθα(ι τὸν Δ)ῆμον - - δε
κάτην δε . . . . γησω· (ε)ν μηδεμι(ᾶ . . . υ, . . ς ἐπὶ τῆς δαπάνης ἐπιθεῖναι.
Ἀγαθῇ τύχ(η) δεδόχθαι τοῖς ὀργεῶσιν τὴν λαχοῦσαν ἱέρειαν εἰσ)ενεγκεῖν εἰς τὸν κατὰ Δη
μογένην ἄρχοντα ἐνιαυτὸν κατὰ ταυτὰ δὲ καὶ τὰς λοιπὰς (ἐ)τ . . . ν(ῦν
θρόνους δύ(ο . . . καλλίστους πε(ρ)ιτιθέναι δὲ τοῖς φιαληφόροις καὶ τ(α)ῖς πε
ρὶ τὴν θεὸν οὔσαις ἐν τῷ Α[γῶ]νι κόσμονά . . . αν . . . . . ε . . . . . τ . . . ἅπα(ν
τα ποιεῖ κύρ(ι)οι ἔστωσαν οἱ Ὀργεῶνες ζημιοῦντες . . . ν. α. α. καινοῦ (ἐ
πὶ τῶν γεγραμμένων (ἀ)ξίαν δραχμῶν πε(ν)τήκον(τα . . . . εἰσπρ(αττ)όντων δὲ τού
των τρόπῳ οὕτῳ ἂν (δοκῇ αὐτοῖς· μ)ὴ ἐξῆναι δε(μ)ηθὲν ἡμῖ(- - - - - δοῦναι δὲ
τὸν εἰθισμένον ἔπαινον αὐταῖς κύριοι δ' ἔστωσαν καὶ οἱ ὀρ γεῶνες
ὑπὲρ τῆς ἀπειθούσης· καθιστάτω δὲ (τὴν) ἀεὶ λανχάνουσαν ἱέρεια(ν τῶν ἱε
ρῶν ἐκ τῶν ἱερείων (τ)ῶν γε(νομέν)ων . . . (καὶ) ναῖς δὲ (- - - - - - εἶ
ναι καταστῆσαι ἐν Α[γῶ]νι που καὶ ἀγελ . . . ς
ἡ ἱέρεια τοῖς αὐτοῖς ἐπιτιμίοις. ἀναγράψαι δὲ τόδε τὸ ψήφισμα (τὸν
γραμματέα εἰς στήλην λιθίνην καὶ στῆσαι ἐν τῷ ἱερῷ
ἐπὶ Σωνίκου ἄρχοντος Μουνιχιῶνος ἀγορᾷ κυρίᾳ
ἔδοξεν τοῖς ὀργεῶσιν
ἐπειδὴ Μητροδώρα (θε)ῶν εἰσακοστὰς ἱερεία(ς
δίκης γενομένης ἐπὶ Πα[εί]νου ἄρχοντος ὥστε (- - - ἱε
ρεῦσαι καὶ συνδιεξαγαγεῖν μετ' αὐτῆς τὸν ἐνιαυτὸν (τὸν ἐπι
Δ(. . . . λ . [ἐν] ἑορταῖσιν διεξήγαγεν καλῶς καὶ εὐσχημόνως
καὶ εὐσεβῶς τὰ πρὸς θεὸν καὶ ἀνέκλητον αὐτὴν τ(ε) ἐ
σκεύασεν ἐν ταῖς τε ἱερείαις καὶ τοῖς ὀργεῶσιν κατὰ ταυτὰ δὲ καὶ ἡ
ἐπὶ Σωνίκου ἄρχοντος γενομένη ἱέρεια ἐ)ν ἐκκλησίᾳ
ο . . . . (ποιῆ)σαι ἑαυ(τῇ) τοὺς ὀργεῶνας ὥςτε κα(ὶ ἐ
λα[χ]εν μετὰ (ταῦτα) ἰδίαν . . . . ἐπιχωρησάντων δὲ τῇ Α . . . . . .
καλῶς] διεξαγαγεῖν τὴν (ἱερ) ωσύνην καὶ εὐσχημ(ό
νως καὶ εὐσεβῶς (προσενεγκὼν εἴς τε)τὴν θεὸν καὶ τὰς ἱερ(είας . . . .
δι' ὃν φιλοτ(ι)μοῦνται αἱ ἱέρειαι (ἀπο)κατασταθῆναι αὐτ(ὴν
οἱ δὲ . . . .)ον τῇ θεῷ ὅπου ἂν οὖν φαίνωνται πάντες
πρόνοιαν ποιούμενοι τῆς θεοῦ κατενιαυτὸν καλῶς καὶ εὐ(σε
βῶς (τὰ πρὸς τὸν θεόν ἀγαθ)ῇ τύχει δεδόχθαι τοῖς ὀργεῶσιν
ἕκαστος - - - - - - νας - - - - - - - - - - -
- - - - - - - - - - - - - δοκεῖ ταῖς (λοιπαῖς
ἱερείαις παρεγομέναις . . . . κα)λῶς καὶ εὐ(σχη)μόνως εἰς πάντα
καιρὸν (ἀνέθε)σαν . . . . . κατὰ τὴν - - - - Αναγράψαι δὲ Δ
ή μητρὶ(καὶ κόρῃ - - - - - - - - - - - τὰ ψηφίσ)ματα ἀναγράψαι
δὲ τόδε τὸ ψήφισμα τὸν γραματέα τὴν στήλην.

Γέγραπται ἐπὶ στήλης λίθου Πεντελησίου· ηὗρον εἰς Πειραιᾶ τὸ 1860· τὸ ὕψος τῆς στήλης ὅσον σώζεται εἶναι 105 τὸ πλάτος αὐτῆς 95 καὶ τὸ πάχος 10 εὑρίσκεται νῦν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ γενικοῦ ἐφόρου τῶν ἀρχαιοτήτων· ἡ στήλη εἶναι ἠκρωτηριασμένη πρὸς τὸ ἄνω μόνον, τὰ λοιπὰ μέρη αὐτῆς σώζονται· ἐπὶ τῆς στήλης ταύτης ἦν τὸ πρότερον γεγραμμένη ἄλλη ἐπιγραφὴ μεγαλειτέρα τῆς παρούσης, διότι, ὅσον ἐξάγεται ἀπό τινα ἴχνη αὐτῆς ἐπλήρου αὕτη ὅλην τὴν ἐπιφάνειαν τῆς στήλης, ταύτην ἐξαλείψαντες ἐπέγραψαν ἐπὶ τοῦ ἡμίσεως αὐτῆς τὴν παροῦσαν ἐπιγραφήν. Ἐπειδὴ δὲ καλῶς δὲν ἐξήλειψαν τὴν πρώτην ἐπιγραφὴν, τῆς δὲ δευτέρας τὰ γράμματα οὐκ ἐνεχάραξαν βαθέως οὐδὲ ἐπιμελῶς ἐπὶ τοῦ λίθου ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης κατεστάθη ἀπό τε τὸν χρόνον καὶ τὴν σύγχυσιν τῶν γραμμάτων τῆς τε ἀρχαιοτέρας ἐπιγραφῆς καὶ τῆς παρούσης δυσκολωτάτη· εἰς τὰ κάτω μάλιστα μέρη αὐτῆς ὁ ἀντιγράφων καθίσταται ἀνυπόμονος· τὰ γράμματα οὐκ εἰσὶν ἀκριβῶς ῥαβδωτὰ ἐγκεχαραγμένα· ἄνωθεν τῆς ἐπιγραφῆς ὑπάρχει ἐπὶ τοῦ λίθου στέφανος διαμέτρου 15 ἐντὸς δὲ αὐτοῦ ἡ ἐπιγραφὴ οἱ ὀ ρ γ ε ῶ ν ε ς τ ο ὺ ς ἐ π ι δ ε δ ω κ ό τ α ς. Ἐκ τοῦ σωζομένου μέρους ἐξάγεται ὅτι ἐπὶ τοῦ λίθου εἰσὶ δύο ψηφίσματα ὀργεώνων· τὸ μὲν ἐπὶ Δημογένου ἄρχοντος ὃς ἦρξε τὸ 4 ἔτος τῆς 115 ὀλυμπιάδος, τὸ δὲ ἐπὶ Σωνίκου. Πότε δὲ ἦρξεν ὁ ἄρχων οὗτος ἀγνοοῦμεν, διότι τὸ ὄνομα αὐτοῦ οὐχὶ μόνον οὐχ εὕρηται εἰς τοὺς καταλόγους τῶν ἐπωνύμων ἀρχόντων τῶν Ἀθηναίων, ἀλλ' οὐδὲ ὡς κύριον ὄνομα ἀπαντᾶται εἰς τοὺς συγγραφεῖς καὶ τὰς γνωστὰς μέχρι τοῦδε ἐπιγραφάς, ἀναφέρεται δὲ δὶς Σώνικος εἰς τὴν 21 καὶ 29 γραμμὴν τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης· τοῦτο εἶναι νομίζω λάθος τοῦ ἐγχαράκτου τῶν γραμμάτων, ὅστις λίαν ἀμελῶς καὶ ἐπιπολαίως ἐνεχάραξε Σώνικος ἀντὶ Σωσίνικος ὄνομα ἀπαντώμενον συνεχῶς οὐχὶ δὲ ὡς ὄνομα ἄρχοντος. Εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν ἡ προπαραλήγουσα τοῦ ὀνόματος Μουνυχιὼν τοῦ 1 εὕρηται ἐνταῦθα γεγραμμένη ὥσπερ καὶ εἰς τὴν 2 γραμμὴν καὶ εἰς τὰς ὑπ' ἀριθ. 4041 4097 4098 ἐπιγραφάς· τὸ εἰς τὴν αὐτὴν γραμμὴν σημειούμενον κύριον ὄνομα Σίμων Σίμωνος εὕρηται καὶ εἰς τὴν ὑπ' ἀριθ. 268 ἐπιγραφὴν τῆς συλλογῆς τοῦ Βοιχχίου.

Κ. Σ. Πιττάκης.

Ἀρ. 199.

(Ὅρα πίνακα ΚΘ'. ἀρ. 1.)

Ἡ ἀνεπίγραφος καὶ προστύποις ἔν τε τῷ ἀετώματι καὶ ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν κεκοσμημένη αὕτη στήλη, ἥτις ὁμοιοτύπωτος ἐξεδόθη ἐν τῷ ΚΘ'. πίνακι, εὑρέθη ἐν τῷ πέρυσιν ἀναλώμασι καὶ ἐπιμελείᾳ τῆς ἡμετέρας ἀρχαιολογικῆς ἑταιρίας παρὰ τὸν ἅγ. Δημήτριον τὸν Κατηφόρην ἀνορυχθέντι μέρει τοῦ μηνοειδοῦς τείχους, ὅπερ οὐ πολλὰς ἑκατονταετηρίδας μετὰ Χριστὸν κατεπειγόντως, ὡς φαίνεται, καὶ ἐν κινδύνοις μεγάλοις ἐπικρεμαμένοις πρὸς φυλακὴν τῆς πόλεως ᾠκοδομήθη, περιέχον οὐ πολὺ μέρος τῆς προσαρκτίου πόλεως ἀπὸ τῆς ἀκροπόλεως μέχρι πάλιν αὐτῆς. Εὑρέθη δὲ μεταξὺ τῶν παμπόλλων ἀρχιτεκτονικῶν τε καὶ πλαστικῶν μνημείων καὶ τοῦ Μητρῴου ὡς εἰπεῖν τῶν ἐφήβων τῇ 25ῃ τοῦ Φεβρουαρίου μηνὸς τοῦ 1861 ἔτους καὶ νῦν φυλάττεται ἐν τῷ ἐν τῷ πανεπιστημίῳ μουσείῳ τῆς ἀρχαιολογικῆς ἑταιρίας, τεθραυσμένη εἰς ὀκτὼ καὶ εἴκοσιν ἐλάσσονα καὶ μείζονα μέρη. Οὖσα δὲ λίθου Πεντελικοῦ ἔχει μῆκος μὲν 1,71 τοῦ Γαλ. μέτρου, πλάτος δὲ τὸ μέγιστον 0,50 καὶ πάχος 0,07. Ἡλίκη δὲ ἦτο ἡ στήλη τὴν ἀρχήν, δὲν δύναταί τις πλέον ἀκριβῶς νὰ εἴπῃ· ἐὰν δέ τις εἰκάσῃ ἐκ τοῦ ἀετώματος, οὗπερ, ὡς φαίνεται, τὸ ἥμισύ που μόνον διεσώθη, φαίνεται ὅτι ἦτο τὸ μὲν μῆκος ὅσον εἴπομεν, τὸ δὲ πλάτος μέχρι 0,62 τοῦ Γαλ. μέτρου, τῆς νεὼς κειμένης οὐχὶ ἐν μέσῃ τῇ στήλῃ, ἀλλὰ μᾶλλόν τι πρὸς ἀριστερὰν τῷ ὁρῶντι.

Ἡ δ' ἐπιγραφὴ ἡ ἐν τῇ στήλῃ ταύτῃ ἐπιγεγραμμένη, ἧς τὰ γράμματα τὰ μὲν μείζονα ἔχουσιν ὕψος μὲν 0,015 τοῦ Γαλ. μέτρου, πλάτος δὲ 0,011, τὰ δὲ ἐλάσσονα ὕψος μὲν 0,009, πλάτος δὲ 0,007, τῆς δὲ λέξεως ΑΓΑΘΗΙ ὕψος μὲν 0,029, πλάτος δὲ 0,026, εἶνε κατάλογος γυμνικός, ἤτοι ἀναγραφὴ τῶν ἀρχόντων τῶν ἐφήβων καὶ τῶν ἐφήβων αὐτῶν τῶν ἐπὶ ἄρχοντος Γαΐου Ἑλβιδίου Σεκούνδου ἐφηβευσάντων. Καὶ ἐν μὲν τοῖς στίχοις ἀπὸ τοῦ 2—5 ἡ χρονολογία, ἐν δὲ ταῖς δύο πρώταις στήλαις οἱ συνάρχοντες τοῦ κοσμητοῦ, καὶ ἐν τῇ τρίτῃ, ἧς ὀλίγα που μόνον γράμματα φαίνονται, οἱ ἔφηβοι, πρῶτοι μὲν οἱ πρωτέγγραφοι κατὰ φυλὰς βέβαια, εἶτα δὲ οἱ ἐπέγγραφοι (α). Ἔχει δὲ ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη μικροῖς γράμμασιν ὡς ἑξῆς·

(α) Εἴπομεν ὅτι οἱ μὲν πρωτέγγραφοι ἦσαν βεβαίως κατὰ φυλάς, οἱ δὲ ἐπέγγραφοι οὐχί, διότι οὕτω πάντοτε εὑρίσκονται ἐν ταῖς ἐπιγραφαῖς. Ἐν μιᾷ δὲ μόνῃ ἐπιγραφῇ τῇ ἐν ἀριθ. 107 (πίν. ΙΕ') τῆς ἀρχαιολογικῆς ἐφημερίδος (τῆς Β' περιόδου) ἔτυχε νὰ παρατηρήσω καὶ τοὺς ἐπεγγράφους καταλεγομένους κατὰ φυλὰς ἅμα μετὰ τῶν πρωτεγγράφων· διότι τὸ νὰ καταλέγωνται ἅπαντες μὲν οἱ ἔφηβοι κατὰ φυλάς, τινὲς δὲ αὐτῶν μετὰ τῶν δημοτικῶν, τινὲς δὲ (καὶ οὗτοι ἑκασταχῆ τελευταῖοι) ἄνευ αὐτῶν οὕτω μοι φαίνεται ὅτι πρέπει νὰ ἐκλάβῃ τις, ὅτι οἱ μὲν πρῶτοι εἶνε πρωτέγγραφοι, οἱ δὲ δεύτεροι ἐπέγγραφοι.

ἐπιμέλειαν αὐτῶν τε(τ)α-
γμένοις ἑκάστῳ δηνάρια ἑ
καὶ ἐκ τῶν περισσῶν
ἐπετελέσθη ὁ ἀγὼν τῶ(ν
Ἀθηναίων.

Ἐπινεικίων
Πό. Αἴλ. Φείδιμος Παλ.
Τὸν ἀγῶνα ἐπιτελέσας
ὁμο(ι)ον τῶ περὶ ἀλκῆς
είστ(ίασ)ε τοὺς συνε-
φήβο(υς) καὶ τοὺς περὶ τὸ
Διογένειον.
Κορνήλιος Παλ.

Διο . . .
Ἐ(πένγραφοι
Εὐδ . . .
Κλ . . .
Πρ . . .
Φιρ . . .
Κλ . . .
Φλ . . .
Ζω . . .
Κλ . . .
Εὐ . . .
Φ . . .

Φιλιστείδ(ης Φιλιστείδου Πειρα]ιεὺς καὶ Πό. Αἴλ.
ναυμαχ(ήσαντες) Μουνιχία συνεστεφανώθησαν.

Στ. 3. Τοῦ τρίτου ὀνόματος τοῦ ἄρχοντος σώζεται ἐν τῷ λίθῳ τὸ Σ καὶ κάθετος γραμμή· δῆλον ἄρα ὅτι ἀναπληρωτέον ὡς ἀνεπληρώσαμεν ἐκ τῆς ἐν Φιλίστορος τόμ. Γ'. σελ. 463 καὶ Ἀρχαιολ. ἐφημ. (περιόδ. Β') σελ. 146 καὶ πίν. ΙΗ' ἀριθ. 3 ἐκδοθείσης ἐπιγραφῆς, ὅπου εὕρηται πλῆρες τὸ αὐτὸ ὄνομα.

Στ. 4. Ἐκ τῆς ἐν Φιλίστ. τόμ. Β'. σελ. 428 ἐπιγραφῆς, ἐν ᾗ ἐν τῇ χρονολογίᾳ λέγεται ὅτι οἱ συνστρεμματάρχαι «τόν τε κοσμητὴν καὶ τοὺς συνάρχοντας αὐτοῦ καὶ τοὺς περὶ τὸ Διογένειον καὶ τοὺς συνεφήβους ἀνέγραψαν», δῆλον ὅτι συνάρχοντας ἐνταῦθα πρέπει νὰ ἐννοήσωμεν τοὺς συνάρχοντας τοῦ κοσμητοῦ, οἵτινες δὲν ἦσαν ἰδία τις ἀρχή, ἀλλ' ἅπαντες οἱ λοιποὶ (πλὴν τοῦ κοσμητοῦ ἐνταῦθα ἢ τοῦ γυμνασιάρχου ἀλλαχοῦ) ἄρχοντες τῶν ἐφήβων. — Ἀνεπληρώσαμεν δὲ οὕτω τὸν στίχον τοῦτον κατὰ τὴν ἐν Φιλίστ. τόμ. Γ'. σελ. 444 ἐπιγραφὴν καὶ ἄλλας· ἀντὶ δὲ ἐφήβους ἠδύνατο νὰ ἦνε καὶ ἐφηβεύσαντας (πρβλ. C. I. G. ἀριθ. 272 κ. ἄλλ.).

Στ. 5. Μετὰ τὸ Αἴλιος εἶνε ἐν τῷ λίθῳ τὸ γράμμα ἰῶτα καὶ περὶ αὐτὸ ἄνω δύο στιγμαὶ (πρβλ. στ. 29) καὶ ἔπειτα ἴχνη τῶν κατωτάτω γράμματός τινος, ὅπερ καὶ ἄλλο μέν τι δύναται νὰ ἦνε, μάλιστα δὲ τὸ Σ. Τὸ ὄνομα τοῦτο νομίζω ὅτι ἦτο τὸ τρίτον ὄνομα τοῦ ἀντικοσμήτου, μεθ' ὃ εἵπετο τὸ δημοτικόν, εἰκάζων ἐκ τῶν ἄλλων Ποπλίων Αἰλίων τῶν ἐν τῇ ἐπιγραφῇ ταύτῃ, τρία ἐχόντων ὀνόματα ἐκτὸς τοῦ δημοτικοῦ, καὶ ἐκ τῶν ὑπολελειμμένων γραμμάτων, ἅπερ φαίνεται ὅτι δὲν ἀνήκουσιν εἰς δημοτικόν τι ὄνομα. Εἰς τὴν ἐκδοχὴν ταύτην ἴσως συντελοῦσί τι καὶ αἱ περὶ τὸ Ι δύο στιγμαί. Ὁ δὲ ἀντικοσμήτης ἐνταῦθα σημαίνει ὅτι ὤφειλε νὰ στήσῃ τὴν στήλην (πρβλ. Boeckh C. I. G. ἀριθ. 272, 286 καὶ 284, σελ. 395).

Στ. 7. Ὁ Νεικόστρατος οὗτος μνημονεύεται ἐν τῇ ἐν ἀριθ. 286 τοῦ C. I. G. ἐπιγραφῇ ὡς κοσμητής, καθὰ ἀναπληροῖ ὁ Boeckh, πλὴν ὅτι τὸ ὄνομα ἐκεῖ δὲν εἶνε πλῆρες, ἀλλ' ὧδε «..... ἄτου τοῦ Ἱλαροῦ Παλληνέως». Ὅτι δὲ ὁ αὐτὸς οὗτος Νεικόστρατος εἶνε, δῆλον οὐ μόνον ἐκ τῶν λοιπῶν ὀνομάτων, ἀλλὰ καὶ ἐκ τοῦ ὅτι καὶ ἐν τῇ εἰρημένῃ ἐπιγραφῇ, ὡς καὶ ἐν τῇ ἡμετέρᾳ, εὕρηται μετὰ τοῦ ἱερέως Στράτωνος τοῦ Κιθαιρῶνος Ἀχαρνέως ὡς γραμματέως.

Στ. 8. Περὶ γραμματέως πρβλ. Boeckh ἐν C. I. G. ἀριθ. 270, 3 καὶ 266.

Στ. 9. Περὶ τοῦ Στράτωνος βλέπε κατωτέρω περὶ τὸ τέλος τοῦ ἄρθρου τούτου.

Στ. 11. Ἡρακλέων Ἡρακλέωνος Φλυεὺς σωφρονιστὴς καὶ Ἰσίδοτος Ἰσιδότου Σουνιεὺς ὑποσωφρονιστὴς μνημονεύονται καὶ ἐν τῇ ἐν Φιλίστ. τόμ. Β'. σελ. 268 (στ. 21 καὶ 28) ἐπιγραφῇ. Νὰ παραδεχθῇ τις ὅτι οὗτοι εἶνε οἱ αὐτοὶ τοῖς ἐν τῇ ἡμετέρᾳ ἐπιγραφῇ (στ. 11 καὶ 18) δὲν εἶναι δυνατόν, διότι ἡ ἐν Φιλίστορι ἐπιγραφὴ φαίνεται περὶ τὰ 60 τοὐλάχιστον ἔτη παλαιοτέρα. Πρέπει λοιπὸν νὰ ὑπολάβῃ τις τοὺς ἡμετέρους ἢ υἱοὺς ἢ ἐγγόνους ἐκείνων, ἧπερ σύμπτωσις σφόδρα θαυμαστή.

Στ. 24. Μήπως ὁ προστάτης οὗτος εἶνε ὁ αὐτὸς τῷ ἐπιστάτῃ τοῦ παλαίσματος ἢ ἁπλῶς ἐπιστάτῃ;

Στ. 28. Περὶ ὁπλομάχου πρβλ. Boeckh C. I. G. ἀρ. 266, σελ. 369.

Στ. 29. Ἐκ τῶν ὑποφαινομένων ἰχνῶν τῶν γραμμάτων καὶ τοῦ τόπου ὁδηγηθεὶς ἀνεπλήρωσα Ζωΐλος. Ἐπὶ τοῦ ἰῶτα εἶνε γεγραμμέναι δύο στιγμαί, ἃς δὲν πρέπει νὰ ὑπολάβῃ τις ὡς τὰ ἡμέτερα διαιρετικὰ σημεῖα, διότι ἔν τισι μεταγενεστέραις ἐπιγραφαῖς εὑρίσκεται τὸ ἰῶτα μετὰ δύο στιγμῶν καὶ μόνον ὂν καὶ ἐν διφθόγγῳ, εἴτε αὕτη μονοσυλλάβως εἴτε διῃρημένως ἐκφωνεῖται.

Στ. 36. Κεστροφύλαξ εἶνε ὁ ἐπὶ τοῦ κέστρου, πολεμικῆς τινος λιθοβόλου μηχανῆς ἐν τῷ πρὸς Περσέα πολέμῳ εὑρεθείσης (πρβλ. Πολύβ. 27,9. Liv. 42,65), παιδευτὴς τῶν ἐφήβων.

ἐναντιοῦται ὁ γυμνασίαρχος μάλιστα, διότι ὁ ἄρχων, ὁ στρατηγός, ὁ κῆρυξ, ὁ βασιλεὺς καὶ οἱ λοιποί, εἴτε ὡς ἄρχοντας τῆς πόλεως θεωρήσομεν αὐτούς, εἴτε ἄλλοίους, οὐδὲν ἄλλο μᾶλλον εἶνε ἢ ἀγωνιστικοί. Ἀλλὰ περὶ τοῦ γυμνασιάρχου νομίζομεν ὅτι, ἀφ' οὗ ἀπώλεσε τὴν πρώτην θέσιν ἀντικατασταθεὶς ἐν τοῖς ὕστερον χρόνοις ὑπὸ τοῦ κοσμητοῦ, ἐπαύσατο πλέον νὰ ἦνε γενικὸς τοῦ γυμνασίου ἄρχων καὶ ἐπιμελητὴς καὶ οὕτως ἠναγκάσθη νὰ περιορισθῇ εἰς τὸ ἕτερον τῶν δύο εἰδῶν τῶν ἀρχόντων τῶν ἐφήβων, καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ ἑνὸς γυμνασιάρχου ἔχομεν πλείονας, ἀντὶ ἐνιαυσίων μηνιαίους καὶ ὀλιγώτερον ἔτι καὶ δὴ καὶ ἐφήβους γυμνασιαρχοῦντας, ἐντεῦθεν βλέπομεν ὅτι οἱ γυμνασίαρχοι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀγωνοθετοῦσι. Ταῦτα λοιπὸν δηλοῦσι σαφῶς, ὅτι ὁ ἐν τῇ δευτέρᾳ στήλῃ γυμνασίαρχος καὶ οἱ ἄλλοι εἶνε ἄρχοντες ἀγωνιστικοί. Τούτου δὲ τεθέντος, δὲν προσκρούει τις πλέον εἰς τὴν τάξιν τῆς ἀναγραφῆς τῶν ἀρχόντων, διότι ἔπρεπεν, ὡς εἰκός, νὰ ἀναγραφῶσι πρῶτοι μὲν οἱ κύριοι ἄρχοντες τῶν ἐφήβων, μεθ' ὧν οὗτοι καθ' ἑκάστην ἀνεστρέφοντο καὶ ὑφ' ὧν ἐδιδάσκοντο καὶ ἐμορφοῦντο, δεύτεροι δὲ οἱ ἀγωνιστικοί, οἵτινες μᾶλλον χρηματικῶς συνετέλουν καὶ τιμῆς χάριν (τὸ ἀνάπαλιν ὅμως ἐν τῇ ἐν Φιλίστ. τόμ. Γ'. σελ. 277 ἐπιγραφῇ καὶ ἀλλ.).—

Ὑπολείπεται νῦν νὰ ἐξετάσωμεν τὸ δεύτερον, πῶς ὁ αὐτὸς ἀνὴρ εἶνε ἅμα ἄρχων καὶ γυμνασίαρχος, καὶ ποῖος αὐτός τε καὶ οἱ εὐθὺς ἑπόμενοι ἄρχοντες. Ἐάν τις λοιπὸν ὑπολάβῃ τὸν ἄρχοντα τοῦτον ὡς ἄρχοντα τῆς πόλεως, θέλει ἀναγκασθῆ εὐθὺς νὰ περιπέσῃ εἰς λαβύρινθον εἰκασιῶν, ὅπερ καὶ ἡμεῖς ἐπάθομεν, ἐξ οὗ δὲν θέλει δυνηθῆ ποτε νὰ ἐξέλθῃ· οἷον πῶς ὁ ἄρχων τῆς πόλεως εἶχε καιρόν, ἢ πῶς ἥρμοζε νὰ ἀναμιγνύηται εἰς τὰ τῶν ἐφήβων; πῶς δυνάμεθα νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι ὁ γυμνασίαρχος ἐν τοῖς μεταγενεστέροις μάλιστα τούτοις χρόνοις, καθ' οὓς εἶχεν ἐκπέσει σφόδρα τὸ ἀξίωμα αὐτοῦ, ἀνεβιβάσθη εἰς τὸ ἀξίωμα τοῦ ἄρχοντος τῆς πόλεως καὶ ἦτο εἷς τῶν ἐννέα, ἢ δέκατος αὐτός; Ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα ἀσυμβίβαστα βλέποντες ἠναγκάσθημεν νὰ τραπῶμεν ἄλλην ὁδὸν καὶ οὕτως εὕρομεν ὅτι οὔτε ὁ ἐνταῦθα μνημονευόμενος ἄρχων, οὔτε οἱ ἑπόμενοι, ὁ βασιλεὺς καὶ ὁ πολέμαρχος κ. λ. εἶνε πολιτικοὶ ἄρχοντες, ἀλλ' ἄρχοντες τῶν ἐφήβων ἰδίᾳ, οὐδὲν κοινὸν ἔχοντες τοῖς πολιτικοῖς ἢ τὰ ὀνόματα μόνα, ἅτινα φαίνεται ὅτι κατ' ἀναλογίαν εἰς τούτους πρὸς τοὺς τῆς πόλεως ἄρχοντας ἐδόθησαν. Τεκμήριον δέ· ἂν ὑπολάβωμεν τὸν ἄρχοντα τοῦτον ὡς ἄρχοντα τῆς πόλεως, τὸ φυσικὸν εἶνε νὰ ὑπολάβωμεν αὐτὸν ἐκ τῆς τάξεως, καθ' ἣν καταλέγεται, ἑπομένου τοῦ βασιλέως καὶ τοῦ πολεμάρχου καὶ τῶν λοιπῶν, ὡς τὸν ἐπώνυμον ἄρχοντα. Ἀλλὰ δῆλον ἐκ τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης ὅτι δὲν ἦτο ὁ Φιλιστείδης ὁ ἐπώνυμος τοῦ ἐνιαυτοῦ τούτου ἄρχων, ἀλλ' ὁ Γ. Ἑλβίδιος Σεκοῦνδος· δύο δὲ ἐπωνύμους ἄρχοντας τοῦ αὐτοῦ ἐνιαυτοῦ οὐδαμῶς δυνάμεθα νὰ παραδεχθῶμεν. Ἀνάγκη λοιπὸν νὰ παραδεχθῶμεν τὸν ἄρχοντα τοῦτον ὡς ἄρχοντα τῶν ἐφήβων ἰδίᾳ. Καὶ τῷ ὄντι ἔν τισι μεταγενεστέραις ἐπιγραφαῖς εὕρομεν τοιοῦτον ἄρχοντα μνημονευόμενον καὶ ἢ ἁπλῶς ἄρχοντα λεγόμενον (Φιλίστ. τόμ. Α'. σελ. 381 στ. ἐπιγρ. 15 καὶ σελ. 518 στ. ἐπιγρ. 13), ἢ ἄρχοντα τῶν ἐφήβων (Φιλίστ. τόμ. Α'. σελ. 382 στ. ἐπιγρ. 4 καὶ 5 καὶ σελ. 523 στ. ἐπιγρ. 26), ἢ καὶ ἄνευ ἄρθρου ἄρχοντα ἐφήβων (Φιλίστ. τόμ. Β'. σελ. 428 στ. ἐπιγρ. 14). Οὐδαμῶς λοιπὸν ἐνδοιάζω ὅτι καὶ ὁ ἐν τῇ ἡμετέρᾳ ἐπιγραφῇ ἄρχων πρέπει νὰ θεωρηθῇ ὡς ἄρχων τῶν ἐφήβων καὶ γυμνασίαρχος, καθ' ὅσον μάλιστα καὶ ἐν ταῖς μνημονευθείσαις ἐπιγραφαῖς λέγεται ὁ αὐτὸς καὶ γυμνασίαρχος, ὡς καὶ ἐν τῇ ἡμετέρᾳ, καὶ δὴ καὶ ἀγωνοθέτης, ἐν ᾧ ἐν τῇ ἡμετέρᾳ εἶνε ναυμάχος. Πιθανωτέρα δὲ ἔτι καὶ δὴ καὶ ἀναμφισβήτητος καθίσταται ἡ γνώμη ἡμῶν καὶ ἐκ τοῦ ὅτι ἐν τῇ ἐν Φιλίστ. τόμ. Α'. σελ. 518 ἐπιγραφῇ ὁ γυμνασιάρχης, ὅστις εἶνε καὶ ἄρχων ὁ αὐτός, εἶνε ἔφηβος (πρβλ. τὸν 75 στίχον τῆς ἐπιγραφῆς), ὡσαύτως δὲ καὶ ἐν τῇ ἐν Φιλίστ. τόμ. Α'. σελ. 381 (στ. ἐπιγρ. 14 κ. ἑ.)· ἔφηβος δὲ δὲν ἠδύνατο νὰ ἦνε ἄρχων τῆς πόλεως. Κατὰ ταῦτα λοιπὸν καὶ οἱ ἑπόμενοι ἄρχοντες, ὁ στρατηγὸς καὶ ὁ κῆρυξ καὶ ὁ βασιλεὺς καὶ οἱ λοιποὶ δὲν πρέπει νὰ θεωρηθῶσιν ἄρχοντες τῆς πόλεως, ἀλλὰ τῶν ἐφήβων ἰδίᾳ. Ἵνα δὲ μὴ μακρολογῶμεν, ἀναφέρομεν μίαν μόνην ἀπόδειξιν τὴν κρατίστην, ἥτις καθ' ἑαυτὴν καὶ ἀρκεῖ. Ἐν τῇ ἐν Φιλίστ. τόμ. Α'. σελ. 518 ἐπιγραφῇ ὁ στρατηγός (πρβλ. στ. 14 καὶ 77), ὁ κῆρυξ (πρβλ. στ. 14 καὶ 62), ὁ βασιλεὺς (πρβλ. στ. 15 καὶ 60) καὶ ὁ πολέμαρχος (πρβλ. στ. 16 καὶ 70) εἶνε ἔφηβοι, ἔφηβοι δέ, ὡς καὶ ἀνωτέρω εἴπομεν, δὲν ἠδύναντο νὰ γένωσιν ἄρχοντες τῆς πόλεως. Καὶ ἐν τῇ ἡμετέρᾳ δὲ ἐπιγραφῇ ὁ βασιλεὺς Πό. Αἴλ. Φαίδιμος (στ. 56 καὶ 57), ὅστις εἶνε καὶ ἀγωνοθέτης (πρβλ. στ. 87), εἶνε ἔφηβος, ὡς δῆλον ἐκ τῶν «εἰσήχασε τοὺς συνεφήβους» (στ. 59—60 καὶ 90—91). πρβλ. καὶ τῆς ἐν Φιλίστ. τόμ. Α'. τεύχ. Θ'. ἀριθ. 3 ἐπιγρ. στίχ. 7—8, ὅπου ὁ συνατρεμματάρχης Αὐρ. Δημοσθένης ὁ γυμνασιαρχήσας ἅμα καὶ ἀγωνοθετήσας καὶ βασιλεύσας μοι φαίνεται ἔφη-

ASHMOLEAN MUSEUM OXFORD

τῷ ἐν Διονύσου ἀνακαλυφθεῖσαν καὶ ἐν τῇ ἀρχαιολογικῇ ἐφημερίδι (περιόδ. Β′ σελ. 162 ἀριθ. 158) ἐκδοθεῖσαν ἐπιγραφήν, ἔχουσαν σχέσιν πρὸς τὴν ἐν Ἀθήναις λατρείαν τοῦ Ἀντινόου (б).

Στ. 83. Διττόν τι δύναταί τις ἐνταῦθα νὰ ὑποθέσῃ, ἢ ὅτι τῶν Γερμανικείων ὁ ἀγωνοθέτης ἐγράφη πρότερον παρὰ τὴν τάξιν κατὰ λάθος τοῦ λιθοξόου, ὁ Φλάβιος Μαρεῖνος, ἢ ὅτι λείπει, τοῦ περὶ ἀλκῆς ἀγῶνος ἔχοντος δύο ἀγωνοθέτας. Τὸ δεύτερον νομίζω πολλῷ πιθανώτερον εἰκάζων καὶ ἐκ τοῦ κενοῦ τόπου, ὅστις φαίνεται ὅτι κατελείφθη οὕτως ἐπίτηδες, ὡς καὶ ἐν Φιλίστ. τόμ. Γ′. σελ. 357, στίχῳ 30, ὅπου λείπει τὸ ὄνομα τοῦ κεστροφύλακος.

Στ. 84. Τὰ Ἀθήναια (περὶ ὧν Boeckh C. I. G. ἀριθ. 245, σελ. 359), διάφορα βεβαίως τῶν Παναθηναίων, φαίνεται ὅτι κατὰ τοὺς χρόνους τούτους ἦσαν ἀσημοτέρα τις ἑορτή, ὡς ἴσως δύναταί τις νὰ εἰκάσῃ ἔκ τε τῆς τάξεως αὐτῶν τελευταίων σχεδὸν καταλεγομένων καὶ ἐκ τοῦ ὅτι οὐδὲ ἀγωνοθέτην ἴδιον εἶχον, ὡς οἱ ἄλλοι ἀγῶνες, ἀλλ' ἐκ τοῦ περισσεύματος τῶν Σεβαστοφορικῶν χρημάτων ἐπετελέσθη ὁ ἀγὼν αὐτῶν (πρβλ. στ. 46 κ. ἑ.).

Στ. 89. Τὸ ἄρθρον τῶ γέγραπται ἄνευ τοῦ προσγεγραμμένου ἰῶτα κατὰ λάθος τοῦ λιθοξόου, ὅπερ συχνὰ συμβαίνει ἐν ταῖς ἐπιγραφαῖς καὶ μάλιστα ἐν ταῖς μεταγενεστέραις, καθὼς καὶ ἐν τῷ 94 στίχῳ ἐν τῷ ὀνόματι Μουνιχία.

Τὸν χρόνον τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης, ἤτοι τὸ ἔτος, ἐν ᾧ ἐπώνυμος ἄρχων Ἀθήνησιν ἦτο ὁ Γάϊος Ἑλβίδιος Σεκοῦνδος, δὲν δυνάμεθα ἀκριβῶς νὰ εἴπωμεν, οὐδεμίαν περὶ τούτου ἀρχαίαν μαρτυρίαν ἔχοντες· οὐχ ἧττον ὅμως εἰκάζοντες δυνάμεθα νὰ προσεγγίσωμεν. Τεκμήριον δὲ πρὸς τοῦτο ἔχομεν τὸν γραμματέα Στράτωνα τὸν Ἀχαρνέα καὶ τὰ Γερμανίκεια· ἡ δὲ γραφὴ οὐ πάνυ τι βοηθεῖ ἡμᾶς εἰς τοῦτο, διότι κατὰ τοὺς χρόνους τῶν αὐτοκρατόρων καὶ μάλιστα κατὰ τὴν δευτέραν καὶ τρίτην ἀ. Χ. ἑκατονταετηρίδα εἶνε τόσον ποικίλη, ὥστε ἡ παλαιογραφία χάνεται ἐνταῦθα· διότι συχνὰ πυκνὰ εὑρίσκομεν συγχρόνους ἐπιγραφὰς μετὰ διαφόρου γραφῆς, ἢ μεταγενεστέρας μετ' ἀρχαϊκωτέρας. Ὁ μὲν λοιπὸν Στράτων εὕρηται ἐν μὲν τῇ ἐν ἀριθ. 277 τοῦ C. I. G. ἐπιγραφῇ ὡς σωφρονιστής, ἐν δὲ τῇ ἐν ἀριθ. 286 ὡς γραμματεύς, ἐν δὲ τῇ ἐν ἀριθ. 276 καὶ ἐν Φιλίστ. τόμ. Γ′. σελ. 277 καὶ ἐν τῇ ἡμετέρᾳ ταύτῃ ὡς γραμματεὺς διὰ βίου, ἐν τῇ ἡμετέρᾳ μάλιστα ὡς γραμματεύων τὸ ιδ′ ἔτος. Ἡ ἡμετέρα λοιπὸν ἐπιγραφή, ὡς ἐκ τούτων, φαίνεται νεωτάτη, καθὼς ἡ ἐν ἀριθ. 277 παλαιοτάτη πασῶν τούτων, καθόσον φαίνεται ὅτι ὁ Στράτων, ἀφ' οὗ διέπρεψεν ὡς σωφρονιστής, ἐγένετο ὕστερον, ὡς πιθανῶς παρατηρεῖ ὁ Boeckh, γραμματεύς. Ἐκ τῶν εἰρημένων δὲ ἐπιγραφῶν τεκμαιρόμενος ὁ Boeckh εὑρίσκει (ἀριθ. 277, σελ. 387) ὅτι ὁ Στράτων Septimio Severo imp. vel paulo post est srciba perpetuus. Τὸ κύριον ὅμως τεκμήριον εἶνε τὰ Γερμανίκεια, ἅτινα σαφῶς δηλοῦσιν ὅτι ὁ Γ. Ἑλβίδιος Σεκοῦνδος ἦρξε μετὰ τοὺς χρόνους, καθ' οὓς ταῦτα ἱδρύθησαν. Ἐπειδὴ δὲ τὰ Γερμανίκεια ἱδρύθησαν ἐπὶ Καρακάλλα, ὅστις κατὰ πρῶτον ἐν τοῖς νομίσμασιν εὕρηται ὀνομαζόμενος Γερμανικὸς τῷ 213 ἀπὸ Χριστοῦ (Boeckh ἐν C. I. G. ἀριθ. 246, σελ. 359), δῆλον ὅτι ὁ Γ. Ἑλβίδιος Σεκοῦνδος ἦρξεν Ἀθήνησι μετὰ τὸ 213 ἀπὸ Χριστοῦ. Ἐὰν δὲ δὴ λάβωμεν ὑπ' ὄψιν καὶ τὸν Στράτωνα, ὅστις γέρων ἤδη ὡς φαίνεται, ὢν δὲν ἠδύνατο πολὺ ἔτι νὰ ἐπιζήσῃ, πρέπει νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι ὁ Γ. Ἑλβίδιος Σεκοῦνδος Παλληνεὺς ἦρξεν οὐ πολλοῖς ἔτεσιν ὕστερον τοῦ 21 3 ἀπὸ Χριστοῦ..

Δημήτριος Χ. Σεμιτέλος.

σκληπιάδης Ἀσκληπιάδου ἦτο ἔφηβος (πρβλ. στήλ. б′. στ. 21), εἶτα δὲ καθόλου κατὰ τοὺς μεταγενεστέρους χρόνους, ὅτε πολλοὶ γυμνασίαρχοι ἀπεδείκνυντο τοῦ αὐτοῦ ἔτους, συνήθως οὗτοι ἦσαν ἔφηβοι, ὡς δύναταί τις νὰ μάθῃ ἐκ πολλῶν ἐπιγραφῶν, εἰς ἃς περιττὸν νομίζομεν νὰ παραπέμψωμεν ἐνταῦθα. Ἐκ τῶν δύο δὲ τούτων παραδειγμάτων καὶ ἐκ τοῦ πράγματος αὐτοῦ τεκμαιρόμενος νομίζω ὅτι ὁ ἱερεὺς τοῦ Ἀντινόου τοῦ ὡς ἐφήβου ἐν Ἀθήναις λατρευομένου ἦτο ἀεὶ ἔφηβος. Ἐπειδὴ δὲ ἐνταῦθα ὁ λόγος περὶ Ἀντινόου ἐφήβου, ἴσως δὲν εἶνε ἄτοπον νὰ μνημονεύσωμεν ὅτι τῇ ἐνάτῃ Ἰουλίου τοῦ ἔτους τούτου ἀνωρύχθη ἐν τῇ σκηνῇ τοῦ θεάτρου τοῦ ἐν Διονύσου παρὰ τὸ Φαίδρου τοῦ Ζωΐλου βῆμα (πρβλ. Ἀρχαιολ. ἐφημ. περιόδ. б′. σελ. 464) ἄγαλμα καλὸν τεθραυσμένον εἰς πολλὰ τμήματα, ὅπερ ἐκ μὲν τῆς ὅλης ὄψεως φαίνεται σαφῶς ὅτι εἶνε ὁ Ἀντίνοος, διὰ δὲ τὸ μυῶδες καὶ ἀθλητικὸν καὶ τὰ ἄλλα νομίζω ὅτι εἶνε *Ἀντίνοος ἔφηβος*. Ἀλλὰ περὶ τούτου ἄλλοτε ἐκτενέστερον.

(б) Τὰ γράμματα τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης εἶνε διαφόρων χρόνων, τὰ μὲν ΙΕΡΕΩΣ ἀρχαιότερα, τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα, κατὰ μίμησιν ὅμως ἐκείνων· διότι ἀντὶ τῶν τριῶν τελευταίων στίχων ἦσαν πρότερον ἄλλα γράμματα, ὅθεν δῆλον ὅτι ὁ θρόνος οὗτος πρότερον ἀνῆκεν εἰς ἱερέα ἄλλου τινὸς θεοῦ, ὃν ὕστερον ἀντικατέστησεν ὁ τοῦ Ἀντινόου.

ΚΛ ἐν πίν. Λ', 1, στ, 6 ἐν τέλει ἔχει μὲν ἐπάνω κεραίαν οὐχὶ δὲ καὶ στιγμὴν πρὸς δεξιὰν, ἐνῷ ἐν πίν. ΛΑ', 2, στίχ. 1 καὶ 7 ἔχει μὲν τὴν στιγμὴν οὐχὶ δὲ καὶ τὴν κεραίαν. οὕτω καὶ τὰ λοιπὰ ἀκριβῶς ἐσημείωσεν ὁ ἐπιμελὴς τεχνίτης Κόλμαννος.

ἀρ. 202

(ὅρα πίν. ΛΑ', 1.)

ἑρμῆν Χρυσίππου κοσμήτο-
ρος ἐσθλοὶ ἔφηβοι
ἀντ' ἀρετῆς πάσης θῆκαν
ἀριπρεπέως.

παιδοτριβοῦντος διὰ βίου
Ἀβασκάντου τοῦ Εὐμόλ-
που Κηφεισιέως ἔτος
ζ.

τῷ Ἡρακλεῖ Νίγερι.
τῷ Ἡρα-
κλεῖ
Δ

ἐν ἀρχῇ τοῦ 10 στίχου ὑπάρχει τι στρογγύλον ὡς Ο, οἷον κόσμημα. τὸ ἄφωνον ἰῶτα τῆς δοτικῆς λείπει ἐνταῦθα, ἐνῷ ὁ γράψας τὸν 9 στίχον προσέγραψεν αὐτὸ εἰς τὸ ἄρθρον. Χριστιανός δέ τις ἴσως ὕστερον ἐνεχάραξε τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ, ὡς καὶ ἐν ἄλλοις εἴδαμεν. ὅρα ἀρ. 185 σελ. 181 ἀρχ. ὁ γράψας ἐνταῦθα τὰ ἐν στίχῳ 10 καὶ ἑξῆς δὲν ἐπρόφθασεν ἢ δὲν ἠθέλησε νὰ γράψῃ ὅλον τὸ ὄνομα τοῦ φίλου του, ἀλλὰ μόνον τὸ Δ.

ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς πλευρᾶς τοῦ αὐτοῦ ἑρμοῦ ὑπὸ τὴν ἀμασχάλην κεῖται ἡ ἑξῆς ἐπιγραφή.

ἀρ. 203.

(ἐν πίν. ΛΑ', 2).

Κλ·
Δαμα-
σίας
Φλυ-
εύς.
ἀγαθῇ τύχῃ!
οἱ ἐπὶ Κλ· Χρυσίππου ἔφηβοι,
φίλοι καὶ συνστάται μίναντες·
Π· Ἐρέννιος Λεοντεὺς Ἀζηνιεὺς ὁ καλλίων.
Εὔδημος Ἀφροδεισίου Φυλάσιος.
Γ· Ἰούλιος Σαβεῖνος Παιανιεύς.
Ἐπίγονος Κάρπου Γαργήττιος.
Ἰσίδωρος (Ἰσιδώρου) Ἀζηνιεύς.
Ζώπυρος Ἰσιδώρου Παιανιεύς.
Νικήρατος Παμφίλου Φλυεύς.
Λαβέριος Ὑμηττὸς Βουτάδης.
Θαιανὸς Ἑρμείου Πλωθεᾶθεν.
Ἰσικλῆς Παραμόνου Μαραθώνιος.

ἐν στ. 7 ἡ συντετμημένη λέξις ΚΛ· ἀντὶ στιγμῆς (ὡς ἐν στ. 1) ἔχει κόσμημά τι φύλλῳ ὅμοιον· τοιαῦτα δὲ κοσμήματα ἀντὶ στιγμῶν ποικίλα τὴν μορφὴν ἀπαντῶνται πλειστάκις ἐν ἐπιγραφαῖς μάλιστα ἐν ταῖς ἐκ τῶν ῥωμαϊκῶν χρόνων. ὅρα Franz Elem. epigraph. Gr. σελ. 375.

μεταξὺ τοῦ 8 καὶ 9 στίχου φαίνονται ἴχνη γραμμάτων μικροτέρων ἐξαλειφθέντων διὰ σμίλης. τοιαῦτα δὲ γράμματα εἶναι καὶ τὰ ἐν τέλει τοῦ 9 στίχου μικρότερα τῶν λοιπῶν ἐγγραφθέντα ὑπό τινος, ὅστις ἠθέλησε νὰ διαστείλῃ τὸν φίλον του ἄλλου ὁμωνύμου πιθανῶς διὰ τοῦ ἐπιθέτου «ὁ καλλίων», ὡς ἐγὼ νομίζω. ἄλλος δὲ ἀνέγνωσε τὰς λέξεις ταύτας «ὁ καὶ Ἴων,» ἀλλὰ τὸ ἰῶτα τοῦ ΚΑΙ κλίνει πρὸς δεξιὰν, διὸ ἐγὼ τὸ ἐξέλαβα μᾶλλον ὡς ἀρχὴν Λ, μεθ' ὃ ἱκανὸς τόπος μένει ἐν τῷ λίθῳ καὶ διὰ δεύτερον Λ, ἀφοῦ, ὡς γνωστὸν, τὰ τελευταῖα γράμματα τῶν στίχων πολλάκις χάριν τοῦ ὑπολειπομένου μικροῦ τόπου μικρότερα ἐγράφοντο, ὅρα π. χ. τὰς ὑπ' ἀρ. 200 καὶ 201 ἐπιγραφὰς ἐν πίνακι Λ', ἐν τέλει τοῦ 8 στίχου καὶ ἐν 201, 9, ἔνθα τὸ Η καὶ Ν ἐγράφησαν πολὺ μικρότερα τῶν λοιπῶν χάριν τοῦ τόπου. ὅρα καὶ ἀρ. 287, στ. 6. καὶ μάλιστα τὴν ὑπ' ἀρ. 207 κατωτέρω, ὅπου ἐν στ. 4 ἄνευ τῆς ἐ[illegible] τοῦ τόπου ἀνάγκης ἐγράφη τὸ Σ ὑπὸ τὸ Η λίαν μικρὸν[illegible] ἔπειτα εἰς τὰς τοιαύτας παιδιὰς τῶν ἐφήβων ἐφάν[illegible] μοι καταλληλότερον τὸ χαρακτηριστικὸν ὁ καλλίων. μετάβασις δὲ τῆς λέξεως ἀπὸ τοῦ 9 εἰς τὸ τέλος τοῦ 1[illegible] στίχου, ὅπου ἦν κενὸς τόπος, οὐδὲν παράδοξον παρέχ[illegible]ει, ὥσπερ καὶ ἂν εἶχε μεταβιβασθῇ εἰς τὸ τέλος τοῦ 8 στίχου ἢ μεταξὺ τοῦ 9 καὶ 8, ἂν ὑπῆρχεν ἐκεῖ τό[illegible]πος κενός. τοιαῦτα παραδείγματα ἔχομεν οὐκ ὀλίγα ἐ[illegible] ἐπιγραφαῖς.

ἀρ. 204.

(ὅρα πίν. ΛΑ', 4)

διδάσκα-
λος Ζώ-
σιμος

φοίτων εἰς τὸ θέατρον οὐχ ἵν' ἀκούωσιν ὁπόσα κωμῳδίας καὶ τραγῳδίας εἰσὶν, ἀλλ' ἵνα αὐλοῦ ὑποσημήναντος, λυγισμοὺς ὀρχῶνται καὶ μεταξὺ τῆς Ὀρφέως ἐποποιίας τε καὶ θεολογίας τὰ μὲν ὡς Ὧραι, τὰς δὲ ὡς Νύμφαι, τὰ δὲ ὡς Βάκχαι πράττωσιν. τὰ τοιαῦτα προειπὼν ὁ Φιλόστρατος ἐπιφέρει· «διωρθοῦτο δὲ κἀκεῖνο Ἀθήνησιν· οἱ Ἀθηναῖοι ξυνιόντες ἐς θέατρον τὸ ὑπὸ τῇ ἀκροπόλει προσεῖχον σφαγαῖς ἀνθρώπων καὶ ἐσπουδάζετο ταῦτα ἐκεῖ μᾶλλον ἢ ἐν Κορίνθῳ νῦν, χρημάτων τε μεγάλων ἐωνημένοι ἤγοντο μοιχοὶ καὶ πόρνοι καὶ τοιχωρύχοι καὶ βαλαντιοτόμοι καὶ ἀνδραποδισταὶ καὶ τὰ τοιαῦτα ἔθνη, οἱ δ' ὥπλιζον αὐτοὺς καὶ ἐκέλευον ξυμπίπτειν. ἐλάβετο δὲ καὶ τούτων ὁ Ἀπολλώνιος καὶ καλούντων αὐτῶν ἐς ἐκκλησίαν Ἀθηναίων, οὐκ ἂν ἔφη παρελθεῖν ἐς χωρίον ἀκάθαρτον καὶ λύθρου μεστόν. ἔλεγε δὲ ταῦτα ἐν ἐπιστολῇ. καὶ θαυμάζειν ἔλεγεν, «ὅπως ἡ θεὸς οὐ καὶ τὴν ἀκρόπολιν ἤδη ἐκλείπει, τοιοῦτον αἷμα ὑμῶν ἐκχεόντων αὐτῇ. δοκεῖτε γάρ μοι προϊόντες, ἐπειδὰν τὰ Παναθήναια πέμπητε, μηδὲ βοῦς ἔτι, ἀλλ' ἑκατόμβας ἀνθρώπων καταθύσειν τῇ θεῷ. σὺ δὲ, Διόνυσε, μετὰ τοιοῦτον αἷμα ἐς τὸ θέατρον φοιτᾷς; κἀκεῖ σοι σπένδουσιν οἱ σοφοὶ Ἀθηναῖοι; μετάστηθι καὶ σὺ, Διόνυσε· Κιθαιρὼν καθαρώτερος.» τοιάδε εὗρον τὰ σπουδαιότατα τῶν φιλοσοφηθέντων Ἀθήνησιν αὐτῷ τότε», λέγει ὁ Φιλόστρατος γράψας περὶ τὰ 200 μ. Χ. ἐπὶ Ἀλεξάνδρου Σεβήρου. συμφωνεῖ δὲ τῷ ὅλον αἰῶνα πρὸ αὐτοῦ ἀκμάσαντι Δίωνι τῷ Χρυσοστόμῳ, ὃς ἐν τῷ εἰρημένῳ ΛΑ' λόγῳ, ἐλέγξας τοὺς Ἀθηναίους δι' ἄλλων τε πολλῶν καὶ τῶνδε, «οὐχ ὁρᾶτε τοὺς Ἀθηναίους ὡς ἀσχημονοῦσιν, ὡς κακῶς ἀκούουσιν, ὡς παράδειγμα πᾶσίν εἰσι τῆς ἀγενείας καὶ τῆς ὕβρεως, ἣν ὑβρίζουσιν εἰς τὴν πατρίδα κτλ.» προσθέτει καὶ τὰ ἑξῆς· "νῦν δὲ οὐδέν ἐστιν ἐφ' ὅτῳ τῶν ἐκεῖ γιγνομένων οὐκ ἂν αἰσχυνθείη τις. οἷον εὐθὺς τὰ περὶ τοὺς μονομάχους οὕτω σφόδρα ἐζηλώκασι Κορινθίους, μᾶλλον δ' ὑπερβεβλήκασι τῇ κακοδαιμονίᾳ κἀκείνους καὶ τοὺς ἄλλους ἅπαντας, ὥστε οἱ Κορίνθιοι μὲν ἔξω τῆς πόλεως θεωροῦσιν ἐν χαράδρᾳ τινὶ, πλῆθος μὲν δυναμένῳ δέξασθαι τόπῳ, ῥυπαρῷ δὲ ἄλλως καὶ ὅπου μηδεὶς ἂν μηδὲ θάψειε μηδένα τῶν ἐλευθέρων, Ἀθηναῖοι δὲ ἐν τῷ θεάτρῳ θεῶνται τὴν καλὴν ταύτην θέαν ὑπ' αὐτὴν τὴν ἀκρόπολιν, οὗ τὸν Διόνυσον ὑπὸ τὴν ὀρχήστραν τιθέασιν. ὥστε πολλάκις ἐν αὐτοῖς τινα σφάττεσθαι τοῖς θρόνοις, οὗ τὸν ἱεροφάντην καὶ τοὺς ἄλλους ἱερεῖς ἀνάγκη καθίζειν.»

τὸ λιθόστρωτον ἔδαφος τῆς ὀρχήστρας ἔδειξε περίεργά τινα καὶ δυσεξήγητα, τὰ ὁποῖα θὰ φανῶσι προσεχῶς ἐν τῷ σχεδίῳ, τὸ ὁποῖον ἡ ἐπιμέλεια φίλου παρασκευάζει τοῖς φίλοις τῶν ἀρχαιοτήτων. ἐν τούτῳ οὖν τῷ σχεδίῳ θὰ σημειωθῶσι πάντα μετὰ τῆς προσηκούσης ἀκριβείας καὶ περιττὸν κρίνω τώρᾳ νὰ ἐνδιατρίψω περισσότερον εἰς τὰ τῆς ὀρχήστρας.

μετὰ τὴν κάθαρσιν τῆς ὀρχήστρας ἡ ἀνασκαφὴ ἐχώρησε πρὸ πάντων εἰς τὰ τῆς σκηνῆς καὶ τῶν παρόδων. ἡ σκηνὴ τοῦ Φαίδρου ἐκρίθη εὔλογον νὰ καταστραφῇ καὶ νὰ ἀφεθῇ μόνον ὁ τοῖχος τοῦ προσκηνίου ὁ φέρων τέσσαρας πλάκας ὀρθὰς ἐν συνεχείᾳ, ἐφ' ἑκάστης τῶν ὁποίων ἦσαν τέσσαρα λίαν ἐξέχοντα ἀνάγλυφα, ὧν τὰ πλεῖστα ἱκανῶς διεσώθησαν πλὴν τῶν κεφαλῶν, αἱ ὁποῖαι πάλαι φαίνονται ὅτι ἀπεκόπησαν. μεταξὺ δὲ τῆς δευτέρας καὶ τρίτης πλακὸς τῶν ἀναγλύφων κάθηται σχεδὸν ὅλος ὁ εἰρημένος Σειληνὸς (σελ. 209)· οὕτω δὲ καὶ ἐγένετο. ἀφέθη δὲ μέρος καὶ τοῦ ὄπισθεν τειχίου τῆς τοῦ Φαίδρου σκηνῆς. μετὰ ταῦτα ἐκαθαρίσθη τὸ ἐν σελ. 135 μ. εἰρημένον τειχίον τῆς σκηνῆς, τὸ ὁποῖον ἐκτείνεται ἀπὸ τῆς μιᾶς μέχρι τῆς ἄλλης παρόδου καὶ ἦν ἐστρωμένον ἐπάνω μὲ πλάκας χονδρὰς ὑμηττείους σχεδὸν ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐπιφανείας κειμένας εἰς ἣν καὶ τὸ λιθόστρωτον τῆς ὀρχήστρας. ἔνθεν δὲ καὶ ἔνθεν πλησίον τῶν παρόδων κάμπτει πρὸς τὴν ὀρχήστραν κατ' ὀρθὴν γωνίαν εἰσχωροῦν 1,22 γαλλ. μ. καὶ μετὰ 7 περίπου μέτρα ἐπανακάμπτει πάλιν εἰς τὴν ἀρχικήν του φοράν. οὕτω δὲ ἀποτελεῖ ἔνθεν καὶ ἔνθεν δύο προστάσεις, αἱ ὁποῖαι ἦσαν μὲ δωρικοὺς κίονας κεκοσμημέναι, ὡς φαίνεται ἐκ δύο εὑρεθέντων ὀρθῶν κατὰ τὴν πρὸς τὴν δεξιὰν πάροδον πρόστασιν καὶ ἐκ μιᾶς εὑρεθείσης κατὰ τὴν ἄλλην τὴν πρὸς τῇ ἀριστερᾷ παρόδῳ. ὄπισθεν δὲ τοῦ τειχίου τούτου εὑρέθη ἕτερον παράλληλον αὐτῷ δι' ὅλου τοῦ μήκους τῆς σκηνῆς καὶ τοῦτο ἐκτεινόμενον, πλατύτερον τῶν ἄλλων καὶ στερεώτερον, ἀναμφιβόλως τοῦτο τῆς παλαιᾶς σκηνῆς λείψανον. ταύτης δὲ λείψανα πρέπει νὰ θεωρηθῶσι καὶ ἕτερα δύο τειχία μακρὰ ὄπισθεν ἢ πρὸς μεσημβρίαν τοῦ εἰρημένου, ὧν τὸ τελευταῖον τοῦ μετασκηνίου ἢ τοῦ ἐξωτερικοῦ τείχους τῆς σκηνῆς φαίνεται λείψανον. μετ' αὐτὸ δὲ ἀντὶ στοᾶς, εὑρέθησαν οἰκήματα ὑστερωτέρων χρόνων ἐκ λίθων μεγάλων τοῦ θεάτρου οἰκοδομηθέντα καὶ πλῆθος πίθων ὀπτῶν ἢ λιθαρίοις ἐκτισμένων, ὁποῖοι καὶ καθ' ὅλον τὸ ἀνασκαφὲν μέρος τοῦ θεάτρου εἰς διάφορα ὕψη πολλαχοῦ πολλοὶ μικροὶ καὶ μεγάλοι εὑρέθησαν, 1—3 μ. γαλ. ὕψος ἔχοντες καὶ ἀνάλογον ὄγκον. ὑπὸ τὰ τειχία ταῦτα κατὰ τὸ ἀνα-

τολικὸν μέρος ἀνευρέθη τὸ ἀρχαῖον ἐκεῖνο ὑδραγωγεῖον, περὶ οὗ ἐν σελίδι 131 ἔλεγα ὅτι ἡ ῥύσις του πρὸς τοῦτο τὸ μέρος ἐφαίνετο, ἔνθα νῦν καὶ εὑρέθη· κατέρχεται δηλ. ἀπὸ τοῦ ἀριστεροῦ μέρους τῆς ὀρχήστρας καὶ χωρεῖ μεσημβρινοανατολικῶς ὑπὸ τὸ παρασκήνιον.

τοῦ ἀριστεροῦ ἢ ἀνατολικοῦ παρασκηνίου δὲν ἐφάνησαν μέχρι τοῦδε λόγου ἄξια ἴχνη· τῆς παρόδου ὅμως τῆς ἀριστερερᾶς ἐφάνη ὁ ἀριστερὸς τῷ ἐξερχομένῳ τοῖχος, ὥστε ἔχομεν τὸ σίγμα καλούμενον μέρος τοῦ θεάτρου πλῆρες. ἡ παρὰ τὸν τοῖχον τοῦτον εὑρεθεῖσα κλίμαξ τοῦ κοίλου ἔχει πλάτος 0,71, ἀπέχει δὲ ἀπὸ τοῦ εἰρημένου τοίχου 0,42. εὑρέθησαν δὲ καὶ κατὰ τοῦτον τὸν ἀριστερὸν τοῖχον τῆς παρόδου βάθρα ἐκ μαρμάρου ὑμηττείου, ὁποῖα καὶ κατὰ τὸν δεξιὸν τῆς δεξιᾶς παρόδου (σελ. 139—140).

κατὰ δὲ τὴν δεξιὰν πάροδον εὑρέθη καὶ ὁ ἀριστερὸς αὐτῆς τῷ ἐξερχομένῳ τοῖχος, πεποιημένος ἐκ μαρμαρίνων λίθων μεγάλων, ὧν τὸ ὕψος καὶ πλάτος ὑπερβαίνει τὸ γαλλικὸν μέτρον, τὸ δὲ πάχος=0,50, πλησίον δὲ καὶ βάθρον τετραγωνικὸν ἐκ πολλῶν ὑμηττείων λίθων συγκείμενον. ἀπέχει δὲ ὁ τοῖχος οὗτος ἀπὸ τοῦ δεξιοῦ τῆς παρόδου μέτρα γαλλ. 5,70. αὐτόθι δὲ εὑρέθη κατακειμένη καὶ πλὰξ μεγάλη τοῦ Ὑμηττοῦ, ὁμοία κεράμῳ τὸ σχῆμα καὶ μῆκος μὲν ἔχουσα 1,05, πλάτος δὲ 0,73 καὶ πάχος 0,16, τῆς ψαλίδος (σελ. 140) ἴσως λείψανον. τοῦ δεξιοῦ δὲ παρασκηνίου εὑρέθησαν ἱκανὰ ἴχνη μέχρι τοῦδε.

τὰ ἐκ τῆς ἀρχιτεκτονικῆς καὶ πλαστικῆς λείψανα διαφόρων χρόνων ἐπολλαπλασιάσθησαν σφόδρα καὶ ὑπερβαίνουσι τὰ ὅρια καὶ τὰς δυνάμεις τῆς παρούσης ἐφημερίδος. ἡ γοῦν ἀνάγκη νὰ παραταθῇ ἡ ἔκδοσις αὐτῶν εἰς ἔτη πολλά. νὰ δώσωμεν δὲ πάλιν ἁπλῆν αὐτῶν περιγραφὴν ἄνευ εἰκόνων, ὅπως πολλοὶ τῶν σοφῶν Γερμανῶν συνεθίζουσι, δὲν νομίζομεν ἡμεῖς πολὺ χρήσιμον. νὰ προπεριγράψωμεν δὲ πάλιν αὐτὰ καὶ ἔπειτα ἐν εὐμαρείᾳ νὰ παρέχωμεν τὰς εἰκόνας των, ὅπως ἤδη εἴς τινα ἐκάμαμεν, τὸ νομίζομεν ἀκροσφαλές· διότι φοβούμεθα μήπως δὲν κατορθώσωμεν ὕστερον νὰ δώσωμεν καὶ τὰς εἰκόνας πάντων τῶν περιγραφέντων διὰ πολλὰ αἴτια καὶ ἰδίως διὰ τὴν συσσώρευσιν τῶν ἐπιγραφῶν, τῆς κυρίας ὕλης τῆς παρούσης ἐφημερίδος. ἔχομεν γὰρ πολλὰς χιλιάδας ἐπιγραφῶν, τὰς μὲν ὅλως ἀνεκδότους, τὰς δὲ ἀτελῶς δημοσιευμένας. διὸ θὰ περιορισθῶμεν ἐν τοῖς ἑξῆς εἰς τὴν ἀπεικόνισιν μόνον τῶν κυριωτέρων ἔργων τῆς πλαστικῆς, ὅτε περ καὶ θὰ περιγράψωμεν αὐτά· ἐν τῷ παρόντι δὲ τεύχει ἐπληρώσαμεν τὸν κενὸν τόπον τοῦ ΚΘ′ πίνακος μὲ τρία μόνον ἔργα τῆς πλαστικῆς ὑπ' ἀρ. 2, 3 καὶ 4. τούτων τὰ ὑπ' ἀριθ. 4 καὶ 2 περιεγράφησαν ἐν σελ. 135 δ′—ε. ὅμοια δὲ τῷ ὑπ. ἀρ. 4 τραγικῷ προσώπῳ γυναικὸς εὑρέθησαν καὶ ἄλλα δύο, ὧν περιττὴν ἐκρίναμεν τὴν ἀπεικόνισιν. τὸ ὑπ' ἀρ. 3 ἀνάγλυφον λίθου λευκοῦ πεντελικοῦ ἴνε ἔργον μέτριον τῶν ῥωμαϊκῶν χρόνων, τμῆμα μεγάλης βακχικῆς παραστάσεως, ἐφ' οὗ φαίνεται καθήμενος σάτυρος ὀξύωτος πωγωνοφόρος, κρατῶν τῇ φαινομένῃ δεξιᾷ κάλαθον εὔπλεκτον ἐπιμήκη πλήρη σταφυλῶν, ἐφ' ὧν καὶ χρῶμα ἐρυθρὸν διεσώζετο ὅτε ἀνεκαλύφθη ἐν τῷ θεάτρῳ τὴν 22 Ἰουνίου 1862, ὥσπερ καὶ ἐπὶ τοῦ καλάθου. ἐστραμμένος δι' ὧν πρὸς ἀριστερὰν ἀποστρέφει τὸ ἱλαρὸν αὐτοῦ πρόσωπον πρὸς τὸ ὅλως γυμνὸν ἀφεθὲν ἥμισυ δεξιὸν μέρος τοῦ σώματος, χαίρων διὰ τὰ πειράγματα ἐρωτίου ἀριστερῶθεν αὐτοῦ ὑπὸ τὸ ἁβρὸν τοῦ Σατύρου γένειον ὑποβάλλον τὴν τρυφερὰν δεξιάν του, ἡ μόνη ἐκ τοῦ ὅλου σώματος διεσώθη. αὐτοῦ δὲ τοῦ Σατύρου λείπει μόνον ὁ ἄκρος δεξιὸς πούς· ὁ ἀριστερὸς δὲ μετὰ τῆς ὁμωνύμου χειρὸς ὑποκρύπτονται ὄπισθεν τοῦ καλάθου. ἡ ῥὶς καὶ ὁ δεξιὸς ὀφθαλμὸς ἐβλάφθησαν. κατὰ τὰ μὲ ἱμάτιον ἄνωθεν ἕως κάτω κεκαλλυμμένα νῶτα τοῦ Σατύρου ἀνέδραμε κλῆμα ἀμπέλου, κάτω δὲ ὄπισθεν τοῦ Σατύρου κρύπτει σῶμα πτηνοῦ ἀκέφαλον καὶ ἄπουν, οἷον ἀλέκτορος. τὸ ὕψος τοῦ σατύρου, ὡς κάθηται, 0,47, τὸ δὲ τοῦ λίθου 0,45, ἴσον δὲ καὶ τὸ πλάτος αὐτοῦ, κειμένου νῦν ἐν τῷ περιβόλῳ τῶν ἀπομάχων τῆς ἀκροπόλεως.

τῶν ἄλλων ἔργων τῆς γλυπτικῆς σημειόνω ἐνταῦθα δύο ἀκεφάλους καὶ ἀκώλους κορμοὺς νεανικοὺς παρομοίους τῷ ἐν πίνακι ΚΣΤ′ ὑπ' ἀρ. 1 καὶ τοῦ αὐτοῦ σχεδὸν μεγέθους, πλὴν ὅτι ὁ μὲν ἀποκλίνει πρὸς δεξιάν, ὁ δὲ πρὸς ἀριστεράν. τούτων τὴν ἰδέαν λαμβάνει τις ἐκ τοῦ εἰρημένου ἀπεικάσματος καὶ περιττὸν ἔκρινα καὶ τούτων τῶν κολοβωμάτων τὴν ἀπεικόνισιν. ἓν δὲ ἀνάγλυφον γυναικεῖον ὅμοιον τῷ ἐν πίνακι ΚΖ′ ἐκδοθέντι θὰ ἐκδοθῇ ἀκολούθως, ὡς ἔχον ζωηροτέρας κινήσεις καὶ ἀλλοῖον τῆς κεφαλῆς κόσμον· βεβαιόνει δὲ τοῦτο ἀναμφιλέκτως τὴν γνώμην μυ (σελ. 138—139) ὅτι χορεύτρια ἦν καὶ ἐκείνη ἡ γυνή, ὡς καὶ ἡ παροῦσα φανερῶς.

δυσχερεστέρα δέ μοι φαίνεται ἡ ἀπεικόνησις καὶ ἔκδοσις ἀνδρομήκους τινὸς ἀδριάντος εὑρεθέντος τῇ 9 Ἰουλίου ὄπισθεν τοῦ προσκηνίου τοῦ Φαίδρου πλησίον τῆς ἀριστερᾶς παρόδου. οὗτος ἴνε ἀναμφιβόλως τὸ ἄριστον τῶν μέχρι τοῦδε εὑρεθέντων ἔργων τῆς γλυπτικῆς. φαίνεται δὲ ὅτι ἴνε καλλιτέχνημα τῶν χρό-

νων 'Αδριανοῦ. ἔστι δὲ νεανίας λαγαρὸς γυμνὸς, ὕψος ἔχων ἀπὸ τῶν ἀστραγάλων μέχρι τῆς κορυφῆς 1,80· λείπουσι δ' αὐτοῦ οἱ ἄκροι πόδες καὶ αἱ χεῖρες ἀπὸ τῶν ἀγκώνων καὶ ἡ ῥίς. παρὰ τοὺς μηροὺς δ' ἔχων τὰς χεῖρας βαδίζεται ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ ποδὸς ἕτοιμος νὰ στηρίξῃ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τὸν προτεταμένον ἀριστερὸν ὡς δρομεὺς προθύμως μὲν ἀφόβως δὲ βαίνων. ἡ ἐπιμελὴς διασκευὴ τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς, ὧν τινες μακρότεραι ἀφεθεῖσαι εἰς πλεξούδας περὶ τὴν κεφαλὴν ἐδέθησαν μὲ γαϊτανάκια ὑπὲρ τὸ μέτωπον, τὸ στενὸν τοῦ μετώπου καὶ πρὸ πάντων τὸ τεθλιμμένον τοῦ προσώπυ καὶ ἄλλα τοιαῦτα τεκμήρια ἱκανὰ· φαίνονταί μοι νὰ θεωρηθῇ ὡς 'Αντινόου εἰκὼν ὁ ἀνδριὰς οὗτος καὶ δὴ ὡς 'Απόλλων Βοηδρόμιος φαίνεταί μοι ὅτι ἀπεικονίσθη ἐνταῦθα ὁ 'Αντίνους.

τοσαῦτα μόνον περὶ τούτων. τῶν εὑρεθεισῶν δὲ ἐν τῷ θεάτρῳ ἐπιγραφῶν ἐκδίδομεν σήμερον τὰς ἑξῆς.

ἀρ. 205

(ὅρα πίν. ΚΘ'. 5)

ἀ]γαθῇ τύχῃ!
ψ]ηφισαμένης
τῆς ἐξ 'Αρείου
πάγου βουλῆς
Πόπλιον Αἴλιον
Λ]ευκιον Μαμερ-
τί]νου Παλλη-
νέα τὸν ἀπὸ Κο-

ἐπὶ τμήματος ἑρμοῦ λίθου πεντελικοῦ, εὑρεθέντος ἐν τῷ θεάτρῳ καὶ νῦν στηθέντος ἐπὶ τοῦ τοίχου τοῦ ἀριστεροῦ τῆς δεξιᾶς παρόδου. τὸ ὕψος αὐτοῦ 0,57, τὸ πλάτος ἄνω 0,34, κάτω 0,32, τὸ πάχος 0,31.

ἀρ. 206

(ὅρα πίνακα ΚΘ', 6)

'Ο Χ'
βουλῆς
ὑπηρετῶν.

ἐπὶ πλίνθου πειραϊκῆς ἐγκτισμένης κατὰ τὴν δυτικὴν γωνίαν τοῦ περιβόλου τοῦ θεάτρου. ἡ φέρουσα δὲ τὰ γράμματα πλευρὰ τοῦ λίθου, ἔχουσα ὕψος 0,40, μῆκος 1,06, δὲν κεῖται κατὰ τὴν ἐξωτερικὴν ἐπιφάνειαν τοῦ τοίχου τοῦ περιβόλου, ὥστε νὰ ὑποθέσῃ τις ὅτι ὕστερον ἐνεκολάφθησαν τὰ γράμματα, ἀλλ' ἐντὸς κατὰ τὸν ἁρμὸν τοῦ λίθου καὶ δὲν θὰ ἀνευρίσκοντο, ἂν δὲν συνέβαινε νὰ εὑρεθῇ κατεστραμμένη ἡ γωνία τοῦ τείχους τοῦ περιβόλου. δῆλον οὖν ὅτι ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη ἶνε ἀρχαιοτέρα τοῦ περιβόλου, ἐν ᾧ εὑρίσκεται ἀνάποδα ἐκτισμένη. ἶνε δὲ δι' αὐτὸ λίαν σπουδαία ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη, ὡς παρέχουσα ἀπόδειξιν τοῦ χρόνου καθ' ὃν ἐκτίσθη ὁ δυτικὸς κἂν περίβολος τοῦ θεάτρου. ἂν οὖν καλῶς ἡρμήνευσα τὰ ἐν τῷ πρώτῳ στίχῳ δύο μεμονωμένα γράμματα, τὰ Ο καὶ Χ, τὸ μὲν Ο ἀντὶ ἄρθρου ἐκλαβὼν τὸ δὲ Χ ἀντὶ τοῦ ἀριθμοῦ 600, ὡς συνήθως εὕρηται ἐν ταῖς ἐπιγραφαῖς σημειωμένος ὁ ἀριθμὸς τῶν βουλευτῶν (ὅρα. π. χ. ἐν τῇ παρούσῃ ἐφημ. ἀρ. 106 στ. 4. ἀρ. 185, στ. 4, ἀρ. 182, στ. 2 ἀρ. 124, στ. 8, ἀρ. 125, στ. 5), ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη δὲν ἶνε δυνατὸν νὰ θεωρηθῇ ἀρχαιοτέρα τῆς ριή ὀλυμπιάδος ἢ τοῦ 307 πρὸ Χριστοῦ, ὅτε, ὡς γνωστὸν, ἐγένοντο αἱ φυλαὶ δώδεκα καὶ ἐτηρήθησαν τόσαι, τὰ ὀνόματα μόνον τινὲς μεταβαλοῦσαι, μέχρις 'Αδριανοῦ. τότε δὲ καὶ οἱ βουλευταὶ ἀπὸ πεντακοσίων ἐγένοντο ἑξακόσιοι. τούτων δ' οὕτως ἐχόντων ὁ χρόνος τῆς κτίσεως τοῦ περιβόλου τούτου πρέπει νὰ ζητηθῇ ἀπὸ τοῦ 307 καὶ ἑξῆς μέχρις 'Αδριανοῦ. ἀφοῦ ἔκ γε ταύτης τῆς ἐπιγραφῆς δὲν ἶνε δυνατὸν νὰ ἀποδοθῇ εἰς τὸν Λυκοῦργον τοῦτο τὸ ἔργον, ἀποθανόντα, ὡς γνωστὸν, πρὸ τοῦ 325 π. Χ. ἴσως δὲ ἶνε ἢ τοῦ 'Αριοβαρζάνου ἔργον, ὃς καὶ ᾠδεῖον ἔκτισε τοῖς 'Αθηναίοις, ἢ τοῦ 'Αδριανοῦ.

ἄλλα παράξενα παρέχει μοι ἡ παροῦσα ἐπιγραφὴ τάδε· ἐνῷ ἔχει τὸ γράμμα ἦτα δὶς, δὲν ἔχει τὸ ου καὶ ὦ μέγα, ἀλλ' ὃ μικρὸν ἀντ' αὐτῶν καὶ τὴν μετοχὴν ὑπηρετῶν μετὰ γενικῆς συντεταγμένην, ὃ πρῶτον ἐνταῦθα ἔγωγε εἶδα, ὥσπερ καὶ τὸ ὑπούργημα τοῦτο; ὡς ἴδιον ἑνὸς ἀνδρὸς ὡρισμένου, οἷος ἦν ὁ τῶν ΙΑ', δὲν ἐνθυμοῦμαι νὰ ἀπήντησα ἀλλαχοῦ. τὰ γωνιώδη δὲ γράμματα δὲν εἶναι τεκμήρια ἀρχαιότητος ἐνταῦθα,, ἀλλὰ μᾶλλον εὐκολίας τοῦ γράψαντος (πρβλ. Franz, Elem. epigr. σελ. 231).

ἀρ. 207

ἀγαθῇ τύχῃ!

Τ· Αἴλ· Αὐρήλ· 'Απολλώνιος
Ταρσεὺς καὶ 'Αθηναῖος κωμῳδὸς καὶ κῆρυξ περιοδονείκης
σὺν Καπιτωλίοις νεικήσας τὸν
ἀγῶνα τῶν 'Ολυμπίων ἀνέστησα τὸν ἀνδριάντα.

θη πολλάκις· ὅρα Rangabé ἐν Antiquités helléniques ἀρ. 1149. καὶ Πιττάκην ἐν ἀρχ. ἐφημ. ἀρ. 2693 πρβλ. σ. 869. ἐσχάτως δὲ καὶ ἐν τῷ Bulletino τῆς Ῥώμης 1862 σελ. 118, ὅμως οὐδαμοῦ ἀκριβῶς. ἐνταῦθα δὲ νῦν ἐξεδόθη ὅσον ἦν δυνατὸν πιστότατα. ἀπεσονίσαντος τοῦ φίλου I. Γ. Παπαδάκη τὰ ἀπόθαλα αὐτῆς γράμματα εἰς τὸ ἕβδομον τοῦ φυσικοῦ μεγέθους, ὡς ἐποίησε καὶ εἰς τὰς λοιπὰς ἐπὶ τῶν θρόνων τοῦ θεάτρου ἐπιγραφάς, αἱ ὁποῖαι πᾶσαι ἐξεδόθησαν πανόμοιαι κατὰ τὸ ⅐ τοῦ φυσικοῦ τῶν γραμμάτων μεγέθους. ὅτι δὲ τὸ τμῆμα τοῦτο τῶν θρόνων πάντως εἰς τὸ θέατρον ἀνήκει οὐδεὶς ἰδὼν ἀμφιβάλλει, καὶ εὐχῆς ἔργον ἵνα νὰ μετακομισθῇ πάλιν ἐκεῖσε καὶ νὰ στηθῇ πλησίον τῆς πρώτης κλίμακος κατὰ τὴν ἀριστερὰν πάροδον, ὅπου πιθανώτατα ἦν ἡ θέσις των ἢ πλησίον τῆς τρίτης ἀπ' αὐτῆς κλίμακος πρὸς ἀριστερὰν τοῦ ἀναβαίνοντος. ἄλλου τόπος δὲν ὑπάρχει δι' αὐτό. δυσκολώτερα δύναται νὰ ὁρισθῇ ἡ θέσις τῶν ὑπ' ἀρ. 132 καὶ 133 τεμαχίων μακρῶν ἐκ τῶν θρόνων τοῦ θεάτρου, τὰ ὁποῖα τώρα εὑρίσκονται ἐν τῷ περιβόλῳ τῶν ἀπομάχων τῆς ἀκροπόλεως.

ἕνα δὲ πλήρη σχεδὸν θρόνον ἐκ τοῦ θεάτρου, τοῦ κοινοῦ εἴδους, οἷος ὁ ἐν σελ. 103 ὑπ' ἀρ. 2 ἀπεικονισθείς, ἀνεκάλυψα πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ἐν τῇ πλατείᾳ τοῦ Θησείου περὶ τὰ μέσα τῆς μεσημβρινῆς πλευρᾶς. οὗτος ἀνήκει εἰς τὰ μέσα στοίχου τινός. λείπει δὲ αὐτοῦ τὸ μέρος τῆς ἕδρας, ἔνθα συνήθως εὑρίσκονται αἱ ἐπιγραφαὶ καὶ τὸ ἄνω ἥμισυ τῆς ἀνακλίσεως. τὸ λοιπὸν μονοκόμματον ἐκ πεντελικοῦ μαρμάρου, ἐξ οὗ καὶ οἱ λοιποὶ ἀδελφοὶ θρόνοι ἐποιήθησαν. ἐπειδὴ δὲ ὁ λόγος ἀνεπαισθήτως παρέσυρεν ἡμᾶς ἐκ τῶν ἐπιγραφῶν εἰς τοὺς θρόνους, ἂς σημειώσωμεν καὶ τόδε, ὅτι κατὰ τὸν σοφὸν θεατρολόγον Wieseler (ἐν Philol. XVIII, ἔτει δ', σελ. 749), οὗ ἡ εὔνοια ἔπεμψεν ἡμῖν τὸ τεῦχος, θρόνοι τοιοῦτοι τιμητικοὶ ἐν τοῖς χρόνοις τῶν μεγάλων δραματικῶν ὅλως δὲν ὑπῆρχαν ἐν τῷ θεάτρῳ Ἀθηνῶν.

ἄλλας ἐκ τοῦ θεάτρου ἐπιγραφὰς ἀναβάλλομεν εἰς τὸ προσεχὲς τεῦχος· σήμερον δὲ ἀφίνομεν τὴν ἐν τῷ θεάτρῳ διατριβὴν ἀγγέλλοντες τοῖς φιλοθεάμοσιν ὅτι τὰς τρεῖς τελευταίας ἡμέρας πρὸς τὸ βόρειον μέρος τοῦ κοίλου εἰς βάθος ὡς δύο μέτρων ἀνεκαλύφθησαν ἴχνη κλίμακος, τῆς δεκάτης ἀπὸ τῆς δεξιᾶς παρόδου, καὶ ἀρχαὶ ἑδωλίων ἔνθεν καὶ ἔνθεν πρὸς ἀριστερὰν μὲν τριῶν πρὸς δεξιὰν δὲ τεσσάρων, πάντα ἐν τῇ ἀρχικῇ των θέσει. ἔχουσι δὲ περίπου τὴν ιε', ιϛ' καὶ ιζ' τάξιν ἀπὸ τῆς ὀρχήστρας πρὸς τὰ ἄνω. πέραν δὲ τούτων μέχρι τῆς ἀριστερᾶς παρόδου, οὐδὲν τοιοῦτον ἴχνος εὑρέθη εἰς τοῦτο τὸ ὕψος.

ἐν Ἀθήναις τῇ 1 (13) Σεπτεμβρίου 1862.

Ἀθαν. Σ. Ῥουσόπουλος.

ΑΠΟΙΚΙΛΑ.

περιηγηθέντες μετὰ τοῦ φίλου Ἰωάννου Γ. Παπαδάκη τὸν παρελθόντα μῆνα τὴν Μεγαρίδα, Φωκίδα καὶ Βοιωτίαν συνελέξαμεν ὑπὲρ τὰς 100 ἐπιγραφάς, ὧν τινες λίαν περίεργοι καὶ ἀξιοσπούδαστοι. μετὰ λύπης δὲ εἴδαμεν πολλαχοῦ καὶ ἰδίως περὶ τὰς Θεσπιὰς καταστρεφόμενα τὰ ἀρχαῖα μνημεῖα, ἵνα χρησιμεύσωσιν ὡς ὕλη πρὸς οἰκοδόμησιν οἰκιῶν. ὅθεν καθῆκον ἡμῶν νομίζομεν νὰ ὑπενθυμίσωμεν τοὺς ἔχοντας τὰ τέλη ὅπως φροντίσωσι περὶ τῆς διασώσεως τῶν ἀρχαιοτήτων δι' ὧν οἶδασι μέσων. ἡμεῖς δὲ νομίζομεν συντελεστικώτατα πρὸς τοῦτο δύο μάλιστα μέσα· α') νὰ σταλῶσιν ἄνδρες ἱκανοὶ πρὸς καταγραφήν, ἀντιγραφὴν καὶ ἀγορὰν αὐτῶν. β') μετὰ τοῦτο νὰ παραγγελθῶσιν οἱ ἑκασταχοῦ δήμαρχοι νὰ συλλέγωσιν τοὐλάχιστον τὰς ἐπιγραφὰς πληρόνοντες τῷ κομιστῇ αὐτῶν τόσα, ὥστε νὰ προκρίνωσι νὰ τὰς πωλῶσι μᾶλλον ἢ νὰ τὰς κατασυντρίβωσι μὲ τὴν βαρεῖαν καὶ νὰ τὰς κτίζωσι. π. γ. ἂς τεθῇ κανών τις, ὅπως ἐπιγραφὴ ἑνὸς τετάρτου τετραγωνικοῦ μέτρου νὰ τιμᾶται πέντε δραχμῶν, ἑνὸς δὲ τετραγωνικοῦ μέτρου εὐμεγ. τεσσαράκοντα δραχμῶν. οὕτω νομίζομεν ὅτι ὑπό γε τῆς ἐπιθυμίας τοῦ κέρδους πᾶς τις θὰ προκρίνῃ νὰ τὰς πωλῇ μᾶλλον ἢ νὰ τὰς καταστρέφῃ. ἄλλως δέ, διὰ συμβουλῶν ἀπειλῶν καὶ τιμωριῶν, ἐπεδείχθη ὅτι δὲν αἴρεται τὸ κακόν.

ὁ ἐν Ὀρχομενῷ φιλάρχαιος δήμαρχος εἴδαμεν ὅτι λίαν φιλοτίμως συλλέγει τὰς ἀνευρισκομένας ἀρχαιότητας. ἀνασκάψας δὲ καὶ τὴν εἴσοδον τοῦ καλουμένου θησαυροῦ τῶν Ὀρχομενίων μέχρι τοῦ λιθοστρώτου ἐδάφους ἀνεῦρε συντρίμματα ἀνδριάντος χαλκοῦ, οὗ ἐφύλαξε δύο δακτύλους θαυμασίους, καὶ ἓν ἀγαλμάτιον γυναικεῖον λευκοῦ μαρμάρου ἐκ τῶν ῥωμαϊκῶν χρόνων, ὡς μας ἐφάνη. Ἀ. Σ. Ῥ.

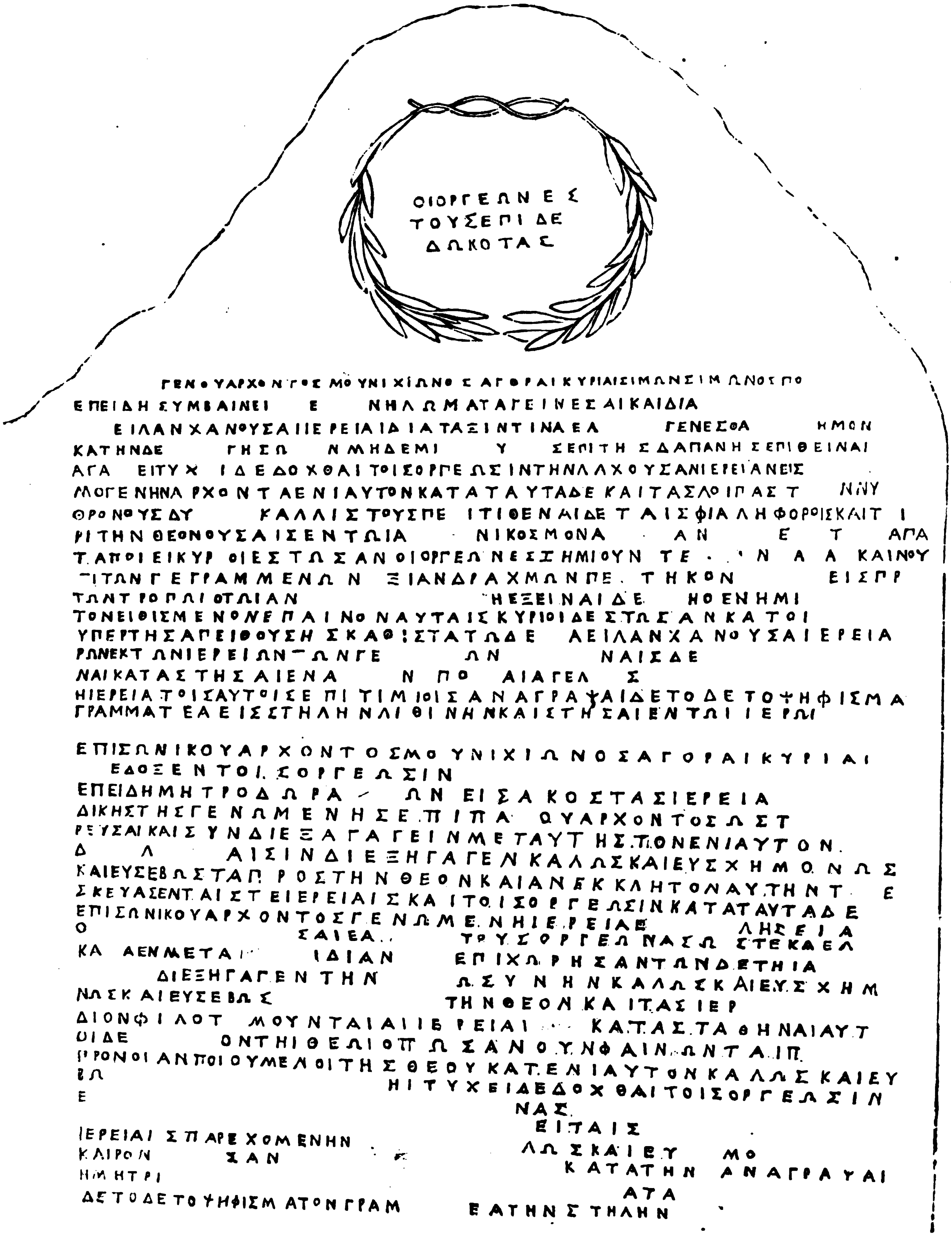
ΠΑΡΟΡΑΜΑΤΑ.

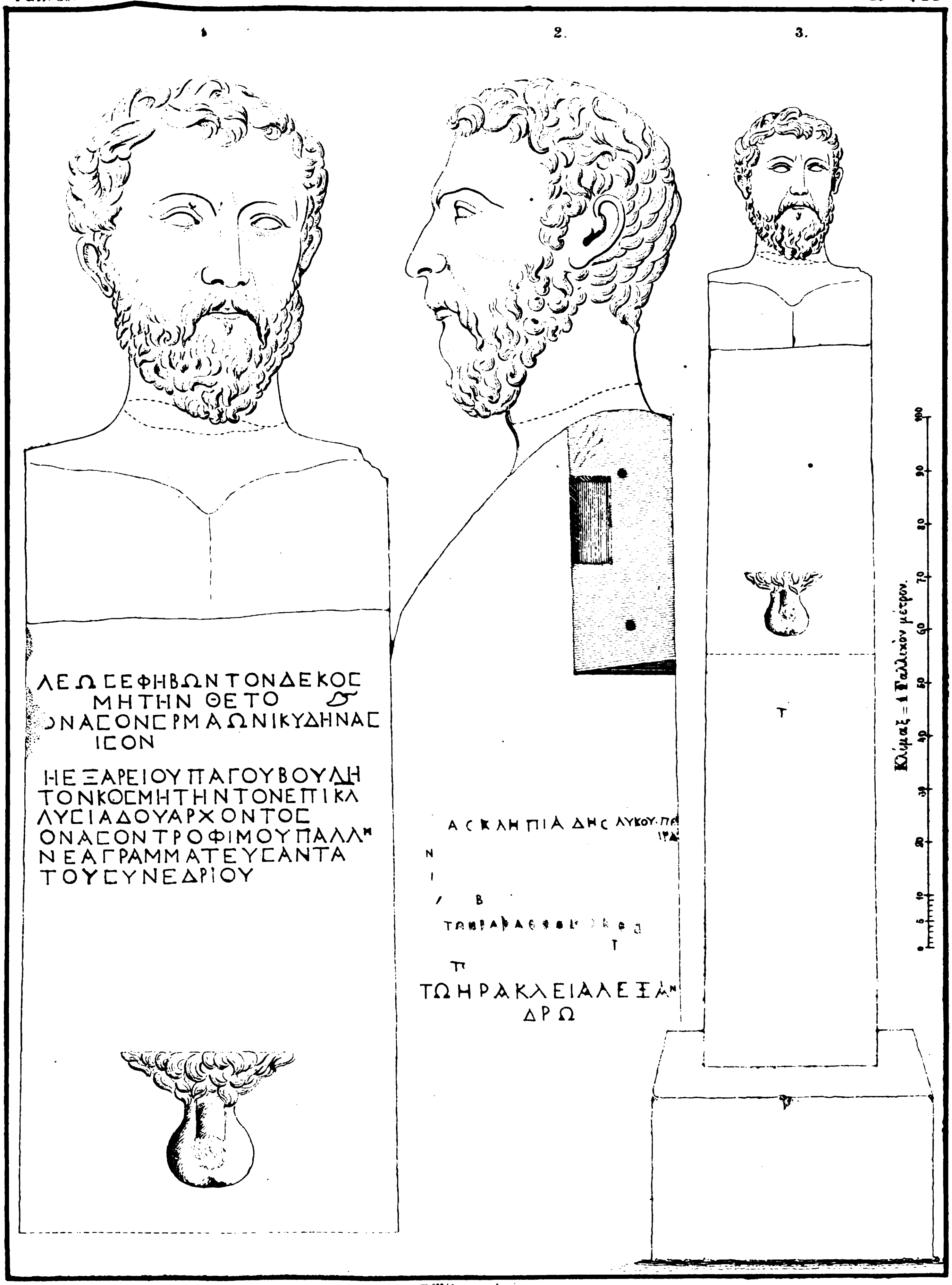
ἐν ἐπιγ.	ἀρ. 124	στ. 4		ἀντὶ TEMPORI	γράφον	TEMPORE
» »	» 138	» 2		» ΚΑΙΕΡΕΩΣ	»	ΚΑΙΙΕΡΕΩΣ
» »	» 158	» 3		» ΧΟΡΕΙΟΥ Κ	„	ΧΟΡΕΙΟΥ ΕΚ
» »	»	»	»	» χωρείου	»	χορείου
ἐν σελ.	163,	στ. 19	κάτωθεν	ἀντὶ Σεπτημ.	γρ.	Σεπτημ.
» »	165,	στ. 5	ἄνωθεν	» δὲ ἔποντο	γρ.	δ' ἕσποντο.
» »	165,	στ. 6	»	» ἀρχαιοτυπομ.	γρ.	ἀρχαιοτυπωμ.
» »	173,	στ. 45	»	» Εὐβοίου	γρ.	Εὐδίου
» »	179,	ἐν τῷ μέσῳ		ἀντὶ ἀρ. 484	γρ.	ἀρ. 185
» »	180,	στ. 3	ἄνωθεν	ἀντὶ πλευρὰς	γρ.	πλευρᾶς
» »	183,	στ. 2	»	» ἀρ. 185	γρ.	ἀρ. 186
» »	183,	στ. 1	»	» ἀρ. 186	γρ.	ἀρ. 187.

Ἀ. Σ. Ῥ.

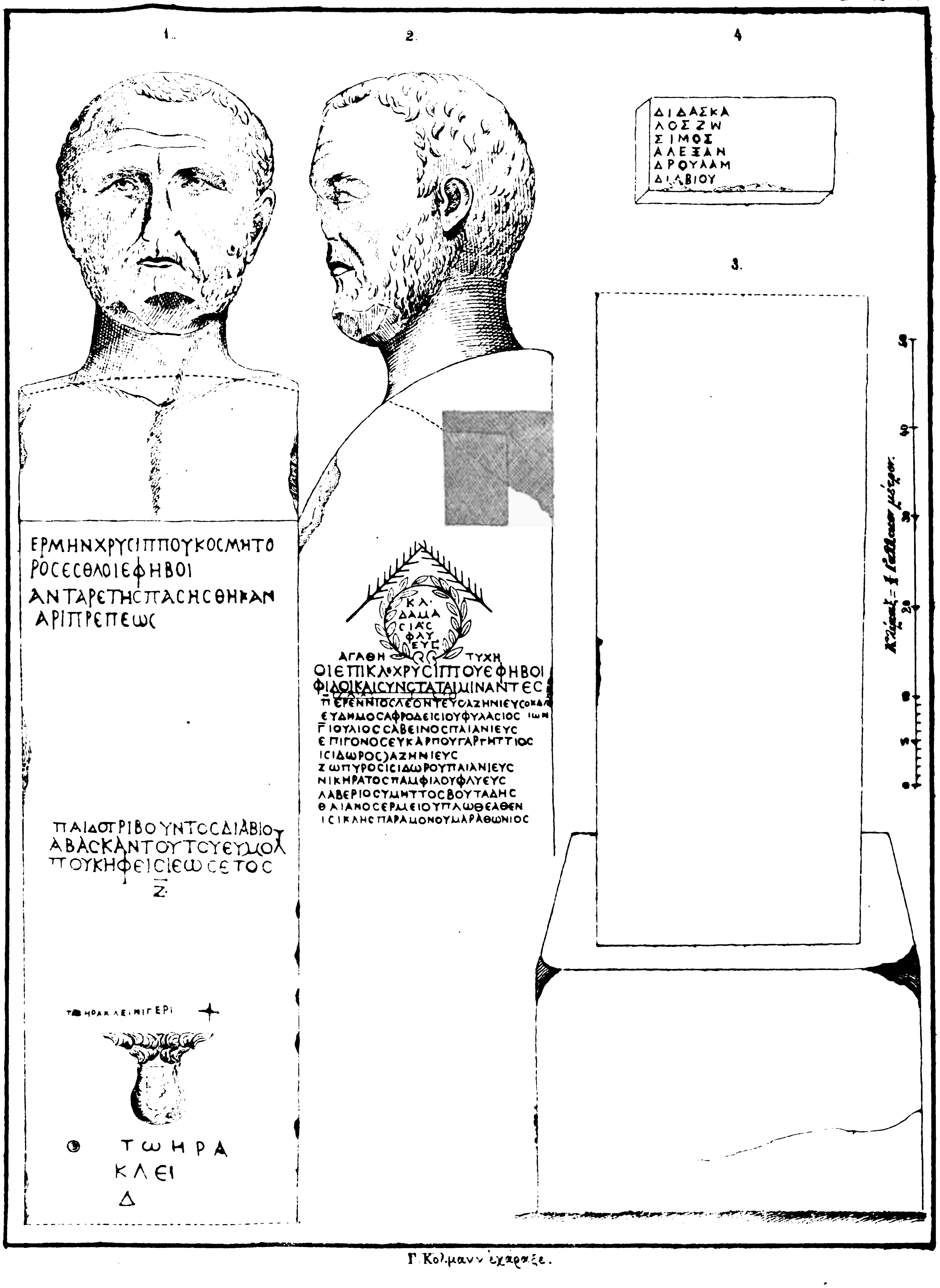
τὴν εὐθύνην τῶν τοπογραφικῶν καὶ ἄλλων οἱωνδήποτε ἁμαρτημάτων φέρει ὁ ὑφ' ἕκαστον ἄρθρον ὑπογεγραμμένος.

ὁ ἐκδότης.

ΟΙΟΡΓΕΩΝΕΣ
ΤΟΥΣΕΠΙΔΕ
ΔΩΚΟΤΑΣ
ΓΕΝΟΥΑΡΧΟΝΤΟΣ ΜΟΥΝΙΧΙΩΝΟΣ ΑΓΟΡΑΙ ΚΥΡΙΑΙ ΣΙΜΩΝ ΣΙΜΩΝΟΣ ΠΟ
ΕΠΕΙΔΗ ΣΥΜΒΑΙΝΕΙ Ε ΝΗΛΩΜΑΤΑ ΓΕΙΝΕΣΘΑΙ ΚΑΙ ΔΙΑ
ΕΙΛΑΝΧΑΝΟΥΣΑΙ ΙΕΡΕΙΑΙ ΔΙΑ ΤΑΞΙΝ ΤΙΝΑ ΕΑ ΓΕΝΕΣΘΑ ΗΜΟΝ
ΚΑΤ ΗΝ ΔΕ ΓΗΣΩ Ν ΜΗΔΕΜΙ Υ ΣΕΠΙ ΤΗΣ ΔΑΠΑΝΗΣ ΕΠΙΘΕΙΝΑΙ
ΑΓΑ ΕΙ ΤΥΧ Ι ΔΕΔΟΧΘΑΙ ΤΟΙΣ ΟΡΓΕΩΣΙΝ ΤΗΝ ΛΑΧΟΥΣΑΝ ΙΕΡΕΙΑΝ ΕΙΣ
ΜΟΓΕΝΗ ΝΑ ΡΧΟΝΤΑ ΕΝΙΑΥΤΟΝ ΚΑΤΑ ΤΑΥΤΑ ΔΕ ΚΑΙ ΤΑΣ ΛΟΙΠΑΣ Τ ΝΥΝ
ΘΡΟΝΟΥΣ ΔΥ ΚΑΛΛΙΣΤΟΥΣ ΠΕ ΙΤΙΘΕΝΑΙ ΔΕ ΤΑΙΣ ΦΙΑΛΗΦΟΡΟΙΣ ΚΑΙ Τ Ι
ΡΙ ΤΗΝ ΘΕΟΝ ΟΥΣΑΙΣ ΕΝ ΤΩΙ Α ΝΙΚΟΣΜΟΝ Α Ν Ε Τ ΑΓΑ
Τ ΑΠΟΙΕΙ ΚΥΡ ΟΙ ΕΣΤΩΣΑΝ ΟΙ ΟΡΓΕΩΝΕΣ ΖΗΜΙΟΥΝ ΤΕ Ν Α Α ΚΑΙΝΟΥ
ΙΤΩΝ ΓΕΓΡΑΜΜΕΝΩΝ ΞΙΑΝ ΔΡΑΧΜΩΝ ΠΕ ΤΗΚΟΝ ΕΙΣ ΠΡ
ΤΩΝ ΤΡΟΠΑΙΟΤΩΙ ΑΝ ΗΕΞΕΙΝΑΙ ΔΕ ΗΟ ΕΝ ΗΜΙ
ΤΟΝ ΕΙΘΙΣΜΕΝΟΝ ΕΠΑΙΝΟΝ ΑΥΤΑΙΣ ΚΥΡΙΟΙ ΔΕ ΣΤΩΣΑΝ ΚΑΤΟΙ
ΥΠΕΡ ΤΗΣ ΑΠΕΙΘΟΥΣΗΣ ΚΑΘΙΣΤΑΤΩ ΔΕ ΑΕΙ ΛΑΝΧΑΝΟΥΣΑ ΙΕΡΕΙΑ
ΡΩΝ ΕΚ ΤΩΝ ΙΕΡΕΙΩΝ ΩΝ ΓΕ ΩΝ ΝΑΙ ΣΔΕ
ΝΑΙ ΚΑΤΑΣΤΗΣΑΙ ΕΝΑ Ν ΠΟ ΑΙ ΑΓΕΛ Σ
ΗΙΕΡΕΙΑ ΤΟΙΣ ΑΥΤΟΙΣ ΕΠΙΤΙΜΙΟΙΣ ΑΝΑΓΡΑΨΑΙ ΔΕ ΤΟΔΕ ΤΟ ΨΗΦΙΣΜΑ
ΓΡΑΜΜΑΤΕΑ ΕΙΣ ΣΤΗΛΗΝ ΛΙΘΙΝΗΝ ΚΑΙ ΣΤΗΣΑΙ ΕΝ ΤΩΙ ΙΕΡΩΙ
ΕΠΙ ΣΩΝΙΚΟΥ ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΜΟΥΝΙΧΙΩΝΟΣ ΑΓΟΡΑΙ ΚΥΡΙΑΙ
ΕΔΟΞΕΝ ΤΟΙΣ ΟΡΓΕΩΣΙΝ
ΕΠΕΙΔΗ ΜΗΤΡΟΔΩΡΑ ΩΝ ΕΙΣΑΚΟΣ ΤΑΣ ΙΕΡΕΙΑ
ΔΙΚΗΣ ΤΗΣ ΓΕΝΩΜΕΝΗΣ ΕΠΙ ΠΑ ΟΥ ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΩΣΤ
ΡΕΥΣΑΙ ΚΑΙ ΣΥΝΔΙΕΞΑΓΑΓΕΙΝ ΜΕΤ ΑΥΤΗΣ ΤΟΝ ΕΝΙΑΥΤΟΝ
Δ Λ ΑΙΣ ΙΝ ΔΙΕΞΗΓΑΓΕΝ ΚΑΛΩΣ ΚΑΙ ΕΥΣΧΗΜΟΝΩΣ
ΚΑΙ ΕΥΣΕΒΩΣ ΤΑ Π ΡΟΣ ΤΗΝ ΘΕΟΝ ΚΑΙ ΑΝΕΚΚΛΗΤΟΝ ΑΥΤΗΝ Τ Ε
ΣΚΕΥΑΣΕΝ ΤΑΙΣ ΤΕ ΙΕΡΕΙΑΙΣ ΚΑΙ ΤΟΙΣ ΟΡΓΕΩΣΙΝ ΚΑΤΑ ΤΑΥΤΑ ΔΕ
ΕΠΙ ΣΩΝΙΚΟΥ ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΓΕΝΩΜΕΝΗ ΙΕΡΕΙΑ Ε ΛΗΣΕΙΑ
Ο ΣΑΙ ΕΑ ΤΟΥΣ ΟΡΓΕΩΝΑΣ Ω ΣΤΕ ΚΑΕΛ
ΚΑ ΑΕΝ ΜΕΤΑΙ ΙΔΙΑΝ ΕΠΙΧΩΡΗΣΑΝΤΩΝ ΔΕ ΤΗΙ Α
ΔΙΕΞΗΓΑΓΕΝ ΤΗΝ Ω ΣΥΝΗΝ ΚΑΛΩΣ ΚΑΙ ΕΥΣΧΗΜ
ΝΩΣ ΚΑΙ ΕΥΣΕΒΩΣ ΤΗΝ ΘΕΟΝ ΚΑΙ ΤΑΣ ΙΕΡ
ΔΙΟΝ ΦΙΛΟΤ ΜΟΥΝΤΑΙ ΑΙ ΙΕΡΕΙΑΙ ΚΑΤΑΣΤΑΘΗΝΑΙ ΑΥΤ
ΟΙ ΔΕ ΟΝ ΤΗΙ ΘΕΩΙ ΟΠ Ω ΣΑΝ ΟΥΝ ΦΑΙΝΩΝΤΑΙ Π
ΡΟΝΟΙΑΝ ΠΟΙΟΥΜΕΝΟΙ ΤΗΣ ΘΕΟΥ ΚΑΤ ΕΝΙΑΥΤΟΝ ΚΑΛΩΣ ΚΑΙ ΕΥ
ΒΩ
Ε ΗΙ ΤΥΧΕΙ ΔΕΔΟΧΘΑΙ ΤΟΙΣ ΟΡΓΕΩΣΙΝ
ΝΑΣ
ΕΙ ΤΑΙΣ
ΙΕΡΕΙΑΙΣ ΠΑΡΕΧΟΜΕΝΗΝ
ΚΑΙΡΟΝ ΣΑΝ ΛΩΣ ΚΑΙ ΕΥ ΜΟ
ΗΜ ΗΤΡΙ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΑΝΑΓΡΑΨΑΙ
ΑΤΑ
ΔΕ ΤΟΔΕ ΤΟ ΨΗΦΙΣΜΑ ΤΟΝ ΓΡΑΜ ΕΑ ΤΗΝ ΣΤΗΛΗΝ

Γ. Κόλμαnν ἐχαραξε.

Γ. Κολμανν ἐχάραξε.

ὅσοι τῶν φιλαρχαίων κυρίων πέμπουσιν εἰς τὸν ἐκδότην ἐκμάγματα ἐπιγραφῶν, κατὰ τὴν ἐν τῷ περικαλύμματι τοῦ ΣΤ' καὶ Ζ' τεύχους εἰρημένην μέθοδον, παρακαλοῦνται νὰ ὑποσημειόνωσιν ἐν τῷ ἐκμάγματι α') τὰς διαστάσεις τοῦ λίθου, ἤτοι τὸ ὕψος, πλάτος καὶ πάχος αὐτοῦ κατὰ τὸ γαλλικὸν μέτρον, οὗ ὑποβάλλομεν ἐνταῦθα τὸ δέκατον, χάριν τῶν εὑρισκομένων εἰς τόπους, ἔνθα δὲν ἦνε εὔκολον νὰ εὕρωσι τοιοῦτον μέτρον. β') τὴν ποιότητα τοῦ λίθου καὶ τὸ χρῶμα αὐτοῦ, οἷον ἂν ἦνε πέτρα κοινὴ ἢ μάρμαρον ἄσπρον ἢ μαῦρον κ. τ. τ. γ') τὸ σχῆμα τοῦ λίθου. δ') τὸν τόπον ἔνθα εὑρέθη τὸ πρῶτον καὶ ὅπου τώρα εὑρίσκεται καὶ τὸν χρόνον τῆς εὑρέσεως, εἰ δυνατόν. ὁ ἐκδότης.

δέκατον γαλλικοῦ μέτρου.

ζεται ὁ Πλούταρχος) ἀγωνοθετοῦντος ἐνδόξως καὶ μεγαλοπρεπῶς Φιλοπάππου τοῦ βασιλέως, ὡς ὁ τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης Φιλόπαππος, ὃν ἡ παροῦσα δὲν ὀνομάζει πλέον βασιλέα, ὡς ἡ πρώτη ἡ δημοσιευθεῖσα ἐν τῇ συλλογῇ Βοικχίου ὑπ' ἀριθ. 362, ἠγωνοθέτησε, διαγωνισαμένων τῷ Διονυσιακῷ χορῷ τῶν νέων τῶν Δήμων τῆς Οἰνηΐδος Φυλῆς, καὶ οἱ μὲν ἄλλοι Δῆμοι οἱ ἐν τῇ ἐπιγραφῇ ταύτῃ ἀναφερόμενοι οἷον Φυλή, Ὄα, Λακκιάδαι (ὡς γράφεται ἐνταῦθα) Ἀχάρναι, Θρία, ἀνάγονται τῇ Φυλῇ ταύτῃ· ὁ δὲ ἐν τῇ 14 γραμμῇ σημειούμενος Δῆμος Κολωνός, ἐν ταῖς ἐπιγραφαῖς τῆς συλλογῆς τοῦ Βοικχίου καὶ ἀλλαχοῦ, ἀναφέρεται εἰς τινας μὲν τῇ Αἰγηΐδι, εἰς ἑτέρας δὲ τῇ Ἀντιοχίδι εἰς ἄλλας τῇ Λεοντίδι καὶ εἰς τετάρτην τῇ Πτολεμαΐδι τάσσεται, μόνον δὲ ἐν τῇ παρούσῃ τῇ Οἰνηΐδι καταριθμεῖται.

Ὁ ἐν τῇ παρούσῃ ἐπιγραφῇ Κολωνὸς ὡς Δῆμος ἀναφερόμενος εἶναι τάχα ὁ ἐν πόλει Κολωνὸς ὁ ἀγοραῖος; ὃς ἦν Δῆμος, ὥσπερ ἦν καὶ ὁ ἔξω τῆς πόλεως ἵππειος Κολωνός, διότι ἐν ταῖς ἐπιγραφαῖς ὁ Κολωνὸς εὕρηται τασσόμενος τῇ Αἰγηΐδι, Λεοντίδι, Ἀντιοχίδι, εἶτα τῇ Πτολεμαΐδι Φυλῇ ἐν τῇ δὲ παρούσῃ ἐπιγραφῇ τῇ Οἰνηΐδι ἀναφέρεται, ἦσαν ἑπομένως δύο Δῆμοι διὰ τοῦτο καὶ διάφορος ὁ τύπος τῶν τοπικῶν, οἷον ἐκ Κολωνοῦ, Κολωνῆθεν, ἐκ Κολωνέων, ἀλλὰ περὶ τούτων ἐν τῷ περὶ Δήμων λέξομεν.

Καὶ τὸν Φιλόπαππον τῆς ὑπ' ἀρ. 3'i2 ἐπιγραφῆς τοῦ Βοικχίου, ὃς ἠτήασεν τὸν Δῆμον, ὥσπερ καὶ τὸν τῆς παρούσης Φιλόπαππον, οἳ ἐχορήγησαν καὶ ἠγωνοθέτησαν, ὁ μὲν τῇ Φυλῇ Λεοντίδι, ὁ δὲ τῇ Οἰνηΐδι, φυλαὶ εἰς ἃς οὐ τάσσεται ὁ Δῆμος αὐτῶν Βῆσα, ἐμφαίνουσι ταῦτα πολυπλούτους καὶ γενναίους.

Εἰς τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην ὥσπερ καὶ εἰς τὰς ὑπ' ἀρ. 586 (καὶ Βοίκ. 368·) τῆς Ἀρχαιολ. ἐφημερίδος ὁ δῆμος Λακκιάδαι δυσὶ κκ γράφεται, ἐν ταῖς ἀρχαιοτέραις δὲ τῶν ἐπιγραφῶν ἑνὶ Κ. εὕρηται γεγραμμένος· Τὸ εἰς τὴν 7· γραμμὴν κύριον ὄνομα Βούλων οὐ πρῶτον ἐνταῦθα εὕρηται.

Κ. Σ. Πιττάκης.

ἀριθ. 212. (ὅρα πίν. ΛΒ'. ἀρ. 2)

Διονύσιος.

ἐπὶ βάθρου πεντελικοῦ. τὸ ὕψος αὐτοῦ 0, 63, τὸ πλάτος ἄνω ὑπὸ τὸ γεῖσωμα 0, 44 κάτω 0, 45, τὸ πάχος 0, 90.

ἀριθ. 213. (ἐν πίν. ΛΒ'. ἀρ. 3.)

Διομήδης.
Δημήτριος Πτελεάσιος
ἐποίησεν.

ἐπὶ βάθρου ὑμηττείου, οὗ τὸ ὕψος 0, 64, τὸ πλάτος ἄνω 0,57, κάτω 0,62, τὸ πάχος ἄνω 0,51 κάτω 0,52½. ἀμφότερα διὰ χειρὸς Ι. Γ. Π. προβλ. τῆς παρούσης ἐφημ. σελ. 158. κεῖνται δὲ νῦν ἐν τῷ θεάτρῳ πλησίον τῆς θέσεως ἐν ᾗ εὑρέθησαν κατὰ τὴν σκηνήν.

Ῥουσόπουλος.

β' ἐκ τῶν τοῦ Κατηφόρη.

ἀρ. 214. (ὅρα πίν. ΛΓ'. 1)

Ἀγαθῇ τύχῃ!
Ὁ κοσμητὴς τῶν ἐφήβων ἱερεὺς βούτυπος
Λακρατείδης Εὐτυχείδου Ἀζηνιεὺς τοὺς ἐπὶ Φλ.
Σωσιγένου ἄρχοντος ἐφήβους ἀνέγραψε.

Ἐρεχθεΐδος·
Θεόφιλος (Θεοφίλου) Ἀναγυ.
Ὀνέρατος (Ὀνεράτου)
Ὀνήσιμος (Ὀνησίμου) Κηφ.
Ἦλαρος Ὀνησίμου Κηφ.
Ἡρακλείδης Ὀνησίμου Κηφη.
Θρ]έπτος (Θρέπτου)
. .]μος Θρέπτου
Ἀλέ]ξανδρος Ζωσίμου
Εἰσ[ί]δοτος Μενάνδρου Κηφ.

Ἐπένγραφοι·
Κράτερος Φιλουμέ.
Πό. Αἴλι. Σώτας.
Ἐπάγαθος Παράλου
Ἐπικράτης Ἀθηναίου
Ὀνησᾶς Ἐλευσᾶ
Ἐπαφρόδειτος Δημητρίου
Φιλέταιρος Εὐπόρου
Λικίνιος Ὄρτυξ
Λικίνιος Ἀρκεσίλαος

Ξ]υστόδωρος Εἰρηναίου Σκαμ.
Πα]ράμονος Ζωσίμου Παμ.
Ο]ἰνόφιλος Εὐοδιανοῦ Φηαι.
Σύ]μφορος Ἀγαθίου Οἰναῖ.
Οἰνεῖδος·
Ξε]νοκράτης Εὔνοος Ἀχαρ.
. .]νων (. .]νωνος) Ἀχαρ.
Βά]κχιος (Βα]κχίου) Ἀχαρ.
Εὐ]φράνωρ (Εὐ]φράνορος) Περιθοί.
Σκ]άμανδρος Σωκράτου Ὀη.
. .]ῦστος Ποσειδωνίου
Πο]σειδώνιος (Πο]σειδωνίου)
Κε]κροπίδος·
. . . .]ος Ἀσκληπιάδου Μελι.
. . . .]σιος Ἀσκληπιάδου Μελι.
Πολύκ]τητος (Πολυκ]τήτου) Μελιτεύς
. . . . .]ος Πολυκτήτου Μελι.
. . . . . . Φιλέου Μελι.
. . . .
Ἱπποθωντί]δος·
Δ]ιον[υσόδω]ρος Συνφε. Πει.
Ἀφροδείσιος Ἀσκληπιάδου.
Δαίδαλος (Δαιδάλου) Ἀζη.
Εὔκαρπος Δαιδάλου Ἀζη.
Αἰαντίδος·
Ἀθηνόδωρος
Ὑγεῖνος ὁ καὶ Λάμπος Μαρα.
Εὐκλείδης Σώζοντος Φαλη.
Ἀγάθων (Ἀγάθωνος) Μαραθώνιος
Τιτιανὸς Εἰσίωνος Φαλ.
Ἀττικὸς Ἀχάρνου Μαρα.
Ἀγάθων (Ἀγάθωνος) Φαληρεύς
Κλ. Πολύκαρπος
Μιλτιάδης Σατύρου
Φιλήμων Ἀγαθοκλέους
Ἀντιοχίδος·
Μάξιμος Ἀφροδεισίου
Κῶμος Ἀλεξάνδρου Ἀλω.
Ἀρτέμων (Ἀρτέμωνος) Σημαχί.
Ἡρακλείδης Ἀσκληπιάδου Παλ.
Μάρκος Ἀσκληπιάδου.
Διο]νυσόδωρος (Διο]νυσοδώρου) Ἀλω.
Ἀπο]λλώνιος (Ἀπο]λλωνίου) Θοραι.
. . . ων (. . . ωνος) Λευκ.
Ἀτταλίδος·

Ἑρμῆς Ἀπολλωνίο[υ
Ἀγάθων Εἰσιδώ[ρου
Πό. Αἴλ. Θησεύς
Δημήτριος (Δημητρίου)
Ἀντίγονος Ἀσκλ[ηπιάδου
Ἀλέξανδρος Εὐν[. . ?
Κάτος Πρείσκου
Ἀγάπητος Ζωσίμ[ου
Σωσίδιος Βασιλε[. . ?
Σωζόμενος (Σωζομένου)
Εὐφρόσυνος Σω[. . ?
Γέλως Ζωσίμο[υ
Δωριεὺς Ψάλμ[ου
Εἴτωνος Σωτύ[χου ?
Ἀριστᾶς (Ἀριστᾶ)
Γάϊος Ἰούλιος Ηλ[. . ?
Λούκιος Σκουδι[. . ?
Φρόντων Εὐτύ[χου ?
Σκέπτων Ἀμεθ[ύστου
Ζώσιμος Κελάδο[υ
Κλ. Βρέμων
Τρόφιμος Εἰσι[δώρου?
Ἔρως Λοσ[. . . ?
Ἑρμείας Ἀρτέμω[νος
Εὐκαρπίδης Καλλικράτους
Ἀγαθᾶς Μουσίκου
Ἀγαθόπους (Ἀγαθόποδος)
Εὔτυχος Ἐπιγόνου
Ἐπίκτητος Εὐκάρπου
Ἐπικτᾶς Συμφᾶ
Εὔπορος Ζωσίμου
Εὐτυχίδης Ἀθηνοδώρου
Εὐφρᾶς Εὐπᾶ
Εὐέλπιστος Ἀβασκάντου
Ἑρμίας (Ἑρμίου)
Ἑρμίας (Ἑρμίου) πρ.
Ζώσιμος Φιλοσεράπιδος
Ζώσιμος (Ζωσίμου)
Ζώσιμος Ἀγαθημέρου
Ζώσιμος Χρυσάνθου
Θρασέας Νουμηνίου
Μύρων Καρείνα
Μ. Αὐρ. Σύνερως
Μουν. Μύστης
Μύστικος (Μυστίκου)

Καὶ Ἀπολλωνίῳ Ἀρκάδι.

Τῷ Ἡρακλεῖ Πολυνείκῳ
Καὶ πάλῃ καὶ παγκρατίῳ
νεανισκαρχήσαντι τῶν
ἐφήβων.

Τ]ῷ Ἡρακλεῖ
Δ]εινομένει

ἐπὶ στήλης πεντελικῆς ἑρμοῦ ἀκεφάλου μονοκομμάτυ εὑρεθείσης αὐτόθι τῇ 4 Μαρτίου 1861. τὸ ὕψος 1,53, τὸ πλάτος ἄνω 0,29 κάτω 0,27½ καὶ πάχος 0,26. ἔπειτα μετακομισθεὶς εἰς τὸ πανεπιστήμιον ἐστήθη ἐν κυβικῇ βάσει ὅπου καὶ οἱ προεκδοθέντες ὑπ' ἀρ. 200, 202, 203, 187, ἔνθα πρβλ. τὰς σημειώσεις μετὰ τῶν ἐν σελ. 111 τέλ. τῆς βάσεως τὸ ὕψος 0,34, τὸ πλάτος 0,44, τὸ πάχος 0,40. ἐν τοῖς χαράγμασι τῶν γραμμάτων τοῦ Ἑρμοῦ τούτυ διεσώθη χρῶμα ἐρυθρὸν, ὁ δὲ ὑπὸ τὸν 5 στίχον στεφανίσκος μόνον μὲ ἐρυθρὸν χρῶμα ἐζωγραφήθη, ἄνευ ἐγχαράγματος, καθ' ὃν τρόπον καὶ ἐπιγραφὰς εὕρομεν ἐν Ἀθήναις οὕτως ἐπὶ τῆς λείας ἐπιφανείας τοῦ λίθου μόνον μὲ ἐρυθρὸν χρῶμα γεγραμμένας.

τὰ] ἐν ς. 1 τρία πρῶτα γράμματα ΕΝΙ ἄτοπα φαίνονται καὶ ἴσως εἶναι ἁμαρτήματα τοῦ λιθοξόυ, περιττῶς ταῦτα προσγράψαντος ἀντὶ τοῦ γράψαι νεανισκαρχήσαντι ὡς ἐν 8 στίχῳ κεῖται. συγκεχυμένα δὲ φαίνονται καὶ τὰ τοῦ 2 καὶ 4 στίχου γράμματα. ἡ λέξις τάσιν ἐν στ. 4 ἴσως ἦν τάξιν ἐπὶ τοῦ ἀρχεγράφου ἢ γοῦν στάσιν. τὰ γράμματα μικρὰ ὄντα καὶ συνεχόμενα μετ' ἀλλήλων καὶ ἀτελῆ παρέχουσι καλὴν ἀφορμὴν εἰς διορθωτικὰ εἰκοτολογήματα τοῖς φιλοπόνοις καὶ σχολὴν ἔχουσι.

ἀρ. 216.

(ἐν πίν. ΛΓ'. 3)

ἡ ἐξ Ἀρείου
πάγου βου-
λ)ὴ καὶ ἡ βου-
λὴ τῶν φ' καὶ
ὁ δῆμος ὁ Ἀ-
θηναίων.
Εἰσίδωρον (Εἰσιδώρου)
Μα]ραθώνιον ἀ[ρ]ετῆς ἕνεκεν.

καὶ αὕτη ὁμοία τῇ ἀνωτέρω αὐτόθι συνευρεθεῖσα καὶ συμπαρισταμένη μετ' ἐκείνης ἐν τῷ πανεπιστημίῳ. ἔχει δὲ ὕψος μὲν 1,63, πλάτος δὲ ἄνω 0,31 κάτω 0,30 καὶ πάχος 0,29. ἡ δὲ βάσις ὕψος 0,33, πλάτος 0,475 καὶ πάχος 0,45. ἐξεδόθη δὲ ἄλλοτε αὕτη μικροῖς γράμμασιν ἐν Φιλίστ. Α'. σελ. 517. οὐχὶ δὲ καὶ ἡ ὑπ' ἀρ. 215.

ἐν Ἀθήναις τῇ 7 Ἰαν. 1863. Ἀθ. Σ. Ῥουσόπουλος.

Ἀριθ. 217(*).

(ὅρα πίν. ΛΓ ἀρ. 4).

Ἡ ἐν τῷ ΛΓ' πίνακι ἐν ἀρ. 4 ὁμοιοτύπωτος τὸ πρῶτον νῦν ἐκδιδομένη ἐπιγραφὴ ἐξεδόθη μὲν δὶς μέχρι τοῦδε ἔν τε τῷ συντάγματι τῶν Ἑλληνικῶν ἐπιγραφῶν (C. I. Gr. ἀριθ. 283) ὑπὸ A. Boeckh ἐξ ἀντιγράφου τοῦ Φουρμόντου εὑρόντος τὸν λίθον ἐν Ἀθήναις παρὰ τὴν τοῦ προξένου τῆς Γαλλίας οἰκίαν, καὶ ἐν τῇ ἀρχαιολογικῇ ἐφημερίδι (ἐν τῷ μα' τεύχει ἐν ἀριθ. 2601 τῷ 1855ῳ ἀ. Χ. ἐνιαυτῷ) ὑπὸ Κ. Σ. Πιττάκη εὑρόντος αὐτὸν ἐν τοῖς ἐρειπίοις τοῦ νεωτέρυ, ὡς λέγει, Πρυτανείου, δηλαδὴ παρὰ τὸν ἅγ. Δημήτριον τὸν Κατηφόρην· ἐπειδὴ ὅμως οὐχὶ μὲν ὅλως ὀρθῶς ἐξεδόθη ἐν τῷ συντάγματι τῶν Ἑλληνικῶν ἐπιγραφῶν, ἡμαρτημένως δὲ σφόδρα ὕστερον ἐν τῇ ἀρχαιολογικῇ ἐφημερίδι, ἐπιχειροῦμεν πάλιν νὰ ἐκδώσωμεν αὐτήν. Ἡ δὲ τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην ἔχουσα στήλη λίθου οὖσα Πεντελησίου κεῖται νῦν ἐν τῷ μουσείῳ τῆς ἀρχαιολογικῆς ἑταιρίας τῷ ἐν τῷ πανεπιστημίῳ (**) τεθραυσμένη πανταχόθεν πλὴν τῶν πρὸς ἀριστερὰν τῷ ὁρῶντι, τὸ δ' ὑπολελειμμένον τοῦτο μέρος ἔχει ὕψος μὲν 0,25 τοῦ Γαλλ. μέτρου, πλάτος δὲ 0,14 μὲν ἐν τοῖς ἄνω, 0,17 δ' ἐν τοῖς κάτω, καὶ πάχος 0,09. Τῶν δὲ γραμμάτων τὰ μὲν πρὸς δεξιὰν μόλις δύνανται νὰ διαγινώσκωνται, τινὰ δὲ καὶ ὅλως ἠφανίσθησαν, τὰ δὲ πρὸς ἀριστερὰν εἶνε σαώτερα Σημειωτέον δὲ ὅτι ὁ λίθος ἦτο σαώτερος καὶ ἡ ἐπιγραφὴ ὀλίγον πληρεστέρα καὶ σαφεστέρα ἐπὶ Φουρμόντου ἢ νῦν καὶ ὅτε ὁ Κ. Πιττάκης τὴν ἐπιγραφὴν ἀντέγραψεν. Ἔχει δὲ ἡ ἐπιγραφὴ μικροῖς γράμμασι καὶ κεχωρισμέναις ταῖς λέξεσι καὶ ἀναπεπληρωμένη ὡς ἑξῆς·

Γυμνασίαρχοι)
Βοη.) . . . .
Πυα.) . . . .
Μαι.) . . . .

(*) Τὴν παροῦσαν ἐπιγραφὴν ἐξέδωκε πληρεστέραν ὁ κύριος Σ. Α. Κουμανούδης ἐν Φιλίστ. τόμῳ Δ'. σελ. 334 ἐ. ἐπιγρ. 6', εὑρὼν καὶ συναρμόσας καὶ ἄλλα αὐτῆς δέκα ἀξιόλογα κομμάτια ἐκ τῶν τοῦ Κατηφόρη ἐπιγραφῶν. ὁ ἐκδότης.

(**) νῦν δὲ ἐν τῷ Βαρβακείῳ. ὁ ἐκδότης.

Ποσει.) . . . .
Γαμη.) . . . .
'Ανθε.) . . . .
'Ελα.) . . . .
Μουνι.) . . . .
Θαργη.) . . . .
Σκ(ει. Πόλυλλος . . . . . .
'Εκα. ὁ κοσμ(ητής.
Μετα. 'Αττικὸ(ς . . . . .
'Αγωνοθ(έται
'Αντινο. ἐν(άστει ὁ κοσμητὴς
καὶ οἱ σωφρονισ(ταί.
'Αντινο. ἐν 'Ελευσ(εῖνι
Πείσανδρος [)] Γαρ(γήττιος
Στέφανος [)] 'Επι(κηφήσιος.
'Αδρια. Μύρων Καλλί(στου . . .
Φιλαδελ. Καλλίφρων . . . . .
Θησεί. Φλ. 'Ηλιόδωρος (? . . .
Σ. Μηνοχάρης Χολ(λείδης.
Τοῦ π(ερ)ὶ ἀλκ. Αὐρ. 'Αλκ(αμένης Λαμπτρεύς.
Κομοδείων Καλλίφ(ρων 'Αθη-
ναίου καὶ Κάσ. Σπένδ[ων . . . .
'Επινι. ὁ κοσμητ. καὶ ο(ἱ σωφρονισταί.
'Αθηναίων ὁ κοσ. καὶ ο(ἱ σωφρονισταί.
Γερμανικείων οἱ ἔφη(βοι.

'Αρχων Αὐρ. 'Αλκαμέν(ης Λαμπτρεύς.
Στρατη. Στέ. 'Αθηνογέ(νης . . . . .
Κῆρυξ Καλλίφρων . . . .
Βα)σιλεὺς 'Επέραστος (Μενάνδρου . . .
Πολέμαρχος Κάρπ)ο(ς . . . .

'Η ἐπιγραφὴ αὕτη εἶνε κατάλογος γυμνικός, ἤτοι ἀναγραφὴ τῶν ἀρχόντων τῶν ἐφήβων καὶ τῶν ἐφήβων αὐτῶν τῶν ἐν ἐνιαυτῷ τινι ἐφηβευσάντων, ὃν δὲν δύναταί τις ἐκ τοῦ ὑπολελειμμένου τούτου μέρους τῆς ἐπιγραφῆς νὰ ὁρίσῃ. 'Η δὲ συνάφεια φαίνεται ὅτι εἶχεν ὡς ἑξῆς· κατ' ἀρχὰς μὲν ἡ χρονολογία· « 'Αγαθῇ τύχῃ. 'Ο κοσμητὴς τῶν ἐφήβων δεῖνα ἐπὶ ἄρχοντος δεῖνος τούς τε συνάρχοντας καὶ τοὺς ὑπ' αὐτὸν ἐφήβους κ.τ.λ.» ἢ « κοσμητεύοντος τοῦ δεῖνος κ.τ.λ. » ἢ παραπλησίως πως· εἶτα δὲ οἱ συνάρχοντες, πρῶτοι μὲν οἱ γυμναστικοὶ ἤτοι οἱ παιδευταὶ (magistri), δεύτεροι δὲ οἱ ἀγωνιστικοί, ὧν τὸ πλεῖστον μέρος διεσώθη ἐν τῷ ὑπολελειμμένῳ τούτῳ τμήματι τῆς στήλης, οἷτε γυμνασίαρχοι καὶ οἱ λοιποί, τελευταῖοι δὲ οἱ ἔφηβοι δεξιόθεν ἐν ἑτέρᾳ σειρᾷ (πρβλ. ἀρχαιολ. ἐφημ. Β'. περ. τεύχ. Η'. ἀριθ. 199, C. I. G. ἀριθ. 272 κ. λ.)· ἢ μᾶλλον μετὰ τὴν χρονολογίαν οἱ συνάρχοντες καὶ οἱ ἔφηβοι ὡς ἑξῆς· πρῶτοι μὲν οἱ γυμνασίαρχοι, εἶτα δὲ ὑπ' αὐτοὺς οἱ ἀγωνοθέται καὶ οἱ ἄλλοι ἀγωνιστικοὶ ἄρχοντες, δεξιόθεν δὲ ἐν ἑτέρᾳ σειρᾷ οἱ παιδευταὶ μετὰ τῶν σωφρονιστῶν, καὶ ὑποκάτω ἑκατέρας σειρᾶς οἱ ἔφηβοι. 'Ακριβῶς δὲ δὲν δύναταί τις νὰ ὁρίσῃ τὴν τάξιν, διότι ἀρκεῖ καὶ νὰ ἀποβλέψῃ τις εἰς τὰς ἐφηβικὰς ἐπιγραφάς, ἵνα ἴδῃ εὐθὺς ὅση ποικιλία ἐν αὐταῖς ὑπάρχει κατά τε τὸ σχῆμα τῆς χρονολογίας καὶ τὴν τάξιν τῶν ἀρχόντων καὶ ἐφήβων.

Στ. 10. 'Εν τῷ δεκάτῳ στίχῳ ἀρχομένῳ εἶνε μηνοειδές τι σημεῖον, τὰ κάτω τοῦ γράμματος Ο ἢ Θ, ὅπερ ὁ Φουρμόντος οὐκ οἶδ' ὅ,τι παθὼν παρέλιπε· νομίζω δὲ ὅτι τὸ γράμμα τοῦτο ἦτο τὸ Θ καὶ ἡ λέξις ΘΑΡΓΗΛΙΩΝΑ, τεκμαιρόμενος ἐκ τῶν τριῶν ἑπομένων στίχων, ἐν οἷς πάλιν μηνῶν ὀνόματα ἕπονται ΣΚΕΙΡΟΦΟΡΙΩΝΑ, ΕΚΑΤΟΜΒΑΙΩΝΑ, ΜΕΤΑΓΕΙΤΝΙΩΝΑ, καθ' ἣν δὴ τάξιν οἵτε 'Αθηναῖοι τούτους εἶχον καὶ ἐν ταῖς ἐπιγραφαῖς καταλέγονται. 'Αναπληρῶ δὲ τοὺς μῆνας κατ' αἰτιατικὴν πτῶσιν, διότι οὕτω συνήθως ἀπαντῶνται πλήρεις ἐν ταῖς ἐπιγραφαῖς, ἔστι δ' ὅτε καὶ κατὰ γενικὴν πτῶσιν (πρβλ. Φιλίστ. τόμ. Α'. τεύχ. 9 πίν. στ. 6 κ. ἑ.). 'Εκ τῶν τεσσάρων δὲ τούτων μηνῶν ἀνεπλήρωσα καὶ τοὺς λοιποὺς ὀκτὼ τοὺς ἐλλείποντας. Οἱ δὲ κατὰ μῆνας μνημονευόμενοι ἐνταῦθα ἄνδρες ἦσαν βεβαίως γυμνασίαρχοι, ὡς βλέπει τις αὐτοὺς ἐν πολλαῖς ἐπιγραφαῖς (πρβλ. ἐκτὸς τῆς μνημονευθείσης τῆς ἐν Φιλίστορι ἔτι τόμ. Α'. τεύχ. 12 σελ. 523. τόμ. Γ'. τεύχ. 5 σελ. 444 κ. ἀλλ.). Ὅτι δὲ ἐν τῷ 12 στίχῳ γυμνασίαρχος τοῦ 'Εκατομβαιῶνος μηνὸς μνημονεύεται ὁ κοσμητής, τοῦτο οὐδὲν ἐναντιοῦται, διότι ἐν ταῖς μεταγενεστέραις ἐπιγραφαῖς ἀπαντῶνται πλεῖσται ποικιλίαι ἐν τῇ γυμνασιαρχίᾳ· οἷον τὸν αὐτὸν μῆνα ἠδύναντο νὰ ἦνε πλείονες γυμνασίαρχοι, ἢ ὁ αὐτὸς ἀνὴρ γυμνασίαρχος πλειόνων μηνῶν τοῦ ἑνός, ἢ δι' ὅλου ἔτους, ἢ μόνος ἢ καὶ μετ' ἄλλων, ἢ ἄλλος τις ἄρχων ἅμα καὶ γυμνασίαρχος, προσέτι δὲ καὶ ἔφηβοι. Περὶ τούτων ἠδυνάμεθα νὰ παραπέμψωμεν εἰς πολλὰς ἐπιγραφάς, ἀρκούμεθα δὲ νὰ παραπέμψωμεν εἰς τὴν μάλα περίεργον ὡς πρὸς τοῦτο ἐπιγραφὴν τὴν ἐν Φιλίστ. τόμ. Α'. τεύχ. 12, σελ. 523.

Στ. 11. Τὸν γυμνασίαρχον τοῦ Σκειροφοριῶνος ἀνεπλήρωσα ἐκ τοῦ ἀντιγράφου τοῦ Φουρμόντου ἀναγνόντος τότε ἐν τῷ λίθῳ σαωτέρῳ ὄντι ΠΟΛΥΛ. Καίτοι ἡ

ἀναπλήρωσις αὕτη ἐγένετο μᾶλλον χάριν παραδείγματος, διότι πρῶτον μὲν καὶ ἄλλο τι δύναταί τις νὰ ἀναπληρώσῃ, οἷον Πολύλαος, ἔπειτα δὲ τίς ἐγγυᾶται ἡμῖν ὅτι καλῶς ὁ Φουρμόντος ἀνέγνω τὸ δεύτερον Λ, ἀφ' οὗ τόσα ἄλλα κακῶς ἀνέγνω;

Στ. 12. Ἴχνη τῶν γραμμάτων ΣΜ, ἅτινα ὅλα ἀνεγινώσκοντο ἐπὶ Φουρμόντου, φαίνονται καὶ νῦν ἔτι ἐν τῷ λίθῳ.

Στ. 15. Ἕπονται οἱ ἀγῶνες τὰ Ἀντινόεια, Ἀδριάνεια, Φιλαδέλφεια, Θησεῖα κ. λ. κατὰ γενικὴν δῆλον ὅτι πτῶσιν. Περὶ τῶν ἀγώνων δὲ τούτων πρβλ. Boeckh ἐν τῇ ἐπιγραφῇ ταύτῃ.

Στ. 18. Τὸν στίχον τοῦτον ἀνεπλήρωσα Πείσανδρος Πεισάνδρου Γαργήττιος, διότι μεταξὺ τοῦ πρώτου καὶ δευτέρου ὀνόματος ὑπάρχει ἐν τῷ λίθῳ τόπος ἑνὸς γράμματος κενὸς καὶ ἴχνη ἐν αὐτῷ οὐχὶ ἐμφανῆ τῆς κορωνίδος ἤτοι τοῦ μηνοειδοῦς τῆς ὁμωνυμίας σημείου, οἷόν που φαίνεται ὅτι εἶδε καὶ ὁ Φουρμόντος, οὐ καλῶς δὲ ἐν τῷ C. I. G. ἐσημειώθη ὡς ὑποστιγμή· τὸ δὲ δεύτερον ὄνομα κακῶς ἀντέγραψεν ὁ Φουρμόντος ΕΠΙ; διότι καθαρὰ φαίνεται ἐν τῷ λίθῳ ΓΑΡ. Ὅθεν τὸ μὲν σημεῖον ἐκεῖνο ἐξέλαβον ὡς τὸ γνωστὸν ἐκ τῶν ἐπιγραφῶν σημεῖον τὸ σημαῖνον τὸ τοῦ πατρὸς ὄνομα ὁμωνύμου ὄντος τῷ υἱῷ, τὸ δὲ δεύτερον ὄνομα ὡς τὸ δημοτικὸν Γαργήττιος.

Στ. 19. Ὡσαύτως καὶ ἐν τῷ στίχῳ τούτῳ ὑπάρχει μεταξὺ τῶν δύο ὀνομάτων τόπος κενὸς ὀλίγῳ μείζων τῶν δύο γραμμάτων, οὐδὲν δὲ ἐν αὐτῷ ἴχνος γραμμάτων εἰμὴ ἴχνη οὐχὶ ἐμφανῆ τοῦ μηνοειδοῦς σημείου εὐθὺς μετὰ τὸ Σ. Διὰ ταῦτα λοιπὸν τὰ μὲν ἴχνη ἐκεῖνα ἐκλαμβάνω ὡς τὸ ὁμωνυμικὸν σημεῖον τοῦ ὀνόματος τοῦ πατρός, τὸ δὲ δεύτερον ὄνομα τὸ ΕΠΙ ὡς τὸ δημοτικόν, τοῦτ' ἔστιν Ἐπικηφήσιος, ὅπερ ἐπιβεβαιοῖ καὶ ἡ ἀπόστασις ἡ συνήθως ἀπαντωμένη μεταξὺ τοῦ ὁμωνυμικοῦ σημείου καὶ τοῦ δημοτικοῦ ὀνόματος. Οὐκ ὀρθῶς δὲ ὁ Boeckh ἐκλαμβάνει αὐτὸ ἀντὶ τοῦ ΕΠΙΝΙΚΙΩΝ, διότι ὁ ἀγὼν οὗτος μνημονεύεται κατωτέρω ἐν τῷ οἰκείῳ τόπῳ μεταξὺ τῶν ἄλλων ἀγώνων ἐν στ. 27, οὐδεμία δὲ ἀνάγκη νὰ ἐννοηθῇ ἀγωνοθέτης αὐτῶν ὁ Στέφανος οὗτος, διότι ῥητῶς μνημονεύεται ὁ κοσμητὴς καὶ οἱ σωφρονισταί.

Στ. 20. Τοῦ ὀνόματος Καλλίστου νῦν φαίνονται ἀσαφῆ ἴχνη τοῦ Σ, ὁ δὲ Φουρμόντος ἀνέγνω καὶ Τ, ὅθεν μετὰ τοῦ Boeckh ἀνεπλήρωσα Καλλίστου.

Στ. 21. Μετὰ τὸ Καλλίφρων ὁ Φουρμόντος ἀνέγνω ΙΡ καὶ ὁ Boeckh ἀνεπλήρωσε Πρ[ωτ . . . . ἀλλὰ νῦν ἐν τῷ λίθῳ μετὰ τὸ Ν βλέπει τις καμπύλην τινὰ γραμμὴν ἐχομένην τοῦ Ν ἄνωθεν, ἥτις καὶ τὸ ἐφεξῆς Ρ, ὃ ἔχει ὁ Φουρμόντος, μαρτυροῦσιν ὅτι ὁ Καλλίφρων οὗτος εἶνε ὁ αὐτὸς τῷ κήρυκι Καλλίφρονι τῷ ἐν τῷ 32 στίχῳ, ὅπυ ὡσαύτως φαίνεται τὸ αὐτὸ σημεῖον μετὰ τὸ Ν καὶ ἔπειτα κατὰ Φουρμόντον ΡΟΓ. Ἐκ τῶν γραμμάτων ὅμως τούτων οὐδὲν ἐδυνήθην νὰ ἐξαγάγω.

Στ. 22. Ἐν τῷ τέλει τοῦ στίχου μετὰ τὸ Σ, οὗ νῦν μόλις φαίνονται ἴχνη, ὁ Φουρμόντος ἀνέγνω καὶ Ι, ὅπερ εἴη ἂν τὸ πρῶτον γράμμα τοῦ δημοτικοῦ ὀνόματος, οἷον τοῦ Ἰτεαῖος.

Στ. 23. Τούτου τὸ πρῶτον γράμμα δὲν φαίνεται σαφῶς τί ἦτο, ἐκ δὲ τῶν ἰχνῶν ἀσαφῶν ὄντων δύναταί τις νὰ εἰκάσῃ Ε, ὡς ἀνέγνω ὁ Φουρμόντος, ἢ Σ, καὶ τότε ἢ ἔχομεν τὰ παράδοξα ὀνόματα Ἐμηνοχάρης καὶ Σμηνοχάρης, ἢ χωρίζοντες τὸ Ε ἢ Σ ἀπὸ τοῦ ἑπομένυ ὀνόματος ἔχομεν τὸ ὄνομα Μηνοχάρης, ὅπερ νομίζομεν πιθανώτερον. Τὸ δὲ πρῶτον γράμμα ἢ ἀνήκει τότε εἰς τὸν προηγούμενον στίχον, ἢ εἰς τὰ κατωτέρω. Νὰ ἀναφέρωμεν ὅμως αὐτὸ εἰς τὸν προηγούμενον στίχον, καὶ νὰ ὑποθέσωμεν ὅτι ἓν γράμμα τοῦ ἐν τῷ προηγουμένῳ στίχῳ δημοτικοῦ ὀνόματος (α) συντετμημένου (ἐξ ἅπαντος ἐὰν Ε) ἢ μὴ ὄντος ἐγράφη ἐν τῷ ἑπομένῳ στίχῳ δὲν εἶνε πιθανόν, διότι ἡ συντομία τῶν δημοτικῶν ὀνομάτων ἠδύνατο νὰ γένῃ πολλαχῶς καὶ νὰ ἀποφύγῃ τὸ τοιοῦτο ὁ γράφων. Ἔπειτα δὲ μένει τὸ ὄνομα Μηνοχάρης μόνον μετὰ τοῦ δημοτικοῦ, ὅπερ κακόν, νὰ ὑποθέσωμεν δὲ ὅτι μετὰ τὸ Μηνοχάρης ἦτο τὸ ὁμωνυμικὸν σημεῖον, ὥστε νὰ ἦνε Μηνοχάρης Μηνοχάρους, δὲν δυνάμεθα, διότι οὐδὲν ἴχνος τοῦ σημείυ τούτου φαίνεται ἐν τῷ λίθῳ. Διὰ ταῦτα λοιπὸν φαίνεται πιθανώτερον τὸ πρῶτον τοῦτο γράμμα νὰ ἀποδώσωμεν εἰς τὰ κατωτέρω καὶ τότε θέλει εἶναι τὸ πρῶτον γράμμα τοῦ πρώτου ὀνόματος τοῦ δευτέρου ἀγωνοθέτου ἐν συντομίᾳ ὄντος, καὶ τοῦτο οὐχὶ πλέον τὸ Ε ὡς οὐδὲν σημαῖνον, ἀλλὰ τὸ Σ καὶ τὸ πλῆρες Σέξτος. Σημειωτέον δὲ ὅτι τὸ πρῶτον γράμμα τοῦ 23 στίχου ἔπρεπε νὰ ἦνε γεγραμμένον ἐνδοτέρω καὶ οὐχὶ ὑποκάτω τοῦ Θ κατὰ τὰ ἐν τῷ 16, 18, 19 καὶ 26 στίχῳ, ἀλλ' ἐντελὴς ἀκρίβεια δὲν φαίνεται ὡς πρὸς τοῦτο ἐν τῇ ἐπιγραφῇ ταύτῃ, ὡς ἐκ τοῦ 28 καὶ 31 στίχυ δῆλον, καὶ οὐδὲν ἐντεῦθεν πρέ-

(α) Λέγομεν ὅτι τὸ τελευταῖον ὄνομα ἤθελεν εἶναι τὸ δημοτικόν, διότι ἄλλως, ἂν δηλαδὴ οἱ δύο οὗτοι ἄνδρες εἶχον τὸ αὐτὸ δημοτικὸν ἑπόμενον κατὰ πληθ. ἀριθμόν, τότε ἔπρεπε νὰ συνδέωνται διὰ τοῦ συνδέσμου ΚΑΙ, ὡς δῆλον καὶ ἄλλοθεν καὶ ἐκ τοῦ 26 στίχου τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης.

στερον ὁρισμὸν τοῦ χρόνου τῆς ἡμετέρας ἐπιγραφῆς δὲν συντελεῖ πολὺ καὶ τοῦτο ἂν γινώσκῃ τις. Πιθανὸν δὲ μόνον φαίνεται ὅτι ὁ ἡμέτερος εἶνε τοῦ αὐτοῦ γένους καὶ δήμου, δι' ὃ ἀνεπλήρωσα τὸ δημοτικὸν ἐντεῦθεν. Τὸν ἐν τῷ στίχῳ τούτῳ καὶ τοὺς ἑπομένυς ἄρχοντας ὡς τῆς πόλεως ἄρχοντας ὑπολαμβάνων ὁ Boeckh, καθὼς καὶ τοὺς ἐν ὁμοίᾳ περιστάσει ἐν τῇ ἐν ἀρ. 272· A. τοῦ C. I. G. ἐπιγραφῇ, καὶ τὸν ἐν τῇ ἐπιγραφῇ ταύτῃ Αὐρήλιον Ἀλκαμένην, καθὼς καὶ τὸν ἐν ἐκείνῃ Γ. Ἰούλιον Κασιανὸν Ἀπολλώνιον, ὑπολαμβάνει ὡς ἐπωνύμους τῆς πόλεως ἄρχοντας. Ἀλλ' ἓν τῷ προηγουμένῳ τεύχει τῆς ἐφημερίδος ταύτης (σελ. 187—201) ἀρκούντως, νομίζω, ἀπεδείξαμεν ὅτι οἱ ἄρχοντες οὗτοι εἶνε ἄρχοντες τῶν ἐφήβων ἰδίᾳ· ὅθεν δῆλον ὅτι ὁ Αὐρήλιος Ἀλκαμένης καὶ ὁ Γ. Ἰούλιος Κασιανὸς Ἀπολλώνιος πρέπει νὰ ἐξαλειφθῶσιν ἐκ τοῦ καταλόγου τῶν ἐπωνύμων ἀρχόντων, καταλεχθέντες ἐν αὐτῷ ἐκ τῶν ἐπιγραφῶν τούτων, καὶ ὅτι ἡ ἐν ἀριθ. 272 τοῦ C. I. G. ἐπιγραφὴ δὲν πρέπει νὰ χωρισθῇ, ὡς ἐχώρισεν αὐτὴν ὁ Boeckh, εἰς δύο μέρη, οὐδὲ νὰ ἀποδοθῶσι τὰ μέρη ταῦτα εἰς διάφορα ἔτη, εἰς ἓν καὶ τὸ αὐτὸ ἀνήκοντα.

Στ. 31. Τὸν στίχον τοῦτον κακῶς ἀνέγνω ὁ Φουρμόντος, ὡς βλέπει τις ἐκ τοῦ ἡμετέρου πιστοῦ ὁμοιοτυπώτου, οὐδὲν ἐννοήσας, οὐχ ἐπιτυχῶς δὲ ἐζήτησε νὰ δώσῃ αὐτῷ ἔννοιάν τινα καὶ ὁ Boeckh. Ἡ δυσκολία τῆς ἀναγνώσεως τοῦ στίχου τούτου ἔγκειται ἐν τῷ χωρισμῷ τῶν λέξεων, αἵτινες ἐνταῦθα εἶνε συντετμημέναι. Ὅτι μὲν λοιπὸν ἐνταῦθα μετὰ τὸν ἄρχοντα ἕπεται ὁ στρατηγός, δῆλον ἐξ ὁμοίων ἐπιγραφῶν, ἐν αἷς ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει λέγεται ἁπλῶς στρατηγός, ἐν οὐδεμιᾷ δέ, ὅσον ἐγὼ γινώσκω, στρατηγὸς ἐπὶ τὰ ὅπλα, ὡς ὁ Boeckh ἐνδοιάζων καὶ αὐτὸς γράφει· ὅτι δὲ τὸ ΣΤΑ. ἀναγνωστέον ΣΤΑΤΙΟΣ, δῆλον καὶ ἄλλοθεν. Ὁ Φουρμόντος μετὰ τὸ δεύτερον N ἐν τῷ τέλει ἀνέγνω καὶ τὸ H, ὅπερ ἤδη ἠφανίσθη, συνημμένον μετὰ τοῦ N, ὡς ἦσαν συνημμένα καὶ τὰ HN. Περὶ τοῦ στρατηγοῦ καὶ τῶν ἑπομένων ἀρχόντων πρβλ. ὡσαύτως τὰ εἰρημένα μοι ἐν τῇ ἀρχαιολ. ἐφημ. (περ. Β'.) ἐν ἀριθ. 199 στ. 49, ἤτοι σελ. 197 κ. ἑ.

Στ. 32. Πρβλ. τὰ ἐν τῷ 21 στίχῳ εἰρημένα. Ὁ κῆρυξ οὗτος ὡς ἐκ τῆς τάξεως, καθ' ἣν καταλέγεται δηλονότι εὐθὺς μετὰ τὸν στρατηγόν, ὑποληπτέος μᾶλλον ὡς κῆρυξ τοῦ στρατηγοῦ ἰδίᾳ (πρβλ. Boeckh ἐν C. I. G. ἀριθ. 272 σελ. 378 καὶ ἀρχ. ἐφημ. περιόδ. Β'. σελ. 194 καὶ 202 στ. 54.).

Στ. 33. Μετὰ τὸ ΕΠΕΡΑΣΤΟΣ ὁ Φουρμόντος ἀνέγνω MEN καὶ νῦν ἔτι ἐν τῷ λίθῳ φαίνονται ἴχνη τοῦ M καὶ E. ἐπειδὴ δ' ἐν τῇ ἐπιγραφῇ τῇ ἐν ἀρ. 116 τοῦ C. I. G. μνημονεύεται Ἐπέραστός τις Μενάνδρου ταμίας, πιθανῶς, νομίζω, δύναταί τις νὰ ἀναπληρώσῃ ἐνταῦθα Μενάνδρου. Ἂν δὲ οἱ Ἐπέρασται οὗτοι ἦνε οἱ αὐτοί, ἢ ὁ ἕτερος ἀπόγονος τοῦ ἑτέρου, ἢ καὶ μηδεμίαν ἔχοντες συγγένειαν πρὸς ἀλλήλους, δὲν δύναμαι νὰ εἴπω.

Στ. 34. Ἐκ τοῦ 33 στίχου, οὗ τὴν πρώτην λέξιν δὲν ἐδυνήθη ὁ Φουρμόντος νὰ ἀναγνώσῃ καλῶς καὶ πλήρη, φαίνεται ὅτι ἐπὶ Φουρμόντου δὲν ἐσώζετο πλῆρες τὸ μέρος τοῦ λίθου τὸ περιέχον τὸν 34 στίχον, ἀλλὰ μόνον τὸ ἥμισύ που τὸ πρὸς δεξιὰν τῷ ὁρῶντι, ἐν ᾧ ἀνεγινώσκετο ἡ λέξις ΚΑΡΠΟΣ. Καὶ νῦν δὲ βλέπει τις ἴχνη γραμμάτων πέντε τοῦ 34 στίχου, τὰ μὲν τοῦ πρώτου γράμματος ὑποκάτω τοῦ ΠΕ, τὰ δὲ τοῦ τελευταίου ὑποκάτω τοῦ ΣΜ. Ἐπειδὴ δὲ δύο τῶν γραμμάτων τούτων τὰ τελευταῖα φαίνονται ἀρκετὰ σαφῶς. ὅτι ἦσαν ΟΣ, νομίζω ὅτι τὰ ἴχνη ταῦτα εἶνε τὰ ἴχνη τῶν γραμμάτων τοῦ ὀνόματος ΚΑΡΠΟΣ, ὅπερ κατ' ὀνομαστ. πτῶσιν ὂν δηλοῖ ὅτι ἦτο τὸ πρῶτον ὄνομα τοῦ ἀνδρός, καὶ ὅτι ἐφεξῆς εἵπετο τὸ τοῦ πατρὸς καὶ τὸ δημοτικόν. Τίς ὅμως ἦτο ὁ Κάρπος οὗτος οὕτως ἀναγεγραμμένος; Βεβαίως ἔπρεπεν ὁ λίθος νὰ σημαίνῃ τὴν ἰδιότητα τοῦ ἀνδρός, δι' ἐπιγραφῆς ὡς ἐν τῷ 14 στίχῳ δηλουμένην, ἥτις ὅμως ἐνταῦθα δὲν ὑπάρχει, ἢ διὰ λέξεώς τινος ἐν αὐτῷ τῷ στίχῳ, οἷαι εἶνε αἱ ἐν τῇ ἀρχῇ τῶν προηγουμένων τεσσάρων στίχων. Οὐδαμῶς λοιπὸν ἐνδοιάζω ὅτι ἐνταῦθα τοιοῦτό τι ἐννοητέον. Ἐπειδὴ δὲ ὁ χῶρος μέχρι τοῦ O τῆς λέξεως ΚΑΡΠΟΣ, ὅπερ καὶ νῦν φαίνεται, ἀπαιτεῖ 14 γράμματα κεχωρισμένα ἀπ' ἀλλήλων, ἀφαιρουμένων δὲ τῶν τεσσάρων γραμμάτων τῆς λέξεως Κάρπος τῶν πρὸ τοῦ O ὑπολείπονται δέκα, ἀνάγκη ἡ λέξις ἡ μέλλουσα νὰ ἀναπληρωθῇ νὰ ἔχῃ δέκα γράμματα· ἐπειδὴ δὲ πάλιν καὶ ἐν ἄλλαις ἐφηβικαῖς ἐπιγραφαῖς (πρβλ. Φιλίστ. τόμ. Α'. σελ. 518 στ. 13 κ. ἑ. Ἀρχ. ἐφημ. περ. Β'. σελ. 194 στ. 49 κ. ἑ. κ. λ.) ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, ἐν τῇ ἀναγραφῇ τῶν ἀγωνιστικῶν τούτων ἀρχόντων, ἀπαντᾶται μετὰ τοῦ ἄρχοντος, στρατηγοῦ, κήρυκος καὶ βασιλέως κατὰ τὴν αὐτὴν μάλιστα τάξιν εὐθὺς μετ' αὐτοὺς ὁ πολέμαρχος, δὲν ἐνδοιάζω ὅτι ἐνταῦθα πρέπει νὰ ἀναπληρώσωμεν τὴν λέξιν ταύτην δέκα ἔχουσαν γράμματα, ὅσα καὶ ὁ τόπος χωρεῖ.

Ἐπὶ τίνος ἄρχοντος ἐγένετο ἡ στήλη αὕτη, ὡς καὶ ἔμπροσθεν εἴπομεν, δὲν δυνάμεθα νὰ ἐξαγάγωμεν ἐκ τοῦ λειψάνου τούτου τῆς ἐπιγραφῆς, ἀφ' οὗ ἤδη ἀπε-

δείχθη (πρβλ. στ. 30), ὅτι ὁ Αὐρήλιος Ἀλκαμένης δὲν ἦτο ὁ ἐπώνυμος ἄρχων. Ἐκ δὲ τῶν Γερμανικείων (στ. 29) δῆλον ὅτι μετὰ τὸ 213 ἀπὸ Χριστοῦ, πιθανῶς δὲ οὐ πολλὰς Ὀλυμπιάδας ὕστερον.

Ἀθήνησι τῇ 10ῃ Σεπτεμβρίου 1862

Δημήτριος Χ. Σεμιτέλος.

Β′ ΕΚΘΕΣΙΣ

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΑΓΙΟΝ ΣΩΣΤΗΝ ΑΝΑΣΚΑΦΗΣ ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΚΕΙ ΕΥΡΕΘΕΝΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ.

Κατὰ τὸ μεθόριον, ὅπου συνέρχονται δύο πεδιάδες, ἡ τῆς Τριπόλεως καὶ ἡ τῆς Τεγέας, ὑψοῦται ἠρέμα γεώλοφος, ἐφ' οὗ κεῖται χωρίον εἰς τὸν δῆμον Τεγέας ἀνῆκον, καλούμενον «Ἅγιος Σώστης,» ὅθεν ὡς ἀπὸ σκοπιᾶς καθορῶνται ἀμφότεραι αἱ πεδιάδες μετὰ τῶν ἐν αὐταῖς ἐγκατεσπαρμένων χωρίων, καὶ τὰ ἐν κύκλῳ περατοῦντα αὐτὰς ὄρη καὶ μέγα μέρος τῆς ἀπωτέρω πρὸς ἄρκτον κειμένης Μαντινικῆς πεδιάδος καὶ ἀμαυρότερον καταχλειομένης ὑπὸ σειρᾶς ἀπωτέρων ὀρέων. Ἐν τῇ πρὸς ἀνατολὰς δὲ τούτου τοῦ γεωλόφου πλευρᾷ τῇ καταντικρὺ τοῦ στενοῦ τῆς ἀπὸ Ναυπλίας καὶ Ἄργυς εἰσόδου, ἐν ἀγρῷ ἐθνικῷ, καλλιεργουμένῳ ὑπό τινος γεωργοῦ φαίνονται ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς θρύμματα παντοίων μορφῶν εἰδωλίων καὶ ἀγγείων πηλίνων Ταῦτα παρέσχαν τὴν ἀφορμὴν εἰς διαφόρους κατὰ καιροὺς, ἵνα σκάψωσι μικρὸν, καὶ ἀνεύρωσιν εἰδώλια πήλινα καὶ ἀγγεῖα, ἅτινα ἠγόραζον ἄλλοτε ἄλλοι. Ὅθεν ὁ κ. Ἰω. Πύρλας ἰατρὸς ἀνήγγειλε ταῦτα εἰς τὴν ἐν Ἀθήναις ἀρχαιολογικὴν Ἑταιρίαν, αὕτη δὲ ἐντεῦθεν τὸ ἐνδόσιμον λαβοῦσα διέταξε τὴν ἀνασκαφὴν τοῦ χώρου τούτου, ὁρίσασα δαπάνην μέχρις ἑκατὸν δραχμῶν. Ἐπεφόρτισε δὲ τὸν τότε καθηγητὴν τοῦ ἐν Τριπόλει Γυμνασίου κ. Ἀρ. Κυπριανὸν, καὶ τούτου μετατεθέντος πρὸ τῆς ἐπιχειρήσεως, ἀνέθηκε τὸ ἔργον κατὰ τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1860 πρὸς τὸν γυμνασιάρχην Τριπόλεως Παναγιώτην Κουπιτώρην καὶ τὸν διδάσκαλον τῆς ἰχνογραφίας. Δημήτριον Σαλαμανὸν, ἵνα συνεννοούμενοι μετὰ τοῦ Ἰω. Πύρλα, ἐπιστατήσωσιν εἰς τὴν ἀνασκαφήν. Ἡμεῖς δὲ τὴν ἐντολὴν ταύτην πολλάκις ἐπροσπαθήσαμεν ἀμφότεροι ὅπως ἐκπληρώσωμεν μετὰ τοῦ κ. Πύρλα, ἀλλ' αἱ πολλαὶ καὶ ποικίλαι ἀσχολίαι αὐτοῦ, καθίστων καὶ μετὰ 15 μῆνας μετέωρον ἔτι τὴν ἔναρξιν τοῦ ἔργου. Ὅθεν προσενεγκόντος ἡμῖν προθύμως τὴν ἑαυτοῦ σύμπραξιν τοῦ ἀντιμοιράρχου κ. Θ. Πετμεζᾶ περὶ τὰ μέσα Ἰανουαρίου τοῦ ἔτους τούτου, ἐδέχθημεν ἄσμενοι αὐτὴν, καὶ παρασκευασθέντων τῶν πρὸς τοῦτο, εἰδοποιήσαντες τὸν κ. Πύρλαν, ὅστις, ὡς πολλάκις, ἔλειπε τότε εἰς Στεμνίτσαν πρὸς ἰατρικὴν ἐπίσκεψιν, ἠρξάμεθα τῆς ἀνασκαφῆς κατὰ τὴν 24 Ιανουαρίου ε. ε.

Καὶ τὴν μὲν πρώτην ταύτην ἡμέραν εὑρέθησαν πολλὰ μὲν εἰδώλια πήλινα, ἀγγεῖα δὲ πήλινα ὀλίγα καὶ τὸ ὀρειχάλκινον ἀγαλματίδιον μετά τινος προσώπου ἐκτύπου ὀρειχαλκίνου καί τινων μικροτάτων χαλκῶν ἀγγείων καὶ ἐργαλείων καὶ τριῶν νομισμάτων. Τὴν δὲ δευτέραν ἤτοι τὴν 26 Ἰανουαρίου πλείονα μὲν πήλινα ἀγγεῖα, ὀλίγιστα χαλκᾶ, ὀλίγα δὲ εἰδώλια, μεθ' ἑνὸς χαλκοῦ νομίσματος. Τὴν δὲ τρίτην καὶ τελευταίαν ἤτοι τὴν 27ην πολλὰ μὲν γελοιόμορφα εἰδώλια, ὀλίγα δὲ δὲ πήλινα ἀγγεῖα καὶ δύο χαλκᾶ καὶ ζώων τινὲς μορφαὶ πήλιναι. Ἀκριβῶς δὲ εὑρέθησαν τὰ ἑξῆς.

Χαλκᾶ μὲν καὶ ὀρειχάλκινα.

1 ἀγαλματίδιον τέλειον καὶ ὡραῖον δέκα δακτύλων ὕψους μετὰ βάσεως τετραγώνου, σχῆμα ἔχον γυναικὸς μετά τινος οἷον ῥαβδίου πρὸς τὰ ἄνω κεκαμμένου ἐν τῇ ἀριστερᾷ, τῆς δὲ δεξιᾶς κενὴν ἔχον τὴν ὀπὴν τῶν συγκεκλεισμένων δακτύλων.

1 πρόσωπον ἔκτυπον ὡραῖον μετὰ κρίκου ἄνωθεν.

4 ἀγγεῖα, ὧν τὰ μὲν δύο ἀβαθέστερα, τὰ δὲ ἄλλα δύο βαθύτερα, διάμετρον ἔχοντα τὸ ά. 11 1/2, τὸ β′. 8, τὸ γ′. 6 1/2, τὸ δ′. 5/00 τοῦ γαλλ. μέτρου.

1 Πωμάτιον μετ' ὀπῆς ἐν μέσῳ διαμέτρου 5/00 τοῦ γ. μ.

2 πιθίσκοι ὁ μὲν μείζων, ὁ δὲ ἐλάσσων.

1 βαρύδιον, σχῆμα ὀπώρας ἔχον καὶ κρίκον ἄνωθεν διχαμπῆ.

4 χαλκᾶ νομίσματα, τὰ τρία Σικυωνίων, τὸ δὲ Ἠλείων.

2 μικροὶ κρίκοι.

5 πέταλα ἢ κάτοπτρα λίαν μικρά, τὰ τρία μετὰ λαβίδων, τὰ δὲ ἄνευ.

5 ἐπίκυρτα πέταλα μετὰ κέντρου ἐν τῷ μέσῳ.

1 αἰχμὴ λόγχης μικρᾶς.

1 ἐργαλεῖον ἐν σχήματι χερυλλίου.

2 κρίκοι ἀνοικτοί.

1 κρίκος μετὰ πετάλου.

31 Τὸ ὅλον τριάκοντα ἕν.

Πήλινα δὲ ἢ κεράμεια ἔργα σῶα μὲν καὶ καλῶς διαττετηρημένα·

62 εἰδώλια μεγέθους 26—7/00 τοῦ γαλλ. μ. ποικίλων μορφῶν σπουδαίων.

40 εἰδώλια γελοιόμορφα μεγέθους 22 — 6/00 τοῦ γαλλ. μ. παντοίας μορφῆς.

60 ἀγγεῖα ἢ κεράμια ποικιλόμορφα, διαμέτρου 15—3/00 τοῦ γ. μ.

Ἐφθαρμένα δὲ ἐν μέρει, ἠκρωτηριασμένα καὶ τετραυματισμένα·

648 εἰδώλια παντοίων σχημάτων σπουδαίων.

575 εἰδώλια γελοιόσχημα παντοίας μορφῆς.

317 ἀγγεῖα ἢ κεράμια ποικιλόσχημα.

27 ζωόμορφα μεγέθους 14—6/00 τοῦ γ. μ.

14 πόδες καὶ σκέλη.

1 βαρύδιον τετρυπημένον.

Ἀξιολογώτερα δὲ καὶ περιεργότερα·

ά βάθρον τετράγωνον μήκους 12, πλάτους 8, ὕψους 7 3/4 ἐξ ὀπτῆς γῆς, διακεκοσμημένον πέριξ πολεμισταῖς ἀσπιδιώ-

ταις προσώποις δώδεκα κατὰ ζεύγη ἀντιτασσομένοις ἀλλήλοις, καλῆς ἐργασίας.

β΄. ἔκτυπον ἔργον ὕψους 10 1/2, πλάτους 8 1/2, Ἕλλην φονεύων Ἀμαζόνα, καλῆς ἐργασίας.

γ΄. ἔκτυπον ὕψους 20, πλάτους 10, γυνὴ γραία ὀρθὴ περιπτυσσομένη ἰσομήκη ἄνθρωπον· ἀλλόκοτος παράστασις.

δ΄. ἔκτυπον ἀσπιδοφόρος μετὰ νεανικῆς τινος μορφῆς· λίαν κολοβόν.

έ. ἀγγεῖον ἀβαθὲς, διαμέτρου 12, καλλίστης ἐργασίας, μέλαν γάνωμα ἔχον καὶ κοσμήμασιν ἐντύποις πεποικιλμένον.

ϛ΄. εἰδώλιον ἐν σχήματι καθημένου καὶ περιλύπου, μὲ φρύγιον πῖλον· λίαν ἐκφραστικόν.

ζ΄. εἰδώλιον γελοιωδέστατον, ἴσως σατύρου.

ή. γελοιόμορφον εἰδώλιον διπλοῦν.

θ΄. κάμηλος μετὰ γυναικὸς ἐποχουμένης.

ί. ἀγγεῖον εἰς σχῆμα κεφαλῆς ἀνθρώπου.

ιά. δύο κεφαλαὶ, ἡ μὲν φυσικοῦ μεγέθους ὡραία καὶ καλῶς διατετηρημένη, ἡ δὲ μικροτέρου καὶ ἐφθαρμένη.

1756. Τὸ ὅλον χίλια ἑπτακόσια πεντήκοντα ἓξ περίπου.

Ἔχουσι δὲ σχεδὸν πάντα τὰ εἰδώλια γυναικείαν μορφήν. Καὶ τῶν μὲν σπουδαίων πολλά εἰσιν ὑδριαφόροι. τὰ δὲ γελοιόμορφα ἐχρησίμευον ἴσως ὡς κόραι καὶ νύμφαι (κοῦκλαι) εἰς τὰ παίγνια τῶν κορασίων.

Αἱ δὲ δύο κεφαλαὶ καί τινες τῶν ποδῶν καὶ τεμάχιον τι ὤμου λίαν ἐφθαρμένον ἐμπεδοῦσι τὴν εἰκασίαν ἡμῶν ὅτι κατεσκευάζοντο ἐνταῦθα καὶ φυσικοῦ μεγέθους πήλινα ἀγάλματα.

Ταῦτα εἶναι τὰ εὑρεθέντα καὶ πλὴν τούτων οὐδὲν ἄλλο εὑρέθη. Μαρμαρίνου δὲ ἔργου οὐδὲ τεμάχιον εὑρέθη οὐδὲν οὔτε μέγα οὔτε μικρόν.

Ἐπιγραφὴν δὲ οὔτε τῶν πηλίνων οὔτε τῶν χαλκίνων τεχνουργημάτων οὐδὲν εἶχεν οὐδεμίαν. Πλὰξ δὲ μαρμαρίνη ἐπιγεγραμμένη οὐδαμοῦ οὐδεμία οὔτε μαρμαρίνη ἀνευρέθη· οὔτε τῶν ὀλίγων κεραμίδων καὶ τῶν πλίνθων τῶν εἰρημένων εἶχέ τις ἐπιγραφήν τινα.

Συμπεραίνεται δὲ ἐκ τῶν εὑρεθέντων, ὅτι ἐν τῷ τόπῳ τούτῳ ἦτο μέγα πηλουργεῖον καὶ κεραμεῖον, μάλιστα δὲ εἰδωλοποιεῖον καὶ ἀγγειοπλαστεῖον, ἀλλὰ καταδεεστέρας τέχνης καὶ δευτερευούσης, οὐχὶ δὲ ὁποία ἡ τῆς ἐν Κορίνθῳ καὶ Σικυῶνι κεραμευτικῆς. Τὸ δὲ κεράμειον (έ.) ὅπερ εὑρέθη ὂν τῆς καλλίστης τέχνης μετὰ γανώματος μέλανος καὶ κοσμημάτων ἐντύπων, ἡμεῖς θεωροῦμεν ἐπείσακτον, μέχρις οὗ δὲν εὑρεθῶσι καὶ ἄλλα ὅμοια.

Ὁ δὲ πηλὸς τῶν πλείστων ἐστὶν ἐρυθρὸς, ὀλίγων δέ τινων ὑπόξανθος καὶ τριῶν ἢ τεσσάρων τεμαχίων κυανοῦς. Γάνωμα μέλαν ἔχουσιν ὀλίγα, ὀλιγώτερα κυανοῦν καὶ ὀλίγιστα, καὶ ταῦτα ἀγγεῖα, ἔχουσι γραφὰς κοσμημάτων, τὰ δὲ πλεῖστα φαίνονται καὶ ἄνευ γανώματος ὄντα.

Οὐδὲν δὲ ἔχει ζωγραφίας ἢ ἀνθρωπογραφίας, οἷαι αἱ τῶν τῆς καλλίστης τέχνης ἔργων κεραμογραφίαι. Πάντα δὲ τὰ ὁπωσοῦν εὐμεγέθη εἰσὶ κοῖλα ἐντὸς, τὰ δὲ μικρὰ στερεά.

Ἀνεσκάφη δὲ χῶρος περὶ τὰ 20 μέτρα μήκους καὶ 12 πλάτους, βάθους δὲ μέχρις οὗ εὑρίσκετο γῆ στερεὰ, μηδὲν ἐνέχουσα ἀρχαῖον, συνήθως ἀπαντωμένη εἰς ἓν περίπου μέτρον ὑπὸ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς ἐπικειμένης καὶ ἀνασκαπτομένης γῆς, οὔσης οἷον φορητῆς καὶ ἐπεῤῥιμμένης, ἀναμὶξ ἐχούσης θρύμματα ἀγγείων τε καὶ εἰδωλίων παντὸς μεγέθους καὶ παντοίας μορφῆς καί που καὶ ἀκέραια.

Ἐκ δὲ τῶν ἀνευρισκομένων ἀρχαίων πάντα μὲν τὰ ἀκέραια καὶ κάλλιον διατετηρημένα, ἐνίοτε δὲ καί τινα ἠκρωτηριασμένα μὲν ἢ τεθραυσμένα, ἀλλ' ἀξιόλογα ἤτοι διὰ τὴν περίεργον μορφὴν ἢ τὴν καλὴν διατήρησιν ἢ τὸ διαφέρον τοῦ πηλοῦ ἢ τοῦ γανώματος, ἐτίθεντο κατὰ μέρος εὐθὺς ἵνα ἀποσταλῶσιν εἰς τὴν ἀρχαιολογικὴν ἑταιρίαν, τὰ δὲ διεφθαρμένα καὶ τὰ μὴ καλῶς διατετηρημένα καὶ κοινὰ, εἴτε ἀκέραια εἴτε μὴ, ἐτίθεντο χωριστὰ εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς, ἵνα διατεθῶσιν ὅπως ἡ Ἐφορία τῆς ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρίας διατάξῃ.

Πλὴν δέ τινων πάντῃ πάντως ἀχρήστων κριθέντων, ὡς ὅλως ἐφθαρμένων ἢ κατηκρωτηριασμένων, μετηνέχθησαν πάντα τὰ εὑρεθέντα ἀρχαῖα εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Γυμνασιάρχου Π. Κουπιτώρη. Διότι πολλάκις ὅ,τι ἐλλείπει ἐκ των ἀκεραίων, τοῦτο εὑρίσκεται εἰς τὰ κολοβὰ, καὶ τὰ μὲν συμπληροῦνται ὑπὸ τῶν δὲ, καὶ πάντα ὁμοῦ συντελοῦσιν εἰς πληρεστέρας πληροφορίας ἀρχαιολογικὰς τῆς πηλοπλαστικῆς τέχνης καὶ τοῦ ἰδιωτικοῦ βίου. Μία δὲ πληροφορία, δι' ἣν εἶχον καὶ ἔχω πολλὴν περιέργειαν, ποῖον τὸ ὄνομα τοῦ κεραμέως ἐνταῦθα ἢ τὸ τοῦ κεραμείου ἢ τὸ τοῦ τόπου ἰδίᾳ, μένει εἰσέτι ἀνεκπλήρωτος. Διότι οὐδὲν τῶν εὑρεθέντων φέρει ὄνομα οὔτε τῶν ἀγγείων οὐδὲν, καθ' ὅσον ἐγὼ ἠδυνήθην νὰ παρατηρήσω. Ἴσως ἡ δευτέρα ἀνασκαφὴ ἀνακαλύψει καί τι τοιοῦτον.(*)

Ἐν Τριπόλει, τῇ 14 Ἀπριλίου 1862

Ὁ Γυμνασιάρχης
Π. Κουπιτώρης.
Ὁ διδάσκαλος τῆς Ἰχνογραφίας
Δ. Α. Σαλαμανής.
Θ. Κ. Πετμεζᾶς

(*) Πάντα τὰ ἐν τῇ παρούσῃ ἐκθέσει μνημονευόμενα ἀρχαῖα πρὸς δ' ἔτι καὶ ἓν δεύτερον ὀρειχάλκινον εἰδώλιον ἔφθασαν πρό τινος καιροῦ εἰς Ἀθήνας καὶ κατετέθησαν εἰς τὸ ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ Μουσεῖον τῆς ἀρχαιολ. ἑταιρίας.

Σημ. τοῦ γραμματέως τῆς ἀρχαιολ. ἑταιρίας.

Γ' ΒΑΣΙΣ ΑΓΑΛΜΑΤΟΣ ΤΟΥ ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ.

Ὁ Παυσανίας, ὁ ἄλλοτε μὲν πολύλογος ἄλλοτε δὲ λακωνικώτατος τῶν ἑλλήνων συγγραφέων περιγράφει τὸ διονυσιακὸν θέατρον δυστυχῶς μόνον διὰ τῶν ἑξῆς ὀλίγων λέξεων. «Εἰσὶ δὲ Ἀθηναίοις εἰκόνες ἐν τῷ θεάτρῳ καὶ τραγῳδίας καὶ κωμῳδίας ποιητῶν αἱ πολλαὶ τῶν ἀφανεστέρων. ὅτι μὴ γὰρ Μένανδρος, οὐδεὶς ἦν ποιητὴς κωμῳδίας τῶν δόξαν ἡκόντων, τραγῳδίας δὲ κεῖνται τῶν φανερῶν Εὐριπίδης καὶ Σοφοκλῆς.» — Καὶ ἐκ τῶν ὀλίγων τούτων λέξεων ἀδύνατον ἦτο νὰ κατανοήσωμεν τὸ περικλεὲς τοῦτο οἰκοδόμημα, ἂν καλῇ τύχῃ κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ ἐνεστῶτος ἔτους δὲν ἀνεκαλύ-

πτοντο πλεῖστα διασωθέντα λείψανα αὐτοῦ.— Μεταξὺ τῶν ἀνακαλυφθέντων εὑρέθη κατὰ τὸν παρελθόντα Ἰούνιον βάσις τετράγωνος ἐκ λευκοῦ μαρμάρου ὕψους 1,9 πλάτους 0,58 καὶ πλάτους τῶν πλευρῶν 1,15 φέρουσα τὴν ἐπιγραφὴν « Μένανδρος | Κηφισόδοτος Τίμαρχος ἐποίησαν » Ἡ βάσις αὕτη ἀπεικονίσθη καὶ ἡ ἐπιγραφὴ αὐτῆς ἐξεδόθη ἤδη πανομοιοτύπως εἰς τὴν ἀρχαιολογικὴν ἡμῶν ἐφημερίδα ὑπ' ἀρ. 183.— Τὴν ἀνακάλυψιν ταύτην ἠσπάσθη τὸ κοινὸν καὶ ἰδίως ἡ τῶν λογίων ὁμὰς μετὰ μεγίστης ὅσης χαρᾶς καὶ ἀγαλλιάσεως, ὡς ἐπιβεβαιοῦσαν τὰ ὑπὸ Παυσανίου ἀναφερόμενα καὶ ὡς πολλοῦ λόγου ἀξίαν διὰ τὴν τῆς ἀρχαιολογίας ἐπιστήμην Καὶ ἀληθῶς δι' αὐτῆς μανθάνομεν, οὐ μόνον ὅτι Μενάνδρου ἄγαλμα ἐνταῦθα ἔκειτο, ὅπερ ἤδη ἐκ τοῦ Παυσανίου ἐγνωρίζομεν, ἀλλὰ πρὸς τούτοις, ὅτι οἱ τὸ ἄγαλμα τοῦτο ποιήσαντες εἶναι Κηφισόδοτος καὶ Τίμαρχος διάσημοι τῆς ἀρχαιότητος γλύπται, υἱοὶ πατρὸς ἔτι περιφημοτέρου, τοῦ Πραξιτέλους. Ἀλλ' ἡ ἀνακάλυψις αὕτη τότε μόνον θέλει εἶσθαι μεγίστης ἢ μᾶλλον ἀνεκτιμήτου ἀξίας διὰ τὴν ἀρχαιολογίαν, ὅταν διὰ τῶν ἑξῆς ὀλίγων λέξεων ἀποδειχθῇ, ὡς ἐλπίζομεν. ὅτι τὸ ἐπὶ τῆς βάσεως ταύτης τὸ πάλαι εὑρισκόμενον ἄγαλμα τοῦ Μενάνδρου διεσώθη ἡμῖν σῶον καὶ ἀβλαβὲς καὶ ὅτι τῶν τοῦ Πραξιτέλους υἱῶν ἔργον πρωτότυπον διασώζει τὸ τοῦ Βατικανοῦ μουσεῖον.

Ὅτε κατὰ τὸν δέκατον ἕκτον αἰῶνα ἀνεσκάπτοντο ἐν Ῥώμῃ τὰ ἐρείπια τῶν λουτρῶν τῆς Ὀλυμπιάδος συζύγου τοῦ αὐτοκράτορος Κωνσταντίου καὶ θυγατρὸς τοῦ Ἀβλαβίου εὑρέθησαν ἐντὸς αὐτῶν μετὰ καὶ ἄλλων λειψάνων ἀρχαίας τέχνης δύω ἀγάλματα πεντελησίου μαρμάρου, παριστάνοντα ἄνδρας φυσικοῦ μεγέθους καθημένους ἐπὶ κομψῶν θρονίων (ὅρα P. S. Bartoli Memorie No 29 καὶ Fea Miscellanea filolo gica crit etc etc. p 178. Τὰ δύο ταῦτα ἀγάλματα, ἂν καὶ ἅπασα ἡ παράστασις αὐτῶν φαίνεται ἐναργῶς ἑλληνικὴ κατ' ἀρχὰς ὅμως ὡς ἀγάλματα τοῦ Μαρίου καὶ Σύλλα ἐξελήφθησαν καὶ μόλις ὁ διάσημος E. Q Visconti περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς ἐνεστώσης ἑκατονταετηρίδος ἐξήγησεν αὐτὰ ὀρθῶς ὡς ἀγάλματα τοῦ Μενάνδρου καὶ Ποσειδίππου, ὡς καθαρῶς τοῦ δευτέρου καὶ ἐκ τῆς ἐπὶ τῆς πλίνθου τοῦ ἀγάλματος ἐπιγραφῆς » Ποσείδιππος » ἐμφαινομένου (ὅρα ἀπεικον. αὐτῶν παρὰ V. isconti Museo Pclem. III tav. XV. XVI. καὶ σελ. 70: ὥσπερ καὶ τοῦ αὐτοῦ Jconogr. grec. I p 116) Ἡ ἐπωνομασία αὕτη τῶν δύω τούτων λαμπρῶν ἀγαλμάτων διήγειρεν ὡς εἰκὸς τὸν θαυμασμὸν καὶ τὴν ἐπιδοκιμασίαν ἁπάντων τῶν ἀρχαιολόγων, καὶ οὐδεὶς μέχρι τοῦδε ἀπέρριψεν αὐτὴν « Οὐδὲν » λέγει ὁ Visconti ἀποδεικνύει μᾶλλον τὴν ἑλληνικὴν καταγωγὴν τῶν δύω τούτων ἀγαλμάτων ἢ ὁ μεγαλοπρεπὴς συνάμα δὲ καὶ χαρίεις ῥυθμὸς αὐτῶν, ὡς τῶν λαμπροτέρων καθημένων ἀγαλμάτων γνωστῶν τοῖς ἀρχαιότητος προσώπων, ἅτινα διέσωσεν ἡμῖν ὁ χρόνος. »

Ἂν δὲ νῦν τολμῶμεν νὰ διισχυριζώμεθα ὅτι τὰ ἀγάλματα ταῦτα ἔκειντο ἐντὸς τοῦ διονυσιακοῦ θεάτρου καὶ εἶναι τὰ αὐτά, ἅπερ ὁ Παυσανίας ἰδὼν ἀναφέρει, τοῦτο πράττομεν πεποιθότες εἰς τοὺς ἑξῆς λόγους, ὡς ὑποστηρίζοντας ἀρκούντως τὴν ὀρθότητα τῆς γνώμης ταύτης.

Πρῶτον τὰ τοῦ βατικανοῦ δύω ταῦτα ἀγάλματα ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῆς κεφαλῆς των φέρουσι προσηρμοσμένον σιδηροῦν ἧλον, ὅστις κατὰ τὴν πιθανωτάτην τοῦ Visconti εἰκασίαν ἐξηγεῖται ἐκ τῆς συνηθείας τῶν ἀρχαίων ἑλλήνων τοῦ νὰ προσαρμόζωσιν ὀρειχαλκίνους δίσκους ἐν εἴδει σκιαδίων ἐπὶ τῶν κεφαλῶν τῶν ἀγαλμάτων τῶν εἰς τὸ ὕπαιθρον ἐκτεθειμένων, ἵνα προφυλάττωσιν αὐτὰ ἀπὸ τῆς βροχῆς καὶ τῶν ἀκαθαρσιῶν τῶν ὀρνέων (ὅρα περὶ τῆς συνηθείας ταύτης Ἀριστοφ. ὄρν. 1114.) τοὺς δίσκους δὲ τούτους ἐκάλουν μηνίσκους. ὥστε κατὰ τὸν Visconti τὰ ἀγάλμανα ταῦτα ἐκ χειρὸς περιφήμου Ἀθηναίου γλύπτου ἵσταντο εἰς ἀγοράν τινα, ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως ἢ καὶ ἐντὸς τοῦ διονυσιακοῦ θεάτρου τῶν Ἀθηνῶν. (Visconti Jconogr. gr. I p 116) Καὶ ὁ μὲν Braun (Ruinen x. Museen Roms p. 365) ἀποδίδει τὰ ἴχνη ταῦτα τῶν ἥλων εἰς χριστιανικὴν ἐποχήν, ὅτε τὰ ἀγάλματα ταῦτα ἐντὸς τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Ἁγίου Λαυρεντίου τοῦ Panisperna ἐν Ῥώμῃ ὡς Ἁγίων εἰκόνες λατρευόμενα ὡς εἰκὸς καὶ τὸ ἅγιον σέλας ἐπὶ τῆς κεφαλῆς των ἔφερον. Ἀλλ' ἡμεῖς προτιμῶμεν ὡς πιθανωτέραν τὴν τοῦ Visconti γνώμην

Ὁ δεύτερος καὶ ἔτι ἰσχυρότερος λόγος πρὸς ὑποστήριξιν τῆς γνώμης, ἣν ἀνωτέρω ἀνεφέραμεν εἶναι, ὅτι τὰ μέτρα καὶ αἱ διαστάσεις τῆς βάσεως ἡμῶν πληρέστατα συμφωνοῦσι πρὸς τὴν πλίνθον τοῦ ἀγάλματος τοῦ Μενάνδρου τοῦ ἐν τῷ Βατικανῷ: διότι ἐνῷ τὸ μῆκος τῆς βάσεως ἡμῶν εἶναι 0,58 αἱ δὲ πλευραὶ αὐτῆς 1,15, μὲ τὴν προσθήκην τοῦ θραυσμένου γείσου μῆκος 0,63 καὶ πλευραὶ 1,20: ἡ πλίνθος τοῦ ἀγάλματος τοῦ Μενάνδρου ἔχει μῆκος μὲν 0,75 βάθος δὲ 1,20 ὥστε ἡ πλίνθος αὕτη ἐξέχει τῆς βάσεως, ὡς ἦτο ἑπόμενον ἑκατόμετρά τινα.

Τρίτη δὲ ἀπόδειξις, ὅτι τὰ ἀγάλματα ταῦτα κατεσκευάσθησαν εἰς Ἀθήνας νομίζομεν εἶναι, ὅτι τὸ μάρμαρον αὐτῶν εἶναι πεντελήσιον Τέλος δὲ καὶ ὁ ῥυθμὸς τοῦ ἀγάλματος τοῦ Μενάνδρου πληρέστατα συμφωνεῖ μετὰ τοῦ ῥυθμοῦ τῶν διαφόρων ἀγαλμάτων ἐκ χειρὸς τοῦ Κηφισοδότου καὶ Τιμάρχου τῶν τοῦ Πραξιτέλους υἱῶν, ἅπερ παρὰ διαφόρων τῆς ἀρχαιότητος συγγραφέων περιγράφονται (ὅρα Brunn. KGesch. I p 391.). Καὶ ὡς ἔργα τῶν δύω τούτων τεχνιτῶν, τῶν ἀκμασάντων κατὰ τὴν 121ην Ὀλυμπιάδα (Πλίνιος. 34,51). ἀναφέρονται ἐκτὸς τῶν ἰδανικῶν παραστάσεων τῆς Ἐνυοῦς, ἀγάλματος ἐντὸς τοῦ ναοῦ τοῦ Ἄρεως εἰς Ἀθήνας (Παυσ. 1,8,4): τοῦ ἀγάλματος τοῦ Κάδμου εἰς Θήβας (Παυσ, IX, 12,3) καὶ ἄλλων, κυρίως εἰκονικαὶ παραστάσεις: οὕτω ἀγάλματα τοῦ Λυκούργου καὶ τῶν υἱῶν αὐτοῦ τοῦ Ἅβρωνος, τοῦ Λυκούργου καὶ τοῦ Λυκόφρονος (Ψευδο Πλούταρχος). πρὸς τούτοις τὰ ἀγάλματα τῶν ποιητριῶν, τῆς Μυροῦς ἐκ Βυζαντίου καὶ τῆς Ἀνύτης ἐκ Τεγέας, καὶ δύω ἕτερα ἀγάλματα ἀγνώστων προσώπων, ὧν αἱ βάσεις διεσώθησαν (ὅρα Ross, KBlatt. 1840 No 13: Stephani N Rh Mus. IV p 19.— Rangabe Réper No 1103. 1104). ἀναφέρονται δὲ καὶ ἀγάλματα φιλοσόφων ὡς ἔργα τοῦ Κηφισοδότου (Πλίνιος 35,87.)

Καὶ ὁ μὲν Brunn. (ἄνω). βασιζόμενος κυρίως ἐπὶ συμπλέγματος ἐρωτικοῦ, ὅπερ παρὰ Πλινίου (36.24) ὡς ἔργον τοῦ Κηφισοδότου ἀναφέρεται, θέλει νὰ χαρακτηρίσῃ τὴν τέ-

χνην τῶν τοῦ Πραξιτέλους υἱῶν, ὡς μᾶλλον πρὸς τὸ ἡδυπαθὲς τρεπομένην, δὲν δυνάμεθα ὅμως, ἐκ τῶν διαφόρων μαρτυριῶν τῶν ἀρχαίων συγγραφέων νὰ μὴ ἀναγνωρίσωμεν τὴν ἐμπειρίαν αὐτῶν καὶ εἰς εἰκονικὰς παραστάσεις. καὶ ὡς ἐκ τούτου ὀφείλομεν καὶ τὸ τοῦ Μενάνδρου ἄγαλμα τοῦ Βατικανοῦ, οὗτινος ὁ ῥυθμὸς, ὡς ἀνωτέρω ἤδη ἐῤῥέθη, θαυμάζεται διὰ τὸ μεγαλοπρεπὲς συνάμα δὲ καὶ χαρίεν αὐτοῦ, νὰ ἀναγνωρίσωμεν ὡς τῶν τεχνιτῶν τούτων ἔργον.

Περβάνογλου.

Δ' ΠΟΙΚΙΛΑ.

1 νεκρικὴ ὑδρία ἐνεπίγραφος ἀττική.

ἀρ. 218.

Θεόδοτος.

ἐπὶ νεκρικοῦ ἀναγλύφου ὑδρίας πεντελικοῦ μαρμάρου, εὑρεθείσης ἐν Ἀθήναις καὶ νῦν οὔσης ἐν τῷ μουσείῳ τῆς ἀρχαιολ. ἑταιρίας τῷ ἐν τῷ πανεπιστημίῳ. τὸ σωζόμενον αὐτῆς ὕψος 0,42, τὸ πλάτος 0,27. τὸ ἀπείκασμα παρέχει ὅλον τὸ διασωθὲν ἡμίσχιστον τμῆμα. τὸ δ' ἐπ' αὐτοῦ ἀνάγλυφον, οὐ πάνυ καλῶς διασωθὲν, φαίνεται ὅτι ἶνε ἐκ τῶν καλῶν χρόνων. περίεργος μορφὴ ἶνε ἡ μεταξὺ μικρὰ γυναικεία, ἥτις ὡς ἐκ τῆς ἀναλογίας πρὸς τὰ λοιπὰ πρόσωπα φαίνεται κορίσκη μικρὰ, ὡς ἐκ τοῦ τρόπου δὲ τῆς στολῆς γυνὴ τελεία. τοιουτρόπως ἐνδεδυμένην κορίσκην εἶδα καὶ ἐν ἑτέρῳ ἀναγλύφῳ ἐν Ὀρχομενῷ, ἐν τῷ μοναστηρίῳ τῆς Σκριποῦς.

2 ἡ ἀνασκαφὴ τοῦ διονυσιακοῦ θεάτρου ἐνεργουμένη ὑπὸ τῆς ἀρχαιολογικῆς ἑταιρίας, γλίσχρως μὲν ἀλλ' ἀδιακόπως χωρήσασα μέχρι τοῦδε, ἀνέδειξε σχεδὸν ὅλον τὸ κοῖλον καὶ τὸ τῆς σκηνῆς καὶ τῶν παρασκηνίων καὶ μετασκηνίων μέρος. ὁ δὲ ἐπιστατῶν εἰς τὴν οἰκοδομίαν τῆς Σιναίας ἀκαδημίας Γερμανὸς ἀρχιτέκτων κύριος Ziller ἐξεπλήρωσε μεγίστην ἡμῶν καὶ πάντων τῶν ἀρχαιολόγων ἐπιθυμίαν ἰχνογραφήσας ἐπιμελῶς λαμπρὸν τῆς ἀνασκαφῆς ταύτης σχέδιον, ὃ ἐλπίζομεν προσεχῶς νὰ δημοσιεύσωμεν, ὅτε περ θὰ γράψωμεν καὶ τὰ παραλειπόμενα τῆς περιγραφῆς. νῦν δὲ συντόμως λέγομεν ὅτι ἐφάνησαν καὶ κατὰ τὴν ἀριστερὰν πάροδον ὅμοια τοῖς κατὰ τὴν δεξιὰν λείψανα, ἀλλ' ὀλιγώτερα. καὶ τμήματα δὲ ἀγαλμάτων ἀντίστοιχα τῶν ἐκεῖ εὑρεθέντων. οἷον κορμὸς Σειληνοῦ κολοσσιαίου ἀκέφαλος καὶ ἕτερος μικρότερος ἐκ τοῦ ἀριστεροῦ μέρος τοῦ προσκηνίου σχεδὸν σῶος, ἀντίστοιχος τοῦ κατὰ τὸ δεξιὸν μέρος τοῦ προσκηνίου ἐντετοιχισμένου καὶ ἄλλα διάφορα γλυπτικῆς καὶ ἀρχιτεκτονικῆς λείψανα ἀνάλογα. τοῦ κοίλου τὸ δεξιὸν ἢ δυτικὸν μέρος διεσώθη καλλίτερα, παρέχον πολλὰς συνεχεῖς σειρὰς ἑδωλίων.

τὰ ἐν πίν. ΛΓ' ὑπὸ ἀρ. 5 καὶ 6 εἶναι ἐκ τῶν παλαιοτέρων εὑρημάτων ὄντα νῦν ἐν τῷ περιβόλῳ τῶν ἀπομάχων πρὸ τῆς εἰσόδου εἰς τὴν ἀκρόπολιν ὀλίγον μεγαλήτερα τοῦ φυσικοῦ μεγέθους. τὸ ὑπ' ἀρ. 6 τραγικὸν πρόσωπον ἐξεδόθη ὡς ὡραιότερον τοῦ ἐν πίν. ΚΘ' ὑπ' ἀρ. 4 κατ' αἴτησιν φίλου.

3 δαπάνῃ τοῦ ἐν Γοττίγγῃ καθηγητοῦ κυρίου Κουρτίου ἡ ἐν τῷ σπηλαίῳ τῆς Μουνυχίας ἀνασκαφὴ, περὶ ἧς ἐν σελ. 152 ἐλέγαμεν, ἐχώρησεν ἔτι εἰς ἱκανὸν βάθος· ἀλλὰ νῦν διεκόπη δι' ἔλλειψιν χρημάτων. ἐλπίζομεν ὅμως νὰ μὴ ματαιωθῇ ἡ γενομένη χάριν τῆς ἐπιστήμης δαπάνη, ἀλλ' ἢ αὐτὸς ὁ Κούρτιος ἢ ἡ ἐν Ἀθήναις ἀρχαιολ. ἑταιρία ἢ καὶ ὁ φιλότιμος δήμαρχος Πειραιῶς θὰ συντελέσωσιν εἰς ἀποπεράτωσιν τοῦ ἔργου.

4 τὸ ἐν πίν. Θ' ὑπ' ἀρ. 6 δημοσιευθὲν ἀγγεῖον ὡς ἀπὸ Κύπρου κομισθὲν, περὶ οὗ ἐν σελ. 35, 3) ἔλεγα ὅτι ἀττικουργὲς φαίνεται, ἐβεβαιώθη ἔπειτα ὅτι ἐν Πειραιεῖ εὑρέθη. ἡ δὲ τελευταία λέξις τῆς ἐπιγραφῆς αὐτοῦ ΑΛΟΝ, ἀνθ' οὗ εὐφυῶς τις εἴκασε ΚΑΛΟΝ, ἶνε ἀναμφίβολος· διότι οὔτε Κ ὑπάρχει πρὸ τοῦ Α, οὔτε τόπος κενὸς δι' αὐτό. ὥστε μόνον ὡς ἐκ παροράματος τοῦ χαράξαντος τὰ γράμματα δυνάμεθα νὰ ὑποθέσωμεν ὅτι ἐγράφη ΚΕΙΜΕΛΙΟΝΑΛΟΝ ἀντὶ ΚΕΙΜΕΛΙΟΝΚΑΛΟΝ. ἀλλ' ὅμως εἰς τὴν τοιαύτην ὑπόθεσιν δὲν φαίνεται καὶ αὐτὸ τὸ ἀγγεῖον ἁρμόδιον· διότι φανερῶς ἶνε πρόστυχον ἔργον.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΙΣ.

τὸ ἐν πίν. ΛΒ' ὑπ' ἀρ. 1 πανόμοιον ἀπείκασμα ἶνε ἔργον ἀκριβὲς τοῦ φίλου τῆς παρούσης ἐφημερίδος Ἰ. Γ. Παπαδάκη.

ΠΑΡΟΡΑΜΑΤΑ.

σελ. 222. ἀρ. 211 πρόσθες: (ἐν πίν. ΛΒ', 1)
σελ. 138, στίχῳ 3 κάτωθεν γράφε Σωσίστρατον (Σωσιςρατε)
» 206 » 8 » » » σμίλης. Α. Σ. Ρ.
» 191 » 4 » ἀντὶ «ἔν τε τῷ ἀετώματι καὶ ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν» γράφε «ὑπό τε τὸ ἀέτωμα καὶ ὑπὸ τὴν ἐπιγραφήν.» Δ. Χ. Σ.
τεύχ. Θ', σελ. 233, στ. 18 ἀντὶ (? γράφε (Ἰ Δ. Χ. Σ.

διὰ τυπογραφικὰ καὶ ἄλλα οἱαδήποτε ἁμαρτήματα ἐνέχεται ὁ ὑφ' ἕκαστον ἄρθρον ὑπογεγραμμένος. ὁ ἐκδότης.

Ἡ παροῦσα ἐφημερὶς, διακοπεῖσα ἐπὶ τέσσαρας μῆνας διὰ τὴν μὴ χορήγησιν τῆς ἀναγκαίας δαπάνης ἤδη ἐπὶ τῆς προτέρας κυβερνήσεως, μέλλει τοῦ λοιποῦ μέχρι συμπληρώσεως τοῦ ἔτους νὰ ἐκδοθῇ βεβαίως. ἂς γνωρίζωσι δὲ δι' αὐτὸ χάριν οἱ φίλοι αὐτῆς πρὸς τὴν παροῦσαν κυβέρνησιν τοῦ ἔθνους, ἥτις καίπερ βεβαρυμένη ὑπὸ παντοίων περισπασμῶν καὶ χρηματικῶν ἀναγκῶν, ὅμως δὲν ἔκρινεν ἄξιον νὰ στερήσῃ τὴν ἐπιστήμην τῶν ἀρχαιοτήτων ὀργάνου χρησίμου, ἀλλ' ἐχορήγησε τὴν συνδρομήν της πρὸς ἔκδοσιν αὐτοῦ.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 10(22) Ἰανουαρίου 1863. ὁ ἐκδότης.

Δ'. σελ. 93 ἐπιγρ. 4 τονίζει Ἠλιεῖα, Ἀσκληπιεῖα. στ. 9. ἀρ. 15 Ἑκατόμβοια ἴσως εἶναι τὰ ἐν Ἄργει τὰ ἄλλως Ἑκατόμβαια καὶ Ἥραια καλούμενα. περὶ ὧν ὅρα Hermann αὐτόθι §. 52, 1-2 πρβλ. 19. ὁ ἐν τῇ παρούσῃ ἐπιγραφῇ τύπος τῆς λέξεως διὰ τοῦ ΟΙ ἐν τῇ παραληγούσῃ βεβαιόνει τὴν παρὰ Στράβωνι ἐν Η' σελ. 362 τέλ. γραφὴν τῶν ἀρίστων ἀντιγράφων, ἀνθ' ἧς οἱ ἐκδόται, ἐν οἷς καὶ Meineke, προέκριναν τὸν τετριμμένον τύπον ἑκατόμβαια. Ῥουσόπουλος.

ἀρ. 220. (ἐν πίν. ΛΕ')

Μ ο ύ σ [η ς

Ἐπὶ Καλλιμήδου Ἄρχοντος ἐπὶ τῆς Αἰαντίδος ἐνάτης Πρυτανε[ίας ᾗ Καλ
λίας Καλλιάδου Πλωθεὺς ἐγραμμάτευεν, Ἐλαφηβολιῶνος δεκάτῃ [καὶ . . . . .
ι, ἐνάτῃ καὶ εἰκοστῇ τῆς Πρυτανείας, ἐκκλησία ἐν Διονύσου [τῶν προέ
δρων ἐπεψήφιζε Χαρίας Ἡνιόχου Πήληξ καὶ συμπρόεδροι [Ἔδοξε
τῷ δήμῳ Νεοπτόλεμος Φιλέου Δειραδιώτης εἶπεν, περὶ ὧν ἀ[παγέλλ
ει ὁ ἀγωνοθέτης ὑπὲρ τῶν θυσ[ι]ῶν ἃς ἔθυσεν τῷ τε Διονύσῳ κ[αὶ τοῖς ἄλ
λοις θεοῖς οἷς πάτριον ἦν· Ἀγαθῇ τύχῃ· δεδόχθαι τῷ Δήμ[ῳ τὰ μὲν ἀ
γαθὰ δέχεσθαι τὰ γεγονότα ἐν τοῖς ἱεροῖς οἷς ἔθυεν ἐφ' ὑγιε[ίᾳ καὶ σω-
τηρίᾳ τῆς Βουλῆς καὶ τοῦ δήμου τῶν Ἀθηναίων καὶ παίδων κα[ὶ γυναικῶ
ν [- - - - καὶ τῶν συμμάχων — — — — — — — — — — — — —
— — — — Ἐπειδὴ δὲ ὁ ἀγωνοθέτης περὶ πλείστου ποιουμέ[νος τὴν πρ
ὸς τοὺς θεοὺς εὐσέβειαν καὶ ἀποδεικνύμενος [τὴ]ν εὔνοιαν [καὶ προθυ
μίαν ἣν ἔχει πρὸς τὸν δῆμον τὸν Ἀθηναίων, τάς τε θυσίας πά[σας ἔθυσεν τ
ὰς πατρίους ἐν τοῖς καθήκουσιν χρόνοις καλῶς καὶ εὐσεβ(ῶς) ἐπετέλεσ
ε δὲ καὶ τοὺς προαγῶν[ας] τοὺς ἐν τοῖς ἱεροῖς κατὰ τὰ πάτρια· [ἐπεμελήθ
η δὲ καὶ τῶν ἀγώνων τῶν τε Διονυσιακῶν καὶ τῶν ἄλλων καλῶ[ς καὶ φιλοτί-
μως. ἐπαινέσαι τὸν ἀγωνοθέτην Ἀγαθαῖον Αὐτοκλέους Π[λωθέα
ε]ὐσεβείας ἕνεκα τῆς πρὸς τοὺς θεοὺς καὶ φιλοτιμίας τῆς (πρὸς τὴν Βου
λὴν καὶ τὸν Δῆμον τῶν Ἀθηναίων· εἶναι δὲ αὐτῷ [δό] ντι τὰς [εὐθύνας τῆς
ἐπιμελείας κατὰ τὸν νόμον, εὑρέσθαι παρὰ τοῦ Δήμου ἀγα[θὸν οὗ ἂν δοκ
εῖ ἄξιος εἶναι· Ἀναγράψαι δὲ τόδε τὸ ψήφισμα τὸν γρ[αμματέα τὸν κατὰ
Πρυτανείαν ἐν στήλῃ λιθίνῃ καὶ στῆσαι ἐν [τῷ τεμένει τοῦ Διονύσο
υ ε'(ι)ς δὲ τὴν ποίησιν καὶ τὴν ἀνάθεσιν τῆς στ(ήλης μερίσαι τὸν ἐπὶ τῇ δι
οικήσει τὸ γενόμενον ἀνάλωμα.
Ἐπὶ Θερσιλόχου Ἄρχοντος ἐπὶ τῆς Αἰαντίδος πρυτανείας ᾗ Δ
ιόδοτος Διογνήτου Φρεάρριος ἐγραμμ[άτευεν . . . . .
ὑστέρᾳ, τετάρτῃ καὶ εἰκοστῇ [τῆς πρυτανείας· ἐκκλησία ἐν Διονύσου
τῶν προέδρων ἐπεψήφιζε Χα[ρίας Ἡνιόχου καὶ συμπρόεδροι
ἔδοξε τῷ Δήμῳ Διονύσι[ος - - - - - - - - -
ος ἔς τε τὰς λοιπὰς ἐπιμ[ελῶς καὶ φιλοτίμως . . . . ἐχειρ
οτόνησεν ἁπάσας ὑ[πέρ τε τῆς - - - - - - - - - α - -
ου χειροτονίας - - - - - - - - - - - - - - - -
ος γινόμενον --- - - - - - - - - - - - - - - - -
ἀγωνο[θέτησεν
ο - - - - - - - - - - - - - - - -

Ἐπὶ στήλης μετὰ ἀετώματος λίθου πεντελησίου, ἧς κρωτηριασμένα· εὑρέθη τὸ 1862 Ἰουλ. 20 ἐν ταῖς κατὰ τὸ κάτω μέρος καὶ μικρὸν τῆς δεξιᾶς πλευρᾶς εἰσιν ἡ- τὸ Διονυσιακὸν θέατρον ἀρχαιολογικαῖς ἀνασκαφαῖς τὸ

Rangabé Antiquités helléniques τόμ. Α' σελ. 236 ἑπ., ὅπου σχεδὸν ἅπασαι αἱ ἐνταῦθα μνημονευόμεναι πόλεις ἀνευρίσκονται, ἐνίοτε δὲ καὶ μὲ τὸ αὐτὸ ποσὸν τοῦ φόρου. ϛ 21 καὶ 22 οἱ εἰς δύο σειρὰς ἀριθμοί, ἀποτελοῦσιν, ὥς μοι φαίνεται, ἕνα, ἴσως 84 δρ. καὶ 1 ὀβολόν. αἱ συμπληρώσεις τῶν ἀριθμῶν, ὅπου δὲν ὑπάρχει τὸ σημεῖον τῆς ἀμφιβολίας, δύνανται νὰ θεωρηθῶσιν ὡς βέβαιαι, γραφεῖσαι μετὰ ἱκανὴν σπουδὴν ἐπὶ τῶν ἰχνῶν τοῦ λίθου. ἐν ϛ· 37 κατὰ παραδρομὴν εἴτε τοῦ ἀρχεγράφου εἴτε τοῦ χαράκτου, ὃς ἄλλως μετὰ τῆς χαρακτηριζούσης τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἐπιμελείας καὶ φιλοκαλίας ἔγλυψε τὰ γράμματα, ἐγράφη ΜΕΝΑΑΙΟΝ ἀντὶ ΜΕΝΔΑΙΟΝ ἤτοι Μενδαίων. Ῥουσόπουλος.

γ' νεκρικαὶ ἐπιγραφαὶ ἐξ Ἀθηνῶν.
(ὅρα πίν. λϛ' ἀρ. 1-5.)

ἀρ. 222.	ἀρ. 223.	ἀρ. 224.	ἀρ. 225.	ἀρ. 226.
Πέρσης	Θεοδρα	Συμβήλης	Δημὼ	Κλεοπάτρα
Θεμίσωνος	Θεμίσωνος	Χρηστός.	Ἀλεξάνδρου	Ἀμεινίου.
Λαοδικεύς.	Σαμαρῖτις.		χρηστή.	

οἱ ὑπ' ἀρ. 1—4 κιονίσκοι εὑρέθησαν πρό τινων μηνῶν ἐν Ἀθήναις πρὸς τὸ βόρειον μέρος τὸ κατὰ τὸν Λυκαβηττόν. τοῦ 1 τὸ ὕψος 0,51, ἡ ἄνω διάμετρος 0,14, ἡ κάτω 0,13. τοῦ 2 τὸ ὕψος 0.54, ἡ ἄνω διάμετρος 0,18, ἡ κάτω 0,14. τοῦ 3 τὸ ὕψος 0.46, ἡ ἄνω διάμετρος 0,18, ἡ κάτω 0,14. τοῦ 4 τὸ ὕψος 0,47 ἡ δὲ διάμετρος 0,14. ἅπασαι δὲ αὗται κεῖνται νῦν ἐν τῷ μουσείῳ τῆς ἀρχ. ἑταιρ. τῷ ἐν τῷ πανεπιστημίῳ. σημειῶσαι τὸ ὄνομα Συμβήλης, ὡς πρωτοφανὲς καὶ περίεργον. ἐν ἀρ. 3 (223)ΘΕΟΔΡΑ κεῖται ἐπὶ τοῦ λίθου.

ἡ ὑπ' ἀρ. 5 στήλη εὑρέθη ἐν τῷ κήπῳ τοῦ ἐθνικοῦ τυπογραφείου πρὸ δύο περίπου ἐτῶν, ὡς λέγεται, καὶ νῦν κεῖται αὐτόθι παρὰ κλίμακα ἐγκτισθεῖσα. τὸ σχῆμα τῶν γραμμάτων δὲν παραεπέτυχεν ὁ ξυλογράφος. ὑποφαίνονται δὲ καὶ ἄλλα γράμματα, ἃ ἐδηλώθησάν πως. τὸ ὅλον ὕψος τοῦ λίθου 0,79, τὸ πλάτος ἄνω ὑπὸ τὸ γεῖσωμα 0,32, κάτω 0,35, τὸ πάχος ἄνω 0,07, κάτω 0,09. ὁ λίθος ὑμήττειος.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 17, Ἰανουαρίου 1863.

Ἀθανάσιος Σ. Ῥουσόπουλος.

δ' ἐκ Κύπρου.
ἀρ. 227. (ὅρα πίν. ΛΖ'.)

Τιβερίῳ καίσαρι σεβαστῷ θεῷ θεοῦ σεβαστοῦ υἱῷ
αὐτοκράτορι ἀρχιερεῖ μεγίστῳ δημαρχικῆς ἐξουσίας
τὸ ΛΑ, ἐπὶ Λευκίου Ἀξίου Νάσωνος ἀνθυπάτου· καὶ
Ἐπρειλίου Λουπέρκου πρεσβευτοῦ καὶ Γαΐου Φλαβίου Φίγλου ταμία,
Ἄδραστος Ἀδράστου Φιλοκαῖσαρ ὁ ἐνγενικὸς ἱερεὺς τοῦ
ἐν τῷ γυμνασίῳ κατεσκευασμένου ὑπὸ αὐτοῦ ἐκ τοῦ ἰδίου
Τιβερίου καίσαρος σεβαστοῦ ναοῦ καὶ ἀγάλματος ὁ φιλόπατρις
καὶ πανάρετος καὶ δωρεὰν καὶ αὐθαίρετος γυμνασίαρχος καὶ
ἱερεὺς τῶν ἐν γυμνασίῳ θεῶν κατεσκεύασεν τὸν ναὸν καὶ
τὸ ἄγαλμα ἰδίοις ἀναλώμασιν τῷ αὐτοῦ θεῷ, ἐφηβαρχοῦντος
Διονυσίου τοῦ Διονυσίου τοῦ καὶ Ἀπολλοδότου Φιλοκαίσαρος,
Ἄδραστος Ἀδράστου Φιλοκαῖσαρ καθιέρωσεν, συνκαθιεροῦντος
καὶ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ἀδράστου Φιλοκαίσαρος τοῦ καὶ αὐτοῦ δωρεὰν
καὶ αὐθαιρέτου γυμνασιάρχου τῶν παίδων τῇ γενεσίῳ
Τιβερίου.
L ΙΣΤ. Ἀπογονικοῦ ΚΔ.

ἐπὶ βάθρου ἐξ ἀσβεστολίθου, τοῦ ὁποίου τὸ ὅλον ὕψος 0.72. τὸ πλάτος κατὰ τὸ μέσον μέρος 0,79, τὸ βάθος 0,70. εὑρέθη τὸ 1861 εἰς τὰ ἐρείπια τῆς ἀρχαίας Λαπήθου, πλησίον τῆς ἱερᾶς μονῆς τῆς Ἀχειροποιήτου, ἐντὸς τοῦ περιβόλου τῆς ὁποίας μετεφέρθη ἐπιμελείᾳ τοῦ πανοσ. Οἰκονόμου κυρίου Ἰωακεὶμ, καὶ νῦν παρὰ τὴν θύραν κεῖται τοῦ ναοῦ.

ἡ τελευταία λέξις τοῦ τετάρτου στίχου ἔχει εἰς τὸ πρωτότυπον ΤΑΜΙΑΙ.

ἡ ἕκτη λέξις τοῦ δεκάτου στίχου ἔχει εἰς τὸ πρωτότυπον ΑΤΟΥ, κατὰ λάθος βέβαια τοῦ γλύπτου.

Δημήτριος Πιερίδης.

ὁ ἐν Κύπρῳ φίλος τῶν ἀρχαιοτήτων κ. Δημήτριος Πιερίδης ἔπεμψεν ἡμῖν τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἀνωτέρω ἐπιγραφῆς μετὰ ἐκμαγματος χαρτίνου, καθ' ὃ ἐποιήθη ὁ ΛΖ' πίναξ, συνέπεμψε δὲ καὶ τὸ σχῆμα τοῦ βάθρου, ὁμοίου ὄντος τῷ ἐν σελ. 155 τῆς παρούσης ἐφημερίδος καὶ ἐν πίνακι ΚΒ' 2, δὲν ἐδήλωσεν ὅμως καὶ τὴν θέσιν τῶν γραμμάτων ἐπ' αὐτοῦ, ὥστε ἡ θέσις τῆς ὅλης ἐπιγραφῆς ὑπὸ τὸ γεῖσωμα ἐν τῷ ἀπεικάσματι δὲν πρέπει νὰ θεωρηθῇ ἀκριβής· τῶν γραμμάτων ὅμως αὐτῶν τὸ σχῆμα καὶ ἡ θέσις πρὸς ἄλληλα ἐτηρήθη κατὰ τὸ ἔκμαγμα. ὁ ἐκδότης.

εἰς τὰς σημειώσεις τῆς ὑπ' ἀριθ. 211 ἐπιγραφῆς σ. 223. ἐτυπώθη ἐσφαλμένως ἠστίασεν ἀντὶ εἱστίασεν. Κ. Σ. Π.

ἀρ. 228.

Ἐ]πὶ Σωπόλιος Ἀρτεμι[σί]ωνος, ἔδοξε τῶι κοι- ν]ῶι τῶν Λαμπαδιστῶν τῶν ἐν Πάτμωι καὶ με- τ]εχόντων τοῦ ἀλείμματος· [ἐπει]δὴ Ἡγήμανδρος Μεν]εκράτε τά τε πρὸς θεὺς εὐσεβῶς ἔχων δια[τελεῖ, π]ο[ι]ῶν καὶ τὰ πρὸς τὺς συν[γεν]εῖς καὶ πολίτας εὖ γι..., καὶ κοινῆι καὶ καθ' ἰδίαν ἑκάστωι ἑαυτὸν εὔχρησ- τ]ον παρεχόμενος ἀπὸ τῆς πρώτης ἡλικίας, ἔτι δὲ καὶ γε]γυμνασιαρχικὼς ἑπτάκι καὶ λελαμπαδαρχηκὼ[ς, καὶ τ]ὸν μακρὸν δρόμον νενικηκώς, καὶ ταῦτα πεπρα- γ]ὼς ἀξίως αὐτοῦ τε καὶ ἡμῶν· κατασταθεὶς δ[ὲ κ]αὶ χρυσονόμος τῶν Λαμπαδιστῶν, τά τε χρήμ[α- τα] συνφυλάσσει καὶ τῶν ἄλλων πάντων π[ρ]όνο[ι- αν] ποιεῖται· νῦν [δὲ καὶ] ἐπήνγελται Ἑρμῆν τε λίθ[ι- νο]ν ἀναθήσειν καὶ δραχμὰς διακοσίας δώσειν, ὅ]πως ἐκδανείσωνται· ἐπήνγελται δ[ὲ] καὶ ἕ]ως ἂ]ν ζῇ, ἐκ τῶν ἰδίων τάς τε θυσίας ἐπιτελέσα[ι καὶ τὰ? ἑορτ]ασιμαῖα (?) ὑποδέξεσθαι· Δεδόχθαι, Ἡ- γήμαν[δ- ρον] μὲν ἐπηνῆσθαι ἐφ' ἧ ἔχει αἱρέσει· τοὺς δὲ Λα[μ- παδι]στὰς καὶ ἀλειφομένους στεφανῶσαι μὲν αὐτὸν χρυσῶι στεφάνωι ἀπὸ χρυσῶν Ἀλεξ- ανδρείω]ν πέντε, καὶ εἰκόνι γραπτῇ, ἄγειν δὲ αὐτοῦ καὶ ἐπ]ώνυμον ἡμέραν. Ἡ δὲ ἱερωσύν[η . . . . Ἡγημάνδρου. Ἐὰν δὲ . . . . ια χο . . . .

Τὸ διὰ τὴν Πάτμον πολλῆς ἱστορικῆς ἀξίας Ψήφισμα τοῦτο ἦν πρότερον ἐντετειχισμένον ἐν τῷ προαυλίῳ τοῦ μονιδρίου τῆς Ἀποκαλύψεως, ἔνθα καὶ ἡ περιώνυμος Ἑλληνικὴ Σχολή· ἐγὼ δ' ἐξελὼν αὐτὸ ἐκεῖθεν ἐτοποθέτησα ἐντὸς τῆς αἰθούσης τῶν παραδόσεων. Εἶναι δὲ ἐπὶ στήλης λίθου λευκοῦ, ἀέτωμα ἐχούσης, καὶ κατὰ μέσον αὐτῆς στέφανον, ἠκρωτηριασμένης δὲ ὑποκάτωθεν. Καὶ περὶ μὲν τοῦ πραγματικοῦ μέρους τοῦ Ψηφίσματος, παραπέμπω τὸν ἀναγνώστην εἰς τὰ ὑπὸ τοῦ μακαρίτου Ῥοσσίου σημειωθέντα ἐν τῷ ἀνωτέρω δηλωθέντι φυλλαδίῳ. Τὰ δὲ παρ' ἐμοῦ διαφόρως ἀναγνωσθέντα ἔχουσιν ὡς ἑξῆς:

Στίχ. 1.] Ἀντὶ τοῦ παρὰ Ῥοσσίῳ ΑΙΤΘΜΕ. ωνος, ἀνέγνων ἐγὼ ὅπως ἀνωτέρω ἔχει, καὶ ἀνεπλήρωσα εἰς τὸ Ἀρτεμισίωνος· ὅπερ ἐὰν δὲν ἐκληφθῇ ὡς πατρωνυμικὸν τοῦ ἐπωνύμου ἄρχοντος, εἶναι πάντως τοῦ Μακεδονικοῦ μηνολογίου ὁ Ἀρτεμίσιος, ὁ καὶ Ἀρτεμείσιος, ὡς εὕρηται ἐν ἐπιγραφῇ Χιακῇ [Κορ. Ἄτακτ. Τόμ. Γ', σελ. 265 καὶ 267].

Στίχ. 2] Καί, ἀντὶ Χαί.

Στίχ. 3]. ἩγήΜανδρος, ὡς καὶ ἐν στίχ. 17 καὶ 23, ἀντὶ ἩγήΣανδρος. Οὕτω δ' ἀπαντᾶται γεγραμμένον καὶ ἐν τῇ ὑπ' ἀρ. 5 ἐπιγραφῇ· καὶ ἦν τὸ ὄνομα σύνηθες, ὡς φαίνεται, παρὰ Πατμίοις.

Στίχ. 9.] ΜΑΚρόν, ἀντὶ Μ..ρόν, περὶ οὗ διαπορεῖ ὁ σοφὸς ἀνὴρ πότερον, τὸν μακρὸν δρόμον, ἢ τὸν μικρὸν ἐνίκησεν ὁ Ἡγήμανδρος.

Στίχ. 17.] ὙποδέΞεσθαι, ἀντὶ ὙποδέΧεσθαι

Στίχ. 19—20.] Μὲν αὐτόν, ἀντὶ τοῦ διηπορημένου Μὲ[ν Ἡγήσανδρον?].

Στίχ. 20—21.] Ἐνταῦθα ἐτόλμησα νὰ προτείνω ἀναπλήρωσιν τοῦ κεκολοβωμένου ΑΛΕΞ....Ν, εἰς τὸ Ἀλεξ[ανδρείω]ν, ἀντὶ τοῦ διηπορημένου παρὰ Ῥοσσίῳ Ἀλεξ[άνδρω]ν? ἵνα ᾖ κτητικὸν τοῦ Ἀλέξανδρος, προςυπακουομένου τοῦ οὐσιαστικοῦ στατήρων, κατὰ τό: Χρυσοῦς Δαρεικός, Φιλίππειος, κτλ. καί: νόμισμα Ἀλεξάνδρειον [Πολυδ. Θ', 6]. Ἀλλὰ καὶ Ἀλεξ[ανδρινῶ]ν ἐὰν γράψῃ τις, κατὰ τό: νόμισμα Ἀλεξαδρινὸν [Λαέρτ. εἰς Ζήν. καὶ Φιλόλ.], ὀβολὸς Ἀλεξανδρινὸς [Ἀθήν. Η', 1], δὲν σφάλλεται ἴσως.

ἀριθ. 229.

. . . ΟΝΕΠΙΤΗΙΠΡΟΣΤΩ . . . . Κ.ΟΙΑΚΑΙΕΙΝΑΙ
. . . ΝΕΝΕΠΙΜΕΛΕΙΑΙΠΑΡΑΤΩΙΔ . . . . . ΠΑΡ
ΧΕΙΝΔΕΑΥΤΩΙΚΑΙΙΕΡΩΝΜΕΤΟΥΣΙΑΝΑΥΤΩΙ
ΚΑΙΕΚΓΟΝΟΙΣΩΝΚΑΙΛΕΙ.ΟΙΣΜΕΤΕΣΤΙΝΑΔΕΦ.
ΝΕΡΑΔΙΑΜΕΝΗΙΗΤΕΑΡΙΣΤΟΝΙΚΟΥΠΡΩΑΙ.ΕΣΙΣ
ΚΑΙΗΤΟΥΔΗΜΟΥΕΥ. .ΡΙΣΤΙΑΤΟΨΗΦΙΣΜΑ
ΤΟΔΕΑΝΑΓΡΑΨΑΙΕΙΣΣΤΗΛΗΝΛΙΘΙΝΗΝΚΑΙ
ΑΝΑΘΕΙΝΑΙΕΙΣΤΟΙΕΡΟΝΤΗΣΠΑΡΘΕΝΟΥΤΟΔΕ
ΕΙΣΤΑΥΤΑΕΣΟΜΕΝΟΝΑΝΑΛΩΜΑΔΟΥΝΑΙ
ΤΟΥΣΧΡΥΣΟΝΟΜΟΥΣΚΑΙΕΓΓΡΑΨΑΣΘΑ. .ΙΣΤΟΝ
ΚΟΙΝΟΝΛΟΓΟΝΤΟΝΔΕΓΡΑΜΜΑΤΕΙΠΑΡΑΛΑΒΟΝ
ΤΑΔΙΑΦΥΛΑΞΕΙΝΜΕΤΑΤΩΝΑΛΛΩΝΓΡΑΜΜΑ
ΤΩΝ

ἀρ. 229.

. . . ον ἐπὶ τῆι πρὸς το . . . . . κ. αια, καὶ εἶναι αὐτ]ὸν? ἐν ἐπιμελείαι παρὰ τῶι δ[ήμωι· ὑ]πάρχειν δὲ αὐτῶι καὶ ἱερῶν μετουσίαν, αὐτῶι καὶ ἐκγόνοις, ὧν καὶ λει[π]οῖς μέτεστι. Ἵνα δὲ φ[α-

τελευταῖον τοῦτο ὑποκρύπτει ἀνδρὸς ὄνομα, δύναται, νομίζω, ν' ἀναπληρωθῇ εἰς τὸ Ἀλόπητος, ὄνομα ἀπαντώμενον καὶ παρὰ Ξενοφῶντι [·Ελλην. Ε'. δ'. 52]· εἰδὲ γυναικεῖον, ὡς ἤθελεν εἰκάσει τις οὐκ ἀπιθάνως, γραπτέον ἴσως ὑποκοριστικῶς Ἀλόπητον. Περὶ δὲ τῆς τελευταίας λέξεως, ἀμφιγνοῶ ἂν πρέπῃ νὰ γραφθῇ θρέψαντες ἢ θρέψαντο.

ἀρ. 233.

ΕΠΑΦΡΟΔΕΙΤΟΣΕΠΑΦΡΟΔΕΙΤΟΥΝΕΙΣΥ
Ρ: ΟΣ

Ἐπαφρόδειτος Ἐπαφροδείτου Νεισύριος.

Στήλη λευκοῦ λίθου τετράπλευρος, ἐν σχήματι κιονοκράνου ἐξειργασμένη, φέρει τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην, ἐπανειλημμένην καὶ ἐπὶ τῆς ἀντιπροσώπου πλευρᾶς. Ἦν δὲ ἀναμφιβόλως τὸ βάθρον, ἐφ' οὗ πάλαι ποτὲ ἵστατο τὸ ἄγαλμα τοῦ ἐκ Νισύρου τὸ γένος ἕλκοντος Ἐπαφροδίτου, ἀντὶ τοῦ ὁποίου ὑποβαστάζει νῦν τὴν ἱερὰν τράπεζαν τοῦ κατὰ τὰ δυσμικὰ περιπόλια ναοῦ, τοῦ καλουμένου τὰ Ἅγια τῶν Ἁγίων. Ὁ κ. Guérin ἀνέγνωσε κἀνταῦθα τὴν πρώτην λέξιν ἐσφαλμένως: ἘπαφροδείτΗς.

ἀρ. 234.

ΕΠΑΦΡΟΔΙΤΕ Ἐπαφρόδιτε.
ΧΡΗСΤΕΧΕΡΕ χρηστὲ χέρε.

Φέρεται ἐπὶ μικρᾶς ἐπιτυμβίου στήλης λίθου λευκοῦ, ἀνορυχθείσης ἐν τῷ παρὰ τὸν λιμένα ἀγρῷ Περνέρα, ἣν ὁ ποτὲ ὑγειονόμος τῆς νήσου Σ. Σταυράκιος εἶχε μοι δείξῃ.

ἀρ. 235.

ΧΡΥϹϹΡѠϹ	Χρύσ[ε]ρως
ΜΕΝΕΛΑΟΥ	Μενελάου
ΧΡΗϹΤΕ	χρηστὲ
ΧΕΡΕ	χέρε.

Καὶ αὕτη φέρεται ἐν ἐπιτυμβίῳ στήλῃ ὑποφαίου μαρμάρου, κοίλωμα κατὰ μέσον ἐχούσῃ, ἐν ᾧ εἰκονίζεται ἀνάγλυπτος πρεσβύτης ἀνήρ, ποδήρει ἐνειλημένος περιβλήματι, καὶ ἐξ ἀριστερῶν αὐτοῦ κύων καθήμενος ἐπὶ τῶν ὀπισθίων ποδῶν καὶ πρὸς αὐτὸν ἀναβλέπων· ἄνωθεν δέ, ἐν ἑκατέρᾳ τῆς στήλης γωνίᾳ, στέφανοι τέθεινται ἀνεστραμμένως. Καὶ ἡ μὲν γλυφὴ εἶναι ἔργον βαναυσοτέχνου· ἡ δ' ὑπ' αὐτὴν ἐπιγραφὴ φαίνεται παλίνξεστος· διότι ὁ λίθος εἶναι λεῖος κατὰ τὸ λοιπὸν τῆς ἐπιφανείας αὐτοῦ, καὶ μόνον κατ' αὐτὸ τὸ μέρος φαίνεται ὑπόκοιλος καὶ δεικνύει τοῦ γλυφάνου τὰς ἀμυχάς. Εὑρίσκεται δὲ ἡ στήλη ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ ἱερομονάχου Νικηφόρου Σκαρπέτη.

ἀρ. 236.

. . . . ΟΕϹΤΙΝΑΥΡΗΛΙΟΥ . . . .
. . . . . . ϹΚΟΜΕΝΙΑϹΚΑΙΤΕΙ . . . .

. . . . ὅ ἐστιν Αὐρηλίου . . . .
. . . . σκομενίας καὶ τε . . . . .

Ταύτην ἀνεκάλυψα κατὰ τὴν θέσιν τοῦ Κάμπου, ἐντετειχισμένην ἐπὶ τοῦ παρεκκλησίου τῆς Παναγίας τῆς ἐπικεκλημένης Σχοινιωτίσσης. Φέρεται δὲ ἐν ἐπιμήκει τμήματι λίθου λευκοῦ ἀμφοτέρωθεν ἠκρωτηριασμένου.

ἀρ. 237.

ΑΡΙ. . Ι.ΝΗΡΑΚΛΕΙΔΟΥΗΡΩΣ
ΧΡΗΣΤΕΧΑΙΡΕ

ΗΡΑΚΛΕΙΔΗΣΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ
ΤΟΝΕΑΥΤΟΥΠΑΤΕΡΑ
ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΝΠΓΥΘϹ . ΛΕ
ΟΥΣΗΡΩΣΧΡΗΣΤΕ
ΧΑΙΡΕ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΚΑΤΑΤΑ
ΔΟΠΟΙΑΝΔΕΜΗΤΡΟΔΩ
ΡΟΥΗΚΑΛΟΥΜΕΝΗΤΡΥΦΩ
ΣΑΓΥΝΗΔΕΑΡΧΑΓΑΘΟΥ
ΤΟΥ.ΑΛΟΥΜΕΝΟΥΒΙΛΕΩΣ
Η.ΟΙΝΗΧΡΗΣΤΗΧΑΙΡΕ

α'. Ἀρι[στ]ί[ω]ν Ἡρακλείδου ἥρως χρηστὲ χαῖρε.

β'. Ἡρακλείδης Ἀπολλωνίου τὸν ἑαυτοῦ πατέρα Ἀπολλώνιον Πυθ[οκ]λέους. Ἥρως χρηστὲ χαῖρε.

γ'. Ἀλεξάνδρα [?] κατὰ [π]α[ι]δοποι[ί]αν δὲ Μητροδώρου, ἡ καλουμένη Τρυφῶσα, γυνὴ δὲ Ἀρχαγάθου, τοῦ [κ]αλουμένου Βιλέως, ἡ[ρω]ίνη χρηστὴ χαῖρε.

. . . . λην ἐπιήσαντο
. . . . ξιω . . . .
. . . .

ἀρ. 240.

. . . .

. . . . . . ΛΕΩΣΠΤΟΛΕΜΑΙΟΥΚΑΙ. . . . .
. . . . . ΤΗΣΑΤΟΔΙΚΑΣΤΑΣΚΑΙΙΔΙΑ . . . . . .
. . . . . . ΣΔΙΑΚΡΙΝΟΥΝΤΑΣΠΕΡΙΤΩΝΑΜΦΙ
. . . . . . ΩΝΣΥΜΒΟΛΑΙΩΝΚΑΙΗΠΟΛΙΣΗΤΩΝ
. . . . . . ΣΤΕΙΛΕΝΑΝΔΡΑΣΚΑΛΟΥΣΚΑΓΑΘΟΥΣ
. . . . . . ΟΜΕΝΟΙΠΡΟΣΗΜΑΣΠΕΡΙΤΕΤΩΝΑΠΟ
. . . . . . ΩΝΑΜΦΙΣΒΗΤΗΣΕΩΝΚΑΙΤΩΝΑΛΛΩ
. . Α . . . . ΤΩΝΑΥΤΟΙΣΥΠΟΤΗΣΠΟΛΕΩΣ
. . . ΛΕΙΣΤΟΥΣΤΩΝΔΙΑΦΕΡΟΜΕΝΩΝΑΝΑ
ΕΝΟΙΠΟΛΛΑΚΙΣΕΣΑΥΤΟΥΣΔΙΕΛΥΟΝΣΥΜΦ
. ΤΟΥΣΔΕΔΙΕΚΡΙΝΟΝΜΕΤΑΠΑΣΗΣΔΙΚΑΙ
. . . . . ΝΟΣΔΕΑΥΤΟΙΣΤΟΥΧΡΟΝΟΥΓΙΝΟΜΕΝΟΥ
. . . . ΝΚΡΙΣΕΩΝΚΑΙΒΟΥΛΟΜΕΝΩΝΤΩΝΣ . .
. . . . ΠΡΟΣΤΑΙΔΙΑΟΔΗΜΟΣ
. . . . ΤΟΥΣΜΕΤΑΒΑΚΧΩΝΟΣ
. . . . ΜΕΙΝΑΝΤΑΣΚΑΙΤΑΛΟ
. . . . ΕΞΑΓΑΓΟΝΤΑΣΜΕ.
. . . . ΟΑΙΝΑΞ. . ΣΟΔΕΚ.
. . . . ΣΘΑΙΒΟΥΛΟΜΕΝΟΙ
. . . . ΛΗΝΕΠΟΙΗΣΑΝΤΟ
. . . . ΞΙΩ. . . . .
. . . .

Τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην ἀντέγραψα ἐκ τῆς συλλογῆς διαφόρων τῆς ἀρχαιότητος λειψάνων, ἣν ἔχει ὁ ἐν Κῷ ἐλλόγιμος καὶ φιλαρχαῖος φίλος μου Δημήτριος Κ. Πλατανίστης· ἡ δ' αὐτὴν φέρουσα πλὰξ λευκοῦ λίθου εἶναι ἠκρωτηριασμένη ἐκ τῶν τριῶν μερῶν. Ἐκ τῶν διαφυγόντων τὴν λώβην γραμμάτων συνάγεται ὅτι ἡ Κῶς εἶχε διαφορὰς μετά τινος ἄλλης πόλεως, ὧν τὴν διάλυσιν ἐδήλου ἡ ἐπιγραφή. Ὁ δ' ἐν τῷ 1ῳ στίχῳ ἀναφερόμενος βασιλεὺς Πτολεμαῖος, κατ' ἐπιταγὴν ἴσως τοῦ ὁποίου συνεβιβάσθησαν αἱ διαφερόμεναι πόλεις, πιθανὸν νὰ ἦναι ὁ Φιλάδελφος, ὅστις, ὡς γνωστόν, ἐγεννήθη ἐν Κῷ ὑπὸ Βερενίκης [Θεόκρ. Εἰδύλ. ιζ'. ς. 56 κ. ἑξ.—Καλλίμ. Ὕμν. εἰς Δῆλ. ς. 165.]. Ἀλλὰ περὶ τούτου, ὡς καὶ περὶ τῆς τολμηθείσης μοι ἀναπληρώσεως ἐνίων ἐκ τῶν πολλῶν χασμάτων, κρινέτωσαν οἱ ἐπιστήμονες.

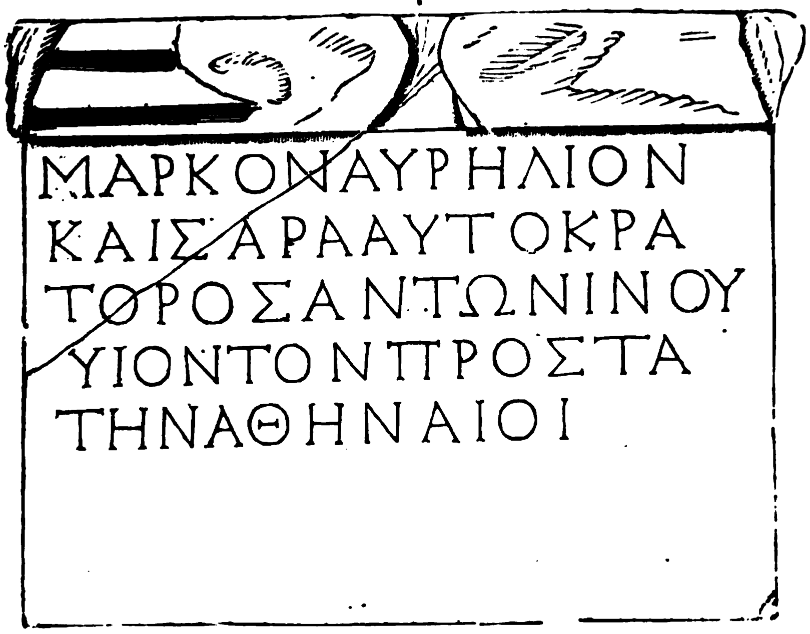
Ἰ. Σακκελίων.

β' ἀττικαί.

Ψήφισμα περὶ Λυκούργου.

Ἐν ἔτει 1859 εὑρέθη ἐν Ἀθήναις ἐν ταῖς παρὰ τὴν Πυργιώτισσαν ἀνασκαφαῖς τῆς ἀρχαιολογικῆς ἡμῶν ἑταιρίας τεμάχιον στήλης λίθου Πεντελησίου, περιέχον τὴν ἀρχὴν ψηφίσματος, ἐν ᾧ ἐτιμᾶτο Λυκοῦργος ὁ ῥήτωρ· καὶ ἐγὼ ἐκδίδων τὸν λίθον ἐκεῖνον ἐν ἔτει 1860 (ἐν τῷ πρώτῳ καὶ μόνῳ φυλλαδίῳ Ἑλληνικῶν ἐπιγραφῶν, κατὰ τὸ πλεῖστον ἀνεκδότων, δαπάνῃ τῆς ἀρχαιολ. ἑταιρίας, ὑπ' ἀρ. 1.) ἀνεγνώρισα ὅτι ἦτο ἐπ' αὐτοῦ τὸ κείμενον τοῦ ψηφίσματος τοῦ Στρατοκλέους, τὸ παρὰ Ψευδοπλουτάρχῳ ἐν τοῖς βίοις τῶν δέκα ῥητόρων διασωθέν. Ἀλλ' ὁ λίθος ἐκεῖνος ἦτο πολὺ βεβλαμμένος, καὶ μόλις τεσσάρων στίχων τῶν πρώτων ἀνεγνώσθησαν τὰ πρὸς τὰ δεξιὰ τῷ ὁρῶντι γράμματα, καὶ τῇ βοηθείᾳ τοῦ Ψευδοπλουτάρχου ἀνεπληρώθησαν τὰ πρὸς τ' ἀριστερά, ἀφοῦ παρεδέχθην, ὡς ἔπρεπεν, ὅτι ἀνὰ 42 γράμματα εἶχεν ἕκαστος στίχος. Ἐνόησα ὅμως τότε ὄχι μὲ εὐχαρίστησίν μου, ὅτι τὸ παρὰ Ψευδοπλουτάρχῳ κείμενον μετὰ τὸν 4ον στίχον διέφερεν ἔν τισι τοῦ ἐπὶ τοῦ λίθου. Καὶ οὕτως ἔμεινεν τὸ ἔργον τῆς ἀναπληρώσεως ἀσυντέλεστον τό γ' ἐπ' ἐμοί, οὐδὲ εἶδα ἔκτοτε γνώμην τινὰ ἢ κρίσιν ἄλλου ἐν περιοδικοῖς συγγράμμασιν. Ἔμελλε δὲ τῆς αὐτῆς στήλης ἓν ἄλλο τεμάχιον πολὺ κάλλιον διατετηρημένον καὶ μακρότερον νὰ περιέλθῃ περὶ τὰ μέσα τοῦ παρελθόντος Ἰουνίου εἰς τὸ μουσεῖον τῆς ἑταιρίας, ἐξ ἀγορᾶς, καὶ τοῦτο μόλις σήμερον εὐκολύνθην νὰ ἐκδώσω δμοιοτύπως (ἀρ. 241.) παρατηρῶ τάδε· εἶναι καὶ αὐτὸ λίθου Πεντελησίου καὶ κατὰ πάντα ὅμοιον εἰς τὴν γραφὴν μ' ἐκεῖνο τὸ πρῶτον, καὶ κατὰ τὸ πάχος συμφωνοῦν ἐντελῶς· ἔχει δὲ ὕψος μὲν 0,30, πλάτος δὲ 0,25. Τὸ δὲ ποῦ εὑρέθη, τοῦτο ἐμοὶ ἀνεξεύρετον γίνεται· ἐρρέθη μοι ὑπὸ τοῦ πωλητοῦ, ὅτι παρὰ τὸ ἐκκλησίδιον τὸ νοτιοανατολικῶς τοῦ Διονυσιακοῦ θεάτρου· ἀλλ' ἔχω ἀμφιβολίαν περὶ τούτου· ὑποθέτω δὲ μᾶλλον, ὅτι ἐν ταῖς περὶ τὴν Πυργιώτισσαν ἰδιωτικῶν οἴκων αὐλαῖς θὰ ἀνεσκάφῃ, πλησίον δηλ. τῆς θέσεως ἔνθα καὶ τὸ πρῶτον τεμάχιον πρὸ τριῶν εὑρέθη ἐτῶν· ἔξω ἄν τις εἴπῃ, ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι δύω πανόμοια ψηφίσματα ἔστησαν, τὸ μὲν ἐν τῇ ἀγορᾷ, τὸ δὲ πλησίον τοῦ θεάτρου

ἀρ. 242.

ἀρ. 242.

Μάρκον Αὐρήλιον
Καίσαρα αὐτοκρά-
τορος Ἀντωνίνου
υἱὸν τὸν προστά-
την Ἀθηναῖοι.

εὑρέθη ἐν ταῖς ἀνασκαφαῖς τοῦ διονυσιακοῦ θεάτρου τῇ 26 Ἀπριλίου 1862 κατὰ τὸ δυτικὸν μέρος τοῦ κοίλου ἔνθα καὶ νῦν κεῖται πρὸς ἀριστερὰν τῆς ἑ κλίμακος ἐπὶ τοῦ δεκάτου ἑδωλίου τῆς τετάρτης κερκίδος ἀπὸ τῆς δυσμικῆς παρόδου. τὸ βάθρον λίθου πεντελικοῦ, τὸ ὕψος αὐτοῦ 0, 65 τὸ πλάτος 0, 72 τὸ πάχος 0, 66. ἡ ἀπεικόνισις διὰ χειρὸς Ι. Παπαδάκη, ὡς καὶ τῶν ἑπομένων δύο. τὸ ἄνω βάθρον ἦνε τεθλασμένον εἰς δύο κομμάτια.

ἀρ. 243.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ — Διογένους
ΕΥΕΡΓΕΤΟΥ — εὐεργέτου

ἀρ. 244

ΙΕΡΕΩΣ — ἱερέω]ς
ΑΤΤΑΛΟΥ — Ἀττάλου
ΕΠΩΝΥΜΟΥ — Ἐπωνύμου

Ἐπὶ θρόνου διπλοῦ, ὁμοίου τῷ ἐν σελ. 103 ἀπεικονισθέντι, οὗ λείπει ἐκσυντριβεῖσα ὅλη ἡ ἀνάκλισις· εὑρέθη δὲ αὐτόθι ἐντεθειμένος ὄπισθεν τῆς μεγάλης ἀνεπιγράφου βάσεως κατὰ τὴν μέσην τοῦ θεάτρου κερκίδα ἐν τῷ τετάρτῳ ἑδωλίῳ παρὰ τὴν δεξιὰν τῷ καθημένῳ κλίμακα, ἀποθραυσθέντος τοῦ ἑδωλίου ὅπως χωρέσῃ ὁ θρόνος· μεταξὺ δὲ τοῦ θρόνου καὶ τῆς τετραγωνικῆς βάσεως δὲν ἔμεινε τόπος διαβάσεως. τὸ μῆκος αὐτοῦ κατὰ τὸ μέσον τῆς ἕδρας ἄνωθεν 1,23, τὸ πάχος κάτω ἀπὸ ἄκρου τοῦ ποδὸς τοῦ θρόνου 0,60, τὸ ὕψος 0,40· ὁ λίθος πεντελικός. πλησίον δὲ τούτου κατὰ τὸ μέσον τοῦ ἑδωλίου ἦσαν ἐντεθειμένοι καὶ ἄλλοι συνεχεῖς θρόνοι κακότεχνοι λίθου πεντελικοῦ, ὧν δὲν διεσώθη ἡ ἀνάκλισις, καὶ δὲν φέρουσι τὰς συνήθεις εἰς τοὺς καλοὺς θρόνους διαιρέσεις δι' ἕκαστον ἄνθρωπον· τὸ μῆκος τῶν τοιούτων, ἐκ δύο κομματίων μαρμάρου συντεθειμένων θρόνων ἢ μᾶλλον ἑδρῶν μετὰ ἀνακλίσεως εἰς τὸ ὄπισθεν μόνον μέρος, 1, 80, τὸ ὕψος 0, 31 τὸ πάχος 0, 44. ἐπιγραφὴν δὲ δὲν ἔφερον οὐδέποτε, ἀπεθραύσθη δὲ καὶ διὰ τὴν ἔνθεσιν αὐτῶν τὸ ἀρχαῖον ἑδώλιον.

γ'. Εὐβοίας (ὅρα πίν. ΛΗ' καὶ ΛΘ'. ἀρ. 1—98.)

ἀρ. 245	(1)	Α]ἰσχίνες
» 246	(2)	Αἰσχυλίον
» 247	(3)	Ἀ]μύνιχος
» 248	(4)	Ἀνα. . φις
» 249	(5)	Ἀντισθέ[νες
» 250	(6)	Ἀρχεσίον
» 251	(7)	Ἀσ[τυ]χαρίδες
» 252	(8)	Αὐτ[ογ]ένες
» 253	(9)	Διονίδες
» 254	(10)	Ἐπιγέν[ες
» 255	(11)	Ἐπίζελος
» 256	(12)	Εὔτροπ[ος
» 257	(13)	Ἰθυκλέε[ς
» 258	(14)	Καλλίμαχο[ς
» 259	(15)	Κέφαλος
» 260	(16)	Κινάδες
» 261	(17)	Κοκόδο(ν
» 262	(18)	Κτέσιμος

ἀρ.	310	(66)	Ἄντιλος Φαι
»	311	(67)	Ἀχεστ[ο]ρίδες
»	312	(68)	Μείζων Μει
ἀρ.	313	(69)	Λεοσθένες
»	314	(70)	Λέπτων Μενε
»	315	(71)	Μίργον Δεμοκλέ[ε]ς
»	316	(72)	? : . . . Ν Νυκταγ ?
»	317	(73)	. . . . ιτον Μαντε . . ?
»	318	(74)	Ἀπολλόδορος Νι . . . . ?
»	319	(75)	Ἐχφανίτες. Κρ.
»	320	(76)	Καλισθένες Καλλισθένες
»	321	(77)	Πρότες Ἴον
»	322	(78)	Ἐτοκλέ[ες] Ἀρχεσίλεος
»	323	(79)	Ἀριστ[όδε]μος : Κα Ἀντίμαχο[ς.
»	324	(80)	Ξένυς Φιλον
»	325	(81)	Αἰσχυλίον Εὔπολις
»	326	(82)	Δεμο[σθ]ένες Κτεσ .
»	327	(83)	Βαύκον τος: Ὀνιδεσ-(=Ὀνίδεστος)
»	328	(84)	Παραμένον Χα Κύκνος
»	229	(85)	Ἀριστόμαχος ΕΙΜ
»	330	(86)	Παραμέ[νον Κ . . . . . . σχαν
»	331	(87)	Δεμόκριτος Λεοκρατίδες
ἀρ.	332	(88)	Θάρον . . . . . ν
»	333	(89)	Ασπιστόκριτος Μαντεκλεες . . . . . . α . ς
»	334	(90)	Τιμαρχίδες Κλ . . . .
»	335	(91)	Θανόπολις Ἰθ . . . . . ? . . . . ?
»	336	(92)	ς Δεμοκλίδ[ες Ἀρ . . . ?
»	337	(93)	Κραδάσον Ξενο . . ?
»	338	(94)	Σέμαν Χαροφ
»	339	(95)	Ελάδες Σοκράτες
»	340	(96)	Χάροφ+Φίλος ? Α[ἴσ]χ . . . ?
»	341	(97)	Ῥαῖδος Λ . . . ?
»	342	(98)	Αἴνεθος Κν]α . . κυ ?

Ἅπασαι αἱ ἀνωτέρω ἐπιγραφαὶ ἀπὸ ἀρ. 245—342 εἰσὶν ἐγγεγραμμέναι ἐπὶ μολυβδίνων ἐλασμάτων, ὧν τὸ φυσικὸν σχῆμα καὶ μέγεθος βλέπεις ἐν πίναξι ΛΗ΄ καὶ ΛΘ΄, τὸ δὲ πάχος διαφέρει ἀπὸ 2/3 ἕως δύο χιλιοστὰ τοῦ γαλλ. μέτρου. εὑρέθησαν δὲ, ὡς λέγεται, ἐν Εὐβοίᾳ καὶ δὴ ἐν Στύροις τῆς Εὐβοίας περὶ τετραγωνικόν τι μνημεῖον ἐντὸς κάλπης πηλίνης, συντετριμμένης εὑρεθείσης, πρὸ ὀλίγων ἐτῶν. εὑρέθησαν δὲ εἰς πλῆθος πολὺ, ἐξ ὧν μέρος μικρὸν (145 τεμάχια) κατήντησαν καὶ εἰς τὸ μουσεῖον τῆς ἀρχαιολογικῆς ἑταιρίας τὸ ἐν τῷ πανεπιστημίῳ. ἐκ τούτων δὲ τῶν ἐν τῷ μουσείῳ εἰσὶ καὶ τὰ παρόντα 98. πολλὰ τούτων φέρουσι μόνον ἐπὶ τῆς μιᾶς ἐπιφανείας ἀνὰ ἓν ὄνομα καὶ τοιαῦτά εἰσι πάντα τὰ ἐν τῷ ξυλογραφημένῳ πίνακι ἐκδοθέντα ἀπὸ ἀρ. 1—30. ἄλλα δὲ ἐπὶ ἀμφοτέρων τῶν ἐπιφανειῶν καὶ δὴ τὰ μὲν στρέφονται κατὰ τὸ ὕψος, οἷον τὰ ἐν πίν. ΛΘ΄, 31, 32, 33, κτλ., τὰ δὲ κατὰ μῆκος. οἷον ἀρ. 71, 72 κτλ. 80—95· ἐδηλώθη δὲ καὶ τούτων καὶ ἐκείνων ἡ φορὰ δι' ἐνωτικῶν μεταξὺ στιγμῶν. τινὰ πλὴν τοῦ κυρίου ὀνόματος φέρου-

νους, ὥσπερ καὶ ἐκ τῶν ἡμετέρων ὁ γνωστὸς Παπαδάκης, δωρεὰν ἐργαζόμενοι χάριν τῆς ἐπιστήμης. τὸ εἰρημένον δὲ σχέδιον ἔπρεπε κυρίως νὰ συνδημοσιευθῇ μετὰ τῶν συνεχομένων αὐτῷ δύο κατατομῶν εἰς Α—Β καὶ Γ—Δ. ὅμως χάριν τῶν ἀνυπομόνως περιμενόντων τὰ ἀποτελέσματα τῆς ἀνασκαφῆς τοῦ θεάτρου ἐδημοσίευσα αὐτὸ σήμερον, τὴν δ' ἐξήγησιν τῶν ἐν αὐτῷ συμβόλων, ἄλλως οὐ δυσκόλων τοῖς προσεκτικοῖς ἀναγνώσταις τῆς παρούσης ἐφημερίδος, ἀναβάλλω εἰς τὸ προσεχὲς τεῦχος, ὅτε θὰ ἐκδοθῶσι καὶ οἱ λοιποὶ πίνακες· ἐλπίζω δέ, καθ' ἃ μοι εἶπεν ὁ κύριος ἐργοστασιάρχης τοῦ ἐθνικοῦ τυπογραφείου, νὰ μοὶ βραδύνῃ πολὺ ἡ ἔκδοσις αὐτῶν. ἐν τῷ Μ' πίνακι μόνον τὸ μεταξὺ τῶν δυτικῶν ἑδωλίων ἄνω τῶν κλιμάκων 59—66 σημειωμένον ὡς κ ε χ ω σ μ έ ν ο ν μ έ ρ ο ς ἀνεκαλύφθη ἤδη καὶ πρέπει νὰ ἐγγραφῶσι τὰ μεταξὺ ἑδώλια, καθ' ἃ ἤδη ἐν 1 ἀνωτέρω ἐδήλωσα, πλήρη ἀπὸ κλίμακος 60—64. τὰ δὲ λοιπὰ τῆς ἀνασκαφῆς ἔχουσιν ἔτι ὡς ἐν τῷ πίνακι φαίνονται. μόνη δὲ ἡ τύπωσις τῶν πινάκων τούτων ἐγένετο αἰτία τῆς ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον ἀναβολῆς τοῦ παρόντος τεύχους, οὐχὶ ἡ ἔλλειψις δαπάνης· διότι καὶ μὲν διὰ τὰς γενικὰς ἀνάγκας τοῦ κράτους δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ χορηγηθῇ τῇ ἐφημερίδι ὅλη ἡ προϋπολογισθεῖσα δαπάνη, ὅμως ἐδόθη πάλιν παρὰ τῆς σεβαστῆς κυβερνήσεως ἀντὶ τῶν κρατηθέντων χρημάτων ἡ ἄδεια τῆς ἐκτυπώσεως τῶν εἰρημένων πινάκων ἐν τῷ ἐθνικῷ τυπογραφείῳ. αὐτοῦ ὅμως διὰ τὰς ἄλλας ἐργασίας τοῦ καταστήματος δὲν δύναται νὰ ἐκβιασθῇ ἡ τύπωσις ἀρχαιολογικῶν πραγμάτων.

3 ἀνασκαφὴ ἐν τῇ ἁγίᾳ Τριάδι.

τύχῃ τινὶ ἐξῆλθαν εἰς φῶς ἀπὸ τῆς 26 Ἀπριλίου μέχρι τῆς 26 Μαΐου τοῦ ἔτους τούτου σπουδαῖα πράγματα διὰ τὴν τοπογραφίαν καὶ ἱστορίαν τῶν Ἀθηνῶν. τῶν ἀμμοφόρων τις δηλαδὴ ἐκείνων, οἵτινες ἐκ τῶν ῥευμάτων πληροῦντες τὰ ἁμάξιά των ἄμμου φέρουσι τοῖς οἰκοδόμοις πρὸς παρασκευὴν ἀμμοκονίας, ἐννοήσας ὅτι ὁ λόφος τῆς ἁγίας Τριάδος ἦνε ἀμμώδης, προσερχόμενος καὶ ἀνορύττων ἐγέμιζεν εὐμαρῶς τὸν φόρτον του, ὅτε παρόντος τινὸς θεατοῦ προσέκρουσεν εἰς μάρμαρον, κοσμήματα φέρον· οὗτος δ' ἀπελθὼν ἐμήνυσε τῷ κυρίῳ τοῦ χωρίου, ὅτι ἀγάλματα εὑρέθησαν. ὁ κύριος προσελθὼν καὶ ἀνασκάψας ἔφερεν εἰς φῶς στήλην μακρὰν ἱσταμένην, ἡ ὁποία ὑπὸ τὸ πολυτελὲς ἀνθέμιον καὶ τὸν λοιπὸν ἀρχιτεκτονικὸν κόσμον ἔφερε τὴν ἐπιγραφήν

Α]ΓΑΘΩΝ
Α]ΓΑΘΟΚΛΕΟΥΣ
ΗΡΑΚΛΕΩΤΗΣ
ΣΩΣΙΚΡΑΤΗΣ
ΑΓΑΘΟΚΛΕΟΥΣ
ΗΡΑΚΛΕΩΤΗΣ

ἐν ᾗ τὰ γράμματα δὲν εἶναι βαθέως ἐγκεχαραγμένα οὐδὲ τ ό ρ ν ο ι σ ι ν ἐ κ μ ε τ ρ ο ύ μ ε ν α τὰ κυκλικὰ αὐτῶν, κατὰ τὸν βοτῆρα τοῦ Εὐριπίδου ἐν Θησεῖ, τὸ θῆτα ὅμως δὲν ἔχει κεραίαν ἐντός, ἀλλ' ἵνε μ ε σ ό μ φ α λ ο ς κ ύ κ λ ο ς, ὡς ὁ ἐν τῷ Τηλέφῳ τοῦ τραγῳδοποιοῦ Ἀγάθωνος ἀγράμματος τὸ χαρακτηρίζει (Ἀθήν. Ι', π'.), τὸ σίγμα ἱκανῶς ἀνοικτόν, ὥσπερ καὶ τὸ ὦ μέγα. τοῦ Ε ἡ μεσαία κεραία ἵνε ὀλίγον βραχυτέρα, τοῦ δὲ Α εὐθεῖα. πάντα δὲ τὰ γράμματα ὁμοίως δὲν φέρουσι τὰ ἀκρέμια γραμμίδια τὰ ἀπὸ τῶν μακεδονικῶν ἤδη χρόνων μέχρις ἡμῶν ἐπικρατήσαντα ὅμως οὐχ ἧττον εἶναι καὶ τὰ παρόντα μακεδονικῶν χρόνων καὶ δὴ τῶν ὑστερωτέρων, ὥς γ' ἐκ τοῦ ὅλου αὐτῶν χαρακτῆρος φαίνεται. ὁ δ' ἐνταῦθα μνημονευόμενος Ἀγάθων ὅτι δὲν ἵνε ὁ ἐπίσημος τραγῳδιοποιὸς δηλοῖ τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς ἑκατέρου. ἀπόγονός τις ὅμως ἐκείνου ἐνδέχεται νὰ ἦνε οὗτος ὁ τοῦ Ἀγαθοκλέους υἱός, ἐνῷ ὁ ποιητὴς ἦν υἱὸς Τισαμενοῦ (Σουΐδας ἐν λ.)

ἐνῷ δὲ ἡ ἀνασκαφὴ ἐχώρει κατὰ βάθος περὶ τὴν στήλην τοῦ Ἀγάθωνος, ἐφάνη πλησίον καὶ πρὸς δυσμὰς τῆς στήλης ταύτης ἀέτωμα νεκρικοῦ σήματος μετὰ τῆς ἑξῆς ἐπὶ τοῦ γεισώματος ἐπιγραφῆς·

ΑΓΑΘΩΝ
ΑΓΑΘΟΚΛΕΟΥΣ
ΗΡΑΚΛΕΙΩΤΗΣ

ἡ ταὐτὸν τῷ πρώτῳ τῆς προτέρας ὄνομα φέρουσα, διαφέρει ἐκείνης ἐν τοῖσδε· ὅτι ἔχει τὴν τρίτην συλλαβὴν τῆς τρίτης λέξεως διὰ τοῦ ΕΙ, ἐνῷ ἐν ἐκείνῃ ἦν Ε μόνον, καὶ ὁ χαρακτὴρ τῶν γραμμάτων μᾶλλον μακεδονίζει· διότι καὶ τὰ τέρματα τῶν γραμμῶν ἐξογκούμενα ἀπολήγουσιν εἰς πυραμοειδεῖς βάσεις καὶ τὸ σίγμα δὲν ἔχει τὰ σκέλη τόσον ἀνοικτά, ὡς ἐν ἐκείνῃ, οὐ μὴν καὶ ὁριζόντια. καὶ ὁ λίθος δὲ φαιὸς ὢν ὑμήττειος φαίνεται, ἐνῷ ὁ τῆς στήλης ἵνε λευκὸν τῆς Πεντέλης μάρμαρον.

μετὰ περισσοτέρας δὲ σπουδῆς χωρησάσης ἤδη τῆς ἀνασκαφῆς αὐτόθι ἀνεφάνη καὶ πρὸς τὸ ἕτερον μέρος τῆς στήλης Ἀγάθωνος τὸ ἀνατολικὸν ἀέτωμα πεντελικοῦ μαρμάρου μὲ ἐπιγραφὴν

ΚΘΡΑΛΛΙΟΝΑΓΑΘΩΝΟΣΓΥΝΗ

ἧς ὁ τῶν γραμμάτων χαρακτὴρ καθόλου μὲν παρεμφέρει τῷ τῆς ἡγουμένης ἐπιγραφῆς, διαφέρει δὲ καθ' ὅ-

τελευταῖον τοῦτο ὑποκρύπτει ἀνδρὸς ὄνομα, δύναται, νομίζω, ν' ἀναπληρωθῇ εἰς τὸ Ἀλύπητος, ὄνομα ἀπαντώμενον καὶ παρὰ Ξενοφῶντι [Ἑλλην. Ε'. δ'. 52]· εἰδὲ γυναικεῖον, ὡς ἤθελεν εἰκάσει τις οὐκ ἀπιθάνως, γραπτέον ἴσως ὑποκοριστικῶς Ἀλύπητον. Περὶ δὲ τῆς τελευταίας λέξεως, ἀμφιγνοῶ ἂν πρέπῃ νὰ γραφθῇ θρέψαντες ἢ θρέψαντο.

ἀρ. 233.

ΕΠΑΦΡΟΔΕΙΤΟΣΕΠΑΦΡΟΔΕΙΤΟΥΝΕΙΣΥ
Ρ:ΟΣ

Ἐπαφρόδειτος Ἐπαφροδείτου Νεισύ-
ριος.

Στήλη λευκοῦ λίθου τετράπλευρος, ἐν σχήματι κιονοκράνου ἐξειργασμένη, φέρει τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην, ἐπανειλημμένην καὶ ἐπὶ τῆς ἀντιπροσώπου πλευρᾶς. Ἦν δὲ ἀναμφιβόλως τὸ βάθρον, ἐφ' οὗ πάλαι ποτὲ ἵστατο τὸ ἄγαλμα τοῦ ἐκ Νισύρου τὸ γένος ἕλκοντος Ἐπαφροδίτου, ἀντὶ τοῦ ὁποίου ὑποβαστάζει νῦν τὴν ἱερὰν τράπεζαν τοῦ κατὰ τὰ δυσμικὰ περιπόλια ναοῦ, τοῦ καλουμένου τὰ Ἅγια τῶν Ἁγίων. Ὁ κ. Guérin ἀνέγνωσε κἀνταῦθα τὴν πρώτην λέξιν ἐσφαλμένως: Ἐπαφροδείτης.

ἀρ. 234.

ΕΠΑΦΡΟΔΙΤΕ Ἐπαφρόδιτε.
ΧΡΗCΤΕΧΕΡΕ χρηστὲ χέρε.

Φέρεται ἐπὶ μικρᾶς ἐπιτυμβίου στήλης λίθου λευκοῦ, ἀνορυχθείσης ἐν τῷ παρὰ τὸν λιμένα ἀγρῷ Περνέρα, ἣν ὁ ποτὲ ὑγειονόμος τῆς νήσου Σ. Σταυράκιος εἶχε μοι δείξῃ.

ἀρ. 235.

ΧΡΥCΕΡΩC	Χρύσ[ε]ρως
ΜΕΝΕΛΑΟΥ	Μενελάου
ΧΡΗCΤΕ	χρηστὲ
ΧΕΡΕ	χέρε.

Καὶ αὕτη φέρεται ἐν ἐπιτυμβίῳ στήλῃ ὑποφαίου μαρμάρου, κοίλωμα κατὰ μέσον ἐχούσῃ, ἐν ᾧ εἰκονίζεται ἀνάγλυπτος πρεσβύτης ἀνήρ, ποδήρει ἐνειλημένος περιβλήματι, καὶ ἐξ ἀριστερῶν αὐτοῦ κύων καθήμενος ἐπὶ τῶν ὀπισθίων ποδῶν καὶ πρὸς αὐτὸν ἀναβλέπων· ἄνωθεν δὲ, ἐν ἑκατέρᾳ τῆς στήλης γωνίᾳ, στέφανοι τέθεινται ἀνεστραμμένως. Καὶ ἡ μὲν γλυφὴ εἶναι ἔργον βαναυσοτέχνου· ἡ δ' ὑπ' αὐτὴν ἐπιγραφὴ φαίνεται παλίνξεστος· διότι ὁ λίθος εἶναι λεῖος κατὰ τὸ λοιπὸν τῆς ἐπιφανείας αὐτοῦ, καὶ μόνον κατ' αὐτὸ τὸ μέρος φαίνεται ὑπόκοιλος καὶ δεικνύει τοῦ γλυφάνου τὰς ἀμυχάς. Εὑρίσκεται δὲ ἡ στήλη ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ ἱερομονάχου Νικηφόρου Σχαρπέτη.

ἀρ. 236.

. . . . ΟΕCΤΙΝΑΥΡΗΛΙΟΥ . . . .
. . . . . . ΟΚΟΜΕΝΙΑCΚΑΙΤΕΙ . . . .

. . . . ο ἐστὶν Αὐρηλίου . . . .
. . . . σκομενίας καὶ τε . . . . .

Ταύτην ἀνεκάλυψα κατὰ τὴν θέσιν τοῦ Κάμπου, ἐντετειχισμένην ἐπὶ τοῦ παρεκκλησίου τῆς Παναγίας τῆς ἐπικεκλημένης Σχοινιωτίσσης. Φέρεται δὲ ἐν ἐπιμήκει τμήματι λίθου λευκοῦ ἀμφοτέρωθεν ἠκρωτηριασμένου.

ἀρ. 237.

ΑΡΙ . . Ι . ΝΗΡΑΚΛΕΙΔΟΥΗΡΩC
ΧΡΗCΤΕΧΑΙΡΕ

ΗΡΑΚΛΕΙΔΗΣΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ
ΤΟΝΕΑΥΤΟΥΠΑΤΕΡΑ
ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΝΠΥΘC . ΛΕ
ΟΥΣΗΡΩΣΧΡΗΣΤΕ
ΧΑΙΡΕ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ . ΚΑΤΑΤΑ .
ΔΟΠΟΙΑΝΔΕΜΗΤΡΟΔΩ
ΡΟΥΗΚΑΛΟΥΜΕΝΗΤΡΥΦΩ
ΣΑΓΥΝΗΔΕΑΡΧΑΓΑΘΟΥ
ΤΟΥ . ΑΛΟΥΜΕΝΟΥΒΙΛΕΩΣ
Η . ΟΙΝΗΧΡΗΣΤΗΧΑΙΡΕ

α'. Ἀρι[στ]ί[ω]ν Ἡρακλείδου ἥρως
χρηστὲ χαῖρε.

β'. Ἡρακλείδης Ἀπολλωνίου
τὸν ἑαυτοῦ πατέρα
Ἀπολλώνιον Πυθ[οκ]λέ-
ους. Ἥρως χρηστὲ
χαῖρε.

γ'. Ἀλεξάνδρα [?] κατὰ [π]α[ι-
δ]οποι[ί]αν δὲ Μητροδώ-
ρου, ἡ καλουμένη Τρυφῶ-
σα, γυνὴ δὲ Ἀρχαγάθου,
τοῦ [κ]αλουμένου Βιλέως,
ἡ[ρω]ίνη χρηστὴ χαῖρε.

Ἀνωρύχθη αὕτη νεωστὶ ὑπὸ τοῦ πλοιάρχου Γ. Πτέρη κατὰ τὴν ὄχθην τοῦ λιμένος τὴν λεγομένην τοῦ ἁγίου Θωμᾶ, ἀπὸ τοῦ αὐτόθι παρεκκλησίου. Φέρεται δὲ ἐν ἐπιτυμβίῳ στήλῃ λίθου λευκοῦ, μειουμένῃ πρὸς τὰ ἄνω καὶ ἀποληγούσῃ εἰς τρεῖς κωνοειδεῖς ἄκρας.

Τὸ ά αὐτῆς μέρος, ἔνθα ἀνεπλήρωσα τὸ κεκολοβωμένον ΑΡΙ..Ι.Ν διὰ τοῦ ἀριΣΤίΩν, εἶναι κεχαραγμένον ὕπερθεν τῆς ἐγγλύφου ταινίας, τῆς ἐν τῷ ἀνωτάτῳ τῆς στήλης, ὑφ' ἣν ἐγγέγλυπται στέφανος, καὶ μετ' αὐτὸν τὰ λοιπὰ τῆς ἐπιγραφῆς. Ὡς ἐκ τούτου λοιπὸν ὑπολαμβάνω αὐτὸ μικρῷ μεταγενεστέρας χειρὸς χάραγμα, εἰ καὶ οἱ χαρακτῆρες φέρουσι τύπον ἀρχαϊκώτερον, κολοβοὶ δηλαδὴ καὶ ἀκέρατοι ὄντες. Καὶ ἦν ἄρα ὁ Ἀριστίων, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, υἱὸς τοῦ ἐν τῷ β' μέρει ἀναφερομένου Ἡρακλείδου. Ἴσως δὲ καὶ πάντα τὰ λοιπὰ πρόσωπα τῆς ἐπιγραφῆς ἦσαν μέλη μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς οἰκογενείας, ἐπὶ τοῦ σήματος τῆς ὁποίας ἵσατο αὕτη ἡ στήλη. Ὅλως δ' ἀκατάληπτόν μοι εἶναι τὸ ἐν τῷ γ' τῆς ἐπιγραφῆς μέρει, μετὰ τὸ ὄνομα Ἀλεξάνδρα ἀπαντώμενον σημεῖον, ἤτοι ἡ περιεστιγμένη κεραία· περὶ οὗ κρινέτωσαν οἱ περὶ ταῦτα δεινοί.(*)

ἀρ. 238.

ΕΠΙΜΕ . . . . ΑΡΧΟ . . . . ά. Ἐπὶ Με ...... [τοῦ ....., φρούρ]αρχο[ς τῆς νήσου

ΕΠΙΓΟΝΟΣΑΝΤΙΦΑΝΟΥΔΙΚΛ . . . . Ἐπίγονος Ἀντιφάνου, δίκ[αιος ἀνήρ.

ΕΠΙΣΤΕΦΑΝΗΦΟΡΟΥΑΝΤΙΟΧΟΥΤΟΥΑΙΣΧΙΝΟΥ
ΦΡΟΥΡΑΡΧΟΣΤΗΣΝΗΣΣΟΥΔΙΟΝΥΣΙΟΣΕΙ
ΡΗΝΙΟΥΦΥΣΕΙΔΕΕΛΑΙΝΟΥΑΝΗΡΔΙ
ΚΑΙΟΣ

β'. Ἐπὶ στεφανηφόρου Ἀντιόχου τοῦ Αἰσχίνου, φρούραρχος τῆς νήσσου Διονύσιος Εἰρηνίου, φύσει δὲ Ἐλαίνου, ἀνὴρ δίκαιος.

Εὑρέθη αὕτη μεταξὺ τῶν ἐρειπίων τῆς ἐν τῇ νησῖδι Ληψίᾳ παλαιᾶς ἀκροπόλεως, ἐπὶ πλακὸς λίθου λευκοῦ, καὶ δημοσιεύεται ἀπαραλλάκτως καθ' ὃ ἐπέδωκέ μοι ἀπόγραφον ὁ φίλος Ν. Ῥουμπίνης. Ἐτόλμησα δὲ ν' ἀναπληρώσω ὁπωσοῦν τὰ κεκολοβωμένα τοῦ ά αὐτῆς μέρους, χειραγωγούμενος ἐκ τῆς τοῦ β' πληρότητος.

ἀρ. 239.

ΔΗΜΟΝΙΚΟΣΧΑΙΡΕΙΝΤΗΝΗΣΩ

Δημόνικος χαίρειν τῇ νήσῳ.

Καὶ αὕτη εἶναι τῆς Ληψίας, ἣν εὗρεν αὐτόθι ὁ ἱερομόναχος Ἰωάσαφ Ξένος ἐπὶ τμήματος λίθου λευκοῦ. Τὸ δ' ὁλοσχερὲς αὐτῆς ἦν, ὡς ἐμαυτὸν πείθω, Ἐπιστολὴ τοῦ ἀναφερομένου Δημονίκου, πολὺ τὸ διαφέρον ἔχουσα διὰ τοὺς Ληψιεῖς, καὶ διὰ τοῦτο ἀξία στηλογραφίας κριθεῖσα.

Τὰς ἐπὶ τῶν ἐπιγραφῶν τούτων ἐκτεθείσας, κατὰ τὸ μέτρον τῶν ἐμῶν δυνάμεων, παρατηρήσεις μου, ὑποβάλλων εἰς τὴν κρίσιν τῶν κρειττόνων μου, ὧν ἔργον εἶναι ἡ ἐμβριθὴς μελέτη καὶ σοφὴ ἔρευνα τῶν προγονικῶν λειψάνων, ἀπεκδέχομαι εὐγνωμόνως τῶν ἡμαρτημένων τὴν διόρθωσιν.

Ἐκ Πάτμου τῇ 8 Μαρτίου 1862.

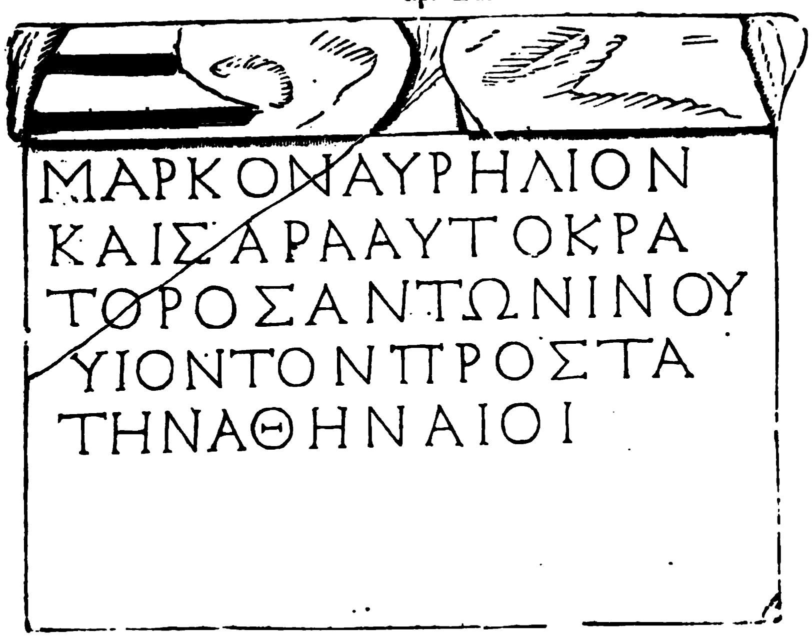
Ἰ. Σακκελίων.

ἀρ. 240.

. . . .
. . . . βασι]λέως Πτολεμαίου καὶ . . . . . .
. . . κατεσ]τήσατο? δικαστὰς καὶ ἴδια . . . . .
. . . . . τοὺ]ς? διακρινοῦντας περὶ τῶν ἀμφισβητουμέν]ων συμβολαίων· καὶ ἡ πόλις ἡ τῶν
. . . . . ἀπέ]στειλεν ἄνδρας καλοὺς κἀγαθούς,
οἳ καὶ? ἀφικ]όμενοι πρὸς ἡμᾶς, περί τε τῶν ἀπο-
. . . . ων ἀμφισβητήσεων καὶ τῶν ἄλλω[ν
τῶν παρ]α[γγελθέν]των? αὐτοῖς ὑπὸ τῆς πόλεως
. . . . . λεις τοὺς τῶν διαφερομένων ἀνα-
θέμ]ενοι? πολλάκις ἐς αὐτοὺς διέλυον συμφόρως]?, τοὺς δὲ διέκρινον μετὰ πάσης δικαιοσύνης] . . . . νας δὲ αὐτοῖς τοῦ χρόνου γενομένου
ἐπὶ τῶ]ν? κρίσεων, καὶ βουλομένων τῶν Σ-
. . . . . ὑποστρέφειν?] πρὸς τὰ ἴδια, ὁ δῆμος
. . . . τοὺς μετὰ Βάκχωνος
. . . . μείναντας καὶ τὰ λα .
. . . . ἐξαγόντας με .
. . . . οαιναξ . . σο δεκ .
. . . . σθαι βουλόμενοι

(*) περὶ τοιούτων σημείων στίξεως πρβλ. Franz elem. epigr. σελ. 374 ἐπ., ἐν οἷς πολλάκις frustra rationem quandam quaesiveris. σημ. τοῦ ἐκδ.

ἀρ. 242.

ἀρ. 242.

Μάρκον Αὐρήλιον
Καίσαρα αὐτοκρά-
τορος Ἀντωνίνου
υἱὸν τὸν προστά-
την Ἀθηναῖοι.

εὑρέθη ἐν ταῖς ἀνασκαφαῖς τοῦ διονυσιακοῦ θεάτρου τῇ 26 Ἀπριλίου 1862 κατὰ τὸ δυτικὸν μέρος τοῦ κοίλου ἔνθα καὶ νῦν κεῖται πρὸς ἀριστερὰν τῆς έ κλίμακος ἐπὶ τοῦ δεκάτου ἑδωλίου τῆς τετάρτης κερκίδος ἀπὸ τῆς δυσμικῆς παρόδου. τὸ βάθρον λίθου πεντελικοῦ, τὸ ὕψος αὐτοῦ 0, 65 τὸ πλάτος 0, 72 τὸ πάχος 0, 66. ἡ ἀπεικόνισις διὰ χειρὸς Ι. Παπαδάκη, ὡς καὶ τῶν ἑπομένων δύο. τὸ ἄνω βάθρον ἴνε τεθλασμένον εἰς δύο κομμάτια.

ἀρ. 243.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ	Διογένους
ΕΥΕΡΓΕΤΟΥ	εὐεργέτου

ἀρ. 244

ΙΕ ΙΕ Ω Σ	ἱερέω]ς
ΑΤΤΑΛΟΥ	Ἀττάλου
ΕΠ ΩΝΥΜΟΥ	Ἐπωνύμου

Ἐπὶ θρόνου διπλοῦ, ὁμοίου τῷ ἐν σελ. 103 ἀπεικονισθέντι, οὗ λείπει ἐκσυντριβεῖσα ὅλη ἡ ἀνάκλισις· εὑρέθη δὲ αὐτόθι ἐντεθειμένος ὄπισθεν τῆς μεγάλης ἀνεπιγράφου βάσεως κατὰ τὴν μέσην τοῦ θεάτρου κερκίδα ἐν τῷ τετάρτῳ ἑδωλίῳ παρὰ τὴν δεξιὰν τῷ καθημένῳ κλίμακα, ἀποθραυσθέντος τοῦ ἑδωλίου ὅπως χωρέσῃ ὁ θρόνος· μεταξὺ δὲ τοῦ θρόνου καὶ τῆς τετραγωνικῆς βάσεως δὲν ἔμεινε τόπος διαβάσεως. τὸ μῆκος αὐτοῦ κατὰ τὸ μέσον τῆς ἕδρας ἄνωθεν 1,23, τὸ πάχος κάτω ἀπὸ ἄκρου τοῦ ποδὸς τοῦ θρόνου 0,60, τὸ ὕψος 0,40· ὁ λίθος πεντελικός. πλησίον δὲ τούτου κατὰ τὸ μέσον τοῦ ἑδωλίου ἦσαν ἐντεθειμένοι καὶ ἄλλοι συνεχεῖς θρόνοι κακότεχνοι λίθου πεντελικοῦ, ὧν δὲν διεσώθη ἡ ἀνάκλισις, καὶ δὲν φέρουσι τὰς συνήθεις εἰς τοὺς καλοὺς θρόνους διαιρέσεις δι' ἕκαστον ἄνθρωπον· τὸ μῆκος τῶν τοιούτων, ἐκ δύο κομματίων μαρμάρου συντεθειμένων θρόνων ἢ μᾶλλον ἑδρῶν μετὰ ἀνακλίσεως εἰς τὸ ὄπισθεν μόνον μέρος, 1, 80, τὸ ὕψος 0, 31 τὸ πάχος 0, 44. ἐπιγραφὴν δὲ δὲν ἔφερον οὐδέποτε, ἀπεθραύσθη δὲ καὶ διὰ τὴν ἔνθεσιν αὐτῶν τὸ ἀρχαῖον ἑδώλιον.

γ'. Εὐβοίας (*ὅρα πίν. ΛΗ' καὶ ΛΘ'. ἀρ.* 1—98.)

ἀρ.	245	(1)	Α]ἰσχίνες
»	246	(2)	Αἰσχυλίον
»	247	(3)	Ἀ]μύνιχος
»	248	(4)	Ἀνα. . φις
»	249	(5)	Ἀντισθέ[νες
»	250	(6)	Ἀρχεσίον
»	251	(7)	Ἀσ[τυ]χαρίδες
»	252	(8)	Αὐτ[ογ]ένες
»	253	(9)	Διονίδες
»	254	(10)	Ἐπιγέν[ες
»	255	(11)	Ἐπίζελος
»	256	(12)	Εὔτροπ[ος
»	257	(13)	Ἰθυκλέε[ς
»	258	(14)	Καλλίμαχο[ς
»	259	(15)	Κέφαλος
»	260	(16)	Κινάδες
»	261	(17)	Κοκόδο(ν
»	262	(18)	Κτέσιμος

ἀρ.	310	(66)	Ἄντιλος Φαι
»	311	(67)	Ἀχεστ[ο]ρίδες
»	312	(68)	Μείδων Μει
ἀρ.	313	(69)	Λεοσθένες
»	314	(70)	Λέπτον Μενε
»	315	(71)	Μίργον Δεμοκλέ[ε]ς
»	316	(72)	? : . . . N Νυκταγ ?
»	317	(73)	. . . . ιτον Μαντε . · ?
»	318	(74)	Ἀπολλόδορος Νι . . . . ?
»	319	(75)	Ἐκφανίτες. Κρ.
»	320	(76)	Καλισθένες Καλλισθένες
»	321	(77)	Πρότες Ἴον
»	322	(78)	Ἐτοκλέ[ες] Ἀρκεσίλεος
»	323	(79)	Ἀριστ[όδε]μος : Κα Ἀντίμαχο[ς.
»	324	(80)	Ξένυς Φιλον
»	325	(81)	Αἰσχυλίον Εὔπολις
»	326	(82)	Δεμο[σθ]ένες Κτεσ.
»	327	(83)	Βαύκον τος: Ὀνιδεσ-(=Ὀνίδεστος)
»	328	(84)	Παραμένον Χα Κύκνος
»	229	(85)	Ἀριστόμαχος ΕΙΜ
»	330	(86)	Παραμέ[νον Κ . . . . . . σκαν
»	331	(87)	Δεμόκριτος Λεοκρατίδες
ἀρ.	332	(88)	Θάρον . . . . . ν
»	333	(89)	Ασπιστόκριτος Μαντεκλέεες . . . . . . α . ς
»	334	(90)	Τιμαρχίδες Κλ . . . .
»	335	(91)	Θανόπολις Ἰθ . . . . . ? . . . . ?
»	336	(92)	ς Δεμοκλίδ[ες Ἀρ . . . ?
»	337	(93)	Κραβάσον Ξενο . . ?
»	338	(94)	Σέμον Χαροφ
»	339	(95)	Ελάδες Σοκράτες
»	340	(96)	Χάροφ+Φίλος ? Α[ἰσ]χ . . . ?
»	341	(97)	Ῥαῖβος Λ . . . ?
»	342	(98)	Αἴνεθος Κυ]α . . κυ ?

ἅπασαι αἱ ἀνωτέρω ἐπιγραφαὶ ἀπὸ ἀρ. 245—342 εἰσὶν ἐγγεγραμμέναι ἐπὶ μολυβδίνων ἐλασμάτων, ὧν τὸ φυσικὸν σχῆμα καὶ μέγεθος βλέπεις ἐν πίνακι ΛΗ΄ καὶ ΛΘ΄, τὸ δὲ πάχος διαφέρει ἀπὸ 2/3 ἕως δύο χιλιοστὰ τοῦ γαλλ. μέτρου. εὑρέθησαν δὲ, ὡς λέγεται, ἐν Εὐβοίᾳ καὶ δὴ ἐν Στύροις τῆς Εὐβοίας περὶ τετραγωνικόν τι μνημεῖον ἐντὸς κάλπης πηλίνης, συντετριμμένης εὑρεθείσης, πρὸ ὀλίγων ἐτῶν. εὑρέθησαν δὲ εἰς πλῆθος πολὺ, ἐξ ὧν μέρος μικρὸν (145 τεμάχια) κατήντησαν καὶ εἰς τὸ μουσεῖον τῆς ἀρχαιολογικῆς ἑταιρίας τὸ ἐν τῷ πανεπιστημίῳ. ἐκ τούτων δὲ τῶν ἐν τῷ μουσείῳ εἰσὶ καὶ τὰ παρόντα 98. πολλὰ τούτων φέρουσι μόνον ἐπὶ τῆς μιᾶς ἐπιφανείας ἀνὰ ἓν ὄνομα καὶ τοιαῦτά εἰσι πάντα τὰ ἐν τῷ ἐξυλογραφημένῳ πίνακι ἐκδοθέντα ἀπὸ ἀρ. 1—30. ἄλλα δὲ ἐπὶ ἀμφοτέρων τῶν ἐπιφανειῶν καὶ δὴ τὰ μὲν στρέφονται κατὰ τὸ ὕψος, οἷον τὰ ἐν πίν. ΛΘ΄, 31, 32, 33, κτλ., τὰ δὲ κατὰ μῆκος. οἷον ἀρ. 71, 72 κτλ. 80—95· ἐδηλώθη δὲ καὶ τούτων καὶ ἐκείνων ἡ φορὰ δι' ἐνωτικῶν μεταξὺ στιγμῶν. τινὰ πλὴν τοῦ κυρίου ὀνόματος φέρου-

σι καὶ τὴν ἀρχὴν ἄλλυ, οἷον τὸ α΄ ἐν ἀρ. 54, 79, 56, 48. τὸ ὑπ' ἀρ. 55 μόνον τῶν ἄλλων φέρει καὶ ὀπὴν πρὸς τὸ δεξιὸν ἄκρον. περίεργον ἴνε τὸ δ΄ ἐν ἀρ. 83, ὅπου ὁ γράψας, ἀρχίσας περὶ τὰ μέσα τοῦ ἐλάσματος τὸ ὄνομα, ἐστράφη ἔπειτα εἰς τὴν ἀρχὴν πρὸς ἀποτελείωσιν, γράψας τὴν κατάληξιν ΤΟΣ μεγαλητέροις γράμμασι καὶ διαστείλας αὐτὴν ἀπὸ τοῦ λοιποῦ τῆς λέξεως διὰ δύο ἐπαλλήλων στιγμῶν, ὅπως ἐνίοτε ἐποίει καὶ ὅτε ἔγραφε τὴν ἀρχὴν δευτέρου ὀνόματος, οἷον ἀρ. 54. ἐν τῷ α΄ τοῦ ἀρ. 47 ἐλησμόνησε τὸ ἰῶτα πρὸ τοῦ Τ Ο Σ. ἐν ἀρ. 44 τὸ τελικὸν Σ τοῦ ὀνόματος ἔγραψεν εἰς τὸ ὄπισθεν μέρος τοῦ ἐλάσματος. πρβλ. ἀρ. 74 α΄, ὅπου βουστροφηδὸν ἐγύρισαν. ἐν ἀρ. 58 β΄ τὰ μεταξὺ τοῦ Ρ καὶ Σ γράμματα ἀδύνατον νὰ διακριθῶσι διὰ βλάβην τοῦ μολύβδου· ἐν τέλει δὲ πρὸς τὸ ἄκρον ὑποφαίνονται ἐκ παλαιοτέρας γραφῆς ἴχνη Α ἢ Υ ἢ ἄλλου γωνιώδους γράμματος, οὐχὶ Ι ἁπλῶς, ὥστε ἀδύνατον νομίζω νὰ ἐξαχθῇ ἐκ τοῦ ὅλου ἡ ἀνάγνωσις Τ ρ ύ β ο ν Ν ι κ ό σ τ ρ α τ ο ς. περὶ τῆς χρήσεως τῶν ἐλασμάτων τούτων ἴσως ἠδυνάμεθα νὰ εἰκάσωμέν τι βέβαιον, ἂν εἴχαμεν πάντα τὰ εὑρεθέντα. νῦν δὲ τόσον μόνον βλέπομεν, ὅτι τὰ αὐτὰ ἐλάσματα ἐλαμβάνοντο πολλάκις πρὸς τὸν αὐτὸν σκοπὸν, ἀποθλιβομένων τῶν προτέρων γραμμάτων καὶ ἐγγραφομένων ἄλλων, ὡς ἐκ τῶν ἀρ. 31, 33, 41, 42, 44 καὶ ἄλλων πολλῶν δῆλον γίνεται. πολλάκις δ' ὑποφαίνεται καὶ τριπλῆ γραφή, οἷον ἐν ἀρ. 67, 78, 89 καὶ τετραπλῆ δ' ἴσως ἐν ἀρ. 91. πρβλ. περὶ τούτων καὶ 'Αθηνᾶς ἀρ. 2909 (1860, Σεπτ. 10), ὅπου ὁ φίλος Σ. Α. Κ. ἐξέδωκε μικροῖς γράμμασι πολλὰ τούτων, σημειώσας καί τινα τῶν ἰδιαζόντων γραμμάτων, ἐν οἷς ὅμως ἐνήλλαξε τὸ Θ καὶ Φ. ἡμεῖς χάριν τῶν ἁπλουστέρων σπουδαστῶν παρέχομεν ἐνταῦθα ὅλην τὴν γραμματικὴν τῶν ἐπιγραφῶν τούτων, ἔχουσαν ὡς ἑξῆς.

Α Ĥ Γ Δ Ε Ζ Θ Ι Κ Λ Μ Ν Ξ Ο Π Ρ Σ Τ Υ Φ Χ

Τὸ Η δὲν εὑρέθη οὔτε ὡς γράμμα, οὔτε ὡς δασὺ πνεῦμα, ὡσαύτως καὶ τὸ Ω λείπει· ἀντ' αὐτῶν δὲ χρησιμεύει τὸ Ε καὶ Ο. ὡσαύτως δὲ λείπει καὶ τὸ Ψ, ἀνθ' οὗ εὕρηται ΠΣ (ἀρ. 94 β΄). τὸ δίγαμμα δὲν εὑρέθη, καὶ ὀρθὴ φαίνεται καὶ ὡς ἐκ τούτων τῶν ἐπιγραφῶν ἡ ἐπικρατοῦσα γνώμη ὅτι πάλαι ἐξέλιπεν ἐκ τῆς ἰωνικῆς γλώσσης. Περὶ τῆς γνησιότητος τῶν ἐλασμάτων τούτων καὶ τῶν ἐν αὐτοῖς ἐπιγραφῶν οὐδεμία ἀμφιβολία δύναται νὰ ὑπάρξῃ τῷ θεωμένῳ· περὶ δὲ τῆς ἀρχαιότητος αὐτῶν ἐκ μὲν τῆς χρήσεως τοῦ Ζ καὶ Χ ἴσως τις δύναται νὰ διισχυρισθῇ ὅτι μετὰ τὰ 404 ἐγράφησαν. ἀλλ' ἐπειδὴ τὰ γράμματα ταῦτα καὶ πρότερον ἦσαν γνωστά, μᾶλλον πείθομαι ὅτι πολλῷ ἀρχαιότερά εἰσι τῆς κατ' Εὐκλείδην γραμματικῆς τὰ παρόντα μνημεῖα. ἀλλὰ τὰ τοιαῦτα οὐ τοῦ παρόντος τόπου καὶ χρόνου. ἀρκετὸν δ' ἡμῖν ἐστιν ὅτι κατωρθώσαμεν νὰ ἐκδώσωμεν πιστὰ ἀπεικάσματα, ἄνθη λαμπρὰ τῆς φιλοπονίας τοῦ φίλου 'Ιωάννου Παπαδάκη· οἱ δὲ σοφοὶ ἀρχαιολόγοι ἃς βυθισθῶσιν εἰς αὐτὰ ὡς κανθαρίδες καὶ μέλισσαι πρὸς κατασκευὴν μέλιτος καὶ κηρίου· ἰδίως ἐλπίζομεν νὰ ἐνσφηνωθῇ εἰς αὐτὰ πρεπόντως ὁ σοφὸς Γερμανὸς Σφὴν, ὀνοματολόγων ἄχ' ἄριστας.

'Αθαν. Σ. 'Ρουσόπουλος.

Β΄ ΠΟΙΚΙΛΑ.

1. *ἀνασκαφαὶ ἐν τῷ θεάτρῳ.*

Αἱ ἐν τῷ διονυσιακῷ θεάτρῳ ἀνασκαφαὶ ἐπὶ τρεῖς μῆνας διακοπεῖσαι ἐπανελήφθησαν περὶ τὰ μέσα τοῦ παρελθόντος μηνὸς 'Απριλίου καὶ ἐξέφεραν εἰς φῶς τὸ ὑπόλοιπον τοῦ κοίλου τοῦ θεάτρου ἀπὸ τῆς μέσης ἢ ἑβδόμης κερκίδος μέχρι τῆς δυσμικῆς ἢ δεξιᾶς παρόδου, ὥστε ἔχομεν ἤδη ὅλον τὸ διασωθὲν μέρος τοῦ κοίλου φανερόν. διεσώθη δὲ τὸ μέρος τοῦτο καλῶς πλὴν τῆς τελευταίας κερκίδος, ἢ τῆς πρώτης παρὰ τὴν δυσμικὴν εἴτε δεξιὰν πάροδον, ἥτις κατὰ τὸ πλεῖστον μέρος εὑρέθη κατεστραμμένη. νῦν δὲ ἡ ἀνασκαφὴ χωρεῖ κατ' αὐτὴν τὴν δεξιὰν πάροδον. αἱ ἐν τῷ ἀνασκαφέντι λοιπῷ τούτῳ μέρει τοῦ κοίλου ἀνευρεθεῖσαι ἐπιγραφαὶ ἐξεδόθησαν ἀνωτέρω ἐν ἀρ. 342, 343, 344, ὧν ἡ ὑπ' ἀρ. 343 ἐπὶ τοῦ μονοκομμάτου θρόνου κεῖται παρὰ τὴν κλίμακα πρὸς ἀριστερὰν τῷ θεωμένῳ. ἐπὶ τῶν ἑδωλίων τοῦ θεάτρυ ἐφάνησαν πολλαὶ ἐπιγραφαὶ ἐγκεχαραγμέναι μεγάλοις γράμμασιν, οἷον ΜΟΙΡΩΝ (ἐν μέσῳ τοῦ Η΄ ἑδωλίου τῆς δ΄ κερκίδος ἀπὸ δυσμῶν), ΔΗΜΗΠΡΟΣ καὶ ἄλλαι. περὶ τῆς σημασίας τῶν ὁποίων τότε μόνον δύναταί τις νὰ εἰκοτολογήσῃ, ὅταν σὺν θεῷ συνεκδοθῶσί ποτε ἅπασαι, ἀφοῦ παραμερισθῶσιν αἱ ἐπιπροσθοῦσαι πέτραι καὶ καθαρισθῶσι τὰ ἑδώλια καλῶς.

2 *σχέδιον τοῦ θεάτρου.*

παρέχομεν ἐν τῷ παρόντι ΙΑ΄ τεύχει ἐν πίνακι Μ΄ τὸ ἐν τεύχει Θ΄ σελ 248 ἀρχ. προαγγελθὲν σχέδιον τῆς ἀνασκαφῆς τοῦ θεάτρου, δῶρον τῆς φιλοπονίας τοῦ καλοῦ κἀγαθοῦ Γερμανοῦ ἀρχιτέκτονος κυρίου 'Ερνέστου Ζιλλέρου, πρὸς ὃν ἐκφράζω ἐνταῦθα δημοσίᾳ τὴν εὐγνωμοσύνην μου καὶ διὰ τὸ ἔργον τοῦτο καὶ δι' ἄλλα ὅμοια, τὰ ὁποῖα θὰ φανῶσιν ἐν καιρῷ εὐθέτῳ· διότι ἀεὶ παρέχει μοι ἑαυτὸν πρόθυμον εἰς τοὺς ὑπὲρ τῆς ἀρχαιολογίας πά-

νους, ὥσπερ καὶ ἐκ τῶν ἡμετέρων ὁ γνωστὸς Παπαδάκης, δωρεὰν ἐργαζόμενοι χάριν τῆς ἐπιστήμης. τὸ εἰρημένον δὲ σχέδιον ἔπρεπε κυρίως νὰ συνδημοσιευθῇ μετὰ τῶν συνεχομένων αὐτῷ δύο κατατομῶν εἰς Α—Β καὶ Γ—Δ. ὅμως χάριν τῶν ἀνυπομόνως περιμενόντων τὰ ἀποτελέσματα τῆς ἀνασκαφῆς τοῦ θεάτρου ἐδημοσίευσα αὐτὸ σήμερον, τὴν δ' ἐξήγησιν τῶν ἐν αὐτῷ συμβόλων, ἄλλως οὐ δυσκόλων τοῖς προσεκτικοῖς ἀναγνώσταις τῆς παρούσης ἐφημερίδος, ἀναβάλλω εἰς τὸ προσεχὲς τεῦχος, ὅτε θὰ ἐκδοθῶσι καὶ οἱ λοιποὶ πίνακες· ἐλπίζω δὲ, καθ' ἃ μοι εἶπεν ὁ κύριος ἐργοστασιάρχης τοῦ ἐθνικοῦ τυπογραφείου, νὰ μοὶ βραδύνῃ πολὺ ἡ ἔκδοσις αὐτῶν. ἐν τῷ Μ' πίνακι μόνον τὸ μεταξὺ τῶν δυτικῶν ἑδωλίων ἄνω τῶν κλιμάκων 59—66 σημειωμένον ὡς κ ε χ ω σ μ έ ν ο ν μ έ ρ ο ς ἀνεκαλύφθη ἤδη καὶ πρέπει νὰ ἐγγραφῶσι τὰ μεταξὺ ἑδώλια, καθ' ἃ ἤδη ἐν 1 ἀνωτέρω ἐδήλωσα, πλήρη ἀπὸ κλίμακος 60—64. τὰ δὲ λοιπὰ τῆς ἀνασκαφῆς ἔχουσιν ἔτι ὡς ἐν τῷ πίνακι φαίνονται. μόνη δὲ ἡ τύπωσις τῶν πινάκων τούτων ἐγένετο αἰτία τῆς ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον ἀναβολῆς τοῦ παρόντος τεύχους, οὐχὶ ἡ ἔλλειψις δαπάνης· διότι ναὶ μὲν διὰ τὰς γενικὰς ἀνάγκας τοῦ κράτους δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ χορηγηθῇ τῇ ἐφημερίδι ὅλη ἡ προϋπολογισθεῖσα δαπάνη, ὅμως ἐδόθη πάλιν παρὰ τῆς σεβαστῆς κυβερνήσεως ἀντὶ τῶν κρατηθέντων χρημάτων ἡ ἄδεια τῆς ἐκτυπώσεως τῶν εἰρημένων πινάκων ἐν τῷ ἐθνικῷ τυπογραφείῳ. αὐτοῦ ὅμως διὰ τὰς ἄλλας ἐργασίας τοῦ καταστήματος δὲν δύναται νὰ ἐκβιασθῇ ἡ τύπωσις ἀρχαιολογικῶν πραγμάτων.

3 ἀνασκαφὴ ἐν τῇ ἁγίᾳ Τριάδι.

τύχῃ τινὶ ἐξῆλθαν εἰς φῶς ἀπὸ τῆς 26 Ἀπριλίου μέχρι τῆς 26 Μαΐου τοῦ ἔτους τούτου σπουδαῖα πράγματα διὰ τὴν τοπογραφίαν καὶ ἱστορίαν τῶν Ἀθηνῶν. τῶν ἀμμοφόρων τις δηλαδὴ ἐκείνων, οἵτινες ἐκ τῶν ῥευμάτων πληροῦντες τὰ ἁμάξιά των ἄμμου φέρουσι τοῖς οἰκοδόμοις πρὸς παρασκευὴν ἀμμοκονίας, ἐννοήσας ὅτι ὁ λόφος τῆς ἁγίας Τριάδος ἦνε ἀμμώδης, προσερχόμενος καὶ ἀνορύττων ἐγέμιζεν εὐμαρῶς τὸν φόρτον του, ὅτε παρόντος τινος θεατοῦ προσέκρουσεν εἰς μάρμαρον, κοσμήματα φέρον· οὗτος δ' ἀπελθὼν ἐμήνυσε τῷ κυρίῳ τοῦ χωρίου, ὅτι ἀγάλματα εὑρέθησαν. ὁ κύριος προσελθὼν καὶ ἀνασκάψας ἔφερεν εἰς φῶς στήλην μακρὰν ἱσταμένην, ἡ ὁποία ὑπὸ τὸ πολυτελὲς ἀνθέμιον καὶ τὸν λοιπὸν ἀρχιτεκτονικὸν κόσμον ἔφερε τὴν ἐπιγραφὴν

Α]ΓΑΘΩΝ
Α]ΓΑΘΟΚΛΕΟΥΣ
ΗΡΑΚΛΕΩΤΗΣ
ΣΩΣΙΚΡΑΤΗΣ
ΑΓΑΘΟΚΛΕΟΥΣ
ΗΡΑΚΛΕΩΤΗΣ

ἐν ᾗ τὰ γράμματα δὲν εἶναι βαθέως ἐγκεχαραγμένα οὐδὲ τ ό ρ ν ο ι σ ι ν ἐ κ μ ε τ ρ ο ύ μ ε ν α τὰ κυκλικὰ αὐτῶν, κατὰ τὸν βοτῆρα τοῦ Εὐριπίδου ἐν Θησεῖ, τὸ θῆτα ὅμως δὲν ἔχει κεραίαν ἐντὸς, ἀλλ' ἦνε μ ε σ ό μ φ α λ ο ς κ ύ κ λ ο ς, ὡς ὁ ἐν τῷ Τηλέφῳ τοῦ τραγῳδοποιοῦ Ἀγάθωνος ἀγράμματος τὸ χαρακτηρίζει (Ἀθήν. Γ', π'.), τὸ σίγμα ἱκανῶς ἀνοικτὸν, ὥσπερ καὶ τὸ ὦ μέγα. τοῦ Ε ἡ μεσαία κεραία ἦνε ὀλίγον βραχυτέρα, τοῦ δὲ Α εὐθεῖα. πάντα δὲ τὰ γράμματα ὁμοίως δὲν φέρουσι τὰ ἀκρέμια γραμμίδια τὰ ἀπὸ τῶν μακεδονικῶν ἤδη χρόνων μέχρις ἡμῶν ἐπικρατήσαντα· ὅμως οὐχ ἧττον εἶναι καὶ τὰ παρόντα μακεδονικῶν χρόνων καὶ δὴ τῶν ὑστερωτέρων, ὥς γ' ἐκ τοῦ ὅλου αὐτῶν χαρακτῆρος φαίνεται. ὁ δ' ἐνταῦθα μνημονευόμενος Ἀγάθων ὅτι δὲν ἦνε ὁ ἐπίσημος τραγῳδιοποιὸς δηλοῖ τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς ἑκατέρου. ἀπόγονός τις ὅμως ἐκείνου ἐνδέχεται νὰ ἦνε οὗτος ὁ τοῦ Ἀγαθοκλέους υἱὸς, ἐνῷ ὁ ποιητὴς ἦν υἱὸς Τισαμενοῦ (Σουΐδας ἐν λ.)

ἐνῷ δὲ ἡ ἀνασκαφὴ ἐχώρει κατὰ βάθος περὶ τὴν στήλην τοῦ Ἀγάθωνος, ἐφάνη πλησίον καὶ πρὸς δυσμὰς τῆς στήλης ταύτης ἀέτωμα νεκρικοῦ σήματος μετὰ τῆς ἑξῆς ἐπὶ τοῦ γεισιώματος ἐπιγραφῆς·

ΑΓΑΘΩΝ
ΑΓΑΘΟΚΛΕΟΥΣ
ΗΡΑΚΛΕΙΩΤΗΣ

ἡ ταὐτὸν τῷ πρώτῳ τῆς προτέρας ὄνομα φέρουσα, διαφέρει ἐκείνης ἐν τοῖσδε· ὅτι ἔχει τὴν τρίτην συλλαβὴν τῆς τρίτης λέξεως διὰ τοῦ ΕΙ, ἐνῷ ἐν ἐκείνῃ ἦν Ε μόνον, καὶ ὁ χαρακτὴρ τῶν γραμμάτων μᾶλλον μακεδονίζει· διότι καὶ τὰ τέρματα τῶν γραμμῶν ἐξογκούμενα ἀπολήγουσιν εἰς πυραμοειδεῖς βάσεις καὶ τὸ σίγμα δὲν ἔχει τὰ σκέλη τόσον ἀνοικτὰ, ὡς ἐν ἐκείνῃ, οὐ μὴν καὶ ὁριζόντια. καὶ ὁ λίθος δὲ φαιὸς ὢν ὑμήττειος φαίνεται, ἐνῷ ὁ τῆς στήλης ἦνε λευκὸν τῆς Πεντέλης μάρμαρον.

μετὰ περισσοτέρας δὲ σπουδῆς χωρησάσης ἤδη τῆς ἀνασκαφῆς αὐτόθι ἀνεφάνη καὶ πρὸς τὸ ἕτερον μέρος τῆς στήλης Ἀγάθωνος τὸ ἀνατολικὸν ἀέτωμα πεντελικοῦ μαρμάρου μὲ ἐπιγραφὴν .....

ΚΟΡΑΛΛΙΟΝΑΓΑΘΩΝΟΣΓΥΝΗ

ἧς ὁ τῶν γραμμάτων χαρακτὴρ καθόλου μὲν παρεμφέρει τῷ τῆς ἡγουμένης ἐπιγραφῆς, διαφέρει δὲ καθ' ὅ-

σον τὰ τέρματα τῶν γραμμάτων πολλαχοῦ ὀξύτερα γίνονται καὶ τὰ συνήθη ἐν ὑστερωτέροις χρόνοις τέρμια γραμμίδια προσέλαβαν, αἱ δὲ κορυφαὶ τῶν Α καὶ Λ ὑψοῦνται ἄνω τῆς συμπτώσεως τῶν πλαγίων κανόνων καί που καὶ νεύουσι πρὸς ἀριστεράν· τὸ Θ μένει κύκλος ὀμφαλὸν ἔχων σημεῖον, οὐχ οἷον τὸ τῆς κόρης τοῦ ἀνθρωπίνου ὀφθαλμοῦ, ἀλλὰ τριγωνικόν, ὁποία πού ἦν ἡ μορφὴ τῆς ἀκωκῆς τοῦ γλυφάνου τοῦ ἀμελοῦς τεχνίτου.

ἐν τῷ μέσῳ δὲ τῆς ἐπιγραφῆς ὑπεφαίνοντο ἴχνη γραμμάτων ἀπεξεσμένων· ταῦτα σπουδάσας ἐγὼ ὕστερον, εὗρον ἀσφαλῶς, ὡς νομίζω, τὸ ἐξαλειφθὲν ὑπὸ τῆς σμίλης ὄνομα· ἦν δὲ

ΚΟΡΑΛΛΙΟΝ,

ἁπλοῦν δηλαδὴ τὸ τῆς γυναικὸς ὄνομα πρότερον· ἔπειτα δὲ ἐκρίθη εὔλογον ὑπὸ τῶν ἀπογόνων τυχὸν νὰ σαφανισθῇ καλλίτερα. ἐκφανὲν δὲ τὴν ἑπομένην τὸ ἀνάγλυφον, ἔδειξε γυναῖκα καλὴν καθημένην ἐπὶ δίφρου πρὸς ἀριστερὰν τῷ θεωμένῳ καὶ δεξιολαβημένην μὲ ἄνδρα ἀπέναντι αὐτῆς ἱστάμενον, σγουρὸν ἔχοντα γένειον, ὃς σεμνῶς καὶ βλοσυρῶς αὐτὴν προσβλέπει ἀχθόμενος ἐπὶ τῷ παθήματι τῆς γυναικός. ἡ γλυφὴ τῶν δύο τούτων προσώπων προεξέχει τῆς στεφάνης τοῦ ὅλου ἀναγλύφȣ· μέσος δ' αὐτῶν ἵσταται βαθύτερα καὶ οἷον ἀπωτέρω ἕτερος καθεστηκυίας ἡλικίας ἀνὴρ, σγουρὸν ἔχων καὶ αὐτὸς τὸν πώγωνα, ἀλλὰ βραχύτερον, ἡ δὲ γλυφὴ αὐτοῦ ὀλίγον ἐξέχει· ὡσαύτως δὲ ὀλίγον ἐξέχουσα γέγλυπται καὶ κεφαλὴ νεανικὴ πρὸς ἀριστερὰν τῆς Κοραλλίου εἰς τὸ βάθος τοῦ ἀναγλύφου· κατὰ δὲ τὸ ὑποπόδιον κυνάριον μικρὸν μαλλιαρὸν τῶν ἐγκολπίων ἀναστρέφει πρὸς τὴν κυρίαν τὴν κεφαλήν. τοιαύτη ἡ τοῦ ἀναγλύφου παράστασις. διεσώθη δὲ σῶον, ὡς εἰπεῖν, μονοκόμματον. καὶ τὸ μὲν σχέδιον τῆς ἰχνογραφήσεως καλὸν φαίνεται καὶ καθόλου καὶ ἐπὶ μέρους ἐξεταζόμενον, ἡ γλυπτικὴ ὅμως ἐξεργασία ἶνε ἀτελὴς καὶ ἔν τισιν οὐκ ὀλίγην ἀμέλειαν μαρτυρεῖ. ὅλον τὸ ὕψος τοῦ ἀναγλύφου τούτου ἶνε 1,60 γαλλ. μέτ., τὸ μέσον δὲ πλάτος 0,67 καὶ τὸ πάχος 0,20.

εὑρέθη δὲ στημένον ἐπὶ τειχίου ἐρχομένου ἀπ' ἀνατολῶν καὶ χωροῦντος πρὸς δυσμὰς ὑπὸ τὰ χώματα· ἐπ' αὐτοῦ δὲ εὑρέθησαν στημένα ἐπὶ πλίνθων μεγάλων λίθȣ πειραϊκοῦ καὶ τὰ λοιπὰ δύο τῶν ἀνωτέρω μνημάτων, ἡ στήλη δηλαδὴ τοῦ Ἀγάθωνος καὶ ὁ σηκὸς αὐτοῦ. αἴρεται δὲ ἡ στήλη εἰς ὕψος μέτρων 4,5 μέχρι τῆς κορυφῆς τοῦ ἀκρωτηρίου, ἔχουσα κατὰ τὴν βάσιν πλάτος 0,62 καὶ πάχος αὐτόθι 0,25.

ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ τειχίου ἵσταται καὶ ὁ σηκὸς τοῦ Ἀγάθωνος ἐν τῇ ἀρχικῇ του θέσει πλήρης, πλὴν ὅτι τὸ αέτωμα αὐτοῦ ῥαγίσματά τινα ἔλαβε. τούτου τὸ μὲν ὅλον ὕψος 2,15, τὸ δὲ μέσον πλάτος 1, 45, τὸ δὲ πάχος ἔξωθεν 0,54, τὸ ἐσωτερικὸν δὲ βάθος τοῦ σηκοῦ ἶνε 0,43. αἱ πλευραὶ δὲ αὐτοῦ δὲν εἶναι λεῖαι ἐξεσμέναι, ἀλλ' ἀφέθησαν τραχύτεραι διὰ τὸν αὐτόν πȣ λόγον δι' ὃν καὶ αἱ τοῦ Ἐρεχθείου καὶ αἱ τῆς πινακοθήκης τῶν προπυλαίων ἐν τῇ ἀκροπόλει ἐσωτερικαὶ τῶν τοίχων ἐπιφάνειαι ἀφέθησαν τραχεῖαι. (πρβλ. τῆς παρ. ἐφημ. σελ. 149) ἦν δηλαδὴ ὁ σηκὸς οὗτος ἔσωθεν γραφαῖς πεποικιλμένος, ὧν μόλις διαγινώσκει νῦν ἴχνη σκέλους ἀνδρείου πρὸς τὸ ἀριστερὸν μέρος τῆς μέσης ἐπιφανείας ὁ προσεκτικὸς θεατής. ζωηρότερα δὲ διεσώθησαν τὰ χρώματα ἄνω ὑπὸ τὸ ἀέτωμα κατὰ τὸν οὐρανὸν τοῦ σηκοῦ, ὅπου ὅλον τὸ διάγραμμα τῆς γραφῆς καταφαίνεται. παρέχει δὲ εἶδος μαιάνδρου ἡ γραφὴ αὕτη. ἄξιον δὲ σημειώσεως ἐν τῷ σηκῷ τούτῳ εὑρίσκω καὶ τόδε· ὅτι αἱ ἁρμοὶ τῶν λίθων ἔξωθεν εὑρέθησαν μὲ συνήθη ἀμμοκονίαν ἀλειμμένοι, ἔσωθεν δὲ αἱ ὀπαὶ καὶ αἱ λοιπαὶ τοῦ λίθου ἐλλείψεις μὲ ἀργιλώδη τινὰ λευκὴν ὕλην στουπωμέναι. ὅπως ἀποβῇ ἡ ἐπιφάνεια λεία καὶ πρὸς τὴν ζωγράφησιν πρόσφορος.

τὸ δὲ τειχίον, ἐφ' οὗ ἵστανται τὰ σήματα ταῦτα. ἶνε ἐκ μικρῶν λίθων κτισμένον, ὡς καὶ τὰ συνήθη καθ' ἡμᾶς, καὶ μόνον μὲ πηλὸν ὡς τὰ τῶν πτωχοτέρων οἰκοίματα κτίζονται. ἡ πρόσοψις ὅμως αὐτοῦ, πρὸς βορέαν ἄνεμον ἐστραμένη, ὅπου βλέπουσι καὶ τὰ ἐπ' αὐτοῦ σήματα, ἶνε μὲ ἀμμοκονίαν καλῶς ἀλειμμένη· τὸ ἄνω δὲ μέρος τοῦ τειχίου, ὅπου ἵστανται τὰ σήματα ἶνε ἀρκετὰ πλατὺ καὶ ἀφίνει ὡς ἡμίσεος γαλλικοῦ μέτρου τόπον ἐλεύθερον πρὸ τῶν σημάτων, μὲ πλίνθους ὀπτὰς (ἢ πλάκας πηλίνας) κεκαλυμμένον, αἱ ὁποῖαι ὁριζοντίως κείμεναι κάμπτουσι κατὰ τὴν εἰρημένην βορείαν ἐπιφάνειαν τοῦ τειχίου καὶ ἀποτελοῦσι θρίγκωμα κάλλος ἅμα καὶ ἀσφάλειαν παρέχον εἰς τὸ τειχίον. τὸ πλάτος τοῦ τειχίου ἶνε ὡς 1,50 γαλλ. μ., τὸ δὲ ὕψος μένει ἀκόμη ἀνεξερεύνητον. τόσον δὲ μόνον ἐβεβαιώθη μέχρι τοῦδε, ὅτι ὑπὲρ τὸ μέτρον χωρησάσης εἴς τινα μέρη πρὸς τὰ κάτω τῆς ἀνασκαφῆς δὲν εὑρέθη ἡ βάσις καὶ τὸ ἀρχαῖον ἔδαφος.

πλησίον δὲ τοῦ ἀναγλύφου τῆς Κοραλλίου πρὸς ἀνατολὰς εὑρέθησαν ἴχνη μικροῦ σηκοῦ κατεστραμμένου, καὶ ὄπισθεν αὐτοῦ ὑδρία τῶν συνήθων μετὰ ἀναγλύφου ἄνευ ἐπιγραφῆς· ὄπισθεν δὲ τῆς στήλης Ἀγάθωνος εὑρέθη κιονίσκος τῶν κοινοτάτων, στογγύλος μετὰ στεφάνης ἐξεχούσης, ὀξύτερος πρὸς τὰ κάτω, οἷοι οἱ ἐν σελ. 186 ὑπ' ἀρ. 8 καὶ ἐν πίν. Β', 2. ἔχει δὲ καὶ μικρὰν βλάβην ἄνω· τὸ ὕψος αὐτοῦ 0,77 ἡ δὲ ἄνω διάμετρος 0,19· φέρει δὲ καὶ ἐπιγραφὴν γράμμασιν οὐ καλοῖς τήνδε.

ΔΙΟΣ]ΚΟΥΡΙΔΗΣ
ΔΙΟΣ]ΚΟΥΡΙΔΟΥ
ΑΙΓ]ΙΛΙΕΥΣ

ἐν τούτοις αἱ ἐπιτυχίαι τοῦ κυρίου τοῦ χωρίου τούτου Σταύρου Μεταξᾶ (ἐπικαλεῖται δ' ὁ αὐτὸς καὶ Ὑψηλάντης) διήγειραν εἰς ἅμιλλαν καὶ τὸν συνορεύοντα αὐτῷ πρὸς δυσμὰς γείτονα Παντελῆν Καζαντζῆν, ὃς τὴν 15 Μαΐου κατὰ τὴν αὐτὴν τοῦ τειχίου φορὰν πέντε μέτρα γαλλικὰ μακρύτερα τοῦ σηκοῦ τοῦ Ἀγάθωνος σκάψας, εὐθὺς προσέκρουσεν εἰς μνημεῖόν τι περίεργον, πρὸ τοῦ ὁποίου ἐφάνη σηκὸς λίθου πεντελικοῦ σῶος, καλλίτερος τοῦ γειτονικοῦ, καὶ προσομοιάζων μᾶλλον τῷ ἐν τεύχει Β' πίνακι Η' ἀπεικονισθέντι σηκῷ τοῦ Ἀριστοναύτου, εὑρεθέντι καὶ τούτῳ κατὰ τὴν αὐτὴν θέσιν καὶ φορὰν ἀλλὰ

πολὺ δυτικώτερα πλησίον τῆς νέας πειραϊκῆς ὁδοῦ τὸν Δεκέμβριον τοῦ 1861 μετὰ πολλῶν καὶ ἄλλων νεκρικῶν μνημείων παντοίων. ὁ νῦν δὲ εὑρεθεὶς σηκὸς ἔδειξεν ἐπίγραμμα καλὸν

ΟΘΕΙΣΜΟΧΘΟΣΕΠΑΙΝΟΝΕΠΑΝΔΡΑΣΙΤΟΙΣΑΓΑΘΟΙΣΙΝ
ΖΗΤΕΙΝΗΥΡΗΤΑΙΔΕΑΦΘΟΝΟΣΕΥΛΟΓΙΑ

ἤτοι· οὐθεὶς μόχθος ἔπαινον ἐπ' ἀνδράσι τοῖς ἀγαθοῖσιν
ζητεῖν· ηὕρηται δ' ἄφθονος εὐλογία.

ἐν οἷς ἡ μὲν μὴ ἔκθλιψις τοῦ Ε ἐν στίχῳ δευτέρῳ οὐδὲν νεώτερον παρέχει. περιεργοτέρα δὲ ἶνε ἡ θέσις τοῦ Ο ἀντὶ τοῦ ΟΥ ἐν τῇ πρώτῃ λέξει τοῦ ἐπιγράμματος κατὰ τὰ φερόμενα περὶ τῆς χρήσεως τοῦ Ο ἀντὶ τοῦ ΟΥ καὶ τοῦ *οὐθεὶς καὶ μηθείς*. ἐν τούτοις κατωτέρω θὰ ἴδωμεν τὴν χρῆσιν τοῦ Ο ἀντὶ τοῦ ΟΥ ἐν ἔτει 394 π. Χ., ἐὰν δὲ ὁ ἐνταῦθα μνημονευόμενος ἦνε τυχὸν ὁ Σινωπεὺς, ποιητὴς τῆς μέσης κωμῳδίας, ἀκμάσας περὶ τὴν ρ' ὀλυμπιάδα, ὡς λέγεται, οὗ τὸ βάθρον εὕρομεν ἐν τῷ διονυσιακῷ θεάτρῳ (σελ. 158 καὶ 224 ἀρ. 212, πίν. ΛΒ', 2) δὲν φαίνεταί μοι μέγα τὸ κώλυμα νὰ καταβιβάσωμεν τὴν χρῆσιν τοῦ Ο καὶ ὡς ΟΥ δεκαπέντε ἔτη ὑστερώτερα, ὥσπερ πάλιν καὶ νὰ ἀναβιβάσωμεν τὴν τοῦ *οὐθεὶς καὶ μηθεὶς* εἰς ἀρχαιοτέρους ἢ κατὰ Ἀριστοτέλη καὶ Θεόφραστον χρόνυς, ἀφοῦ ἤδη παρὰ τῷ Θουκυδίδῃ καὶ Ξενοφῶντι καὶ Εὐριπίδῃ εὑρέθησαν ἔν τισιν ἀντιγράφοις αἱ τοιαῦται μορφαὶ καὶ ἴσως οὐχὶ ἁπλῶς ἐξ ἀπροσεξίας τῶν ἀντιγραφέων παντοῦ, ὡς Λόβεκκος ἔγραψεν εἰς Φρύνιχον σελ. 182. ἀλλὰ τὰ τοιαῦτα φιλολογώτερα ὄντα ἂς ἀναβάλωμεν εἰς ἄλλον τόπον καὶ καιρόν. ὁ δὲ σηκὸς τοῦ Διονυσίου, ὁστισδήποτε καὶ ἂν ἦν οὗτος τῶν πολλῶν γνωστῶν, ἀνοιχθεὶς ἔμπροσθεν ἔδειξε γραφὰς ἐπὶ τῆς μέσης πλευρᾶς, ἀλλὰ μόλις πρόσωπόν τι ἀνθρώπου τεθολωμένον διεκρίθη. σαφέστερα δὲ ἦσαν καὶ ἐνταῦθα τὰ κατὰ τὸν οὐρανὸν κοσμήματα, ὧν μέρος ἐστερέωσεν ὁ κύριος Ziller ἐπαλείψας βιρνίκιον. ἐπὶ τῆς ἄνω δὲ ἄκρας τῆς μέσης ἐσωτερικῆς ἐπιφανείας οἷον ἐπὶ ταινίας ἐζωγραφήθησαν γράμματα, ἃ δὲν ἐπρόφθασα νὰ σπουδάσω ἱκανῶς. ὅπως μετά τινος πιθανότητος εἴπω τί ἔλεγαν, διότι ἐκλείσθη ὑπὸ τοῦ κυρίου ὁ σηκὸς πάλιν μὲ σανίδας καὶ χώματα πρὶν ὅλος ἀνασκαφῇ καὶ μέχρι τῆς σήμερον κεῖται οὕτω κεκλεισμένος. ὥστε τὰ κάτω αὐτοῦ μένουν ἄδηλα. τὸ μῆκος τοῦ γεισώματος τοῦ τυμπάνου 4,86, τὸ δὲ τοῦ ὑπ' αὐτὸ, οἷον ἐπιστυλίου, τοῦ φέροντος τὸ ἐπίγραμμα 1,51, τὸ δὲ πλάτος αὐτοῦ τοῦ σηκοῦ ἄνω 1,48 τὸ δὲ ἐξωτερικὸν πάχος τοῦ σηκοῦ 0,70. ὅλον δὲ αὐτοῦ τὸ σχῆμα προσομοιάζει μὲ τὸ τοῦ Ἀριστοναύτου ἐν πίνακι Η'. μεταξὺ δὲ τῶν σηκῶν τοῦ Διονυσίου καὶ τοῦ Ἀγάθωνος ἔμεινεν ὡς πέντε μέτρων τόπος ἄσκαφος.

ἀλλ' ἂς ἀναχωρήσωμεν πάλιν εἰς τὴν ἄλλην ἀνασκαφὴν τὴν τοῦ Ὑψηλάντου 15 βήματα ἀνατολικῶς. αὐτοῦ ἐδιπλασιάσθη ἡ προθυμία ἀποδυθέντος εἰς τὴν ἀνασκαφὴν καὶ τοῦ ἑτέρου συνιδιοκτήτου Δημητρίου Βάβαλη· εὑρέθη δὲ μετὰ τὸν κατεστραμμένον μικρὸν σηκὸν ἐνδοτέρω πρὸς μεσημβρίαν ἐπὶ τοῦ τειχίου ἀπὸ βορρᾶ πρὸς νότον κείμενος τάφος μαρμάρου λευκοῦ πεντελησίου, ἔχων τὸ περιθρίγκωμα μὲ χριώματα μόνον πεποικιλμένον, ὅμοιον τῷ ἐν πίνακι Η', 6', Α. ἦν δὲ μονόλιθος ἐπὶ μονολίθου πλακὸς, ἐρειδόμενος. καὶ ἀναστραφεὶς εὑρέθη μόνον κοιλότητα μικρὰν ἔχων ὁ ἄνω λίθος τοῦ μνημείου ὑπὸ τὸ γεῖσον τοῦ τυμπάνου καλοῖς γράμμασιν ἐγγεγραμμένον, οἷα τὰ ἐν πίνακι ΙΖ' ἀπεικονισμένα, πλὴν ὅτι ὁ πεπιεσμένος κύκλος τοῦ Φ ἐνταῦθα ἶνε πλήρης. λέγει δὲ τὸ ἐπίγραμμα τάδε·

ΗΣΣΥΤΥΧΩΝΕΘΑΝΕΣΔΙΟΝΥΣΙΕΚΑΙΤΟΝΑΝΑΝΚΗΣ
ΚΟΙΝΟΝΠΕΡΣΕΦΟΝΗΣΠΑΣΙΝΕΧΕΙΣΘΑΝΑΤΟΝ

ἧς σὺ τυχὼν ἔθανες Διονύσιε καὶ τὸν ἀνάνκης
κοινὸν Περσεφόνης πᾶσιν ἔχεις θάνατον.

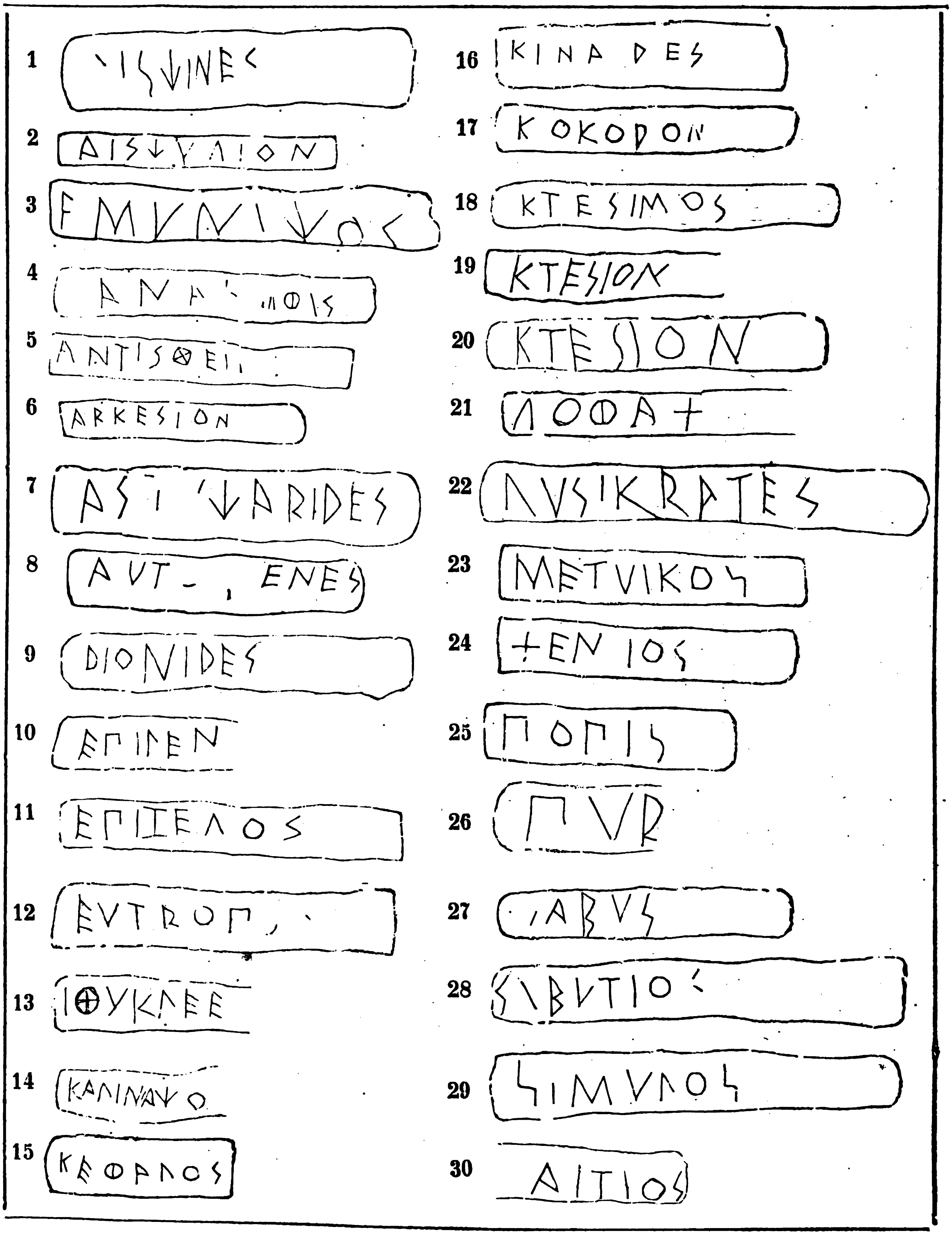
καὶ οὐδὲν ἐπὶ τῆς πλακός. ἀναστραφείσης δὲ καὶ τῆς πλακὸς, εὑρέθησαν ὑποκάτω λιανολίθαρα, ἐξ ὧν ἶνε κτισμένον καὶ ὅλον τὸ τειχίον, καὶ ἀφοῦ εἰς βάθος ἑνὸς μέτρου ἀνασκαλευθέντα οὐδὲν ἄλλο περίεργον ἔδειξαν, ἐτοποθετήθη πάλιν ὁ τάφος ὅπως ἦν καὶ πρωτοῦ.

ἀνατολικώτερον δὲ κατὰ τὴν τοῦ τειχίου φορὰν γενομένης νέας δοκιμῆς ὑπεφάνη ἕτερον ἀνάγλυφον, μετατοπισμένον ἀπὸ τῆς ἀρχικῆς του θέσεως, καλῆς τέχνης καὶ ἐξεργασίας ἐκ πεντελικοῦ μαρμάρου, καὶ φανερώτερον γενόμενον ἔδειξεν ἱππέα νέον ἀγένειον ἐπὶ γαύρου καθήμενον ἵππου ἐν τῇ στιγμῇ καθ' ἣν μέλλει νὰ λογχίσῃ κατὰ τὴν σφαγὴν τὸν ὑπὸ τοὺς ἐμπροσθίους πόδας τοῦ ἵππου κεκλιμένον ἐπὶ τῆς μεγάλης του στρογγύλης ἀσπίδος καὶ πρὸς τὰ ἄνω ἀτενίζοντα τὸ πρόσωπον ἐχθρόν. ἀλλ' ὁπόση ὑπῆρξεν ἡ χαρά μου, ὅταν καθαρισθέντος τοῦ ὄπισθεν τοῦ ἀναγλύφου ἀνεστραμμένως κειμένου μαρμάρυ ἀντέγραψα τὴν ὑποκάτω ὑπ' ἀριθμὸν 343 κειμένην ἐπιγραφὴν, μεγάλα καὶ καλὰ γράμματα ἔχουσαν, οἷα τὰ ἐν πίνακι 36. 6, συναισθάνονται οἱ γνωρίζοντες τὴν ἑλληνικὴν ἱστορίαν καὶ κατανοοῦσιν οἱ ἀναγνῶσται τοῦ Παυσανίου καὶ ἐξετασταὶ τῆς τοπογραφίας Ἀθηνῶν. ἤδη πρὸ δύο ἐτῶν ἔτρεφα τὴν ἰδέαν, ἣν ἐκ τῶν αὐτόθι τότε χάριν τῆς ὁδοποιίας γενομένων ἀνασκαφῶν, συνέλαβα, καὶ πολλοῖς εἶπα, νῦν δὲ ἔχομεν καὶ ἀπόδειξιν ἐκ τῆς παρούσης ἐπιγραφῆς, συσχετισμένης μετὰ τριῶν τοῦ Παυσανίου χωρίων, ὅτι ἐνταῦθα ἐν τῷ *Κεραμεικῷ* ἐσμέν. νῦν διευκολύνεται ἡ ἑρμηνεία τοῦ περιηγητοῦ, διαφωτίζεται δὲ καὶ ἡ τῶν Ἀθηνῶν τοπογραφία, ἧς παρὰ τὴν θέσιν τῆς Ἀκροπόλεως τῶν δύο θεάτρων, τοῦ Ὀλυμπείου, τοῦ Ἰλισσοῦ, τοῦ σταδίου, καὶ παρέργων τινῶν οὐκ οἶδα τί μέχρι τοῦδε ἦν ἀσφαλὲς καὶ ἀναμφισβήτητον, ἀφοῦ, ὡς γνωστὸν, καὶ τὸ φανερώτατον μνημεῖον, τὸ Θησεῖον ἐν ἀμφιβολίᾳ κεῖται. τώρα νοοῦσιν οἱ σοφοὶ καὶ τὸν λόγον δι' ὃν εἰς τοσοῦτον μῆκος ἐξέτεινα τὴν ἱστορίαν τῆς παρούσης ἀνασκαφῆς καὶ δι' ὃν διακόπτω αὐτὸν ἐνταῦθα πολλὰ ἔχων ἔτι εἰπεῖν. ἀρκεῖ τόσον· ἐγνωρίσαμεν τὴν θέσιν τοῦ Κεραμεικοῦ. ἔχομεν δὲ καὶ ἐκ τῆς ἱστορίας τοῦ κορινθιακοῦ καλουμένου πολέμου τὴν νέαν, ὡς νομίζω, εἴδησιν ὅτι πέντε τῶν Ἀθηναίων ἱππέων διεκρίθησαν ἐν τῷ πολέμῳ. ἀλλὰ ἄλλοτε. τὸ ὕψος τοῦ ἀναγλύφου, ὃ εἰς δύο τεμάχια εὑρέθη τεθραυσμένον, 1,87, τὸ πλάτος κατὰ τὴν μέσην 1,45, τὸ πάχος τῆς πλακὸς ἐφ' ᾗ γέγλυπται 0,14. τὸ μῆκος τοῦ ὑπὸ τὸν ἵππον ἀσπιδιώτου 1,20. ἵστατο δὲ ἐπὶ τοῦ λίθου τῆς ἐπιγραφῆς, ἔχοντος ὕψος, 0,385, πλάτος 1,37, πάχος 0,65, ἡ δὲ τὰ γράμματα φέρουσα ἐπιφάνεια ἶνε μηνοειδής. ἔχουσα ἐν τῷ μέσῳ 0,40 κοιλότητα. δι' ἀρχικὴν δὲ βλάβην τοῦ λίθου ἀραιώθησαν τὰ γράμματα ἐν ς. 1 καὶ 2.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 1 Ἰουνίου 1863. Αθαν. Σ. Ῥουσόπουλος.

ἀρ. 343.

ΔΕΞΙΛΕΩ ΣΛΥΣΑΝΙΟ ΘΟΡΙΚΙΟΣ
ΕΓΕΝΕΤΟΕΠΙΤΕΙΣΑΝΔΡ ΟΑΡΧΟΝΤΟΣ
ΑΠΕΘΑΝΕΕΠΕΥΒΟΛΙΔΟ
ΕΓΚΟΡΙΝΘΩΙΤΩΝΠΕΝΤ ΕΙΠΠΕΩΝ

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ

ΥΠΟ

ΤΗΣ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ

ΔΑΠΑΝΗ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΚΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ.

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'. ΕΤΟΣ Α'. 1862. ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ· ΤΕΥΧΟΣ ΙΒ'. ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ.

Α' ΤΑ ΕΚ ΤΟΥ ΔΙΟΝΥΣΙΑΚΟΥ ΘΕΑΤΡΟΥ.

(ὅρα πίν. Μ', ΜΑ' καὶ ΜΒ'.)

Παρέχομεν σήμερον καὶ τοὺς λοιποὺς δύο πίνακας τοῦ θεάτρου (σελ. 278 καὶ 248) παραπέμποντες πρὸς ἀκριβεστέραν μελέτην πάντων εἰς τὰ ἄλλοτε ἐν τῇ παρούσῃ ἐφημερίδι περὶ τοῦ θεάτρου γεγραμμένα (σελ. 64, 94—104. 128—146, 147, 153—181, 209—220, 221—224, 249—254, 271—272, 277—279) *)· συντόμως δὲ λέγομεν περὶ αὐτῶν καθόλου μὲν τάδε·

ὁ μὲν Μ' πίναξ παρέχει τὸ γενικὸν διάγραμμα τῶν ἀνασκαφῶν τοῦ θεάτρου, ὁ δὲ ΜΑ' τὴν κατὰ τομὴν ἀπὸ βορρᾶ πρὸς μεσημβρίαν, διὰ τῆς ἐνστίκτου γραμμῆς Β---Α κατὰ μέσον τοῦ Μ' πίνακος δηλωθεῖσαν, ἔποψιν τῆς ἀνασκαφῆς μετὰ τῶν ἀνταποκρινομένων ἐπὶ τοῦ Μ' πίνακος σημείων· ὁ δὲ ΜΒ' πίναξ τὴν ἄλλην τομὴν, τὴν ἀπὸ δυσμῶν πρὸς ἀνατολὰς, δηλωθεῖσαν ἐπὶ τοῦ Μ' πίνακος διὰ τῆς γραμμῆς Γ---Δ. ἐπὶ μέρους δὲ παρατηροῦμεν τὰ ἑξῆς·

α') Πίναξ Μ'.

ἐπὶ τοῦ Μ' πίνακος τὰ μὲν ἀρχαιότατα ἢ κάλλιστα τειχία ἐδηλώθησαν διὰ μαυροτέρου χρωματισμοῦ· τοιαῦτα εἶναι τὰ Ε—Ζ, Η, Ε', Θ—Ι, Κ, Λ, Μ—Ν, Ξ—Ο, Π, Ρ—Σ καὶ τὰ διὰ τῶν ἀριθμῶν 32—33—34, 77—78—79. τὰ δὲ μετ' ἐκεῖνα ἀμελέστερον ποιηθέντα δι' ἀνοικτοῦ χρώματος, οἷον ἐν Τ—Υ, Φ, Χ—Ψ, 20—21—22—23—24—25, 26, 27. 14—15—16—17—18. ἐν ἀρ. 28 φαίνονται ἴχνη θυρώματος. μὲ ἔτι δὲ ἀνοικτότερον χρῶμα ἐδηλώθησαν τὰ ὕστατα κτίσματα, τὰ βυζαντινὰ καὶ φραγκικὰ ἢ τουρκικά· οἷον φ—χ—ψ, ὧν ὅμως δὲν διαφέρουσι πολὺ τὰ ἐν 14—18, μάλιστα δὲ καὶ κακοτεχνότερα φαίνονται, πλὴν ὅτι ἐκ μεγάλων ἀρχαίων λίθων συνετέθησαν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ὅπως καὶ τὰ ἐν ἀρ. 29, 30, 31, καὶ 102 ὑστέρων χρόνων οἰκήματα, ἐνέχοντα καὶ φρέατα πήλινα ἢ μὲ λιθάρια κτισμένα· χείριστα δὲ κτίσματα καὶ κατὰ τὸν τρόπον τῶν σημερινῶν πτωχῶν ἦσαν τὰ ἔνθεν καὶ ἔνθεν

*) πρβλ. καὶ ὅσα ὁ σοφὸς W. Vischer ἔγραψεν ἐν N. Schweizer. Museum 1863, ἐκδοθέντα καὶ ἰδιαιτέρως ὑπὸ τὴν ἐπιγρ. die Entdeckungen im Theater d. Dionysos zu Athen 1863. παρατηροῦμεν δὲ τῷ σοφῷ ἀνδρὶ ἐνταῦθα, ὅτι ἐν σελ. 15 δὲν εἰκοτολόγησεν ὀρθῶς, ὑποθέσας τυπογραφικὸν ἢ γραφικὸν σφάλμα ἐν τοῖς ἀριθμοῖς τῆς ἐφημ. σελ. 64. διότι ὀρθῶς κεῖνται οἱ ἀριθμοὶ ἐκεῖνοι· ἔλαθε δ' αὐτὸν ὅτι τὸ ἑδώλιον οὐχὶ ἐκ δύο, ἀλλ' ἐκ τριῶν μερῶν σύγκειται· α') τὸ ἐφ' οὗ κάθηται ὁ θεώμενος, β') τὸ μετ' αὐτὸ ὀλίγον βαθύτερον μέρος τὸ διὰ τοὺς πόδας τῶν ὄπισθεν καθημένων, γ') τὸ μετ' αὐτὸ ἰσοϋψὲς τῷ α', πρὸς τῇ ῥίζῃ τοῦ ἑδωλίου. προσθέσας οὖν τὰ μέτρα τοῦ α' καὶ β', ἀφῆκε τὰ τοῦ γ', ὥστε τὸ ὅλον πλάτος φυσικὰ ἔμελλε νὰ διαφέρῃ κατὰ 0,10 περίπου, ὅσον ἦν τὸ πλάτος τοῦ γ', ὃ ἡμεῖς, ὡς εὐκόλως ἐξαγόμενον ἐκ τῶν δεδομένων δύο α'+β', ἀφαιρεθέντων ἐκ τοῦ ὅλου πλάτους τοῦ ἑδωλίου, παρελείψαμεν συντομίας χάριν. ἔστιν οὖν τὸ μὲν ὅλον πλάτος τοῦ ἑδωλίου 0,90 ἢ 0,87 ἢ 0,88, ἢ 0,89· ἐκ δὲ τούτων τῶν ἀριθμῶν ἐὰν ἀφαιρεθῇ τὸ ἄθροισμα τοῦ α' καὶ β', ἤτοι 0, 77 ἕως 0.80, μένει διὰ τὸ γ' 0,10—0,115 περίπου. οὕτως ἔχει τὸ πρᾶγμα. ἐν σελ. 134 οὐ περὶ τῶν αὐτῶν ἀριθμῶν ὁ λόγος ἐστί. ἡ μικρὰ δὲ διαφορὰ ἣν βλέπει ἐνίοτε μεταξὺ τῶν ἐμῶν καὶ τῶν τοῦ κυρίου Στράκκου ἀριθμῶν ἔγκειται ἐν αὐτῷ τῷ ἔργῳ· διότι ἀνεξαρτήτως ἀπ' ἀλλήλων ἐμετρήσαμεν οὐχὶ τὰ αὐτὰ ἴσως ἑδώλια, οὐδ' ἐπὶ τῶν αὐτῶν σημείων τῶν ἑδωλίων. ἐν τούτοις ὀφείλω νὰ βεβαιώσω ὅτι κἀγὼ κατέβαλα πολλὴν ἐπιμέλειαν εἰς τὴν καταμέτρησιν.

τῆς η, ὑπ' ἀρ. 66 ἐν τῷ πίνακι, κλίμακος τοῦ θεάτρου εὑρεθέντα, ἐν μέρει ἐπὶ τῶν μαρμαρίνων θρόνων βασιζόμενα, οἵτινες ὡς θεμέλιοι λίθοι ἐχρησίμευσαν τοὺς οἰκοδομοῦσι τότε. ταῦτα δὲ νῦν κατεδαφίσθησαν τελέως διὰ τὴν κάθαρσιν τοῦ θεάτρου. (πρβλ. σελ. 132 τέλ.).

ἐπὶ τοῦ τειχείου Τ—Υ τὸ μέρος α—β ὑψηλότερον ὂν ἴνε καὶ μὲ πλάκας ὑμηττείους στρωμένον. ἡ ὁμοία δὲ κατασκευὴ καὶ στρῶσις κατὰ τὸ δ—ε καὶ ζ—η—θ δηλοῖ ὅτι τὸ ὅλον ὀργανικῶς συνείχετο καὶ ἀπετέλει τὴν πρόσοψιν τῆς σκηνῆς κατὰ τὴν δευτέραν τοῦ θεάτρου ἀνασκευὴν τὴν ἐπὶ τῶν ῥωμαϊκῶν χρόνων, καί, ὡς ἐγὼ πιστεύω, διὰ τῆς μεγαλοδωρίας Ἀδριανοῦ. τεκμήρια δὲ τῆς ἐπὶ Ἀδριανοῦ ἀνασκευῆς τοῦ θεάτρου παρέχει μοι καὶ ἡ διαίρεσις τοῦ κοίλου εἰς δεκατρεῖς κερκίδας, ἴσας ταῖς φυλαῖς, καὶ αἱ πολλαὶ εἰς Ἀδριανὸν ἐπιγραφαὶ (ἀρ. 184 σελ. 181), ἐξ ὧν καταφαίνεται ὅτι ἐφ' ἑκάστης κερκίδος ἦν ἱδρυμένος ἀνδριὰς Ἀδριανοῦ ὑφ' ἑκάστης φυλῆς, καὶ ἡ ἐν τῇ γωνίᾳ 77 εὑρεθεῖσα ἐπιγραφὴ (ἀρ. 206). ἔτι δὲ καὶ τὸ ἄγαλμα τοῦ Ἀντινόου (σελ. 215). αἱ προστάσεις δὲ θ, η, ζ καὶ β, δ, ε κατὰ τὰ παρασκήνια ἦσαν ἴσως οἱ ὑπὸ τοῦ Παυσανίου ἐν Α', κ', 2 ἀναφερόμενοι «ἐντὸς τοῦ περιβόλου ναοὶ» τοῦ Διονύσου. ὁμοία δὲ ἦν καὶ ἡ ἀρχαία μορφὴ τῆς σκηνῆς, ὡς ἡ φορὰ τῶν τειχίων Θ, Ι, Κ, Λ, Ξ, Μ, Ν, Ο, Π δηλοῖ. ταύτην δὲ τὴν σκηνὴν ἐπηύξησε μόνον καὶ ηὐτρέπισεν, ὡς φαίνεται, ὁ Ἀδριανός, κοσμήσας τὸ προσκήνιον κατὰ τὴν φορὰν Τ—Υ καὶ μὲ ἀνάγλυφα, τὰ ὁποῖα, ἀφοῦ ποτε κατεστράφη τὸ θέατρον, μετάθεσεν εἰς τὸ προσκήνιον τῆς σκηνῆς του ὁ Φαῖδρος (πρβλ. σελ. 209)· τούτων σώζονται τινὰ κατὰ τὴν θέσιν a—b—c. δὲν ἀπετελείωσε δὲ ὁ Ἀδριανὸς τὸ θέατρον, ὡς φαίνεται ἐκ τῶν ἐπὶ τοῦ τειχίου Ρ—Σ μαρμαρίνων μεγάλων πλακῶν τῶν ἐγκαρσίως τεθειμένων, αἳ ἔμειναν ἀκατάξεστοι. ἔχομεν λοιπὸν κατὰ τὴν γνώμην μου εἰς τὸ ἀνασκαφὲν μέρος τῆς σκηνῆς τοῦ θεάτρου λείψανα σκηνῶν τριῶν ἐποχῶν, τῆς ἀρχαίας ἐν ΕΖΘΙΜΝ, τῆς ἐπὶ Ἀδριανοῦ ἐν ΡΣΩΤΥ καὶ τῆς ἐπὶ Φαίδρου ἐν Χ—Ψ 13—18, 42. ἀσήμαντα ἦσαν τὰ ἀπὸ 18—19. λείψανα.

ἡ ἀριστερὰ ἡ δυσμικὴ πάροδος ἐκαθαρίσθη ἤδη ὅλη μέχρι τῆς γωνίας 77 τοῦ περιβόλου τοῦ θεάτρου, ὅμως οὐδὲν λόγου ἄξιον ἀνεφάνη, εἰμὴ ἔνθεν καὶ ἔνθεν δύο βάσεις ἐξ ἀρχαίων λίθων ἀτέχνως ἡρμοσμένων. τούτων ἡ πρὸς τὸν δεξιὸν τοῖχον μετὰ τὴν μ ἦν πρὸς τὸ δυτικὸν μέρος κλιμακωτὴ (σελ. 140). τμῆμα δωρικοῦ κίονος ἐπὶ πωρίνης κακῆς βάσεως ἱστάμενον εὐμέγεθες καὶ ὀγκωδέστερον τῶν ἐπὶ τοῦ τειχίου η—ζ καὶ δ—ε εὑρεθέντων (σελ. 135 μ. καὶ 140). τὸ δὲ τεῖχος 75—76—77 εὑρέθη πλῆρες πρὸς τὰ κάτω, ἐξαιρουμένης τῆς γωνίας 77, ἥτις εὑρέθη κατεστραμμένη (ὅρα σελ. 216 ἀρχ.). τὸ πήλινον ὑδραγωγεῖον, (ὅρα σελ. 130 τέλ.) οὗ ἀφέθη τὸ μέρος a—λ καὶ ἑξῆς, χωρεῖ πέραν τῆς παρόδου ὑπὸ τὰ χώματα πλησίον τῆς γωνίας 77. ἤρχετο δὲ ἀπὸ τοῦ ἀρ. 4—42—a. πέραν τοῦ σημείου 4 δὲν τὸ εἶδα ἐγώ· ὑποθέτω ὅμως ὅτι ἐλάμβανε τὴν ἀρχὴν ἀπὸ τοῦ 97, ὅπου εὑρέθη δεξαμενὴ ὕδατος, (στέρνα) ἀσβέστῳ καὶ πλίνθοις ὀπτοῖς ἐκτισμένη, οἷαι εὑρίσκονται ἐν τῇ ἀκροπόλει ἔτι καὶ νῦν. τὸ ὕψος αὐτῆς ἦν 1,90, τὸ πλάτος 1, 67. τὸ σημεῖον λ ἴνε δεξαμενὴ τοῦ ὕδατος τούτου μικροτέρα διὰ βαναυσουργίαν τινὰ ποιηθεῖσα ἐν ὑστέροις χρόνοις. πρὸς τοιοῦτον δὲ σκοπὸν ἐποιήθη καὶ ἡ δεξαμενὴ φχψω, παρ' ᾗ εὑρέθη ἰλὺς ὡς ἀπὸ στάκτης. περὶ τῶν βάσεων ι, κ, μ, ν, ξ, ο, π ὅρα σελ 139 ἑ.· ἀνάλογοι βάσεις εὑρέθησαν καὶ κατὰ τὴν ἀνατολικὴν ἢ δεξιὰν πάροδον αἱ 35, 36, 41, 40, 39 καὶ 98· ἡ κάθαρσις ὅμως τοῦ μέρους τούτου δὲν ἐπερατώθη ἀκόμα.

ἡ ὀρχήστρα περικλείεται ὑπὸ ἕρκους μαρμαρίνου ῥωμαϊκῶν χρόνων, δηλωθέντος διὰ διπλῆς κυκλικῆς γραμμῆς 1—2—3—4 (πρβλ. σελ. 210). ἐν ἀρ. 1 λείπει μία πλάξ, ἀποθραυσθεῖσα διὰ τὸ ὑδραγωγεῖον a—λ· ὅμως ἔμεινε τεμάχιον αὐτῆς κάτω κατὰ τὴν στρῶσιν τοῦ ἐδάφους, ἐξ οὗ καταδεικνύεται ὅτι τὸ ἕρκος ἦν ἐνηρμοσμένον μετὰ τοῦ προσκηνίου πρότερον. τὸ μεταξὺ 2—3 εὑρέθη ἄνευ πλακῶν. ἀρ. 54—55 δηλοῖ τὸ διατηρηθὲν μέρος τοῦ τειχίου πρὸς στήριξιν τοῦ ἕρκους ὅτε ἡ ὀρχήστρα μετεβλήθη εἰς δεξαμενὴν ὕδατος (σελ. 210). ἀρ. 5—6—7—8—9—10—11—12—13, δηλοῖ τὴν φορὰν τοῦ ἀρχαίου, τ. ἔ. τοῦ θαυμασίως ἐξειργασμένου ὑδραγωγείου ὑπὸ τὴν ὀρχήστραν· ἀρ. 6, 7, 8 τὰς κατεστραμμένας αὐτοῦ σκεπαστικὰς μαρμαρίνας πλάκας. 9, 10, 11 τὰς διασωθείσας μετὰ ἀστροειδῶν ἐν τῷ μέσῳ τρυπῶν, αἱ ὁποῖαι εὑρέθησαν βουλωμέναι ἐκ τῶν χρόνων, πιθανῶς, ὅτε μετεβλήθη ἡ ὀρχήστρα εἰς δεξαμενήν (σελ. 210). περὶ τὸ μέσον κυρτοῦται ὀλίγον τὸ ἔδαφος τῆς ὀρχήστρας ἵνα χύνηται τὸ νηρὸν τῆς βροχῆς καὶ τὸ αἷμα τῶν μονομάχων (σελ. 210 καὶ ἑ.) διὰ τῶν εἰρημένων ὀπῶν εὐκόλως εἰς τὸ ὑδραγωγεῖον. τὸ ῥομβοειδὲς σχῆμα τῆς στρώσεως ἐν τῷ μέσῳ 56, 57, 47, 58 ἐξ ὑμηττείων πλακῶν ἀποφαίνει τὴν ἐργασίαν ῥωμαϊκὴν ὑστερωτέραν, ἔχει δὲ καὶ διορθώσεις βαρβάρων χρόνων ἐν ἀρ. 44, 45, 46. ἀρ. 43 ἴνε ἡ θέσις τῆς θυμέλης (σελ. 132). τὸ ἡμικυκλικὸν σχῆμα 47—48 ἴνε ἐγγεγραμμένον ἐπὶ τῶν πλακῶν τῆς στρώσεως, ὡσαύτως

δὲ καὶ τὸ κυκλικὸν ἐν ἀρ. 49, ὧν τὸ μὲν ὡς σχέδιον θεάτρου ὑπέθεσα, τὸ δὲ ὡς ᾠδείου, τὸ κυκλικόν. ἐν ἀρ. 50 ἴνε ἐγκεχαραγμένον σχέδιον πύλης ἐπὶ τοῦ ἐδάφους. μεταξὺ τοῦ c καὶ 42 εὑρέθη τὸ ἔδαφος χαλασμένον καὶ τρῦπα αὐτοῦ ἱκανῶς βαθεῖα· βαθυτέρα δὲ ταύτης καὶ ἀκαθαρσιῶν πλήρης εὑρέθη ἐν ἀρ. 14, ὅπου καὶ ἓν ἄγαλμα εὑρέθη μικρὸν, ὅμοιον τῷ ἐν πίνακι κϛ'. 1.

ἡ διπλῆ γραμμὴ κατὰ τὰ σημεῖα a-b-c δηλοῖ τὴν θέσιν τῶν ἀναγλύφων κατὰ τὸ προσκήνιον μὲ διονυσιακὰς παραστάσεις.

ἀρ. 42 ἴνε ἡ κλίμαξ τοῦ Φαίδρου (σελ. 129 καὶ 164, ἀρ. 164.)

ἔξω τοῦ ἕρκους 1—4 εὑρέθησαν ἐπὶ τῶν πλακῶν ὀπαὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τετραγωνικαὶ, δηλωθεῖσαι διὰ τετραγωνικῶν στιγμῶν ἐπὶ τοῦ Μ' πίνακος. ἴσως ἔμπηγαν εἰς αὐτὰς δοκάρια πρὸς ἀναπέτασιν σκιασμάτων ἐπὶ τῶν ῥωμαϊκῶν χρόνων.

τὸ ἡμικύκλιον ρ—σ μεταξὺ τȣ ἕρκȣς καὶ τοῦ ά στοίχȣ τῶν ἑδωλίων ἴνε τὸ τῆς προεδρίας μετὰ τῶν σωζομένων μαρμαρίνων θρόνων, ὧν αἱ ἐπιγραφαὶ καὶ τὸ σχῆμα ἐδημοσιεύθησαν ἤδη (ἐν ἀρ. 139,—144). πρὶν δὲ εἰσαχθῶσιν οἱ θρόνοι, προεδρία εἴτε πρῶτον ξύλον ἦν τὸ πρῶτον ἑδωλίον ἑκάστης κερκίδος ὄπισθεν τῶν θρόνων. οἱ ἀρ. 59, 60, 61, 62, 63, 64, 65, 66, 67, 68, 69, 70, 71, 72 δηλοῦσι τὰς μεταξὺ τῶν θρόνων διόδους καὶ τὰς δεκατέσσαρας κλίμακας τοῦ κοίλȣ, δι' ὧν διαιρεῖται τὸ ὅλον εἰς δεκατρεῖς κερκίδας. τὸ ἑξάθρονον τμῆμα τῶν θρόνων ρ—60 πρὸ τῆς πρώτης κερκίδος σύγκειται ἐκ δύο λίθων, ὧν ἕ αστος ἔχει ἀνὰ τρεῖς θρόνους συνεχεῖς, οἵτινες, ὡς καὶ οἱ διασωθέντες τρεῖς λοιποὶ ἐκ τῶν ἓξ κατὰ τὸ ἕτερον ἄκρον τοῦ ἡμικυκλίου μεταξὺ 71 καὶ σ, εἰσὶ κατ' εὐθεῖαν, γραμμὴν πεποιημένοι ἐνῷ οἱ λοιποὶ, στοῖχοι τῶν θρόνων, κατὰ πεντάδας συντεθειμένοι, ἔχουσι μικρὰν καμπυλότητα.

χάριν τῆς ἱστορίας καὶ τῆς σπουδῆς τοῦ θεάτρου σημειόνω ἐνταῦθα τὰ ἑξῆς περὶ τῶν θρόνων τῆς προεδρίας.

Α' κερκίς.

τὸ μῆκος τῆς πρώτης ἑξάδος τῶν θρόνων κατὰ τὴν πρώτην κερκίδα ἀπὸ δυσμῶν, καταμετρηθὲν ὑπ' ἐμοῦ ἀκριβῶς ἄνω κατὰ τὸ μέσον τῶν ἑδρῶν, εὑρέθη μέτρα γαλλ. 3,93, τὸ δὲ τῆς μετ' αὐτὴν 60—61 πρώτης πεντάδος 3,23. τόσον δ' ἀκριβῶς εὑρέθη καὶ τὸ τῆς Β' πεντάδος 61—62, καὶ τὸ τῆς Γ', 62—63, καὶ τὸ τῆς Δ', 63—64 καὶ τὸ τῆς ΣΤ', 65—66. τὸ δὲ τῆς πέμπτης πεντάδος 64—65 ἦν 3,25.

τῆς ἑξάδος ταύτης (ρ—60) τὰς ἐπιγραφὰς ζήτει ἐν σελ. 159 ὑπ' ἀρ. 139—144)· ὁ πρῶτος αὐτῆς θρόνος (139) εὑρέθη μὲ ἀποτεθραυσμένην ἀνάκλισιν, ὁ δὲ δεύτερος, γ' καὶ δ' ἦσαν ἐντελῶς ὁλόκληροι (ἐπιγρ. ἀρ. 140, 141 καὶ 142). μικρὰς δὲ βλάβας εἶχαν ὁ έ καὶ ϛ' θρόνος (ἀρ. ἐπιγρ. 143, 144). πάντες δὲ εἶχαν ὀπὰς κατὰ τὸ ἔμπροσθεν μέρος τῆς ἕδρας, περὶ ὧν ὅρα τὴν γνώμην μου ἐν σελ. 101 τέλ.. κατὰ δὲ τὴν ἀνάκλισιν οὐδεὶς τῶν ἓξ τούτων θρόνων εἶχε τρῦπαν.

τὰ πλάγια τῶν θρόνων τούτων κατὰ τὴν δίοδον 60 πρὸς τὴν β' κλίμακα, ὡς καὶ τὰ αὐτόθι πλάγια τῆς ἑπομένης πεντάδος ἦσαν λεῖα, τὸ δὲ πλάτος τῆς διόδου ταύτης κατὰ τὸ μέσον μετρηθὲν ἦν 0,70.

Β' κερκίς, πεντὰς πρώτη.

(ἀρ. ἐπιγρ. 145—149).

ἡ πεντὰς αὕτη δὲν κεῖται εἰς τὸ αὐτὸ τόξον μὲ τὴν προτέραν ἑξάδα, ἀλλ' ὀλίγον παραμέσα πρὸς τὰ ἑδώλια. σύγκειται δὲ ἐκ δύο λίθων, ὧν ὁ πρῶτος ἀποτελεῖ 3 θρόνους ὁ δὲ δεύτερος δύο· τῶν πέντε θρόνων ὁ ά καὶ β' (ἀρ. ἐπιγρ. 145, 146) εὑρέθησαν ἐντελῶς πλήρεις, τοῦ τρίτου ἔλειπεν ὀλίγον μέρος τῆς ἀνακλίσεως (ἀρ. ἐπιγρ. 147), τοῦ δ' (148) ὀλίγον τῆς ἕδρας, τοῦ δὲ έ (149) ὅλη ἡ ἀνάκλισις. πάντες δ' ἔχουσι τρύπας κατὰ τὴν ἕδραν, οὐχὶ δὲ καὶ ἐν τῇ ἀνακλίσει.

Γ' κερκίς, β' πεντάς.

(ἀρ. ἐπιγρ. 150—154 ἐν σελ. 160—161).

τὰ πλάγια τῶν θρόνων τῆς 61 διόδου λεῖα, τὸ πλάτος αὐτῆς 0,73. ἡ πεντὰς σύγκειται ἐκ δύο λίθων, ὧν ὁ πρῶτος ἔχει δύο θρόνους, ὁ δὲ δεύτερος τοὺς τρεῖς λοιπούς· τοῦ ά καὶ β' θρόνου (150, 151) ἔλειπε πολὺ μέρος τῆς ἀνακλίσεως, ὁ γ' καὶ 4 ἦσαν πλήρεις, τοῦ έ μόνον ὀλίγον μέρος τῆς ἕδρας ἦν βεβλαμμένον. πᾶσαι αἱ ἕδραι εἶχαν ὀπὰς οὐχὶ δὲ καὶ αἱ ἀνακλίσεις.

Δ' κερκίς, γ' πεντάς.

(ἀρ. ἐπιγρ. 155—159).

τὰ πλάγια τῆς 62 διόδου λεῖα, τὸ μεταξὺ διάστημα 0,72, ἡ πεντὰς τῶν θρόνων σύγκειται ἐκ δύο λίθων, ὧν ὁ πρῶτος ἔχει τρεῖς θρόνους· τοῦ ά θρόνου ἡ ἀνάκλισις ἔχει μικρὰν βλάβην ἄνω κατὰ τὸ μέσον, ἄλλως πλήρης ὁ θρόνος οὗτος· ὅλως δὲ πλήρης εὑρέθη ὁ β' θρόνος, ὁ γ' εἶχε μικρὰν βλάβην, ὅπου καὶ ὁ ά, ὁ δὲ δ' περισσοτέραν αὐτόθι, τοῦ δὲ έ ἔλειπεν ὅλη ἡ ἀνάκλισις. πάντες δὲ εἶχαν τρύπας κατὰ τὴν ἕδραν, κατὰ δὲ τὴν ἀνάκλισιν μόνος ὁ πρῶτος μικρὰν κακότεχνον εἰς τὴν δεξιὰν πλευράν.

Ε' κερκίς, δ' πεντάς.

(ἀρ. ἐπιγρ. 160—162, 96, 95).

τὰ πλάγια τῆς 63 διόδου λεῖα, τὸ πλάτος αὐτῆς 0,735· ὁ πεντάθρονος στοῖχος σύγκειται ἐκ δύο λίθων, ὧν ὁ πρῶτος ἔχει δύο θρόνους, ὁ δεύτερος τοὺς λοιπούς· τοῦ ά θρόνου ἔλειπεν ὅλη ἡ ἀνάκλισις, ὁ β' καὶ γ' ἦσαν ὅλως πλήρεις, τοῦ δ' ἔλειπεν ὀλίγον μέρος τῆς ἀνακλίσεως κατ' εὐθεῖαν σπασμένον τοῦ δὲ έ τὸ πλεῖστον τῆς ἀνακλίσεως δὲν ὑπῆρχε. πάντες εἶ-

χαν ὀπὰς κατὰ τὸ μέσον τῆς ἐμπροσθινῆς ἄκρας τῆς ἕδρας, ἄνω δὲ κατὰ τὴν ἀνάκλισιν, ὁ β', γ' καὶ δ'.

ΣΤ' κερκίς, έ πεντάς.

(ἐπιγρ. ἀρ. 94, 93, 92, 91, 90).

τὰ πλάγια τῆς 64 διόδου λεῖα, τὸ πλάτος αὐτῆς 0,745, ὁ στοῖχος σύγκειται ἐκ τριῶν λίθων, ὧν ὁ πρῶτος ἔχει δύο θρόνους, ὁ δεύτερος ἕνα καὶ ὁ τρίτος πάλιν δύο (πρβλ. σελ. 101). πάντες εἶχαν τρύπας εἰς τὸ ἔμπροσθεν μέρος τῆς ἕδρας· κατὰ μέσην δὲ τὴν ἀνάκλισιν ἔχει ὀπὴν καλὴν ὁ γ' καὶ δ', οἵτινες ἦσαν καὶ πλήρεις τῶν λοιπῶν ἔλειπαν αἱ ἀνακλίσεις.

Ζ' κερκίς, ϛ' πεντάς.

(ἐπιγρ. ἀρ. 87, 86, 85, 88, 89).

τὰ πλάγια τῶν θρόνων κατὰ τὴν 65 δίοδον λεῖα, τὸ πλάτος τῆς διόδου 0,70. ὁ ά καὶ β' σύγκεινται ἐξ ἑνὸς λίθου, ὥσπερ καὶ ὁ δ' καὶ έ (σελ. 101) περὶ τοῦ γ' (85) ὅρα πίν. ΚΑ' καὶ σελ. 142—143 (πρβλ. σελ. 101). τρῦπαν κατὰ τὴν ἕδραν δὲν ἔχει οὗτος· τῶν λοιπῶν δὲ ὁ β' καὶ δ' καὶ έ ἔχουν καλὰς ὀπὰς κατὰ μέσην τὴν ἀνάκλισιν καὶ τὰς συνήθεις κατὰ τὴν ἕδραν. τοῦ ά λείπει μέρος τῆς ἀνακλίσεως.

Η' κερκίς, ζ' πεντάς.

(ἐπιγρ. ἀρ. 97—99).

σώζεται αὐτῆς ὁ ά, β' καὶ γ' θρόνος, ὧν ὁ ά μονὸς, ὁ δὲ β' καὶ γ' ἐξ ἑνὸς λίθου σύγκεινται. τὰ πλάγια τῶν θρόνων κατὰ τὴν 66 δίοδον δὲν εἶναι λεῖα ἐξεσμένα, ἀλλ' ἔχουσιν ὡς ἑξῆς· ἡ μὲν πρὸς ἀριστερὰν πλευρὰ τοῦ τελευταίου τῆς ϛ' πεντάδος θρόνου ἔχει μόνον τὸ κάτω πλάγιον τῆς ἕδρας λεῖον, ἡ δὲ τῆς ἀνακλίσεως πλευρὰ ἶνε ὁμοία τῇ ἐν σελ. 102 ὑπ' ἀρ. 2. ὅθεν δῆλον γίνεται ὅτι ὁ θρόνος οὗτος ἢ καὶ ἄλλον εἶχε πλησίον του ἢ μετατοπίσθη ἄλλοθεν ἐνταῦθα· ἐκεῖνο δέ μοι φαίνεται πιθανώτερον, διότι καὶ τὰ τοῦ πρὸς δεξιὰν τῆς διόδου ταύτης θρόνου πλάγια (ἀρ. 99) τραχέα ἀφέθησαν κατὰ τὸ μέσον, καὶ δὲν κεῖται οὗτος εἰς τὴν αὐτὴν εὐθεῖαν μὲ τὰ πλάγια τῆς κλίμακος, ἀλλ' ἐνδότερον κατὰ 0,08 γαλλ. μέτρου. ὀπὰς ἔχουσιν κατὰ τὴν ἕδραν πάντες. τὰ πλάγια τοῦ γ' τὰ πρὸς τὴν κακότεχνον κλίμακα λεῖα.

ἐν τῇ θέσει δὲ τοῦ δ' καὶ έ θρόνου καὶ τῆς 67 διόδου εὑρέθη ἡ ἐν σελ. 133 εἰρημένη κακότεχνος κλίμαξ, ἐκτεινομένη καὶ πρὸ τῆς Θ' κερκίδος.

Θ' κερκίς, η' πεντάς.

(ἀρ. ἐπιγρ. 126).

ταύτης ἐσώζετο μόνος ὁ τελευταῖος θρόνος, ἤτοι ὁ έ, οὗ αἱ πλευραὶ τραχεῖαι, ἥ τε δεξιὰ καὶ ἡ ἀριστερὰ, ἡ κατὰ τὴν 68 δίοδον.

Ι' κερκίς, θ' πεντάς.

(ἐπιγρ. ἀρ. 127—131).

ἡ πλευρὰ τῆς 68 διόδου μόνον πρὸς δεξιὰν λεία· τὸ πλάτος αὐτῆς 0,81.

ἡ πεντὰς τῶν θρόνων σύγκειται ἐκ τριῶν λίθων, ὧν ὁ μὲν πρῶτος ἔχει δύο θρόνους, ὁ δὲ δεύτερος ἕνα, ὁ δὲ τρίτος τοὺς λοιποὺς δύο.

τὸ μῆκος τῆς πεντάδος ταύτης 3,23. τὰς ἄλλας περὶ αὐτῶν λεπτομερείας ζήτει ἐν σελ. 133.

ΙΑ' κερκίς, ί πεντάς,

ἧς ὀλίγα ἴχνη ἐπιγραφικὰ εὑρέθησαν. ὅρα σελ. 133 τέλ. καὶ ἀρ. ἐπιγρ. 132—133.

ΙΒ' κερκίς, ιά πεντάς.

(ἐπιγρ. ἀρ. 134—135).

ταύτης εὑρέθησαν μόνον ὁ δ' καὶ έ θρόνος, ἐξ ἑνὸς λίθου ἀποτελούμενοι. ὅρα σελ. 133 τέλ. ἔχουσι δ' ὀπὰς κατὰ τὴν ἕδραν.

ΙΓ' κερκίς,

πρὸ τῆς ὁποίας ἐκ τῶν 6 θρόνων τῶν ἀποτελούντων ἐνταῦθα τὸν στοῖχον τῆς προεδρίας, εὑρέθησαν ὁ α', β' καὶ γ', περὶ ὧν ὅρα σελ. 134 καὶ ἀρ. ἐπιγρ. 136—138. ἔχουσι δὲ καὶ οὗτοι τρύπας κατὰ τὴν ἕδραν ἕκαστος. τὸ ὅλον μῆκος αὐτῶν 1,96.

ἡ ιδ' καὶ τελευταία κλίμαξ, ἤτοι ἡ ὑπ' ἀρ. 72 κατὰ τὸ ἀριστερὸν κέρας τοῦ κοίλου ἔχει πλάτος 0,72, ἤτοι ὀλιγώτερον τῆς ἀπέναντι κατὰ τὸ δεξιὸν κέρας ὑπ' ἀρ. 59, ἐχούσης πλάτος 0,76. τὸ τειχίον δὲ ἐνταῦθα ὑπ' ἀρ. 73—74 ἔχει πλάτος ἴσον τοῦ ἀντικρυνοῦ ὑπ' ἀρ. 75—76, ἤτοι 0,43 ἀκριβῶς.

σχεδὸν εἴπαμεν περὶ πάντων ὅσα χρησιμεύουσιν εἰς ἑρμηνείαν τοῦ Μ' πίνακος· τὰ λοιπὰ σαφῆ καθ' αὑτά. τὸ μῆκος τοῦ δυτικοῦ περιβόλου ἀπὸ ἀρ. 77—78—79 ἶνε 58,70 (ὅρα καὶ σελ. 128 έ). τὸ μεταγενέστερον τεῖχος 84—80—81—82—83 ἐνέχει πολλὰ τμήματα ἑδωλίων τοῦ διονυσιακοῦ θεάτρου. 85—86—87—88 ἶνε κτίσμα ἐκ πλίνθων χαλικωδῶν μεγάλων, οἷοι καὶ ἐν τῷ 77—79 καὶ 32—33—34, ὡς βάσις ἑδωλίων (πρβλ. πίν. ΜΑ'). 92—93 καὶ 94—95 εἶναι ἑδώλια ἐκ τοῦ φυσικοῦ βράχου λελαξευμένα. 89—90—91 εἶναι λείψανα τοῦ χορηγικοῦ θρασυλλείου μνημείου. 96 ἀσβεστοποιεῖον βαρβαρικῶν χρόνων, ὅπου ἐχωνεύθησαν τὰ μαρμάρινα μνημεῖα τοῦ θεάτρου εἰς ἀσβέστην. 99, 100 κτίσματα ἀνεξερεύνητα. 101 δύο πίθοι. τὸ κατὰ τὴν 60 κλίμακα φρέαρ ἦν ἐσκαμμένον βαθὺ ὑπὸ τὰ ἑδώλια καὶ λιθαρίοις ἐκτισμένον, ἐχώθη δὲ ἤδη μὲ χώματα ὑπὸ τῶν ἐργατῶν χωρὶς νὰ ἐξερευνηθῇ μήπως λόγου τι ἄξιον ἐντὸς κρύπτει· καὶ τὰ ἄλλα δὲ φρέατα, τὰ ὄπισθεν τοῦ τειχίου Ε'—Ε—Ζ, δὲν ἐξερευνήθησαν.

ἐν τέλει σημειόνω ὅτι πάντα ὅσα περὶ τοῦ θεάτρου καὶ ἐνταῦθα καὶ ἐν τοῖς ἡγουμένοις ἔγραψα προέρχονται ἐξ ἐμῆς αὐτοψίας καὶ ἐπιμελοῦς ἐρεύνης. μόνον τὴν προβολὴν τοῦ τειχίου Η ἐν τῷ Μ' πίνακι δὲν εἶδα ἐγώ· παραλαβὼν δὲ τὸν ἀρχιτέκτονα κύριον Ziller εἰς εὕρεσιν αὐτῆς, οὐδέν τι πλέον ἔμαθον. κατὰ τὸ λέγειν δ' αὐτοῦ ἦν μὲν ὅτε ἐποίει τὸ σχέδιον, ἐχώθη δ' ἔπειτα.

αὐτοῦ κατὰ τὴν διεύθυνσιν 102—Α ἡ ἀρχαιολογικὴ ἑταιρία ἔσκαψε τάφρον μακρὰν καὶ πλατεῖαν πρὸς εὕρεσιν τοῦ ἀρχαίου ἐδάφους. πλὴν δ' ἀσημάντων τειχίων, οἷον καὶ τὸ ἐν ἀρ. 102 φαινόμενον, οὐδὲν λόγου ἄξιον εὑρέθη.

ἡ ἀρχαιολογικὴ ἑταιρία περιέσκαψε προσέτι καὶ τὸ σωζόμενον μέρος τοῦ ἀνατολικοῦ περιβόλου πρὸς τῇ ἀνατολικῇ γωνίᾳ τῆς ἀκροπόλεως κατὰ τὸν βράχον Ω′ ἐν τῷ ΜΒ′ πίνακι, ὅπου ἀπ' ἀνατολῶν πρὸς δυσμὰς εὑρέθη ἐν συνεχείᾳ τεῖχος ἀρχαῖον 18, 50 γαλλ. μ., ἔπειτα δὲ κάμπτον γωνιωδῶς χωρεῖ πρὸς μεσημβρίαν εἰς μέτρα 21, 80, ὥστε εὑρέθη τεῖχος τοῦ περιβόλου ἐνταῦθα ἐν συνεχείᾳ 40, 30, ἱκανὸν πρὸς εὕρεσιν καὶ συμπλήρωσιν τῆς φορᾶς τοῦ περιβόλου καὶ ἐκ τούτου τοῦ μέρους *).

ἐνταῦθα μεταξὺ τοῦ ἀπ' ἀνατολῶν πρὸς δυσμὰς τείχους καὶ τοῦ βράχου τῆς ἀκροπόλεως μένει δίοδος δέκα γαλλικῶν μέτρων. καὶ ἦν ὡς φαίνεται καὶ ἐντεῦθεν εἴσοδος εἰς τὸ θέατρον, ὥσπερ καὶ ἐξ ἄλλων θεάτρων οἴδαμεν ἐνταῦθα εἰσόδους. ἡ αὐτὴ δὲ δίοδος ἐχρησίμευε καὶ διὰ τὸν περὶ τὴν ἀκρόπολιν περίπατον, ὃν ἐγνωρίσαμεν ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθ. 122 (ἐν πίν. ΙΗ′, 1) ἐπὶ τοῦ βράχου ἐπιγραφῆς **).

Πίναξ ΜΑ′.

τὰ τοῦ ΜΑ′ πίνακος γίνονται σαφῆ ἐκ τῶν ἐν τῷ Μ′ πίνακι εἰρημένων. ὁ σωρὸς τῶν λίθων ἄνω τοῦ κίονος η (σελ. 135) καὶ ὄπισθεν αὐτοῦ κατὰ τὴν δυσμικὴν πάροδον ἐξεβλήθη ἤδη, ὡσαύτως δὲ καὶ πολὺ μέρος τοῦ σεσημειωμένου ὡς κεχωσμένου ἐκαθαρίσθη (ὅρα σελ. 277 ἑ.)· αὐτοῦ δὲ εὑρέθη μέγα χωνευτήριον χριστιανικὸν πλῆρες ὀστῶν, ἔνθα καὶ ὑάλινά τινα ἀγγεῖα λόγου ἄξια εὑρέθησαν καὶ στῆλαι νεκρικαὶ χριστιανικαὶ καὶ ἐθνικαί· μικρότερον δὲ χωνευτήριον ἢ μᾶλλον τάφος χριστιανικὸς μέγας εὑρέθη καὶ κατωτέρω εὐθὺς κατὰ τὰ πρῶτα ἑδώλια ἐν τῷ σημείῳ ά (ὅρα τὴν σημ. ἐν ἐπιγρ. 120 σελ. 145—146). τὸ σημεῖον б′ σημαίνει τὴν θέσιν τοῦ ὑδραγωγείου.

Πίναξ ΜΒ′.

καὶ οὗτος ὁ πίναξ εὐεξήγητός ἐστιν ἐκ τῶν εἰρημένων ἀνωτέρω ἐπὶ τοῦ Μ′ καὶ ΜΑ′ πίνακος. ὁ ἀνατολικὸς βράχος Χ′—Ψ′—Ω′ ἀπὸ τῶν προπόδων τοῦ Λυκαβηττοῦ καὶ ἀπὸ τῆς καλουμένης Σχιστῆς πέτρας παρατηρούμενος φαίνεται ὡς κεφαλὴ γυναικός. ἡ γωνία Χ′ τοῦ χιμωνείου τείχους ἐφθάρη· ἄνωθεν δὲ ἐντὸς τοῦ τείχους ἐσχίσθη τὸ χῶμα, ὥστε, ἂν ταχέως δὲν διορθωθῇ, κινδυνεύει νὰ πέσῃ ἐκ σεισμοῦ τινος ἢ ῥαγδαίας βροχῆς. a, b δύο κίονες ῥωμαϊκῶν χρόνων, ἐφ' ὧν ἦσάν ποτε τρίποδες χορηγικοί· τούτων ὁ ἀνατολικώτερον ἱστάμενος ἐπὶ ἑπταπλίνθου βάσεως καὶ ὑψηλότερος ὢν τοῦ ἄλλου φέρει ἐπιγραφὴν ἐπὶ τῆς δυτικῆς πλευρᾶς τῆς πρώτης πλίνθου, ἐκδοθεῖσαν ἐν C. I. Graec. ἀρ. 227, b καὶ add. σελ. 909, καὶ ὑπ' ἐμοῦ ἐν τῷ Bullettino τῆς 'Ρώμης ἔτει 1860 σελ. 95, 12. c δηλοῖ τὸ ἐπὶ τοῦ βράχου ἀνατολικώτερον τοῦ σπηλαίου ἐν τῇ θέσει του σωζόμενον μαρμάρινον ἡλιακὸν ὡρολόγιον. οἱ δὲ ὑπὸ τὸ ὡρολόγιον τοῦτο βράχοι τῆς ἀκροπόλεως ἐπιγραφῶν εἰσι πεπληρωμένοι· ὥστε ἡ ὑπ' ἀρ. 122 ὑπὸ τοῦ κυρίου Bötticher ἀνακαλυφθεῖσα δὲν ἶνε ἡ πρώτη οὐδ' ἡ μόνη, ὡς ἔγραψάν που. ἡμεῖς δὲ πρὸ πολλῶν ἐτῶν γνωρίζοντες αὐτὰς δὲν εὕρομεν εἰσέτι καιρὸν νὰ ἀσχοληθῶμεν εἰς τὴν ἀντιγραφὴν αὐτῶν, μηδὲ νὰ ἐξετάσωμεν μήπως ὑπό τινος τῶν περιηγητῶν ἐξεδόθησαν ἤδη. τοῦτο δὲ τὸ ἐνεπίγραφον μέρος τῶν βράχων ἴσως ἶνε ἡ καλουμένη κ α τ ο μ ὴ τ ῆ ς π έ τ ρ α ς ἐν τῷ θεάτρῳ, ἧς μνεία γίνεται παρὰ τῷ 'Αρποκρ. καὶ Σουΐδᾳ ἐν λέξει κ α τ α τ ο μ ή. (κατὰ Φιλόχορον ἀπόσπ. 138 παρὰ Müller Frag. hist. Gr. Τόμῳ Β′, σελ. 407 a.)

αὐτὸ δὲ τὸ σπήλαιον (defg), ὃ νῦν εἰς ἐκκλησίαν μετεβλήθη, νομίζω ὅτι ἶνε μνήματα τῆς πελασγικῆς ἐποχῆς, οἷα εὑρίσκονται καὶ πρὸς τὰς δυσμικὰς ὑπωρείας τοῦ Μουσείου καὶ ἀλλαχοῦ· πλεῖστα δὲ καὶ κάλλιστα ἐν 'Ελλάδι ἰδὼν οἶδα ἐν Δοβρένᾳ περὶ τὸν λόφον καὶ τὰ τείχη τῆς Θίσβης· αὐτοῦ δὲ κατὰ τὸ βορειοανατολικὸν μέρος πρὸς ἀριστερὰν τῆς ὁδοῦ εἶδα καὶ ὀρθίως ἐπὶ τοῦ βράχου λελαξευμένα μνήματα. τοιαῦτα δὲ μνήματα νομίζω καὶ τὰ ἐνταῦθα δύο (h, i) πρὸς ἀριστερὰν ἢ δυτικῶς τοῦ σπηλαίου καὶ οὐχὶ νύμφας δι' ἀναθηματικὰ ἀγάλματα. τοιοῦτον ὀρθὸν μνῆμα εὑρέθη ζωγραφισμένον καὶ ἐπὶ ἀγγείου ἀττικοῦ, εὑρεθέντος ἐν τοῖς θεμελίοις τῆς ἐμῆς οἰκίας, πρὸ δὲ τοῦ μνήματος κάθηται καλὴ σφίγξ. klmn σωρὸς χωμάτων ῥιφθέντων ἐκ τῆς ἀκροπόλεως. opq μέρος τοῦ τείχους τοῦ βορείου περιβόλου, ἐντὸς τοῦ ὁποίου εὑρέθησαν αὐτοῦ καὶ ἐρείπια χριστιανικά.

s ἶνε ἡ νεωστὶ κατασκευασθεῖσα κλισία τῶν ἀπομάχων πρὸς φύλαξιν τοῦ θεάτρου.

ἣν τινα δὲ γνώμην ἔχω περὶ τοῦ θεάτρου, πότε ἐκτίσθη καὶ ποῖα αὐτοῦ μέρη νομίζω ἀρχαῖα, ποῖα ὑστερώτερα κτλ., τὰς παρεξηγήσεις φοβούμενος δὲν ἐκτείνω τὸν λόγον· τὰ κυριώτερα ὅμως ἐδήλωσα ἤδη. τῆς ὀρχήστρας μόνον τὰ περὶ τὸ ὑδραγωγεῖον θεωρῶ ἀρχαῖα, ἤτοι ἀπὸ 51—52 μέχρι τῶν πρώτων ἑδωλίων, ἐξαιρουμένου τοῦ ἕρκους (1—4) καὶ τῶν θρόνων (ρ—σ) (ὅρα σελ. 289). τὰ δὲ ἑδώλια ἀρχαῖα μὲν νομίζω, ἀλλὰ μετακινημένα καὶ μεταποιημένα ἐν τοῖς χρόνοις ὅτε ἐκρίθη εὔλογον νὰ ἔχῃ τὸ θέατρον 13 κερκίδας, ἴσας ταῖς 13 φυλαῖς.

τῶν ἐν τῷ θεάτρῳ ἀνασκαφέντων μένουσιν ἔτι ἀνέκδοτα πολλὰ τῆς πλαστικῆς καὶ ἀρχιτεκτονικῆς λείψανα καὶ ἐπιγραφαί τινες μικραὶ μετὰ πολλῶν ἀποσπασμάτων καί τινες ἐκ χριστιανικῶν μάλιστα χρόνων νεκρικαί· ἔτι δὲ καὶ αἱ ἐπὶ τῶν ἑδωλίων ἐγγεγραμμέναι σπουδαῖαι ἐπιγραφαί, (σελ. 278), αἱ πλεῖσται ἐκ τῶν ὑστέρων ῥωμαϊκῶν χρόνων οὖσαι καὶ ἐκ τῆς ἐποχῆς Φαίδρου πιθανῶς, ἐν αἷς καὶ ἱέρειαι μνημονεύονται.

'Εν 'Αθήναις τῇ 10 Σεπτεμβρίου 1863.

'Αθαν. Σ. 'Ρουσόπουλος.

---

*) τὸ τεῖχος τοῦτο περιέσκαψε καὶ ὁ κύριος Στράκκος, ὅμως κατ' ἐπιπολὴν μόνον, νῦν δὲ ἐχώρησεν ἡ ἀνασκαφὴ κατὰ τὸ ἀπὸ βορρᾶ πρὸς μεσημβρίαν μέρος μέχρι τῶν θεμελίων, οὐχὶ δὲ εἰς τόσον βάθος καὶ κατὰ τὸ λοιπὸν μέρος.

**) ὁ βράχος δ' ἐκεῖνος ἐξερευνηθεὶς καὶ πάλιν ὑπ' ἐμοῦ μετὰ τοῦ ἀρχιτέκτονος κυρίου Ζιλλέρου κατὰ παράκλησιν τοῦ καθηγητοῦ κυρίου Ε. Κουρτίου ἐφάνη σαφῶς ὅτι δὲν ἀπεσπάσθη ἀπὸ τῶν ἄνωθεν κατὰ τὴν ῥίζαν τοῦ τείχους βράχων, ἀλλὰ μόλις δύο μέτρα ἐξετοπίσθη γλιστρήσας ἐκ τῆς ἀρχικῆς του θέσεως πρὸς τὰ κάτω.

Β' ΑΝΑΣΚΑΦΗ ΕΝ ΤΗι ΑΓΙΑι ΤΡΙΑΔΙ.

ἡ ἐν τῇ ἁγίᾳ Τριάδι ἀνασκαφὴ (σελ. 279—284) ἔπαυσε κατὰ δυστυχίαν, ὡς καὶ ἡ ἐν τῷ διονυσιακῷ θεάτρῳ πρὸ πολλοῦ. ἐν τῇ ἁγίᾳ Τριάδι ἐξηκολούθησε μόνον ὁ κύριος Παντελῆς Κασαντζῆς τὴν ἀνασκαφήν του, ἀλλὰ κατ' ἐπιπολὴν μόνον. ἔσκαψε δηλαδὴ τάφρον κατὰ τὴν φορὰν τῶν μνημείων ἀπ' ἀνατολῶν πρὸς δυσμὰς μέχρι τῆς θέσεως, ὅπου ἄλλοτε εὑρέθη (ὅρα σελ. 282—283) τὸ μνημεῖον Ἀριστοναύτου, καὶ ἐξέφερεν εἰς φῶς ὅλον τὸ μνημεῖον τοῦ Διονυσίου, οὗ τὸ σχῆμα ἀπεικονίσθη ἐν πίνακι ΜΔ', 3, καὶ τὸ πλεῖστον τοῦ ὄπισθεν αὐτοῦ τετραγωνικοῦ ὑψηλοτέρου τοῦ διονυσιακοῦ, μεγάλοις λίθοις, σιδηραῖς ἀγκύλαις συνδεδεμένοις, ἐκτισμένου, καὶ πάντοθεν καλῶς ἄλλοτε ἀλειμμένου, ὡς ἴχνη βέβαια μαρτυροῦσι. ἄνω δὲ καλύπτεται ὑπὸ μιᾶς μαρμαρίνης πλακὸς μεγάλης, κοιλότητα ἐν τῷ μέσῳ ἐχούσης. ὄπισθεν ταύτης εὑρέθη ῥιμμένος ταῦρος γενναῖος λίθου πεντελικοῦ μονοκόμματος εἰς φυσικὸν μέγεθος· λείπουσι δ' αὐτοῦ τὰ ἄκρα τῶν ποδῶν καὶ ἡ οὐρά· ἡ δὲ κεφαλή, ἧς τὸ μέτωπον ἀκατάξεστον ἀφέθη, κεκλιμένη πρὸς τὸν ἐμπροσθινὸν δεξιὸν πόδα, καὶ ἡ θέσις τῶν ποδῶν καὶ τοῦ σώματος ἱκανῶς δηλοῦσιν ὅτι εἰς μάχην ἦν ἕτοιμος, (πρβλ. ὁμοίας ταύρων εἰκόνας ἐν Mueller—Wieseler Denkm. τόμῳ Β' πίν. XXXIII ἀρ. 382, 383), ἵστατο δὲ πιθανῶς ἐπὶ τοῦ μνημείου, τοῦ ὄπισθεν τοῦ διονυσιακοῦ σηκοῦ ἱσταμένου, συσχετιζόμενος μετὰ τοῦ Διονυσίου ἢ τοῦ ὀνόματος ἕνεκεν ἢ τῆς τέχνης ἢ καὶ ἀμφοτέρων· ὁ γὰρ ταῦρος σύμβολον ἦν τοῦ Διονύσου, ὃς καὶ Ταῦρος ἐπεκαλεῖτο καὶ ταυρόμορφος ἐπλάττετο (Ἀθήν, ΙΑ', νά, σελ. 476. Gerhard Mythol. §. 450, 1a καὶ 451. 4c. Braun Mythol. §. 356, Preller Mythol. τόμ. ά, σελ. 442 πρβλ. 340 ά ἐκδ.). ὅθεν ἡ φράσις « φάνηθι Ταῦρος » παρ' Εὐριπ. ἐν Βακχ. 1006 καὶ ἡ ἔτι ἀνερμήνευτος, ὅσον ἐγὼ οἶδα, ἐν τῷ ὕμνῳ τῶν γυναικῶν τῶν Ἠλείων (παρὰ Πλουτ. ἐν Κεφ. καταγρ. ξέλλην. λς', Ἠθικ. τόμῳ Β' σελ. 396 Hutt. «ἄξιε Ταῦρε, ἄξιε Ταῦρε»· ὅ ἐστιν ἱκανὲ Ταῦρε, γενναῖε Ταῦρε. αὕτη δὲ ἡ σημασία τοῦ ἄξιος παραληπτέα ἐν τοῖς λεξικοῖς ἐντεῦθεν καὶ ἀπὸ τῆς καθομιλουμένης, ἐν ᾗ ἡ λέξις ἄξιος ταύτην μόνον τὴν σημασίαν ἐφύλαξεν. καὶ ὁ ἐν τῇ Ἀδριανοῦ στοᾷ ταῦρος, ἀνάγλυφον σχεδὸν φυσικοῦ μεγέθους, τὸν Διόνυσον παρασταίνει, ὡς ἐγὼ πιστεύω.

ἔμπροσθεν τούτων εὑρέθη φρέαρ καὶ παρὰ τὸν σηκὸν Διονυσίου πρὸς δυσμὰς σχεδὸν συνεχόμενος ὁ ὁ ἐν πίνακι ΜΔ' ὑπ' ἀρ. 5 τάφος, οὗ ὄπισθεν ἡ αὐτόθι ὑπ' ἀρ. 6 στήλη ἐν τῇ θέσει της ἐμπηγμένη, καὶ ἄλλη ὁμοία αὐτόθι.

ὀλίγα βήματα δυτικώτερα εὑρέθη σκύλλος ἢ μᾶλλον σκύλλαρος μολοσσικὸς ἴσος λέοντι τὸ μέγεθος, λίθου μελαψοῦ ὑμηττείου, μονοκόμματος, πλήρης, πλὴν τῶν ἄκρων αὐτίων, ἃ ἐξ ἀρχῆς δὲν ἦσαν ἐκ τοῦ αὐτοῦ λίθου πεποιημένα, καὶ μικροῦ μέρους τῆς ῥινός. ἡ ἐξεργασία αὐτοῦ ἶνε καλλίστη. τὸ μῆκος αὐτοῦ ὡς κάθηται, ἀπὸ τῆς ῥινὸς μέχρι τῆς ῥίζης τῆς οὐρᾶς 1,85, ἡ περιφέρεια τοῦ λαιμοῦ πρὸς τῇ κεφαλῇ 0, 92.

μακρύτερα δὲ καὶ πρὸς τὸ τέλος τοῦ λοφίσκου κατὰ τὴν νέαν πειραϊκὴν ὁδὸν εὑρέθη ἐν τῇ θέσει του ἐπὶ τοῦ τειχίου, ὃ ἐνταῦθα πολλῷ μεγαλητέροις λίθοις πεποίηται, ἀνάγλυφον νεκρικὸν πεντελικοῦ μαρμάρου ἱκανῶς βεβλαμμένον, ἐξεργασίας οὐ κακῆς. τὸ ὕψος αὐτοῦ 1, 20, τὸ πλάτος 1, 62, τὸ ὅλον πάχος 0, 32, τὸ τῆς πλακὸς δὲ πλάτος ἐξ ἧς ἐξέχουσι τὰ ἀνάγλυφα 0, 05. ἡ δὲ παράστασις τοιάδε· ἐν τῷ μέσῳ δύο πρεσβυτικοὶ ἄνδρες πωγωνοφόροι καὶ μαστοφόροι, παρεμφέροντες τοῖς Σειληνοῖς τὴν ἰδέαν, κάθηνται τὸν ἀριστερὸν βραχίονα ἐπὶ προσκεφαλαίου ἁπαλοῦ ἕκαστος ἀκουμποῦντες. ὁ πρὸς δεξιὰν δὲ τῷ ὁρῶντι κρατῶν ποτήριον ἐν τῇ ἀριστερᾷ ἔχει ἐνώπιόν τι τράπεζαν στρογγύλην ἐδεσμάτων πλήρη, ἐν οἷς καὶ σταφυλαὶ διακρίνονται. ἔνθεν καὶ ἔνθεν κατὰ τὰ ἄκρα δύο γυναῖκες καλαὶ καθήμεναι. κάτω πρὸς τοὺς πόδας ἀνὴρ πρεσβύτης πωγωνοφόρος, ἐνδεδυμένος τραχὺ καὶ χονδρὸν φόρεμα κουμπωμένον ὑπὸ τὸν λαιμόν, κάθηται ἐντὸς πλοίου τετρακώπου, οὗ τὸ ὄπισθεν ἥμισυ μόνον φαίνεται, ἐκτείνων τὴν ἀριστερὰν πρὸς τὸν πρῶτον πρεσβύτην ὅπως λάβῃ τι παρὰ τῆς τεταμένης αὐτοῦ δεξιᾶς. ὑπὸ τὸ πλοῖον φαίνονται κύματα. εἴη δ' ἂν οὗτος ὁ Χάρων τὰ πορθμεῖα ζητῶν (πρβλ. Müller — Wieselers Denkm, τόμ. Β' πίν. LXIX ἀρ. 871) παρὰ τοῦ πρεσβύτου· ἀλλὰ τὸ τετράκωπον, μᾶλλον δὲ ὀκτάκωπον τοῦ Χάρωνος πλοῖον ἐντεῦθεν μόνον ἐμοὶ γνωστόν. τὰ πρόσωπα πάντων βλαμμένα ὡς καὶ αἱ χεῖρες. ὀλίγα βήματα μακρύτερα πρὸς μεσημβρίαν εὐθὺς ὑπὸ τὰ πρῶτα χώματα τῆς ἐπιφανείας εὗρεν ἄλλοτε ὁ ἰδιοκτήτης Κασαντζῆς ἀνάγλυφον νεκρικὸν ῥωμαϊκόν, ἄνδρα στρατιώτην, δόρυ ἐν τῇ δεξιᾷ καὶ σάκκον ἐν τῇ ἀριστερᾷ κρατοῦντα καὶ ξίφος ἐζωσμένον· ἐκαλεῖτο δὲ Κόϊντος Στάτιος Ῥουφῖνος καὶ ἦν πραιτωριανός, ἀποθανὼν τὸ λή τῆς ἡλικίας καὶ ιή τῆς στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας ἔτος, ὡς ἡ λατινικὴ ἐπ' αὐτοῦ ἐπιγραφὴ γράφει. αὐτόθι δ' εὑρέθη καὶ ἕτερον μέγα μνημεῖον πρὸ ἐτῶν, οὗ τὰ μάρμαρα μετεκομίσθησαν εἴς τινα ἐκκλησίαν ἐν τῇ πόλει κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Κασαντζῆ.

πάντα τὰ τῆς ἀνασκαφῆς ταύτης χώματα, χωρησάσης περὶ τὰ Ἀγαθώνεια μνήματα καὶ εἰς 8 μέτρων βάθος, ἦσαν ἀμμώδη καὶ μεμιγμένα μετὰ συντριμμάτων κεράμων πάσης ἐποχῆς, μάλιστα δὲ τῆς μακεδονικῆς καὶ ῥωμαϊκῆς. τὰ πλεῖστα δὲ εὑρίσκοντο σωρηδὸν ἐστρωμμένα, καὶ ὑέλινα δὲ συντρίμματα οὐχ ὀλίγα εὑρέθησαν, καὶ ὀστᾶ πριονισμένα οὐκ ὀλίγα κ. τ. τ.. μεταξὺ δὲ τῶν συντριμμάτων τούτων εὑρέθησαν πολλοὶ πήλινοι τάφοι, οἱ μὲν εὐθὺς ὑπὸ τὴν ἐπιφάνειαν ἢ δὲ καὶ βαθύτερον μέχρι 3 μέτρων, ἐν οἷς καὶ εἷς μὲ πλίνθους ὀπτὰς ζωηροῖς χρώμασι κεκοσμημένας. οἱ δὲ πολλοὶ ἦσαν κάλπαι καὶ στάμνοι ὀστᾶ ἐνέχουσαι καὶ πλησίον αὐτῶν λείψανα ἀνθράκων δηλοῦντα τὸν τόπον ὅπου ἐκάησαν τὰ σώματα τῶν νεκρῶν. ἐν μικροῦ παιδίου σῶμα ἦν κεκαυμένον μὲ κλήματα, ὡς οἱ ἄνθρακες σαφῶς ἐδήλουν.

ἐνταῦθα κατατάσσω καὶ τὰς αὐτόθι εὑρεθείσας ἐπιγραφάς, ἀριθμῶν ἑξῆς μόνον ὅσων παρέχω τὰ ἀπεικάσματα.

ἀρ. 343.

(ὅρα σελ. 283 – 284)

Δεξίλεως Λυσανίο Θορίκιος
ἐγένετο ἐπὶ Τεισάνδρο ἄρχοντος
ἀπέθανε ἐπ' Εὐβολίδο
ἐγ Κορίνθῳ τῶν πέντε ἱππέων.

ὁ ἄρχων Τείσανδρος ἀναμφιβόλως ἴνε ὁ αὐτὸς τῷ ἐκ τοῦ Διοδώρου (ΙΓ', θ' ἀρχ.) ἐν τοῖς καταλόγοις τῶν ἀρχόντων (ὅρα τὸ παράρτημα τῆς ὑπ' ἐμοῦ μεταφρασθείσης Ἀρχαιολογίας τοῦ Βογησήνου σελ. 167 ἢ τῆς προεκδόσεως σελ. 302) παρειλημμένος ἐν Ὀλυμπ. 91 ἔτει γ'=414 π. Χ.. ζητεῖται δὲ νῦν πότερον ὀρθὸν, τὸ τοῦ Διοδώρου ἢ τὸ τοῦ λίθου. τοῦτο θὰ ἀποφασισθῇ βεβαίως, ἀφοῦ ἀνευρεθῇ καὶ ἑτέρα τις ἐπιγραφὴ ἑνός τινος τῶν λοιπῶν τεσσάρων συναγωνιστῶν τοῦ Δεξίλεω. εὐθὺς πρὸς ἀριστερὰν ἢ πρὸς ἀνατολὰς τοῦ μνημείου τούτου διακόπτεται τὸ ὑπ' αὐτὸ τειχίον, ἀφίνεν μικρὰν διόδον, ὡς φαίνεται ἐκ τοῦ ἀνασκαφέντος μέρους, καὶ ἔπειτα ἔρχεται πάλιν ἄλλο μνημεῖον εἰς τὴν αὐτὴν σειράν. καὶ ἡ καμπυλότης δὲ τοῦ ὑπὸ τὴν μαρμαρίνην ταύτην ἐνεπίγραφον βάσιν τοῦ μνημείου τειχείου δὲν ἐκτείνεται πέραν τοῦ μνημείου· ὥστε τὸ μνημεῖον τοῦ Δεξίλεω φαίνεται ὅτι ἵστατο μόνον ἐνταῦθα, ἀνατολικώτερον δέ που τὰ τῶν ἄλλων τεσσάρων ἱππέων.

ἀρ. 344.

(ὅρα πίν. ΜΓ', 1 καὶ σελ. 280 ἑ.)

Κοράλλιον Ἀγάθωνος γυνή.

ἀρ. 345

(ὅρα πίν. ΜΓ. 2 καὶ σελ. 279.)

Ἀ]γάθων
Ἀ]γαθοκλέους
Ἡρακλεώτης.
Σωσικράτης
Ἀγαθοκλέους
Ἡρακλεώτης.

ἐν τῷ πίνακι ὑπ' ἀρ. 3 ἔχεις, ὅλην τὴν ἐμπροσθινὴν ὄψιν τῆς στήλης, ὑπ' ἀρ. 4 τὴν τῆς ἀριστερᾶς πλευρᾶς. τὸ ὅλον ὕψος τῆς στήλης ἄνευ τῆς βάσεως 4,05, τὰ λοιπὰ ὡς ἐν σελ. 281. τὸ δὲ τῆς σκληρᾶς πωρίνης τετραγωνικῆς αὐτῆς βάσεως ὕψος 0,49, τὸ πλάτος 1,29, τὸ πάχος ἢ βάθος 0, 97. ἔχει δὲ ἡ βάσις καὶ τρύπας στρογγύλας, ἔμπροσθεν μὲν ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τέσσαρας, δύο δὲ εἰς τὰ πλάγια ἀνὰ μίαν ἔνθεν καὶ ἔνθεν καὶ μίαν ὄπισθεν, τετραγωνικὴν ταύτην. μεταξὺ δὲ τοῦ κάτω γεισώματος τῆς στήλης καὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς βάσεως μένει κενὸν πέριξ 0, 04 καὶ ἴσως εἰσεχώρει ἐνταῦθα πλὰξ μαρμαρίνη, καλύπτουσα τὴν τραχεῖαν ἐπιφάνειαν τῆς βάσεως καὶ τετρυπημένη πιθανῶς κατὰ τὰς ὀπὰς τῆς βάσεως, εἰς ἃς ἴσως τὰ ἐναγίσματα τοῖς νεκροῖς ἐνέβαλλον. δύο τοιαῦται, ἀλλὰ μεγαλήτεραι τετραγωνικαὶ ὀπαὶ εὑρίσκονται καὶ ἔμπροσθεν ἐπὶ τῆς κλίνθου τοῦ χαρωνείου ἀναγλύφου (σελ. 295 ἑ.)

ἀρ. 346

(ὅρα πίν. ΜΔ'. 1)

Ἀγάθων
Ἀγαθοκλείους
Ἡρακλειώτης.

οὕτως ἔχει ἡ γ' συλλαβὴ τῆς β' καὶ γ' λέξεως τὸ ΕΙ ἀντὶ τοῦ Ε, καὶ τὸ μὲν τῆς γ' ΕΙ εὐεξήγητον τὸ τῆς δευτέρας ὅμως (ΑΓΑΘΟΚΛΕΙΟΥΣ) δυσερμήνευτον ἐνταῦθα καὶ πιθανῶς σφάλμα τοῦ χαράκτου ἴνε. πρβλ. σελ. 280. τὸ σχῆμα τοῦ σηκοῦ τούτου βλέπεις ἐν πίνακι ΜΔ', 2, ὡς ἦν πρὶν κατασυντριβῇ ὑπὸ τῶν ὄπισθεν πεσόντων χωμάτων. ἦν δὲ λίθου ὑμηττείου.

ἀρ. 347.

ταύτης τὸ ἀπείκασμα ζήτει ὑπὸ τὸν ΜΒ' πίνακα ἐν ἀρ. 1, τὴν δὲ ἀνάγνωσιν ἐν σελ. 283—284, ἔνθα ἡ τελευταία λέξις ἐσφαλμένως κεῖται θ ά ν α τ ο ν ἀντὶ τῆς ὀρθῆς θ ά λ α μ ο ν. τὸ σχῆμα τοῦ σηκοῦ τούτου βλέπεις ἐν πίνακι ΜΔ', 3. τὰ κατὰ τὸ ἄνω ἄκρον τῆς μέσης πλευρᾶς τοῦ σηκοῦ ἐζωγραφημένα γράμματα δὲν ἴνε δυνατὸν νὰ συναρμολογηθῶσιν πάντα μετὰ βεβαιότητος. μόνον ἡ λέξις ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ἐν αὐτοῖς ἴνε σαφής. τὸ ὕψος τοῦ σηκοῦ τούτου ἀπὸ τῆς κορυφῆς τοῦ ἀετώματος μέχρι τῆς βάσεως 3, 28, τὸ πλάτος, 1, 51. πάντα αὐτοῦ τὰ μέλη ἴνε ἐκ πεντελικοῦ λίθου, πλὴν τῆς βάσεως, ἥτις ἴνε ὑμήττειος καὶ μονοκόμματος. ἔχει δὲ αὕτη ὕψος μὲν 0,40, πλάτος δὲ 1,18 καὶ βάθος μετρητὸν ἄνωθεν 9,72. ἐπὶ δὲ τῆς ἔμπροσθεν πλευρᾶς φέρει καλοῖς γράμμασι τὸ ἑξῆς ἐπίγραμμα.

ἀρ. 348.

(ὅρα πίν. ΜΓ', 5).

σῶμα μὲν ἐνθάδε σὸν, Διονύσιε, γαῖα καλύπτει,
ψυχὴν δὲ ἀθάνατον κοινὸς ἔχει ταμίας·
σοῖς δὲ φίλοις καὶ μητρὶ κασιγνήταις τε λέλοιπας
πένθος ἀείμνηστον σῆς φιλίας φθίμενος.
δισσαὶ δ' αὖ πατρίδες σ', ἡ μὲν φύσει ἡ δὲ νόμοισιν,
ἔστερξαν πολλῆς εἵνεκα σωφροσύνης.

ἔνθα σημείωσαι ὅτι ἐνῷ ἐν στίχῳ 5 ἐξέθλιψε τὸ ε τοῦ δ έ, ἐν στίχῳ 2 ἀφῆκεν αὐτὸ ἐν τῷ κειμένῳ, ὡς καὶ ἐν στίχῳ 2 τοῦ ἐπάνω κατὰ τὸ ἀέτωμα ἐπιγράμματος (πρβλ. σελ. 283). ὑπὸ τὴν ἐνεπίγραφον βάσιν ἦν ὁ τάφος, ὃν καθαρίσας οὐδὲν λόγου ἄξιον εὗρον ἢ ὀστᾶ τινὰ καὶ φλοιοὺς αὐγῶν κοινῶν· τῶν γνωρίμων δέ τις ἐβεβαίωσέ μοι ὅτι ἐν Κορίνθῳ ποτὲ ἐξήχθη ἐκ τάφου ἀρχαίου ὁλόκληρον αὐγὸν ἐντὸς ἀγγείου, ὃ αὐτὸς εἶδε.

ἀρ. 349.

(ἐν πίν. ΜΔ', 4).

Μινακὼ Λιβυος
Χρηστή.

εἴ τις ὅλως γέγονεν χρηστὴ γυνὴ, ἠδ' ἐγώ εἰμι
πρός τε δικαιοσύ[νην] καὶ τοῖς ἄλλοισιν ἅπασιν·
οὖσα δὲ τοιαύτη χάριν οὐ δικαίαν κεκόμισμαι,
οὔτε παρ' ὧν ᾤμην, οὔτε ἀπὸ δαιμονίου.
... τ..ος ἀπὸ μητρὸς ἐμῆς καὶ πατρὸς ἄπειμι.
.... πτω, οἵας χάριτάς μοι ἀπέδωκα[ν;
..... π]αρὰ τῶν παίδων κομίσεσθαι.

ἐπὶ λευκῆς μαρμαρίνης πλακὸς, εὑρεθείσης μεταξὺ τοῦ σηκοῦ Ἀγάθωνος καὶ τοῦ Διονυσίου. τὸ σωζόμενον αὐτῆς ὕψος 0,40, τὸ πλάτος 0,28, τὸ πάχος 0,04. τὰ γράμματα τοῦ ἐπιγράμματος λίαν ἀμυδρά. ς. 7 τὸ ἄ π ι μ ι τῷ ἰῶτα γέγραπται ἐν τῇ δευτέρᾳ συλλαβῇ, καὶ προσθετέος ἐν τοῖς λεξικοῖς ὁ ποιητικὸς τύπος. ς. 8. τὸ Ω τοῦ ἀ π έ δ ω κ α ν λησμονηθὲν, ὡς φαίνεται, ἐνεγράφη ἔπειτα λίαν μικρὸν καὶ δυσδιάκριτον (πρβλ. ἀρ. 207, 4 τέλ.), τὸ λεκτικὸν Ν λείπει λησμονηθέν. ς. 3 τὸ ΗΔ ἀντὶ τοῦ ἠδ' (=καὶ) μᾶλλον ἐξέλαβα ἢ ἀντὶ τοῦ ἥδ' (δεικτικοῦ)· πρβλ. Corp. I. Gr. No 5853, ς. 5—6 (τόμ. Γ', σελ. 752). ς. 6 ἐν τῷ δευτέρῳ ο ὔ τ ε δὲν ἐξεθλίβη τὸ ε. (πρβλ. 348, 2 καὶ τὴν σημ. αὐτόθι)· περιεργοτέρα δὲ καὶ ἀξιοσημείωτος ἶνε ἡ ἔκθλιψις τοῦ μ ο ι ἐν ς. 8, ὅπου ἀντὶ τοῦ μ' κεῖται. προσέτι σημείωσαι ὅτι μεταξὺ δὲξ ἑξαμέτρων στίχων κεῖται μέσος πεντάμετρος.

ἀρ. 350

(ἐν πίν. ΜΔ', 5)

Μηλὶς
Μιλησία

ἐπὶ σωροῦ νεκρικῆς λίθου ὑμηττείου, ἧς τὸ ὕψος 0,60, τὸ πλάτος 0,76 καὶ τὸ πάχος 0,46, κεῖται δὲ πλησίον τοῦ σηκοῦ Διονυσίου ἐπὶ πλακὸς τῆς αὐτῆς ὕλης, ἧς τὸ ὕψος 0,22, τὸ πλάτος 0,93 καὶ τὸ πάχος 0,57. οὐδὲν δ' ὑπέκρυπτεν ἡ σωρὸς, οὐδὲ κοιλότητά τινα εἶχε. περίεργον δὲ παρέχει ἡ ἐπιγραφὴ τόδε, ὅτι σώζωνται τὰ ἴχνη τῶν ἐζωγραφημένων καλῶν γραμμάτων τῆς ἐποχῆς Ἀδριανοῦ, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἀμελῶς ἐχάραξεν ὁ λιθοξόος ἄλλα ἄλλου ῥυθμοῦ πολλῷ ὑστερωτέρων χρόνων νομιζομένου.

ἀρ. 351

(ἐν πίν. ΜΔ' 6)

Μηλὶς
Μιλησία

ἐπὶ νεκρικῆς στρογγύλης στήλης ὑμηττείου, ὄπισθεν τῆς προτέρας ὡς 1 μέτρον, ἐμπηγμένης, ἧς ἡ διάμετρος 0,26.

πλησίον τοῦ κιονίσκου τούτου δυσμικώτερα εὑρέθη καὶ ἕτερος ἐμπηγμένος ἐν τῇ θέσει του μὲ τὴν ἐπιγραφήν.

Ἡρόδωρος
Τιμήνορος
Παιανιεύς

καὶ δύο μικρότεροι ῥιμμένοι ἐν τοῖς χώμασι πρὸ τοῦ σηκοῦ τοῦ Διονυσίου φέροντες ἐπιγραφὰς, ὁ μὲν

Ἡσυχία
Ἠπιρῶτις

ὁ δὲ

Ἀνθὶς
Αἰγινῆτις.

μεταξὺ δὲ τοῦ σηκοῦ τούτου καὶ τοῦ Ἀγάθωνος ἐπὶ τοῦ τειχίου τῶν μνημείων πλὰξ μικρὰ ἐν τῇ θέσει της μὲ ἐπιγραφὴν

Σφραγὶς
Χρηστή.

αὗταί εἰσιν ἅπασαι αἱ ἀνευρεθεῖσαι ἐπιγραφαὶ, ἐξαιρουμένων τῶν ἐπὶ πηλίνων λαβῶν ἐξ ἀμφορέων, αἳ πολλαὶ ἦσαν ἐν αἷς καὶ μία τῶν σπανιωτάτων Π α ρ ί ω ν, ἣν ἐχάρισα ἐγὼ τῷ μουσείῳ τῷ ἐν τῷ πανεπιστημίῳ, καὶ μία λατινικὴ πρωτοφανὴς, φέρουσα καλοῖς γράμμασι τὴν ἐπιγραφὴν

ἀρ. 352

εὑρέθη δὲ καὶ ἑτέρα λατινικὴ, ἔξωθεν ἐπὶ τοῦ στομίου πηλίνης λαγήνου, δυσανάγνωστος, ἀμφότεραι ὑπὸ τοῦ Ι. Παπαδάκη.

συντρίμματα τῆς πλαστικῆς μαρμάρινα καὶ πήλινα οἷον κεφαλαὶ, χεῖρες, πόδες, κορμοὶ κτλ. εὑρέθησαν πολλά. ἐκ τῆς ἀγγειοπλαστικῆς κατήντησαν εἰς ἐμὲ τάδε· α') λύχνου τὸ ἄνω μέρος μὲ ἀναγεγλυμμένον Ἔρωτα ἀνεστραμμένην δᾷδα τῇ δεξιᾷ κρατοῦντα, καλλίστης ἐργασίας, ἀλλὰ ὀλίγον τριμμένος καὶ λείπουσιν αὐτοῦ οἱ πόδες. πρὸ αὐτῶν δὲ σώζεται μέρος κιβωτίου ἢ τάφου ἢ βωμοῦ, ἐφ' οὗ ἐξαπλόνεται ἡ ἀπὸ τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου κατερχομένη χλαμὺς, ἧς τὸ ἕτερον ἄκρον ἅπαξ περὶ τὸν δεξιὸν βραχίονα ἑλισσόμενον ἀνεμίζεται ὑπὸ τὴν δεξιὰν πτέρυγα, ὅπου ἶνε καὶ ἡ κεφαλὴ ἐστραμμένη· ἐν δὲ τῇ κεκαλυμμένῃ δεξιᾷ κρατεῖ τι ὀγκῶδες καὶ δυσδιάγνωστον, ἄλλως δὲ τὸ σῶμα ὅλον γυμνὸν καὶ ὅμοιον τῷ παρὰ Lessing ἐν ἀρχῇ τῆς πραγματείας Wie die Alten den Tod gebildet (τόμῳ Ε' σελ. 273) ἀπεικονισμένῳ, καὶ ὁμοίαν ἰδέαν ἐκφράζει, ὡς νομίζω (*).

β') ὅμοιον τμῆμα κάλλιστα διασωθὲν μετρίας ὅμως ἐργασίας· νεανίας ἔφιππος τῇ δεξιᾷ μάστιγα, τῇ δ' ἀριστερᾷ τὸν χαλινὸν κρατῶν. λείπει μόνον ὁ δεξιὸς ἐμπροσθινὸς πούς τοῦ ἵππου.

γ') λύχνος ὁλόκληρος, οὗ μόνον ἡ ἄκρα ῥόξα λείπει. ἐπάνω δὲ στηθάριον μετὰ κεφαλῆς περιέργως κεκαλυμμένης τρόπῳ τῶν Φρυγῶν ἢ μᾶλλον τῶν Ἀμαζόνων. τοιαύτη δὲ καὶ ἡ περὶ τὸ στῆθος ἐσθής, πρὸ δὲ τοῦ προσώπου κεῖται ἀξίνη. ὑποκάτω τοῦ λύχνου φύλλον κισσοῦ ἐντετυπωμένον. ἡ ἐργασία μετρία ὑστέρων χρόνων, ἡ διατήρησις καλλίστη. ἴσως ἶνε Ἀμαζὼν ἢ Ἄρτεμις (πρβλ. Müller-Wiesel. Denkm. II, πίν. XV, ἀρ. 178 α μετὰ τοῦ κειμένου. αὐτοῦ ἡ Ἄρτεμις ἔχει ὅμοιον πέλεκυν).

δ') κάλλιστος τύπος πήλινος, παρέχων κεφαλὴν Διονύσου

(*) τὸ σύγγραμμα τοῦ Furtwaengler, die Idee des Todes in den Mythen und Kunstdenkmaelern der Griechen (1854) δὲν ἐδυνήθην ἐνταῦθα νὰ εὕρω μήπως ἔχει ὁμοίαν τινὰ παράστασιν.

ASHMOLEAN OXFORD MUSEUM

καλλίστην, πλουσίως κεκοσμημένην ταινίαις καὶ τῇ ἀφθόνῳ τριχώσει τῆς κεφαλῆς καὶ τῶν γενείων. οἱ μύσταχες μακροὶ ἠρέμα ἑλισσόμενοι, τὸ γένειον διπλοῦν, ὡς παρὰ τῷ Διὶ πολλάκις εὕρηται. καθόλου δὲ εἰπεῖν ὁμοιάζει πως τῷ ἐν Mueller Denkm. τόμῳ Β′ πίν. XXXI ὑπ' ἀρ. 342, ὃν τὶς καὶ παρ' ἡμῖν οὐ πρὸ πολλοῦ χρόνου ὡς Πλάτωνα ἐξέδωκεν. ὅλως δ' ὁμοίαν τῷ ἡμετέρῳ μορφὴν τοῦ Διονύσου οὐχ εὗρον παρὰ Müller. ἡ σκληρότης τοῦ πηλοῦ τοῦ τύπου ἶνε θαυμασία· διότι οὐδὲ ὀξεῖ ὀργάνῳ σιδήρῳ εὐκόλως προσβάλλεται. τὸ ὕψος τοῦ τύπου 0,09, τὸ δὲ τοῦ ἐν αὐτῷ ἐγγεγλυμμένου προσώπου 0,055. σαφῆ δὲ τεκμήρια δηλοῦσιν ὅτι ὁ τύπος ἦν ὡρισμένος εἰς χύσιν χαλκίνων προσωπίδων τοῦ Διονύσου τούτου.

δ′) τμῆμα νηὸς πηλίνης ὁμοίας τῇ ἐν ἀκροπόλει ἄλλοτε εὑρεθείσῃ καὶ ἐκδοθείσῃ ἐν Annali dell' inst. 1861 Tau. d' agg. M, ἣν συμπληρόνει, παρέχον τὸ μέρος τῆς πρώρας τὸ ἀριστερὸν, ὅπου ὀφθαλμὸς ἐγγέγλυπται μέγας εἰς τὸ πλάγιον. τῶν κωπηλατῶν δὲ σώζονται δύο ὁλόκληροι καὶ μέρος τοῦ τρίτου. τὸ τμῆμα εὐμέγεθες καὶ ἡ ἐργασία καλὴ καὶ πολλῆς σπουδῆς ἀξία διὰ τὰ ἐπὶ τοῦ σκάφους ἐγγεγλυμμένα κοσμήματα ἃ πρῶτον ἐντεῦθεν ἐγνώσθησαν, καὶ τὴν θέσιν τῶν κωπηλατῶν καὶ κωπῶν. τὸ ὕψος τοῦ τμήματος 0,81, τὸ πλάτος 0,20, τὸ πάχος 0,07. ὅτι ταῦτα εὑρέθησαν ἐν ταῖς ἀνασκαφαῖς τῆς ἁγ. Τριάδος ἔμαθα ἐσχάτως ἀσφαλῶς παρὰ τοῦ πωλήσαντος αὐτὰ τοῖς ἀρχαιοπώλαις, παρ' ὧν ἐγὼ τὰ εἶχα ἀγορασμένα.

ε′) τελευταῖον ἓν λυχνάριον καστανόχρουν, ἔχον ὑπὸ τὴν βάσιν ἐπιγραφὴν ἔκτυπον τὴν ἑξῆς·

ἀρ. 353.

(ὅρα πίν. ΜΒ′, 2)

Ἀρι[α]τοκράτο

ἀρχαϊκῶς ἀπὸ δεξιῶν πρὸς τὰ ἀριστερὰ γεγραμμένην γράμμασι ῥωμαϊκῶν χρόνων, ὡς συνήθως λέγονται τὰ τοιαῦτα· ὅμως ὅμοια εἶδα καὶ ἐπὶ ἀγγείου πολὺ ἀρχαίου ἐν Φαλήρῳ εὑρεθέντος ἐσχάτως.

Ῥουσόπουλος.

Γ′ ΕΛΛΗΝΙΚΑΙ ΕΠΙΓΡΑΦΑΙ.

α′ Εὐβοίας.

ἐν τῷ ἡγουμένῳ τεύχει σελ. 272 καὶ ἑξῆς, ἐν πίνακι ΛΗ′ καὶ ΛΘ′, ἐξεδόθησαν 98 μολύβδινα ἐλάσματα ἐνεπίγραφα. εἴπαμεν δὲ ἐν σελ. 276 ὅτι εὑρέθησαν καὶ ἄλλα πολλά· τούτων ἑκατοντάδας τινὰς ἔχει ὁ κύριος Παῦλος Λάμπρου, ὃς προθύμως ἔδειξεν ἡμῖν ὅσα εἶχε πρόχειρα καὶ παρέσχεν εἰς ἀντιγραφὴν ὅσα ἐξελέξαμεν ὡς μᾶλλον περίεργα. ταῦτα βλέπεις σήμερον ἐν πίνακι ΜΕ′ ἀπὸ ἀρ. 99—121. ἓν τούτων τὸ ὑπ' ἀρ. 357 (102) ἔχει καὶ τὸ ζητούμενον (σελ. 277 μ.) ἦτα, ὡς πνεῦμα δασύ. οὕτως οὖν συνεπληρώθη ἡ ἀρχαία Ἰωνικὴ ἀλφάβητος. τῶν ἄλλων ἀξιοσημείωτον ἶνε τὸ ὑπ' ἀρ. 360 (105), ἐν ᾧ τὰ δύο τελευταῖα γράμματα τοῦ πρώτου ὀνόματος ἐγράφησαν βουστροφηδὸν ἄνω τῆς σειρᾶς τῶν ἄλλων.

ἀρ. 354 (99) Ἀνάσχετος
ἀρ. 355 (100) Βάβυρος
ἀρ. 356 (101) Γλαῦκος
ἀρ. 357 (102) Ὑπέδον
ἀρ. 358 (103) Θερίον
ἀρ. 359 (104) { Κλεόμαχος / Λύκ[ο]ν . . .
ἀρ. 360 (105) { Κλεογενίδες / Κλοιε. τες
ἀρ. 361 (106) Λεόνβροτος
ἀρ. 362 (107) Λίβυς
ἀρ. 363 (108) Λυσικράτες
ἀρ. 364 (109) Μέδον
ἀρ. 365 (110) Μελάνες
ἀρ. 366 (111) Νικόξενος
ἀρ. 367 (112) Σαιτυβίον
ἀρ. 368 (113) (Λεσσ. . . ?)—ƨονϱλϱπΣ
ἀρ. 369 (114) Τελεφάνες
ἀρ. 370 (115) Τιμοκράτες Ὀ
ἀρ. 371 (116) Φιλαιγίρες
ἀρ. 372 (117) Φιλύτες (Φίλότες?)
ἀρ. 373 (118) Φοινικάδες
ἀρ. 374 (119) Χαροπίες Κε
ἀρ. 375 (120) Χρεμύλος
ἀρ. 376 (121) Κεδίδες Μοσ+Μαρ.

β′ Αἰγίνης.

(ὅρα πίν. ΜΕ′, ἀρ. 1)

ἀρ. 377

Ἀβράσας
Ἰα[ώ]

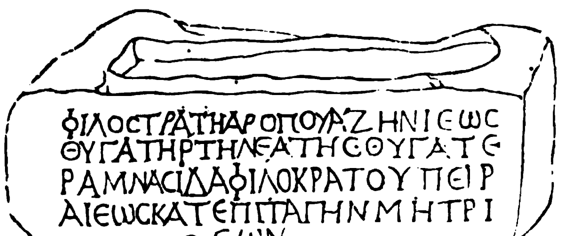
Μιχαὴλ
Γαβριὴλ
Οὐριὴλ
Ῥαφαὴλ
Ἀ[ν]αναὴλ
Προσο[ρ]α[ι]ὴλ
Ὑ[αβ]σαῆ

ἐπὶ μολυβδίνου ἀβραξασικοῦ ἐλάσματος εὑρεθέντος πρό τινων δεκαετηρίδων ἐν Αἰγίνῃ καὶ νῦν ὄντος ἐν χερσὶ τοῦ κυρίου Παπαρρηγοπούλου ῥωσσικοῦ προξένου ἐν Ἀθήναις. ἀξιοσημείωτος ἶνε ὁ τύπος τῆς πρώτης λέξεως Ἀβράσας, ἀντὶ Ἀβράξας ἢ Ἀβράσαξ καὶ ἐσφαλμένος φαίνεται· διότι οὔτε ὁ ἱερὸς ἀριθμὸς 365 προκύπτει ἐκ τῆς προσθέσεως τῶν στοιχείων ὡς ἀριθμῶν ἐκλαμβανομένων, οὔτε αἱ γνωσταὶ

λέξεις τῆς ἀκροστιχίδος τοῦ ὀνόματος «Πατὴρ (Ab), Υἱὸς (Ben), Πνεῦμα (Ruach). ἀνθρώπων σωτηρία ἀπὸ ξύλου. αἱ συμπληρώσεις τῶν λειπόντων ἢ ἐφθαρμένων γραμμάτων εἶναι ἀσφαλεῖς· διότι πάντα τὰ ἀγγέλων ταῦτα ὀνόματα εἶναι γνωστά. ὅρα. Io. Macarii Abraxas. Antverp. 1657, Tab. IV ἀρ. 15, ὅπου εὑρίσκονται τὰ αὐτὰ ὀνόματα καὶ εἰκὼν τοῦ Ἀβράξα ὁμοία περίπου τῇ ἡμετέρᾳ, πλὴν ὅτι ἐκεῖ ἱερακοκοκέφαλος φαίνεται, ἐνῷ ὁ ἡμέτερος ἶνε κορακοκέφαλος· ὅτι δὲ καὶ ὅλος κορακόμορφος ἀπεικονίζετο ὁ Ἀβράξας, ὡς ὁ Διόνυσος ταυρόμορφος (σελ. 295) βλέπεις ἐν πίν. V τοῦ αὐτοῦ συγγράμματος τοῦ Μακαρίου. τὰ λοιπὰ τοῦ εἴδους τοῦ ἡμετέρου Ἀβράξα κοινὰ καὶ πασίγνωστα. πρβλ. Müller Denkm. I, ἀρ. 409. καὶ Prodromus iconicus de musaeo Ant. Capello. Venet. 1702 ἀρ. 14, 19, 20, 54, 57, 144, 153.

γ' Ἀττικῆς.

ἀρ. 378.

Φιλοστράτη Ἀρόπου Ἀζηνιέως
θυγάτηρ τὴν ἑα[υ]τῆς θυγατέ-
ρα Μνασίδα Φιλοκράτου Πειρ-
αιέως κατ' ἐπιταγὴν Μητρὶ
θεῶν.

ἐπὶ βάθρου μαρμάρου πεντελικοῦ ἔχοντος ἄνω κοιλότητα διὰ τὴν θέσιν ἀγαλματίου. τὸ ὕψος τοῦ λίθου 0,07, τὸ πλάτος 0,21, τὸ πάχος 0,15. εὑρέθη ἐν Πειραιεῖ καὶ διὰ τοῦ κυρίου I. Παπαδάκη ἠγοράσθη παρ' ἐμοῦ διὰ τὸ μουσεῖον τὸ ἐν τῷ πανεπιστημίῳ. τὸ Υ ἐν λέξει ἑαυτῆς στ. 2 ἔλειπεν ἐξ ἀρχῆς, λησμονηθὲν ὑπὸ τοῦ ἐγγράψαντος τὰ γράμματα.

ἀρ. 379.

(ἐν πίν. MB' ἀρ. 3).

Χαρμίδης
Ἀσκληπιακοῦ.

ἐπὶ ἑρμοῦ ἀκεφάλου πέτρας πεντελικῆς εὑρεθέντος ἔμπροσθεν τῆς βορείας εἰσόδου τοῦ περιβόλου τῶν ἀνακτόρων εἰς ἱκανὸν βάθος τῇ 17 Μαΐου τοῦ ἔτους τούτου, ὅτε κατεσκευάζετο ἐκεῖ ὑδραγωγεῖον βαθὺ ἐπὶ τῆς λεωφόρου Κηφισιᾶς καὶ νῦν ἵσταται ὑπὸ τὴν ἀνατολικὴν στοὰν τοῦ πανεπιστημίου· τὸ ὕψος αὐτοῦ 1,25, τὸ πλάτος ἄνω μὲν 0,21 κάτω δὲ 0,19, τὸ πάχος ἄνω 0,17, κάτω 0,18. πρωτοφανὴς δὲ ὁ τρόπος τῆς γραφῆς ἐπὶ ἑρμοῦ. ἡ εὕρεσις δὲ τοῦ ἑρμοῦ ἐν ταύτῃ τῇ θέσει δηλοῖ, ὡς νομίζω, ὅτι οὐ πολὺ ἀπεῖχε τὸ Λύκειον, ὅθεν μετετοπίσθη. ἴσως δὲ τὰ ἐρείπια κατὰ τὸ βόρειον μέρος τοῦ περιβόλου τῶν ἀνακτόρων εἰς τὸ αὐτὸ γυμνάσιον ἀνήκουσι. κατὰ τὴν αὐτὴν θέσιν, ὅπου καὶ ὁ ἑρμῆς, ἐν τῇ ἀνοιχθείσῃ τάφρῳ εὑρέθησαν καὶ πολλοὶ τάφοι κατὰ σειρὰν τουβολόκτιστοί τε καὶ κεράμινοι καὶ εἷς λίθινος. καὶ τὸ περιεργότερον. κτίριον μέγα μεγάλοις τετραγωνικοῖς λίθοις ἐκτισμένον πρὸ τῆς θύρας τοῦ περιβόλου, οὗ τὸ ἐπιπροσθοῦν μέρος εἰς τὴν φορὰν τοῦ ὑδραγωγείου ἐχαλάσθη μετὰ δυσκολίας πολλῆς. ῥωμαϊκὸν δὲ ἐφάνη μοι τὸ ἔργον.

Ῥουσόπουλος.

Δ' ΣΚΕΥΗ ΔΙΚΑΣΤΙΚΑ.

α' πινάκιον.

ἀρ. 380.

(ὅρα πίν. ΜΣΤ', 1)

Γ Πεδιεὺς Θεοξέ(νου)
Ἐλευσίνιος.

ἐπὶ χαλκίνου ἐλάσματος εὑρεθέντος ἐν Ἀθήναις καὶ νῦν ὄντος ἐν τῷ μουσείῳ τῷ ἐν τῷ πανεπιστημίῳ. τὸ σχῆμα αὐτοῦ καὶ τὸ μέγεθος φαίνονται ἐν τῷ ξυλογραφήματι, πάχος δ' ἔχει 0,002 γαλλ. μ., κατὰ τὸ μέσον δὲ ἶνε τεθραυσμένον εἰς δύο κομμάτια. ὅτι τὸ ἔλασμα τοῦτο ἶνε σκεῦος δικαστικόν, τὸ καλούμενον πινάκιον ἁπλῶς, δὲν μένει ἀμφιβολία. ὁ Φώτιος ἐν λέξει (ἐκδ. G. Hermann σελ. 317) περιγράφει τὸ πρᾶγμα οὕτω· «πινάκιον, σύμβολον δικαστικὸν χαλκοῦν, ἢ πύξινον, ἐν ᾧ γέγραπται τὸ ὄνομα τοῦ κρινομένου. καὶ ὁ δῆμος καὶ τὰ γράμματα ἀπὸ λ ἕως κ. ἦσαν γὰρ δέκα φυλαί». ἐν ᾧ χωρίῳ ἡ λέξις κρινομένου διορθωτέα κρίνοντος (=δικαστοῦ) καὶ διαγραπτέα ἡ μετ' αὐτὴν στιγμή, ἔτι δὲ καὶ τὸ λ τρεπτέον εἰς Α. ἐλέγετο δὲ τὸ πινάκιον τοῦτο καὶ σύμβολον (Πολυδ. Η', 16), μετὰ τοῦ ἐπιθέτου δικαστικὸν τυχὸν εἴτε ἡλιαστικὸν (πρβλ. Franz Elem. epigr. σελ. 349)· ὁ δὲ φίλος Σ. Α. Κ. ἐν τῇ ἐκθέσει τῆς ἀρχαιολ. εταιρίας 2 Ἰουλ. 1861 σελ. 23 ἐκάλεσεν αὐτὸ ἡλιαστικὸν γραμματεῖον, οὐκ οἶδ' ὅθεν λαβών. ὅμοια σύμβολα δικαστικὰ εὑρέθησαν καὶ ἄλλοτε ἐν Ἀθήναις καὶ ἐν Πειραιεῖ. τὸ ἡμέτερον φέρει ἐν ἀρχῇ τὸ γράμμα Γ, ὃ δηλοῖ ὅτι ὁ ἔχων αὐτὸ δικαστὴς ἀνῆκεν εἰς τὸ Γ δικαστήριον. παρὰ τῷ κυρίῳ Φίνλεϋ εἶδα δύο ὅμοια τῷ ἡμετέρῳ (ἐκδοθέντα ὑπὸ τοῦ κυρίου Vischer), ὧν τὸ μὲν ὁλόκληρον φέρει τὸ γράμμα Θ, τὸ δὲ ἕτερον τμῆμα μικρὸν ὄν, τὸ Α, ἂν ἡ μνήμη δὲν μ' ἀπατᾷ. ἐν C. I. Gr. ἀρ. 207—209 εὑρίσκονται ἔτι τρία βέβαια μετὰ τῶν γραμμάτων Δ. Γ, Β, καὶ ἕτερον ἀμφίβολον, καὶ ἄλλα τρία παρὰ Rangabé, Antiquités hell. ἀρ. 1300—1302 μετὰ τῶν γραμμάτων Β, Ε, Θ πρὸς ἀριστερὰν καὶ μετὰ γοργωνείου πρὸς τὴν δεξιὰν ἑκάστου ἄκραν ἐντετυπωμένου, οἷον φέρουσι καὶ δύο τῶν παρὰ Boeckh. τὸ ἡμέτερον δὲ φέρει ἐφ' ἑκάστης ἄκρας ἔνθεν καὶ ἔνθεν κεφαλὴν Ἀθηνᾶς ἐντετυπωμένην ἀμυδρῶς. τὸ πρᾶγμα ἄλλως γνωστόν. (ὅρα τὴν ἐμὴν σημ. εἰς τὴν ἀρχαιολ. Βογεσήνου σελ. 89, καὶ ἐν τῷ προεκδ. σελ. 204).

ϛ' ψῆφος.

ἀρ. 381.

(πίν. 46. 2).

ψ ῆ φ ο ς δ η μ ο σ ί α.

ἓν τῶν περιεργοτάτων εὑρημάτων μὲ τὰ ὁποῖα ἐπλουτίσθη κατὰ τὸ ἔτος 1861 τὸ ἐνταῦθα ἀρχαιολογικὸν μουσεῖον τὸ ἐν τῷ πανεπιστημίῳ ἦσαν δύο δικαστικαὶ ψῆφοι χαλκοῦ πεποιημέναι, ὧν ἡ μορφὴ ἦν ἄγνωστος μέχρι τοῦδε· ἀμφότεραί εἰσι πάντη ὅμοιαι, εἰσὶ δὲ δίσκοι χάλκινοι ἔχοντες ἐν τῷ μέσῳ ἄξονα, ὃς ἐν μὲν τῇ μιᾷ ἶνε διατετρυπημένος ἐν δὲ τῇ ἑτέρᾳ ἀτρύπητος. ἐν πίνακι μϛ', ὑπ' ἀρ. 2 ἀπεικονίσθη ἡ μία τούτων, ἡ τετρυπημένη εἰς τὸ φυσικὸν μέγεθος κατὰ δύο προβολὰς καὶ προοπτικῶς. αὕτη ἶνε ἐντελῶς ὁλόκληρος, ἡ δὲ ἄλλη ἔπαθεν ὀλίγην βλάβην κατὰ τὸν γῦρον τοῦ κύκλου. διὰ τῆς εὑρέσεως τῶν ψήφων τούτων διωρθώθη ἡ ἐπικρατοῦσα περὶ τοῦ σχήματος αὐτῶν ἰδέα, ὅτι ἦσαν δῆθεν σφαιρίδια χαλκᾶ, ὧν τὸ ἕτερον ἦν τετρυπημένον, ὡς ἔγραψα καὶ τότε ἐν ἀρ. 916 τῆς ἐφημερίδος Αὐγῆς, πρῶτος ἀναγνωρίσας αὐτὰς ὡς δικαστικὰς ψήφους καὶ δημοσιεύσας τὴν γνώμην μου (*). μετὰ εἰκόνος δὲ καὶ παρατηρήσεων ἐδημοσίευσα αὐτὰς ἐν τῷ ἀρχαιολογικῷ Ἰνστιτούτῳ τῆς Ῥώμης (Annali 1861 σελ. 388 ἑπ.) ἐν τῷ αὐτῷ δὲ χρόνῳ καὶ ἀνεξαρτήτως ἐδημοσίευσαν αὐτὰς καὶ ὁ κύριος Κοῦρτος Βάξμουθος ἐν Βερολίνῳ (Archaeol. Anzeiger 1861 σελ. 223 ἑ.)

τῆς τετρυπημένης ψήφου τὸν τόπον τῆς εὑρέσεως συνέβη νὰ μάθω ἐσχάτως ἀσφαλῶς παρ' αὐτοῦ τοῦ εὑρόντος, ὅτι δὲν ἦτον ἡ ἁγία Τριάς, ὡς μέχρι τοῦδε ἐλέγετο, ἀλλ' ἡ καλουμένη Πνύξ. εὑρέθη δὲ ὀλίγα βήματα δυτικώτερα τοῦ ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῆς Πνυκὸς βωμοῦ καὶ ὄχι εἰς πολὺ βάθος ὑπὸ τὰ ἀνασκαφέντα χώματα. περὶ τῆς ἀτρήτου μένομεν εἰσέτι εἰς τὴν αὐτὴν ἀμφιβολίαν. πιστεύω ὅμως ὅτι καὶ αὕτη ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ εὑρέθη, ὑποκλαπεῖσα δὲ ὑπὸ τοῦ σκάπτοντος ἐργάτου ἐπωλήθη ὡς ἀπὸ Σύρου κομισθεῖσα. ἡ περιφέρεια τῆς τετρυπημένης ἶνε 0,204 γαλλ. μ., ἡ διάμετρος 0,062, τὸ πάχος τοῦ κύκλου 0,001, τὸ μῆκος τοῦ ἄξονος 0,043. ἔστι δὲ κυλινδρικός, ἔχων διάμετρον πρὸς μὲν τὸ ἐνεπίγραφον μέρος τοῦ δίσκου 0,013 πρὸς δὲ τὸ ἕτερον, 0,012. τῆς πλήρους δὲ ἡ ἀτρήτου τὰ μέτρα ὀλίγον διαφέρουσιν. ἡ διάμετρος τοῦ δίσκου αὐτῆς 0,061, τὸ πάχος αὐτοῦ ἴσον τῷ τῆς ἄλλης 0,001. ἡ διάμετρος τοῦ ἄξονος αὐτῆς, ἴση ἑκατέρωθεν οὖσα, 0,01. μεταξὺ τῆς λέξεως ΨΗΦΟΣ καὶ τῆς ἑπομένης ΔΗΜΟΣΙΑ κεῖνται ἐπὶ ἑκατέρας τρεῖς ἀλλεπάλληλοι στιγμαί· ἐπὶ δὲ τῆς ἀγράφου ἐπιφανείας τοῦ δίσκου φέρει ἑκατέρα σφραγῖδα τετραγωνικὴν ἐντετυπωμένην μὲ ἐξέχον γράμμα, ἡ μὲν τετρυπημένη τὸ Γ, ἡ δὲ ἄτρητος τὸ Κ. αἱ σφραγῖδες αὗται ἀπεικονίσθησαν ἐν τῷ ξυλογραφήματι (πίν. μϛ', 2) πρὸς ἀριστεράν. τὰ γράμματα ταῦτα, ὥσπερ καὶ τὰ ἐπὶ τῶν πινακίων (ἀνωτέρω ἀρ. 380 σελ. 301) δηλοῦσι τὰ δικαστήρια ἀπὸ Α—Κ.

ἡ εἰσαγωγὴ τῶν τοιούτων χαλκῶν ψήφων ἶνε ἡ τελευταία ἐπίνοια τῶν Ἀθηναίων πρὸς ἀποφυγὴν ἀπάτης ἐν τῇ ψηφηφορίᾳ. συμπίπτει δὲ ἐν τοῖς μεταξὺ Εὐκλείδου καὶ Ἀριστοτέλους χρόνοις. τὸ σχῆμα αὐτῶν ἐλήφθη ἀπὸ τοῦ σφονδύλου τοῦ ἀτράκτου τῶν γνεθουσῶν γυναικῶν, ὅθεν καὶ σ φ ό ν δ υ λ ο ι εἴτε σ π ό ν δ υ λ ο ι ἐκαλοῦντο αἱ δικαστικαὶ αὗται ψῆφοι τῆς τελευταίας καὶ σοφωτάτης ἐφευρέσεως. ἕκαστον δὲ τῶν δέκα δικαστηρίων εἶχεν ἰδίας ψήφους τοιαύτας, δηλουμένας διὰ τῶν ἐπὶ τῆς ἀνεπιγράφου ἐπιφανείας σφραγίδων μετὰ τῶν γραμμάτων ἀπὸ Α ἕως Κ, ὥσπερ καὶ τὰ χάλκινα δικαστικὰ πινάκια ὁμοίως διὰ τῶν γραμμάνων ἀπὸ Α ἕως Κ διεκρίνοντο. αἱ ψῆφοι ἦσαν κτῆμα τοῦ δημοσίου, ὅθεν καὶ δ η μ ό σ ι α ι ἐπιγράφονται. εἰς διανομὴν δὲ αὐτῶν πρὸς τοὺς δικαστὰς ἐκληροῦντο ἑκάστοτε ἄνδρες· οὗτοι δὲ (*οἱ λαχόντες ἐπὶ τὰς ψήφους*. Ἀριστοτ. παρ' Ἁρποκρ. ἐν λ. τ ε τ ρ υ π η μ έ ν η) μετὰ τοὺς λόγους τῶν ἀντιδίκων παρέδιδαν ἑκάστῳ τῶν δικαστῶν δύο ψήφους, μίαν τ ε τ ρ υ π η μ έ ν η ν καὶ μίαν π λ ή ρ η, τὰς ὁποίας ἔπρεπε νὰ βλέπουσιν οἱ ἀντίδικοι (*φανερὰς ὁρᾶν τοῖς ἀντιδίκοις, ἵνα μήτε πλήρεις, μήτε πάντες τετρυπημένας λαμβάνωσιν* Ἀριστοτ. αὐτόθι). εἰς πίστωσιν δὲ τούτου, ἐνεφυσοῦσαν, νομίζω, οἱ διανέμοντες τὰς ψήφους εἰς τοὺς ἄξονας τῶν ψήφων. οὕτω δὲ ὁ τετρυπημένος ἄξων ἐποίει ἦχον ὅμοιον τῷ ἀπὸ αὐλοῦ ἐξερχομένου, ὅθεν α ὐ λ ί σ κ ο ς ἐκλήθη ὁ ἄξων τῆς τετρυπημένης ψήφου, καταχρηστικῶς δὲ ἴσως καὶ ὁ τῆς ἀτρυπήτου. ἄλλως ἀνάγκη νὰ δεχθῶμεν τὴν ἐν Annali d' Inst. 1861 σελ. 389 ὑπ' ἐμοῦ διόρθωσιν τοῦ χωρίου τοῦ Ἀριστοτέλους. ὁ ἄξων εἴτε αὐλίσκος οὗτος εἶχε καὶ ἄλλην ἀρετήν, διευκόλυνε δηλαδὴ τὴν ἀρίθμησιν τῶν ψήφων εἴτε εἰς ἁρμαθιὰν διὰ τῶν τρυπῶν γινομένην, εἴτε καὶ ἐπὶ τραπέζης τινός· διότι δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ συγκολληθῶσιν δύο ψῆφοι, καὶ νὰ συμβῇ ἀπάτη περὶ τὴν ἀρίθμησιν. ὡσαύτως δὲ καὶ κατὰ τὴν ψηφηφορίαν δὲν ἠδύνατο νὰ συμβῇ ἀπάτη καὶ ἕνεκα τῶν αὐλίσκων, ἄνευ τῶν ὁποίων ἠδύναντο νὰ συγκολληθῶσιν ἢ συγκρατηθῶσι δύο δίσκοι, καὶ ἕνεκα τῆς μορφῆς τῆς ὀπῆς τοῦ ἀμφορέως δι' ἧς ἐνεβάλλοντο αἱ ψῆφοι αὗται. περὶ τούτου ἔγραψα ἤδη ἐν τῷ μ. τ. τῶν χρονικῶν τοῦ Ἰνστιτούτου τῆς Ῥώμης σελ. 391. ἀλλ' ὅμως, ἐπειδὴ ἐν τῷ Φιλίστ. τόμῳ Β' σελ. 273 προτείνεται τοῦτο ὡς ἄπορον, χάριν τῶν ἀναγνωστῶν αὐτοῦ ἐπαναλαμβάνω καὶ ἐνταῦθα τὸ πρᾶγμα. ἀφοῦ ἐπενοήθησαν αἱ σπονδυλικαὶ ψῆφοι ἤλλαξαν καὶ τὰ δοχεῖα αὐτῶν· εἰσήχθησαν δηλαδὴ ἀντὶ τῶν προτέρων καδίσκων μετὰ κ η μ ῶ ν δύο ἀμφορεῖς, ὁ μὲν χ ά λ κ ι ν ο ς ὁ δὲ ξ ύ λ ι ν ο ς. τούτων ὁ χάλκινος, ὃς ἦν καὶ κ ύ ρ ι ο ς εἶχεν ἐπίθεμα διερρινημένον ἀκριβῶς ἐν σχήματι σταυροῦ, οἷον φαίνεται τὸ ἐν πίν. μϛ' ὑπὸ τὸ ὑπ' ἀρ. 2, ὥστε μόνον ἡ ψῆφος νὰ χωρῇ ἀκριβῶς, πλαγίως ἐμβαλλομένη καὶ διὰ τοῦ ἀντίχειρος καὶ τοῦ μέσου δακτύλου κρατουμένη οὕτως ἀπὸ τοῦ αὐλίσκου ὥστε καὶ φανερᾶς γινομένης τῆς ψηφηφορίας νὰ μὴν ἐμπορῶσιν οἱ ἀντίδικοι νὰ καταλαμβάνωσιν ἂν τετρυπημένη ἢ ἄτρητος ἦν ἡ ῥιπτομένη ψῆφος· διότι ἡ ἐν τῷ αὐλίσκῳ ὀπή, μικρὰ οὖσα, ὑπεκρύπτετο διὰ τῶν δακτύλων εὐκόλως. τοῦτο καταφαίνεται ἐκ τοῦ χωρίου τοῦ Ἀριστοτέλους παρὰ τῷ σχολαστῇ Ἀριστοφ.

(*) ἠναγκάσθην νὰ γράψω ταῦτα διὰ τὰ ἐν Φιλίστ. τόμ. Β' σελ. 272 περὶ τούτου, ἃ σὺν τῇ ἀφελείᾳ δὲν ἐνέχουσι καὶ τὴν πρέπουσαν ἀκρίβειαν.

εἰς Ἱππ. ς. 1150, ἔχοντος ὡς ἑξῆς. «ὕστερον δὲ (δηλαδὴ μετὰ τὸ καταργηθῆναι τὸν κημὸν, περὶ οὗ προέγραψεν ὁ σχολιαστής) ἀμφορεῖς δύο ἵσταντο ἐν τοῖς δικαστηρίοις, ὁ μὲν χαλκοῦς, ὁ δὲ ξύλινος· καὶ ὁ μὲν κύριος ἦν, ὁ δὲ ἄκυρος. εἶχε δὲ καὶ ὁ χαλκοῦς, ὥς φησιν Ἀριστοτέλης, διερρινημένον ἐπίθεμα, εἰς ὃ αὐτὴν μόνην τὴν ψῆφον καθίεσθαι». ὅμοιον ἐπίθεμα εἶδα καὶ νῦν εἰς τὰς καλουμένας κάλπας τῶν παρελάσεων ἐν τοῖς στρατιωτικοῖς σταθμοῖς, εἰς ἃς ἐμβάλλουσιν οἱ διαβαίνοντες τὴν νύκτα ἀξιωματικοὶ πινάκιον χάλκινον διὰ τῆς σταυροειδῶς διερρινημένης ἐπὶ τοῦ κλειδωμένου ἐπιθέματος τρύπας.

ὅτι δὲ ἡ μὲν τετρυπημένη ψῆφος ἴσον ἐδύνατο τῇ μελαίνῃ, ἡ δὲ ἄτρητος, τ. ἐ. ἀτρύπητος, εἴτε πλήρης ἴσον τῇ λευκῇ, δῆλον καὶ τοῖς μόνον ἐκ τῆς Βογεσήνου ἀρχαιολογίας μαθοῦσι τὰ τῆς δίκης τῶν Ἀθηναίων (ὅρα ά ἔκδ. § 152 σελ. 215, β' ἔκδ. § 134).

οὐχ ἧττον περίεργος καὶ πρωτοφανής ἶνε καὶ ἑτέρα τις ψῆφος, ἐξ ὀπτῆς γῆς πεποιημένη καὶ εὑρεθεῖσα πρὸ ἑνὸς περίπου ἔτους περὶ τὴν ἁγίαν Τριάδα καὶ δωρηθεῖσα τῷ μουσείῳ τῷ ἐν τῷ πανεπιστημίῳ. αὕτη φέρει ἐπὶ τῆς μιᾶς ἐπιφανείας τοῦ δίσκου τὴν αὐτὴν ἐπιγραφὴν, ἣν καὶ αἱ χάλκιναι· ἤτοι,

ἀρ. 382.

(ἐν πίν. μς', 3)

δημο[σ]ήα ψῆφος·

πλὴν ὅτι ἡ τρίτη συλλαβὴ ἀνωρθογραφημένη κεῖται διὰ τοῦ Η ἀντὶ διὰ τοῦ Ι, καὶ δῆλον ὅτι ἡ προφορὰ τοῦ Η ὡς Ι ἐγένετο αἰτία τοῦ σφάλματος. ὁ χαρακτὴρ δὲ τῶν γραμμάτων δὲν διαφέρει τοῦ ἐπὶ τῶν χαλκίνων, ὥσπερ καὶ τὸ σχῆμα αὐτῆς καθόλου προσόμοιόν ἐστι τῷ τῶν χαλκίνων. ἡ μικρὰ δὲ διαφορὰ φαίνεται ἐκ τοῦ διπλοῦ αὐτῆς κατὰ προβολὴν σχήματος ἐν τῷ μς' πίνακι ὑπ' ἀρ. 3 εἰς τὸ φυσικὸν μέγεθος. εὑρέθη δὲ εἰς τρία τμήματα τεθραυσμένη. ἡ διάμετρος τοῦ δίσκου αὐτῆς 0,07, ὁ δ' ἄξων αὐτῆς διαφέρει, ἐπὶ μὲν γὰρ τῆς ἀγράφου ἐπιφανείας τοῦ δίσκου πλατύτερος ἐπλάσθη καὶ τοιοῦτος, ὥστε νὰ κάθηται ἐπ' αὐτοῦ ἡ ψῆφος, ἐπὶ δὲ τῆς ἐγγεγραμμένης λεπτότερος καὶ κωνοειδής, ὡς φαίνεται ἐκ τοῦ διασωθέντος μέρους· λείπει γὰρ αὐτοῦ ἡ κορυφή· ἶνε δὲ ἀτρύπητος. κομψότητα δὲ οὐδεμίαν βλέπομεν ἐν τῷ ἔργῳ τούτῳ καὶ δῆλον ὅτι ἡ δήμου τινὸς ψῆφος ἦν ἡ ὑστερωτέρων πτωχικῶν καὶ ἀφιλοκάλων χρόνων προϊὸν, ἐν ᾧ μόνον τὰ γράμματα κατὰ τὸν τύπον τῆς χαλκίνης ἐτηρήθησαν καὶ τὸ σχῆμα καθόλου.

Ῥουσόπουλος.

Ε'. ΣΤΑΘΜΑ.

ὡς δεῖγμα μόνον ἐξεδώκαμεν ἐν τῷ ΜΖ' πίνακι τινὰ τῶν πολλῶν ἐν Ἀθήναις σταθμῶν ἐν τῷ μουσείῳ καὶ ἐν ἰδιωτικαῖς συλλογαῖς. τὰ πλεῖστα τούτων εὑρίσκονται ἐκ μολύβδου, ὀλίγα ἐκ χαλκοῦ ἢ πηλοῦ. τῶν πηλίνων ὅμως ὁ ἀριθμὸς, γίνεται μέγιστος, ἐὰν προσλάβωμεν καὶ τὰ συνήθως εὑρισκόμενα ἄσημα στρογγύλα κεράμινα, ἃ εἰς πλῆθος καὶ ἐν Ἀθήναις καὶ ἀλλαχοῦ τῆς Ἑλλάδος εὑρισκόμενα σταθμὰ φαίνονται ὅτι ἦσαν. ἀναμφισβητήτως ὅμως ἔχομεν ἐν τῷ μουσείῳ τοῦ πανεπιστημίου δύο πηλίνας μνᾶς, ἑξαγώνους τὸ σχῆμα καὶ ὑποκοίλους μὲν ἐν τῇ μιᾷ ἐπιφανείᾳ ὑποκύρτους δὲ ἐν τῇ ἑτέρᾳ. ἐπὶ τῆς κοίλης ἐπιφανείας, τῆς μιᾶς τούτων διεσώθησαν καὶ ἴχνη γραμμάτων ἐγγεγραμμένων ὑποδηλοῦντα τὴν λέξιν ΜΝΑ. αὕτη εὑρέθη ἐν Ἀθήναις πρὸ τριῶν περίπου ἐτῶν. ἡ κυρτὴ αὐτῆς ἐπιφάνεια ἔχει περίμετρον 0,305, ἡ δὲ κοίλη 0,28 διάμετρον δ' ἔχει κατὰ μὲν τὴν κυρτὴν ἐπιφάνειαν 0,09—10. κατὰ δὲ τὴν κοίλην 0,08—9. τὸ πάχος τῆς μνᾶς 0,04 τὸ δὲ βάρος αὐτῆς ἐν ξηρᾷ καταστάσει δράμια τουρκικὰ 137.

ἀρ. 383.

(ἐν πίν. ΜΖ', 1)

μ ν ᾶ.

ἐκ μολύβδου, οὗ τὸ μὲν πάχος 0,014, τὸ δὲ μῆκος καὶ πλάτος, ἴσον ὂν ἐπὶ τῆς κάτω λείας καὶ ἀγράφου ἐπιφανείας, 0,058, ἐπὶ δὲ τῆς ἄνω τῆς φερούσης πάριξ τὰ γράμματα καὶ διαγωνίως ἔκτυπον δελφῖνα, ἡ μὲν μία πλευρὰ 0,053, ἡ δὲ ἄλλη 0,054 γαλλ. μ.. τὸ βάρος αὐτῆς κατὰ μὲν μίαν ζυγαριὰν φαρμακοποιοῦ 455,2 γραμμ. γαλλ. κατ' ἄλλην δὲ, τὴν τοῦ Κρίνου, 457, εἴτε δράμια τουρκικὰ 143. ἡ μνᾶ αὕτη ἦν, πρὸ πολλῶν ἐτῶν κτῆμα τοῦ κυρίου Γλαράκη, νῦν δὲ κατήντησεν εἰς τὸ μουσεῖον τὸ ἐν τῷ πανεπιστημίῳ. ἡ μνᾶ αὕτη ἶνε ἄριστα διατηρημένη. ὁμοία δὲ μετὰ τοῦ αὐτοῦ συμβόλου καὶ τῆς αὐτῆς ἐπιγραφῆς, πλὴν ὅτι ἶνε ὀλίγον μεγαλητέρα καὶ τὰ γράμματα αὐτῆς ἀπὸ δεξιῶν πρὸς τὰ ἀριστερὰ κεῖνται, εὕρηται ἐν C. I. Graec. τόμῳ Δ', praef σελ. VIII, ἧς τὸ βάρος ἐν ἀρ. 8533 σελ. 266, συμπίπτει μὲ τὸ τῆς ἡμετέρας κατὰ τὴν δευτέραν ζυγαριὰν, ἤτοι ἶνε 457 γρ.. ἄλλην ὁμοίαν τῇ ἡμετέρᾳ, ἀλλ' ἔχουσαν προσέτι ὡς σύμβολον καὶ τὸ πεντάλφα εἴτε πένταλφα, τὸ πεντάγραμμον δηλαδὴ εἴτε τριπλοῦν ἐκεῖνο τρίγωνον, τὸ σύμβολον τῶν Πυθαγορείων, εἶδα παρὰ Rangabé ἐν Antiqu. hell. N 894, C, πίν. XX σελ. 589, ὅπου τὸ βάρος αὐτῆς λέγει ἴσον 145 ¼ δραμ. συνήθ. (τ. ἐ. τουρκ.).

ἀρ. 384.

(ὅρα πίν. ΜΖ', 2)

καὶ τοῦτο μολύβδινον, κτῆμα τοῦ μουσείου, πολὺ βεβλαμμένον ἢ μᾶλλον κτυπημένον.. ἄνω ἐντὸς κοίλου τετραγώνου ἔκτυπος ἀμφορεὺς, εἰς δὲ τὰς τέσσαρας γωνίας φαίνονται ἴχνη γραμμάτων. τὸ μῆκος αὐτοῦ 0,048, ὅσον καὶ τὸ πλάτος. τὸ βάρος 281 γραμμ. ἢ κατὰ τὴν τοῦ Κρίνου ζυγαριὰν 283. πλησιάζει λοιπὸν νὰ ἦνε δύο τρίτα τῆς ἀττικῆς μνᾶς, ἐχούσης βάρος (κατὰ Hultsch Gr.—roem. Metrol. 1862 σελ. 107) 436,6 γαλλ. γραμμ. ἢ ἥμισυ ἐμπορικῆς μνᾶς, ἐχούσης (κατὰ τὸν αὐτὸν συγγραφέα αὐτόθι σελ. 108) 602 γραμμ.

ἀρ. 385.

(ἐν πίν. ΜΖ', 3)

Τ]ΡΙΤΗ

ὅμοιον τῷ ἀνωτέρῳ, ἐμὸν ἐν Ἀθήναις πρὸς βορρᾶν τοῦ παλατίου εὕρημα, οὗ τὸ βάρος 300,075 γαλλ. γραμμ. ἢ 96

δράμ. τουρκ.. τῶν πέριξ τοῦ ἀμφορέως γραμμάτων ἀναμφισβήτητά εἰσι τὰ τρία τελευταῖα μόνον· ὅθεν ἀμφίβολος ἡ συμπλήρωσις αὐτῶν. φανερὸν ὅμως ἶνε ὅτι τὸ βάρος αὐτοῦ ἶνε δύο τρίτα μνᾶς, ἐχούσης ὁλοκλήρου βάρος 450,1125 γαλλ· γραμμ. ἢ 144 δράμια τουρκικὰ καὶ συνήθη παρ' ἡμῖν. συμπίπτει λοιπὸν ἡ παροῦσα μνᾶ μὲ τὴν ἀνωτέρω ὑπ' ἀρ. 383 (ἐν πίν. ΜΣΓ', 1).

ἀρ. 386.

(ἐν πίν. ΜΖ', 4)

ΤΡΙ

ΤΗ

ὅμοιον τῷ ἀνωτέρῳ μολύβδινον, κτῆμα τοῦ μουσείου, εὑρεθὲν ἐντὸς τάφου. ὅρα τῆς παρούσης ἐφημ. σελ. 39. 10 καὶ σελ. 89 τέλ., ἔνθα ἐγὼ μὲν ἀνέγνωσα ΗΜΙΤΡΙΤΟΝ, ὁ δὲ κ. Περβάνογλου ΗΜ ΤΡΙ. νῦν δὲ ἐπέχω διὰ τὸ μὴ εἶναι σαφῆ πάντα τὰ γράμματα. τὸ βάρος αὐτοῦ 325 γαλλ. γραμμ. καὶ δῆλον ὅτι τρία τεταρτημόρια τῆς ἀττικῆς μνᾶς ἶνε, ἐχούσης ὁλοκλήρου 432,32 γαλλ. γραμμ., ἤτοι ἰσοσταθμου σχεδὸν τῇ τοῦ Hultsch σελ. 107 καὶ 307. A., ἐχούσῃ 436,6 γαλλ. γραμμ.. καὶ τῇ ἡμετέρᾳ ὑπ' ἀρ. 383 (ἐν πίν. ΜΖ' 1).

ἀρ. 387.

(πίν. ΜΖ', 5)

ΗΜΙΤΡΙΤΟΝ

τὸ ἡ μ ί τ ρ ι τ ο ν τοῦτο ἶνε τὸ ἐν σελ. 40 ἐπ. 10) μνημονευθέν, οὗ ἡ ἔκδοσις ἀνεβλήθη μέχρι τοῦδε. τὸ πρωτότυπον ἐφάνη ἐν 'Αθήναις κατὰ τὸ 1857 καὶ ἠφανίσθη εὐθὺς ἐντεῦθεν. ὅμοιον εὕρηται ἐν τῷ μουσείῳ τῶν Παρισίων ἐκδοθὲν καὶ ἐν Corp. inscr. Graec. τόμῳ. Δ' σελ. 266 ὑπ' ἀρ. 8535. τοῦτο ἔχει βάρος 156,80 γραμμ. καὶ ἑρμηνεύεται ὡς ἕκτον μέρος μνᾶς, ἧς τὸ βάρος θὰ ἦτον 940,80 γραμμ. (est sexta pars minae—ut mina fuerit 940,80 gr.). τὸ δ' ἡμέτερον σταθμίον ἰσοβαρὲς σχεδὸν τούτῳ γίνεται, ἴσον ὂν 160 γαλλ. γραμμ., καὶ ἐὰν θεωρηθῇ ὡς ἥμισυ τρίτου μνᾶς, εἴτε ὡς ἕκτον μνᾶς, τότε ἡ μνᾶ αὐτοῦ ἦν βεβαίως 960 γραμμ· γαλλ. ἀλλ' ἴσως ἡ τοιαύτη ἑρμηνεία δὲν ἶνε ὀρθή. ὁ τόπος ὅμως καὶ νῦν δέν μοι συγχωρεῖ νὰ ἐκθέσω τὰ εἰκότα περὶ τοῦ πράγματος.

ἀρ. 388.

(ἐν πίν. ΜΖ', 6)

ƎΤ

κτῆμα τοῦ μουσείου, φέρον μονόγραμμα ἐπὶ τῆς μιᾶς ἐπιφανείας, ὃ ἀπὸ δεξιῶν πρὸς ἀριστερὰ ἀναγινωσκόμενον παρέχει τὴν πρώτην συλλαβὴν τῆς λέξεως τ έ τ α ρ τ ο ν, πιστουμένης καὶ ὑπὸ τοῦ βάρους τοῦ μολύβδου· διότι ζυγίζει 128,2 γαλλ. γραμμ. ἢ κατὰ ἄλλον σταθμὸν 130 γραμμ., ἢ δράμ. τουρκ. 40 $\frac{9}{16}$. τούτου λοιπὸν ἡ μνᾶ ὁλόκληρος θὰ ἐζύγιζε 512,8 γραμμ. ἢ 520, εἴτε 160 ¼ δράμ. τουρκ.. τὸ πλάτος τῆς μιᾶς αὐτοῦ πλευρᾶς 0,034, τὸ τῆς ἄλλης 0,030, τὸ δ' ὕψος 0,012. ἶνε δὲ καὶ τοῦτο μολύβδινον, ὡς καὶ τὰ ἀνωτέρω πάντα.

ἀρ. 389.

(ἐν πίν. ΜΖ', 7)

ΟΜƎΔ

οὕτως ἀπὸ δεξιῶν πρὸς ἀριστερὰ ἄνωθεν ἀναγινώσκω τὴν ἐπιγραφὴν τοῦ μολυβδίνου τούτου σηκώματος, οὗ ὅμοια εἶδα καὶ ἄλλα δύο ἓν ἐν τῷ μουσείῳ καὶ ἕτερον παρ' ἀρχαιοκαπήλῳ· τὸ παρὸν ἶνε κτῆμα ἐμὸν εὑρεθὲν ἐν 'Αθήναις πρὸ 3—4 ἐτῶν. τὸ Ε καὶ Μ κεῖνται ἐντὸς τοῦ κοίλου τοῦ ἡμισελήνου καὶ συνέχονται ὡς μονόγραμμα ἡ κάτω κεραία τοῦ Ε μετὰ τοῦ δεξιοῦ σκέλους τοῦ Μ. ἐπὶ τοῦ πρωτοτύπου φαίνονται καὶ ἴχνη τῆς ἄνω κεραίας τοῦ Ε. ἡ λέξις δ η μ ο πρέπει νὰ συμπληρωθῇ δ η μ ό σ ι ο ν κατὰ τὴν γνώμην μυ καὶ ἐνταῦθα καὶ ὅπυ ἀλλαχοῦ ἐπὶ τοιούτων σηκωμάτων καὶ μέτρων ἀπαντᾶται, οὐχὶ δ ή μ ο υ ὡς ὁ Rangabé ἐν Antiqu. hell. II σελ. 589 ἀναγινώσκει τὸ ΔΕΜΟ ἐν τῷ σηκώματι τῶν μ ε τ ρ ο ν ό μ ω ν, ὅπου, οὐδὲ τὸ Μ κεῖται ἀνάποδα (renversé), ἀλλὰ μᾶλλον ἡ λέξις ὅλη κυκλικῶς περὶ τὸ σήκωμα ἀπὸ δεξιῶν πρὸς ἀριστερά. ἡ λέξις ΔΗΜΟΣΙΟΝ ὁλόκληρος κεῖται γεγραμμένη καὶ ἐπὶ ἀγγείου ἐμοῦ κυλινδρικοῦ εὑρεθέντος ἐν 'Αθήναις καὶ φέροντος δύο σφραγίδας καὶ ἄλλα περίεργα, ἐξ ὧν καταφαίνεται ὅτι ἦν ἡ μονὰς τῶν ὑγρῶν μέτρων, τοῦτο θὰ ἐκδοθῇ ἄλλοτε. τὸ παρὸν σήκωμα ἰσοβαρεῖ μὲ 18 ¼ προπερικλείους ἀττικὰς ἀργυρᾶς δραχμάς· 0,03 ἡ μία αὐτοῦ πλευρά, 0,032 ἡ ἄλλη· τὸ πάχος 0,009.

ἀρ. 390.

(ἐν πίν. ΜΖ', 8)

Η

ἡ Ζ κεῖται ἐγγεγραμμένον ἐπὶ τῆς μιᾶς ἐπιφανείας τοῦ μολυβδίνου τούτου σταθμοῦ τοῦ μουσείου, ἴσου ὄντος γαλλ. γραμ. 30,69, ἢ δραμ. τουρκ. 9 $\frac{1}{3}$. ἡ μία αὐτοῦ πλευρὰ 0,025, ἡ ἄλλη 0,024, τὸ πάχος 0,005.

ἀρ. 391.

(πιν. ΜΖ', 8)

ΔΔ

τὸ ἐγγεγραμμένον μονόγραμμα τοῦ μολυβδίνου τούτου σταθμοῦ τοῦ μουσείου ἐνέχει δύο δέλτα, ὧν τὸ δεύτερον περιέχε καὶ ἄλφα ἴσως μετὰ ταῦ. τὸ διπλοῦν δέλτα ἴσως δηλοῖ δραχμὰς εἴκοσι· διότι ἰσοβαρεῖ σωστὰ σωστὰ μὲ εἴκοσι προπερικλείους ἀττικὰς ἀργυρᾶς δραχμὰς ἢ μὲ 79 γαλλ. γραμμ., ἢ μὲ 24 $\frac{1}{8}$ δραμ. τουρκ.. τὸ πάχος αὐτοῦ 0,011—13, τὸ μῆκος τῆς μιᾶς πλευρᾶς 0,028, τῆς ἄλλης 0,022 γαλλ. μ.

ἀρ. 392.

(ἐν πίν. ΜΖ', 10)

ΠΙΙΙ

κτῆμα τοῦ μουσείου μολύβδινον, ἔχον ἐντὸς κοίλου τετραγώνου τὸ γράμμα Π καὶ ἐντὸς αὐτοῦ Ι, μετὰ δὲ τὸ Π κεῖται τρῦπα ὡς διὰ βελόνης ἐμποιηθεῖσα στρογγύλη ἀρχαία καὶ μετ' αὐτὴν τρὶς τὸ Ι συνδεδεμένον. ἴσως σημαίνει ὀκτὼ ἤ, ἂν συμπεριληφθῇ καὶ τὸ ὑπὸ τὸ Π ὂν Ι, ἐννέα δραχμάς· διότι καὶ μὲ τό-

σας περίπου ἰσοβαρεῖ, ὅν 35,69 γαλλ. γραμμ., ἢ 11 ¼ δραμ. τουρχ.. ἡ μία αὐτοῦ πλευρὰ 0,014, ἡ ἄλλη 0,012, τὸ πάχος 0,007.

τὰ ἑξῆς ἀπὸ ἀρ. 11—15 ἐν τῷ ΜΖ′ πίνακι δὲν ἔχουσι σύμβολα οὐδὲ γράμματα. τὸ ὑπ' ἀρ. 11 ζυγίζει 7,5 γραμμ. ἢ 2 [illegible] δράμ. τουρχ., ἶνε τετραγωνικὸν, ἔχον πάχος 0,003, πλάτος δὲ ἑκατέρα πλευρὰ 0,015. ἰσοβαρεῖ δὲ καὶ μὲ 2 προπερικλείους δραχμ. καὶ ἶνε μολύβδινον ἐμὸν κτῆμα.

ἀρ. 12. ὁμαλὸν τετραγ. μολύβδ. κτῆμα τοῦ μουσείου, ἔχον ὕψος 0,007 καὶ πλάτος ἑκατέρα πλευρὰ 0,015, βάρος δὲ 16,31 γραμμ. ἢ 5 [illegible] δράμ. τουρχ. ἢ 4 δραχμ. ἀττ..

ἀρ. 13. ὅμοιον τοῦ μουσείου. τὸ ὕψος αὐτοῦ 0,003, τὸ πλάτος τῆς μιᾶς πλευρᾶς 0,014, τῆς ἄλλης 0,013. τὸ βάρος αὐτοῦ 5,92 γραμμ. ἢ 1 [illegible] δράμ. τουρχ..

ἀρ. 14. μολύβδ. ἐμὸν, οὗ τὸ βάρος 15,4 (ἢ 15,41) γραμμ..

ἀρ. 15. χάλκινον ἐμὸν κτῆμα καλῆς διατηρήσεως. τὸ σχῆμα σχεδὸν κυβικόν· ἐπὶ τῆς μιᾶς πλευρᾶς ἔχει δύο γραμμὰς ἐγκεχαραγμένας, δηλούσας ὅτι δίδραχμον ἶνε. τὸ πάχος αὐτοῦ 0,007 τὸ πλάτος τῆς μιᾶς πλευρᾶς 0,011, τῆς ἄλλης 0,010. τὸ βάρος 8, (ἢ 8,07 ἢ 7,882) γραμμ. ἢ 2 [illegible] δραμ. τουρχ.· ἔχω δὲ καὶ ἕτερον χάλκινον ὅμοιον μικρότερον, οὗ τὸ βάρος 1,31 γραμμ..

τελευταῖον σημειόνω ὅτι ἡ τουρκικὴ ὀκὰ δύναται γραμμ. γαλλ. 1280. καὶ ὅτι τὰ αὐτὰ πράγματα ζυγίζων εἰς τρεῖς διαφόρους παρισινὰς ζυγαριὰς ἀκριβεῖς νομιζομένας δὲν εὕρισκα συμφωνίαν. οὐδὲν παράδοξον λοιπὸν ἂν καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα σταθμὰ εὑρίσκομεν διαφωνίας, καὶ μάλιστα ἀφοῦ καὶ ὁ χρόνος αὐτῶν δύσκολον καὶ σχεδὸν ἀδύνατον νὰ διακριθῇ ἀκριβῶς.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 23 Σεπτ. 1863.

Ἀθαν. Σ. Ῥουσόπουλος.

ϛ′ ΠΟΙΚΙΛΑ.

α′) ἐπιγραφαί.

1) *Ἐρετρίας.*

ἐν Ἐρετρίᾳ τῆς Εὐβοίας (ἐντὸς τῶν νέων Ψαρῶν) ἀνευρέθη νεωςὶ ἐπιγραφὴ ἀπαράλλακτος οὖσα μὲ τὴν ἐν Corp. I. Gr. ὑπ' ἀρ. 2144,b ἐν τόμῳ Β′ σελ. 1018, πλὴν ὅτι ἐκείνη μὲν ἐκ δεκαὲξ στίχων ἀπαρτίζεται, ἡ δὲ ἡμετέρα ἐκ δεκατεσσάρων. ἐκ τούτου δὲ εἰκάζω ὅτι ἄλλη ἦν ἡ πέτρα τοῦ Ross καὶ ἄλλη ἡ ἰδική μας. τὸ ἀντίγραφον τῆς παρούσης ἐκόμισέ μοι ὁ ἀρχιτέκτων κύριος Ziller, ἐπισκεφθεὶς τὴν προπαρελθοῦσαν ἑβδομάδα τὴν Ἐρέτριαν. ἀπὸ μνήμης δὲ λέγει ὅτι ἡ πλὰξ ἦν φαιὸν μάρμαρον τετράγωνον ἔχον ὕψος 0,45 — 50, πλάτος ἕως 0,35 καὶ πάχος 0,05 περίπου. τὰ γράμματα τῆς ἐπιγραφῆς ὅμοια τοῖς τῆς εἰρημένης ἐν C. I. Gr. καὶ τοῖς ἐν πίν. ΙΖ′ τῆς παρούσης ἐφημερίδος.

Θεοί.

Ἐλπίνης εἶπεν· ἐπειδὴ
Φανοκλῆς Φανιάδου Πτε-
λεάσιος ἀν[ὴ]ρ ἀγαθός ἐστι
Περὶ τὸν δῆμον τῶν Ἐρετριέ-
ων, ἐπαινέσα[ι α]ὐτὸν καὶ εἶ-
ναι πρόξενον καὶ εὐεργέ-
την καὶ αὐτὸν καὶ ἐκγόνους.
ἀναγράψαι δὲ καὶ ἐν στήλε[ι
λιθίνει τὴν προξενίαν καὶ στῆ-
σαι ἐν τῶι τῆς Ἀρτέμιδος ἱε-
ρῶι καὶ εἶναι αὐτοῖς πρόσοδον
πρὸς τὴν βουλὴν καὶ τὸν δῆ-
μον πρώτωι μετὰ τὰ ἱερά.

σημ. τὸ παρὸν ἀντίγραφον βεβαιόνει τὴν ὀρθότητα τῆς γραφῆς ἐν τῷ κειμένῳ τοῦ ἄλλου ἐν C. I. G. 2144, b ἐν ς. 16 ἐν λέξει πρώτωι, ἣν ὁ ἐκδότης ἐκεῖ διώρθωσεν ἐν τῷ μικροῖς γράμμασι δοθέντι κειμένῳ πρώΤΟΙΣ· διότι σαφῶς κεῖται καὶ ἐν τῷ ἡμετέρῳ ἀπογράφῳ ἐν στίχῳ 14 ἡ αὐτὴ λέξις πρώτωι, καὶ δῆλον ἐντεῦθεν ὅτι μόνῳ τῷ Φανοκλεῖ ἔδωκαν τὴν τιμὴν ταύτην οὐχὶ δὲ καὶ τοῖς ἐκγόνοις.

2) *Κύπρου.*

ἡ πόλις Σώδαμον Σωδάμ[ου
τὸν φιλόπατριν τὸν γυμ[να-
σι]αρχήσαντα καὶ ἀγορ[ανο-
μήσαντα καὶ τὸ θέατρον
κατασκευάσαντα ἐκ θ[ε-
μελίων καὶ τὰ ἐν αὐ[τῷ
ἰδί]οις ἀναλώμ[ασιν.

καὶ τὴν παροῦσαν ἐπιγραφὴν ἄνευ ὁμοιώματος δι' αὐτὸ δὲ καὶ ἄνευ ἀριθμοῦ ἐξεδώκαμεν· διότι μετὰ τοῦ καλοῦ ἐκμάγματος δὲν ἐστάλη ἡμῖν καὶ τὸ σχῆμα τοῦ λίθου παρὰ τοῦ προθύμου φίλου τῆς ἐφημερίδος κυρίου Δ. Πιερίδου. φαίνεται δὲ ὅτι ἐπὶ βάθρου γέγραπται. τὰ δὲ γράμματα αὐτῆς ἀγκυλωτὰ καὶ ὅμοια τοῖς ἐν πίν. ΛΖ′ τῆς παρούσης ἐφημερίδος. μεταξὺ τῶν ἐκ Κύπρου ἐπιγραφῶν ἐν Corp. I. Graec. τόμῳ Β′ δὲν εὑρίσκεται ἡ παροῦσα καὶ ἴσως τὸ πρῶτον ἤδη ἐκδίδεται. ὁ κύριος Πιερίδης σημειόνει περὶ αὐτῆς τάδε· «εὑρέθη πρὸ πολλῶν ἐτῶν εἰς Λάρνακα (τὸ ἀρχαῖον Κίτιον) κατὰ τὴν ἐνορίαν Χρυσοπολιτίσσης, ὀλίγα βήματα πρὸς δυσμὰς τοῦ παρὰ τὴν λίμνην κειμένου λοφίσκου· κτισθεῖσα δὲ ἀκολούθως παρὰ τοῦ εὑρόντος αὐτὴν ξυλουργοῦ Γρηγορίου εἰς εὐτελὲς τοίχιον τῆς οἰκίας του, ἀνεκαλύφθη παρ' ἐμοῦ ἐσχάτως καὶ μένει εἰσέτι ἐν τῇ ἰδίᾳ οἰκίᾳ κατὰ τὸ Σταυροδρόμιον. γέγραπται ἐπὶ λίθου μαρμαρώδους βαθυχρόου, ὕψος μὲν ἔχοντος 0,26, πλάτος δὲ 0,44 καὶ πάχος 0,40. σπουδαιοτέρα ἶνε ἄλλη ἐκ Κύπρου ἀνέκδοτος ἐπιγραφὴ, ἣν παρὰ τοῦ αὐτοῦ ἀνδρὸς περιμένομεν, ἧς ἡ ἀρχή· «Σοαντείων ὁ θίασος τῆς Ἀρτέμιδος.»

β′) ἀνασκαφαί.

αἱ ἀνασκαφαὶ ἐν τῇ ἁγίᾳ Τριάδι ἐπανελήφθησαν τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα δαπάνῃ τῆς σεβαστῆς κυβερνήσεως, ἥτις ἀπεφάσισε νὰ μεταβάλῃ τὸν τριγωνικὸν ἐκεῖνον λόφον εἰς πλατεῖαν τῶν εὐεργετῶν. αἱ ἀνασκαφαὶ χωροῦσιν εὐτυχῶς, ἀρχῆς γενομένης ἀπὸ δυσμῶν. μεταξὺ τῆς νέας πειραϊκῆς ὁδοῦ καὶ τοῦ χαρωνείου μνημείου εὑρέθη βάσις τετραγωνικὴ ἐκ μεγάλων λίθων, λείψανον, ὡς φαίνεται, μεγάλου νεκρικοῦ μνημείου. αὐτοῦ πλησίον εὑρέθη καὶ φρέαρ καὶ ὑδρία μαρμαρίνη εὐμεγέθης ἀκέφαλος καὶ ἄπους, καὶ τάφος κτιστὸς ἐνέχων ὀστᾶ καὶ ἀγγεῖα πήλινα καὶ χαλκᾶ ὀλίγου λόγου ἄξια καὶ ἄλλοι τρεῖς τάφοι ἀσήμαντοι καὶ τειχία κακά. ἔτι εὑρέθη καὶ μαρμαρίνη γλαὺξ οὐ πλήρης καὶ κάλπη λιθίνη πλησίον τοῦ χαρωνείου ἀναγλύφου, ἔξωθεν γύψῳ κεχρισμένη περὶ τὴν ἁρμογὴν τοῦ στομίου καὶ τοῦ στρογγύλου ἐπιθέματος, ἐνέχουσα ὀστᾶ καὶ στεφάνου πέταλα χρυσᾶ καὶ ἓν χρυσοῦν ἔλασμα ὅμοιον τοῖς ἐν σελ. 40, 11 εἰρημένοις. ἔξωθεν δὲ περὶ τὴν κάλπην ἔκειτο ξίφος τεθραυσμένον εἰς τρία, λίαν σκουριασμένον. καὶ ἐν τῷ διονυσιακῷ θεάτρῳ ἐπανελήφθησαν αἱ ἐργασίαι ὑπὸ τῆς ἀρχαιολογικῆς ἑταιρίας.

τῶν ἰδιωτικῶν ἀνασκαφῶν χάριν οἰκοδομῆς οἰκιῶν ἀξία λόγου ἶνε ἡ τοῦ κυρίου Σταμπολοπούλου εἰς τὰ βόρειον μέ-

ρος τῶν 'Αθηνῶν κατὰ τὴν ὁδὸν Αἰόλου ὀλίγον μακρύτερα τοῦ καταστήματος τῆς τραπέζης. αὐτοῦ εὑρέθησαν τάφοι πολλοὶ μάλιστα πήλινοι μετὰ λιθίνων στηλῶν καὶ κιονίσκων ἐνεπιγράφων, αἳ ἐδωρήθησαν παρὰ τοῦ ἰδιοκτήτου τῷ μουσείῳ τῷ ἐν τῷ πανεπιστημείῳ. φέρουσι δὲ τὰς ἑξῆς ἐπιγραφάς·

1	2	3
Πυθίων Μάτριλος Βυζάντιος.	Μύστης "Αραψ.	. . . . ος Εὐδράμονος 'Αλωπεκῆθεν. Μενεστράτη Εὐφάνους 'Αλωπεκῆθεν.
4	**5**	**6**
Ζώπυρα Ναυπακτία.	"Ανδρων χρηστός.	'Αφρο]δισία χα]ῖρε.
7	**8**	**9.**
'Ονησίμη 'Ηρακλεῶτις.	Μενεστράτη Σωστράτου γυνή.	Εὐθυδίκη 'Ιερέα.
10	**11**	**12**
Ηράκων Κασιοδώρου 'Αντιοχεύ (sic)	Εὐγένεια Ηράκωντος θυγάτηρ.	Παρμενίων χρηστός.
13	**14**	**15**
'Αρτέμων Μενεκράτου Συνάδης. (sic)	Πλουτάρχη 'Αρτέμωνος γυνή.	Μουσαῖ (sic) χρτός. (sic)
16		
Νίκημα Νανίου Σιαμάχου (sic) 'Αντιοχέως θυγάτηρ.		

εὑρέθη δὲ καὶ σορὸς λίαν μεγάλη λίθου κογχυλιάτου καὶ κάλπη ὀστᾶ ἐνέχουσα λιθίνη μικρὰ μετὰ ἐπιθέματος. λαβαὶ δὲ ἐνεπίγραφοι εὑρέθησαν πλεῖσται καὶ ἐνταῦθα καὶ ἀλλαχοῦ. ἀξιοσημείωτον δὲ διὰ τὴν τοπογραφίαν 'Αθηνῶν κρίνω, ὅτι ὁ τόπος οὗτος ἀπὸ τῆς ἐθνικῆς τραπέζης καὶ ἑξῆς πρὸς βορρᾶν εὑρέθη πλήρης τάφων μετὰ νεκρικῶν στηλῶν καὶ ἀναγλύφων.

γ') ν ο μ ί σ μ α τ α

εὑρίσκονται ὁσημέραι πανταχοῦ τῆς 'Ελλάδος πολλὰ καὶ μεταβαίνουσιν εἰς τὸ ἐμπόριον. ἐσχάτως ἀνεκαλύφθησαν καὶ τῆς Τίρυνθος νομίσματα, ὧν εἶδα οὐκ ὀλίγα, πάντα χάλκινα μικρά, φέροντα ἐπὶ τῆς μιᾶς ἐπιφανείας κεφαλὴν γυναικός, ἐπὶ δὲ τῆς ἄλλης φοίνικα καὶ ἐπιγραφὴν ΤΙ ἢ ΤΙΡ ἢ ΤΙΡΥΝ. τὰ ἐν πίνακι ΜΒ' ὑπ' ἀρ. 3—6 ἐκδοθέντα εἰσὶ κτῆμα τοῦ κυρίου Γεωργίου Κασιμάτη Κουμούλη, εὑρεθέντα ἐν Κυθήροις· πάντα χάλκινα.

ἀρ. 393.

(ἐν πίν. ΜΒ', 3)

ΥΡΝΗΩΝ

τούτου ὁ τύπος ἦν γνωστὸς τοῖς νομισματολόγοις μετὰ ἐπιγραφῆς ΠΥΡΝΗΩΝ ἢ ΓΥΡΝΗΩΝ καὶ ἀπεδίδετο τὸ νόμισμα εἰς τὴν Πύρνον τῆς Καρίας.

ἀλλ' ἐνῷ μέχρι τοῦδε ἦν ἀμφίβολον τὸ πρῶτον γράμμα τῆς λέξεως, ἂν ἦνε Π ἢ Γ, τὸ παρὸν νόμισμα ἔτι μᾶλλον δυσκολεύει τὸ πρᾶγμα· διότι δὲν ἔχει ἐν ἀρχῇ οὐδέτερον τῶν γραμμάτων τούτων, οὐδὲ ὅλως ἴχνος γράμματος ἐν τῷ κενῷ ἐν ἀρχῇ τόπῳ, ἀλλ' ἁπλῶς ΥΡΝΗΩΝ. ἦνε δὲ τὸ νόμισμα καλῶς διατετηρημένον· σταθμὸς αὐτοῦ 3,61 γραμμ. ἐπὶ τῇ ὑποθέσει δὲ ὅτι καὶ ἐν τῷ παρόντι νομίσματι λείπει κατὰ σφάλμα τοῦ χαράκτου τὸ ἀρχικὸν γράμμα, νομίζω ὅτι Γ πρέπει νὰ ἦτο καὶ οὐχὶ Π, καὶ ὅτι τὰ νομίσματα ταῦτα πρέπει νὰ ἀποδοθῶσιν μᾶλλον εἰς τὸ Γ ρ ύ ν ε ι ο ν (Ξενοφ. 'Ελλην. Γ', ά, 6) εἴτε Γ ρ ύ ν ι ο ν, πολίχνιον τῶν Μυριναίων, ὅπου (κατὰ Στράβ. ΙΓ'. σελ. 622. πρβλ. Στέφ. Βυζ. ἐν λέξει, σελ. 213 Mein., 'Αθήν. Δ', 32, Gerhad Mythol. §. 306, 5a 308, 3e.) κ α ὶ ἱ ε ρ ὸ ν ἦ ν 'Α π ό λ λ ω ν ο ς Γ ρ υ ν ε ί ο υ (εἴτε Γ ρ υ ν έ ω ς) κ α ὶ μ α ν τ ε ῖ ο ν ἀ ρ χ α ῖ ο ν κ α ὶ ν α ὸ ς π ο λ υ τ ε λ ή ς. τὸ ἐθνικὸν τῆς πόλεως ταύτης εἴχαμεν ἀνωτέρω ἐν ἀρ. 221, 12 σελ. 253 Γ ρ υ ν ε ι ῆ ς, (ἀπὸ τῆς εὐθείας Γ ρ ύ ν ε ι α παρ' 'Ηροδ. Α'. ρμθ'.) Στέφ. δὲ ὁ Βυζ. ἐν Γ ρ ῦ ν ο ι τὸ λέγει «Γ ρ υ ν ε ὺ ς καὶ Γ ρ υ ν η ΐ ς τὸ θηλυκόν», ὅθεν εὐεξήγητος γίνεται καὶ ὁ ἐπὶ τῶν νομισμάτων τύπος Γ υ ρ ν ή ω ν.

ἀρ. 394.

(ἐν πίν. ΜΒ'. 4)

Α ΚΡΥΝ

καὶ τούτου τοῦ χαλκίνου νομίσματος ὅ τε τύπος καὶ ὁ τόπος γνωστὰ ἦσαν· ἔχει ὅμως τοῦτο τόδε τὸ περίεργον, ὅτι ἑλληνικοῖς γράμμασι παρέχει τὴν ῥίζαν τῆς πόλεως διὰ τοῦ Υ, συμφώνως τῷ λατινικῷ ὀνόματι BRUNTUSIUM, ἤτοι Βρυν—, ἐνῷ οἱ ἐξ 'Ελλήνων συγγραφέων γνωστοὶ τύποι τοῦ ὀνόματος εἶναι Β ρ ε ν τ έ σ ι ο ν, Β ρ ε ν τ ή σ ι ο ν, Β ρ ε ν δ έ σ ι ο ν (Pape-Benseler ἐν λέξει), καὶ ὅτι ἐν ἀρχῇ κατὰ σφάλμα ἀντὶ τοῦ Β μᾶλλον Κ φαίνεται ὅτι κεῖται. ἔτι δὲ ὑπάρχει πρὸ αὐτοῦ καὶ τὸ μονὸν γράμμα Α. τὸ βάρος τοῦ νομίσματος 6,935 γραμμ..

ἀρ. 395.

(ἐν πίν. ΜΒ'. 5)

Α

τὸ νόμισμα τοῦτο κατὰ μὲν τὰς πληροφορίας τοῦ κυρίου του ἦνε εἰσέτι ἀνεξιχνίαστον, ὁ δὲ κύριος Παῦλος Λάμπρου ἐρωτηθεὶς ὑπ' ἐμοῦ ἔγραψέ μοι τάδε· «ἐπειδὴ εἰς τὸ ἔμπροσθεν, ὡς φαίνεται ἐν τῷ ἀπεικονίσματι, τὸ νόμισμα εἶναι κακῶς διατετηρημένον, εἰκάζω ὅτι ἡ κεφαλὴ ἀντὶ Παλλάδος εἶναι τοῦ 'Απόλλωνος καὶ ὅτι τὸ νόμισμα ἀνήκει εἰς 'Απολλωνίαν τῆς Κρήτης»· ὁ σταθμὸς αὐτοῦ 2,13 γραμμ..

ἀρ. 396.

(πίν. ΜΒ', 6)

ΦΚΝΙ

ἤτοι Φ. Κνιδίων, γνωστὸν ἄλλως νόμισμα, ἔχον ἴδιον τὸ ἐν ἀρχῇ μονὸν γράμμα Φ. τὸ βάρος αὐτοῦ 1,225. ἐν τέλει σημειόνω ὅτι τὰ νομίσματα ταῦτα δὲν ἐζύγισα ἐγώ, ἀλλ' ὁ ἰδιοκτήτης αὐτῶν ἐν τῇ ζυγαριᾷ τοῦ πανεπιστημίου.

δ') μ ο λ υ β δ ί δ ε ς

εἴτε μ ο λ ύ β δ α ι ν α ι, ἤγουν μολύβδινα σφενδόνης βέλη ἀμυγδαλοειδῆ, εὑρίσκονται πολλὰ καὶ ἐν 'Αθήναις καὶ ἀλλαχοῦ. ἐν πίνακι ΜΒ' ὑπ' ἀρ. 7—12 ἔχεις εἰς τὸ φυσικὸν μέγεθος τὰ ἀπεικάσματα ἓξ μ ο λ υ β δ ί δ ω ν εὑρεθεισῶν ἐν Κυθήροις καὶ τοῖς παρακειμένοις νησιδίοις, κτημάτων τοῦ κυρίου Γ. Κασιμάτη Κουμούλου. αὗται φέρουσιν ἐκτύπους τὰς ἑξῆς ἐπιγραφάς.

ἀρ. 397.

(ἐν πίν. ΜΒ', 7)

πόδας (?)

χορ (?)

βουστροφηδὸν γεγραμμένα. ἐδήλουν δ' ἴσως τὰ γράμματα πόσους πόδας ἐχώρει ἡ τοιαύτη μολυβδὶς καὶ ἦνε ἀξία τῆς ἐπιστασίας Σεμπέρου, ὃς ἰδίαν πραγματείαν ἐδημοσίευσεν ἐν

ἐπὶ λευκῆς μαρμαρίνης πλακός, εὑρεθείσης μεταξὺ τοῦ σηκοῦ Ἀγάθωνος καὶ τοῦ Διονυσίου. τὸ σωζόμενον αὐτῆς ὕψος 0,40, τὸ πλάτος 0,28, τὸ πάχος 0,04. τὰ γράμματα τοῦ ἐπιγράμματος λίαν ἀμυδρά. ς. 7 τὸ ἄπιμι τῷ ἰῶτα γέγραπται ἐν τῇ δευτέρᾳ συλλαβῇ, καὶ προσθετέος ἐν τοῖς λεξικοῖς ὁ ποιητικὸς τύπος. ς. 8. τὸ Ω τοῦ ἀπέδωκαν λησμονηθὲν, ὡς φαίνεται, ἐνεγράφη ἔπειτα λίαν μικρὸν καὶ δυσδιάκριτον (πρβλ. ἀρ. 207, 4 τέλ.), τὸ λεκτικὸν Ν λείπει λησμονηθέν. ς. 3 τὸ ΗΔ ἀντὶ τοῦ ἠδ' (=καὶ) μᾶλλον ἐξέλαβα ἢ ἀντὶ τοῦ ἥδ' (δεικτικοῦ)· πρβλ. Corp. I. Gr. No. 5853, ς. 5—6 (τόμ. Γ', σελ. 752). ς. 6 ἐν τῷ δευτέρῳ οὔτε δὲν ἐξεθλίβη τὸ ε. (πρβλ. 348, 2 καὶ τὴν σημ. αὐτόθι)· περιεργοτέρα δὲ καὶ ἀξιοσημείωτος ἵνε ἡ ἔκθλιψις τοῦ μοι ἐν ς. 8, ὅπου ἀντὶ τοῦ μ' κεῖται. προσέτι σημείωσαι ὅτι μεταξὺ δὲ ἑξαμέτρων στίχων κεῖται μέσος πεντάμετρος.

ἀρ. 350

(ἐν πίν. ΜΔ', 5)

Μηλὶς
Μιλησία

ἐπὶ σωροῦ νεκρικῆς λίθου ὑμηττείου, ἧς τὸ ὕψος 0,60, τὸ πλάτος 0,76 καὶ τὸ πάχος 0,46, κεῖται δὲ πλησίον τοῦ σηκοῦ Διονυσίου ἐπὶ πλακὸς τῆς αὐτῆς ὕλης, ἧς τὸ ὕψος 0,22, τὸ πλάτος 0,93 καὶ τὸ πάχος 0,57. οὐδὲν δ' ὑπέκρυπτεν ἡ σωρὸς, οὐδὲ κοιλότητά τινα εἶχε. περίεργον δὲ παρέχει ἡ ἐπιγραφὴ τόδε, ὅτι σώζωνται τὰ ἴχνη τῶν ἐζωγραφημένων καλῶν γραμμάτων τῆς ἐποχῆς Ἀδριανοῦ, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἀμελῶς ἐχάραξεν ὁ λιθοξόος ἄλλα ἄλλου ρυθμοῦ πολλῷ ὑστερωτέρων χρόνων νομιζομένου.

ἀρ. 351

(ἐν πίν. ΜΔ' 6)

Μηλὶς
Μιλησία

ἐπὶ νεκρικῆς στρογγύλης στήλης ὑμηττείου, ὅπισθεν τῆς προτέρας ὡς 1 μέτρον, ἐμπηγμένης, ἧς ἡ διάμετρος 0,26.

πλησίον τοῦ κιονίσκου τούτου δυτικώτερα εὑρέθη καὶ ἕτερος ἐμπηγμένος ἐν τῇ θέσει του μὲ τὴν ἐπιγραφὴν.

Ἡρόδωρος
Τιμήνορος
Παιανιεύς

καὶ δύο μικρότεροι ῥιμμένοι ἐν τοῖς χώμασι πρὸ τοῦ σηκοῦ τοῦ Διονυσίου φέροντες ἐπιγραφὰς, ὁ μὲν

Ἡσυχία
Ἠπειρῶτις

ὁ δὲ

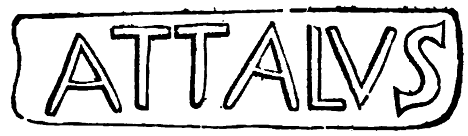
Ἀνθὶς
Αἰγινῆτις.

μεταξὺ δὲ τοῦ σηκοῦ τούτου καὶ τοῦ Ἀγάθωνος ἐπὶ τοῦ τειχίου τῶν μνημείων πλὰξ μικρὰ ἐν τῇ θέσει της μὲ ἐπιγραφὴν

Σφραγὶς
Χρηστή.

αὗται εἰσιν ἅπασαι αἱ ἀνευρεθεῖσαι ἐπιγραφαί, ἐξαιρουμένων τῶν ἐπὶ πηλίνων λαβῶν ἐξ ἀμφορέων, αἳ πολλαὶ ἦσαν ἐν αἷς καὶ μία τῶν σπανιωτάτων Παρίων, ἣν ἐχάρισα ἐγὼ τῷ μουσείῳ τῷ ἐν τῷ πανεπιστημίῳ, καὶ μία λατινικὴ πρωτοφανής, φέρουσα καλοῖς γράμμασι τὴν ἐπιγραφὴν

ἀρ. 352

εὑρέθη δὲ καὶ ἑτέρα λατινική, ἔξωθεν ἐπὶ τοῦ στομίου πηλίνης λαγήνου, δυσανάγνωστος, ἀμφότεραι ὑπὸ τοῦ Ι. Παπαδάκη.

συντρίμματα τῆς πλαστικῆς μαρμάρινα καὶ πήλινα οἷον κεφαλαί, χεῖρες, πόδες, κορμοὶ κτλ. εὑρέθησαν πολλά. ἐκ τῆς ἀγγειοπλαστικῆς κατήντησαν εἰς ἐμὲ τάδε· α') λύχνου τὸ ἄνω μέρος μὲ ἀναγεγλυμμένον Ἔρωτα ἀνεστραμμένην δᾷδα τῇ δεξιᾷ κρατοῦντα, καλλίστης ἐργασίας, ἀλλὰ ὀλίγον τριμμένος καὶ λείπουσιν αὐτοῦ οἱ πόδες. πρὸ αὐτῶν δὲ σώζεται μέρος κιβωτίου ἢ τάφου ἢ βωμοῦ, ἐφ' οὗ ἐξαπλόνεται ἡ ἀπὸ τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου κατερχομένη χλαμὺς, ἧς τὸ ἕτερον ἄκρον ἅπαξ περὶ τὸν δεξιὸν βραχίονα ἑλισσόμενον ἀνεμίζεται ὑπὸ τὴν δεξιὰν πτέρυγα, ὅπου ἵνε καὶ ἡ κεφαλὴ ἐστραμμένη· ἐν δὲ τῇ κεκαλυμμένῃ δεξιᾷ κρατεῖ τι ὀγκῶδες καὶ δυσδιάγνωστον, ἄλλως δὲ τὸ σῶμα ὅλον γυμνὸν καὶ ὅμοιον τῷ παρὰ Lessing ἐν ἀρχῇ τῆς πραγματείας Wie die Alten den Tod gebildet (τόμῳ Ε' σελ. 273) ἀπεικονισμένῳ, καὶ ὁμοίαν ἰδέαν ἐκφράζει, ὡς νομίζω (*).

β') ὅμοιον τμῆμα κάλλιστα διασωθὲν μετρίας ὅμως ἐργασίας· νεανίας ἔφιππος τῇ δεξιᾷ μάστιγα, τῇ δ' ἀριστερᾷ τὸν χαλινὸν κρατῶν. λείπει μόνον ὁ δεξιὸς ἐμπροσθινὸς ποὺς τοῦ ἵππου.

γ') λύχνος ὁλόκληρος, οὗ μόνον ἡ ἄκρα ῥύξα λείπει. ἐπάνω δὲ στηθάριον μετὰ κεφαλῆς περιέργως κεκαλυμμένης τρόπῳ τῶν Φρυγῶν ἢ μᾶλλον τῶν Ἀμαζόνων. τοιαύτη δὲ καὶ ἡ περὶ τὸ στῆθος ἐσθής, πρὸ δὲ τοῦ προσώπου κεῖται ἀξίνη. ὑποκάτω τοῦ λύχνου φύλλον κισσοῦ ἐντετυπωμένον. ἡ ἐργασία μετρία ὑστέρων χρόνων, ἡ διατήρησις καλλίστη. ἴσως ἵνε Ἀμαζὼν ἢ Ἄρτεμις (πρβλ. Müller-Wiesel. Denkm. II, πίν. XV, ἀρ. 178 α μετὰ τοῦ κειμένου αὐτοῦ ἡ Ἄρτεμις ἔχει ὅμοιον πέλεκυν).

δ') κάλλιστος τύπος πήλινος, παρέχων κεφαλὴν Διονύσου

(*) τὸ σύγγραμμα τοῦ Furtwaengler, die Idee des Todes in den Mythen und Kunstdenkmaelern der Griechen (1854) δὲν ἐδυνήθην ἐνταῦθα νὰ εὕρω μήπως ἔχει ὁμοίαν τινα παράστασιν.

ASHMOLEAN OXFORD MUSEUM

καλλίστην, πλουσίως κεκοσμημένην ταινίαις καὶ τῇ ἀφθόνῳ τριχώσει τῆς κεφαλῆς καὶ τῶν γενείων. οἱ μύστακες μακροὶ ἠρέμα ἑλισσόμενοι, τὸ γένειον διπλοῦν, ὡς παρὰ τῷ Διὶ πολλάκις εὕρηται. καθόλου δὲ εἰπεῖν ὁμοιάζει πως τῷ ἐν Mueller Denkm. τόμῳ Β' πίν. XXXI ὑπ' ἀρ. 342, ὅν τις καὶ παρ' ἡμῖν οὐ πρὸ πολλοῦ χρόνου ὡς Πλάτωνα ἐξέδωκεν. ὅλως δ' ὁμοίαν τῷ ἡμετέρῳ μορφὴν τοῦ Διονύσου οὐχ εὗρον παρὰ Müller. ἡ σκληρότης τοῦ πηλοῦ τοῦ τύπου ἶνε θαυμασία· διότι οὐδὲ ὀξεῖ ὀργάνῳ σιδηρῷ εὐκόλως προσβάλλεται. τὸ ὕψος τοῦ τύπου 0,09, τὸ δὲ τοῦ ἐν αὐτῷ ἐγγεγλυμμένου προσώπου 0,055. σαφῆ δὲ τεκμήρια δηλοῦσιν ὅτι ὁ τύπος ἦν ὡρισμένος εἰς χύσιν χαλκίνων προσωπίδων τοῦ Διονύσου τούτου.

δ') τμῆμα νηὸς πηλίνης ὁμοίας τῇ ἐν ἀκροπόλει ἄλλοτε εὑρεθείσῃ καὶ ἐκδοθείσῃ ἐν Annali dell' inst. 1861 Tau. d' agg. M, ἣν συμπληρόνει, παρέχον τὸ μέρος τῆς πρώρας τὸ ἀριστερὸν, ὅπου ὀφθαλμὸς ἐγγέγλυπται μέγας εἰς τὸ πλάγιον. τῶν κωπηλατῶν δὲ σώζονται δύο ὁλόκληροι καὶ μέρος τοῦ τρίτου. τὸ τμῆμα εὐμέγεθες καὶ ἡ ἐργασία καλὴ καὶ πολλῆς σπουδῆς ἀξία διὰ τὰ ἐπὶ τοῦ σκάφους ἐγγεγλυμμένα κοσμήματα ἃ πρῶτον ἐντεῦθεν ἐγνώσθησαν, καὶ τὴν θέσιν τῶν κωπηλατῶν καὶ κωπῶν. τὸ ὕψος τοῦ τμήματος 0,81, τὸ πλάτος 0,20, τὸ πάχος 0,07. ὅτι ταῦτα εὑρέθησαν ἐν ταῖς ἀνασκαφαῖς τῆς ἁγ. Τριάδος ἔμαθα ἐσχάτως ἀσφαλῶς παρὰ τοῦ πωλήσαντος αὐτὰ τοῖς ἀρχαιοπώλαις, παρ' ὧν ἐγὼ τὰ εἶχα ἀγορασμένα.

ε') τελευταῖον ἓν λυχνάριον καστανόχρουν, ἔχον ὑπὸ τὴν βάσιν ἐπιγραφὴν ἔκτυπον τὴν ἑξῆς·

ἀρ. 353.

(ὅρα πίν. ΜΒ', 2)

'Αρι[σ]τοκράτο

ἀρχαϊκῶς ἀπὸ δεξιῶν πρὸς τὰ ἀριστερὰ γεγραμμένην γράμμασι ῥωμαϊκῶν χρόνων, ὡς συνήθως λέγονται τὰ τοιαῦτα· ὅμως ὅμοια εἶδα καὶ ἐπὶ ἀγγείου πολὺ ἀρχαίου ἐν Φαλήρῳ εὑρεθέντος ἐσχάτως.

'Ρουσόπουλος.

Γ' ΕΛΛΗΝΙΚΑΙ ΕΠΙΓΡΑΦΑΙ.

ά Εὐβοίας.

ἐν τῷ ἡγουμένῳ τεύχει σελ. 272 καὶ ἑξῆς, ἐν πίνακι ΛΗ' καὶ ΛΘ', ἐξεδόθησαν 98 μολύβδινα ἐλάσματα ἐνεπίγραφα. εἴπαμεν δὲ ἐν σελ. 276 ὅτι εὑρέθησαν καὶ ἄλλα πολλά· τούτων ἑκατοντάδας τινὰς ἔχει ὁ κύριος Παῦλος Λάμπρου, ὅς προθύμως ἔδειξεν ἡμῖν ὅσα εἶχε πρόχειρα καὶ παρέσχεν εἰς ἀντιγραφὴν ὅσα ἐξελέξαμεν ὡς μᾶλλον περίεργα. ταῦτα βλέπεις σήμερον ἐν πίνακι ΜΕ' ἀπὸ ἀρ, 99—121. ἓν τούτων τὸ ὑπ' ἀρ. 357 (102) ἔχει καὶ τὸ ζητούμενον (σελ. 277 μ.) ἦτα, ὡς πνεῦμα δασύ. οὕτως οὖν συνεπληρώθη ἡ ἀρχαία Ἰωνικὴ ἀλφάβητος. τῶν ἄλλων ἀξιοσημείωτον ἶνε τὸ ὑπ' ἀρ. 360 (105), ἐν ᾧ τὰ δύο τελευταῖα γράμματα τοῦ πρώτου ὀνόματος ἐγράφησαν βουστροφηδὸν ἄνω τῆς σειρᾶς τῶν ἄλλων.

ἀρ. 354 (99) 'Α ν ά σ χ ε τ ο ς
ἀρ. 355 (100) Β ά θ υ ρ ο ς
ἀρ. 356 (101) Γ λ α ῦ κ ο ς
ἀρ. 357 (102) 'Υ π έ δ ο ν
ἀρ. 358 (103) Θ ε ρ ί ο ν
ἀρ. 359 (104) { Κ λ ε ό μ α χ ο ς / Λ ό κ [ο] ν . . .
ἀρ. 360 (105) { Κ λ ε ο γ ε ν ί δ ε ς / Κ λ ο ι ε . τ ε ς
ἀρ. 361 (106) Λ ε ό ν β ρ ο τ ο ς
ἀρ. 362 (107) Λ ί β υ ς
ἀρ. 363 (108) Λ υ σ ι κ ρ ά τ ε ς
ἀρ. 364 (109) Μ έ δ ο ν
ἀρ. 365 (110) Μ ε λ ά ν ε ς
ἀρ. 366 (111) Ν ι κ ό ξ ε ν ο ς
ἀρ. 367 (112) Σ α ι τ υ β ί ο ν
ἀρ. 368 (113) (Λ ε σ σ . . . ?)—[illegible]
ἀρ. 369 (114) Τ ε λ ε φ ά ν ε ς
ἀρ. 370 (115) Τ ι μ ο κ ρ ά τ ε ς 'Ο
ἀρ. 371 (116) Φ ι λ α ι γ ί ρ ε ς
ἀρ. 372 (117) Φ ι λ ό τ ε ς (Φ ί λ ό τ ε ς?)
ἀρ. 373 (118) Φ ο ι ν ι κ ά δ ε ς
ἀρ. 374 (119) Χ α ρ ο π ί ε ς Κ ε
ἀρ. 375 (120) Χ ρ ε μ ύ λ ο ς
ἀρ. 376 (121) Κ ε δ ί δ ε ς Μ ο σ + Μ α ρ.

β' Αἰγίνης.

(ὅρα πίν. ΜΕ', ἀρ. 1)

ἀρ. 377.

'Αβράσας
'Ια[ώ

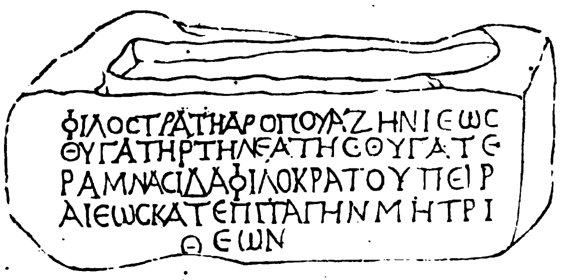
Μιχαηλ
Γαβριηλ
Οὐριηλ
'Ραφαηλ
'Α[ν]αναηλ
Προσο[ρ]α[ι]ηλ
'Υ[αβ]σαη

ἐπὶ μολυβδίνου ἀβραξασικοῦ ἐλάσματος εὑρεθέντος πρό τινων δεκαετηρίδων ἐν Αἰγίνῃ καὶ νῦν ὄντος ἐν χερσὶ τοῦ κυρίου Παπαρρηγοπούλου ῥωσσικοῦ προξένου ἐν Ἀθήναις. ἀξιοσημείωτος ἶνε ὁ τύπος τῆς πρώτης λέξεως 'Α β ρ ά σ α ς, ἀντὶ 'Α β ρ ά ξ α ς ἢ 'Α β ρ ά σ α ξ καὶ ἐσφαλμένος φαίνεται· διότι οὔτε ὁ ἱερὸς ἀριθμὸς 365 προκύπτει ἐκ τῆς προσθέσεως τῶν στοιχείων ὡς ἀριθμῶν ἐκλαμβανομένων, οὔτε αἱ γνωσταὶ

λέξεις τῆς ἀκροστιχίδος τοῦ ὀνόματος «Πατὴρ (Ab), Υἱὸς (Ben), Πνεῦμα (Ruach). ἀνθρώπων σωτηρία ἀπὸ ξύλου. αἱ συμπληρώσεις τῶν λειπόντων ἢ ἐφθαρμένων γραμμάτων εἶναι ἀσφαλεῖς· διότι πάντα τὰ ἀγγέλων ταῦτα ὀνόματα εἶναι γνωστά. ὅρα. Io. Macarii Abraxas. Antverp. 1657, Tab. IV ἀρ. 15, ὅπου εὑρίσκονται τὰ αὐτὰ ὀνόματα καὶ εἰκὼν τοῦ Ἀβράξα ὁμοία περίπου τῇ ἡμετέρα, πλὴν ὅτι ἐκεῖ ἱερακοκοκέφαλος φαίνεται, ἐνῷ ὁ ἡμέτερος ἶνε κορακοκέφαλος· ὅτι δὲ καὶ ὅλος κορακόμορφος ἀπεικονίζετο ὁ Ἀβράξας, ὡς ὁ Διόνυσος ταυρόμορφος (σελ. 295) βλέπεις ἐν πίν. V τοῦ αὐτοῦ συγγράμματος τοῦ Μακαρίου. τὰ λοιπὰ τοῦ εἴδους τοῦ ἡμετέρου Ἀβράξα κοινὰ καὶ πασίγνωστα. πρβλ. Müller Denkm. I, ἀρ. 409. καὶ Prodromus iconicus de musaeo Ant. Capello. Venet. 1702 ἀρ. 14, 19, 20, 54, 57, 144, 153.

γ' Ἀττικῆς.

ἀρ. 378.

Φιλοστράτη Ἀρόπου Ἀζηνιέως
θυγάτηρ τὴν ἑα[υ]τῆς θυγατέ-
ρα Μνασίδα Φιλοκράτου Πειρ-
αιέως κατ' ἐπιταγὴν Μητρὶ
θεῶν.

ἐπὶ βάθρου μαρμάρου πεντελικοῦ ἔχοντος ἄνω κοιλότητα διὰ τὴν θέσιν ἀγαλματίου. τὸ ὕψος τοῦ λίθου 0,07, τὸ πλάτος 0,21, τὸ πάχος 0,15. εὑρέθη ἐν Πειραιεῖ καὶ διὰ τοῦ κυρίου I. Παπαδάκη ἠγοράσθη παρ' ἐμοῦ διὰ τὸ μουσεῖον τὸ ἐν τῷ πανεπιστημίῳ. τὸ Υ ἐν λέξει ἑαυτῆς στ. 2 ἔλειπεν ἐξ ἀρχῆς, λησμονηθὲν ὑπὸ τοῦ ἐγγράψαντος τὰ γράμματα.

ἀρ. 379.

(ἐν πίν. ΜΒ' ἀρ. 3).

Χαρμίδης
Ἀσκληπιακοῦ.

ἐπὶ ἑρμοῦ ἀκεφάλου πέτρας πεντελικῆς εὑρεθέντος ἔμπροσθεν τῆς βορείας εἰσόδου τοῦ περιβόλου τῶν ἀνακτόρων εἰς ἱκανὸν βάθος τῇ 17 Μαΐου τοῦ ἔτους τούτου, ὅτε κατεσκευάζετο ἐκεῖ ὑδραγωγεῖον βαθὺ ἐπὶ τῆς λεωφόρου Κηφισιᾶς καὶ νῦν ἵσταται ὑπὸ τὴν ἀνατολικὴν στοὰν τοῦ πανεπιστημίου· τὸ ὕψος αὐτοῦ 1,25, τὸ πλάτος ἄνω μὲν 0,21 κάτω δὲ 0,19, τὸ πάχος ἄνω 0,17, κάτω 0,18. πρωτοφανὴς δὲ ὁ τρόπος τῆς γραφῆς ἐπὶ ἑρμοῦ. ἡ εὕρεσις δὲ τοῦ ἑρμοῦ ἐν ταύτῃ τῇ θέσει δηλοῖ, ὡς νομίζω, ὅτι οὐ πολὺ ἀπεῖχε τὸ Λύκειον, ὅθεν μετετοπίσθη. ἴσως δὲ τὰ ἐρείπια κατὰ τὸ βόρειον μέρος τοῦ περιβόλου τῶν ἀνακτόρων εἰς τὸ αὐτὸ γυμνάσιον ἀνήκουσι. κατὰ τὴν αὐτὴν θέσιν, ὅπου καὶ ὁ ἑρμῆς, ἐν τῇ ἀνοιχθείσῃ τάφρῳ εὑρέθησαν καὶ πολλοὶ τάφοι κατὰ σειρὰν τουβολόκτιστοί τε καὶ κεράμινοι καὶ εἷς λίθινος. καὶ τὸ περιεργότερον. κτίριον μέγα μεγάλοις τετραγωνικοῖς λίθοις ἐκτισμένον πρὸ τῆς θύρας τοῦ περιβόλου, οὗ τὸ ἐπιπροσθοῦν μέρος εἰς τὴν φορὰν τοῦ ὑδραγωγείου ἐχαλάσθη μετὰ δυσκολίας πολλῆς. ῥωμαϊκὸν δε ἐφάνη μοι τὸ ἔργον.

Ῥουσόπουλος.

Δ' ΣΚΕΥΗ ΔΙΚΑΣΤΙΚΑ.

ά πινάκιον.

ἀρ. 380.

(ὅρα πίν. ΜΣΤ', 1)

Γ Πεδιεὺς Θεοξέ(νου)
Ἐλευσίνιος.

ἐπὶ χαλκίνου ἐλάσματος εὑρεθέντος ἐν Ἀθήναις καὶ νῦν ὄντος ἐν τῷ μουσείῳ τῷ ἐν τῷ πανεπιστημίῳ. τὸ σχῆμα αὐτοῦ καὶ τὸ μέγεθος φαίνονται ἐν τῷ ξυλογραφήματι, πάχος δ' ἔχει 0,002 γαλλ. μ., κατὰ τὸ μέσον δὲ ἶνε τεθραυσμένον εἰς δύο κομμάτια. ὅτι τὸ ἔλασμα τοῦτο ἶνε σκεῦος δικαστικόν, τὸ καλούμενον πινάκιον ἁπλῶς, δὲν μένει ἀμφιβολία. ὁ Φώτιος ἐν λέξει (ἐκδ. G. Hermann σελ. 317) περιγράφει τὸ πρᾶγμα οὕτω· «πινάκιον, σύμβολον δικαστικὸν χαλκοῦν, ἢ πύξινον, ἐν ᾧ γέγραπται τὸ ὄνομα τοῦ κρινομένου. καὶ ὁ δῆμος καὶ τὰ γράμματα ἀπὸ λ ἕως κ. ἦσαν γὰρ δέκα φυλαί». ἐν ᾧ χωρίῳ ἡ λέξις κρινομένου διορθωτέα κρίνοντος (=δικαστοῦ) καὶ διαγραπτέα ἡ μετ' αὐτὴν στιγμή, ἔτι δὲ καὶ τὸ λ τρεπτέον εἰς Α. ἐλέγετο δὲ τὸ πινάκιον τοῦτο καὶ σύμβολον (Πολυδ. Η', 16), μετὰ τοῦ ἐπιθέτου δικαστικὸν τυχὸν εἴτε ἡλιαστικὸν (πρβλ. Franz Elem. epigr. σελ. 349)· ὁ δὲ φίλος Σ. Α. Κ. ἐν τῇ ἐκθέσει τῆς ἀρχαιολ. εταιρίας 2 Ἰουλ. 1861 σελ. 23 ἐκάλεσεν αὐτὸ ἡλιαστικὸν γραμματεῖον, οὐκ οἶδ' ὅθεν λαβών. ὅμοια σύμβολα δικαστικὰ εὑρέθησαν καὶ ἄλλοτε ἐν Ἀθήναις καὶ ἐν Πειραιεῖ. τὸ ἡμέτερον φέρει ἐν ἀρχῇ τὸ γράμμα Γ, ὃ δηλοῖ ὅτι ὁ ἔχων αὐτὸ δικαστὴς ἀνῆκεν εἰς τὸ Γ δικαστήριον. παρὰ τῷ κυρίῳ Φίνλεϋ εἶδα δύο ὅμοια τῷ ἡμετέρῳ (ἐκδοθέντα ὑπὸ τοῦ κυρίου Vischer), ὧν τὸ μὲν ὁλόκληρον φέρει τὸ γράμμα Θ, τὸ δὲ ἕτερον τμῆμα μικρὸν ὄν, τὸ Α, ἂν ἡ μνήμη δὲν μ' ἀπατᾷ. ἐν C. I. Gr. ἀρ. 207—209 εὑρίσκονται ἔτι τρία βέβαια μετὰ τῶν γραμμάτων Δ. Γ, Β, καὶ ἕτερον ἀμφίβολον, καὶ ἄλλα τρία παρὰ Rangabé, Antiquités hell. ἀρ. 1300—1302 μετὰ τῶν γραμμάτων Β, Ε, Θ πρὸς ἀριστερὰν καὶ μετὰ γοργωνείου πρὸς τὴν δεξιὰν ἑκάστου ἄκραν ἐντετυπωμένου, οἷον φέρουσι καὶ δύο τῶν παρὰ Boeckh. τὸ ἡμέτερον δὲ φέρει ἐφ' ἑκάστης ἄκρας ἔνθεν καὶ ἔνθεν κεφαλὴν Ἀθηνᾶς ἐντετυπωμένην ἀμυδρῶς. τὸ πρᾶγμα ἄλλως γνωστόν. (ὅρα τὴν ἐμὴν σημ. εἰς τὴν ἀρχαιολ. Βογεσήνου σελ. 89, καὶ ἐν τῷ προεκδ. σελ. 204).

ϛ' ψῆφος.

ἀρ. 381.

(πίν. 46. 2).

ψ ῆ φ ο ς δ η μ ο σ ί α.

ἓν τῶν περιεργοτάτων εὑρημάτων μὲ τὰ ὁποῖα ἐπλουτίσθη κατὰ τὸ ἔτος 1861 τὸ ἐνταῦθα ἀρχαιολογικὸν μουσεῖον τὸ ἐν τῷ πανεπιστημίῳ ἦσαν δύο δικαστικαὶ ψῆφοι χαλκοῦ πεποιημέναι, ὧν ἡ μορφὴ ἦν ἄγνωστος μέχρι τοῦδε· ἀμφότεραί εἰσι πάντῃ ὅμοιαι, εἰσὶ δὲ δίσκοι χάλκινοι ἔχοντες ἐν τῷ μέσῳ ἄξονα, ὅς ἐν μὲν τῇ μιᾷ ἶνε διατετρυπημένος ἐν δὲ τῇ ἑτέρᾳ ἀτρύπητος. ἐν πίνακι μϛ', ὑπ' ἀρ. 2 ἀπεικονίσθη ἡ μία τούτων, ἡ τετρυπημένη εἰς τὸ φυσικὸν μέγεθος κατὰ δύο προβολὰς καὶ προοπτικῶς. αὕτη ἶνε ἐντελῶς ὁλόκληρος, ἡ δὲ ἄλλη ἔπαθεν ὀλίγην βλάβην κατὰ τὸν γῦρον τοῦ κύκλου. διὰ τῆς εὑρέσεως τῶν ψήφων τούτων διωρθώθη ἡ ἐπικρατοῦσα περὶ τοῦ σχήματος αὐτῶν ἰδέα, ὅτι ἦσαν δῆθεν σφαιρίδια χαλκᾶ, ὧν τὸ ἕτερον ἦν τετρυπημένον, ὡς ἔγραψα καὶ τότε ἐν ἀρ. 916 τῆς ἐφημερίδος Αὐγῆς, πρῶτος ἀναγνωρίσας αὐτὰς ὡς δικαστικὰς ψήφους καὶ δημοσιεύσας τὴν γνώμην μου (*). μετὰ εἰκόνος δὲ καὶ παρατηρήσεων ἐδημοσίευσα αὐτὰς ἐν τῷ ἀρχαιολογικῷ Ἰνστιτούτῳ τῆς Ῥώμης (Annali 1861 σελ. 388 ἑπ.) ἐν τῷ αὐτῷ δὲ χρόνῳ καὶ ἀνεξαρτήτως ἐδημοσίευσεν αὐτὰς καὶ ὁ κύριος Κοῦρτος Βάξμουθος ἐν Βερολίνῳ (Archaeol. Anzeiger 1861 σελ. 223 ἑ.)

τῆς τετρυπημένης ψήφου τὸν τόπον τῆς εὑρέσεως συνέβη νὰ μάθω ἐσχάτως ἀσφαλῶς παρ' αὐτοῦ τοῦ εὑρόντος, ὅτι δὲν ἦτον ἡ ἁγία Τριάς, ὡς μέχρι τοῦδε ἐλέγετο, ἀλλ' ἡ καλουμένη Πνύξ. εὑρέθη δὲ ὀλίγα βήματα δυτικώτερα τοῦ ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῆς Πνυκὸς βωμοῦ καὶ ὄχι εἰς πολὺ βάθος ὑπὸ τὰ ἀνασκαφέντα χώματα. περὶ τῆς ἀτρήτου μένομεν εἰσέτι εἰς τὴν αὐτὴν ἀμφιβολίαν. πιστεύω ὅμως ὅτι καὶ αὕτη ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ εὑρέθη, ὑποκλαπεῖσα δὲ ὑπὸ τοῦ σκάπτοντος ἐργάτου ἐπωλήθη ὡς ἀπὸ Σύρου κομισθεῖσα. ἡ περιφέρεια τῆς τετρυπημένης ἶνε 0,204 γαλλ. μ., ἡ διάμετρος 0,062, τὸ πάχος τοῦ κύκλου 0,001, τὸ μῆκος τοῦ ἄξονος 0,043. ἔστι δὲ κυλινδρικός, ἔχων διάμετρον πρὸς μὲν τὸ ἐνεπίγραφον μέρος τοῦ δίσκου 0,013 πρὸς δὲ τὸ ἕτερον, 0,012. τῆς πλήρους δὲ ἢ ἀτρήτου τὰ μέτρα ὀλίγον διαφέρουσιν. ἡ διάμετρος τοῦ δίσκου αὐτῆς 0,061, τὸ πάχος αὐτοῦ ἴσον τῷ τῆς ἄλλης 0,001. ἡ διάμετρος τοῦ ἄξονος αὐτῆς, ἴση ἑκατέρωθεν οὖσα, 0,01. μεταξὺ τῆς λέξεως ΨΗΦΟΣ καὶ τῆς ἑπομένης ΔΗΜΟΣΙΑ κεῖνται ἐπὶ ἑκατέρας τρεῖς ἀλλεπάλληλοι στιγμαί· ἐπὶ δὲ τῆς ἀγράφου ἐπιφανείας τοῦ δίσκου φέρει ἑκατέρα σφραγῖδα τετραγωνικὴν ἐντετυπωμένην μὲ ἐξέχον γράμμα, ἡ μὲν τετρυπημένη τὸ Γ, ἡ δὲ ἄτρητος τὸ Κ. αἱ σφραγῖδες αὗται ἀπεικονίσθησαν ἐν τῷ ξυλογραφήματι (πίν. μϛ', 2) πρὸς ἀριστεράν. τὰ γράμματα ταῦτα, ὥσπερ καὶ τὰ ἐπὶ τῶν πινακίων (ἀνωτέρω ἀρ. 380 σελ. 301) δηλοῦσι τὰ δικαστήρια ἀπὸ Α—Κ.

ἡ εἰσαγωγὴ τῶν τοιούτων χαλκῶν ψήφων ἶνε ἡ τελευταία ἐπίνοια τῶν Ἀθηναίων πρὸς ἀποφυγὴν ἀπάτης ἐν τῇ ψηφηφορίᾳ. συμπίπτει δὲ ἐν τοῖς μεταξὺ Εὐκλείδου καὶ Ἀριστοτέλους χρόνοις. τὸ σχῆμα αὐτῶν ἐλήφθη ἀπὸ τοῦ σφονδύλου τοῦ ἀτράκτου τῶν γνεθουσῶν γυναικῶν, ὅθεν καὶ σ φ ό ν δ υ λ ο ι εἴτε σ π ό ν δ υ λ ο ι ἐκαλοῦντο αἱ δικαστικαὶ αὗται ψῆφοι τῆς τελευταίας καὶ σοφωτάτης ἐφευρέσεως. ἕκαστον δὲ τῶν δέκα δικαστηρίων εἶχεν ἰδίας ψήφους τοιαύτας, δηλουμένας διὰ τῶν ἐπὶ τῆς ἀνεπιγράφου ἐπιφανείας σφραγίδων μετὰ τῶν γραμμάτων ἀπὸ Α ἕως Κ, ὥσπερ καὶ τὰ χάλκινα δικαστικὰ πινάκια ὁμοίως διὰ τῶν γραμμάνων ἀπὸ Α ἕως Κ διεκρίνοντο. αἱ ψῆφοι ἦσαν κτῆμα τοῦ δημοσίου, ὅθεν καὶ δ η μ ό σ ι α ι ἐπιγράφονται. εἰς διανομὴν δὲ αὐτῶν πρὸς τοὺς δικαστὰς ἐκληροῦντο ἑκάστοτε ἄνδρες· οὗτοι δὲ (*οἱ λαχόντες ἐπὶ τὰς ψήφους*. Ἀριστοτ. παρ' Ἁρποκρ. ἐν λ. τ ε τ ρ υ π η μ έ ν η) μετὰ τοὺς λόγους τῶν ἀντιδίκων παρέδιδαν ἑκάστῳ τῶν δικαστῶν δύο ψήφους, μίαν τ ε τ ρ υ π η μ έ ν η ν καὶ μίαν π λ ή ρ η, τὰς ὁποίας ἔπρεπε νὰ βλέπουσιν οἱ ἀντίδικοι (*φανερὰς ὁρᾶν τοῖς ἀντιδίκοις, ἵνα μήτε πλήρεις, μήτε πάντες τετρυπημένας λαμβάνωσιν* Ἀριστοτ. αὐτόθι). εἰς πίστωσιν δὲ τούτου, ἐνεφυσοῦσαν, νομίζω, οἱ διανέμοντες τὰς ψήφους εἰς τοὺς ἄξονας τῶν ψήφων. οὕτω δὲ ὁ τετρυπημένος ἄξων ἐποίει ἦχον ὅμοιον τῷ ἀπὸ αὐλοῦ ἐξερχομένου, ὅθεν α ὐ λ ί σ κ ο ς ἐκλήθη ὁ ἄξων τῆς τετρυπημένης ψήφου, καταχρηστικῶς δὲ ἴσως καὶ ὁ τῆς ἀτρυπήτου. ἄλλως ἀνάγκη νὰ δεχθῶμεν τὴν ἐν Annali d'Inst. 1861 σελ. 389 ὑπ' ἐμοῦ διόρθωσιν τοῦ χωρίου τοῦ Ἀριστοτέλους. ὁ ἄξων εἴτε αὐλίσκος οὗτος εἶχε καὶ ἄλλην ἀρετήν, διευκόλυνε δηλαδὴ τὴν ἀρίθμησιν τῶν ψήφων εἴτε εἰς ἁρμαθιὰν διὰ τῶν τρυπῶν γινομένην, εἴτε καὶ ἐπὶ τραπέζης τινός· διότι δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ συγκολληθῶσιν δύο ψῆφοι, καὶ νὰ συμβῇ ἀπάτη περὶ τὴν ἀρίθμησιν. ὡσαύτως δὲ καὶ κατὰ τὴν ψηφηφορίαν δὲν ἠδύνατο νὰ συμβῇ ἀπάτη καὶ ἕνεκα τῶν αὐλίσκων, ἄνευ τῶν ὁποίων ἠδύναντο νὰ συγκολληθῶσιν ἢ συγκρατηθῶσι δύο δίσκοι, καὶ ἕνεκα τῆς μορφῆς τῆς ὀπῆς τοῦ ἀμφορέως δι' ἧς ἐνεβάλλοντο αἱ ψῆφοι αὗται. περὶ τούτου ἔγραψα ἤδη ἐν τῷ μ. τ. τῶν χρονικῶν τοῦ Ἰνστιτούτου τῆς Ῥώμης σελ. 391. ἀλλ' ὅμως, ἐπειδὴ ἐν τῷ Φιλίστ. τόμῳ Β' σελ. 273 προτείνεται τοῦτο ὡς ἄπορον, χάριν τῶν ἀναγνωστῶν αὐτοῦ ἐπαναλαμβάνω καὶ ἐνταῦθα τὸ πρᾶγμα. ἀφοῦ ἐπενοήθησαν αἱ σπονδυλικαὶ ψῆφοι ἤλλαξαν καὶ τὰ δοχεῖα αὐτῶν· εἰσήχθησαν δηλαδὴ ἀντὶ τῶν προτέρων καδίσκων μετὰ κ η μ ῶ ν δύο ἀμφορεῖς, ὁ μὲν χ ά λ κ ι ν ο ς ὁ δὲ ξ ύ λ ι ν ο ς. τούτων ὁ χάλκινος, ὅς ἦν καὶ κ ύ ρ ι ο ς εἶχεν ἐπίθεμα διερρινημένον ἀκριβῶς ἐν σχήματι σταυροῦ, οἷον φαίνεται τὸ ἐν πίν. μϛ' ὑπὸ τὸ ὑπ' ἀρ. 2, ὥστε μόνον ἡ ψῆφος νὰ χωρῇ ἀκριβῶς, πλαγίως ἐμβαλλομένη καὶ διὰ τοῦ ἀντίχειρος καὶ τοῦ μέσου δακτύλου κρατουμένη οὕτως ἀπὸ τοῦ αὐλίσκου ὥστε καὶ φανερᾶς γινομένης τῆς ψηφηφορίας νὰ μὴν ἐμπορῶσιν οἱ ἀντίδικοι νὰ καταλαμβάνωσιν ἂν τετρυπημένη ἢ ἄτρητος ἦν ἡ ῥιπτομένη ψῆφος· διότι ἡ ἐν τῷ αὐλίσκῳ ὀπή, μικρὰ οὖσα, ὑπεκρύπτετο διὰ τῶν δακτύλων εὐκόλως. τοῦτο καταφαίνεται ἐκ τοῦ χωρίου τοῦ Ἀριστοτέλους παρὰ τῷ σχολαστῇ Ἀριστοφ.

(*) ἠναγκάσθην νὰ γράψω ταῦτα διὰ τὰ ἐν Φιλίστ. τόμ. Β' σελ. 272 περὶ τούτου, ἃ σὺν τῇ ἀφελείᾳ δὲν ἐνέχουσι καὶ τὴν πρέπουσαν ἀκρίβειαν.

εἰς Ἱππ. ς. 1150, ἔχοντος ὡς ἑξῆς. «ὕ σ τ ε ρ ο ν δ ὲ (δηλαδὴ μετὰ τὸ καταργηθῆναι τὸν κημὸν, περὶ οὗ προέγραψεν ὁ σχολιαστής) ἀμφορεῖς δύο ἵσταντο ἐν τοῖς δικαστηρίοις, ὁ μὲν χαλκοῦς, ὁ δὲ ξύλινος· καὶ ὁ μὲν κύριος ἦν, ὁ δὲ ἄκυρος. εἶχε δὲ καὶ ὁ χαλκοῦς, ὥς φησιν Ἀριστοτέλης, δ ι ε ρ ρ ι ν η μ έ ν ο ν ἐ π ί θ ε μ α, εἰς ὃ α ὐ τ ὴ ν μ ό ν η ν τ ὴ ν ψ ῆ φ ο ν κ α θ ί ε σ θ α ι». ὅμοιον ἐπίθεμα εἶδα καὶ νῦν εἰς τὰς καλουμένας κάλπας τῶν παρελάσεων ἐν τοῖς στρατιωτικοῖς σταθμοῖς, εἰς ἃς ἐμβάλλουσιν οἱ διαβαίνοντες τὴν νύκτα ἀξιωματικοὶ πινάκιον χάλκινον διὰ τῆς σταυροειδῶς διερρινημένης ἐπὶ τοῦ κλειδωμένου ἐπιθέματος τρύπας.

ὅτι δὲ ἡ μὲν τ ε τ ρ υ π η μ έ ν η ψῆφος ἴσον ἐδύνατο τῇ μ ε λ α ί ν ῃ, ἡ δὲ ἄ τ ρ η τ ο ς, τ. ἐ. ἀτρύπητος, εἴτε π λ ή ρ η ς ἴσον τῇ λευκῇ, δῆλον καὶ τοῖς μόνον ἐκ τῆς Βογεσήνου ἀρχαιολογίας μαθοῦσι τὰ τῆς δίκης τῶν Ἀθηναίων (ὅρα ά ἐκδ. § 152 σελ. 215, β' ἐκδ. § 134).

οὐχ ἧττον περίεργος καὶ πρωτοφανής ἵνε καὶ ἑτέρα τις ψῆφος, ἐξ ὀπτῆς γῆς πεποιημένη καὶ εὑρεθεῖσα πρὸ ἑνὸς περίπου ἔτους περὶ τὴν ἁγίαν Τριάδα καὶ δωρηθεῖσα τῷ μουσείῳ τῷ ἐν τῷ πανεπιστημίῳ. αὕτη φέρει ἐπὶ τῆς μιᾶς ἐπιφανείας τοῦ δίσκου τὴν αὐτὴν ἐπιγραφὴν, ἣν καὶ αἱ χάλκιναι ἤτοι,

ἀρ. 382.

(ἐν πίν. μς', 3)

δημο[σ]ί̣α ψῆφος·

πλὴν ὅτι ἡ τρίτη συλλαβὴ ἀνωρθογραφημένη κεῖται διὰ τοῦ Η ἀντὶ διὰ τοῦ Ι, καὶ δῆλον ὅτι ἡ προφορὰ τοῦ Η ὡς Ι ἐγένετο αἰτία τοῦ σφάλματος. ὁ χαρακτὴρ δὲ τῶν γραμμάτων δὲν διαφέρει τοῦ ἐπὶ τῶν χαλκίνων, ὥσπερ καὶ τὸ σχῆμα αὐτῆς καθόλου προσόμοιόν ἐστι τῷ τῶν χαλκίνων. ἡ μικρὰ δὲ διαφορὰ φαίνεται ἐκ τοῦ διπλοῦ αὐτῆς κατὰ προβολὴν σχήματος ἐν τῷ μς' πίνακι ὑπ' ἀρ. 3 εἰς τὸ φυσικὸν μέγεθος. εὑρέθη δὲ εἰς τρία τμήματα τεθραυσμένη. ἡ διάμετρος τοῦ δίσκου αὐτῆς 0,07, ὁ δ' ἄξων αὐτῆς διαφέρει, ἐπὶ μὲν γὰρ τῆς ἀγράφου ἐπιφανείας τοῦ δίσκου πλατύτερος ἐπλάσθη καὶ τοιοῦτος, ὥστε νὰ κάθηται ἐπ' αὐτοῦ ἡ ψῆφος, ἐπὶ δὲ τῆς ἐγγεγραμμένης λεπτότερος καὶ κωνοειδής, ὡς φαίνεται ἐκ τοῦ διασωθέντος μέρους· λείπει γὰρ αὐτοῦ ἡ κορυφή· ἵνε δὲ ἀτρύπητος. κομψότητα δὲ οὐδεμίαν βλέπομεν ἐν τῷ ἔργῳ τούτῳ καὶ δῆλον ὅτι ἡ δήμου τινὸς ψῆφος ἦν ἡ ὀστερωτέρων πτωχικῶν καὶ ἀφελοκάλων χρόνων προϊὸν, ἐν ᾧ μόνον τὰ γράμματα κατὰ τὸν τύπον τῆς χαλκίνης ἐτηρήθησαν καὶ τὸ σχῆμα καθόλου.

Ῥουσόπουλος.

Ε' ΣΤΑΘΜΑ.

ὡς δεῖγμα μόνον ἐξεδώκαμεν ἐν τῷ ΜΖ' πίνακι τινὰ τῶν πολλῶν ἐν Ἀθήναις σταθμῶν ἐν τῷ μουσείῳ καὶ ἐν ἰδιωτικαῖς συλλογαῖς. τὰ πλεῖστα τούτων εὑρίσκονται ἐκ μολύβδου, ὀλίγα ἐκ χαλκοῦ ἢ πηλοῦ. τῶν πηλίνων ὅμως ὁ ἀριθμὸς γίνεται μέγιστος, ἐὰν προσλάβωμεν καὶ τὰ συνήθως εὑρισκόμενα ἄσημα στρογγύλα κεράμινα, ἃ εἰς πλῆθος καὶ ἐν Ἀθήναις καὶ ἀλλαχοῦ τῆς Ἑλλάδος εὑρισκόμενα σταθμὰ φαίνονται ὅτι ἦσαν. ἀναμφισβητήτως ὅμως ἔχομεν ἐν τῷ μουσείῳ τοῦ πανεπιστημίου δύο πηλίνας μνᾶς, ἑξαγώνους τὸ σχῆμα καὶ ὑποκοίλους μὲν ἐν τῇ μιᾷ ἐπιφανείᾳ ὑποκύρτους δὲ ἐν τῇ ἑτέρᾳ. ἐπὶ τῆς κοίλης ἐπιφανείας, τῆς μιᾶς τούτων διεσώθησαν καὶ ἴχνη γραμμάτων ἐγγεγραμμένων ὑποδηλοῦντα τὴν λέξιν ΜΝΑ. αὕτη εὑρέθη ἐν Ἀθήναις πρὸ τριῶν περίπου ἐτῶν. ἡ κυρτὴ αὐτῆς ἐπιφάνεια ἔχει περίμετρον 0,305, ἡ δὲ κοίλη 0,28 διάμετρον δ' ἔχει κατὰ μὲν τὴν κυρτὴν ἐπιφάνειαν 0,09—10. κατὰ δὲ τὴν κοίλην 0,08—9. τὸ πάχος τῆς μνᾶς 0,04 τὸ δὲ βάρος αὐτῆς ἐν ξηρᾷ κατατάσει δράμια τουρκικὰ 137.

ἀρ. 383.

(ἐν πίν. ΜΖ', 1)

μ ν ᾶ.

ἐκ μολύβδου, οὗ τὸ μὲν πάχος 0,014, τὸ δὲ μῆκος καὶ πλάτος, ἴσον ὂν ἐπὶ τῆς κάτω λείας καὶ ἀγράφου ἐπιφανείας, 0,058, ἐπὶ δὲ τῆς ἄνω τῆς φερούσης πέριξ τὰ γράμματα καὶ διαγωνίως ἔκτυπον δελφῖνα, ἡ μὲν μία πλευρὰ 0,053, ἡ δὲ ἄλλη 0,054 γαλλ. μ.. τὸ βάρος αὐτῆς κατὰ μὲν μίαν ζυγαριὰν φαρμακοποιοῦ 455,2 γραμμ. γαλλ.· κατ' ἄλλην δὲ, τὴν τοῦ Κρίνου, 457, εἴτε δράμια τουρκικὰ 143. ἡ μνᾶ αὕτη ἦν, πρὸ πολλῶν ἐτῶν κτῆμα τοῦ κυρίου Γλαράκη, νῦν δὲ κατήντησεν εἰς τὸ μουσεῖον τὸ ἐν τῷ πανεπιστημίῳ. ἡ μνᾶ αὕτη ἵνε ἄριστα διατηρημένη. ὁμοία δὲ μετὰ τοῦ αὐτοῦ συμβόλου καὶ τῆς αὐτῆς ἐπιγραφῆς, πλὴν ὅτι ἵνε ὀλίγον μεγαλητέρα καὶ τὰ γράμματα αὐτῆς ἀπὸ δεξιῶν πρὸς τὰ ἀριστερὰ κεῖνται, εὕρηται ἐν C. I. Graec. τόμῳ Δ', praef σελ. VIII, ἧς τὸ βάρος ἐν ἀρ. 8533 σελ. 266, συμπίπτει μὲ τὸ τῆς ἡμετέρας κατὰ τὴν δευτέραν ζυγαριὰν, ἤτοι ἵνε 457 γρ.. ἄλλην ὁμοίαν τῇ ἡμετέρᾳ, ἀλλ' ἔχουσαν προσέτι ὡς σύμβολον καὶ τὸ πεντάλφα εἴτε πένταλφα, τὸ πεντάγραμμον δηλαδὴ εἴτε τριπλοῦν ἐκεῖνο τρίγωνον, τὸ σύμβολον τῶν Πυθαγορείων, εἶδα παρὰ Rangabé ἐν Antiqu. hell. N 894, C, πίν. XX σελ. 589, ὅπου τὸ βάρος αὐτῆς λέγει ἴσον 145 ¼ δραμ. συνήθ. (τ. ἐ. τουρκ.).

ἀρ. 384.

(ὅρα πίν. ΜΖ', 2)

καὶ τοῦτο μολύβδινον, κτῆμα τοῦ μουσείου, πολὺ βεβλαμμένον ἢ μᾶλλον κτυπημένον. ἄνω ἐντὸς κοίλου τετραγώνου ἔκτυπος ἀμφορεὺς, εἰς δὲ τὰς τέσσαρας γωνίας φαίνονται ἴχνη γραμμάτων. τὸ μῆκος αὐτοῦ 0,048, ὅσον καὶ τὸ πλάτος. τὸ βάρος 281 γραμμ. ἢ κατὰ τὴν τοῦ Κρίνου ζυγαριὰν 283. πλησιάζει λοιπὸν νὰ ἦνε δύο τρίτα τῆς ἀττικῆς μνᾶς, ἐχούσης βάρος (κατὰ Hultsch Gr.—roem. Metrol. 1862 σελ. 107) 436,6 γαλλ. γραμμ. ἢ ἥμισυ ἐμπορικῆς μνᾶς, ἐχούσης (κατὰ τὸν αὐτὸν συγγραφέα αὐτόθι σελ. 108) 602 γραμμ..

ἀρ. 385.

(ἐν πίν. ΜΖ', 3)

Τ]ΡΙΤΗ

ὅμοιον τῷ ἀνωτέρῳ, ἐμὸν ἐν Ἀθήναις πρὸς βορρᾶν τοῦ παλατίου εὕρημα, οὗ τὸ βάρος 300,075 γαλλ. γραμμ. ἢ 96

δράμ. τουρκ.. τῶν πέριξ τοῦ ἀμφορέως γραμμάτων ἀναμφισβήτητά εἰσι τὰ τρία τελευταῖα μόνον· ὅθεν ἀμφίβολος ἡ συμπλήρωσις αὐτῶν. φανερὸν ὅμως ἦνε ὅτι τὸ βάρος αὐτοῦ ἦνε δύο τρίτα μνᾶς, ἐχούσης ὁλοκλήρου βάρος 450,1125 γαλλ. γραμμ. ἢ 144 δράμια τουρκικὰ καὶ συνήθη παρ' ἡμῖν. συμπίπτει λοιπὸν ἡ παροῦσα μνᾶ μὲ τὴν ἀνωτέρω ὑπ' ἀρ. 383 (ἐν πίν. ΜΣΓ', 1).

ἀρ. 386.

(ἐν πίν. ΜΖ', 4)

ΤΡΙ

ΤΗ

ὅμοιον τῷ ἀνωτέρῳ μολύβδινον, κτῆμα τοῦ μουσείου, εὑρεθὲν ἐντὸς τάφου. ὅρα τῆς παρούσης ἐφημ. σελ. 39. 10 καὶ σελ. 89 τέλ., ἔνθα ἐγὼ μὲν ἀνέγνωσα ΗΜΙΤΡΙΤΟΝ, ὁ δὲ κ. Περβάνογλου ΗΜ ΤΡΙ. νῦν δὲ ἐπέχω διὰ τὸ μὴ εἶναι σαφῆ πάντα τὰ γράμματα. τὸ βάρος αὐτοῦ 325 γαλλ. γραμμ. καὶ δῆλον ὅτι τρία τεταρτημόρια τῆς ἀττικῆς μνᾶς ἦνε, ἐχούσης ὁλοκλήρου 432,32 γαλλ. γραμμ., ἤτοι ἰσοστάθμου σχεδὸν τῇ τοῦ Hultsch σελ. 107 καὶ 307. Α., ἐχούσῃ 436,6 γαλλ. γραμμ.. καὶ τῇ ἡμετέρᾳ ὑπ' ἀρ. 383 (ἐν πίν. ΜΖ' 1).

ἀρ. 387.

(πίν. ΜΖ', 5)

ΗΜΙΤΡΙΤΟΝ

τὸ ἡμίτριτον τοῦτο ἦνε τὸ ἐν σελ. 40 ἐπ. 10) μνημονευθὲν, οὗ ἡ ἔκδοσις ἀνεβλήθη μέχρι τοῦδε. τὸ πρωτότυπον ἐφάνη ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸ 1857 καὶ ἠφανίσθη εὐθὺς ἐντεῦθεν. ὅμοιον εὕρηται ἐν τῷ μουσείῳ τῶν Παρισίων ἐκδοθὲν καὶ ἐν Corp. inscr. Graec. τόμῳ. Δ' σελ. 266 ὑπ' ἀρ. 8535. τοῦτο ἔχει βάρος 156,80 γραμμ. καὶ ἑρμηνεύεται ὡς ἕκτον μέρος μνᾶς, ἧς τὸ βάρος θὰ ἦτον 940,80 γραμμ. (est sexta pars minae—ut mina fuerit 940.80 gr.). τὸ δ' ἡμέτερον σταθμίον ἰσοβαρὲς σχεδὸν τούτῳ γίνεται, ἴσον ὂν 160 γαλλ. γραμμ., καὶ ἐὰν θεωρηθῇ ὡς ἥμισυ τρίτου μνᾶς, εἴτε ὡς ἕκτον μνᾶς, τότε ἡ μνᾶ αὐτοῦ ἦν βεβαίως 960 γραμμ. γαλλ. ἀλλ' ἴσως ἡ τοιαύτη ἑρμηνεία δὲν ἦνε ὀρθή. ὁ τόπος ὅμως καὶ νῦν δέν μοι συγχωρεῖ νὰ ἐκθέσω τὰ εἰκότα περὶ τοῦ πράγματος.

ἀρ. 388.

(ἐν πίν. ΜΖ', 6)

ΞΤ

κτῆμα τοῦ μουσείου, φέρον μονόγραμμα ἐπὶ τῆς μιᾶς ἐπιφανείας, ὃ ἀπὸ δεξιῶν πρὸς ἀριστερὰ ἀναγινωσκόμενον παρέχει τὴν πρώτην συλλαβὴν τῆς λέξεως τέταρτον, πιστουμένης καὶ ὑπὸ τοῦ βάρους τοῦ μολύβδου· διότι ζυγίζει 128,2 γαλλ. γραμμ. ἢ κατὰ ἄλλον σταθμὸν 130 γραμμ., ἢ δράμ. τουρκ. 40 $\frac{4}{5}$. τούτου λοιπὸν ἡ μνᾶ ὁλόκληρος θὰ ἐζύγιζε 512,8 γραμμ. ἢ 520, εἴτε 160 $\frac{4}{5}$ δράμ. τουρκ.. τὸ πλάτος τῆς μιᾶς αὐτοῦ πλευρᾶς 0,034, τὸ τῆς ἄλλης 0,030, τὸ δ' ὕψος 0,012. ἦνε δὲ καὶ τοῦτο μολύβδινον, ὡς καὶ τὰ ἀνωτέρω πάντα.

ἀρ. 389.

(ἐν πίν. ΜΖ', 7)

ΟΜΞΔ

οὕτως ἀπὸ δεξιῶν πρὸς ἀριστερὰ ἄνωθεν ἀναγινώσκω τὴν ἐπιγραφὴν τοῦ μολυβδίνου τούτου σηκώματος, οὗ ὅμοια εἶδα καὶ ἄλλα δύο ἓν ἐν τῷ μουσείῳ καὶ ἕτερον παρ' ἀρχαιοκαπήλῳ· τὸ παρὸν ἦνε κτῆμα ἐμὸν εὑρεθὲν ἐν Ἀθήναις πρὸ 3—4 ἐτῶν. τὸ Ε καὶ Μ κεῖνται ἐντὸς τοῦ κοίλου τοῦ ἡμισεληνου καὶ συνέχονται ὡς μονόγραμμα ἡ κάτω κεραία τοῦ Ε μετὰ τοῦ δεξιοῦ σκέλους τοῦ Μ. ἐπὶ τοῦ πρωτοτύπου φαίνονται καὶ ἴχνη τῆς ἄνω κεραίας τοῦ Ε. ἡ λέξις δημο πρέπει νὰ συμπληρωθῇ δημόσιον κατὰ τὴν γνώμην μου καὶ ἐνταῦθα καὶ ὅπου ἀλλαχοῦ ἐπὶ τοιούτων σηκωμάτων καὶ μέτρων ἀπαντᾶται, οὐχὶ δήμου ὡς ὁ Rangabé ἐν Antiqu. hell. II σελ. 589 ἀναγινώσκει τὸ ΔΕΜΟ ἐν τῷ σηκώματι τῶν μετρονόμων, ὅπου, οὐδὲ τὸ Μ κεῖται ἀνάποδα (renversé), ἀλλὰ μᾶλλον ἡ λέξις ὅλη κυκλικῶς περὶ τὸ σήκωμα ἀπὸ δεξιῶν πρὸς ἀριστερά. ἡ λέξις ΔΗΜΟΣΙΟΝ ὁλόκληρος κεῖται γεγραμμένη καὶ ἐπὶ ἀγγείου ἐμοῦ κυλινδρικοῦ εὑρεθέντος ἐν Ἀθήναις καὶ φέροντος δύο σφραγῖδας καὶ ἄλλα περίεργα, ἐξ ὧν καταφαίνεται ὅτι ἦν ἡ μονὰς τῶν ὑγρῶν μέτρων, τοῦτο θὰ ἐκδοθῇ ἄλλοτε. τὸ παρὸν σήκωμα ἰσοβαρεῖ μὲ 18 $\frac{1}{4}$ προπερικλείους ἀττικὰς ἀργυρᾶς δραχμάς· 0,03 ἡ μία αὐτοῦ πλευρά, 0,032 ἡ ἄλλη· τὸ πάχος 0,009.

ἀρ. 390.

(ἐν πίν. ΜΖ', 8)

Ι

ἡ Ζ κεῖται ἐγγεγραμμένον ἐπὶ τῆς μιᾶς ἐπιφανείας τοῦ μολυβδίνου τούτου σταθμοῦ τοῦ μουσείου, ἴσου ὄντος γαλλ. γραμ. 30,69, ἢ δραμ. τουρκ. 9 $\frac{11}{25}$. ἡ μία αὐτοῦ πλευρὰ 0,025, ἡ ἄλλη 0,024, τὸ πάχος 0,005.

ἀρ. 391.

(πιν. ΜΖ', 8)

ΔΔ

τὸ ἐγγεγραμμένον μονόγραμμα τοῦ μολυβδίνου τούτου ςαθμοῦ τοῦ μουσείου ἐνέχει δύο δέλτα, ὧν τὸ δεύτερον περιέχε καὶ ἄλφα ἴσως μετὰ ταῦ. τὸ διπλοῦν δέλτα ἴσως δηλοῖ δραχμὰς εἴκοσι· διότι ἰσοβαρεῖ σωστὰ σωστὰ μὲ εἴκοσι προπερικλείους ἀττικὰς ἀργυρᾶς δραχμὰς ἢ μὲ 79 γαλλ. γραμμ., ἢ μὲ 24 $\frac{11}{13}$ δραμ. τουρκ.. τὸ πάχος αὐτοῦ 0,011—13, τὸ μῆκος τῆς μιᾶς πλευρᾶς 0,028, τῆς ἄλλης 0,022 γαλλ. μ.

ἀρ. 392.

(ἐν πίν. ΜΖ', 10)

ΠΙΙΙ

κτῆμα τοῦ μουσείου μολύβδινον, ἔχον ἐντὸς κοίλου τετραγώνου τὸ γράμμα Π καὶ ἐντὸς αὐτοῦ Ι, μετὰ δὲ τὸ Π κεῖται τρῦπα ὡς διὰ βελόνης ἐμποιηθεῖσα στρογγύλη ἀρχαία καὶ μετ' αὐτὴν τρὶς τὸ Ι συνδεδεμένον. ἴσως σημαίνει ὀκτὼ ἤ, ἂν συμπεριληφθῇ καὶ τὸ ὑπὸ τὸ Π ὂν Ι, ἐννέα δραχμάς· διότι καὶ μὲ τό-

σας περίπου ἰσοβαρεῖ, ὃν 35,69 γαλλ. γραμμ., ἢ 11 $\frac{1}{4}$ δραμ. τουρκ.. ἡ μία αὐτοῦ πλευρὰ 0,014, ἡ ἄλλη 0,012, τὸ πάχος 0,007.

τὰ ἑξῆς ἀπὸ ἀρ. 11—15 ἐν τῷ ΜΖ' πίνακι δὲν ἔχουσι σύμβολα οὐδὲ γράμματα. τὸ ὑπ' ἀρ. 11 ζυγίζει 7,5 γραμμ. ἢ 2 $\frac{3}{8}$ δράμ. τουρκ., ἶνε τετραγωνικόν, ἔχον πάχος 0,003, πλάτος δὲ ἑκατέρα πλευρὰ 0,015. ἰσοβαρεῖ δὲ καὶ μὲ 2 προπερικλείους δραχμ. καὶ ἶνε μολύβδινον ἐμὸν κτῆμα.

ἀρ. 12. ὁμαλὸν τετραγ. μολύβδ. κτῆμα τοῦ μουσείου, ἔχον ὕψος 0,007 καὶ πλάτος ἑκατέρα πλευρὰ 0,015, βάρος δὲ 16,31 γραμμ. ἢ 5 $\frac{1}{8}$ δράμ. τουρκ. ἢ 4 δραχμ. ἀττ..

ἀρ. 13. ὅμοιον τοῦ μουσείου. τὸ ὕψος αὐτοῦ 0,003, τὸ πλάτος τῆς μιᾶς πλευρᾶς 0,014, τῆς ἄλλης 0,013. τὸ βάρος αὐτοῦ 5,92 γραμμ. ἢ 1 $\frac{7}{8}$ δράμ. τουρκ..

ἀρ. 14. μολύβδ. ἐμὸν, οὗ τὸ βάρος 15,4 (ἢ 15,41) γραμμ..

ἀρ. 15. χάλκινον ἐμὸν κτῆμα καλῆς διατηρήσεως. τὸ σχῆμα σχεδὸν κυβικόν· ἐπὶ τῆς μιᾶς πλευρᾶς ἔχει δύο γραμμὰς ἐγκεχαραγμένας, δηλούσας ὅτι δίδραχμον ἶνε. τὸ πάχος αὐτοῦ 0,007 τὸ πλάτος τῆς μιᾶς πλευρᾶς 0,011, τῆς ἄλλης 0,010. τὸ βάρος 8, (ἢ 8,07 ἢ 7,882) γραμμ. ἢ 2 $\frac{3}{8}$ δραμ. τουρκ.· ἔχω δὲ καὶ ἕτερον χάλκινον ὅμοιον μικρότερον, οὗ τὸ βάρος 1,31 γραμμ..

τελευταῖον σημειόνω ὅτι ἡ τουρκικὴ ὀκὰ δύναται γραμμ. γαλλ. 1280. καὶ ὅτι τὰ αὐτὰ πράγματα ζυγίζων εἰς τρεῖς διαφόρους παρισινὰς ζυγαριὰς ἀκριβεῖς νομιζομένας δὲν εὕρισκα συμφωνίαν. οὐδὰν παράδοξον λοιπὸν ἂν καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα σταθμὰ εὑρίσκομεν διαφωνίας, καὶ μάλιστα ἀφοῦ καὶ ὁ χρόνος αὐτῶν δύσκολον καὶ σχεδὸν ἀδύνατον νὰ διακριθῇ ἀκριβῶς.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 23 Σεπτ. 1863.

Ἀθαν. Σ. Ῥουσόπουλος.

ς' ΠΟΙΚΙΛΑ.

α') ἐπιγραφαί.

1) *Ἐρετρίας.*

ἐν Ἐρετρίᾳ τῆς Εὐβοίας (ἐντὸς τῶν νέων Ψαρῶν) ἀνευρέθη νεωςὶ ἐπιγραφὴ ἀπαράλλακτος οὖσα μὲ τὴν ἐν Corp. I. Gr. ὑπ' ἀρ. 2144,b ἐν τόμῳ Β' σελ. 1018, πλὴν ὅτι ἐκείνη μὲν ἐκ δεκαὲξ ςίχων ἀπαρτίζεται, ἡ δὲ ἡμετέρα ἐκ δεκατεσσάρων. ἐκ τούτου δὲ εἰκάζω ὅτι ἄλλη ἦν ἡ πέτρα τοῦ Ross καὶ ἄλλη ἡ ἰδική μας. τὸ ἀντίγραφον τῆς παρούσης ἐκόμισέ μοι ὁ ἀρχιτέκτων κύριος Ziller, ἐπισκεφθεὶς τὴν προπαρελθοῦσαν ἑβδομάδα τὴν Ἐρέτριαν. ἀπὸ μνήμης δὲ λέγει ὅτι ἡ πλὰξ ἦν φαιὸν μάρμαρον τετράγωνον ἔχον ὕψος 0,45 — 50, πλάτος ἕως 0,35 καὶ πάχος 0,05 περίπου. τὰ γράμματα τῆς ἐπιγραφῆς ὅμοια τοῖς τῆς εἰρημένης ἐν C. I. Gr. καὶ τοῖς ἐν πίν. ΙΖ' τῆς παρούσης ἐφημερίδος.

Θεοί.

Ἐλπίνης εἶπεν· ἐπειδὴ
Φανοκλῆς Φανιάδου Πτε-
λεάσιος ἀν[ὴ]ρ ἀγαθός ἐστι
Περὶ τὸν δῆμον τῶν Ἐρετριέ-
ων, ἐπαινέσα[ι α]ὐτὸν καὶ εἶ-
ναι πρόξενον καὶ εὐεργέ-
την καὶ αὐτὸν καὶ ἐκγόνους.
ἀναγράψαι δὲ καὶ ἐν στήλε[ι
λιθίνει τὴν προξενίαν καὶ στῆ-
σαι ἐν τῶι τῆς Ἀρτέμιδος ἱε-
ρῶι καὶ εἶναι αὐτοῖς πρόσοδον
πρὸς τὴν βουλὴν καὶ τὸν δῆ-
μον πρώτωι μετὰ τὰ ἱερά.

σημ. τὸ παρὸν ἀντίγραφον βεβαιόνει τὴν ὀρθότητα τῆς γραφῆς ἐν τῷ κειμένῳ τοῦ ἄλλου ἐν C. I. G. 2144, b ἐν ς. 16 ἐν λέξει π ρ ώ τ ωι, ἣν ὁ ἐκδότης ἐκεῖ διώρθωσεν ἐν τῷ μικροῖς γράμμασι δοθέντι κειμένῳ π ρ ώ Τ Ο Ι Σ· διότι σαφῶς κεῖται καὶ ἐν τῷ ἡμετέρῳ ἀπογράφῳ ἐν στίχῳ 14 ἡ αὐτὴ λέξις π ρ ώ τ ωι, καὶ δῆλον ἐντεῦθεν ὅτι μόνῳ τῷ Φανοκλεῖ ἔδωκαν τὴν τιμὴν ταύτην οὐχὶ δὲ καὶ τοῖς ἐκγόνοις.

2) *Κύπρου.*

ἡ πόλις Σώδαμον Σωδάμ[ου
τὸν φιλόπατριν τὸν γυμ[να-
σι]αρχήσαντα καὶ ἀγορ[ανο-
μήσαντα καὶ τὸ θέατρον
κατασκευάσαντα ἐκ θ[ε-
μελίων καὶ τὰ ἐν αὐ[τῷ
ἰδί]οις ἀναλώμ[ασιν.

καὶ τὴν παροῦσαν ἐπιγραφὴν ἄνευ ὁμοιώματος δι' αὐτὸ δὲ καὶ ἄνευ ἀριθμοῦ ἐξεδώκαμεν· διότι μετὰ τοῦ καλοῦ ἐκμάγματος δὲν ἐστάλη ἡμῖν καὶ τὸ σχῆμα τοῦ λίθου παρὰ τοῦ προθύμου φίλου τῆς ἐφημερίδος κυρίου Δ. Πιερίδου. φαίνεται δὲ ὅτι ἐπὶ βάθρου γέγραπται. τὰ δὲ γράμματα αὐτῆς ἀγκυλωτὰ καὶ ὅμοια τοῖς ἐν πίν. ΛΖ' τῆς παρούσης ἐφημερίδος. μεταξὺ τῶν ἐκ Κύπρου ἐπιγραφῶν ἐν Corp. I. Graec. τόμῳ Β' δὲν εὑρίσκεται ἡ παροῦσα καὶ ἴσως τὸ πρῶτον ἤδη ἐκδίδεται. ὁ κύριος Πιερίδης σημειόνει περὶ αὐτῆς τάδε· «εὑρέθη πρὸ πολλῶν ἐτῶν εἰς Λάρνακα (τὸ ἀρχαῖον Κίτιον) κατὰ τὴν ἐνορίαν Χρυσοπολιτίσσης, ὀλίγα βήματα πρὸς δυσμὰς τοῦ παρὰ τὴν λίμνην κειμένου λοφίσκου· κτισθεῖσα δὲ ἀκολούθως παρὰ τοῦ εὑρόντος αὐτὴν ξυλουργοῦ Γρηγορίου εἰς εὐτελὲς τοίχιον τῆς οἰκίας του, ἀνεκαλύφθη παρ' ἐμοῦ ἐσχάτως καὶ μένει εἰσέτι ἐν τῇ ἰδίᾳ οἰκίᾳ κατὰ τὸ Σταυροδρόμιον. γέγραπται ἐπὶ λίθου μαρμαρώδους βαθυχρόου, ὕψος μὲν ἔχοντος 0,26, πλάτος δὲ 0,44 καὶ πάχος 0,40. σπουδαιοτέρα ἶνε ἄλλη ἐκ Κύπρου ἀνέκδοτος ἐπιγραφὴ, ἣν παρὰ τοῦ αὐτοῦ ἀνδρὸς περιμένομεν, ἧς ἡ ἀρχή· «Σοαντείων ὁ θίασος τῆς Ἀρτέμιδος.»

β') ἀνασκαφαί.

αἱ ἀνασκαφαὶ ἐν τῇ ἁγίᾳ Τριάδι ἐπανελήφθησαν τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα δαπάνῃ τῆς σεβαστῆς κυβερνήσεως, ἥτις ἀπεφάσισε νὰ μεταβάλῃ τὸν τριγωνικὸν ἐκεῖνον λόφον εἰς πλατεῖαν τῶν εὐεργετῶν. αἱ ἀνασκαφαὶ χωροῦσιν εὐτυχῶς, ἀρχῆς γενομένης ἀπὸ δυσμῶν. μεταξὺ τῆς νέας πειραϊκῆς ὁδοῦ καὶ τοῦ χαρωνείου μνημείου εὑρέθη βάσις τετραγωνικὴ ἐκ μεγάλων λίθων, λείψανον, ὡς φαίνεται, μεγάλου νεκρικοῦ μνημείου. αὐτοῦ πλησίον εὑρέθη καὶ φρέαρ καὶ ὑδρία μαρμαρίνη εὐμεγέθης ἀκέφαλος καὶ ἄπους, καὶ τάφος κτιστὸς ἐνέχων ὀστᾶ καὶ ἀγγεῖα πήλινα καὶ χαλκᾶ ὀλίγου λόγου ἄξια καὶ ἄλλοι τρεῖς τάφοι ἀσήμαντοι καὶ τειχία κακά. ἔτι εὑρέθη καὶ μαρμαρίνη γλαὺξ οὐ πλήρης καὶ κάλπη λιθίνη πλησίον τοῦ χαρωνείου ἀναγλύφου, ἔξωθεν γύψῳ κεχρισμένη περὶ τὴν ἁρμογὴν τοῦ στομίου καὶ τοῦ στρογγύλου ἐπιθέματος, ἐνέχουσα ὀστᾶ καὶ στεφάνου πέταλα χρυσᾶ καὶ ἓν χρυσοῦν ἔλασμα ὅμοιον τοῖς ἐν σελ. 40, 11 εἰρημένοις. ἔξωθεν δὲ περὶ τὴν κάλπην ἔκειτο ξίφος τεθραυσμένον εἰς τρία, λίαν σκουριασμένον. καὶ ἐν τῷ διονυσιακῷ θεάτρῳ ἐπανελήφθησαν αἱ ἐργασίαι ὑπὸ τῆς ἀρχαιολογικῆς ἑταιρίας.

τῶν ἰδιωτικῶν ἀνασκαφῶν χάριν οἰκοδομῆς οἰκιῶν ἀξία λόγου ἶνε ἡ τοῦ κυρίου Σταμπολοπούλου εἰς τὰ βόρειον μέ-

ρος τῶν Ἀθηνῶν κατὰ τὴν ὁδὸν Αἰόλου ὀλίγον μακρύτερα τοῦ καταστήματος τῆς τραπέζης. αὐτοῦ εὑρέθησαν τάφοι πολλοὶ μάλιστα πήλινοι μετὰ λιθίνων στηλῶν καὶ κιονίσκων ἐνεπιγράφων, αἳ ἐδωρήθησαν παρὰ τοῦ ἰδιοκτήτου τῷ μουσείῳ τῷ ἐν τῷ πανεπιστημείῳ. φέρουσι δὲ τὰς ἑξῆς ἐπιγραφάς·

1 Πυθίων Μάτριλος Βυζάντιος.	2 Μόστης Ἄραψ.	3 . . . . ος Εὐδράμονος Ἀλωπεκῆθεν. Μενεστράτη Εὐφάνοος Ἀλωπεκῆθεν.
4 Ζώπυρα Ναυπακτία.	5 Ἄνδρων χρηστός.	6 Ἀφρο]δισία χα]ῖρε.
7 Ὀνησίμη Ἡρακλεῶτις.	8 Μενεστράτη Σωστράτου γυνή.	9. Εὐθυδίκη Ἱερέα.
10 Ηράκων Κασιοδώρου Ἀντιοχεύ (sic)	11 Εὐγένεια Ηράκωντος θυγάτηρ.	12 Παρμενίων χρηστός.
13 Ἀρτέμων Μενεκράτου Συνάδης. (sic)	14 Πλουτάρχη Ἀρτέμωνος γυνή.	15 Μουσαῖ (sic) χρτός. (sic)
16 Νίκημα Νανίου Σιαμάχου (sic) Ἀντιοχέως θυγάτηρ.		

εὑρέθη δὲ καὶ σορὸς λίαν μεγάλη λίθου κογχυλιάτου καὶ κάλπη ὀστᾶ ἐνέχουσα λιθίνη μικρὰ μετὰ ἐπιθέματος. λαβαὶ δὲ ἐνεπίγραφοι εὑρέθησαν πλεῖσται καὶ ἐνταῦθα καὶ ἀλλαχοῦ. ἀξιοσημείωτον δὲ διὰ τὴν τοπογραφίαν Ἀθηνῶν κρίνω, ὅτι ὁ τόπος οὗτος ἀπὸ τῆς ἐθνικῆς τραπέζης καὶ ἑξῆς πρὸς βορρᾶν εὑρέθη πλήρης τάφων μετὰ νεκρικῶν στηλῶν καὶ ἀναγλύφων.

γ') νομίσματα

εὑρίσκονται ὁσημέραι πανταχοῦ τῆς Ἑλλάδος πολλὰ καὶ μεταβαίνουσιν εἰς τὸ ἐμπόριον. ἐσχάτως ἀνεκαλύφθησαν καὶ τῆς Τίρυνθος νομίσματα, ὧν εἶδα οὐκ ὀλίγα, πάντα χάλκινα μικρά, φέροντα ἐπὶ τῆς μιᾶς ἐπιφανείας κεφαλὴν γυναικός, ἐπὶ δὲ τῆς ἄλλης φοίνικα καὶ ἐπιγραφὴν ΤΙ ἢ ΤΙΡ ἢ ΤΙΡΥΝ. τὰ ἐν πίνακι ΜΒ' ὑπ' ἀρ. 3—6 ἐκδοθέντα εἰσὶ κτῆμα τοῦ κυρίου Γεωργίου Κασιμάτη Κουμούλη, εὑρεθέντα ἐν Κυθήροις· πάντα χάλκινα.

ἀρ. 393.

(ἐν πίν. ΜΒ', 3)

ΥΡΝΗΩΝ

τούτου ὁ τύπος ἦν γνωστὸς τοῖς νομισματολόγοις μετὰ ἐπιγραφῆς ΠΥΡΝΗΩΝ ἢ ΓΥΡΝΗΩΝ καὶ ἀπεδίδετο τὸ νόμισμα εἰς τὴν Πύρνον τῆς Καρίας.

ἀλλ' ἐνῷ μέχρι τοῦδε ἦν ἀμφίβολον τὸ πρῶτον γράμμα τῆς λέξεως, ἂν ἶνε Π ἢ Γ, τὸ παρὸν νόμισμα ἔτι μᾶλλον δυσκολεύει τὸ πρᾶγμα· διότι δὲν ἔχει ἐν ἀρχῇ οὐδέτερον τῶν γραμμάτων τούτων, οὐδὲ ὅλως ἴχνος γράμματος ἐν τῷ κενῷ ἐν ἀρχῇ τόπῳ, ἀλλ' ἁπλῶς ΥΡΝΗΩΝ. ἶνε δὲ τὸ νόμισμα καλῶς διατετηρημένον· σταθμὸς αὐτοῦ 3,61 γραμμ. ἐπὶ τῇ ὑποθέσει δὲ ὅτι καὶ ἐν τῷ παρόντι νομίσματι λείπει κατὰ σφάλμα τοῦ χαράκτου τὸ ἀρχικὸν γράμμα, νομίζω ὅτι Γ πρέπει νὰ ἦτο καὶ οὐχὶ Π, καὶ ὅτι τὰ νομίσματα ταῦτα πρέπει νὰ ἀποδοθῶσιν μᾶλλον εἰς τὸ Γρύνειον (Ξενοφ. Ἑλλην. Γ', ά, 6) εἴτε Γρύνιον, πολίχνιον τῶν Μυριναίων, ὅπου (κατὰ Στράβ. ΙΓ'. σελ. 622. πρβλ. Στέφ. Βυζ. ἐν λέξει, σελ. 213 Mein., Ἀθήν. Δ', 32, Gerhud Mythol. §. 306, 5a 308. 3e.) καὶ ἱερὸν ἦν Ἀπόλλωνος Γρυνείου (εἴτε Γρυνέως) καὶ μαντεῖον ἀρχαῖον καὶ ναὸς πολυτελής. τὸ ἐθνικὸν τῆς πόλεως ταύτης εἴχαμεν ἀνωτέρω ἐν ἀρ. 221, 12 σελ. 253 Γρυνειῆς, (ἀπὸ τῆς εὐθείας Γρύνεια παρ' Ἡροδ. Α'. ρμθ'.) Στέφ. δὲ ὁ Βυζ. ἐν Γρῦνοι τὸ λέγει «Γρυνεὺς καὶ Γρυνηΐς τὸ θηλυκόν», ὅθεν εὐεξήγητος γίνεται καὶ ὁ ἐπὶ τῶν νομισμάτων τύπος Γυρνήων.

ἀρ. 394.

(ἐν πίν. ΜΒ'. 4)

Α ΚΡΥΝ

καὶ τούτου τοῦ χαλκίνου νομίσματος ὅ τε τύπος καὶ ὁ τόπος γνωστὰ ἦσαν· ἔχει ὅμως τοῦτο τόδε τὸ περίεργον, ὅτι ἑλληνικοῖς γράμμασι παρέχει τὴν ῥίζαν τῆς πόλεως διὰ τοῦ Υ, συμφώνως τῷ λατινικῷ ὀνόματι BRUNTUSIUM, ἤτοι Βρυν—, ἐνῷ οἱ ἐξ Ἑλλήνων συγγραφέων γνωστοὶ τύποι τοῦ ὀνόματος εἶναι Βρεντέσιον, Βρεντήσιον, Βρενδέσιον (Pape-Benseler ἐν λέξει), καὶ ὅτι ἐν ἀρχῇ κατὰ σφάλμα ἀντὶ τοῦ Β μᾶλλον Κ φαίνεται ὅτι κεῖται. ἔτι δὲ ὑπάρχει πρὸ αὐτοῦ καὶ τὸ μονὸν γράμμα Α. τὸ βάρος τοῦ νομίσματος 6,935 γραμμ..

ἀρ. 395.

(ἐν πίν. ΜΒ'. 5)

Α

τὸ νόμισμα τοῦτο κατὰ μὲν τὰς πληροφορίας τοῦ κυρίου του ἶνε εἰσέτι ἀνεξιχνίαστον, ὁ δὲ κύριος Παῦλος Λάμπρου ἐρωτηθεὶς ὑπ' ἐμοῦ ἔγραψέ μοι τάδε· «ἐπειδὴ εἰς τὸ ἔμπροσθεν, ὡς φαίνεται ἐν τῷ ἀπεικονίσματι, τὸ νόμισμα εἶναι κακῶς διατετηρημένον, εἰκάζω ὅτι ἡ κεφαλὴ ἀντὶ Παλλάδος εἶναι τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ ὅτι τὸ νόμισμα ἀνήκει εἰς Ἀπολλωνίαν τῆς Κρήτης»· ὁ σταθμὸς αὐτοῦ 2,13 γραμμ..

ἀρ. 396.

(πίν. ΜΒ', 6)

ΦΚΝΙ

ἤτοι Φ. Κνιδίων, γνωστὸν ἄλλως νόμισμα, ἔχον ἴδιον τὸ ἐν ἀρχῇ μονὸν γράμμα Φ. τὸ βάρος αὐτοῦ 1,225. ἐν τέλει σημειόνω ὅτι τὰ νομίσματα ταῦτα δὲν ἐζύγισα ἐγώ, ἀλλ' ὁ ἰδιοκτήτης αὐτῶν ἐν τῇ ζυγαριᾷ τοῦ πανεπιστημίου.

δ') μολυβδίδες

εἴτε μολύβδαιναι, ἤγουν μολύβδινα σφενδόνης βέλη ἀμυγδαλοειδῆ, εὑρίσκονται πολλὰ καὶ ἐν Ἀθήναις καὶ ἀλλαχοῦ. ἐν πίνακι ΜΒ' ὑπ' ἀρ. 7—12 ἔχεις εἰς τὸ φυσικὸν μέγεθος τὰ ἀπεικάσματα ἓξ μολυβδίδων εὑρεθεισῶν ἐν Κυθήροις καὶ τοῖς παρακειμένοις νησιδίοις, κτημάτων τοῦ κυρίου Γ. Κασιμάτη Κουμούλου. αὗται φέρουσιν ἐκτύπους τὰς ἑξῆς ἐπιγραφάς.

ἀρ. 397.

(ἐν πίν. ΜΒ', 7)

πόδας (?)

χορ (?)

βουστροφηδὸν γεγραμμένα. ἐδήλουν δ' ἴσως τὰ γράμματα πόσους πόδας ἐχώρει ἡ τοιαύτη μολυβδὶς καὶ ἶνε ἀξία τῆς ἐπιστασίας Σεμπέρου, ὃς ἰδίαν πραγματείαν ἐδημοσίευσεν ἐν

Φρανκφούρτῳ 1859 Ueber die bleiernen Geschoesse der Alten, ἐν ᾗ ἀρχαιολογικὸν μὲν μηδὲν θὰ εὕρῃς, εἰμὴ τέσσερα σχήματα μολυβδίδων καὶ τούτων ἀνεπιγράφων, τῆς ὑψηλῆς δὲ μηχανικῆς καὶ μαθηματικῆς θεωρίας σοφὰς οὐκ ὀλίγας περί τε τῆς μορφῆς αὐτῶν καὶ τῆς ὁρμῆς καὶ τῶν τοιούτων, ἃ μόνοις τοῖς ἄκροις μαθηματικοῖς καταληπτά.

ἀρ. 398

(πίν. ΜΒ', 8)

Β α σ ι λ έ ω ς.

ἀρ. 399

(πίν. ΜΒ', 9)

Φ α ι ω ν ί δ ο.

ἤτοι Φαιωνίδου (κτῆμα δήπου καὶ βολή).

ἀρ. 400

(πίν. ΜΒ', 10)

Α ἴ γ ι α ι. (ἢ Ἔπαι.)

ἀρ. 401

(πιν. ΜΒ', 11)

Α ἶ ν ι ς,

ὃ κύριον ὄνομα φαίνεται ἄγνωστον, ἂν δὲν ἶνε ἐπιτετμημένον.

ἀρ. 402

(πιν. ΜΒ', 12)

Β α σ ι λ έ ω ς.

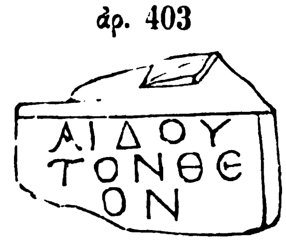
καὶ τὸ ἡμέτερον μουσεῖον ἐνταῦθα τὸ ἐν τῷ πανεπιστημίῳ ἔχει οὐκ ὀλίγας μολιβδίδας, ἐν αἷς καὶ αἱ ἑξῆς ἐνεπίγραφοι· 1) ΔΕΞΑΙ. τὸ σχῆμα αὐτῆς ἡμικυκλικόν, οἷον οὐκ ἔχει ὁ Σέμπερος, τὸ μῆκος 0,05, ἡ περιφέρεια 0,065· τῶν ἄλλων δ' αἱ μορφαὶ καὶ τὰ μεγέθη κοινά. 2) ΑΜΥΝΤΑ καὶ ἐπὶ τῆς ἑτέρας ἐπιφανείας λόγχη. 3) ΔΥΟΝΥΣΙΟΣ. 4) Α, μονόγραμμα καὶ ἐπὶ τοῦ ἀντιθέτου μέρους κεραυνὸς ὡς σύμβολον. 5) ΚΛΕΟΝΙΚΟΥ. 6) καὶ παρ' ἐμοὶ δὲ κεῖται ἓν μετ' ἐπιγραφῆς ΠοθοΝΙΚΟΥ, ὡς ἀναγινώσκω· διότι τὰ πρῶτα γράμματα δὲν διεσώθησαν καλῶς· ἴσως δὲ καὶ ΚΛΕΟΝΙΚΟΥ λέγουσιν, ἀφοῦ καὶ τὸ σχῆμα καὶ τὸ μέγεθος καὶ ὁ χαρακτὴρ τῶν γραμμάτων ὅμοιός ἐστι τῷ ὑπ' ἀρ. 5. ἐπειδὴ δὲ περὶ σφενδονῶν ἐνταῦθα ὁ λόγος ἀξίαν γραφῆς κρίνω τὴν ἑξῆς εἴδησιν· ὅτι οἱ χωρικοὶ τῶν Ναξίων καὶ ἰδίως οἱ ποιμένες ἔτι καὶ νῦν μεταχειρίζονται τὴν σφενδόνην ὡς ὅπλον καὶ καταβάλλουσι δι' αὐτῆς λαγοὺς καὶ αἰγάγρους, ὡς λέγεται· ἐνῷ ἀλλαχοῦ τῆς Ἑλλάδος μόνον ὡς παιγνίδιον τῶν παίδων ἶνε γνωστὴ ἡ σφενδόνη.

ε) ἔνθεν καὶ ἔνθεν τοῦ ὑπ' ἀρ. 1 ἀετώματος ἐν πίνακι ΜΒ' κεῖνται κατὰ τὸ φυσικὸν μέγεθος δύο κοσμήματα πήλινα, ὁποῖα συνήθως εὑρίσκονται ἐν τοῖς τάφοις τῆς Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας. τὸ πρὸς δεξιάν, ἤτοι ὁ ἀστερίσκος, εὑρέθη ἐν Ἀθήναις ἐντὸς τάφου καὶ ἔχει τὴν ἄνω ἐπιφάνειαν κεχρυσωμένην, ὑπὸ τὸ χρύσωμα δὲ κεῖται στρῶμα λευκὸν γύψινον. τοιοῦτον δὲ λεύκωμα μόνον διασώζεται καὶ ἐπὶ τοῦ πρὸς ἀριστερὰν ἀρχιτεκτονικοῦ κοσμήματος. τὸ πάχος αὐτῶν 0,002 περίπου· ἐνίοτε εὑρίσκονται καὶ μὲ ἀναγλύφους μορφὰς τὰ τοιαῦτα πήλινα σωμάτια, ἀνθρώπων καὶ ζώων, οἷον χορευτριῶν, γρυπῶν κ. τ. τ. καὶ ἴσως ἐχρησίμευαν πρὸς διακόσμησιν τῶν τάφων ἐσωτερικῶς, κολλώμενα εἰς τὰς πλευρὰς αὐτῶν ἢ ἐπὶ τῶν ἐν αὐτοῖς ξυλίνων νεκροθηκῶν· ὅτι δὲ ἐντὸς τῆς λιθίνης σορῶ καὶ ἐν ξυλίνῃ νεκροθήκῃ ἐνετίθετο ὁ νεκρὸς ἔχομεν ἀποδείξεις ἐκ τῶν ἐν ἁγίᾳ Τριάδι ἀνασκαφῶν, ξύλα σεσηπότα εὑρόντες ἐντὸς τῶν σαρκοφάγων καὶ ἐκ τῆς ἀνασκαφῆς τάφου ὄπισθεν τοῦ Μουσείου ἐσχάτως, ὅπου καὶ τεθραυσμένα ἀγγεῖα εὑρέθησαν ἀρίστης ἐργασίας. ἓν τούτων παρέχει νεκρὰν γυναῖκα καλῶς ἄμπυκι καὶ τῷ λοιπῷ κόσμῳ κεκοσμημένην, ἀνάσκελα ἐπὶ τοῦ φερέτρου κειμένην, καὶ περὶ αὐτὴν γυναῖκας θρηνούσας, ὧν ἡ μὲν ἔχει μέχρι τοῦ τραχήλου κεκομμένας τὰς λυτὰς τρίχας, ἡ δὲ κόπτεται ἐξελκύουσα αὐτὰς ἀπὸ τῆς κεφαλῆς καὶ ἄλλα ὅμοια καὶ εἰς θρῆνον πρέποντα ποιοῦσιν. ἀλλὰ περὶ ἀγγείων, ὧν πλεῖστα καὶ περιεργότατα εἶδα καὶ ἐνταῦθα εὑρεθέντα καὶ ἐκ τῶν νήσων καὶ ἐκ Κορίνθου, ὁ τόπος δὲν συγχωρεῖ νὰ γράψωμεν πλέον· διότι ὑπερεπληρώθη τὸ τεῦχος τοῦτο, ὃ σχεδὸν ὅλον ὑπεράριθμον ἀποβαίνει, ἐὰν ὑπολογισθῶσιν καὶ τὰ ἐν τῷ κειμένῳ ξυλογραφήματα ὡς πίνακες.

ὡς ἐν ἐπιλόγῳ δὲ ἐκφράζω τὰς εὐχαριστήσεις μου εἰς τοὺς συνυπελαφρύναντάς με ἐν τῷ ἔργῳ κυρίους, Πιττάκην, Κουμανούδην, Περβάνογλου, Σεμιτέλον καὶ Καστόρχην, καὶ παρακαλῶ πάντας, ἂν μέλλῃ νὰ ἐξακολουθήσῃ ἡ παροῦσα ἐφημερὶς νὰ ἀναθέσωσιν εἰς ἄλλον τὴν τιμὴν τῆς διευθύνσεως. τὸ ἔργον ἔχει βεβαίως πολλὰς ἐλλείψεις καὶ καθόλου ἐξεταζόμενον καὶ ἐπὶ μέρους, μάλιστα ὅσον ἀνήκει εἰς ἐμέ· ἀλλ' ἄς μοι συγχωρηθῇ νὰ δηλώσω τοῖς Ἕλλησι καὶ δύο αὐτοῦ ἀρετάς. ἡ μία τούτων (ἢ τοῖς ἐν Εὐρώπῃ σοφοῖς δὲν ἔμεινε κεκρυμμένη) ἶνε τὰ ἀκριβῆ τῶν ἐπιγραφῶν κείμενα, ὧν τὰ πλεῖστα, ὡς καὶ πάντα σχεδὸν τὰ ἐν τῷ παρόντι τεύχει ἀπεικόνισεν προθύμως ὁ φίλος Ι. Παπαδάκης· ἡ δ' ἑτέρα, ὅτι, καίπερ ἀφορμῶν δοθεισῶν, ἐτήρησα τὸ σύγγραμμα καθαρὸν ὕβρεων, πρᾶγμα πρωτοφανὲς ἐν Ἑλλάδι, ὡς νομίζω, καὶ οὐ ῥᾴδιον παρ' ἡμῖν διὰ τὴν πλεονάζουσαν κακοήθειαν.

ὡς κατακλεῖδα δὲ τοῦ ἔργου παρέχω ἐνταῦθα μίαν ἀκόμα πρωτοφανῆ ἐπιγραφήν, εὑρεθεῖσαν ἐσχάτως ἐν Ἀθήναις καὶ ἀγορασθεῖσαν ὑπ' ἐμοῦ. κεῖται δὲ ἐπὶ βάθρου τριγωνικοῦ (ἢ μᾶλλον ἑξαγώνου) ἐκ πεντελικῆς πέτρας. τὸ ὕψος αὐτοῦ 0,08, τὸ πλάτος 0,15, τὸ πάχος 011. ἄνω δὲ διασώζονται ἴχνη στήλης ἑρμοῦ ὀργανικῶς συνεχομένης.

ἀρ. 403

αἰδοῦ
τὸν θε-
όν.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 25 Σεπτ. 1863.

Ἀ θ α ν ά σ ι ο ς Σ. Ῥ ο υ σ ό π ο υ λ ο ς.

ΠΑΡΟΡΑΜΑΤΑ.

σελ.	223	ἀρ.	214	στ.	3	γράφε	Εὐτυχίδου
„	228	„	„	„	188	„	Τροφιμᾶς
„	231	„	216	„	8	„	ἕνεκεν
„	253	„	221	„	14	„	Καρπάθο
„	„	„	„	„	22	„	Λίνδο
„	276	„	335	—	—	„	Φανόπολις
„	280			„	28	„	ΑΓΑΘΟΚΛΕΙΟΥΣ
„	281			„	42	„	4,05
„	282			„	9	„	οἱ ἁρμοὶ
„	„			„	17	„	οἰκήματα
„	„			„	19		ἐστραμμένη
„	284			„	5		ΘΑΛΑΜΟΝ
„	„			„	7		θάλαμον
„	286	στίχῳ	7	κάτωθεν		γράφε	ὑστέρων
„	287	„	3	ἄνωθεν		„	τοῖς
„	„	„	28	„		„	μετέθεσεν
„	288	„	10	„		„	ὀπταῖς
„	289	„	23	„		„	ἐδωλίων
„	293	„	6	κάτωθεν		„	ἐξερευνηθεὶς
„	295	„	14	„		διάγραψον	τὸ ἕτερον ὁ
„	298	„	15	ἄνωθεν		„	τὸ περιττὸν ν
„	299	„	20	„		γράφε	σοροῦ
„	„	„	24	„		„	σορὸς

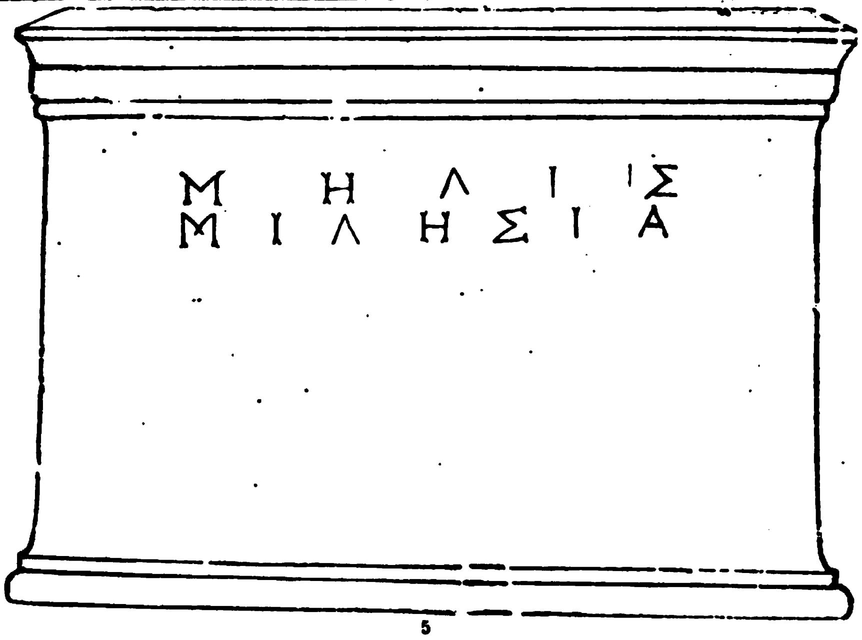
σελ. 301 στ. 15 κάτωθεν γρ. ἐσχάτως (εἴς τινα ἀντίτυπα.)

ἐν τέλει τοῦ ἐξωφύλλου τοῦ παρόντος τεύχους γρ. 28 ἀντὶ 18 καὶ ἐν μέσῳ 1862 ἀντὶ 1863.

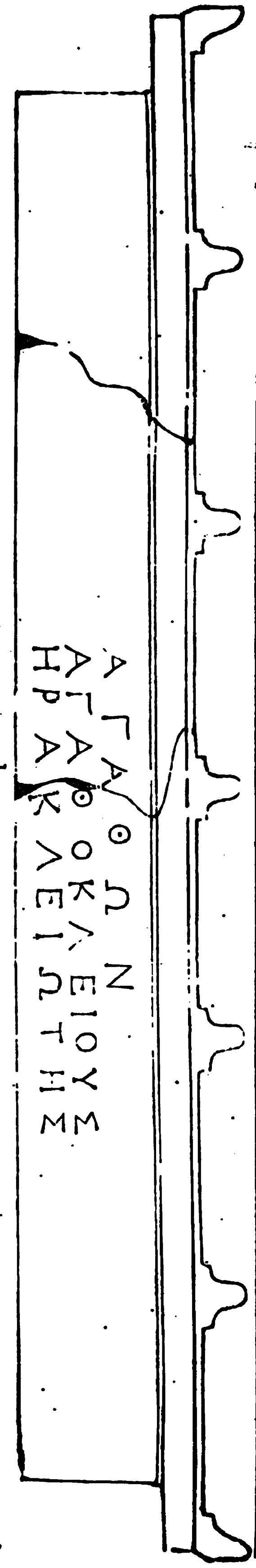
ΡΟΥΣΟΠΟΥΛΟΣ.

ASHMOLEAN OXFORD MUSEUM

ASHMO[illegible]
OXFO[illegible]D
MUSEUM

Μ Η Λ Ι Σ
Μ Ι Λ Η Σ Ι Α

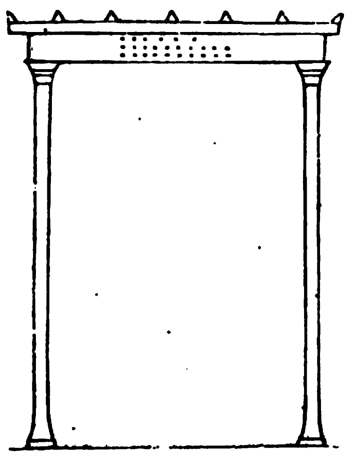
5

ΑΓΑΘΩΝ
ΑΓΑΘΟΚΛΕΙΟΥΣ
ΗΡΑΚΛΕΙΩΤΗΣ

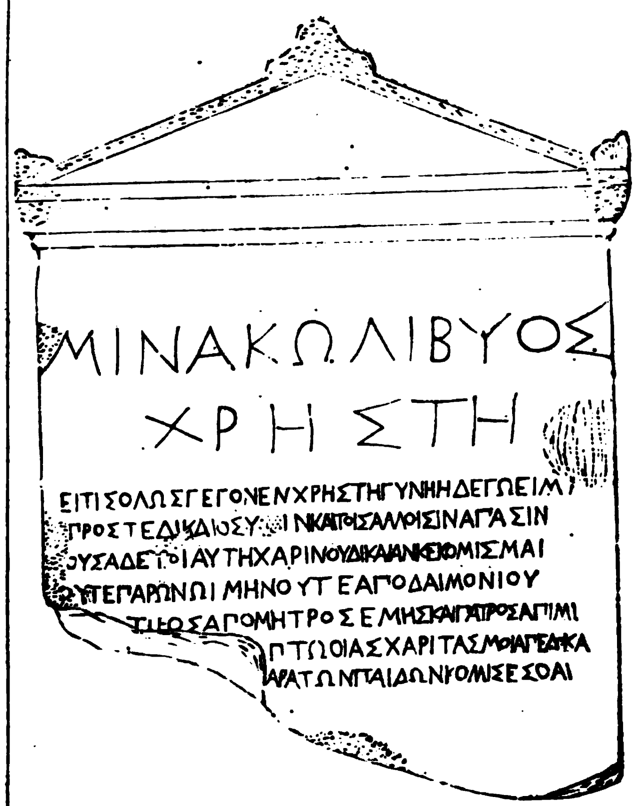
1

Μ Η Λ Ι Σ
Μ Ι Λ Η Σ Ι Α

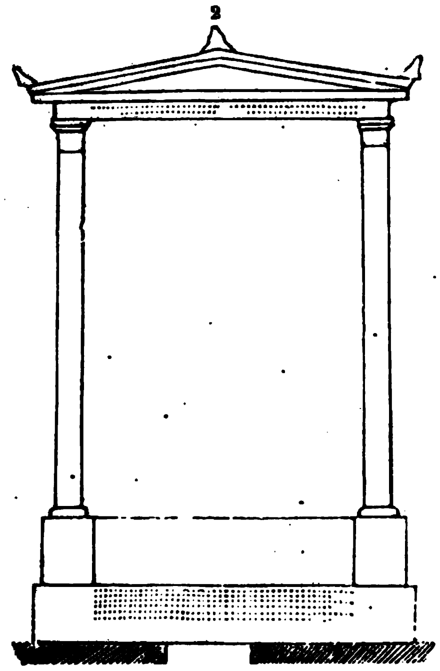
6

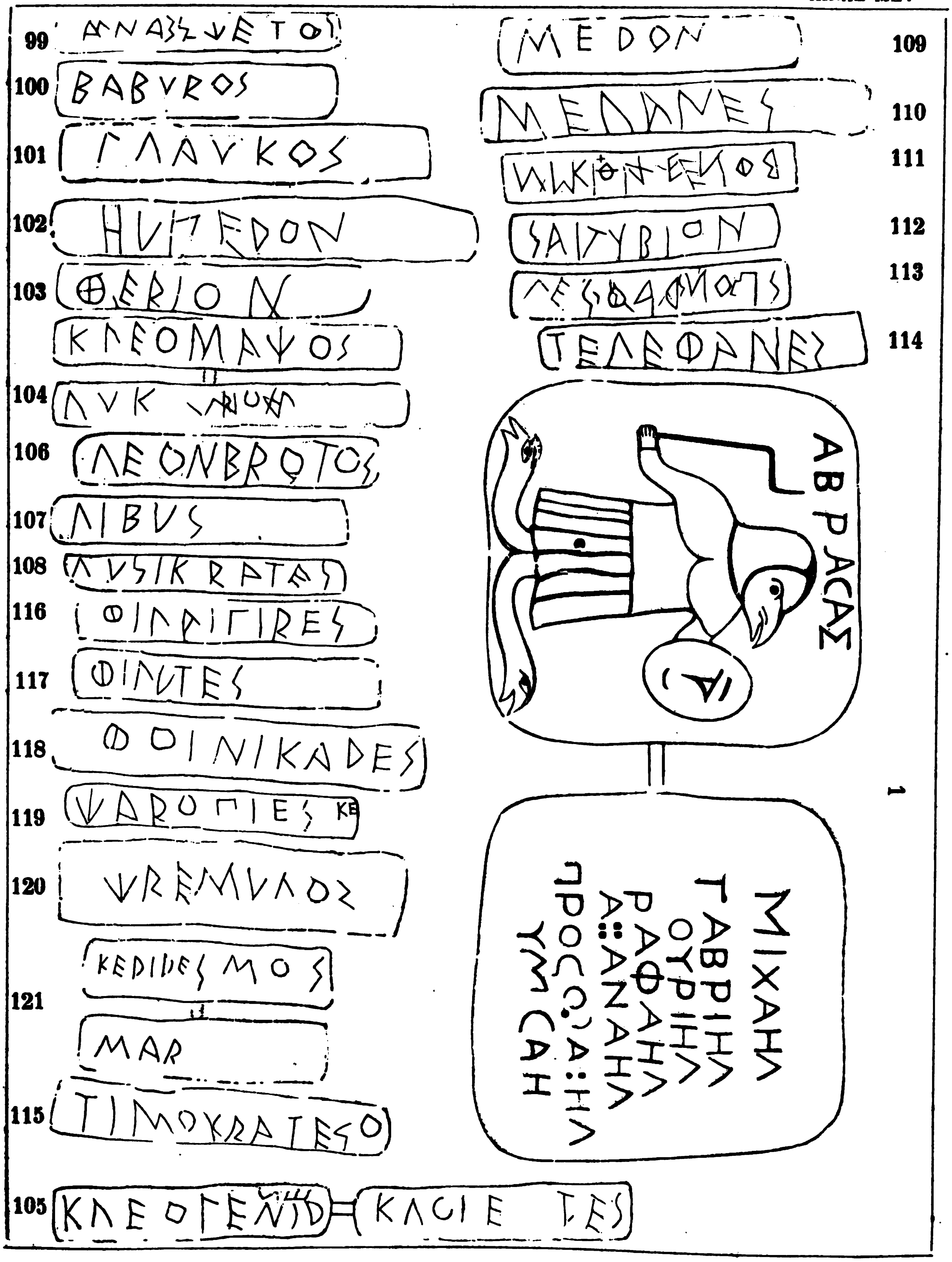
2

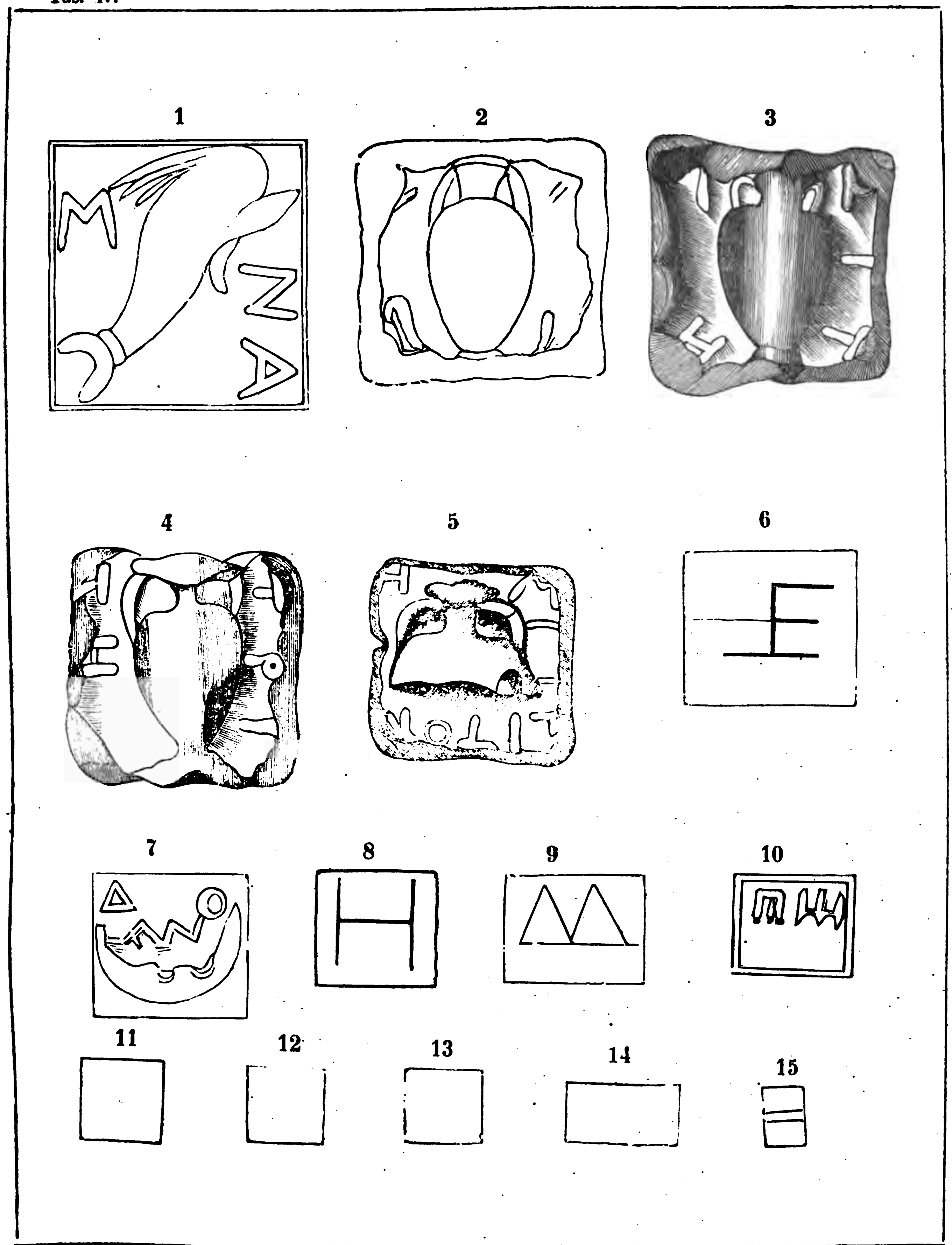

ΜΙΝΑΚΩ ΛΙΒΥΟΣ
ΧΡΗΣΤΗ

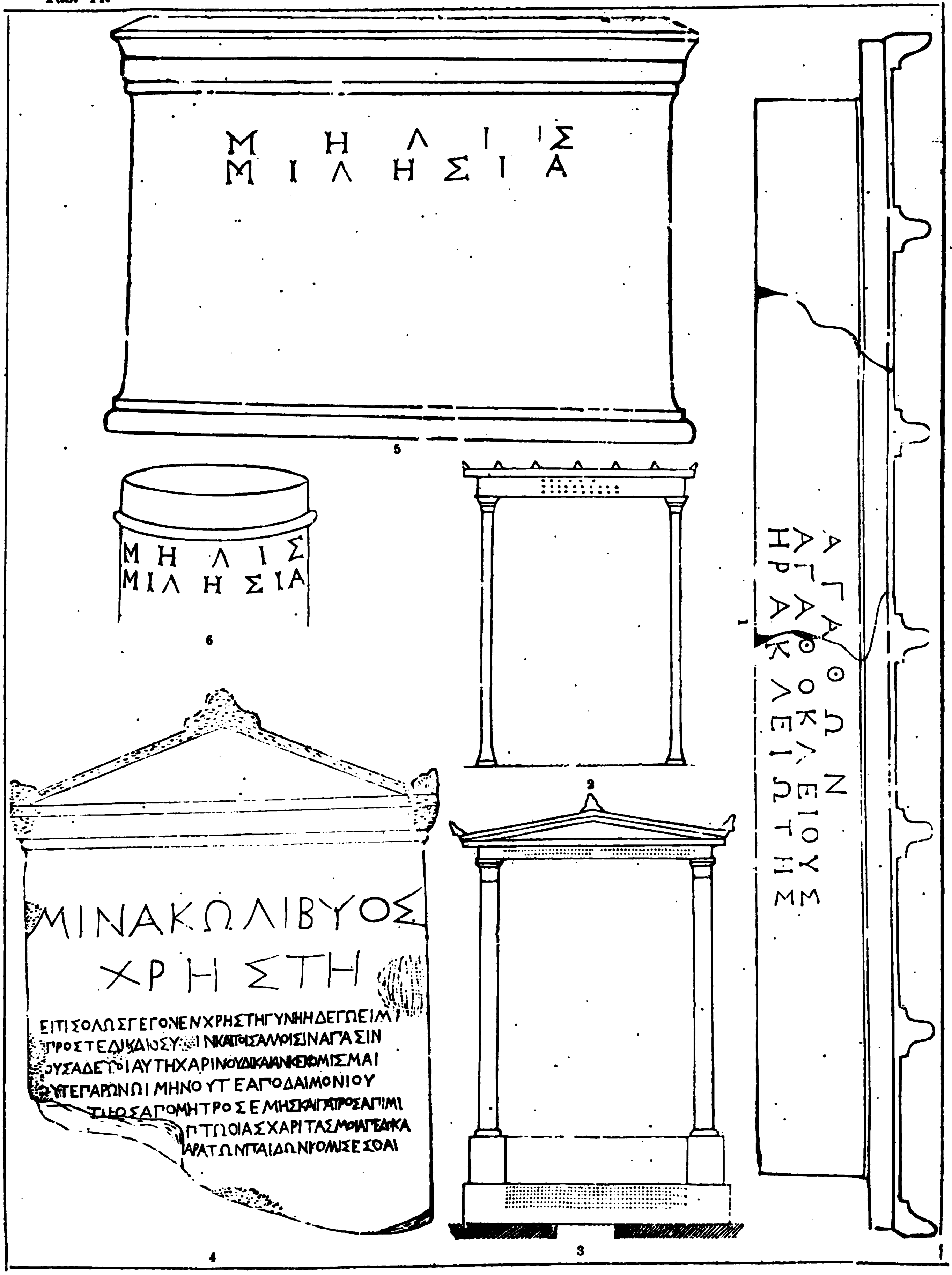
4

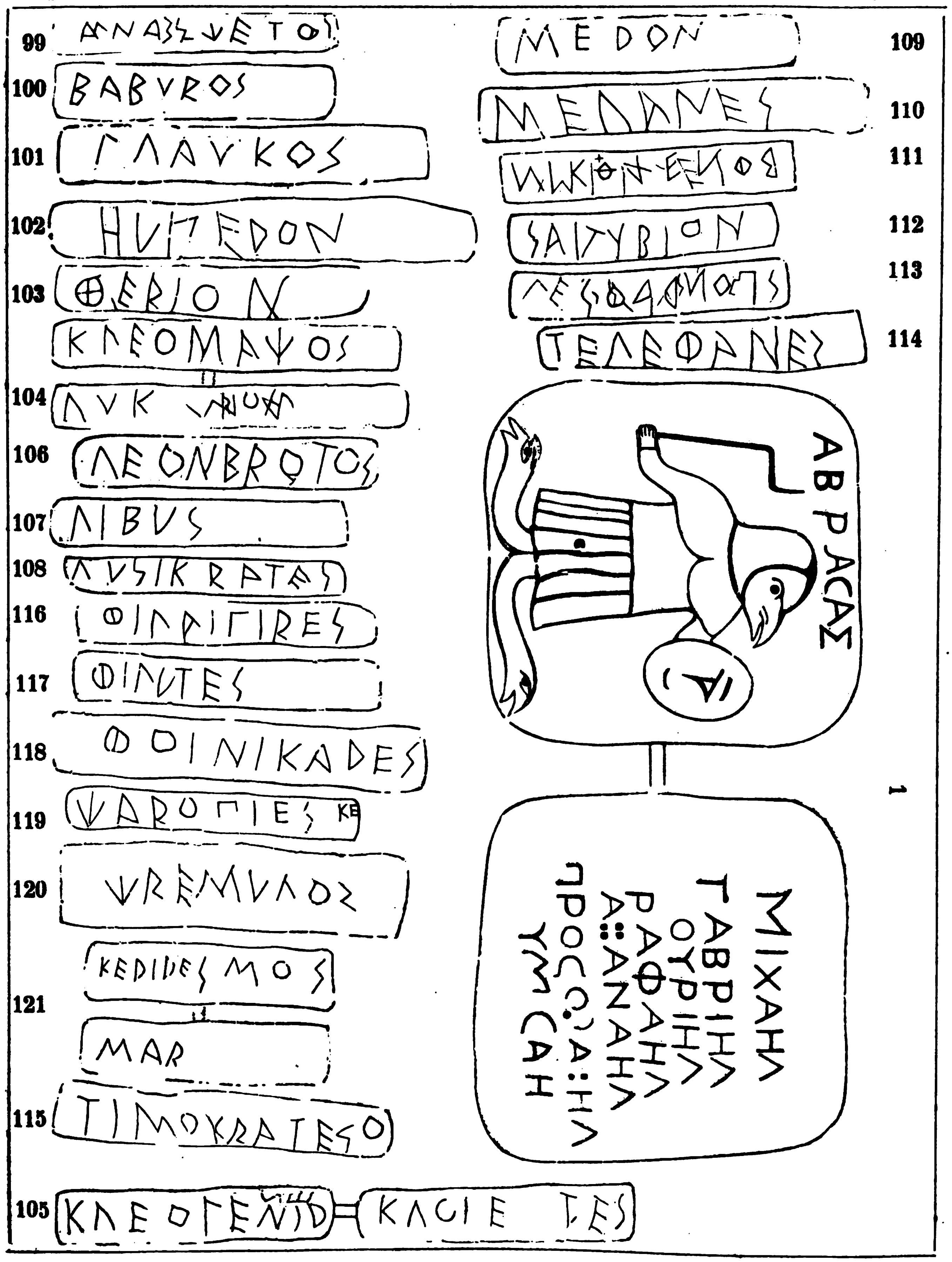

3

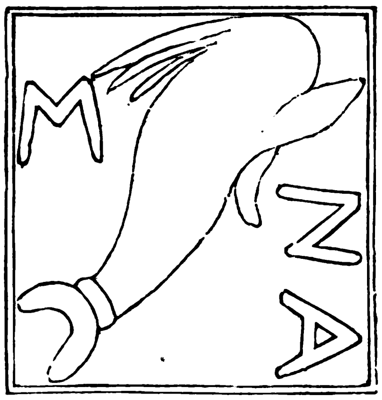

99
100
101
102
103
104
106
107
108
116
117
118
119
120
121
115
105
109
110
111
112
113
114
1

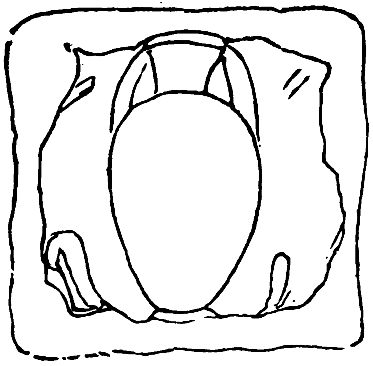

ΜΗΛΙΣ
ΜΙΛΗΣΙΑ
ΜΗΛΙΣ
ΜΙΛΗΣΙΑ
ΜΙΝΑ ΚΩ ΛΙΒΥΟΣ
ΧΡΗΣΤΗ
ΑΓΑΘΩΝ
ΑΓΑΘΟΚΛΕΙΟΥΣ
ΗΡΑΚΛΕΙΩΤΗΣ
1
2
3
4
5
6

99
100
101
102
103
104
106
107
108
116
117
118
119
120
121
115
105
109
110
111
112
113
114
1

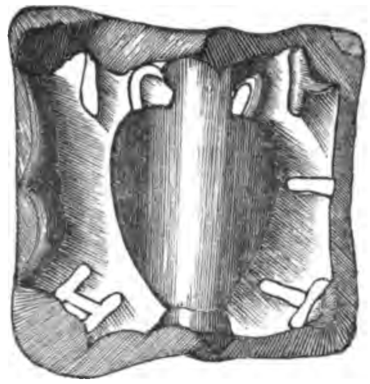
1

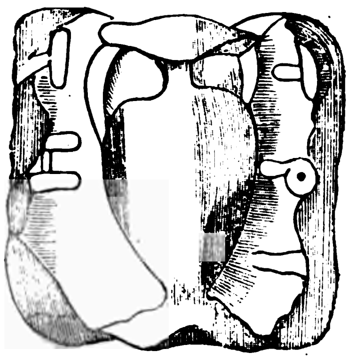
2

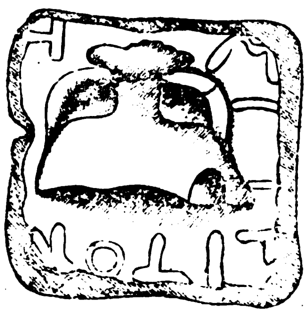
3

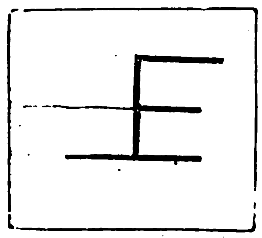
4

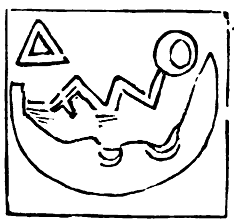
5

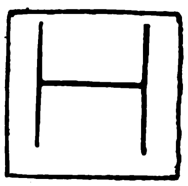
6

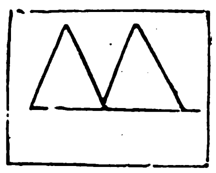
7

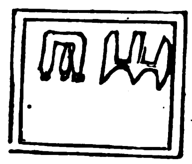
8

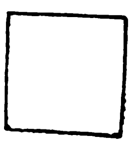
9

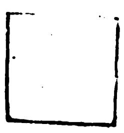
10

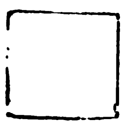
11

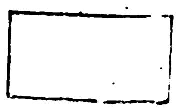
12

13

14

15

